JOE ABERCROMBIE

fără îndurare

NAUTILUS

Joe Abercrombie

Fără îndurare

Traducere din limba engleză
Ruxandra Toma

www. virtual-project.eu

CUPRINS

Partea I
- Marea nivelatoare
- Planuri bine întocmite
- Întrebări
- Rănile trecutului
- Starea fortificațiilor
- Cum rămâne cu încrederea?
- Aliați
- Discuții politice în jurul focului
- Crime mărunte
- Ploaia
- A dracului tovărășie
- Umbre lungi
- Urmează… aurul meu
- Frica
- Cele o sută de cuvinte
- Orbii conduși de chior
- Stratagema prințului Ladisla
- Până la amurg
- Slabe șanse
- Drumul spre victorie
- Rele necesare
- Printre stânci
- Roadele cutezanței
- Un oaspete la cină
- Unul de-ai lor

Partea a II-a
- Spre nord
- Puțină clemență
- Deci asta e durerea
- Pas cu pas
- Vorbe în vânt
- O chestiune de timp
- Cicatrice

Furiosul
Până la ultimul om
Giuvaierul tuturor orașelor
Noroc
Sub ruine
Nepotriviți
Întoarcerea eroului
Slabă consolare
Ținuturile înalte
Vizita
Cam scump
Spre marginea lumii
Înaintea furtunii
Întrebări
Pe poziții
Pedeapsă pe măsură
Sălașul de piatră
Înapoi în țărână
Mulțumiri

Celor patru cititori – vă știți voi care

Partea I

Trebuie să ne iertăm dușmanii, dar nu înainte de a-i vedea spânzurați.
Heinrich Heine

Marea nivelatoare

A dracului ceață. Îți intră în ochi, de nu mai vezi nici la câțiva pași. Îți intră în urechi, de nu mai auzi nimic, și, dacă ți se întâmplă să prinzi vreun sunet, nici vorbă să-ți dai seama dincotro vine. Îți intră în nas, de nu mai simți decât umezeala și apăraia. A dracului ceață. E un blestem pe capul iscoadelor.

Traversaseră Șuvoiul Alb cu câteva zile în urmă, când ieșiseră din Ținutul Nordului și intraseră în Englia, iar Copoiul fusese nervos tot drumul. Căci se aflau pe pământ străin, în mijlocul unui război cu care nu aveau nimic de-a face. În afară de Treicopaci, niciunul dintre ei nu părăsise vreodată Nordul. Poate doar cu excepția Ursuzului. Dar el nu povestea pe unde mai fusese.

Trecuseră pe lângă niște ferme pârjolite, pe lângă un sat pustiit. Pe lângă clădiri ale Uniunii uriașe și pătrățoase. Văzuseră urme de cai și de oameni. Puzderie de urme, dar niciodată oamenii care le lăsaseră. Însă Copoiul știa că armata lui Bethod e pe undeva, pe aproape, căutând orașe de incendiat, hrană de furat, oameni de ucis. Tot felul de ticăloșii. Probabil că avea iscoade pretutindeni. Dacă îl va prinde cumva pe Copoi sau pe unul din ceilalți, îi va întoarce în țărână, însă deloc iute. Crucificări însângerate, capete în vârf de țepe și toate celelalte, despre care Copoiul nu voia să știe.

Și dacă îi prindea oastea Uniunii, tot morți ar fi fost. În fond, erau vremuri de război, și

în vremuri de război oamenii nu gândesc prea limpede. Copoiul nu se putea aștepta ca ei să-și irosească timpul pentru a încerca să facă diferența între un om al Nordului amabil și unul ostil. Asta este, viața e plină de primejdii. Suficient cât să agite pe oricine, iar el era oricum agitat din fire, chiar și în cele mai bune momente.

Așa că e ușor de înțeles cum ceața a fost sarea pusă pe rană, ca să zicem așa.

Îl însetase tot acest mers furișat prin noroi, așa că păși cu atenție prin desișul alunecos spre locul de unde venea susurul apei. Se puse în genunchi pe mal. Era cam mocirlos, plin de putregai și frunze moarte, însă Copoiul nu credea că mai multă mizerie ar avea vreo importanță, căci i se părea că nu poate exista vreun alt om mai murdar decât el. Luă apă în căușul palmelor și bău. Aici adia vântul de după copaci, adunând și răsfirând ceața. Așa reuși Copoiul să-l vadă.

Zăcea întins pe burtă, cu picioarele în râu, cu pieptul pe mal. S-au holbat unul la altul ceva timp, amândoi cu desăvârșire năuciți. Din spatele celuilalt ieșea un băț lung. O suliță frântă. Abia atunci și-a dat seama Copoiul că omul era mort.

A scuipat apa din gură și s-a târât până la el, mereu cu ochii în patru după oricine l-ar fi pândit să-i împlânte un cuțit între omoplați. Cadavrul era al unui bărbat de vreo douăzeci și patru de ani. Păr blond, sânge maroniu pe buze cenușii. Era îmbrăcat cu o jachetă căptușită cu material moale, umflată de apă, de genul care se purta pe sub cămașa de zale. Deci un luptător. Poate un soldat care s-a rătăcit de ai săi și a căzut într-o capcană. Neîndoielnic, un oștean al Uniunii, dar nici

Copoiului, nici oricui altcuiva nu i s-ar mai fi părut diferit acum, că murise. Cadavrele seamănă mult între ele.

– Marea Nivelatoare, își șopti Copoiul, care era într-o stare meditativă. Așa îi spun locuitorii muntelui. Moartea. Nivelează toate diferențele. Oameni Vestiți sau neînsemnați, Sud sau Nord. Până la urmă tot îi prinde pe toți și îi tratează la fel.

Se părea că era mort de vreo două zile. Iar asta însemna că acela care îi făcuse felul s-ar putea să se mai afle încă prin apropiere, ceea ce îl îngrijora pe Copoi. Acum, parcă ceața se umpluse de sunete. Poate erau cam o sută de țărani ascunși vederii. Poate nu era decât râul care se lovea de maluri. Copoiul părăsi cadavrul și se strecură în pădure, ascunzându-se după trunchiurile copacilor care îi răsăreau înainte din ceața deasă. Cât pe ce să se împiedice de alt cadavru, întins pe spate și cu brațele desfăcute, pe jumătate ascuns într-un morman de frunze. Trecu pe lângă un altul, prăbușit în genunchi, cu două săgeți înfipte în piept, fața în noroi, fundul în aer. Un lucru este cert: nu există nici urmă de demnitate în moarte. Copoiul începu să se grăbească, mult prea dornic să ajungă înapoi la ceilalți, să le spună ce văzuse. Mult prea dornic să scape de toate cadavrele astea.

Văzuse multe, desigur, mai multe decât ar fi avut nevoie, dar niciodată nu s-a simțit tocmai în largul lui în preajma lor. E cel mai ușor lucru din lume să transformi un om într-un hoit. Știa vreo mie de moduri de a face asta. Dar, odată ce ai făcut-o, nu mai există cale de întoarcere. Acum e viu, e plin de speranțe și de gânduri, și de visuri. Om cu prieteni și familie și un loc căruia îi spune

„acasă”. În clipa imediat următoare e țărână. Asta îl duse pe Copoi cu gândul la toate necazurile în care intrase, la toate bătăliile și încăierările la care luase parte. Se gândi că are noroc că mai respiră încă. Norocul prostului. Se gândi că norocul lui s-ar putea să se cam isprăvească.

Aproape că alerga acum. Neatent. Bâjbâind prin ceață ca un puștan neexperimentat. Pripindu-se. Fără să adulmece aerul, fără să-și ciulească urechile. Un Om Vestit ca el, o iscoadă care străbătuse întregul Nord, ar fi trebuit să fie mai prevăzător, dar nu se poate să fii mereu în stare de alertă. Nici nu și-a dat seama ce i se întâmplă.

Ceva l-a izbit, tare, aruncându-l pe burtă. A dat să se ridice, dar cineva l-a trimis iar la pământ cu o lovitură de picior. Copoiul se luptă, dar nemernicul ăsta, cine o fi fost el, era al naibii de puternic. Pe neașteptate se pomeni trântit pe spate și doar el singur era de vină. El și cadavrele, și ceața. O mână îl apucă de beregată și începu să-i strivească traheea.

– Cârrrrr, croncăni el, încercând să se elibereze, gândindu-se că i-a venit sfârșitul. Gândindu-se că toate speranțele sale au fost întoarse în țărână. Marea Nivelatoare a venit, în cele din urmă, după el…

Atunci degetele din jurul gâtului își slăbiră strânsoarea.

– Copoiule? îi șopti cineva în ureche, tu ești?

– Cârrrr.

Mâna îi dădu drumul, iar el inspiră cu nesaț aerul. Simți cum acel cineva îl apucă de haină și îl ridică în picioare.

– Fir-ar să fie, Copoiule! Puteam să te

omor!

Cunoștea chiar foarte bine vocea asta. Ticălosul de Dow cel Negru. Copoiul era pe jumătate supărat că fusese pe punctul să moară strangulat, pe jumătate bucuros că încă mai trăia. Îl auzi pe Dow cum râde de el. Hohote dure de râs. Ca un croncănit.

– Ești bine?

– Am avut parte de reîntâlniri și mai plăcute, șuieră Copoiul, chinuindu-se să-și umple plămânii cu cât mai mult aer.

– Zi că ești norocos, că puteam să te lovesc mai tare. Mult mai tare. Am crezut că ești una din iscoadele lui Bethod. Am crezut că tu ai fost dincolo de vale.

– După cum vezi, șopti el, nu sunt acolo. Unde sunt ceilalți?

– Sus, pe un deal, deasupra cețiii ăsteia împuțite. Cercetează împrejurimile.

Copoiul făcu un semn cu capul spre drumul pe care venise:

– Acolo sunt leșuri. Puzderie.

– Puzderie, zici? întrebă Dow, ca și cum n-ar fi crezut că știe cum arată o puzderie de leșuri. Ha!

– Chiar așa, destul de multe. Cred că sunt oamenii Uniunii. Se pare că a avut loc o luptă aici.

Dow cel Negru izbucni iarăși în râs:

– O luptă? Crezi?

Copoiul nu-și putu da seama ce anume voia să spună.

– La naiba! exclamă el.

Erau pe culmea dealului. Toți cinci. Iar Copoiul aproape că-și dorea să nu se fi risipit ceața. Acum înțelegea ce voise să spună Dow. Înțelegea foarte bine. Întreaga vale era plină

de morți. Presărați sus, pe versanți, înfipți printre stânci, întinși prin orzul sălbatic. Risipiți prin iarba de pe fundul văii aidoma unor cuie vărsată dintr-o pungă spartă, strâmbate și sfărâmate pe drumul de pământ. Stivuiți lângă râu, stivuiți pe maluri în grămezi. Brațe și picioare și bucăți de echipament ieșind din ultimele petice de ceață. Erau pretutindeni. Găuriți de săgeți, străpunși de săbii, hăcuiți de securi. Ciorile croncăneau țopăind de la un fel de mâncare la altul. Era o zi bună pentru ciori. Trecuse cam multă vreme de când Copoiul nu mai văzuse un câmp de luptă și acum amintiri urâte îi reveniră în minte. Îngrozitor de urâte.

– La naiba! exclamă iarăși.

Nu știa ce altceva ar putea spune.

– Socotesc că armata Uniunii înainta pe drumul acesta, se încruntă amarnic Treicopaci. Socotesc că se grăbeau. Socotesc că încercau să-l ia prin surprindere pe Bethod.

– Se pare că n-au cercetat prea bine terenul, mârâi Tul Duru. Se pare că Bethod i-a prins pe picior greșit.

– Poate că a fost ceață, a intervenit Copoiul, cum a fost astăzi.

Treicopaci ridică din umeri:

– Poate. Așa e în perioada asta a anului. Oricum ar fi fost, mărșăluiau încolonați, obosiți de drumul lung de peste zi. Bethod i-a atacat de acolo, de pe creastă. Mai întâi săgețile, ca să rupă rândurile, să-i împrăștie, apoi țăranii, repezindu-se de pe înălțimi, urlând și pregătiți să-i ucidă. Socotesc că armata Uniunii s-a frânt repede.

– Foarte repede, l-a aprobat Dow.

– Și apoi a urmat măcelul. I-au răsfirat pe

drum. I-au blocat la râu. Nu prea au avut unde să fugă. Soldați care încercau să-și scoată armurile, soldați care încercau să treacă înot râul cu armurile pe ei. Îmbulzindu-se și cățărându-se unii pe alții, cu ploaia de săgeți peste ei. Poate că unii au reușit să ajungă până în pădurea de acolo, din vale, dar, cunoscându-l pe Bethod așa cum îl cunosc, cred că avea niște călăreți ascunși acolo, pregătiți să lingă farfuria.

– La naiba! a exclamat din nou Copoiul, simțindu-se foarte tulburat.

I se întâmplase și lui să se afle într-o asemenea retragere dezordonată, iar amintirea nu era deloc una plăcută.

– Precis, ca împunsăturile de ac pe o broderie frumoasă, a continuat Treicopaci. Trebuie să-i recunoaștem calitățile ticălosului de Bethod. Se pricepe la ambuscade ca nimeni altul.

– Adică înseamnă că s-a isprăvit, șefu'? întrebă Copoiul. A câștigat Bethod?

Treicopaci clătină încet din cap:

– Mai sunt mulți oameni ai Sudului. Îngrozitor de mulți. Majoritatea trăiesc dincolo de mare. Se spune că sunt atâția pe meleagurile acelea, de nici nu-i poți număra. Mai mulți decât copacii din Nord. S-ar putea să dureze ceva vreme până vor ajunge aici, dar sigur vor veni. Acesta este doar începutul.

Copoiul se uită la valea jilavă, la toți bărbații morți, ghemuiți și răschirați și contorsionați pe pământ, acum hrană pentru ciori.

– Nici vorbă de vreun început pentru ei.

Dow își răsuci limba și scuipă cât de zgomotos era în stare.

– I-au încercuit și i-au măcelărit ca pe o

turmă de oi! De o moarte ca asta vrei tu să ai parte, Treicopaci? Ei? Vrei să te dai de partea unora ca ăștia? Uniunea dracului! Oamenii ei habar n-au ce-i aia război!

Treicopaci îl aprobă cu un semn din cap.

– Înseamnă că va trebui să-i învățăm.

În fața porții era bulucită o mulțime uriașă. Femei, numai piele și os, cu înfățișare înfometată. Copii, zdrențăroși și murdari. Bărbați, bătrâni și tineri, încovoiați sub greutatea baloților și harnașamentelor duse în spate. Unii aveau catâri, alții trăgeau ei înșiși la căruțele pline cu tot felul de obiecte ce păreau total nefolositoare. Scaune din lemn, oale din cositor, unelte agricole. Alții nu aveau absolut nimic la ei, în afară de nefericire și sărăcie lucie. Copoiul își zise că dintr-astea se aflau din abundență prin partea locului.

Umpleau drumul cu trupurile și gunoaiele lor. Umpleau aerul cu rugămințile și amenințările lor. Copoiul simțea mirosul fricii lor, consistent ca supa deasă. Toți fugeau de Bethod.

Unii se îmbrânceau înainte, alții se îmbrânceau înapoi, ici și colo câte unul se prăvălea în noroi, cu toții disperați să ajungă la poartă, ca și cum ar fi fost țâța mamei. Pe deasupra mulțimii, Copoiul văzu vârfurile sclipitoare ale sulițelor și auzi strigăte aspre, semn că acolo erau soldați care îi împiedicau pe oameni să intre în oraș.

Se aplecă spre Treicopaci și îi șopti:

– Se pare că nu îi primesc nici pe cei din același neam. Ce te face să crezi că nouă o să ne dea drumul înăuntru, șefu'?

– Au nevoie de noi, asta este realitatea. O

să vorbim cu ei și o să vedem ce-o să fie. Sau ai o idee mai bună?

– Să mergem acasă și să nu ne băgăm în povestea asta, murmură Copoiul ca pentru sine, urmându-l, totuși, pe Treicopaci în mijlocul mulțimii.

Când înaintară, toți oamenii Sudului se holbară la ei cu gurile căscate. O fetiță din gloată îl privi pe Copoi cu ochi mari, strângând la piept o zdreanță veche. Copoiul încercă să-i zâmbească, însă trecuse prea multă vreme de când nu avusese de-a face decât cu oameni duri și cu metale dure, așa că nu-i ieși prea bine. Fetița urlă și o zbughi de acolo, nefiind singura care se speriase. Când îi văzură pe Treicopaci și pe Copoi, oamenii s-au dat la o parte, făcându-le loc. Nu scoteau nicio șoaptă, iar atitudinea lor manifesta prudență, chiar dacă luptătorii își lăsaseră armele la camarazii lor.

Reușiră să ajungă cu bine la poartă, îmbrâncind, ocazional, câte un sărăntoc, doar ca să-l dea la o parte din calea lor. Acum Copoiul zări și soldații, doisprezece, identici, aliniați de cealaltă parte a porții. Rareori i se întâmplase să vadă armuri atât de grele ca cele ale acestor soldați, acoperiți în plăci metalice din cap până în picioare, plăci lustruite de-ți luau ochii. Aveau și coifuri și stăteau neclintiți ca niște pilaștri. Se întrebă cum te-ai putea lupta cu cineva astfel echipat, în cazul că ar fi trebuit s-o faci. Nu-și putea închipui că o săgeată ar putea face mare brânză, nici măcar o sabie, în cazul în care nu ai fi avut noroc să nimerești chiar la articulație.

– Ți-ar trebui un târnăcop pentru ăștia.

– Ce? șuieră Treicopaci.

– Nimic.

Era limpede că aveau păreri diferite despre ce anume presupunea lupta de partea Uniunii. Dacă războaiele ar fi câștigate de băieții buni, Bethod ar fi fost deja pus pe fugă. Păcat că nu se întâmpla așa și în viața reală.

Căpetenia stătea în mijlocul lor, la o măsuță pe care se vedeau niște bucăți de hârtie, iar acesta era cel mai ciudat din tot grupul. Purta un soi de haină de un roșu strălucitor. Și Copoiul își spuse că era un material tare curios pentru îmbrăcămintea unui conducător. L-ai fi putut nimeri cu o săgeată destul de ușor. Și era și mult prea tânăr pentru misiunea asta și toate cele. Imberb și totodată teribil de plin de sine.

Cu el se certa un bărbat masiv cu haine murdare. Copoiul și-a ciulit urechile, încercând să înțeleagă limbajul Unioniștilor:

– Am cinci copii acolo, spunea fermierul, și nimic de-ale gurii. Ce ne îndemni să facem?

Interveni și un bătrân:

– Sunt prieten apropiat al Lordului Guvernator. Vă cer să mă lăsați să intru în…

Tânărul nu-i lăsă să-și isprăvească vorba:

– Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie cu cine ești prieten și nu-mi pasă nici dacă ai o sută de copii! Orașul Ostenhorm este plin. Lordul Mareșal Burr a decretat ca numai două sute de refugiați să fie admiși pe zi și am atins deja această limită de dimineață. Vă sugerez să vă întoarceți mâine. Devreme.

Cei doi nu se mișcară din loc, privindu-l cu ochi bulbucați:

– Limită? mârâi fermierul.

– Dar Lordul Guvernator…

– Afurisiți să fiți! explodă flăcăiașul lovind

nervos masa. Îndrăzniți numai să mă mai bateți la cap! Că atunci chiar o să vă dau drumul înăuntru! O să vă arestez și o să vă spânzur ca pe niște trădători!

Cei doi se potoliră brusc și se retraseră la iuțeală. Copoiul începu să creadă că și el ar cam trebui să facă același lucru, dar Treicopaci se îndrepta deja spre măsuță. Tânărul le aruncă o căutătură încruntată, de parcă ar fi duhnit mai rău decât două movilițe de baligă proaspătă. Pe Copoi nu l-ar fi deranjat prea mult atitudinea lui, dacă nu s-ar fi spălat chiar în dimineața respectivă pentru acea întâlnire. De luni bune nu mai fusese atât de curat.

– Ce mama dracului vreți? N-avem nevoie nici de spioni, nici de cerșetori!

– Bine, spuse Treicopaci cu calm și răbdare. Nici nu suntem așa ceva. Numele meu este Rudd Treicopaci. Acesta de lângă mine este Copoiul. Am venit să vorbim cu cel care se află la conducere. Am venit ca să ne punem la dispoziția Regelui vostru.

– Să vă puneți la dispoziție? Flăcăul începu să zâmbească. Defel un zâmbet amabil. Zici că îl cheamă Copoi? Ce nume interesant! Nu-mi pot imagina cum de l-a căpătat.

Își îngădui un chicotit la auzul propriei dovezi de ironie, iar Copoiul auzi râsetele înfundate ale celorlalți. O adevărată clică de dobitoci, își spuse, împopoțonați în hainele lor sofisticate și în armurile lor strălucitoare. O adevărată clică de dobitoci, însă nu ar fi avut nimic de câștigat dacă le-ar fi spus ce crede despre ei. Bine că nu l-au luat pe Dow cu ei. Probabil că l-ar fi despicat pe burtă pe prostul acesta și atunci ar fi fost toți trei omorâți.

Tânărul se aplecă spre ei și le spuse foarte rar, ca și cum ar fi vorbit unor copii:

– Oamenii Nordului nu au voie în oraș dacă nu au autorizație specială.

De parcă nu ar fi fost destul de special faptul că Bethod le încălca hotarele, le măcelărea armatele, le târa meleagurile în război. Treicopaci nu se lăsă intimidat și insistă, dar Copoiului i se părea că era ca și cum s-ar fi încăpățânat să are cu plugul un teren bolovănos, firește.

– Nu cerem prea multe. Doar mâncare și un loc unde să dormim. Suntem cinci, fiecare este un Om Vestit, Om Ales, cu toții suntem veterani.

– Maiestatea Sa are suficienți soldați. Totuși, am cam avea nevoie de niște catâri. Poate ați dori să ne cărați proviziile?

Treicopaci era recunoscut pentru răbdarea lui, dar și ea avea o limită și Copoiul își zise că limita aceea este periculos de aproape și că puțoiul ăsta habar nu are că se joacă cu focul. Nu era de joacă cu el, cu Rudd Treicopaci. Acolo de unde veneau numele lui era cunoscut. Era un nume care-i băga pe oameni în sperieți sau le insufla curaj, depinde de tabăra în care se aflau. Răbdarea lui avea o limită, firește, doar că încă nu ajunseseră până acolo. Din fericire pentru toți cei de față.

– Catâri, zici? mârâi Treicopaci. Catârii lovesc cu copitele. Ai grijă să nu-ți dea capul jos de pe umeri, băiețaș.

Și se întoarse și se îndepărtă cu pași mari, pe drumul pe care veniseră, printre oamenii speriați care le făceau loc și se îmbulzeau iar în urma lor, toți strigându-și ofurile, cerând soldaților să-i primească, să nu-i lase afară, în

frig.

– Nu au fost chiar vorbele de bun venit la care ne-am așteptat, murmură Copoiul.

Treicopaci nu-i răspunse, văzându-și de drum, cu capul plecat.

– Ce facem acum, șefu'?

Bătrânul lui prieten îi aruncă o privire fioroasă peste umăr.

– Mă cunoști. Crezi că am să accept răspunsul ăsta blestemat?

Cumva, Copoiului nu-i venea să creadă că-l va accepta.

Planuri bine întocmite

Era frig în sala Lordului Guvernator al Engliei. Pereții înalți erau acoperiți cu tencuială simplă, rece; podeaua vastă era pardosită cu dale reci de piatră, în căminul căscat ca o gură de căpcăun nu era decât cenușă rece. Singurul element decorativ era o tapiserie imensă, atârnând într-un singur cui, cu soarele Uniunii brodat pe ea, alături de cele două ciocane încrucișate ale Engliei în centru.

Lordul Guvernator Meed zăcea prăvălit într-un scaun incomod, în fața unei mese uriașe și goale, privind în gol, cu mâna dreaptă trândăvind pe piciorul pocalului cu vin. Obrajii palizi și scofâlciți, straiele de ceremonie boțite și pătate, părul rar și alb nepieptănat. Născut și crescut în Englia, maiorul West auzise spunându-se despre Meed că ar fi fost un conducător puternic, o prezență impozantă, un campion neobosit al acestei provincii și al cetățenilor ei. Acum era doar o umbră de om, strivit de greutatea colanului specific rangului, la fel de găunos și rece ca și căminul.

Se prea poate ca temperatura să fi fost de gheață, însă atmosfera care domnea acolo era și mai glacială încă. Lordul Mareșal Burr stătea în mijlocul încăperii, bine înfipt pe picioarele-i crăcănate, cu mâinile încleștate la spate atât de strâns, că i se albiseră încheieturile. Maiorul West stătea lângă el, țeapăn de parcă ar fi înghițit un băț, cu capul plecat, blestemându-se în gând pentru că își

dăduse jos haina. Aici era mai frig decât afară, dacă așa ceva era posibil, iar afară vremea era mult prea cumplită chiar și pentru o zi de toamnă.

– Vrei niște vin, Lord Mareșal? murmură Meed fără să-și ridice ochii.

În sala uriașă, vocea îi tremură slab și subțire. Lui West i se păru că vede aburi ieșindu-i din gură.

– Nu, Alteța Voastră. Nu vreau.

Burr se încrunta. Din câte își putea da seama West, se încruntase întruna în ultima lună sau două. Parcă nu ar mai fi avut nicio altă expresie. O încruntătură pentru speranță, o încruntătură pentru satisfacție, o încruntătură pentru mirare. Cea de acum era încruntătura pentru furie teribilă. Speriat, West își schimbă greutatea de pe un picior amorțit pe celălalt, încercând să-și pună sângele în mișcare, dorindu-și să se afle oriunde în altă parte.

– Dar tu, maior West? șopti Lordul Guvernator. Tu vrei niște vin?

West deschise gura să refuze, dar Burr i-o luă înainte.

– Ce s-a întâmplat? bubui el, vorbele-i grele scrijelind pereții reci, stârnind ecouri printre grinzile înghețate.

– Ce s-a întâmplat?

Lordul Guvernator se cutremură și își întoarse spre Burr ochii duși în fundul capului ca și cum atunci l-ar fi văzut pentru prima oară.

– Mi-am pierdut fiii.

Înșfăcă pocalul cu mâna-i tremurândă și îl goli dintr-o înghițitură.

West observă cum Mareșalul Burr își încleștează și mai tare mâinile la spate.

– Regret pierderea pe care ai suferit-o, Alteță, dar m-am referit la situația de ansamblu. M-am referit la Fântâna Neagră.

Simpla menționare a locului îl făcu pe Meed să tresară.

– A fost o luptă.

– A fost un măcel! lătră Burr. Ce explicație ai? Nu ai primit ordinele Regelui? Să strângi cât de mulți oameni poți, să-ți armezi fortificațiile, să aștepți întăriri? În niciun caz să nu te avânți în luptă cu Bethod!

– Ordinele Regelui? își încreți Lordul Guvernator buzele. Vrei să spui ordinele Consiliului Închis? Le-am primit. Le-am citit. Le-am cercetat îndelung.

– Și apoi?

– Le-am făcut bucăți.

West îl auzi pe Lordul Mareșal cum respiră greu pe nas.

– Le-ai… făcut… bucăți?

– Vreme de o sută de ani, eu și familia mea am guvernat Englia. Nu era nimic aici când am sosit noi.

Meed își ridică mândru bărbia și își umflă pieptul.

– Am îmblânzit sălbăticia. Am defrișat pădurile și am făcut drumurile și am construit fermele și minele și orașele care au îmbogățit întreaga Uniune!

Ochii bătrânului se luminaseră considerabil. Părea mai înalt, mai îndrăzneț, mai puternic.

– La mine caută mai întâi protecție oamenii acestor meleaguri și abia apoi se uită dincolo de mare! Cum era să îngădui acestor oameni ai Nordului, acestor barbari, acestor animale să-mi invadeze ținutul, iar eu să stau cu mâinile în sân? Să-i las să distrugă măreața

operă a strămbunilor mei? Să jefuiască, și să pârjolească, și să violeze, și să ucidă după pofta inimii? Iar eu să stau ascuns în spatele zidurilor în vreme ce ei trec Englia prin foc și sabie? Nu, Mareșale Burr! Nu eu! Am strâns toți oamenii, și i-am înarmat, și i-am trimis la luptă cu sălbaticii, și cei trei fii ai mei au fost în fruntea lor. Ce altceva să fi făcut?

– Să te fi supus afurisitelor de ordine! zbieră Burr cât îl țineau plămânii.

West tresări violent, ecourile asurzitoare răsunându-i în urechi.

Meed zvâcni, apoi căscă gura, apoi începură să-i tremure buzele. Ochii bătrânului se umplură de lacrimi, iar trupul lui se ofili la loc.

– Mi-am pierdut fiii, șopti el privind la podeaua rece. Mi-am pierdut fiii.

– Îmi pare rău de fiii tăi și de toți cei care și-au pierdut viața, dar nu-mi pare rău de tine. Doar tu singur ești de vină pentru ce ți se întâmplă.

Burr tresări, apoi înghiți greu și își frecă stomacul. Se îndreptă încet spre fereastră și se uită la orașul rece și cenușiu.

– Ți-ai irosit toate forțele, iar acum sunt obligat să mi le slăbesc și eu pe ale mele, ca să-ți populez cu soldați orașele și fortărețele. Îi vei transfera sub comanda mea pe cei care au supraviețuit la Fântâna Neagră, atâția câți mai sunt, și pe toți civilii care au arme și știu să lupte. Vom avea nevoie de fiecare om.

– Și cu mine ce o să fie? murmură Meed. Îndrăznesc să spun că javrele alea din Consiliul Închis urlă însetate de sânge.

– Lasă-le să urle. De tine am nevoie aici. Dinspre Sud vin refugiații, fug din fața lui Bethod, sau de frica lui. Te-ai mai uitat în

ultima vreme pe fereastră? Ostenhorm e plin ochi cu refugiați. Și mai sunt mii afară, în jurul zidurilor, și acesta este doar începutul. Vei avea grijă de ei și le vei asigura evacuarea spre Midderland. Vreme de treizeci de ani poporul tău a avut nevoie de tine ca să-l aperi. Are nevoie de tine în continuare.

Burr se întoarse în încăpere.

– Vei da maiorului West o listă cu unitățile care încă mai sunt în stare de luptă. Iar în ceea ce-i privește pe refugiați, aceștia au nevoie de hrană, de haine și de adăpost. Trebuie să începi de îndată pregătirile pentru evacuarea lor.

– De îndată, șopti Meed. De îndată, firește.

De sub sprâncenele-i groase Burr îi aruncă lui West o privire pătrunzătoare, trase adânc aer în piept și se îndreptă cu pași mari și apăsați spre ușă. West privi peste umăr. Lordul Guvernator al Engliei rămăsese cocârjat în scaun, în sala lui goală și înghețată, cu capul în mâini.

– Aici este Englia, spuse West, arătând pe harta cea mare.

Se întoarse și privi la cei adunați în încăpere. Prea puțini dădeau semne că i-ar fi interesat cât de cât ce avea de spus. Deloc surprinzător, însă tot îi aducea gust de fiere în gură.

Generalul Kroy stătea pe partea dreaptă a mesei lungi, drept și nemișcat în scaun. Înalt, numai piele și os, extenuat, cu părul cărunt tuns scurt în jurul țestei sale ascuțite, cu uniforma neagră simplă și imaculată. Subordonații lui erau tunși, bărbieriți, dichisiți și posaci ca un grup de bocitoare la priveghi. În stânga, pe partea opusă, se

tolănise generalul Poulder, cu fața rotundă, roșcovan, înzestrat cu o mustață formidabilă. Gulerul uriaș, țeapăn de atâtea broderii cu fir de aur, îi ajungea până aproape de urechile-i mari și rozalii. Cei din suită ședeau încălecați pe scaune, cu uniformele stacojii împopoțonate cu panglici, cu nasturii de la gât descheiați neglijent, cu stropi de noroi de pe drum purtați fălos, ca și cum ar fi fost niște medalii.

Pentru Kroy și ai lui, războiul însemna curățenie, spirit de sacrificiu și respectare strictă a regulilor. Pentru tabăra lui Poulder era o chestiune de extravaganță, ostentație și coafură aranjată cu grijă. Cele două grupuri își aruncau priviri dușmănoase peste masă, priviri pline de dispreț arogant, de parcă doar ei ar fi deținut tainele milităriei, iar ceilalți, indiferent cât ar fi încercat, nu vor fi niciodată altceva decât un impediment.

Pe West ambele grupări îl stinghereau îndeajuns de mult, dar niciuna ca a treia suită, așezată la capătul mesei. Conducătorul acesteia era nimeni altul decât moștenitorul tronului, Prințul Ladisla în carne și oase. Nu se putea spune că purta o uniformă, ci mai degrabă un soi de halat din purpură cu epoleți. Cămașă de noapte cu motive militare. Numai dantela de la manșete ar fi fost suficientă pentru o față de masă de dimensiuni normale. Iar gătelile tovarășilor lui erau doar cu puțin mai prejos. Unii dintre cei mai bogați, cei mai frumoși, cei mai eleganți, cei mai nefolositori tineri din întreaga Uniune stăteau tolăniți pe scaune în jurul Prințului. Dacă măreția omului ar fi stabilită după dimensiunile pălăriei sale, atunci nimeni nu i-ar fi întrecut.

Cu un nod neplăcut în gât, West se întoarse iar la hartă. Știa ce are de spus, trebuia doar să rostească cuvintele cât de clar posibil și apoi să se așeze. Nu conta că unii dintre cei mai importanți bărbați din armată se aflau în spatele lui. Fără să-l mai pună la socoteală pe moștenitorul tronului. Bărbați despre care West știa sigur că îl disprețuiesc. Că îl urăsc din cauza funcției sale înalte în pofida originii sale umile. Din cauză că își câștigase de drept această poziție.

– Aici este Englia, repetă West cu o voce care spera să dea senzația unui calm autoritar. Râul Cumnur, continuă, iar vârful bățului trasă linia sinuoasă și albastră a cursului de apă, împarte provincia în două. Regiunea din sud este mult mai mică, dar aici se află cea mai mare parte a populației și aproape toate orașele importante, inclusiv capitala, Ostenhorm. Drumurile de aici sunt acceptabile, iar ținutul este relativ accesibil. Din câte știm, oamenii Nordului încă nu au traversat râul.

West auzi un căscat sonor din spatele său, deslușit chiar de la celălalt capăt al mesei. Simți un junghi de furie neașteptată și se întoarse brusc cu fața la publicul său. Măcar acum se părea că Prințul Ladisla îl asculta cu atenție. Vinovatul era unul dintre oamenii săi, tânărul Lord Smund, bărbat cu o descendență ireproșabilă, o avere imensă, puțin peste douăzeci de ani, și înzestrat cu toate talentele unui copil precoce de zece ani. Stătea răscrăcărat pe scaun, holbându-se în gol, cu gura căscată larg.

West avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu sară peste masă și să se apuce să-l cotonogească cu bățul folosit ca indicator.

– Te plictisesc, cumva? șuieră el.

Smund păru sincer surprins să se afle în centrul atenției. Se uită și la stânga, și la dreapta, de parcă West s-ar fi adresat vreunuia dintre prietenii lui.

– Cine, eu? Nu, nu, domnule maior West, absolut deloc. Să mă plictisești? Nici vorbă! Râul Cumnur împarte provincia în două și așa mai departe. Palpitantă poveste! Teribil de palpitantă! Dar îmi cer scuze. Am avut o noapte lungă azi-noapte, înțelegi?

West nu se îndoia câtuși de puțin. O noapte lungă petrecută bând și făcând pe nebunul împreună cu ceilalți paraziți din alaiul Prințului, care a dus la irosirea timpului tuturor celorlalți în dimineața aceasta. Sigur, oamenii lui Kroy erau pedanți, iar oamenii lui Poulder, aroganți, dar măcar erau ostași. Oamenii Prințului nu aveau absolut niciun talent, din câte își putea da seama West, în afară de a-l scoate pe el din sărite, firește. Erau experți în domeniul ăsta. Aproape că scrâșnea din dinți de furie sugrumată când reveni la hartă.

– Zona de nord a provinciei este o altă poveste, mârâi el. O întindere ostilă de păduri dese, mlaștini și piscuri abrupte, prea puțin populată. Sunt acolo mine, exploatări forestiere, sate, precum și câteva colonii de deținuți aflate în subordinea Inchiziției, dar toate acestea sunt răspândite pe o suprafață foarte mare. Există doar două drumuri pe care abia ar putea trece grupuri mari de oameni și de provizii, cu atât mai mult cu cât se apropie iarna.

Indicatorul urmări liniile punctate care treceau de la nord la sud prin zonele împădurite.

– Drumul de vest merge aproape de munți, făcând legătura între comunitățile de mineri. Cel estic urmărește, mai mult sau mai puțin, linia coastei. Ele se întâlnesc la fortăreața Dunbrec, pe Șuvoiul Alb, care este granița de nord a Engliei. După cum știm cu toții, această fortăreață a căzut deja în mâinile dușmanului.

West se îndepărtă de hartă și se așeză încercând să respire calm și fără grabă, să își reprime accesul de mânie și să alunge durerea de cap care-i pulsa deja în spatele ochilor.

– Mulțumesc, domnule maior West, spuse Burr ridicându-se în picioare ca să se adreseze adunării.

Încăperea foșni și se agită, abia acum trezindu-se la viață. Lordul Mareșal se plimbă cu pași mari prin fața hărții, adunându-și gândurile. Apoi indică un punct situat mult la nord de Cumnur.

– Satul Fântâna Neagră. Așezare întru nimic ieșită din comun, la aproximativ cincisprezece kilometri distanță de drumul de coastă. Puțin mai mult decât o adunătură sărăcăcioasă de case. Complet pustie acum. Nici măcar nu este marcată pe hartă. Un locșor nevrednic de atenția nimănui. Desigur, cu excepția faptului că este locul unde de curând trupele noastre au fost masacrate de oamenii Nordului.

– Amărâții de englandieri, murmură cineva.

– Ar fi trebuit să ne aștepte, se umflă în pene Poulder cu un zâmbet superior pe buze.

– Bineînțeles că așa ar fi trebuit, se răsti Burr. Dar au avut încredere în forțele lor și de ce să nu fi avut? Câteva mii de oameni, bine înarmați, ajutați de cavalerie. Majoritatea

erau soldați de meserie. Nu de aceeași calitate ca și cei din Oastea Regelui, dar călițI și experimentați și hotărâți. Ai fi crezut că sunt cu mult peste brutele alea primitive.

– Totuși, s-au luptat cu dârzenie, îl întrerupse Prințul Ladisla, nu-i așa, Mareșale Burr?

Burr îi aruncă o căutătură aspră pe deasupra mesei.

– O luptă dârză este o luptă câștigată, Înălțimea Voastră. Au fost măcelăriți. Au scăpat numai cei cu cai buni și noroc chior. În plus față de regretabila irosire a efectivelor, s-au pierdut și echipamente, și provizii. Cantități însemnate din fiecare cu care acum dușmanul nostru este mai bogat. Însă poate cel mai grav lucru este acela că înfrângerea a stârnit panică în rândurile populației. Drumurile de care va depinde armata noastră sunt pline de refugiați convinși că din clipă în clipă Bethod le va ataca fermele, satele, casele. Este un dezastru cumplit, bineînțeles. Poate cel mai devastator suferit de Uniune în istoria recentă. Dar dezastrele nu sunt lipsite de învățăminte.

Lordul Mareșal își sprijini cu fermitate mâinile mari pe masă și se aplecă spre ceilalți:

– Acest Bethod este prudent, inteligent și neîndurător. Are mulți călăreți, pedestrași și arcași și știe să-i organizeze destul de eficient. Are iscoade excelente, iar forțele lui sunt extrem de mobile, probabil chiar mai mult decât ale noastre, mai ales pe un teren dificil ca și acela cu care ne vom confrunta în regiunea de nord a provinciei. A întins o cursă englandierilor, iar ei au căzut în ea. Nu trebuie să ni se întâmple același lucru.

Generalul Kroy scoase un hohot de râs fără umor, ca un fornăit de cal.

– Asta înseamnă că ar trebui să ne temem de barbarii ăștia, Lord Mareșal? Asta ne sfătuiești?

– Cum sună vorbele lui Stolicus, generale Kroy? „Să nu te temi niciodată de dușmanul tău, dar să îl respecți întotdeauna.” Cred că acesta ar fi sfatul meu, dacă ar fi să vă dau unul, se încruntă Burr peste masă. Dar eu nu dau sfaturi, dau ordine.

Kroy își reprimă un spasm de nemulțumire la auzul observației severe, dar măcar își ținu gura. Pentru moment. West știa că nu va tăcea multă vreme. N-o făcea niciodată.

– Trebuie să dăm dovadă de prudență, continuă Burr adresându-se acum întregii încăperi, dar tot suntem în avantaj. Avem la dispoziție douăsprezece regimente din Oastea Regelui, cel puțin tot atâția soldați câți nobili avem sub arme, plus câțiva englandieri care au reușit să evite carnagiul de la Fântâna Neagră. După informațiile pe care le dețin, cred că proporția este de cinci la unu, poate chiar mai mult, în favoarea noastră. Avem avantajul echipamentelor, avantajul tacticii, avantajul organizării. Se pare că oamenii Nordului știu asta. În ciuda victoriilor lor, au rămas la nord de Cumnur, mulțumindu-se doar să jefuiască ținuturile din jur și să organizeze atacuri sporadice. Nu par deloc doritori să traverseze râul și să riște o confruntare deschisă cu noi.

– Lași ticăloși ce sunt, nici nu prea poți să-i condamni, cotcodăci Poulder în murmurul aprobator al oamenilor săi. Probabil că acum chiar le pare rău că au trecut hotarul.

– Poate, murmură Burr. În orice caz,

realitatea este că ei nu vin la noi, așa că trebuie să trecem râul și să-i vânăm. Prin urmare, corpul principal al armatei noastre se va împărți în două; aripa stângă se va afla sub conducerea generalului Kroy, iar cea dreaptă sub generalul Poulder.

Cei doi se priviră cu ostilitate profundă.

– Vom urca pe drumul de est din tabăra noastră de aici, de la Ostenhorm, ne vom desfășura dincolo de râul Cumnur, cu speranța că vom localiza armata lui Bethod și vom reuși să o atragem într-o bătălie decisivă.

– Cu tot respectul, îl întrerupse generalul Kroy pe un ton care dovedea că respectul era doar o vorbă în vânt, nu ar fi mai bine să trimitem o jumătate din trupe pe drumul de vest?

– Vestul nu are nimic altceva decât minereu de fier, singurul lucru de care nu duc lipsă oamenii Nordului. Drumul de lângă coastă le oferă prăzi mult mai bogate și este și mai aproape de rutele lor de aprovizionare și de retragere. În plus, nu doresc ca forțele noastre să fie prea risipite. Deocamdată doar presupunem care este puterea lui Bethod, nu o cunoaștem cu exactitate. Dacă îl putem atrage în luptă, vreau să fim în stare să ne adunăm repede trupele și să-l nimicim.

– Dar, Lord Mareșal! exclamă Kroy cu aerul cuiva care se adresează unui părinte senil care, o, vai, încă deține conducerea afacerii de familie. Cu siguranță că nu ar trebui să lăsăm drumul din vest nesupravegheat?

– Ajungem și la problema asta, mârâi Burr întorcându-se la hartă. Un al treilea detașament, condus de Prințul Moștenitor Ladisla, își va stabili poziția în spatele Cumnurului și va sta cu ochii pe drumul

dinspre vest. Misiunea lor va fi aceea de a se încredința că oamenii Nordului nu se vor strecura în spatele nostru. Își vor păstra poziția acolo, la sud de râu, în vreme ce corpul nostru principal se va împărți în două și îl va scoate din ascunzătoare pe dușman.

– Desigur, Lord Mareșal.

Kroy se lăsă pe spate în scaun, cu o atitudine care sugera că nici nu se aștepta la un alt răspuns, dar că trebuia, oricum, să încerce, pentru binele tuturor, în vreme ce ofițerii lui își manifestau dezaprobarea țâțâind și cloncănind din buze.

– Mie mi se pare un plan excelent, anunță Poulder cu căldură, zâmbindu-i cu superioritate lui Kroy. Mă declar întru totul pentru, Lord Mareșal. Sunt la dispoziția ta pentru orice misiune. Oamenii mei vor fi gata de drum în zece zile.

Subordonații săi încuviințară cu un gest din cap și cu un șuvoi de murmure.

– Cinci ar fi mai bine, spuse Burr.

Obrajii dolofani ai lui Poulder zvâcniră trădându-i iritarea, dar reuși să se stăpânească:

– Atunci, cinci să fie, Lord Mareșal.

Însă, de această dată, fu rândul lui Kroy să-l privească cu dispreț.

În tot acest timp, Prințul Moștenitor Ladisla privea harta, iar chipul său bine pudrat căpătase o expresie nedumerită.

– Lord Mareșal Burr, începu el încet, detașamentul meu trebuie să înainteze pe drumul din vest spre râu, corect?

– Așa este, Înălțimea Voastră.

– Dar nu trebuie să trecem dincolo de el?

– Nu trebuie, Alteța Voastră.

– Atunci, rolul nostru ar fi, se uită el

chiorâș la Burr, cu o mină rănită întipărită pe față, unul pur defensiv?

– Într-adevăr. Pur defensiv.

Ladisla se încruntă.

– Pare o sarcină mult prea ușoară și înjositoare.

Caraghioșii săi companioni se foiră în scaune și mârâiră manifestându-și nemulțumirea față de această misiune, mult sub aptitudinile lor.

– O sarcină mult prea ușoară? Iertați-mă, Alteța Voastră, dar nu este așa! Englia este o țară întinsă și foarte complicată. Oamenii Nordului ne pot scăpa, și, dacă așa ceva se întâmplă, atunci totul va depinde de voi. Va fi misiunea voastră să împiedicați dușmanul să traverseze râul și să ne amenințe rutele de aprovizionare sau, mai rău încă, să se îndrepte chiar spre Ostenhorm.

Burr se înclină spre Prinț, privindu-l fix și gesticulând autoritar cu pumnul ridicat.

– Veți fi stânca noastră, sprijinul nostru, temelia noastră! Veți fi balamaua pe care se mișcă poarta, poarta care se va închide în nasul acestor invadatori, alungându-i din Englia pentru totdeauna!

West era impresionat. Misiunea Prințului era, într-adevăr, una ridicolă, dar vorbele Lordului Mareșal ar fi putut să facă și curățarea latrinelor să pară o activitate nobilă.

– Excelent! exclamă Ladisla, bâțâindu-se entuziasmat, cu pana de la pălărie legănându-se la rândul ei. Balamaua, firește! Nemaipomenit!

– Atunci, domnilor, dacă nu mai sunt și alte întrebări, să purcedem la treabă.

Burr privi fețele ursuze strânse în semicerc

înaintea lui. Nu vorbi nimeni.

– Sunteți liberi.

Oamenii lui Kroy și cei ai lui Poulder schimbară priviri înghețate grăbindu-se să fie primii care părăsesc încăperea. Până și cei doi mari generali se îmbrânciră nițeluș în pragul ușii, mai mult decât suficient de larg pentru a le permite accesul amândurora, niciunul nedorind să se întoarcă cu spatele la celălalt sau să iasă al doilea. Odată ajunși pe coridor, se zbârliră unul la celălalt.

– Generale Kroy, rosti Poulder pe un ton batjocoritor, cu un semn trufaș al capului.

– Generale Poulder, șuieră Kroy, netezindu-și uniforma impecabilă.

Apoi se îndepărtară țanțoși în direcții opuse.

După ce ultimii dintre companionii Prințului Ladisla ieșiră agale contrazicându-se zgomotos pe tema celei mai luxoase armuri, se ridică și West ca să plece. Avea o mie de treburi de rezolvat și nu avea nimic de câștigat dacă întârzia. Însă, înainte de a ajunge la ușă, Lordul Mareșal Burr începu să-i vorbească:

– Deci asta-i oastea noastră, West, ce părere ai? Pe onoarea mea, uneori parcă sunt tatăl unor fii mult prea năbădăioși și fără nevastă care să mă ajute cu ei. Poulder, Kroy, Ladisla, clătină el din cap. Cei trei comandanți ai mei! Mi se pare că fiecare dintre ei are drept unic scop în viață propria-i măreție. În toată Uniunea nu există alți trei indivizi mai făloși. E o minune și că am reușit să-i strângem în aceeași încăpere, mai spuse și râgâi prelung. A dracului indigestie!

West își stoarse creierii căutând ceva pozitiv:

– Măcar generalul Poulder pare mai docil, domnule.

Burr fornăi:

– Pare, da, însă în el am încă și mai puțină încredere decât am în Kroy, dacă se poate așa ceva. Cel puțin Kroy este previzibil. Mă aștept ca el să mă irite și să mă contrazică de fiecare dată. Dar în ceea ce-l privește pe Poulder, niciodată nu știu cum va reacționa. Sigur, își pune rânjetul ăla afectat și mă lingușește și execută ordinele în cele mai mici detalii doar până în momentul în care întrezărește vreun avantaj personal și atunci se întoarce împotriva mea cu de două ori mai multă ferocitate. Așteaptă și ai să vezi. E imposibil să-i mulțumești pe amândoi.

Își miji ochii și înghiți greu și își masă abdomenul.

– Dar avem o șansă atâta vreme cât amândoi sunt la fel de nemulțumiți. Unicul lucru pentru care ar trebui să fim recunoscători este că se detestă unul pe celălalt chiar mai mult decât mă detestă pe mine.

Încruntătura lui Burr se adânci.

– Erau înaintea mea pe lista pentru funcția pe care o am acum. Vezi tu, generalul Poulder este prieten vechi și apropiat al Arhilectorului. Kroy este vărul Marelui Judecător Moravia. Când postul Lordului Mareșal a devenit liber, Consiliul Închis nu a fost în stare să se decidă pe care dintre ei să-l aleagă. Și, în cele din urmă, s-au oprit asupra mea, considerându-mă un compromis nefericit. Un mocofan de la țară, West, ce zici? Asta reprezint eu pentru ei. Eficient, fără îndoială, dar tot mocofan. Și îndrăznesc să spun că, dacă ar fi să moară mâine fie Kroy,

fie Poulder, aș fi înlocuit cât ai bate din palme cu cel rămas în viață. E greu de imaginat o situație mai ridicolă pentru un Lord Mareșal, în cazul în care nu-l vâri în discuție pe Prințul Moștenitor.

West se înfioră. Cum să transformi acest coșmar într-un avantaj?

– Prințul Ladisla este… o persoană entuziastă? se aventură el.

– Ce m-aș face fără optimismul tău? spuse Burr scoțând un hohot trist de râs. Entuziast? Trăiește pe un tărâm al viselor! Toată viața a fost răsfățat, menajat, i s-au făcut absolut toate poftele! Puștiul ăsta habar nu are ce înseamnă lumea reală!

– Și atunci, e bine să aibă comandă separată, domnule?

Lordul Mareșal se frecă la ochi cu degetele dolofane.

– Din nefericire, așa trebuie. Membrii Consiliului Închis au fost cât se poate de insistenți în această privință. Îi îngrijorează starea proastă de sănătate a regelui și faptul că populația îl consideră pe moștenitorul tronului un măscărici și un pierde-vară. Speră să avem parte de o mare victorie ca să-i atribuie Prințului toate meritele. Apoi îl vor expedia înapoi în Adua, încărcat cu farmecul misterios al unuia care a dovedit eroism pe câmpul de luptă, pregătit, astfel, să devină acel Rege pe care îl adoră țăranii.

Burr se opri și își plecă ochii.

– Am făcut tot ce am putut ca să-l feresc de necazuri pe Ladisla. L-am amplasat acolo unde cred că n-o să calce picior de om al Nordului și, cu puțin noroc, chiar așa se va întâmpla. Cu toate astea însă, lui Ladisla i s-ar putea cere să intre în luptă. De aceea am

nevoie de cineva care să-i păzească spatele. Cineva cu experiență. Cineva tot atât de tenace și muncitor pe cât de molâi și puturoși sunt oamenii lui. Cineva care să-l împiedice să dea de necaz.

Privi de sub sprâncenele stufoase.

West simți că îl ia cu amețeală.

– Eu?

– Mă tem că da. Nu te-aș da pentru nimic în lume, dar Prințul însuși te-a cerut.

– Pe mine, domnule? Dar nu sunt curtean! Nici măcar nu am sânge nobil!

Burr fornăi iarăși:

– În afară de mine, Ladisla este probabil singurul din oștirea asta căruia nu-i pasă al cui fiu ești. El este moștenitorul tronului! Nobili sau cerșetori, toți îi suntem deopotrivă inferiori.

– Dar de ce tocmai eu?

– Pentru că ești un luptător. Ai fost primul care a pătruns în Ulrioch. Ai avut parte de acțiune, din belșug, chiar. Ai reputație de luptător, West, iar Prințul își dorește și el una. Acesta este motivul.

Burr scoase o scrisoare din buzunar și i-o înmână.

– Poate că asta îți va îndulci hapul.

West rupse sigiliul, despături hârtia groasă și parcurse cele câteva rânduri ordonat caligrafiate. După ce termină, le mai citi o dată, doar ca să fie sigur că a înțeles. Apoi își ridică ochii.

– E o înaintare în grad.

– Știu ce e. Eu am avut ideea. Poate că te vor lua mai în serios dacă vei avea încă o stea cusută la tunică. Sau poate că nu. Oricum, o meriți.

– Vă mulțumesc, domnule, îngăimă West.

– Pentru ce? Pentru cea mai proastă slujbă din armată?

Burr izbucni în râs și îl lovi părintește pe umăr.

– Cert este că o să-ți simțim lipsa. Acum mă duc să inspectez primul regiment. Sunt de părere că un comandant are datoria să-și arate chipul. Vrei să mă însoțești, domnule colonel?

Începuse deja să ningă atunci când au ajuns la porțile orașului. Fulgii mari se învolburau în vânt și se topeau de îndată ce se depuneau pe drum, pe copaci, pe valtrapul calului lui West, pe armura gărzilor din spatele lor.

– Ninge, bombăni Burr. A început să ningă. Nu-i prea devreme?

– Mult prea devreme, domnule, dar este suficient de frig.

West își luă o mână de pe frâie ca să-și strângă mai bine haina pe lângă gât.

– Mult mai frig decât ar trebui să fie în mod normal la sfârșitul toamnei.

– Și o să fie mult mai frig la nord de Cumnur, pot să jur.

– Da, domnule, nici vorbă să se mai încălzească de-acum.

– Ce zici, colonele, ne așteaptă o iarnă aspră?

– Se prea poate, domnule.

Colonel? Colonelul West? Alăturarea celor două cuvinte încă i se părea stranie. Nici în vis nu îndrăznise să-și închipuie că fiul unui om de rând ar ajunge vreodată atât de sus. El, mai puțin ca oricine.

– O iarnă lungă și aspră, rosti Burr pe un ton meditativ. Trebuie să îl prindem repede

pe Bethod. Să-l prindem și să isprăvim rapid cu toată povestea asta înainte de a muri înghețați.

Se încruntă la copacii care alunecau pe lângă ei, se încruntă la fulgii de zăpadă care se învolburau în jurul lor, se încruntă la West.

– Drumuri proaste, teren prost, vreme proastă. Nu e chiar cea mai bună situație, colonele, ce părere ai?

– Nu, domnule, răspunse posac West, fiind mai îngrijorat de propria-i situație.

– Haide, putea fi mai rău. Acum ai să stai la adăpost la sud de râu, unde e cald și bine. Probabil că n-o să vezi urmă de om al Nordului toată iarna. Și am auzit că Prințul și ai lui se răsfață cu mâncăruri foarte gustoase. E mult mai bine decât să mergi de colo-colo ținându-i de urât lui Poulder sau lui Kroy.

– Firește, domnule, murmură West prea puțin sigur.

Burr se uită peste umăr la gărzile care mergeau la trap ținându-se la distanță respectuoasă de ei.

– Știi, în tinerețe, înainte de a mi se încredința onoarea îndoielnică de a conduce Oastea Regelui, îmi plăcea teribil de mult să călăresc. Parcurgeam la galop kilometri întregi. Mă simțeam… viu. Acum parcă nu mai am timp de așa ceva. Instructaje de ținut, și documente de semnat, și ședințe de prezidat, asta-i tot ce fac. Uneori e atât de bine să călărești, West, ce zici?

– Desigur, domnule, dar acum nu ar…

– Dii!

Lordul Mareșal își împunse hotărât calul cu pintenii, iar acesta țâșni înainte, răscolind noroiul cu copitele. West rămase cu gura căscată, uitându-se lung în urma lui.

– La naiba, șopti el.

Mai mult ca sigur că bătrânul nebun și încăpățânat o să fie aruncat din șa și o să-și rupă gâtul ăla gros. Și atunci, ce se va întâmpla cu ei? Prințul Ladisla va trebui să preia comanda. West se cutremură la gândul acesta și porni în galop după Lordul Mareșal. Ce altceva să fi făcut?

Copacii fulgerau pe lângă el, drumul se vălurea dedesubt. Urechile îi răsunau de tropăitul copitelor, de zăngănitul harnașamentelor. Vântul îi năvălea în gură, îi înțepa ochii. Fulgii de zăpadă îi loveau fața. West reuși să arunce o privire peste umăr. Gărzile reușiseră să se încurce reciproc, caii se ciocniseră unul de celălalt și rămăseseră mult în urmă.

Făcea tot posibilul să mențină pasul și să rămână totodată în șa. Nu mai călărise așa de ani buni, de când străbătuse în goană un câmp arid cu un dispozitiv al cavaleriei gurkiene pe urme. Nu fusese speriat nici atunci. Mâinile-i strângeau dureros de încordate frâul, inima-i bătea exaltată. Își dădu seama că zâmbea. Burr avusese dreptate. Și el se simțea viu.

Lordul Mareșal încetinise și West își struni calul când se apropie de el. Râdea acum din toată inima și îl auzea pe Burr chicotind alături. Nu mai râsese atât de bine de multe luni. Poate chiar ani. Nu-și mai aducea aminte de când. Atunci observă ceva cu coada ochiului.

Simți o lovitură puternică, ca și cum pieptul i-ar fi fost zdrobit. Capul i se smuci în față, scăpă hățul din mâini, iar lumea se întoarse cu susul în jos. Calul său nu se mai vedea. Se rostogolea pe pământul tare iar și

iar.

Încercă să se ridice, iar lumea se clătină în jurul lui. Copaci și cer alb, copitele unui cal, bulgări de noroi care zburau în toate părțile. Se împiedică și se prăbuși pe drum cu fața în jos, luând o îmbucătură de țărână cu ocazia asta. Cineva îl ridică trăgându-l cu brutalitate de haină, târându-l în pădure.

– Nu, bolborosi el cu respirația tăiată de durerea înfiorătoare din piept. Nu avea de ce să meargă în direcția aceea.

O frânghie neagră între doi copaci. Se împletici, se îndoi de mijloc, împiedicându-se de pulpanele mantiei, prăbușindu-se în arbuști. O frânghie de-a curmezișul drumului, întinsă atunci când au trecut ei. Cineva îl târa, îl căra mai departe. I se învârtea capul, își pierduse simțul orientării. O capcană. West bâjbâi după sabie. Dură câteva secunde până să-și dea seama că teaca era goală.

Oamenii Nordului. Îl săgetă groaza. Oamenii Nordului îl prinseseră, și îl prinseseră și pe Burr. Asasini trimiși de Bethod să-i ucidă. Undeva, în spatele copacilor se iscă un iureș. West se strădui să-l priceapă. Gărzile, care veneau în urma lor. Dacă le-ar putea avertiza cumva…

– Aici… hârâi el îngrozitor de răgușit, dar o mână murdară îi astupă de îndată gura și fu târât în pădure, printre arbuștii uzi. Încercă să se zbată, dar nu mai avea putere. Printre trunchiurile copacilor reuși să vadă cum gărzile treceau la nici doisprezece pași depărtare de el, însă nu putea să facă nimic.

Mușcă mâna cât de tare era în stare, dar nu reuși decât să o facă să-i apese și mai tare gura, strângându-i maxilarul, zdrobindu-i buzele. Simțea gust de sânge. Poate sângele

lui, poate sângele mâinii. Zgomotul făcut de gărzi se topi în adâncul pădurii și dispăru. Iar locul lui fu luat de teamă. Mâna îi dădu drumul, îl îmbrânci, iar el căzu pe spate.

Un chip îi înotă înaintea ochilor. Chip dur, supt, sălbatic, păr negru ciopârțit scurt, dinți dezgoliți în rânjet animalic, ochi reci, goi, plini de furie. Chipul se întoarse și scuipă. Nu avea o ureche. Doar o cicatrice rozalie și o gaură.

Niciodată în întreaga lui viață nu mai văzuse West un om cu înfățișare atât de malefică. Întreaga-i ființă mustea a violență pură. Îndeajuns de puternic să-l frângă în două pe West, părea mai mult decât foarte bucuros s-o facă. Îi curgea sânge dintr-una din mâini. Din rana făcută de dinții lui West. Picura de pe degete pe frunzele moarte de pe jos. În celălalt pumn ținea o bâtă lustruită, iar ochii îngroziți ai lui West o urmăriră până în vârf. Acolo era un cuțit curbat, scânteietor. O secure.

Deci așa arăta un om al Nordului. Nu de teapa celor care se rostogoleau beți prin șanțurile din Adua. Nu de spețа celor care veniseră la ferma tatălui său cerșind ceva de lucru. Din celălalt soi. Cei din poveștile cu care îl speriase mama sa în copilărie. Un om a cărui îndeletnicire și a cărui distracție și al cărui unic scop erau să ucidă. Ochii lui West trecură de la tăișul lamei la privirea ascuțită și înapoi. Amorțit de groază. Era terminat. Va muri aici, în pădurea rece, în țărână, ca un câine.

West reuși să se ridice sprijinindu-se într-o mână, cuprins de un impuls subit de a o lua la goană. Privi peste umăr, dar nu avea unde să fugă pe acolo. Un bărbat se îndrepta spre

ei printre copaci. Un bărbat imens, cu o barbă deasă, o sabie pe umăr și un copil în brațe. West clipi des, încercând să restabilească proporțiile. Era cel mai mare om pe care îl văzuse vreodată, iar copilul era Lordul Mareșal Burr. Uriașul își aruncă povara la pământ ca și cum ar fi fost o legătură de vreascuri. Burr se holbă la el și râgâi.

West scrâșni din dinți. Să plece călare, așa, aiurea, nebun bătrân, ce fusese în mintea lui? I-a omorât pe amândoi cu ideea lui tâmpită „uneori e atât de bine să călărești”. Te face să te simți viu? Niciunul dintre ei nu va apuca mai mult de o oră de viață.

Trebuia să lupte. Aceasta putea fi ultima lui șansă. Chiar dacă nu avea nicio armă. Mai bine să moară așa decât îngenuncheat în noroi. Încercă să-și scoată furia la suprafață. Dacă voia, furia lui putea fi infinită. Doar că acum nu o găsi. Nu simțea decât o neputință disperată care-i plumbuia membrele.

Ce mai erou! Ce mai luptător! Abia reuși să se stăpânească să nu-și dea drumul pe el. Sigur că era în stare să lovească o femeie. Sigur că era în stare să-și strângă sora de gât, aproape s-o omoare. Amintirea încă îl mai făcea să se sufoce de rușine și repulsie, chiar și acum când își privea propria moarte în ochi. Se gândise că va îndrepta lucrurile mai târziu. Numai că nu mai exista un mai târziu. Nu mai exista nimic. Ochii i se umplură de lacrimi.

– Iartă-mă, murmură ca pentru sine, îmi pare atât de rău.

Închise ochii și își aștepta sfârșitul.

– Nu trebuie să-ți pară rău, prietene, bănuiesc că a fost mușcat mai tare de atât.

Alt om al Nordului se materializase din

pădure și se ghemuise pe vine lângă West. Lațe slinoase, încâlcite, maronii, de-o parte și de cealaltă a obrajilor uscățivi. Ochi ageri și negri. Ochi inteligenți. Afișă un rânjet posomorât, deloc liniștitor. Două șiraguri de dinți puternici, galbeni, ascuțiți.

– Șezi, spuse cu un accent atât de pronunțat, încât West abia îl înțelese. E cel mai bine să șezi și să-ți ții gura.

Un al patrulea bărbat stătea în picioare între el și Burr. Un bărbat masiv, cu pieptul lat, cu încheieturile mâinilor groase ca gleznele lui West. Cu fire albe în barbă, în părul încâlcit. Se părea că acesta era șeful, căci ceilalți se dădură la o parte, făcându-i loc. Se uită la West fără grabă și gânditor, așa cum te-ai uita la o furnică, încercând să te hotărăști dacă să o strivești sub talpă sau nu.

– Care dintre ei credeți că e Burr? bubui el în limbajul Nordului.

– Eu sunt Burr, spuse West.

Trebuia să-l apere pe Lordul Mareșal. Trebuia. Fără să se gândească ce face, se ridică cu greu în picioare, dar încă mai era amețit în urma căzăturii, așa că fu nevoit să se apuce de o creangă ca să nu cadă la loc.

– Eu sunt Burr, repetă el.

Bătrânul războinic îl măsură din cap până în picioare, lent și calm.

– Tu?

Izbucni în hohote de râs profunde și amenințătoare, ca tunetele de furtună auzite din depărtare.

– Îmi place asta! Ce frumos!

Se întoarse spre cel cu înfățișare malefică:

– Vezi? Și mai ziceai că oamenii din Sud sunt slabi de înger.

– Am zis că nu prea au minte-n cap, îi

aruncă o căutătură furioasă lui West cel cu o singură ureche, așa cum se uită o pisică flămândă la o păsărică. Și tot mai cred că am dreptate.

– Cred că ăsta e, spuse șeful uitându-se la Burr. Tu ești Burr? întrebă în limba comună.

Lordul Mareșal se uită la West, își înălță ochii la falnicii oameni ai Nordului, apoi se ridică încet în picioare. Se îndreptă și își perie uniforma, ca un om care se pregătește să moară cu demnitate.

– Eu sunt Burr și nu voi accepta să fiu folosit pentru amuzamentul vostru. Dacă vreți să ne omorâți, ar fi bine s-o faceți acum.

West rămase pe loc. Demnitatea nu merita efortul de a se ridica. Deja parcă simțea cum securea îi mușcă din țeastă.

Dar omul Nordului cu fire cărunte în barbă surâse.

– Înțeleg cum de ați ajuns să vă înșelați în privința noastră și ne pare rău dacă v-am speriat, însă nu am venit aici ca să vă omorâm. Am venit să vă dăm o mână de ajutor.

West se străduia din răsputeri să priceapă noima spuselor lui.

Burr făcea același lucru.

– O mână de ajutor?

– Sunt mulți cei din Nord care îl urăsc pe Bethod. Sunt mulți cei care nu i se supun de bunăvoie și sunt câțiva care nu i se supun deloc. Ăștia suntem noi. Între noi și ticălosul ăla fierbe de multă vreme o ură neîmpăcată și vrem să ne răzbunăm, sau să murim încercând. Nu îl putem înfrunta singuri, dar am auzit că voi sunteți în război cu el, așa că ne-am gândit să ne alăturăm vouă.

– Să vă alăturați?

– Venim de departe pentru asta și, din câte am văzut pe drum, ați cam avea nevoie de ceva ajutor. Dar când am ajuns aici, oamenii voștri nu au fost deloc dornici să ne primească.

– Au fost cam mojici, interveni cel uscățiv, așezându-se pe vine lângă West.

– Chiar așa au fost, Copoiule, chiar așa au fost. Dar pe noi nu ne sperie nițică mojicie. Și atunci mi-a venit ideea să stau de vorbă cu tine, ca de la șef la șef, ca să zic așa.

Uluit, Burr se holbă la West.

– Vor să se lupte de partea noastră, repetă el.

West îl privi printre gene, încă încercând să accepte gândul că s-ar putea să supraviețuiască și acelei zile. Cel căruia i se spunea Copoiul îi întinse o sabie ținând-o de vârf și rânjind cu gura până la urechi. Lui West îi trebuiră câteva secunde până să-și dea seama că era sabia lui.

– Mulțam, murmură el apucând-o cu stângăcie de mâner.

– Nicio problemă.

– Suntem cinci, spunea șeful, toți Oameni Vestiți, Oameni Aleși. Ne-am războit cu Bethod și l-am înfruntat peste tot în Ținutul Nordului. Îi cunoaștem stilul ca nimeni alții. Suntem iscoade bune, știm să ne luptăm, ne pricepem să întindem capcane, după cum ați putut vedea. Nu o să ne sustragem de la nicio sarcină care merită să fie dusă la îndeplinire și orice sarcină care are ca scop vătămarea lui Bethod merită toată osteneala noastră. Ce spui?

– Păi… murmură Burr, frecându-și bărbia cu degetul mare. Fără îndoială că sunteți o ceată… – și se uită la chipurile lor dure,

murdare, acoperite cu cicatrice – … de oameni extrem de folositori. Cum aș putea rezista unei oferte rostite într-o manieră atât de elegantă?

– Atunci să fac prezentările. Ăsta de aici e Copoiul.

– Io sunt ăla, mârâi slăbănogul cu dinți ascuțiți, declanșându-și iarăși rânjetul îngrijorător, ’m pare bine.

Îi apucă mâna lui West și o strânse până îi trosniră articulațiile.

Treicopaci aținti degetul în lateral, către cel malefic, cu secure și cu urechea lipsă.

– Individul ăsta prietenos e Dow cel Negru. Ziceam că se va îndrepta cu timpul, dar nici vorbă de așa ceva.

Dow se întoarse și scuipă iarăși.

– Flăcăul cel mare e Tul Duru. I se spune și Capdetunet. Și mai e și Ursuzul. E în adâncul pădurii, păzește caii să nu iasă pe drum. Dar nu trebuie să vă faceți probleme, nu o să zică nimic.

– Și tu?

– Rudd Treicopaci. Acum eu conduc acest grup, din cauză că șeful dinainte s-a întors în țărână.

– S-a întors în țărână, înțeleg, zise Burr și inspiră adânc. Bine. Îi veți raporta colonelului West. Sunt convins că vă va putea găsi de-ale gurii, un adăpost și, desigur, și ceva de făcut.

– Eu?

– Indiscutabil, răspunse Lordul Mareșal cu o umbră de surâs în colțul buzelor. Noii noștri aliați se vor integra de minune în suita Prințului Ladisla.

West nu se putea hotărî dacă să râdă sau să plângă. Tocmai când își imaginase că situația lui nu putea fi mai complicată, a căpătat și

cinci barbari în subordine.

Treicopaci păru destul de mulțumit de rezultat.

– Bun așa, încuviință el încet din cap. Atunci ne-am înțeles.

– Ne-am înțeles, repetă Copoiul, cu rânjetul malefic lățindu-i-se și mai mult.

Cel căruia i se spunea Dow cel Negru îi aruncă o privire înghețată lui West.

– Blestemată Uniune, mârâi el.

Întrebări

Lui Sand dan Glokta,
Superior de Dagoska, strict confidențial

Te vei îmbarca de îndată și vei prelua conducerea Inchiziției din cetatea Dagoska. Vei afla ce s-a întâmplat cu predecesorul tău, Superiorul Davoust. Vei cerceta bănuiala lui că o conspirație este în plină desfășurare, poate chiar în sânul consiliului de conducere al orașului. Vei interoga membrii acestui consiliu și vei stârpi absolut toate manifestările de nesupunere. Pedepsește fără milă trădarea, dar ai grijă ca dovezile tale să fie solide. Nu ne mai putem permite și alte gafe.

Soldații gurkieni se adună deja în număr mare la hotarele peninsulei, pregătiți să exploateze orice semn de slăbiciune din partea noastră. Regimentele Regelui sunt angajate în misiunea din Englia, așa că nu trebuie să te aștepți la prea mult ajutor în cazul vreunui atac al gurkienilor. Prin urmare va trebui să iei toate măsurile pentru consolidarea fortificațiilor orașului și pentru ca proviziile să fie suficiente ca să poți face față vreunui asediu. Mă vei ține la curent cu mersul evenimentelor prin scrisori periodice. Mai presus de orice altceva vei avea grijă ca, în absolut niciun caz, Dagoska să nu cadă în mâinile gurkienilor.

Nu-mi înșela așteptările.

Sult
Arhilector al Inchiziției Maiestății Sale

Glokta împături scrisoarea cu multă grijă și o puse la loc în buzunar, verificând încă o dată dacă și ordonanța regală se mai află acolo. *Afurisită treabă.* Impozantul document îi arsese buzunarul încă de când i-l înmânase Arhilectorul. Îl scoase și îl învârti în mâini, iar frunza din aur de pe imensul sigiliu roșu străluci în lumina nemiloasă a soarelui. *O singură coală de hârtie, însă mai scumpă decât aurul. Neprețuită. Datorită ei vorbesc cu glasul Regelui însuși. Datorită ei sunt cel mai puternic om din Dagoska, mai important chiar decât Lordul Guvernator. Toată lumea trebuie să mă asculte și să mi se supună. Atâta vreme cât voi reuși să rămân în viață.*

Călătoria nu fusese deloc una plăcută. Vasul era mic, iar Marea Cercului fusese agitată întregul drum. Cabina lui Glokta era încinsă și strâmtă ca un cuptor. *Un cuptor care s-a legănat ca nebunul zi și noapte.* Dacă nu s-ar fi răsturnat castronul cu terci de ovăz și ar fi mâncat cât de cât, precis ar fi vomitat orice dumicat ar fi reușit să înghită. Cel puțin acolo, sub punte, nu exista posibilitatea să cadă peste bord dacă piciorul lui inutil s-ar fi dat bătut. *Da, călătoria nu a fost deloc una plăcută.*

Dar acum se isprăvise. Nava urca deja spre locul de ancorare printre cheiurile aglomerate. Marinarii se luptau cu ancora și aruncau frânghiile pe debarcader. Coborâră și puntea de acces de la corabie la țărmul plin de colb.

– Bine că am ajuns, zise Practicianul Severard. Mă duc să beau ceva.

– Vezi să fie ceva tare, dar ai grijă să mă prinzi din urmă. Avem treabă mâine. O grămadă de treabă.

Severard dădu din cap, iar șuvițele lungi și subțiri îi acoperiră chipul prelung.

– Sigur, doar trăiesc pentru a te sluji.

Nu știu pentru ce anume trăiești, dar mă îndoiesc că pentru asta.

Se îndepărtă cu mers agale, fluierând fals, tropăind pe punte, coborând pe chei și dispărând printre clădirile murdare de dincolo de port.

Glokta privi ușor îngrijorat la bucata îngustă de lemn, apucă bine mânerul toiagului, își trecu limba peste gingiile goale, încurajându-se să pășească pe punte. *Un adevărat gest de eroism dezinteresat.* O clipă se întrebă dacă nu cumva ar fi fost o idee mai bună să se târască pe burtă. *Așa mi-aș reduce șansele de înec, însă nu ar fi deloc atitudinea corectă, nu-i așa? Adică tocmai înfiorătorul Superior al Inchiziției să intre pe noua sa moșie târându-se pe burtă?*

– Ai nevoie de ajutor?

Practiciana Vitari îl privea pieziș, sprijinită de parapetul corabiei, cu părul roșu zbârlit ca țepii pe un scaiete. Părea că petrecuse întreaga călătorie tolănită sub cerul liber, cu desăvârșire indiferentă la balansul navei, savurând zăpușeala la fel de mult pe cât de mult o detesta Glokta. Era greu să-ți dai seama ce expresie are sub masca neagră de practician. *Fac prinsoare și aș câștiga dacă aș zice că râde de mine. Cu siguranță că și-a pregătit primul raport pentru Arhilector: „Schilodul a stat mai mult sub punte și a borât. Atunci când am ajuns la Dagoska, a fost nevoie să fie dus la țărm împreună cu marfa. Deja a devenit bătaia de joc…”*

– Sigur că nu! explodă Glokta șontâcăind pe scândură ca și cum ar fi fost obișnuit să-și

pună viața în pericol în fiecare dimineață.

Puntea se clătină alarmant de tare când puse piciorul drept pe ea și atunci deveni mult prea conștient de apa cenușiu-verzuie care lovea stâncile vâscoase ale cheiului, mult sub el. *Cadavru găsit plutind pe lângă docuri.*

În cele din urmă reuși să treacă peste punte fără vreun incident, târându-și piciorul stâng după el. Când ajunse la stâncile murdare ale cheiului și simți iar teren uscat sub tălpi, fu săgetat de un puseu absurd de mândrie. *Ridicol. Ai zice că i-am și bătut pe gurkieni și am salvat orașul, nu că doar am șontâcăit trei metri.* Colac peste pupăză, acum că se obișnuise cât de cât cu balansul constant al vasului, nemișcarea pământului îl făcu să simtă că i se învârte capul și i se dă peste cap stomacul, iar duhoarea sărată a docurilor nu-i era de niciun ajutor. Se sili să înghită saliva amară care îi venise în gură, închise ochii și își ridică fruntea spre cerul senin.

La dracu', cald mai e. Glokta uitase cât de cald putea fi în Sud. Anul era aproape pe sfârșite și soarele încă mai ardea pământul, iar lui îi curgeau șiroaie de transpirație pe sub haina neagră și lungă. *Se prea poate ca veșmintele Inchiziției să fie foarte eficace atunci când vine vorba să bagi groaza în suspecți, dar mă tem că nu sunt prea indicate pentru o climă călduroasă.*

Practicianul Frost se simțea încă și mai rău. Matahala albinoasă își acoperise cu grijă fiecare centimetru din pielea-i lăptoasă, recurgând chiar la mănuși negre și la o pălărie cu boruri largi. Se uită chiorâș la cerul strălucitor, cu neîncredere și nefericire în ochii rozalii abia mijiți pe chipul acoperit cu broboane de sudoare deasupra măștii negre.

Vitari îi privi cu dispreț pe amândoi:

– Chiar că ar trebui să stați mai mult la aer, bombăni ea.

La capătul cheiului, adăpostit la umbra unui zid dărăpănat, dar tot transpirând abundent, îi aștepta un bărbat în uniforma neagră a Inchiziției. Înalt, ciolănos, cu ochi holbați și nas coroiat ars de soare și cojit. *Comitetul de primire? După cât de mare e, n-aș zice că sunt bine-venit aici.*

– Sunt Harker, Inchizitor-șef al orașului.

– Până acum, se răți oi Glokta. Câți oameni ai?

Inchizitorul se încruntă:

– Patru Inchizitori și vreo douăzeci de practicieni.

– O echipă mult prea mică pentru a putea stârpi trădarea dintr-un oraș de asemenea dimensiuni.

Încruntătura lui Harker se adânci.

– Ne-am îndeplinit întotdeauna misiunea.

Nu mai spune? Cu excepția faptului că l-ați rătăcit pe Superior, desigur.

– Ești la prima vizită în Dagoska?

– Am stat ceva vreme în Sud. *Cele mai frumoase zile din viață și cele mai nefericite.* Am fost în Gurkhul în timpul războiului. Am văzut Ulriochul. *În ruine după ce l-am incendiat.* Și am petrecut doi ani în Shaffa. *Dacă pui la socoteală închisorile Împăratului. Doi ani în căldura aceea sufocantă și în întunericul crâncen. Doi ani în iad.* Dar nu am mai fost în Dagoska până acum.

– Îhî, fornăi Harker, deloc impresionat. Reședința ta este în Citadelă, făcu el un semn cu capul spre stânca uriașă care se înălța amenințător lângă oraș.

Bineînțeles că acolo e. În locul cel mai înalt

din clădirea cea mai înaltă, de bună seamă.

– Te voi conduce eu. Lordul Guvernator Vurms și consiliul lui sunt nerăbdători să-și cunoască noul Superior.

Ochii i se umplură de amărăciune.

Crezi că ai fi meritat tu funcția asta, nu-i așa? Ei, mă bucur să te dezamăgesc.

Harker porni spre oraș cu pas vioi. Practicianul Frost își târșâia picioarele alături, cu capul vârât între umerii puternici, căutând orice urmă de umbră ca și cum soarele ar fi tras în el cu săgeți de foc. Vitari mergea în zigzag pe strada prăfuită ca pe un ring de dans, aruncând priviri furișe pe ferestre și pe aleile laterale. Ultimul era Glokta, pe care începuse deja să îl ardă piciorul stâng din cauza efortului.

„Schilodul n-a reușit să se târâie mai mult de trei pași până când a căzut în bot și a fost cărat pe targă tot restul drumului și guița ca un porc sacrificat și cerșea apă de băut, în vreme ce tocmai acei cetățeni pe care a fost trimis ca să-i îngrozească îl urmăreau uluiți…”

Își strânse buzele și își înfipse puținii dinți rămași în gingiile goale, forțându-se să țină după ceilalți, iar mânerul toiagului îi tăia palma și coloana vertebrală în agonie trosnea la fiecare pas.

– Acesta este Orașul Inferior, mârâi Harker peste umăr, unde locuiește populația indigenă.

O mahala imensă, înăbușitoare, murdară, împuțită. Clădiri sărăcăcioase și prost întreținute: barăci rahitice de un etaj, bordeie strâmbe din chirpici. Oameni cu piele închisă la culoare, îmbrăcați ca vai de lume, expresii înfometate. O femeie sfrijită îi urmări cu privirea din pragul ușii. Un bătrân cu un

singur picior țopăi pe lângă ei sprijinindu-se în cârje curbate. Pe o alee strâmtă, copii în zdrențe se fugăreau printre maldărele de gunoaie. Aerul era greu de duhoarea putregaiului și a canalizării proaste. *Sau a lipsei canalizării.* Peste tot bâzâiau muște. Muște grase, muște furioase. *Singurele creaturi care prosperă aici.*

– Dacă aș fi știut că este un loc atât de încântător, observă Glokta, aș fi venit mai de mult. Se pare că dagoskanilor le merge bine de când s-au alăturat Uniunii, nu?

Harker nu înțelese ironia.

– Cel mai bine. În scurta perioadă când gurkienii au controlat cetatea, i-au transformat în sclavi pe mulți dintre cetățenii de vază. Acum, sub stăpânirea Uniunii, sunt cu adevărat liberi să muncească și să trăiască așa cum vor.

– Cu adevărat liberi, zici?

Deci așa arată libertatea. Glokta urmări cu privirea câțiva localnici mohorâți care se înghesuiau în jurul unei tonete cu fructe mucegăite și resturi de carne stricată și mâncată de muște.

– Mă rog, cei mai mulți, se încruntă Harker. Inchiziția s-a văzut nevoită să înlăture câțiva intriganți atunci când am sosit aici. Însă acum trei ani, porcii ăștia nerecunoscători au pus-o de o răzmeriță.

După ce le-am acordat libertatea de a trăi ca animalele în propriul lor oraș? Scandalos.

– I-am învins, bineînțeles, dar tot n-am pus capăt stricăciunilor. Am reușit abia după ce li s-a interzis să mai dețină arme și să mai intre în Orașul Superior unde trăiesc cei mai mulți albi. De atunci lucrurile s-au liniștit. Ceea ce demonstrează fără tăgadă că un control

drastic este metoda cea mai eficientă pentru a face față acestor primitivi.

– Pentru niște primitivi, trebuie să recunosc că au construit niște fortificații destul de impresionante.

Un zid înalt străbătea orașul din fața lor, aruncându-și umbra lungă peste căsuțele jalnice ale mahalalei. În fața lui fusese de curând săpat un șanț larg, pe marginea căruia erau aliniați țăruși bine ascuțiți. Un podeț îngust ducea la poarta înaltă dintre două turnuri amenințătoare. Ușile grele erau deschise, însă în fața lor stăteau doisprezece bărbați: soldați asudați ai Uniunii, cu coifuri din oțel și straie din piele tăbăcită bătută cu ținte, cu săbii și sulițe pe care soarele lucea neîndurător.

– O poartă foarte bine păzită, murmură Vitari ca pentru sine. Mai ales că e în mijlocul orașului.

Harker se încruntă.

– De când cu răzmerița, localnicii au voie să intre în Orașul Superior doar pe bază de permis.

– Și cine poate căpăta un asemenea permis? se interesă Glokta.

– Anumiți meseriași pricepuți care mai sunt încă în serviciul ghildei negustorilor de mirodenii, dar mai ales servitori care lucrează în Orașul Superior și în Citadelă. Mulți dintre cetățenii Uniunii care locuiesc aici au servitori indigeni, unii chiar mai mulți.

– Desigur că și indigenii sunt cetățeni ai Uniunii, nu-i așa?

Harker își țuguie buzele:

– Dacă spui tu, Superiorule, dar realitatea este că nu sunt de încredere. Nu gândesc ca noi.

– Ce vorbești? *Măcar dacă ar gândi cât de cât și tot ar fi un progres pentru brutele astea.*

– Toți tuciurii ăștia nu sunt decât niște scursuri. Gurkieni, dagoskani, toți o apă și un pământ. Criminali și pungași, toți. Cel mai bine e să-i pui la pământ și să-i ții acolo, aruncă Harker o privire furioasă spre mahalaua încinsă. Dacă ceva miroase ca un căcat și are culoarea căcatului atunci e foarte posibil chiar să fie un căcat.

Se întoarse și traversă țanțoș podețul.

– Ce bărbat șarmant și instruit, murmură Vitari.

Mi-ai luat vorba din gură.

În spatele porților era o altă lume. Domuri impunătoare, turnuri elegante, mozaicuri din sticlă colorată și pilaștri din marmură străluceau în soarele puternic. Străzi largi și curate, case bine îngrijite. În piețetele somptuoase găseai chiar și câțiva palmieri însetați. Oamenii de aici erau plăcuți privirii, bine îmbrăcați și cu pielea albă. *Cu excepția arsurilor de soare. Cu duiumul.* Printre ei mișunau și câteva chipuri colorate, ținându-se deoparte, cu ochii în pământ. *Cei care au avut norocul să li se permită să slujească? Ar trebui să se bucure că Uniunea nu îngăduie sclavia.*

Dincolo de toată larma, Glokta auzea și un răpăit, ca și cum mai departe s-ar fi purtat o bătălie. Tot mai puternic pe măsură ce își târa piciorul dureros prin Orașul Superior, atingând cu furie nivelul maxim când intrară într-o piață mare, unde se îmbulzeau oameni cu priviri agitate. Oameni din Midderland, și din Gurkhul, și din Styria, băștinași cu ochi îngușți din Suljuk, cetățeni cu părul blond din Vechiul Imperiu, chiar și oameni bărboși ai Nordului, la mare distanță de meleagurile

natale.

– Negustori, mârâi Harker.

Parcă s-au adunat toți negustorii din lume.

Se îmbulzeau în jurul tarabelor mari pline cu fructe și legume, în jurul cântarelor uriașe, în jurul tăblițelor negre pe care erau trecute cu cretă mărfurile și prețurile. Urlau, împrumutau și făceau trocuri într-o mulțime de limbi, își basculau mâinile în gesturi ciudate, se înghionteau, se trăgeau de haine, se arătau cu degetul. Amușinau cutiile cu mirodenii și bețișoarele parfumate, pipăiau cupoanele de țesături și bucățile de lemn rar, împungeau fructele, mușcau monedele, se uitau prin lupă la nestematele scânteietoare. Ici colo câte un hamal autohton se poticnea printre ei, cocârjat sub povara mult prea grea.

– Negustorii de mirodenii își iau câte o cotă-parte din tot, murmură Harker, deschizându-și nervos drumul prin mulțimea limbută.

– Trebuie să fie cam mult, spuse Vitari cu glas scăzut.

Cam foarte mult, dacă mă întrebi pe mine. Suficient cât să ne ajute să-i înfruntăm pe gurkieni. Suficient cât să ținem captiv un oraș întreg. Oamenii ucid pentru mult mai puțin.

Strâmbându-se și mârâind, Glokta își croi drum prin piață, zdruncinat și lovit și înghiontit la fiecare pas șchiopătat. Doar atunci când au ieșit din mulțime, în celălalt capăt al pieței, și-a dat seama că se aflau chiar în umbra unei construcții uriașe și grațioase, arcadă peste arcadă, boltă peste boltă, deasupra gloatei. Turle delicate la fiecare colț se înălțau spre cer, zvelte și fragile.

– Magnific, șopti Glokta îndreptându-și

spatele îndurerat și uitându-se în sus printre gene, căci albul pur al pietrei îi ardea ochii în lumina orbitoare a după-amiezii. Văzând asta, aș putea să ajung să cred în Dumnezeu. *Dacă n-aș ști cum stă treaba.*

– Hm, râse batjocoritor Harker. Băștinașii veneau cu miile să se roage aici, înveninând aerul cu incantațiile și superstițiile lor blestemate. Bineînțeles, doar până când răzmerița a fost înăbușită.

– Și acum?

– Superiorul Davoust le-a interzis accesul aici. Așa cum le-a interzis accesul în orice loc din Orașul Superior. Acum negustorii de mirodenii folosesc clădirea ca o prelungire a pieței de mărfuri, cumpără și vând, și de-astea.

– Aha. *Cât de nimerit. Templu închinat banului. Religia noastră meschină.*

– Mi se pare că sunt acolo și birourile unei bănci.

– Bancă? Ce bancă?

– Negustorii de mirodenii se ocupă de aspectele astea, se burzului Harker iritat. Valint și cumva, parcă.

– Balk. Valint și Balk.

Deci niște cunoștințe vechi au ajuns aici înaintea mea, ce zici de chestia asta? Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ticăloșii ăștia sunt pretutindeni. Pretutindeni unde există bani. Se uită la viermuiala din piață. *Și aici sunt bani foarte mulți.*

Drumul deveni tot mai greu pe măsură ce începură să urce pe stânca uriașă, pe străzile tăiate în pragurile dealului. Glokta se chinuia să meargă prin arșița cumplită, încovoiat pe toiagul pe care își sprijinea greutatea, durerea fioroasă din picior făcându-l să-și muște

buzele, însetat ca un câine de pripas și cu transpirația curgându-i prin toți porii. Harker nu făcu niciun semn că ar fi avut intenția să încetinească. *Și al naibii să fiu dacă am să-i cer s-o facă.*

– Deasupra noastră este Citadela.

Inchizitorul făcu un semn cu mâna spre aglomerarea de clădiri cu pereți povârniți, domuri și turnuri înfipte în vârful stâncii închise la culoare, la mare înălțime deasupra orașului.

– Odinioară aici era reședința Regelui lor, dar acum este centrul administrativ al cetății și numai cei mai importanți cetățeni locuiesc aici. Înăuntru mai sunt și Casa Ghildei Negustorilor de Mirodenii și Casa Întrebărilor.

– Ce priveliște impresionantă! murmură Vitari.

Glokta se întoarse și își puse mâna streașină la ochi.

Dagoska se întindea în fața lor ca o insulă. Versanții Orașului Superior, șiruri îngrijite de case îngrijite, drumuri lungi și drepte între ele, presărate cu palmieri galbeni și piețe largi. De partea cealaltă a zidului lung și curbat se afla talmeș-balmeșul prăfuit și cafeniu al mahalalelor. Mai departe, tremurând în pâcla zilei caniculare, se zăreau țărmurile grandioase blocând unica limbă îngustă de pământ care lega orașul de continent, cu marea albastră într-o parte și portul albastru în cealaltă. *Cea mai bună protecție din lume, se spune. Mă întreb dacă n-ar fi bine să punem la încercare lăudăroșenia asta trufașă cât mai avem timp?*

– Superiorule Glokta? își drese Harker glasul. Te așteaptă Lordul Guvernator și

consiliul său.

– Să mai aștepte. Mai întâi aș vrea să știu cum merge ancheta pe care o faci cu privire la dispariția Superiorului Davoust. *Ar fi regretabil dacă și noul Superior ar avea parte de aceeași soartă.*

Harker se încruntă:

– Păi… merge. Nu încape îndoială că localnicii sunt de vină. N-au încetat nicicând cu uneltirile. În ciuda măsurilor luate de Davoust după răzmeriță, mulți refuză încă să învețe care le este locul.

– Mărturisesc că mă uimești.

– Este purul adevăr, crede-mă. Au fost trei servitori dagoskani în încăperile Superiorului în noaptea în care a dispărut. I-am interogat eu însumi.

– Și ce anume ai aflat?

– Încă nimic, din păcate. Sunt teribil de încăpățânați.

– Atunci, haide să-i interogăm împreună.

– Împreună? Harker își umezi buzele. N-am știut că o să vrei să-i interoghezi personal, Superiorule.

– Acum știi.

Ai fi putut crede că o să fie mai răcoare în stâncă. Însă era tot la fel de cald ca afară, pe străzile toride lipsite de milostenia brizei. Coridorul era tăcut, fără aer, fără viață, ca un mormânt. Torța pe care o ducea Vitari făcea umbrele să danseze prin cotloane, iar bezna se regrupa iute în spatele lor.

Harker se opri lângă o ușă prinsă în fiare și își șterse de pe față stropii unsuroși de transpirație.

– Trebuie să te previn, Superiorule, am fost nevoit să fiu destul de… de dur cu ei. Mâna

forte este cea mai bună metodă, știi.

– O, da, și eu pot fi destul de forte, dacă o cer împrejurările. Nu mă șochez prea ușor.

– Bine, bine.

Cheia se răsuci în lacăt, ușa se deschise și pe coridor se împrăștie un miros infect. *O latrină înfundată și un morman de dejecții descompuse.* Celula era minusculă, fără geamuri, cu tavanul mult prea scund pentru a-i permite cuiva să stea drept în picioare. Căldura era cumplită, duhoarea era inimaginabilă. Îi aduse aminte lui Glokta de o altă celulă. De mai la sud, din Shaffa. Din străfundurile palatului Împăratului. *Celulă în care timp de doi ani am icnit și am schelălăit în întuneric și am zgâriat pereții și m-am tăvălit în propria-mi scârnă.* Începu să i se zbată o pleoapă și își șterse meticulos ochiul cu degetul.

Unul dintre deținuți zăcea pe jos, cu fața la perete, cu pielea înnegrită de vânătăi, cu ambele picioare sfărâmate. Un altul atârna de tavan prins de încheieturi, cu genunchii măturând podeaua, cu capul moale într-o parte, cu tot spatele biciuit până la sânge. Vitari se aplecă și îl împunse pe unul cu degetul.

– Mort, spuse netulburată.

Se duse la celălalt.

– Și ăsta. De destulă vreme.

Lumina tremurândă căzu peste un al treilea deținut.

Care trăia. *Încă.* O fată legată cu lanțuri de mâini și de picioare, cu chipul scofâlcit de foame, buzele crăpate de sete, acoperită cu niște zdrențe jegoase și pătate de sânge. Râcâi cu călcâiele în podea încercând să se retragă și mai mult în colț, bolborosind disperată în

kantică, acoperindu-și ochii în fața luminii. *Îmi amintesc. Singurul lucru mai îngrozitor decât bezna este momentul în care vine lumina. Cu ea vin și întrebările.*

Glokta se încruntă, ochii care-i zvâcneau trecând în revistă cele două cadavre torturate, capul învârtindu-i-se din cauza efortului, și a căldurii, și a mirosului insuportabil.

– O atmosferă foarte plăcută, într-adevăr. Ce ți-au spus?

Harker intră fără nicio tragere de inimă în celulă cu mâna la nas și la gură. Silueta lui Frost se înălța amenințătoare în spatele lui.

– Încă nimic, dar eu…

– De la ăștia doi n-ai să scoți nimic acum, este evident. Sper că și-au semnat mărturisirile.

– Păi… nu tocmai. Superiorul Davoust nu a fost niciodată interesat să obțină mărturisiri semnate de la tuciurii, noi doar…

– Nu ai putut să-i ții în viață nici măcar atât cât să mărturisească?

Harker se bosumflă. *Ca un copil pedepsit de profesor pe nedrept.*

– O mai avem pe fată, se burzului el.

Glokta se uită la ea, trecându-și limba peste locul unde îi fuseseră pe vremuri dinții din față. *Nu se lucrează cu metodă. Nu se lucrează cu un anume scop în minte. Doar brutalitate de dragul brutalității. Mi s-ar fi făcut rău dacă aș fi înghițit ceva de dimineață.*

– Câți ani are?

– Probabil că vreo paisprezece, Superiorule, dar nu văd ce relevanță ar avea aspectul ăsta.

– Relevanța, Inchizitor Harker, este că rareori conspirațiile sunt conduse de fetițe de paisprezece ani.

– M-am gândit că e bine să-mi fac treaba scrupulos.

– Scrupulos, zici? Măcar ai apucat să-i întrebi ceva?

– Păi, am…

O lovitură dibace cu toiagul lui Glokta peste față. Mișcarea bruscă îi înfipse o săgeată de agonie în șold, se poticni pe piciorul bolnav și fu nevoit să se apuce de brațul lui Frost ca să nu-și piardă echilibrul. Inchizitorul guiță de durere și uluire, se izbi de perete și căzu în fund pe podeaua mizeră.

– Nu ești Inchizitor! șuieră Glokta, nu ești decât un măcelar blestemat! Uită-te la cum arată locul ăsta! Și ai omorât și doi martori! La ce ne mai folosesc acum, prostule?

Glokta se aplecă deasupra lui Harker.

– Dacă nu cumva asta ai și intenționat, ce zici? Poate că Davoust a fost ucis de un lacheu invidios? Un lacheu care a vrut să reducă martorii la tăcere, Harker, ce zici? Poate că ar trebui să-mi încep ancheta chiar din sânul Inchiziției!

Harker se silea să se ridice, dar silueta amenințătoare a practicianului Frost se iți deasupra lui făcându-l să se lipească iarăși de perete, cu sângele curgându-i din nas.

– Nu! Te rog, nu! A fost un accident! N-am vrut să-i omor! Am vrut doar să știu ce s-a întâmplat!

– Un accident? Ori ești un trădător, ori un incompetent, iar mie nu-mi trebuie așa ceva!

Se aplecă și mai mult, cu buzele dezgolindu-i rânjetul știrb, ignorând durerea care îi urca pe șira spinării.

– Știu că o mână forte dă cel mai mare randament în cazul primitivilor, Inchizitorule. Și vei afla că nicăieri nu există mâini mai

forte decât ale mele. Nicăieri în toată lumea asta. Luați-l pe viermele ăsta din ochii mei!

Frost îl apucă de veșminte pe Harker și îl târî afară prin mizeria din celulă.

– Stai, hohoti el, apucându-se strâns de ușă. Te rog! Nu face asta!

Urletele se pierdură apoi pe coridor.

Ochii lui Vitari surâdeau șters ca și cum i-ar fi făcut plăcere scena la care tocmai asistase.

– Ce facem cu murdăria asta?

– Curățați-o, Glokta se sprijini de perete, cu șoldul pulsând de durere, își șterse transpirația de pe față cu o mână tremurândă. Spălați-o cu multă apă. Îngropați cadavrele.

Vitari făcu un semn cu capul spre singurul supraviețuitor.

– Și cu ea ce ai de gând?

– Fă-i baie. Dă-i haine. Dă-i mâncare. Dă-i drumul.

– Nu are rost să-i fac baie dacă se întoarce în Orașul Inferior.

Cam are dreptate în privința asta.

– Bine! A fost slujnica lui Davoust, înseamnă că poate fi și a mea. Pune-o la muncă! strigă peste umăr șontâcăind deja spre ușă.

Trebuia să iasă de acolo. Nu mai putea să respire.

– Îmi pare rău să vă dezamăgesc, dar zidurile nu sunt deloc de necucerit, nu în starea în care se află acum…

Persoana care vorbea se întrerupse la intrarea târșâită a lui Glokta în încăperea în care se ținea întrunirea consiliului de conducere din Dagoska.

Nu se poate să fi existat o încăpere mai

diferită de celula de la subsol. *De fapt, este cea mai frumoasă cameră pe care am văzut-o vreodată.* Fiecare centimetru al pereților și al tavanului era sculptat în cel mai minuțios detaliu: forme geometrice înspăimântător de complicate șerpuiau în jurul scenelor din legendele kantice redate în mărime naturală, pictate cu aur și argint strălucitor, roșu și albastru intens. Podeaua era un mozaic de o complexitate absolut minunată, masa cea lungă era încrustată cu vârtejuri de lemn negru și inserții de fildeș, cu luciu de oglindă. Ferestrele înalte ofereau o priveliște de mare efect a orașului în nuanțe de cafeniu prăfuit și a golfului albastru scăpărător.

Femeia care se ridică să-l întâmpine pe Glokta se potrivea de minune cu ambianța magnifică. *Absolut de minune.*

– Sunt Carlot dan Eider, spuse adresându-i un zâmbet nestingherit și întinzându-i mâinile ca unui prieten vechi. Magistresă a Ghildei Negustorilor de Mirodenii.

Glokta trebui să admită că era impresionat. *Fie și măcar de stomacul ei rezistent. Nici cel mai mic semn de groază. Se uită la mine de parcă n-aș fi o ruină desfigurată, pocită, diformă și plină de ticuri nervoase. Mă întâmpină ca și cum aș arăta la fel de bine ca ea.* Purta o rochie lungă lucrată în stilul din Sud: mătase albastră garnisită cu argint licărea în adierea brizei răcoroase ce pătrundea prin ferestrele înalte. Bijuterii de o valoare impresionantă îi scânteiau pe degete, la mâini, în jurul gâtului. Când se apropie de el, Glokta detectă și o aromă stranie. *Dulce. Probabil ca mirodenia care a făcut-o atât de bogată.* Efectul parfumului nu a fost în van. *Sunt totuși bărbat. Doar că mai puțin decât pe vremuri.*

– Trebuie să-mi cer scuze pentru felul în care sunt îmbrăcată, dar straiele kantice sunt mult mai confortabile pe caniculă. Am început să mă obișnuiesc cu ele de când trăiesc aici.

Se scuză pentru felul cum arată așa cum s-ar scuza un geniu pentru imbecilitatea lui.

– Nu e absolut nicio problemă, Glokta făcu o plecăciune atât de adâncă pe cât îi permiteau piciorul cel nevolnic și durerea ascuțită din șale. Superiorul Glokta, la dispoziția domniilor voastre.

– Suntem extrem de bucuroși că ai venit. Am fost teribil de îngrijorați de la dispariția Superiorului Davoust, predecesorul tău.

Îmi închipui că unii au fost ceva mai puțin îngrijorați decât alții.

– Sper să reușesc să fac ceva lumină în chestiunea asta.

– Toți sperăm să fie așa.

Îl prinse pe Glokta de cot cu o siguranță firească.

– Permite-mi, te rog, să fac prezentările.

Glokta nu se clinti.

– Mulțumesc, Magistresă, dar cred că mă descurc și singur.

Prin propriile-i puteri, atâtea câte îi mai rămăseseră, șontâcăi până în cealaltă parte a mesei de consiliu.

– Tu ești generalul Vissbruck, însărcinat cu apărarea orașului.

Generalul avea vreo patruzeci și ceva de ani, era predispus la chelie, asuda din abundență în uniforma înzorzonată încheiată până în gât în ciuda căldurii cumplite. *Mi-aduc aminte de tine. Ai fost în Gurkhul, în timpul războiului. Maior în Oastea Regelui și cu reputație de mare dobitoc. Se pare că ți-a mers*

bine, așa cum le merge îndeobște dobitocilor.

– Îmi pare bine, catadicsi Vissbruck să spună, fără să-și ridice ochii din hârtiile din față.

– Sigur, întotdeauna este bine să-ți reîntâlnești o veche cunoștință.

– Ne cunoaștem?

– Am luptat împreună în Gurkhul.

– Împreună? și o undă de șoc traversă fața nădușită a lui Vissbruck. Ești… *acel* Glokta?

– Într-adevăr. Așa cum spui, sunt *acel* Glokta.

Generalul începu să clipească des.

– Ăăă, păi, ca să zic așa… cum ți-a mai mers?

– Am avut parte de dureri înfiorătoare, mulțumesc de întrebare, dar văd că ție îți merge foarte bine, iar aceasta este o consolare imensă.

Vissbruck clipi iarăși, însă Glokta nu-i lăsă timp să răspundă.

– Iar acesta trebuie să fie Lordul Guvernator Vurms. Este o onoare absolută să te cunosc, Alteță.

Bătrânul era o caricatură a decrepitudinii, sfrijit în hainele maiestuoase de ceremonie, ca o prună uscată în pielea-i subțire. Cu toată căldura, mâinile nu i se opreau din tremurat, chelia lucioasă era presărată cu câteva smocuri de păr alb. Se uită chiorâș la Glokta cu ochi decolorați și urduroși.

– Ce zice? Lordul Guvernator se holbă confuz în jur. Cine-i omul ăsta?

Generalul Vissbrock se aplecă spre el, apropiindu-se atât de mult că buzele aproape că-i atinseră urechea bătrânului.

– Superiorul Glokta, Alteță! Înlocuitorul lui Davoust!

– Glokta? Glokta? Unde dracu' e Davoust?

Nimeni nu-l învrednici cu vreun răspuns.

– Eu sunt Korsten dan Vurms.

Fiul Lordului Guvernator își rosti numele de parcă ar fi fost un descântec magic și îi întinse mâna lui Glokta de parcă i-ar fi oferit un dar neprețuit. Blond și frumușel, tolănit neglijent pe scaun, bronzat și emanând sănătate prin toți porii, suplu și atletic pe cât de dărâmat și veștejit era tatăl său. *Deja nu pot să-l sufăr.*

– Înțeleg că ai fost un spadasin renumit pe vremuri, îl măsură Vurms din priviri pe Glokta cu un zâmbet batjocoritor. Și eu mă pricep destul de bine la lupta cu sabia, însă aici nu am cu cine să mă duelez. Poate exersăm cândva împreună, ce zici?

Mi-ar plăcea la nebunie, jigodie mică. Dacă m-ar mai ajuta piciorul te-aș bate de te-ai căca pe tine.

– Obișnuiam să mă duelez, dar, din nefericire, sănătatea mea șubredă m-a obligat să renunț. Glokta îi aruncă un zâmbet malefic și știrb. Dar îndrăznesc să spun că aș putea să-ți dau câteva ponturi dacă dorești să-ți îmbunătățești tehnica.

Vurms se încruntă auzindu-i vorbele, dar Glokta trecuse deja mai departe.

– Tu trebuie să fii Hadișul Kahdia.

Hadișul era un bărbat înalt, subțire, cu gât lung și privire obosită. Purta un veșmânt alb, simplu, la fel ca turbanul de pe cap. *Nu pare deloc mai înstărit ca ceilalți localnici din Orașul Inferior, însă are un aer demn.*

– Sunt Kahdia și am fost ales de oamenii din Dagoska să vorbesc în numele lor. Dar nu îmi mai spun Hadiș. Preotul fără templu nu este preot.

– Tot de templu trebuie să vorbim? se văicări Vurms.

– Mă tem că trebuie, atâta vreme cât voi mai fi în consiliul acesta.

Se uită din nou la Glokta.

– Deci avem un alt Inchizitor? Un alt diavol. Un alt aducător de moarte. Afacerile tale nu mă interesează câtuși de puțin, torționarule.

Glokta surâse. *Își mărturisește ura față de Inchiziție fără ca măcar să-mi vadă instrumentele. Dar nu mă pot aștepta ca poporul lui să îndrăgească Uniunea, atunci când trăiesc la ei acasă doar puțin mai bine decât sclavii. Să fie el trădătorul pe care îl caut?*

Sau el? Generalul Vissbruck, din cap până în picioare imaginea soldatului loial, cu simțul datoriei mult prea puternic și cu imaginația mult prea bicisnică pentru a se deda la mașinațiuni. *Dar puțini ajung generali fără să se îngrijească și de propriul lor profit, fără să mituiască pe cine trebuie, fără să aibă câteva secrete bine ascunse.*

Sau el? Korsten dan Vurms îi rânjea batjocoritor ca unei latrine prost curățate pe care era nevoit s-o folosească. *Am cunoscut mii de teapa lui, progenituri arogante. O fi el copilul Lordului Guvernator, dar este evident că nu este credincios nimănui altcuiva decât propriei persoane.*

Sau ea? Magistresa Eider era toată numai amabilitate și zâmbet grațios, dar ochii îi erau duri ca diamantele. *Mă evaluează așa cum își evaluează clientul o negustoreasă. Femeia asta înseamnă mai mult decât maniere elegante și slăbiciune pentru croitoria străină. Mult mai mult.*

Sau el? Până și bătrânul Lord Guvernator

părea acum suspect. *Să aibă oare văzul și auzul atât de slăbite pe cât pretinde? Sau căutătura lui crucișă e o prefăcătorie, așa cum ar putea fi și insistențele de a afla ce anume se întâmplă? Oare nu cumva știe mai multe decât toți ceilalți?*

Glokta se întoarse și șchiopătă până la fereastră, se sprijini de coloana superb sculptată de lângă ea și admiră priveliștea uluitoare, încălzindu-și fața în razele amurgului. Aproape că putea simți cum membrii consiliului se foiesc neliniștiți, dornici să scape cât mai repede de el. *Mă întreb cât mai durează până vor porunci schilodului să iasă din splendida lor sală? N-am încredere în niciunul din ei. În niciunul.* Rânji atotștiutor ca pentru sine. *Exact așa cum ar trebui să fie.*

Primul și-a pierdut răbdarea Korsten dan Vurms.

– Superiorule Glokta, explodă el, apreciem conștiinciozitatea de care ai dat dovadă prezentându-te înaintea noastră, dar sunt convins că ai alte treburi mult mai importante de care să te ocupi. Pentru că noi cu siguranță avem.

– Firește.

Glokta șontâcăi înapoi la masă cu o încetineală exagerată de parcă s-ar fi pregătit să părăsească încăperea. Apoi își trase un scaun și se așeză, strâmbându-se când îl săgetă durerea din picior.

– Pe cât este posibil, într-o primă etapă voi încerca să fac mai puține observații.

– Ce? exclamă Vissbruck.

– Cine-i individul ăsta? întrebă iarăși Lordul Guvernator, întinzându-și gâtul înainte și forțându-și ochii apoși. Ce se petrece aici?

Fiul său fu mai direct:

– Ce mama dracului crezi că faci? vru el să știe. Ai înnebunit?

Hadișul Kahdia începu să chicotească ușurel. Că râdea de Glokta, sau de furia celorlalți, nimeni nu-și putea da seama.

– Vă rog, domnilor, vă rog, spuse Magistresa pe un ton blând, răbdător. Superiorul abia a sosit și poate că nu știe cum ne conducem noi treburile în Dagoska. Trebuie să înțelegi că predecesorul tău nu a luat niciodată parte la întrunirile noastre. De destui ani guvernăm cu mult succes orașul acesta și…

– Consiliul Închis nu vede lucrurile așa.

Glokta ridică ordonanța regală cu două degete. O arătă tuturor, asigurându-se că se vede bine sigiliul uriaș roșu cu auriu, apoi o împinse pe masă înspre ceilalți.

În privirile uluite și cumva nesigure ale colegilor ei, Carlot dan Eider luă documentul, îl despături și începu să-l citească. Se încruntă, apoi ridică o sprânceană bine pensată.

– Se pare că noi suntem cei neștiutori.

– Dă-mi să văd! îi smuci din mâini scrisoarea Korsten dan Vurms și o citi și el. Nu se poate, murmură. Nu se poate!

– Mă tem că se poate. Glokta oferi asistenței rânjetul său șui și știrb. Arhilectorul Sult este foarte îngrijorat. Mi-a cerut să anchetez dispariția Superiorului Davoust și totodată să inspectez fortificațiile orașului. Să le inspectez amănunțit și să îi pot garanta că armata gurkiană nu ar putea să le penetreze. Mi-a ordonat să iau orice măsură mi s-ar părea necesară.

Făcu o pauză plină de înțeles.

– Orice… măsură.

– Ce e? bombăni Lordul Guvernator. Cer să mi se spună ce se petrece!

Acum documentul ajunsese la Vissbruck.

– Ordonanța regală, șopti el, ștergându-și cu mâneca transpirația de pe frunte, semnată de toți cei doisprezece membri ai Consiliului Închis. Îi conferă puteri depline!

O așează ușurel pe masa cu incrustații de parcă s-ar fi temut să nu izbucnească în flăcări pe neașteptate.

– Este…

– Știm cu toții ce este.

Magistresa Eider îl privea pe Glokta cu un aer gânditor, mângâindu-și obrazul neted cu un deget. *Ca o negustoreasă care și-a dat brusc seama că acel client pe care-l credea neștiutor tocmai ce a jecmănit-o el pe ea, nu invers.*

– Se pare că Superiorul Glokta va prelua conducerea.

– N-aș spune chiar așa, dar de acum înainte voi lua parte la toate întrunirile acestui consiliu. Gândiți-vă la asta ca fiind prima dintr-un șir foarte lung de schimbări.

Glokta scoase un oftat de mulțumire și se așeză mai comod în scaunul admirabil realizat, întinzându-și piciorul dureros, odihnindu-și spatele dureros. *Aproape că mă simt bine.* Trecu în revistă chipurile posomorâte din consiliul de conducere al orașului. *Firește, cu excepția faptului că unul din acești oameni încântători este mai mult ca sigur un trădător periculos. Un trădător care a pus deja la cale dispariția unui Superior și care acum poate că se gândește la scoaterea din scenă și a celui de-al doilea…*

Glokta își drese glasul:

– Deci, generale Vissbruck, ce spuneai când

am intrat eu? Ceva despre ziduri?

Rănile trecutului

– Greșelile trecutului, psalmodie Bayaz cu infatuare aproape divină, nu trebuie să se repete. Prin urmare, orice educație de valoare trebuie să se întemeieze pe o corectă înțelegere a istoriei.

Jezal scoase un suspin cutremurat. La ce naiba se apucase moșul ăsta să-l culturalizeze era peste puterea lui de pricepere. Poate din cauza egoismului de nestăpânit care apare în pragul senilității. Oricum, Jezal era de nezdruncinat în hotărârea lui de a nu învăța absolut nimic.

– … da, istoria, medită Magul, este multă istorie în Calcis…

Jezal se uită în jur deloc impresionat. Dacă istoria nu ar fi însemnat nimic altceva decât bătrânețe, atunci Calcis, orașul-port străvechi al Vechiului Imperiu, s-ar fi calificat cu siguranță. Însă dacă istoria ar fi mers mai departe și ar fi însemnat și grandoare, glorie, acel ceva care-ți pune sângele în mișcare, atunci Calcis nici nu merita să fie pomenit.

Fără îndoială că orașul fusese proiectat cu mare grijă, cu străzi largi, drepte, amplasate în așa fel încât să ofere călătorului priveliști magnifice. Dar secolele lungi au transformat în scene ale descompunerii panoramele falnice de odinioară. Pretutindeni se zăreau case părăsite, cu ferestre și uși goale care se holbau trist la piețele desfundate. Trecură pe lângă străzi lăturalnice, sufocate de buruieni, de moloz, de lemne putrezite. Jumătate dintre podurile de peste râul puturos se

dărâmaseră și dărâmate au rămas; jumătate dintre copacii care străjuiau căile largi erau morți și uscați, sugrumați de iederă.

Nici urmă de viața strălucitoare care fremăta în Adua, de la docuri până la mahalale și până la Agriont. Poate că uneori lui Jezal i se păruse că orașul lui era prea aglomerat, prea zgomotos, plesnind pe la cusături de atâta omenire, dar când îi văzu pe cei câțiva cetățeni zdrențăroși ai Calcisului umblând aiurea printre osemintele putrezite ale orașului de odinioară, își dădu seama ce atmosferă preferă.

– … și de-a lungul călătoriei noastre vei avea parte de o mulțime de ocazii prin care să evoluezi, tinere prieten, și îți recomand să profiți din plin de ele. Maestrul Nouădegete, în special, merită tot interesul din partea ta. Cred că ai putea învăța extrem de multe de la el…

Jezal icni, nevenindu-i să-și creadă urechilor:

– De la maimuța aia?

– Maimuța aia, cum îi zici tu, este un bărbat renumit în întregul Nord. Sângerosul Nouă i se spune prin părțile acelea. Nume care singur umple bărbații de teamă sau speranță, depinde de ce parte se află. Luptător și tactician de o extremă șiretenie și experiență neegalată. Mai presus de orice altceva, a învățat vicleșugul de a spune infinit mai puțin decât știe, îi aruncă Bayaz o privire. Exact contrariul a ceea ce fac unii oameni pe care îi cunosc.

Jezal se încruntă și își vârî capul între umeri. Nu vedea ce ar putea învăța de la Nouădegete în afară, poate, de cum să mănânci direct cu mâinile și să stai nespălat

zile întregi.

– Marele forum, murmură Bayaz, când intrară într-un spațiu deschis. Inima vie a orașului, adăugă părând chiar și el dezamăgit. Aici cetățenii Calcisului obișnuiau să vină să cumpere și să vândă, să urmărească spectacole și să asiste la procese, să discute filosofie și politică. În Timpurile Străvechi aici lumea s-ar fi înghesuit umăr lângă umăr până târziu în noapte.

Acum locul gol părea și mai întins. În zona pavată ar fi putut intra o mulțime de cincizeci de ori mai mare decât cea formată din amărâții strânși acolo. Statuile impozante de pe margini erau pătate și ciobite, piedestalurile lor murdare erau înclinate aproape să se răstoarne. În mijloc erau așezate câteva tarabe, strânse una într-alta, ca oile pe vreme rea.

– Nălucă a gloriei trecute. Și totuși, îi indică Bayaz sculpturile neîngrijite, doar acești locatari ne interesează astăzi.

– Zău așa? Și ei sunt…?

– Împărați din trecutul îndepărtat, băiete, fiecare cu propria-i poveste.

Jezal gemu în sinea lui. Până și pentru istoria țării lui nu manifestase decât un interes superficial și pasager, darămite pentru un golf insalubru din mult prea îndepărtatul Vest al Lumii.

– Sunt o grămadă, șopti el.

– Și nici nu sunt toți. Istoria Vechiului Imperiu se întinde multe secole în trecut.

– Probabil că de-aia i se zice „vechi”.

– Nu te forța să faci pe deșteptul cu mine, căpitane Luthar, nu ești utilat corespunzător. În vreme ce strămoșii tăi se frăsuiau de colo-colo în pielea goală, comunicând prin semne

și închinându-se la zeul noroiului, maestrul meu, Juvens, veghea aici la crearea unei națiuni măreațe, o națiune care n-a fost niciodată egalată ca mărime și bogăție, ca știință și grandoare. Adua, Talins, Shaffa, toate astea nu sunt decât umbre ale minunatelor orașe care au înflorit odinioară în valea uriașului fluviu Aos. Acesta este leagănul civilizației, tânărul meu prieten.

Jezal privi în jur, la statuile amărâte, la pomii putreziți, la străzile murdare, lăsate de izbeliște.

– Ce n-a mers?

– Decăderea măreției nu este niciodată o chestiune simplă. Dar acolo unde este izbândă și este glorie, trebuie să se găsească și decădere, și ocară. Și acolo unde apar amândouă, va clocoti pizma. Încet-încet, invidia și orgoliul vor duce la gâlcevi, apoi la dihonii, apoi la războaie. Două războaie mari au sfârșit cu dezastre cumplite.

Se îndreptă iute spre statuia din apropiere.

– Dar dezastrele nu sunt lipsite de învățăminte, băiatul meu.

Jezal se strâmbă. Avea nevoie de toate lecțiile astea de istorie cum avea nevoie de o boală venerică și nicidecum nu se simțea „băiatul” nimănui. Însă bătrânul nu se lăsa descurajat de împotrivirea lui evidentă.

– Un mare conducător trebuie să fie nemilos, intonă Bayaz. Când simte o amenințare la adresa persoanei sau autorității sale trebuie să acționeze grabnic, fără păreri de rău. De pildă, nu trebuie să căutăm mai departe de împăratul Shilla, își ridică el ochii la statuia de marmură cu trăsăturile roase aproape în întregime de intemperii. Când și-a suspectat șambelanul că ar avea oarece

pretenții la tron, a poruncit să fie executat, soția și copii să-i fie strangulați, palatul său de la Aulcus să fie făcut una cu pământul.

Bayaz ridică din umeri și continuă:

– Fără nicio dovadă cât de mică. Gest exagerat și brutal, dar mai bine să acționezi cu prea multă forță decât cu prea puțină. Mai bine să fii temut decât disprețuit. Shilla știa asta. Sentimentalismul nu are ce căuta în politică, înțelegi?

– Înțeleg că, oriunde mi-aș întoarce privirea în viața asta, dau peste câte un afurisit de păcălici bătrân care încearcă să-mi țină o predică.

Acesta fu gândul lui Jezal, însă nu rosti cuvintele. Amintirea practicianului Inchiziției care se făcuse bucăți sub ochii lui îi era mult prea proaspătă în minte. Zgomotul cleios al cărnii. Fierbințeala sângelui stropindu-i obrajii. Înghiți greu nodul din gât și își plecă privirea.

– Înțeleg, mormăi el.

Vocea monotonă a lui Bayaz zumzăi mai departe.

– Nu spun că un rege mare trebuie să fie un tiran, sigur că nu! Prioritatea unui conducător trebuie întotdeauna să fie aceea de a câștiga dragostea omului simplu, căci o poate dobândi cu gesturi mici și, totuși, poate dura o viață.

Dar Jezal nu fu de acord să treacă și peste asta, indiferent cât de periculos părea a fi bătrânul. Era evident că Bayaz nu avea pic de experiență practică pe scena politicii.

– La ce folosește dragostea omului din popor? Nobilii au bani, iar soldații au putere.

Bayaz își ridică ochii la nori.

– Vorbele tale sunt vorbele unui copil, prea

ușor păcălit de tot felul de nerozii și de niște mâini agile. De unde vin banii nobililor, dacă nu din dările plătite de țăranii care lucrează la câmp? Cine sunt acei soldați, dacă nu soții și fiii oamenilor de rând? Cine le-a dat lorzilor putere? Doar vasalii care li se supun, și nimeni altcineva. Când țăranii sunt nemulțumiți cu adevărat, această putere se topește cu viteza gândului. Cum s-a întâmplat cu împăratul Dantus.

Arătă spre o statuie care avea brațul rupt din umăr, în vreme ce în mâna cealaltă întinsă ținea un pumn de gunoaie peste care trona un petic de mușchi verde. Dispariția nasului, în locul căruia se ițea un crater negru, îi conferea împăratului un aer de eternă uluire stânjenită, de parcă ar fi fost surprins pe latrină.

– Niciun alt conducător nu a fost mai iubit de poporul lui, spuse Bayaz. Îi considera pe toți egalii lui, își împărțea averea cu cei săraci. Dar nobilii au uneltit împotriva lui, au ales pe unul dintre ei ca să-i ia locul și l-au aruncat pe împărat în temniță, confiscându-i tronul.

– Zău așa? grohăi Jezal privind în gol peste piața pustie.

– Dar poporul nu a vrut să-și abandoneze mult iubitul monarh. Și-au părăsit căminele și s-au răzvrătit și nu au putut fi înfrânți. Unii dintre complotiști au fost târâți afară din castelele lor și spânzurați în stradă, ceilalți au fost asasinați, iar Dantus a fost reinstalat pe tron. Vezi tu, băiete, cea mai sigură pavăză a unui cârmuitor în fața primejdiei este dragostea poporului său.

Jezal oftă:

– Prefer să mă bazez pe ajutorul lorzilor.

– Ha! Iubirea lor este costisitoare și nestatornică precum vântul schimbător. Oare nu ai fost în Rotonda Lorzilor în timpul adunărilor Consiliului Deschis, căpitane Luthar?

Jezal se încruntă. Poate că totuși era un grăunte de adevăr în bolboroselile bătrânului.

– Ha! Așa este dragostea lorzilor. Cel mai bun lucru este să-i desparți și să le speculezi invidiile, să-i faci să se lupte pentru micile favoruri, să ceară să le fie recunoscute meritele pentru succesele obținute. Dar mai ales să ai grijă ca niciunul dintre ei să nu devină prea puternic și să ajungă să conteste maiestatea.

– Cine-i ăsta?

O statuie mai înaltă decât celelalte. Un bărbat impresionant de vreo șaizeci de ani, cu barbă deasă și păr creț. Trăsături frumoase, dar linie aspră a gurii și multă mândrie și urgie în ridurile de pe frunte. Un bărbat cu care nu era indicat să te pui.

– Acesta este maestrul meu, Juvens. Nu a fost împărat, dar a fost primul și ultimul sfetnic al multora. El a clădit Imperiul, dar tot el a fost răspunzător pentru distrugerea lui. Un mare om din multe puncte de vedere, dar oamenii mari au și defecte pe măsură.

Bayaz își învârti gânditor în mână bastonul mâncat de vreme.

– Trebuie să învățăm lecțiile istoriei. Nu trebuie să repetăm greșelile trecutului.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

– Doar dacă nu există altă soluție.

Jezal se frecă la ochi și se uită în zare, dincolo de forum. Poate că Prințul Moștenitor Ladisla ar putea trage oarece foloase din prelegerea asta, dar Jezal avea dubiile lui.

Din cauza asta fusese luat de lângă prietenii lui, de lângă șansa la glorie și avansare în grad câștigată cu multă trudă? Ca să asculte cugetările neinteresante ale unui pelerin ciudat și chel și în delir?

Se încruntă. Trei soldați traversau piața îndreptându-se către ei. La început nu le-a acordat prea mare atenție. Apoi și-a dat seama că se uitau fix la el și la Bayaz și chiar spre ei veneau. Acum observă un alt grup tot de trei soldați și un altul, apropiindu-se din direcții diferite.

Jezal simți un nod în gât. Deși modele vechi, armurile și armele lor păreau mult folosite și îngrijorător de eficace. Scrima era un lucru. Dar cu totul altul era lupta efectivă, cu toate posibilitățile ei de a te răni sau ucide. Sigur că nu era vorba de lașitate din partea lui să se simtă neliniștit, nu când nouă bărbați înarmați se apropie de ei, nu când nu există cale de scăpare.

Și Bayaz îi observase.

– Se pare că ni s-a pregătit un comitet de întâmpinare.

Cei nouă îi înconjurară, chipuri dure, arme strânse în mâini. Jezal își îndreptă umerii și încercă să-și ia un aer cât mai fioros, evitându-le privirea și ținându-și mâna departe de mânerul sabiei. Nu dorea câtuși de puțin ca vreunul din ei să devină prea agitat și să-l taie pentru că așa i s-a năzărit.

– Tu ești Bayaz, rosti căpetenia, un bărbat îndesat cu panaș roșu, slinos, la coif.

– E o întrebare?

– Nu. Stăpânul nostru, Nunțiul Imperial, Salamo Narba, Guvernator al Calcisului, te invită într-o audiență.

– Chiar așa? cuprinse Bayaz cu privirea

grupul de soldați și își ridică o sprânceană la Jezal. Atunci cred că ar fi necuviincios din partea noastră să refuzăm, mai ales că Nunțiul s-a ostenit atât ca să ne organizeze o gardă de onoare. Arătați-ne drumul.

Trebuie spus ceva despre Logen Nouădegete, trebuie spus că avea dureri. Înainta cu greu peste bolovanii sfărâmați, tresărind de fiecare dată când își lăsa greutatea pe glezna rănită – șchiopătând, gâfâind, dând din mâini ca să-și mențină echilibrul.

Fratele Picior-Lung rânji peste umăr la această privelițe jalnică.

– Cum îți merg rănile, prietene?

– Mă dor, mârâi Logen printre dinții încleștați.

– Și totuși, bănuiesc că ai avut parte de dureri mai mari.

– Îhî.

Erau multe rănile trecutului. Aproape toată viața și-o petrecuse în dureri mai mari sau mai mici, vindecându-se mult prea încet de la o bătaie la alta. Își aduse aminte de prima rană adevărată pe care a avut-o, când un shanka îi tăiase obrazul de sus până jos. Avea cincisprezece ani pe atunci, era deșirat și nu-i mijiseră încă mustățile, iar fetele din sat îl plăceau. Își atinse cu degetul vechea cicatrice. Își aminti cum tatăl său îi bandajase obrazul în sala plină de fum, își aminti cum îl usturase, cum voise să țipe de durere, dar își mușcase buzele. Un bărbat adevărat nu arată că îl doare.

Atunci când poate. Logen își aminti cum a zăcut pe burtă într-un cort împuțit, ascultând răpăitul ploii reci, mușcând o fâșie de piele ca

să nu urle, dar scuipând-o, totuși, și dând glas durerii, în vreme ce îi găureau spatele în căutarea unui vârf de săgeată. O zi întreagă îl tot căutaseră. În fața acestei aduceri-aminte, Logen se înfioră și își scutură omoplații amorțiți. Din cauza urletelor, nu mai fusese în stare să vorbească o săptămână.

Nu fusese în stare să vorbească o săptămână nici după duelul cu Treicopaci. Sau să se țină pe picioare, sau să mănânce, sau măcar să vadă. Maxilar spart, obraz sfârtecat, prea multe coaste rupte. Oase atât de zdrobite încât nu mai rămăsese din el decât un biet amărât care plângea de durere și de milă pentru el însuși, care scâncea ca un bebeluș la fiecare mișcare a tărgii, hrănit cu lingura de o bătrână căreia îi era profund recunoscător.

Mai erau și alte amintiri. Mult mai multe, îmbulzindu-se și făcându-l să sufere. Cum îl arsese și îl tot arsese, scoțându-l din minți, ciotul degetului după lupta de la Carleon. Cum se trezise brusc după ce zăcuse inconștient o zi întreagă atunci când fusese lovit în cap pe dealuri. Cum urinase sânge după ce sulița lui Harding Ursuzul îi perforase mațele. Logen își simțea toate cicatricele de pe pielea-i zdrențuită și își strânse brațele în jurul trupului îndurerat.

Rănile trecutului erau multe, firește, însă asta nu însemna că cele de acum îl dureau mai puțin. Rana din umăr îl sâcâia, amarnică precum un tăciune fierbinte. Văzuse cum un bărbat își pierduse întregul braț din cauza unei simple zgârieturi căpătate într-o bătălie. La început au fost nevoiți să-i taie mâna, apoi brațul până la cot, apoi și restul până la umăr. După aceea a început să obosească

foarte des, după aceea a început să vorbească aiurea, apoi a încetat să mai respire. Logen nu voia să se întoarcă în țărână astfel.

Țopăi până la un colț dintr-un zid dărâmat, se sprijini de el, își scutură cu efort haina de pe umeri, își deschise cu mișcări neîndemânatice nasturii cămășii, scoase acul care ținea bandajul și și-l desfăcu cu grijă.

– Cum arată? întrebă el.

– Ca mama tuturor râielor, mormăi Picior-Lung cercetându-i rana din umăr.

– Miroase rău?

– Acum vrei să te și miros?

– Spune-mi dacă pute.

Navigatorul se aplecă și adulmecă grațios umărul lui Logen.

– Un iz puternic de transpirație, dar s-ar putea să vină de la subsuoară. Mă tem că printre remarcabilele mele haruri nu se numără și medicina. Mie toate rănile îmi miros cam la fel.

Și prinse la loc bandajul.

Logen începu să-și pună cămașa.

– Ți-ai da seama dacă s-ar fi infectat, crede-mă. Ar duhni ca un mormânt vechi și, odată ce putregaiul a pătruns în tine, nu mai ai cum să scapi de el decât cu cuțitul. Într-un mod al naibii de dureros.

– Da, mă rog, răspunse Picior-Lung care deja pornise cu pași mari spre strada aproape pustie. Ai noroc că o avem pe femeia aia cu noi, pe Maljinn. Talentul ei de a purta o conversație este destul de limitat, dar când vine vorba despre răni, ei bine, am văzut-o la lucru și pot să-ți spun că se pricepe să coasă carnea la fel de uniform cum tighelește pielea un meșter cizmar. Zău că se pricepe! Mânuiește acul cu multă măiestrie, de parcă

ar fi croitoreasa vreunei regine. Talent extrem de util prin părțile astea. Și nu m-ar mira absolut deloc dacă am avea nevoie de el cât de curând.

– Călătoria asta e periculoasă? îl întrebă Logen tot luptându-se cu hainele.

– Îhî. Întotdeauna Nordul a fost sălbatic și nelegiuit, plin de dihonii sângeroase și de tâlhari neîndurători la drumul mare. Toți cei de prin părțile astea sunt înarmați până în dinți, în orice clipă gata să ucidă. În Gurkhul, călătorii de pe alte meleaguri rămân în libertate doar dacă așa poftește Guvernatorul local, riscând oricând să fie înrobiți. În orice oraș styrian dai la fiecare colț de stradă peste câte un pungaș sau peste câte un bătăuș, asta presupunând că ai reușit să intri în oraș fără să fi fost mai întâi jefuit de autorități. Prin apele din jurul Celor O Mie de Insule mișună piratii, câte unul pentru fiecare negustător, sau cel puțin așa se pare, în vreme ce locuitorii din îndepărtatul Suljuk se tem de străini și îi disprețuiesc și aproape sigur că mai degrabă te-ar spânzura cu capul în jos și ți-ar tăia gâtul decât să-ți arate drumul. Cercul Lumii este plin de pericole, prietene cu nouă degete, dar dacă tot nu-ți este de-ajuns și tânjești după primejdii și mai îngrozitoare, îți sugerez să vizitezi Vechiul Imperiu.

Logen avu senzația că Fratele Picior-Lung se distrează de minune.

– Atât de rău e?

– Ba chiar mai rău! Mai ales dacă, în loc să te rezumi doar la a vizita, te apuci să tai țara de la un capăt la celălalt.

Logen tresări:

– Ăsta e planul?

– Acesta este planul, așa cum îi spui tu. Din

vremuri străvechi Vechiul Imperiu este sfâșiat de conflicte civile. Odinioară a fost o singură națiune, cu un singur împărat, cu o armată puternică și o administrație loială ce vegheau la respectarea legilor. De-a lungul anilor s-a dizolvat într-o supă clocotită de principate mărunte, republici excentrice, orașe-stat și feude minuscule. Și doar câțiva dintre toți acești conducători sunt capabili să recunoască un stăpân care să nu-i țină sub amenințarea sabiei. Granița dintre impozit și jaf, dintre război după reguli și crimă sângeroasă, dintre afirmație legitimă și joc al închipuirii s-a estompat și apoi s-a șters complet. Nu trece nici un an fără ca vreun alt răufăcător însetat de putere să nu se declare rege al lumii. Am aflat că a existat o perioadă, cam acum cincizeci de ani, când au fost șaisprezece împărați în același timp.

– I-auzi! Cu cincisprezece mai mult decât e nevoie.

– Ba chiar cu șaisprezece, ar spune unii, și niciunul din ei nu era binevoitor față de străini. Când e vorba de asasinat, Vechiul Imperiu oferă victimei o alternativă năucitoare. Însă nici măcar nu e nevoie să fii ucis de oameni.

– Nu?

– O, vai de mine, sigur că nu! Natura a pus și ea multe obstacole teribile în calea noastră, mai ales că iarna se apropie. La vest de Calcis se întinde pe multe sute de kilometri o câmpie uriașă și plană, o pajiște deschisă. Poate că în vremurile străvechi mare parte din câmpia asta era aranjată, cultivată, traversată în toate direcțiile de drumuri drepte din piatră bună. Acum orașele zac în ruine tăcute, iar ținutul nu este decât o

pustietate îmbibată cu apă, drumurile nefiind decât niște poteci din pietre sfărâmate ademenindu-i pe imprudenți în nisipuri mișcătoare.

– Nisipuri mișcătoare, murmură Logen clătinând încet din cap.

– Și asta nu e totul. Fluviul Aos, cea mai mare apă curgătoare din tot Cercul Lumii, sapă o vale adâncă și șerpuitoare chiar prin mijlocul acestei pustietăți. Iar noi va trebui să-l traversăm, însă nu au mai rămas decât două poduri, unul la Darmium, pe unde ar fi cel mai bine să trecem, și altul la Aostum, la aproape două sute de kilometri mai la vest. Sunt vaduri, ce-i drept, dar Aos este lat și are ape repezi, și valea e adâncă și primejdioasă.

Picior-Lung plescăi din limbă.

– Toate astea sunt înainte de Munții Sparți.

– Sunt înalți?

– O, din cale afară de înalți. Foarte înalți și foarte periculoși. Li se spune Munții Sparți din cauza stâncilor lor abrupte, a canioanelor lor crestate, a prăpăstiilor adânci. Umblă zvonuri că ar fi și niște trecători, dar toate hărțile s-au pierdut de multă vreme, presupunând că au existat vreodată hărți. După ce reușim să trecem de munți, ne vom urca pe corabie…

– Ai de gând să cari o corabie peste munți?

– Stăpânul nostru mi-a dat toate asigurările că ne va aștepta una de partea cealaltă a munților, deși habar nu am cum o va duce până acolo, căci ținutul este în mare parte necunoscut. Vom naviga spre vest, către insula Shabulyaan, despre care se spune că se ridică din mijlocul oceanului chiar pe Marginea Lumii.

– Se spune?

– Sunt doar zvonuri. Nimeni nu știe mai multe. Chiar și printre membrii ilustrului Ordin al Navigatorilor nu am auzit pe nimeni care să pretindă că a fost vreodată acolo, iar frații din ordinul meu sunt binecunoscuți pentru… pentru afirmațiile lor cam exagerate, să le zicem așa.

Logen își scărpină obrazul, dorindu-și să-l fi întrebat dinainte pe Bayaz ce anume avea de gând.

– Pare un drum tare lung.

– De fapt, nici nu se poate imagina o destinație mai îndepărtată.

– Și ce e acolo unde mergem?

Picior-Lung ridică din umeri.

– Va trebui să-l întrebi pe stăpân. Menirea mea este să găsesc drumul cel mai bun, nu să caut motive. Te rog, urmează-mă, maestre Nouădegete și, rogu-te, nu tândăli. Avem o mulțime de lucruri de făcut dacă trebuie să ne deghizăm în negustători.

– Negustători?

– Acesta este planul lui Bayaz. Negustorii se aventurează adesea la vest de Calcis, spre Darmium, chiar și mai departe, spre Aostum. Încă mai există acolo orașe mari, dar izolate de restul lumii. Poți face profituri astronomice dacă le duci bunuri de lux din străinătate – mirodenii din Gurkhul, mătăsuri din Suljuk, ciuperci chaga din Nord. Chiar așa, îți poți tripla investiția într-o lună, dacă reușești să supraviețuiești! Iar asemenea caravane constituie un tablou obișnuit prin părțile acelea, desigur, bine înarmate și bine apărate.

– Și cum rămâne cu tâlharii din câmpie? Nu după negustători umblă?

– Ba sigur că da, răspunse Picior-Lung.

Probabil că deghizarea trebuie să ne apere de o altă amenințare. Una care ne vizează în mod direct.

– Pe noi? Altă amenințare? Pe lângă toate care sunt deja?

Dar Picior-Lung se îndepărtase și nu-l mai putea auzi.

Cel puțin o anumită parte din Calcis nu-și pierduse măreția. Sala în care au fost conduși de gărzi, sau de cei care îi răpiseră, era într-adevăr splendidă.

Două șiruri de coloane, înalte ca arborii pădurii, străjuiau laturile spațiului vast, cu ecou. Erau sculptate în piatră verde, bine șlefuită, cu vinișoare argintii, scânteietoare. Sus, deasupra lor, tavanul negru-albăstrui, cu o pleiadă de stele strălucitoare, conturate cu aur. Un bazin adânc, cu apă întunecată, umplea spațiul din fața ușii, apă perfect nemișcată, oglindind tot din jur. O altă sală întunecată dedesubt. Un alt cer al nopții dincolo de ea.

Nunțiul Imperial zăcea tolănit pe un divan așezat pe un podium înalt, la celălalt capăt al încăperii. În față avea o masă plină cu delicatese. Era un om imens, obez, cu fața rotundă. Degetele încărcate cu inele din aur alegeau și apucau bucățele gustoase de mâncare și le îndesau în gura pofticioasă, însă grasul nu-i scăpa nicio clipă din ochi pe cei doi oaspeți, sau pe cei doi prizonieri.

– Sunt Salamo Narba, Nunțiu Imperial și guvernator al orașului Calcis.

Își schimonosi fălcile și scuipă un sâmbure de măslină care ateriză într-un blid: țaca-țaca.

– Tu ești cel căruia i se spune Întâiul dintre Magi?

Magul își înclină capul pleșuv. Narba ridică un pocal ținându-l de picior cu arătătorul durduliu și degetul mare și mai durduliu, luă o înghițitură mare de vin, *suuuuu,* o plimbă cu zgomot prin gură, *flaș-flaș-flaș,* privindu-i țintă în tot acest timp, și înghiți, *gogâlț.*

– Bayaz.

– Chiar el.

– Hmm. Nu-ți fie cu supărare…

Aici Nunțiul apucă o furculiță mică și scobi o stridie din cochilie.

– … dar prezența ta în orașul acesta mă îngrijorează. Situația politică din Imperiu este… volatilă.

Își ridică iarăși pocalul.

– Chiar mai volatilă decât de obicei.

Suuuuu, flaș-flaș-flaș, gogâlț.

– Ultimul lucru de care am nevoie ar fi ca să… dea cineva peste cap echilibrul ăsta.

– Situația este mai volatilă decât de obicei? întrebă Bayaz. Am crezut că Sabarbus reușise să calmeze lucrurile.

– Le-a calmat o vreme sub talpa cizmei.

Nunțiul smulse dintr-un ciorchine un pumn de boabe negre de strugure și se lăsă iarăși pe perne, vârându-și-le una câte una în gura larg deschisă.

– Dar Sabarbus… e mort. Otravă, umblă vorba. Fiii lui, Scario… și Glotus… s-au luat la ceartă pe seama moștenirii… și au pornit război unul împotriva celuilalt. Război extrem de sângeros, chiar și pentru ținuturile acestea istovite.

Și scuipă sâmburii pe masă.

– Glotus stăpânea cetatea Darmium, cea din mijlocul marii câmpii. Scario l-a angajat pe cel mai mare general pe care îl avusese tatăl său, Cabrian, ca s-o cucerească. Și, după

cinci luni de asediu, lipsit de provizii, fără speranță de a primi ajutoare… Darmium s-a predat.

Narba mușcă dintr-o prună coaptă, iar zeama i se prelinse pe bărbie.

– Înseamnă că Scario este aproape de victorie.

– Ţţţîîî.

Nunțiul se șterse pe obraji cu vârful degetului mic și aruncă neglijent pe masă fructul mâncat doar pe jumătate.

– Cabrian a cucerit cetatea, a jefuit-o de bogății, și-a trimis brutele de soldați să fure ce mai rămăsese, s-a și instalat în palatul străvechi și s-a proclamat Împărat.

– Aha. Nu pari prea afectat.

– Jelesc pe dinăuntru, dar am mai văzut dintr-astea. Scario, Goltus și, acum, Cabrian. Trei împărați autoproclamați, încleștați într-o luptă pe viață și pe moarte, iar soldații lor pustiesc pământurile, în vreme ce puținele cetăți care și-au păstrat independența doar privesc îngrozite și fac tot ce pot ca să scape cu bine din acest coșmar.

Bayaz se încruntă.

– Intenționez să mă îndrept spre vest. Trebuie să traversez fluviul Aos, iar cel mai apropiat pod este cel de la Darmium.

Nunțiul clătină din cap.

– Se zvonește că, deși a fost mereu mai țicnit, Cabrian și-a pierdut complet mințile acum. Că și-a omorât soția și s-a căsătorit cu toate cele trei fiice ale lui. Că s-a declarat zeu printre muritori. Porțile sunt ferecate în vreme ce el trece orașul prin ciur căutând vrăjitoare, diavoli și trădători. În fiecare zi apar noi și noi cadavre atârnate în șireang de spânzurătorile publice pe care le-a ridicat la

fiecare colț de stradă. Nimeni nu are voie nici să intre, nici să iasă din cetate. Astea sunt veștile din Darmium.

Jezal se simți mai mult decât liniștit când îl auzi pe Bayaz spunând:

– Atunci trebuie s-o luăm pe la Aostum.

– Nimeni nu mai traversează acum fluviul pe la Aostum. Când a fugit de răzbunarea pe care o purtau cu sine oștirile fratelui său, Scario a trecut podul și și-a pus oamenii să-l dărâme în urma lui.

– L-a distrus?

– Așa a făcut. O minune din Timpurile Străvechi care a durat vreme de două mii de ani. Nimic n-a mai rămas din el. În plus, a plouat multă vreme și torentele iuți ale fluviului s-au umflat. Nici vorbă să se poată trece prin vaduri. Mă tem că nu vei traversa Aos anul acesta.

– Trebuie.

– Dar nu se va întâmpla. Sfatul meu e să lași Imperiul în durerea lui și să pleci pe unde ai venit. Aici, în Calcis, am încercat întotdeauna să găsim calea de mijloc, să rămânem neutri și să ne ținem cu îndârjire departe de toate năpastele care s-au abătut, una după alta, asupra restului teritoriului. Aici încă mai respectăm modul de viață al strămoșilor noștri.

Făcu un semn spre el însuși.

– Orașul încă mai este guvernat de un Nunțiu Imperial, așa cum cerea datina în Timpurile Străvechi, și nu de vreun tâlhar, de vreo căpetenie măruntă, de vreun împărat fals.

Făcu un gest lipsit de vlagă la sala luxoasă.

– Aici, în pofida tuturor dificultăților, am reușit să păstrăm vestigii ale splendorii

trecutului și nu am de gând să fac ceva care să le pună în pericol. N-a trecut nici o lună de când a fost pe aici prietenul tău, Zacharus.

– Aici?

– Mi-a spus că Glotus este împăratul de drept și mi-a cerut insistent să mă declar de partea lui. L-am trimis învârtindu-se cu același răspuns pe care ți-l dau și ție. Noi, cei din Calcis, suntem mulțumiți de cum stau lucrurile. Nu vrem să luăm parte la intrigile tale egoiste. Pleacă de-aici și vâră-ți nasul în oalele altora, Magule. Îți dau trei zile să părăsești orașul.

A urmat o pauză lungă, înghețată, pe când ultimele ecouri ale alocuțiunii lui Narba se topiră în înaltul sălii. Un moment lung, când parcă toți cei prezenți își țineră respirația, când încruntătura lui Bayaz se adânci și mai mult. O tăcere lungă, de expectativă, cuprinsă de o teamă crescândă.

– Mă confunzi, cumva? urlă Bayaz, iar Jezal simți o dorință bruscă să fugă de lângă el și să se ascundă în spatele uneia dintre coloanele superbe. Eu sunt Întâiul dintre Magi! Primul ucenic al marelui Juvens însuși!

Furia lui era ca un bolovan prăbușit pe pieptul lui Jezal, lăsându-l fără suflare, lăsându-l fără vlagă. Își ridică pumnul.

– Aceasta este mâna care l-a dărâmat pe Kanedias! Mâna care l-a încoronat pe Harod! *Tu* îndrăznești să mă *amenințI?* Asta numești splendoare a trecutului? Un oraș ghemuit în spatele zidurilor sfărâmate ca un războinic bătrân și veștejit ascuns în armura prea mare a tinereții lui?

Narba se făcu mic în spatele tacâmurilor din argint, iar Jezal tresări, speriat că Nunțiul s-ar fi putut să explodeze în orice clipă,

umplându-i pe toți de sânge.

– Crezi că îmi pasă de țucalul ăsta spart de oraș al tău? tună Bayaz. Îmi dai trei zile? Am să plec într-una!

Și se răsuci pe călcâie și traversă pardoseala lucioasă cu pași apăsați, îndreptându-se spre ușă, în vreme ce ecourile vocii lui încă reverberau între pereții strălucitori, de tavanul sclipitor.

Jezal șovăi o clipă, tremurând și așteptând să-și revină, apoi se târî cu un aer vinovat după Întâiul dintre Magi, pe lângă gărzile îngrozite, înlemnite ale Nunțiului, către lumina zilei.

Starea fortificațiilor

Arhilectorului Sult
Șef al Inchiziției Maiestății Sale

Eminența Voastră,

Am adus la cunoștință misiunea mea membrilor consiliului de conducere din Dagoska. Nu vă va surprinde să aflați că nu sunt deloc încântați de reducerea neașteptată a puterilor lor. Ancheta asupra dispariției Superiorului Davoust se află în plină desfășurare și cred că rezultatele nu se vor lăsa așteptate. Voi examina fortificațiile orașului cât de curând și voi lua absolut toate măsurile necesare pentru ca Dagoska să fie de necucerit.

Vă voi da în curând și alte vești. Până atunci, slujesc și mă supun.

Sand dan Glokta
Superior de Dagoska

Soarele apăsa pe coamele dărăpănate ale zidurilor. Trecea prin pălăria lui Glokta și îi ardea capul înclinat. Trecea prin veșmântul negru al lui Glokta și îi ardea umerii diformi. Amenința să-i stoarcă ultima picătură de apă din trup, să-l lase fără viață, să-l zdrobească și să-l îngenuncheze. *O dimineață încântătoare de toamnă în fermecătoarea Dagoska.*

În vreme ce soarele îl ataca de sus, vântul sărat îl ataca frontal. Rafale puternice de pe marea pustie peste peninsula stearpă, fierbinți și înăbușitoare, lovind zidurile cetății și

împrăștiind nisip salin pretutindeni. Vântul înțepa pielea transpirată a lui Glokta, îi usca gura, îi irita ochii umplându-i cu lacrimi usturătoare. *Se pare că până și vremea vrea să scape de mine.*

Practiciana Vitari se balansa pe parapet alături de el, cu brațele întinse ca un acrobat pe sârmă. Glokta se uită urât la ea, siluetă neagră, lăbărțată pe cerul strălucitor. *Ar putea să meargă pe jos și să nu se mai dea în spectacol. Dar, măcar așa, există șansa să cadă.* Zidul era înalt de cel puțin douăzeci de pași. Glokta își îngădui o umbră de surâs imaginându-și cum practiciana favorită a Arhilectorului își pierde echilibrul, alunecă și se rostogolește în gol de pe zid, cu mâinile bătând aerul, încercând să se agațe de ceva. *Poate și un strigăt de disperare când cade spre moarte?*

Dar nu a căzut. *Cățeaua. Asta pentru ultima informare pe care i-a trimis-o Arhilectorului. „Schilodul continuă să se zbată ca peștele pe uscat. Nu a descoperit încă nici cea mai mică urmă de Davoust sau de vreun trădător, cu toate că a interogat jumătate de oraș. Unicul om pe care l-a arestat este chiar un membru al Inchiziției…”*

Glokta își umbri ochii cu mâna și privi la soarele orbitor. Limba de pământ care lega Dagoska de continent se întindea în zare, nu mai lată de o sută de pași în punctul cel mai îngust, cu marea sclipitoare de o parte și de alta. Drumul care pornea de la porțile orașului era o panglică de culoare cafenie printre arbuștii galbeni, îndreptându-se către dealurile uscate de pe continent. Câteva păsări de mare cu aspect jalnic cârâiau și se învârteau în cercuri deasupra lui, dar alte

semne de viață nu mai erau.

– Îmi permiți să-ți folosesc luneta, generale?

Vissbruck deschise instrumentul și îl trânti îmbufnat în mâna întinsă a lui Glokta. *Este limpede că își spune că are treburi mai bune de făcut decât să-mi facă turul fortificațiilor.* Generalul respira greu, rămăsese țeapăn în poziție de drepți în uniforma lui impecabilă, cu obrajii rotofei lucind de transpirație. *Se chinuiește din răsputeri să-și păstreze atitudinea profesională. Căci atitudinea e singurul lucru profesional pe care-l are imbecilul ăsta, dar, așa cum spune Arhilectorul, trebuie să ne facem treaba cu ce avem la îndemână.* Glokta își duse la ochi tubul din bronz.

Gurkienii ridicaseră o palisadă. Un gard înalt din pari la marginea dealurilor, izolând Dagoska de continent. De cealaltă parte se vedeau corturi ici și colo, firișoare de fum de la focurile unde se pregătea masa. Glokta reuși cu greu să deslușească siluete mititele în mișcare, sclipirea soarelui pe metal. *Arme și armuri, multe, foarte multe.*

– Obișnuiau să vină caravane de pe continent, murmură Vissbruck. Anul trecut veneau câte o sută pe zi. Apoi au început să apară soldații Împăratului, iar negustorii s-au împuținat. Au terminat gardul acum vreo două luni. De atunci n-a mai venit nici măcar un măgar de povară. Acum totul sosește pe apă.

Glokta se uită cu atenție la gard și la tabăra de dincolo de el, de la un țărm la celălalt. *Oare doar își încordează mușchii într-o demonstrație de forță? Sau nu-i vorba de nicio glumă? Gurkienilor le plac spectacolele bune, dar nu se dau în lături nici de la o bătălie bună*

– *cam așa au cucerit întregul Sud.* Lăsă luneta jos.

– Câți gurkieni crezi că sunt?

Vissbruck ridică din umeri:

– Imposibil de spus. Cred că pe puțin cinci mii, dar ar putea să fie și mai mulți în spatele dealurilor. Nu avem cum să știm.

Cinci mii. Pe puțin. Dacă e un spectacol, e unul bun.

– Și noi câți oameni avem?

Vissbruck ezită.

– Am în subordine aproximativ șase sute de soldați ai Uniunii.

Aproximativ șase sute? Aproximativ? Cât de dobitoc poți să fii? Când eram în armată știam numele tuturor soldaților din regimentul meu și știam cine era cel mai potrivit pentru o anumită misiune.

– Șase sute? Doar atât?

– Sunt și niște mercenari în oraș, dar nu sunt de încredere și adesea ne provoacă și ei neplăceri. După părerea mea, sunt doar niște mizerabili lipsiți de caracter.

Ți-am cerut cifre, nu păreri.

– Câți mercenari?

– Poate o mie acum, poate mai mulți.

– Cine îi conduce?

– Un styrian. Cosca. Așa își zice.

– Nicomo Cosca?

Vitari se uita la ei de pe parapet, cu una din sprâncenele portocalii ridicată.

– Îl cunoști?

– S-ar putea spune și așa. Credeam că a murit, dar se pare că nu există dreptate pe lumea asta.

Aici nu se înșală. Glokta se întoarse spre Vissbruck.

– Acest Cosca ascultă de tine?

– Nu prea. Își ia banii de la Negustorii de Mirodenii, așa că ascultă de Magistresa Eider. Teoretic, ar trebui să fie la ordinele mele…

– Dar face doar ce poftește?

Chipul generalului îi confirmă că avea dreptate. *Mercenari. O sabie cu două tăișuri. Eficienți, atâta vreme cât îi plătești și nu îți pui nădejdea în loialitatea lor.*

– Iar Cosca are de două ori mai mulți oameni.

Se pare că dacă vreau să aflu cum este apărată cetatea nu vorbesc cu cine trebuie. Dar poate că mă poate lămuri într-o altă chestiune.

– Știi ce s-a întâmplat cu predecesorul meu, Superiorul Davoust?

Generalul Vissbruck tresări, manifestându-și iritarea.

– Habar n-am. Nu mă interesa câtuși de puțin ce făcea.

– Hmm, rosti gânditor Glokta, îndesându-și mai tare pălăria pe cap când o altă rafală de vânt îl umplu de nisip. Dispariția Superiorului Inchiziției din oraș? Nu te-a interesat câtuși de puțin?

– Absolut deloc, se răsti generalul. Nu vorbeam decât rareori. Se știa că Davoust era un individ extrem de dur. În plus, Inchiziția are treburile ei, iar eu le am pe ale mele.

Ce supărăcios suntem. Toată lumea e așa de când am venit în oraș. Ai zice că nu mă vor pe aici.

– Ai treburile tale, zici?

Glokta șontâcăi până la parapet și împunse cu toiagul zidăria fărâmițată aproape de călcâiul lui Vitari. Se desprinse o bucată de piatră, se rostogoli și căzu în gol. După câteva clipe i se auziră pocnetele când ajunse în șanțul de jos. Se întoarse spre Vissbruck.

– În calitatea de comandant al apărării orașului, consideri că întreținerea zidurilor se numără printre treburile tale?

Vissbruck se zbârli:

– Am făcut tot ce mi-a stat în putere!

Glokta începu să enumere ridicând degetele de la mână.

– Zidurile cetății se fac praf și nu sunt echipate. Șanțul de dedesubt nici nu mai există, atât de plin e cu gunoaie și mizerii. Porțile nu au mai fost înlocuite de ani buni și se dezmembrează doar când te uiți la ele. Dacă mâine ne-ar ataca gurkienii, cred că am fi într-o situație extrem de neplăcută.

– Dar nu din cauză că eu aș fi dat dovadă de neglijență, te asigur! Din cauza caniculei și a vântului și a aerului sărat, lemnul și metalul putrezesc foarte repede și nici pietrele nu o duc mult mai bine! Îți dai seama ce corvoadă titanică?

Generalul întinse mâna la zidurile înalte care se rotunjeau pe ambele părți spre mare. Chiar și aici în vârf, parapetul era suficient de lat cât să treacă o căruță pe el, iar la bază zidurile erau și mai groase.

– Am prea puțini zidari calificați, iar materiale nici atât! Banii pe care mi-i trimite Consiliul Închis abia dacă ajung pentru întreținerea Citadelei! Și banii de la Negustătorii de Mirodenii abia dacă ajung pentru întreținerea zidurilor Orașului Superior…

Nătărăul! S-ar crede că n-a avut nici cea mai mică intenție să apere orașul!

– Citadela nu poate fi aprovizionată de pe mare dacă restul Dagoskăi pică în mâinile gurkienilor, așa este?

Vissbruck clipi des:

– Păi, nu, dar…

– Zidurile Orașului Superior îi țin pe localnici deoparte, dar sunt prea lungi, prea scunde și prea subțiri ca să reziste în fața unui atac concertat, de acord?

– Da, așa cred, dar…

– Așa că orice plan care consideră Citadela sau Orașul Superior linia noastră principală de apărare este doar un plan prin care se încearcă să se câștige timp. Timp ca să primim ajutoare. Ajutoare care vor întârzia destul de mult, dat fiind că armata noastră este ocupată în Englia, la sute de kilometri depărtare. *Ajutoare care, de fapt, nu vor veni niciodată.* Și dacă zidurile exterioare cad, orașul este pierdut.

Glokta lovi cu toiagul în dalele prăfuite de pe jos.

– Aici trebuie să ne înfruntăm cu gurkienii și trebuie să-i respingem. Orice altă chestiune este lipsită de însemnătate.

– Lipsită de însemnătate, ciripi Vitari ca pentru sine, țopăind dintr-o parte a parapetului în cealaltă.

Generalul se încruntă.

– Nu pot face altceva decât ce îmi ordonă Lordul Guvernator și consiliul său. Iar opinia generală este că Orașul Inferior este o cantitate neglijabilă și poate fi sacrificat. Nu răspund de politica întregului…

– Dar eu da.

Glokta îl privi fix în ochi pe Vissbruck o clipă mult prea lungă.

– De acum înainte absolut toate resursele vor fi direcționate către repararea și consolidarea zidurilor cetății. Parapete noi, porți noi, toate pietrele crăpate să fie înlocuite. Nu vreau să văd nici măcar

crăpătură cât pentru o furnică, darămite pentru armata gurkiană.

– Cine să facă toate astea?

– La urma urmei, localnicii au construit toate astea pe vremuri, nu-i așa? Printre ei trebuie să existe muncitori calificați. Caută-i, găsește-i și angajează-i. Cât privește șanțul, vreau să-l faci sub nivelul mării. Așa că, în cazul în care vin gurkienii, să-l putem inunda și să transformăm Dagoska într-o insulă.

– Dar toate astea o să dureze luni întregi!

– N-ai decât două săptămâni la dispoziție. Poate nici atât. Înrolează-i pe toți bărbații care nu-ți sunt de folos la fortificații. Și pe femei, și pe copii. Pe toți cei care sunt capabili să țină o sabie în mână.

Vissbruck se uită urât la Vitari.

– Și oamenii tăi din Inchiziție ce treabă au?

– Sunt mult prea ocupați cu interogatoriile încercând să afle ce s-a întâmplat cu ultimul Superior pe care l-ați avut aici. Sau sunt mult prea ocupați să mă păzească, să-mi supravegheze camerele și să stea de strajă la porțile cetății zi și noapte, ca să nu pățească și Superiorul cel nou același lucru. N-ar fi păcat, Vissbruck, dacă aș dispărea înainte ca fortificațiile să fie gata?

– Bineînțeles, Superiorule, mormăi generalul.

Dar fără entuziasm exacerbat, aș zice.

– Însă absolut toată lumea trebuie să pună mâna la lucru, inclusiv soldații tăi.

– Dar nu te poți aștepta ca oamenii mei să…

– Mă aștept ca fiecare să-și facă treaba. Cui nu-i convine, poate să se întoarcă în Adua. Să se întoarcă și să-i explice Arhilectorului ce a avut împotriva dispozițiilor mele.

Glokta îi aruncă generalului rânjetul lui știrb.

– Nimeni nu e de neînlocuit, generale, nimeni.

Chipul rozaliu al lui Vissbruck se umpluse de broboane mari de transpirație. Gulerul țeapăn al uniformei era întunecat cu pete de umezeală.

– Desigur, fiecare trebuie să-și facă treaba! Lucrările la șanțuri vor începe imediat!

Încercă un surâs care nu convingea pe nimeni.

– O să găsesc oameni, dar voi avea nevoie de bani, Superiorule. Oamenii trebuie să fie plătiți dacă muncesc, chiar și localnicii. Și mai avem nevoie și de materiale, și totul trebuie adus pe mare…

– Împrumută ce-ți trebuie și apucă-te de lucru. Lucrează pe datorie. Promite tot, dar să nu dai nimic deocamdată. Eminența Sa se va îngriji de aspectul financiar. *Bine-ar face.* Vreau să mă informezi în fiecare dimineață de starea lucrărilor.

– În fiecare dimineață.

– Ai multă treabă, generale. În locul tău, eu n-aș mai zăbovi.

Vissbruck ezită o clipă, de parcă n-ar fi fost sigur dacă nu cumva ar fi trebuit să salute militărește. În cele din urmă se răsuci pe călcâie și se îndepărtă cu mers apăsat.

Enervarea unui soldat de meserie căruia îi dă ordine un civil, sau e vorba despre ceva mai mult? Oare îi dau peste cap planurile bine întocmite? Poate chiar planuri de a vinde cetatea gurkienilor?

Vitari sări de pe parapet pe culoarul circular.

– Eminența Sa se va îngriji de aspectul

financiar? Cât noroc crezi că ai putea avea?

Glokta se uită urât după ea, apoi se uită urât la dealurile de pe continent, apoi se uită urât la Citadelă. *Pericole pretutindeni. Sunt prins în capcană între Arhilector și gurkieni și îmi ține de urât un trădător necunoscut. Ar fi o minune dacă aș apuca ziua de mâine.*

Un optimist convins ar fi spus că e o tavernă. *Dar n-are cum să merite acest nume.* O cocioabă mirosind a urină, utilată cu ceva resturi de mobilier pătate cu transpirație străveche și cu alte lichide de dată mai recentă. *Un soi de canal de scurgere fără scurgere.* Nu-ți puteai da seama care sunt clienții și care sunt chelnerii, toți beți și tolăniți fiecare pe unde a apucat în căldura zilei. Nicomo Cosca, renumitul aventurier, dormea buștean în mijlocul acestui tablou al depravării.

Își proptise scaunul de peretele jegos pe picioarele din spate și își pusese o cizmă pe masă. Probabil că pe vremuri fusese o cizmă elegantă, extrem de frumoasă, din piele styriană neagră cu pinteni și catarame aurite. *Fusese.* Acum carâmbul era deformat și ros de atâta folosință, cu negrul transformat în cenușiu murdar. Pintenul era rupt, poleiala de pe catarame se cojea lăsând să se vadă metalul pătat de rugină. Printr-o gaură din talpă se uita pe furiș la Glokta o bucățică roz de piele plină de bășici.

Nu cred că există o cizmă mai potrivită cu posesorul ei. Mustățile lungi ale lui Cosca probabil că ar fi trebuit să fie date cu ceară și ridicate în furculiță după moda filfizonilor styrieni, însă atârnau moi și ofilite pe lângă gura lui întredeschisă. Gâtul și maxilarul îi

erau acoperite cu barbă de o săptămână, ceva între barba cinstită și țepii neglijenți, iar deasupra gulerului se vedea o spuzeală scabroasă care începuse să se cojească. Părul slinos îi stătea ridicat în toate părțile, cu excepția cheliei rotunde din creștet, colorată de soare în roșu fioros. Broboane de transpirație pe pielea ridată, o muscă indolentă care se târa pe fața buhăită. O sticlă goală răsturnată pe masă. Alta, pe jumătate plină, în poala lui.

Vitari cuprinse cu privirea acest tablou al beției și neglijenței crase, cu o expresie de dispreț evidentă în pofida măștii.

– Așadar este adevărat, n-ai murit.

Nu tocmai.

Cosca se chinui să-și deschidă un ochi injectat, clipi, se uită chiorâș la ea și începu să zâmbească ușor.

– Pe legea mea, dacă nu e Shylo Vitari. Viața încă mai reușește să mă ia prin surprindere.

Își strâmbă gura schimonosindu-se, privi în jos și descoperi sticla de pe genunchi, o ridică și luă o dușcă lungă, însetată. Înghițituri mari, de parcă ar fi fost apă. *Bețiv experimentat, ca și cum ar fi fost vreun dubiu. Nu tocmai persoana căreia să i se încredințeze apărarea orașului. Așa ai crede la o primă vedere.*

– N-am crezut că am să te mai văd vreodată. De ce nu-ți scoți masca? Îmi răpește bucuria de a-ți vedea întreaga frumusețe.

– Păstrează-ți vorbele astea pentru curvele tale, Cosca. N-am nevoie să mă îmbolnăvesc de ce ai tu.

Mercenarul scoase un gâjâit, jumătate hohot de râs, jumătate tuse.

– Încă mai ai maniere de prințesă, hârâi el.

– Atunci căcăstoarea asta e un palat.

Cosca ridică din umeri.

– Toate seamănă între ele dacă ești suficient de beat.

– Și crezi că o să fii vreodată suficient de beat?

– Nu. Dar merită să încerc.

Ca și cum ar fi vrut să-și întărească spusele, supse o altă gură din sticlă.

Vitari se cocoță pe marginea unei mese.

– Ce vânt te aduce prin părțile astea? Credeam că ai treabă să împrăștii blenoragie prin Styria.

– Popularitatea mea începuse să scadă prin locurile natale.

– Adică ai jucat joc dublu cam de multe ori, nu?

– Cam așa ceva.

– Și dagoskanii te-au primit cu brațele deschise?

– Aș fi preferat să mă întâmpini tu cu picioarele deschise, dar nu poți să le ai pe toate pe lumea asta. Cine-i prietenul tău?

Cu piciorul chinuit, Glokta trase un scaun rahitic și se așeză, sperând că nu se va face fărâme sub greutatea lui. *N-ar fi tocmai indicat să mă prăbușesc peste un morman de bețe rupte.*

– Numele meu este Glokta, rosti el întinzându-și gâtul asudat la stânga și la dreapta. Superiorul Glokta.

Cosca îl privi lung, multă vreme. Cu ochi injectați, înfundați în orbite, cu pleoape grele. *Și totuși par a chibzui la ceva. Poate că nu este chiar atât de beat pe cât pretinde.*

– Cel care a luptat în Gurkhul? Ați fost colonel de cavalerie?

Glokta simți cum i se zbate o pleoapă. *Cu*

greu ai putea spune că sunt acel om, dar se pare că sunt surprinzător de bine ținut minte.

– Am renunțat la armată de câțiva ani. Mă miră că ai auzit de mine.

– Un luptător trebuie să-și cunoască dușmanii, iar un mercenar nu știe niciodată care-i va fi următorul inamic. Merită să cunoști cât mai multe despre persoanele importante din cercurile militare. Acum ceva vreme am auzit pomenindu-se de tine ca fiind un om de care trebuie să ții cont. Cutezător și inteligent, asta am auzit, însă nesăbuit. După aceea n-am mai aflat nimic. Și iată-te, te ocupi cu altele acum. Pui întrebări.

– Nesăbuința nu mi-a folosit, ridică Glokta din umeri. Iar un om trebuie să-și găsească o preocupare.

– Bineînțeles. Niciodată să nu pui la îndoială alegerile cuiva, așa zic. N-ai de unde să-i cunoști motivele. Ai venit să bei ceva, Superiorule? Mă tem că n-au nimic mai bun decât pișatul ăsta, spuse agitând sticla. Sau ai niscaiva întrebări pentru mine?

Chiar că am și nu doar niscaiva.

– Te pricepi la asedii?

– Dacă mă pricep? exclamă Cosca cu stropi de salivă. Mă întrebi dacă mă pricep? Nu duc lipsă de experiență…

– Nu, murmură Vitari peste umăr. Doar de disciplină și loialitate.

– Mda, mă rog, se încruntă Cosca la ea, depinde pe cine întrebi. Dar am fost și la Etrina, și la Muris. Două asedii serioase. Și am atacat eu însumi Visserine timp de câteva luni, și aproape că am cucerit-o, dacă nu m-ar fi luat prin surprindere diavolița aia de Mercatto. Ne-a atacat cu cavaleria înainte de răsărit, cu soarele în spate și așa mai departe,

cățeaua…

– Am auzit că ai fost mort de beat atunci, murmură Vitari.

– Mda, mă rog… Și după aia am apărat Borletta vreme de șase luni împotriva Marelui Duce Orso…

Vitari pufni:

– Până când te-a mituit ca să-i deschizi porțile.

Cosca schiță un zâmbet sfios.

– O grămadă de bani. Dar nici n-a trebuit să se lupte. Măcar meritul ăsta să mi-l recunoști, Shylo.

– Nimeni nu trebuie să se lupte cu tine dacă are punga plină.

Mercenarul rânji cu gura până la urechi.

– Sunt exact ceea ce sunt și niciodată nu am pretins că sunt altceva.

– Așadar ai obiceiul să-ți trădezi stăpânul? îl întrebă Glokta.

Styrianul îngheță cu sticla la jumătatea drumului spre gură.

– Superiorule, mă jignești profund. O fi Nicomo Cosca mercenar, totuși, mai există niște reguli. Într-un singur caz aș întoarce spatele celui care m-a angajat.

– Și anume?

Cosca rânji larg.

– Dacă altcineva îmi oferă mai mult.

Aha, codul mercenarului. Sunt unii care ar face orice pentru bani. Majoritatea ar face absolut orice dacă li se plătește îndeajuns. Ar face, poate, să dispară un Superior al Inchiziției?

– Știi ce s-a întâmplat cu predecesorul meu, Superiorul Davoust?

– Ha! Enigma cu torționarul invizibil!

Dus pe gânduri, Cosca își scărpină barba slinoasă, își râcâi eczema de pe gât și

examină cojițele de sub unghie.

– Cine știe și cui îi pasă? Individul era un porc. L-am cunoscut prea puțin, dar nu mi-a plăcut deloc. Avea o sumedenie de dușmani și, în caz că nu te-ai prins, aici e un cuib de șerpi. Dacă vrei să știi cine l-a mușcat… nu-i asta treaba ta să afli? Eu sunt ocupat acum. Beau.

Destul de verosimil.

– Ce părere ai de prietenul nostru comun, generalul Vissbruck?

Cosca își vârî gâtul între umeri și se lăsă mai jos pe scaun.

– Omul ăla-i un copil. Se joacă de-a soldații. Cârpăcește la castelașul lui, la gărdulețul lui, când zidurile cetății sunt cele care contează. Pierde-le și ai pierdut și partida, asta zic eu.

– M-am gândit exact la același lucru. *În fond, poate că apărarea orașului ar putea începe pe mâini și mai nepricepute.* Deja s-a început lucrul la zidurile cetății și la șanțul din jur. Sper să-l putem inunda.

Cosca ridică o sprânceană.

– Bun. Inundați-l. Gurkienilor nu le place apa. De-aia sunt marinari atât de proști. Inundați-l. Foarte bine.

Își dădu capul pe spate și sorbi ultimele picături din sticlă, apoi o azvârli cât colo pe podeaua mizeră, se șterse la gură cu mâna murdară, apoi își șterse mâna de piepții cămășii pătate de transpirație.

– Măcar e cineva care știe ce face. Ce zici, poate că atunci când ne-or ataca gurkienii vom rezista mai mult decât câteva zile?

Cu condiția să nu fim trădați dinainte.

– N-avem de unde ști, poate că gurkienii nu vor ataca.

– O, eu sper să atace.

Cosca vârî mâna sub scaun și scoase o altă sticlă. Îi licăriră ochii atunci când îi scoase dopul cu dinții și-l scuipă pe jos.

– Sunt plătit dublu pe timp de luptă.

Seara și o briză milostivă răcorea sala de audiențe. Glokta se sprijini de perete urmărind umbrele care se întindeau peste orașul de dedesubt.

Lordul Guvernator întârzia. *Încearcă să-mi arate că tot el e la conducere, indiferent ce spune Consiliul Închis.* Dar pe Glokta nu-l deranja să stea liniștit o vreme. Fusese o zi istovitoare. Târându-se prin oraș pe caniculă, inspectând zidurile, porțile, trupele. Punând întrebări. *Întrebări la care nimeni nu a dat răspunsuri satisfăcătoare.* Piciorul îi pulsa, spatele îl durea, mâna i se jupuise de la toiag. *Dar nu mi-e mai rău decât de obicei. Sunt încă pe picioarele mele. Una peste alta, a fost o zi bună.*

Soarele incandescent era învăluit în fâșii de nori portocalii. Sub el, o felie prelungă de mare arunca scânteieri argintii în ultimele raze ale zilei. Zidurile cetății aruncaseră deja în beznă dărăpănăturile insalubre din Orașul Inferior, iar clopotnițele înalte ale marelui templu se întindeau peste acoperișurile Orașului Superior, urcând stânca spre Citadelă. Dealurile de pe continent nu erau decât o sugestie îndepărtată, năpădite de umbre. *Și mișunând de soldați gurkieni. Pândindu-ne toate mișcările, așa cum și noi le pândim pe ale lor, de bună seamă. Urmărindu-ne cum ne săpăm șanțurile, cum ne peticim zidurile, cum ne întărim porțile. Dar mă întreb câtă vreme se vor mulțumi doar să ne observe? Cât va mai dura până când soarele va asfinți*

pentru noi?

Ușa se deschise, iar Glokta își întoarse capul, strâmbându-se când îi trosni gâtul. Fiul Lordului Guvernator, Korsten dan Vurms. Închise ușa după el și intră în sală cu pași hotărâți, pocnind cu tocurile îmbrăcate în metal pe pardoseala de mozaic. *Aha, floarea tinerii nobilimi a Uniunii. Aproape că-i pot simți distincția. Sau a tras careva o bășină?*

– Superiorule Glokta! Sper că nu te-am lăsat să mă aștepți prea mult.

– Ba m-ai lăsat, răspunse Glokta șontâcăind spre masă. Așa se întâmplă de obicei când întârzii la o întrevedere. Îl lași pe celălalt să aștepte.

Vurms se încruntă ușor.

– Atunci îmi cer scuze, spuse cu cel mai puțin apologetic ton posibil. Cum ți se pare orașul nostru?

– Foarte cald și plin de trepte, răspunse Glokta prăvălindu-se într-unul din scaunele elegante. Unde este Lordul Guvernator?

Încruntătura se adânci.

– Mă tem că tatăl meu nu se simte bine și nu poate lua parte la întrevederea noastră. Înțelegi că este bătrân și are nevoie de odihnă. Pot vorbi eu în numele lui oricând.

– Serios? Și ce aveți voi doi de spus?

– Tatăl meu este extrem de îngrijorat de faptul că te-ai apucat de lucru la fortificații. Am aflat că soldaților Regelui li s-a ordonat să sape gropi în peninsulă, în loc să rămână să apere zidurile Orașului Superior. Îți dai seama că ne lași la mâna băștinașilor!

Glokta pufni.

– Băștinașii sunt și ei cetățeni ai Uniunii, chiar dacă nu le convine asta. Și crede-mă, sunt mult mai milostivi decât gurkienii. *Am*

aflat pe pielea mea cât de milostivi sunt aceștia.

– Nu sunt decât niște primitivi! exclamă batjocoritor Vurms, pe deasupra și periculoși! Nu ești de suficient timp aici ca să pricepi amenințarea pe care o reprezintă! Ar trebui să stai de vorbă cu Harker. Are idei destul de bune despre cum trebuie să ne purtăm cu primitivii.

– Am stat de vorbă cu Harker și nu mi-au plăcut ideile lui. Ba chiar cred că s-ar putea să se vadă obligat să și le reconsidere acolo la subsol, în întuneric. *Presupun că exact asta face acum, cât de repede îi permite bobul de creier.* În ceea ce privește temerile tatălui tău, să știi că nu trebuie să se mai preocupe de apărarea orașului. Pentru că este un om în vârstă, care are nevoie de odihnă, nu mă îndoiesc că va fi bucuros să-mi încredințeze mie această responsabilitate.

Un licăr de mânie traversă trăsăturile chipeșe ale lui Vurms. Deschise gura să scoată o înjurătură, dar se răzgândi în ultima clipă. *Așa și trebuie.* Se sprijini de speteaza scaunului, frecându-și gânditor degetul mare de arătător. Când vorbi, spusele îi fură însoțite de un zâmbet prietenos și o blândețe fermecătoare. *Acum încep și lingușelile.*

– Superiorule Glokta, am senzația că am pornit cu stângul…

– Eu nu am decât un picior sănătos.

Surâsul lui Vurms pâlpâi, dar el insistă:

– Este evident că tu deții toate atuurile pentru moment, dar tatăl meu are o mulțime de prieteni în Midderland. Dacă am chef, îți pot pune bețe în roate. Sau îți pot fi de mare ajutor…

– Mă bucur nespus că ai decis să cooperezi. Poți începe prin a-mi spune ce s-a întâmplat

cu Superiorul Davoust.

Surâsul se șterse cu totul.

– De unde să știu eu?

– Fiecare știm câte ceva. *Iar unii știu mai multe decât alții. Să fie și cazul tău, Vurms?*

Fiul Lordului Guvernator se gândi puțin înainte să răspundă. *E greu de cap, sau e vinovat? Se gândește cum m-ar putea ajuta, sau cum să-și ascundă urmele?*

– Știu că băștinașii îl urau. Mereu complotau împotriva noastră, iar Davoust îi urmărea neobosit pe trădători. N-am nicio îndoială că a căzut victimă unei uneltiri de-a lor. În locul tău aș pune întrebări în Orașul Inferior.

– O, dar eu sunt încredințat că răspunsurile se găsesc aici, în Citadelă.

– Nu la mine, se răți oi Vurms, măsurându-l pe Glokta din cap până în picioare. Crede-mă când îți spun că aș fi tare bucuros dacă Davoust s-ar mai afla printre noi.

Poate că da, sau poate că nu, dar astăzi nu vom mai primi răspunsuri.

– Bine. Spune-mi, atunci, care este starea magazinelor din oraș.

– Starea magazinelor?

– Mâncare, Korsten, mâncare. Înțeleg că, din moment ce gurkienii ne-au închis căile de aprovizionare pe uscat, totul trebuie adus pe mare. Iar hrănirea populației este una dintre preocupările majore ale unui guvernator.

– Tatăl meu se îngrijește întotdeauna de nevoile oamenilor lui! se răți oi Vurms. Avem provizii pentru șase luni!

– Șase luni? Pentru toți locuitorii?

– Bineînțeles.

Mai bine decât m-am așteptat. Măcar o grijă mai puțin din tot noianul ăsta de probleme.

– Dacă nu-i punem la socoteală și pe băștinași, adăugă Vurms de parcă ar fi vorbit despre ceva complet lipsit de însemnătate.

Glokta făcu o pauză.

– Și ce vor mânca dacă gurkienii asediază orașul?

Vurms ridică din umeri.

– Nu m-am gândit la asta.

– Nu te-ai gândit? Și ce crezi că se va întâmpla atunci când vor începe să sufere de foame?

– Păi…

– Haos! Asta se va întâmpla! Nu putem apăra orașul cu patru cincimi din populație împotriva noastră!

Glokta își supse dezgustat gingiile găunoase.

– Te duci la negustori și faci rost de provizii pentru șase luni! Pentru toată lumea! Vreau ca și șobolanii din canale să aibă ce mânca șase luni de acum încolo!

– Da' ce crezi că sunt? șuieră Vurms. Servitorul tău?

– Ești exact ce vreau eu să fii.

Orice urmă de amabilitate dispăruse de pe chipul lui Vurms.

– Sunt fiul Lordului Guvernator! Nu accept să mi se vorbească în felul acesta!

Picioarele scaunului scârțâiră jalnic când se ridică brusc cu intenția de a părăsi încăperea.

– Foarte bine, murmură Glokta. O corabie pleacă în fiecare zi spre Adua. O corabie rapidă, care își duce marfa direct în Casa Întrebărilor. Acolo ți se va vorbi altfel, crede-mă. Aș putea să-ți fac rost de o cabină la bord.

Vurms se opri în loc.

– N-ai să îndrăznești!

Glokta zâmbi. Cu cel mai respingător, mai batjocoritor, mai fără de dinți zâmbet pe care îl avea în arsenal.

– N-ai tu curajul să pui rămășag pe ce îndrăznesc sau nu să fac. Cât curaj ai?

Tânărul își umezi buzele, dar nu fu în stare să susțină privirea lui Glokta.

Așa m-am gândit și eu. Mi-amintește de vechiul meu prieten, căpitanul Luthar. Doar zorzoane și infatuare, dar fără suport moral. Împunge-l cu un ac și se va dezumfla ca un burduf.

– Hrană pentru șase luni. Pentru șase luni și pentru absolut toată lumea. Și ai grijă să se rezolve fără întârziere. *Servitorule.*

– Desigur, mârâi Vurms, încă privind furios podeaua.

– După aceea ne vom ocupa de apă. Fântâni, cisterne, pompe. Oamenii au nevoie să bea ceva după ce mănâncă alimentele pe care le-ai procurat cu atâta trudă, nu crezi? Îmi vei raporta în fiecare dimineață.

Vurms își încleșta și își descleșta pumnii lăsați pe lângă corp, maxilarele i se frământau mânioase.

– Desigur, reuși să bolborosească.

– Desigur. Acum poți să pleci.

Glokta îl urmări cum se îndepărtează. *Am vorbit cu doi din patru. Doi din patru, și mi-am făcut doi dușmani. Am nevoie de aliați dacă vreau să am sorți de izbândă aici. Fără aliați nu voi rezista, indiferent de documentele pe care le dețin. Fără aliați nu îi voi ține pe gurkieni în afara orașului, dacă se hotărăsc să încerce să-l cucerească. Mai rău încă, tot n-am aflat nimic despre Davoust. Un Superior al Inchiziției care a intrat în pământ. Să sperăm că Arhilectorul va*

avea răbdare.

Speranță, Arhilector, răbdare. Glokta se încruntă. *Astea trei n-au mers niciodată mână în mână.*

Cum rămâne cu încrederea?

Roata de la căruță se învârti încet, scârțâind. Apoi se învârti iarăși, tot scârțâind. Ferro se uită urât la ea. A naibii roată. A naibii căruță. Își redirecționă supărarea de la roată la cel care conducea căruța.

Al naibii ucenic. Nu avea încredere în el nici cât negru sub unghie. Ochii lui se opriră asupra ei, zăboviră insolenți o clipă, apoi trecură iute mai departe. De parcă ar fi știut ceva despre Ferro ce nici ea nu știa. Și asta o înfuria. Își luă privirea de la el și se uită la primul cal și la călărețul lui.

Al naibii tânăr Unionist, cu spinarea lui țeapănă, stând în șa ca un rege pe tron, de parcă faptul că se născuse cu un chip drăgălaș ar fi fost o realizare cu care să se fălească până la sfârșitul zilelor. Frumușel și îngrijit, și grațios ca o prințesică. Ferro rânji funest ca pentru sine însăși. Prințesica Uniunii, asta era. Îi detesta pe cei care arătau bine chiar mai mult decât îi detesta pe cei urâți. Niciodată nu trebuie să te încrezi în frumusețe.

Dar ar fi trebuit să cauți mult și bine un om mai puțin atrăgător decât ticălosul uriaș cu nouă degete. Cocârjat în șa ca un sac imens cu orez. În permanență mișcându-se lent, scărpinându-se, smârcâindu-se, rumegând ca un bou. Încercând să dea impresia că nu are urmă de violență criminală în el, că nu are urmă de furie cumplită în el, că nu are urmă de diavol în el. Dar ea știa că nu e adevărat. Bărbatul îi făcu

un semn cu capul, iar ea se încruntă la el. Era un diavol deghizat în piele de vacă, iar ea nu putea fi prostită.

Însă era mai bun decât Navigatorul naibii. Care vorbea mereu, zâmbea mereu, râdea mereu. Ferro detesta vorbăria, și zâmbetele, și râsetele, pe fiecare mai mult decât pe celelalte. Omuleț nesărat cu povești nesărate. Dar ea simțea că, sub masca tuturor minciunilor, uneltea, îi ținea pe toți sub observație.

Mai rămânea doar Întâiul dintre Magi și în el se încredea cel mai puțin. Observă cum îi alunecă ochii spre căruță. La sacul în care ascunsese cutia. Cutie pătrățoasă, cenușie, veche, grea. Își închipuise că nu-l vede nimeni, dar ea îl văzuse. Plin de secrete, așa era omul ăsta. Ticălosul pleșuv, cu gâtul lui gros și toiagul lui din lemn, purtându-se de parcă toată viața nu făcuse decât fapte bune, purtându-se de parcă habar nu avea cum să faci un om să explodeze.

– Ai dracului de albi nenorociți, își șopti ca pentru sine.

Se aplecă, scuipă pe drum și se uită urât la cei cinci tovarăși ai ei care mergeau în față. De ce oare îl lăsase pe Yulwei s-o convingă să ia parte la demența asta? Să plece într-o călătorie în vestul friguros unde nu avea nicio treabă. Ar fi trebuit să fie în sud, unde să se lupte cu gurkienii.

Să-i facă să plătească ce-i datorau.

Înjurându-l în gând pe Yulwei, îi urmă pe ceilalți spre pod. Arăta incredibil de vechi – cu roci poroase pătate de licheni, cu făgașe adânci pe unde trecuseră roțile altor căruțe. Mii de ani de căruțe care l-au traversat încolo și încoace. Sub el bolborosea apa, rece,

înverșunată, tumultuoasă. Lângă pod era o colibă amărâtă, ghemuită în peisaj de ani nesfârșiți. Vântul tăios smulgea smocuri de fum din coș și le împrăștia peste ținut.

Afară era un soldat singur. Probabil că trăsese paiul cel scurt. Se lipise de perete și se înfofolise în mantia grea, firele de păr de cal de pe coif se zbăteau în rafalele de vânt, iar sulița zăcea uitată alături. Bayaz își struni calul înainte de pod și îl salută cu o mișcare a capului.

– Mergem spre câmpie. Spre Darmium.

– Nu v-aș sfătui. E periculos.

Bayaz surâse.

– Pericolul înseamnă câștig.

– Câștigul nu poate opri o săgeată, prietene, spuse soldatul măsurându-i din priviri și trăgându-și nasul. Ce grup pestriț sunteți!

– Strâng luptători buni de pe unde pot.

– Sigur, rosti uitându-se la Ferro care se încruntă amarnic la el. Sunt convins că sunt niște luptători duri, dar realitatea e că în câmpii domnește moartea, acum mai mult ca oricând. Mai sunt negustori care se încumetă să meargă acolo, însă nu se mai întorc niciodată. Nebunul ăla de Cabrian și-a trimis oamenii în câmpie să jefuiască tot ce apucă. Și pe Scario, și pe Glotus, deși ăștia sunt nițeluș mai milostivi. De partea asta a apei mai avem ceva respect față de lege, dar, odată ajunși de partea cealaltă, sunteți pe cont propriu. Nimeni nu vă va ajuta în câmpie.

Își trase iarăși nasul.

– Absolut nimeni.

Bayaz dădu mohorât din cap.

– Nici nu avem nevoie de ajutor.

Își îndemnă calul și începu să traverseze podul prin făgașele săpate. Ceilalți îl urmară, mai întâi Picior-Lung, apoi Luthar, apoi Nouădegete. Quai scutură dârlogii și căruța se puse în mișcare urnind. Ferro încheia convoiul.

– Absolut nimeni! strigă după ea soldatul înainte să se adăpostească la loc, lângă peretele rugos al colibei.

Marea câmpie.

Ar fi trebuit să fie un ținut bun pentru călărit, un ținut sigur. Ferro ar fi putut să zărească dușmanul de la kilometri depărtare, dar nu zări pe nimeni. Doar covorul imens de iarbă înaltă unduindu-se, zbuciumându-se în vânt, întinzându-se în toate direcțiile, și mai departe, foarte departe, până la linia orizontului. Doar brazda fostelor urme spărgea monotonia, o linie de iarbă mai scurtă, mai uscată, cu petice de pământ negru, traversând câmpia, dreaptă ca zborul săgeții.

Lui Ferro nu-i plăcea, nu-i plăcea deloc această monotonie imensă. Călărea încruntată, aruncând priviri furișe la stânga și la dreapta. În Ținuturile Haine din Kanta, pământul sterp avea anumite caracteristici – bolovani sparți, văi veștejite, copaci uscați cu umbre ca niște gheare, cute în țărână, pline de culori, creste scăldate în lumină. În Ținuturile Haine din Kanta, cerul era gol, nemișcat, un bazin strălucitor în care nu erau decât soarele orbitor ziua și stelele strălucitoare noaptea.

Aici totul era pe dos într-un mod bizar.

Pământul era inexpresiv, însă cerul era plin de mișcare, plin de haos. Nori falnici se

înălțau amenințători peste câmpie, întunericul și lumina se învolburau în spirale colosale, măturând câmpia cu vântul aprig, schimbând direcția, întorcându-se, despărțindu-se și contopindu-se iar, aruncând umbre monstruoase, fluide, pe pământul înfricoșat, amenințând să-i strivească pe cei șase călători minusculi, dimpreună cu minuscula lor căruță, într-un potop ce va îneca lumea. Și toate acestea peste umerii gheboșați ai lui Ferro, mânia lui Dumnezeu devenită realitate.

Era un tărâm straniu, în care nu avea ce să caute. Avea nevoie de motive ca să se afle aici, motive solide.

– Hei, Bayaz! strigă, îndemnându-și calul să-l ajungă din urmă. Unde mergem?

– Hm, mârâi el, încruntându-se la iarba culcată de vânt, uitându-se de la nimic la nimic. Mergem spre vest, peste câmpie, spre marele fluviu Aos, până la Munții Sparți.

– Și după aia?

Observă cum i se adâncesc ridurile din jurul ochilor și cele de pe frunte, cum își strânge buzele. Nu îi conveneau întrebările ei.

– După aia mergem mai departe.

– Cât o să dureze?

– Toată iarna până la începutul primăverii, se răți el. Și după aia va trebui să ne întoarcem.

Înfipse pintenii în coastele calului și se îndepărtă de ea, mergând la trap pe cărare, spre fruntea grupului.

Dar Ferro nu era genul care să se lase păgubașă. Nu în fața albului ăstuia bătrân și șmecher. Dădu și ea pinteni calului și îl ajunse din urmă.

– Ce este Prima Lege?

Bayaz o sfredeli cu privirea.

– Ce știi despre asta?

– Nu știu destule. Te-am auzit prin ușă când vorbeai cu Yulwei.

– Aha! Tragi cu urechea?

– Vorbiți tare, iar eu am auzul bun, ridică Ferro din umeri. Nu-mi pun pielea la bătaie doar ca să vă păstrez vouă secretele. Ce este Prima Lege?

Ridurile de pe fruntea lui Bayaz se adânciră, colțurile gurii îi căzură. Furie.

– Blestemul aruncat de Euz asupra fiilor lui, prima regulă dată după haosul din vremurile străvechi. Este interzis să atingi nemijlocit Cealaltă Parte. Interzis să comunici cu lumea din străfunduri, interzis să invoci demonii, interzis să deschizi porțile iadului. Aceasta este Prima Lege, principiul călăuzitor al tuturor actelor de magie.

– Hm, pufni Ferro, pentru care cuvintele acestea nu însemnau nimic. Cine este Khalul?

Sprâncenele stufoase ale lui Bayaz se îmbinară, încruntătura deveni și mai cumplită, ochii i se îngustară.

– Mai ai multe întrebări, femeie?

Întrebările ei îl enervau. Bine. Însemna că erau întrebările potrivite.

– Ai să afli atunci când am să mă opresc. Cine este Khalul?

– Khalul făcea parte din Ordinul Magilor, tună Bayaz. Din ordinul meu. A fost al doilea din cei doisprezece ucenici ai lui Juvens. Mi-a invidiat întotdeauna poziția, a fost întotdeauna însetat de putere. A încălcat A Doua Lege ca s-o capete. Se hrănea cu carne de om și-i îndemna și pe alții să facă la fel. S-a făcut profet fals, i-a păcălit pe gurkieni și i-a obligat să-l slujească. Acesta este Khalul. Este

dușmanul tău și al meu.

– Ce este Sămânța?

Magul tresări puternic, schimonosindu-și trăsăturile. Furie și poate chiar o vagă urmă de teamă. Apoi chipul i se îmblânzi.

– Ce este?

Îi surâse, iar surâsul lui o îngrijoră mai mult decât toată furia. Se înclină spre ea, apropiindu-se cât să nu fie auzit de nimeni altcineva.

– Este unealta răzbunării tale. A răzbunării noastre. Dar este periculoasă. Este periculos chiar și să vorbești despre ea. Sunt unii care ascultă. Și ar fi bine să pui lacăt întrebărilor înainte ca focul răspunsurilor să ne mistuie pe toți.

Își îndemnă iarăși calul, luând-o singur înaintea grupului.

Ferro rămase în urmă. Aflase destule pentru moment. Aflase destule ca să aibă încă și mai puțină încredere în Întâiul dintre Magi decât avusese vreodată.

O groapă în pământ, nu mai lată de patru pași mari. Un puț de scurgere în sol, mărginit de un perete scund de pământ jilav, negru, cu ghemotoace de rădăcini încurcate de iarbă. Cel mai bun loc de înnoptat pe care îl găsiseră. Și avuseseră noroc că au dat peste el.

Singura breșă în monotonia câmpiei pe care o văzuse Ferro toată ziua.

Focul făcut de Picior-Lung ardea bine acum, flăcările strălucitoare lingeau lacome vreascurile, foșnind și pâlpâind când câte o pală de vânt pătrundea în groapă. Cei cinci albi se adunaseră în jurul lui, cu capetele vârâte între umeri, înghesuiți unul în altul ca

să se încălzească, lumina focului descoperindu-le tensiunea de pe chipuri.

Picior-Lung era singurul care vorbea. Căci vorbăria era cea mai mare realizare cu care se putea lăuda. Cum de fusese acolo sau dincolo. Cum de ajunsese să știe asta sau aia. Cum de căpătase remarcabilul talent de a face asta sau aia. Ferro se săturase deja și îl anunțase de două ori. Prima dată crezuse că se exprimase destul de limpede. A doua oară avusese grijă să se încredințeze că a înțeles-o. N-o să-i mai povestească niciodată despre călătoriile alea tâmpite ale lui, însă ceilalți tot sufereau în tăcere.

Avea și ea loc lângă foc, dar nu voia să stea acolo. Preferase să se așeze cu picioarele încrucișate în iarba de pe buza gropii, deasupra tuturor. Era frig acolo, în bătaia vântului, și își strânse mai bine pătura în jurul umerilor care îi tremurau. Frigul, un lucru straniu și înfricoșător. Îl detesta.

Dar îl prefera companiei celorlalți.

Așa că rămase departe de ei, tăcută și închisă în sine, și urmări cum se scurge lumina de pe cerul gânditor, urmări cum se furișează întunericul peste pământ. Acum doar la orizont se mai zărea o dâră de lumină sleită. O ultimă lucire plăpândă tivind norii amenințători.

Albul cel uriaș se ridică și se uită în sus la ea.

– Se întunecă, spuse.

– Îhî.

– Cam așa ceva se întâmplă când apune soarele, nu?

– Îhî.

Își scărpină gâtul gros.

– Trebuie să facem de pază. S-ar putea să

fie periculos noaptea prin părțile astea. O să facem cu rândul. Mai întâi eu, apoi Luthar…

– Fac eu de pază, mârâi ea.

– Fii pe pace. Culcă-te. Te trezesc eu mai încolo.

– Nu obișnuiesc să dorm.

Se holbă la ea:

– Cum adică, niciodată?

– Nu prea des.

– Poate asta-i explicația pentru starea ei de spirit, murmură Picior-Lung.

Bineînțeles că intenționase să vorbească în șoaptă, dar Ferro îl auzi.

– Dispoziția mea e treaba mea, nătărăule.

Navigatorul nu mai scoase niciun cuvânt, se înfășură în pătură și se lungi lângă foc.

– Vrei să faci de pază prima? o întrebă Nouădegete. Foarte bine, dar să mă trezești peste două ore. Trebuie să facem toți de pază.

Cu mișcări încete, în liniște, strâmbându-se de efortul de a nu face nici cel mai mic zgomot, Ferro fură din căruță. Carne uscată. Pâine uscată. Ploscă cu apă. Cât să-i ajungă câteva zile. Puse totul într-un sac din pânză.

Unul dintre cai fornăi și sări speriat în lături când se furișă pe lângă el și îl privi mânioasă. Știa să călărească. Călărea foarte bine, dar nu voia să aibă nimic de-a face cu caii. Ale naibii dobitoace mari și proaste. Miroseau urât. Or fi fost iuți, dar le trebuia multă mâncare și apă. Puteai să vezi și să auzi un cal de la mare depărtare. Caii lăsau urme adânci pe pământ făcându-te ușor de urmărit. Mersul călare te sleia de puteri. Bazează-te pe un cal și atunci când va fi nevoie să alergi pe propriile tale picioare o să-ți dai seama că nu mai ești în stare.

Ferro învățase să nu se bazeze niciodată pe nimeni altcineva decât pe ea însăși.

Își puse sacul pe un umăr, iar pe celălalt arcul și tolba cu săgeți. Mai aruncă o ultimă privire la formele adormite ale celorlalți, movilițe întunecate adunate în jurul focului. Luthar dormea cu fața spre tăciunii incandescenți, cu pătura trasă până la bărbia bine rasă, aproape de buzele pline. Bayaz era cu spatele la ea, dar reuși să-i deslușească luciul stins al cheliei, conturul unei urechi, reuși să-i audă ritmul lent al respirației. Picior-Lung își trăsese pătura peste cap, dezgolindu-și picioarele, subțiri și osoase, cu ligamentele reliefate ca rădăcinile de arbori în noroi. Quai avea ochii foarte puțin întredeschiși, iar lumina focului strălucea umedă pe un fragment de pupilă. Ca și cum s-ar fi uitat la ea, însă pieptul i se ridica și cobora ușor cu respirația adormită, gura-i atârna relaxată, dormea dus și fără îndoială că visa.

Ferro se încruntă. Doar patru? Unde era albul cel uriaș? Pătura lui zăcea mototolită, cute de lumină și întuneric, de cealaltă parte a focului, neacoperind pe nimeni. Atunci îi auzi glasul.

– Pleci deja?

Din spate. Mare mirare că reușise să se furișeze până lângă ea atunci când fura de-ale gurii. Părea prea mare, prea încet, prea zgomotos să se poată apropia pe nesimțite de cineva. Înjură în șoaptă. Ar fi trebuit să fie mai precaută și să nu se ia după aparențe.

Se întoarse încet cu fața la el și făcu un pas spre cai. O urmă, păstrând aceeași distanță între ei. Ferro vedea cum se reflectă focul în colțurile ochilor lui, vedea curba obrazului

neras, plin de craterele bolilor și luptelor, vedea conturul vag al nasului coroiat, vedea cum câteva șuvițe de păr slinos dansează în adierea vântului, puțin mai închise la culoare decât ținutul din spatele lui.

– Nu vreau să mă lupt cu tine, albule. Te-am văzut cum lupți.

Îl văzuse ucigând cinci oameni în doar câteva clipe, surprinzând-o până și pe ea. Își amintea mult prea bine ecoul hohotelor lui de râs, trăsăturile lui schimonosite și flămânde, pe jumătate mârâit de fiară, pe jumătate zâmbet de om. Își amintea mult prea bine cum era scăldat în sânge, și în salivă, și în nebunie, își amintea cadavrele sfârtecate aruncate pe pietre ca niște zdrențe. Dar sigur că nu-i era teamă, căci Ferro Maljinn nu cunoștea teama.

Dar știa când să fie prudentă.

– Nici eu nu vreau să mă lupt cu tine, îi spuse el, dar dacă mâine dimineață Bayaz o să vadă că lipsești, o să mă pună să vin după tine. Te-am văzut cum alergi, așa că mai bine mă lupt cu tine decât să fug după tine. Măcar așa aș avea o șansă.

Era mai puternic, iar ea știa asta. Acum aproape complet vindecat, se mișca mai bine. Îi părea rău că îl ajutase atunci. Întotdeauna era o greșeală să-i ajuți pe alții. Însă o luptă ar fi reprezentat un risc considerabil. Sigur că era mai dură decât mulți, dar n-avea deloc chef să i se spargă fața, așa cum pățise uriașul ăla, Sfarmă-Piatră. N-avea deloc chef să fie spintecată de vreo sabie, n-avea deloc chef să i se zdrobească genunchii, deloc chef să i se smulgă jumătate din țeastă.

Nu-i surâdea niciuna din variantele astea.

Dar el era mult prea aproape ca să-l atingă

cu o săgeată, iar dacă ar fi luat-o la goană, el i-ar fi deșteptat pe ceilalți, și aveau cai. Oricum probabil că i-ar fi trezit zgomotul luptei, dar dacă ar fi reușit să-i tragă un pumn zdravăn, ar fi putut s-o tulească în perplexitatea momentului. Deloc situația ideală, dar ce altă opțiune avea? Cu mișcări încete, își dădu jos sacul de pe umăr și îl așeză pe pământ, apoi arcul și tolba cu săgeți. Puse o mână pe mânerul sabiei, mângâindu-l în întuneric. Bărbatul făcu același lucru.

– În regulă, albule. Hai s-o facem.

– Poate că există și o altă soluție.

Îl privi cu atenție, bănuitoare, pregătită pentru orice șmecherie.

– Ce soluție?

– Rămâi cu noi. Ai răbdare câteva zile. Dacă n-ai să te răzgândești, atunci eu am să te ajut să-ți faci bagajul. Ai încredere în mine.

Încrederea era pentru fraieri. Un cuvânt folosit de cei care au de gând să te trădeze. Dacă înainta, fie și numai un deget, își va trage sabia și îi va reteza capul. Era pregătită.

Dar el nu înaintă și nici nu se retrase. Rămase pe loc, siluetă uriașă, tăcută, în beznă. Femeia se încruntă, degetele nedezlipindu-i-se de mânerul sabiei curbate.

– De ce aș avea încredere în tine?

Albul ridică din umerii mătăhăloși.

– De ce n-ai avea? În oraș te-am ajutat și m-ai ajutat și tu. Dacă n-am fi făcut-o, poate că amândoi am fi fost morți acum.

Era adevărat, fu ea obligată să admită, o ajutase. Nu la fel de mult cât îl ajutase ea, și totuși.

– Vine o vreme când trebuie să te hotărăști ce ai de gând să faci, nu crezi? Asta e chestia cu încrederea, mai devreme sau mai târziu, și

fără vreun anume motiv, tot va trebui să ai încredere în cineva.

– De ce?

– Pentru că altfel vei ajunge ca noi și nu cred că vrei așa ceva.

– Hm.

– Hai să facem un târg. Tu îmi păzești spatele, iar eu ți-l păzesc pe al tău.

Se bătu încet în piept cu degetul mare.

– Eu mă bag.

Întinse degetul spre ea.

– Ce zici? Tu te bagi?

Ferro se gândi la propunere. Fuga îi oferise libertate, dar nimic altceva. O dusese prin ani de suferințe până la marginea deșertului, încolțită de dușmani. Fugise de Yulwei și aproape că fusese prinsă de Devoratori. Și unde să fugă acum? Peste mare la Kanta? Poate că uriașul cel alb avea dreptate. Poate că venise timpul să se oprească din fugă.

Măcar până va putea să plece neobservată de nimeni.

Își luă mâna de pe sabie și își încrucișă încet brațele pe piept. El făcu același lucru. Rămaseră acolo, în întuneric, o clipă lungă, pândindu-se reciproc.

– Bine, albule, mârâi ea. Mă bag, așa cum zici, și o să vedem ce va mai fi. Dar nu promit nimic, pricepi?

– Nu ți-am cerut să promiți ceva. E rândul meu să stau de pază. Odihnește-te puțin.

– Ți-am spus că n-am nevoie de odihnă.

– Faci cum vei, dar eu am să mă așez.

– Bine.

Albul cel mătăhălos se lăsă cu grijă pe pământ, iar ea făcu același lucru. Se așezară cu picioarele încrucișate exact pe locul unde se observaseră în picioare, față în față, cu

tăciunii focului sclipind lângă ei, aruncând raze palide peste cei patru care dormeau, peste un obraz zgrunțuros al albului, încălzindu-l pe al ei.

Continuară să se pândească.

Aliați

Arhilectorului Sult,
Șef al Inchiziției Maiestății Sale.

Eminența Voastră,

Am început lucrul la fortificațiile orașului. Faimoasele ziduri ale cetății, deși încă puternice, sunt într-o stare jalnică și am luat măsuri energice pentru a le consolida. De asemenea, am comandat provizii suplimentare, hrană, armuri și arme, esențiale pentru cazul în care orașul s-ar afla sub asediu o perioadă de timp.

Din păcate, fortificațiile sunt extinse, iar dimensiunea misiunii este uriașă. Am început să lucrez pe credit, dar creditul nu poate acoperi toate lucrările. Cu multă smerenie o rog stăruitor pe Eminența Voastră să-mi trimită fondurile necesare. Fără bani, voi fi nevoit să pun capăt acțiunilor noastre, iar orașul va fi pierdut.

Forțele Unioniste de aici sunt puține, iar moralul lor nu se află la cele mai înalte cote. Există în oraș și niște mercenari și am dat ordin să fie recrutați și alții, dar loialitatea lor este îndoielnică, cu atât mai mult în cazul în care nu-și primesc banii. Prin urmare, vă cer să trimiteți mai mulți soldați ai Regelui. Chiar și o singură companie ar putea schimba situația.

Vă voi trimite alte vești în curând. Până atunci, slujesc și mă supun.

Sand dan Glokta,
Superior de Dagoska

– Aici e, spuse Glokta.

– Gâh, confirmă Frost.

O clădire urâtă cu un singur etaj, construită neglijent din chirpici, nu mai mare decât un șopron de dimensiuni normale. Lumina se strecura în noapte prin crăpăturile ușii strâmbe și ale obloanelor prost montate la unica fereastră. Aidoma celorlalte maghernițe de pe stradă, dacă locul acela putea fi numit stradă. Deloc cum ți-ai fi închipuit locuința unui membru al consiliului de conducere din Dagoska. *Dar Kahdia este un om tare ciudat în atât de multe feluri. Conducătorul localnicilor. Preotul fără templu. Poate chiar cel care are cel mai puțin de pierdut?*

Ușa se deschise înainte ca Glokta să apuce să bată. Kahdia stătea în prag, înalt și subțire în roba lui albă. Intră.

Hadișul se întoarse, se duse la singurul scaun din încăpere și se așeză.

– Așteaptă aici, spuse Glokta.

– Gâh.

Interiorul șopronului nu arăta deloc mai înstărit decât exteriorul. *Curat, și ordonat, și sărăcăcios ca naiba.* Tavanul era de înălțimea lui Glokta, podeaua era din pământ bătătorit. În colțul unicei încăperi, pe niște cutii goale, era așezată o saltea de paie, cu un scăunel alături. Sub fereastră, un dulăpior micuț, cu câteva cărți stivuite deasupra, lângă o lumânare din care șiroia ceara. Cu excepția unei găleți ciobite pentru necesitățile fiziologice, acestea păreau a reprezenta toate bunurile lumești ale lui Kahdia. *Nici urmă de cadavre ale Superiorilor Inchiziției, dar nu se știe niciodată. Un cadavru poate fi ascuns destul de dibaci, dacă îl tai în bucăți suficient de mici…*

– Ar trebui să te muți din mahala.

Glokta închise ușa care scârțâi amarnic din balamale, șchiopătă până la pat și se lăsă greoi pe saltea.

– Băștinașii nu au voie în Orașul Superior, sau n-ai auzit?

– Sunt convins că se poate face o excepție în cazul tău. Ai putea avea un apartament în Citadelă. Și n-aș mai fi obligat să mă chinuiesc cu piciorul bolnav până aici ca să stau de vorbă cu tine.

– Un apartament în Citadelă? În vreme ce semenii mei putrezesc aici, în mizerie? Un conducător are măcar datoria de a împărtăși durerea concetățenilor lui. Căci altă mângâiere nu am a le oferi.

În Orașul Inferior era înăbușitor de cald, dar pe Kahdia nu părea să-l deranjeze. Privirea-i era netulburată, ochii negri și reci ca apele adânci se uitau fix în cei ai lui Glokta.

– Nu ești de acord?

Bătrânul își masă gâtul dureros.

– Absolut deloc. Martiriul ți se potrivește, dar ai să mă scuzi dacă nu particip la el, spuse și își trecu limba peste gingiile goale. Am avut partea mea de sacrificii.

– Poate nu s-a isprăvit încă. Întreabă-mă.

Scurt și la obiect. N-are nimic de ascuns? Sau nimic de pierdut?

– Știi ce s-a întâmplat cu predecesorul meu, Superiorul Davoust?

– Sper din adâncul sufletului că a sfârșit în chinuri.

Glokta simți cum i se ridică una din sprâncene. *Ultimul lucru la care m-aș fi așteptat – un răspuns sincer. Poate primul răspuns sincer pe care l-am primit la întrebarea asta, dar nu unul de natură să-l absolve de bănuieli.*

– În chinuri, zici?

– În chinuri foarte mari. Și nu voi vărsa nicio lacrimă dacă ar fi ca tu să-l urmezi.

Glokta zâmbi.

– Nu-mi trece prin minte niciun om care ar vărsa vreo lacrimă într-o asemenea situație, dar subiectul este Davoust. Oamenii tăi au avut vreun amestec în dispariția lui?

– Posibil. Davoust ne-a dat destule motive. O mulțime de familii și-au pierdut soții, tații, fiicele din cauza purificărilor lui, a probelor lui de loialitate, a pedepselor lui exemplare. Neamul meu numără mii de oameni și nu îi pot supraveghea pe toți. Singurul lucru pe care ți-l pot spune este că nu știu nimic despre dispariția lui. Însă întotdeauna când cade un diavol, este trimis un altul, și iată-te. Poporul meu nu a câștigat nimic.

– Afară de tăcerea lui Davoust. Poate că descoperise că ai încheiat un târg cu gurkienii. Poate că intrarea în Uniune nu s-a dovedit a fi ceea ce nădăjduise poporul tău.

Kahdia scoase un hohot sec de râs.

– Habar n-ai de nimic. Niciun dagoskan nu va încheia vreodată un târg cu gurkienii.

– Unui străin i se poate părea că aveți multe în comun.

– Unui străin ignorant. Ambele națiii au pielea închisă la culoare, ambele națiii i se închină lui Dumnezeu, dar asemănările se sfârșesc aici. Noi, dagoskanii, nu am fost nicicând un popor belicos. Am rămas aici, în peninsula noastră, încrezători în rezistența fortificațiilor noastre, în vreme ce Imperiul Gurkian s-a întins ca un cancer peste tot continentul kantic. Ne-am închipuit că nu trebuie să ne pese de cuceririle lor. Asta a fost greșeala noastră. Și apoi ne-am pomenit cu

solii lor la porți, cerându-ne să îngenunchem în fața împăratului gurkian și să recunoaștem că profetul Khalul vorbește cu glasul lui Dumnezeu. Am refuzat, iar Khalul a jurat să ne distrugă. Și se pare că acum va reuși. Iar întregul Sud va deveni dominionul lui.

Iar Arhilectorul nu se va bucura absolut deloc.

– Cine știe? Poate că Dumnezeu vă va ajuta.

– Dumnezeu are grijă doar de cei care își rezolvă singuri problemele.

– Poate că împreună vom reuși să rezolvăm unele din problemele astea.

– Nu mă interesează să te ajut.

– Chiar dacă așa te-ai putea ajuta și pe tine? Am de gând să emit un decret. Porțile Orașului Superior se vor deschide, iar oamenilor tăi li se va permite să circule prin orașul lor după cum au chef. Negustorii de Mirodenii vor fi dați afară din Marele Templu, care va deveni din nou locul vostru sacru. Dagoskanilor li se va permite să poarte arme; chiar așa, vă vom da arme din armurăriile noastre. Localnicii vor fi tratați ca cetățeni cu drepturi depline ai Uniunii. O merită din plin.

– Așa. Mai spune, zise Kahdia împletindu-și degetele de la mâini și așezându-se mai bine în scaunul firav și zgomotos. Acum, când gurkienii ne bat la porți, te înființezi în Dagoska, fluturând mândru nevoie mare pergamentul acela mititel de parcă ar fi fost cuvântul Domnului și te hotărăști să faci ceea ce se cuvine. Nu ești ca ceilalți. Ești un om bun, un om corect, un om drept. Și te aștepți să cred așa ceva?

– Sincer? Nu-mi pasă nici cât negru sub

unghie ce crezi și îmi pasă și mai puțin de ceea ce s-ar cuveni să fac – în fond, e o chestiune subiectivă, depinde pe cine întrebi. În ceea ce privește bunătatea, își încreți Glokta buzele, corabia aceasta a plecat din port de multă vreme și eu nici măcar n-am fost acolo să-i fac cu mâna. Mă interesează să apăr Dagoska. Atât și nimic mai mult.

– Și ți-ai dat seama că nu poți apăra Dagoska fără ajutorul nostru.

– Niciunul din noi nu e tâmpit, Kahdia. Nu mă jigni purtându-te de parcă ai fi. Putem să ne rătoim unul la celălalt până când mareea gurkiană va înghiți porțile orașului, sau putem să colaborăm. N-ai de unde să știi, poate că împreună chiar i-am putea învinge pe gurkieni. Oamenii tăi ne vor ajuta la săpatul șanțurilor, la repararea zidurilor, la consolidarea porților. Pentru început, îți vei înrola o mie de oameni care să lupte pentru apărarea orașului, și mai mulți mai încolo.

– Chiar așa? Chiar așa voi face? Și dacă orașul va rămâne în picioare cu ajutorul nostru? Va rămâne în picioare și înțelegerea noastră?

Dacă, orașul rămâne în picioare, plec de aici. Mai mult decât probabil. Vurms și ceilalți se vor întoarce la conducere, iar de înțelegerea noastră se va alege praful.

– Dacă orașul rămâne în picioare, îți dau cuvântul meu că voi face tot ce-mi stă în putere.

– Tot ce-ți stă în putere. Adică nimic.

Ai prins ideea.

– Am nevoie de ajutorul tău, așa că îți ofer tot ce pot. Ți-aș oferi mai mult, dar nu am mai mult. Poți rămâne în mahala împreună cu mușteleși să aștepți venirea împăratului.

Poate că marele Uthman-ul-Dosht îți va oferi o înțelegere mai bună.

Glokta îl privi pe Kahdia drept în ochi.

– Dar amândoi știm că nu o va face.

Preotul își țuguie buzele, își mângâie barba și oftă adânc.

– Se spune că omul pierdut în deșert trebuie să accepte apa care i se oferă, indiferent de la cine vine ea. Accept înțelegerea cu tine. Imediat ce templul va fi golit, vom începe să vă săpăm șanțurile, și să vă cărăm pietrele, și să vă purtăm săbiile. Ceva este, oricum, mai bun decât nimic și, așa cum spui, poate că împreună vom reuși să-i învingem pe gurkieni. Se mai întâmplă și minuni pe lumea asta.

– Așa am auzit și eu, gemu Glokta opintindu-se în toiag ca să se ridice în picioare, cu cămașa lipită de spinarea asudată. Așa am auzit și eu.

Dar nu am văzut niciodată una.

În apartamentul său, Glokta se întinse pe perne, cu capul dat pe spate, gura întredeschisă, odihnindu-și trupul suferind. *Același apartament care a fost ocupat înainte de ilustrul meu predecesor, Superiorul Davoust.* Câteva camere spațioase, aerisite, bine mobilate. Poate că pe vremuri aparținuseră vreunui prinț dagoskan, sau vreunui vizir trădător, sau vreunei concubine oacheșe, înainte ca localnicii să fie expulzați în colbul din Orașul Inferior. *Cu mult mai plăcute decât căcăstoarea prăpădită în care am locuit în Agriont, doar că se știe că Superiorii Inchiziției dispar din camerele acestea.*

Un rând de ferestre dădeau spre nord, spre mare, deasupra celei mai abrupte laturi a

stâncii, celelalte se deschideau deasupra orașului torid. Toate erau prevăzute cu obloane grele. Afară, piatra netedă se prăvălea spre roci crestate și valuri mânioase. Ușa, groasă de șase degete, cu ținte din fier, avea o încuietoare masivă și patru zăvoare solide. *Davoust era prevăzător, cu bun temei, se pare. Așadar, cum au reușit asasinii să intre și, odată intrați, cum au reușit să-l scoată de aici?*

Gura i se arcui într-o părere de surâs. *Cum mă vor scoate pe mine, când vor veni? Deja au început să mi se adune dușmanii – sarcasticul Vurms, pedantul Vissbruck, negustorii, ale căror profituri le amenință, practicienii care i-au slujit pe Harker și pe Davoust, localnicii, care au toate motivele din lume să urască pe oricine poartă veșminte negre, și, bineînțeles, vechii mei inamici, gurkienii, cu condiția ca Eminența Sa să nu devină nerăbdător din cauza nereușitelor mele și să se hotărască să mă înlocuiască. Și mă întreb: îmi va căuta cineva atunci trupul diform?*

– Superiorule.

Cu multă greutate și durere reuși să-și deschidă ochii și să-și ridice capul. Îl dureau toate din cauza eforturilor făcute în ultimele zile. Gâtul îi trosnea la fiecare mișcare ca o rămurică ce se frânge, spinarea și-o simțea țeapănă și casantă ca oglinda, picioarele oscilau între agonie sâcâitoare și amorțeală înțepătoare.

În prag stătea Shickel, cu capul plecat. I se vindecaseră tăieturile și vânătăile de pe față. Nu exista nicio mărturie exterioară a chinurilor suferite în celulele de la subsol. Dar niciodată nu-și ridica privirea la el, întotdeauna se uita numai și numai în pământ. *Unele răni au nevoie de timp ca să se vindece, altele nu se vindecă niciodată. Eu știu.*

– Ce e, Shickel?

– Magistresa Eider te invită la cină.

– Nu mai spune?

Fata dădu din cap.

– Spune-i că invitația mă onorează și că voi veni. Glokta o urmări cum iese tiptil din încăpere, tot cu capul plecat, apoi se prăvăli la loc pe perne. *Dacă ar fi să dispar mâine, măcar știu că am salvat un suflet. Poate că asta înseamnă că viața mea nu a fost chiar o pierdere totală de timp. Sand dan Glokta, protector al celor neajutorați. Oare este prea târziu să fiu… bun?*

– Te rog! guiță Harker. Te rog! Nu știu nimic!

Era legat fedeleș de scaun, incapabil să se miște. *Dar ochii lui compensează acest neajuns.* Săgetau încoace și încolo peste instrumentele lui Glokta care licăreau pe masa zgâriată în lumina aspră a lămpii. *O, da, înțelegi mult mai bine decât alții cum stă treaba. Deseori cunoașterea este antidotul fricii. Nu și aici. Nu și acum.*

– Nu știu nimic!

– Lasă-mă pe mine să hotărăsc ce știi și ce nu. Glokta își șterse transpirația de pe față.

Încăperea era fierbinte ca un atelier de fierărie în plină activitate, iar cărbunii aprinși nu făceau aerul mai respirabil.

– Dacă ceva miroase ca un mincinos și are culoarea mincinosului, atunci este foarte posibil chiar să fie un mincinos, nu crezi?

– Te rog! Suntem de aceeași parte!

Suntem? Chiar așa să fie?

– Ți-am spus doar adevărul!

– Poate, dar nu mi-ai spus tot ce vreau să știu.

– Te rog! Suntem prieteni!

– Prieteni? Experiența m-a învățat că un prieten nu este decât o cunoștință care nu te-a trădat încă. Asta ești, Harker?

– Nu!

Glokta se încruntă.

– Atunci ești dușmanul nostru?

– Ce? Nu! Eu doar… am… am vrut să aflu ce s-a întâmplat! Atâta tot! N-am vrut să… Te rog!

Te rog, te rog, te rog, m-am săturat să aud asta.

– Trebuie să mă crezi!

– Singurul lucru pe care trebuie să-l fac este să obțin răspunsuri.

– Atunci întreabă-mă, Superiorule, te implor! Dă-mi șansa să cooperez!

Nu mai spune? Se pare că mâna forte nu mai este acum o idee atât de bună, nu?

– Întreabă-mă și o să fac tot ce-mi stă în putere să-ți răspund!

– Bine.

Glokta se cocoță pe marginea mesei, chiar lângă prizonierul său și se uită în jos la el.

– Excelent.

Mâinile lui Harker erau foarte bronzate, chipul lui era foarte bronzat, însă restul corpului său era alb-spălăcit, ca al unui melc rămas fără cochilie, cu petice de păr negru. *Un aspect prea puțin atrăgător. Dar putea fi și mai rău.*

– Atunci răspunde-mi la întrebarea asta. De ce au bărbații sfârcuri?

Harker bătu des din pleoape. Înghiți nodul din gât. Se uită la Frost, dar nicio salvare nu avea să-i vină de acolo. Albinosul se holbă la el, fără să clipească, cu broboane de sudoare pe pielea albă neacoperită de mască, cu ochii

duri ca două nestemate roz.

– Nu… nu cred că înțeleg, Superiorule.

– De ce? Nu-i o întrebare simplă? Sfârcuri, Harker, la bărbați. La ce anume folosesc? Nu te-ai întrebat niciodată?

– Eu… eu…

Glokta oftă.

– Se irită și devin dureroase la umezeală. Se usucă și devin dureroase la căldură. Din anumite motive, pe care nu am reușit să mi le explic, femeile insistă să se joace cu ele în pat, de parcă ne-ar provoca și alte senzații decât o neplăcere teribilă.

Cu ochii lui Harker lipiți de mâinile lui, Glokta se întinse peste masă și apucă încetișor cleștele. Îl ridică și îi cercetă cu atenție brațele tăioase care licăreau în lumina strălucitoare a lămpii.

– Sfârcurile bărbatului, murmură el, sunt un impediment serios în viața lui. Știai asta? Din sfârcurile mele n-au mai rămas decât cicatricele și nu mă deranjează câtuși de puțin.

Apucă vârful unui sfârc al lui Harker și îl trase cu brutalitate.

– Au! zbieră Inchizitorul de odinioară, iar scaunul pocni și scârțâi amarnic când încercă în van să se elibereze. Nu!

– Ți se pare că asta te doare? Atunci mă îndoiesc că îți va face plăcere ce va urma.

Și Glokta îi prinse carnea cu cleștele și îl închise peste ea.

– Au! Au! Te rog! Te implor, Superiorule!

– N-am ce face cu implorările tale. Am nevoie de răspunsuri. Ce s-a întâmplat cu Davoust?

– Pe viața mea mă jur că nu știu!

– Nu-i suficient.

Glokta începu să strângă mai tare, iar lamele metalice mușcară pielea prizonierului său.

Harker scoase un urlet disperat.

– Stai! Am luat banii! Recunosc! Am luat banii!

– Banii?

Glokta slăbi un pic strânsoarea și o picătură de sânge căzu de pe brațele cleștelui pe piciorul alb și păros al lui Harker.

– Ce bani?

– Banii pe care Davoust îi lua de la băștinași! După răzmeriță! Mă punea să-i ridic pe cei care păreau mai avuți și îi spânzura alături de ceilalți și le confiscam toate bunurile și le împărțeam între noi! Își ținea partea lui de bani într-un cufăr în apartament și când a dispărut… i-am luat!

– Și unde sunt acum acești bani?

– Nu mai sunt! I-am cheltuit! Pe femei… și pe băutură și, și, și pe de toate!

Glokta plescăi din limbă:

– Țțț, țțț, țțț. *Lăcomie și conspirație, nedreptate și trădare, furt și crimă. Toate ingredientele unei povești menite să răscoale masele. Interesantă, însă deloc relevantă.*

Mângâie mânerul cleștelui.

– Superiorul mă interesează, nu banii lui. Și crede-mă când îți spun că am obosit să te tot întreb. Ce s-a întâmplat cu Davoust?

– Nu… nu… nu știu!

Poate că-i adevărat. Dar nu e răspunsul pe care îl caut.

– Nu-i suficient.

Glokta strânse cleștele și fălcile lui din metal mușcară carnea și se întâlniră la mijloc cu un pocnet mic. Harker răcni și se zvârcoli și mugi de durere, iar sângele bolborosi

țâșnind din pătrățelul roșu de carne unde, nu cu mult înainte, se aflase sfârcul, și se prelinse pe burta lui palidă în șiroaie închise la culoare. Un junghi în ceafă îl săgetă pe Glokta. Își roti gâtul până când îl auzi cum trosnește. *Straniu cum, cu trecerea timpului, chiar și cele mai îngrozitoare suferințe ale celorlalți au ajuns să mă… plictisească.*

– Practiciene Frost, Inchizitorul sângerează! Fii drăguț!

– Pale lău.

Fierul șuieră când Frost îl scoase din portocaliul strălucitor al căldării cu tăciuni aprinși. De unde ședea Glokta tot îi putea simți dogoarea. *Aha, fierul încins. Nu are secrete, nu spune minciuni.*

– Nu! Nu! Eu…

Vorbele lui Harker se pierdură într-un urlet bolborosit când Frost lipi fierul roșu de rană, iar încăperea se umplu încet de aroma sărată a cărnii fripte. Miros care, spre dezgustul lui Glokta, îi făcu stomacul să-i ghiorțăie. *De câtă vreme n-am mai pus gura pe o felie de friptură?* Cu mâna liberă își șterse iar luciul transpirației de pe chip și încercă să-și îndrepte umerii care-i zvâcneau.

În ce situație neplăcută ne aflăm! Atunci, pentru ce fac asta? Singurul răspuns fu fâșâitul slab al fierului pe care Frost îl puse înapoi printre tăciuni, stârnind un norișor de scântei portocalii. Harker se răsuci și scânci și se cutremură, cu ochii ieșiți din cap, cu un firișor de fum unduindu-se din carnea înnegrită. *Neplăcută situație, desigur. Fără îndoială că merită tot ce i se întâmplă, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Probabil că habar n-are ce s-a întâmplat cu Davoust, însă nici asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Întrebările trebuie*

puse ca și cum ar cunoaște răspunsurile.

– De ce te încăpățânezi să mă sfidezi, Harker? Oare… pentru că-ți închipui că… după ce termin cu sfârcurile tale rămân fără idei? Asta crezi? Că o să mă opresc la sfârcurile tale?

Harker se holbă la el, bulbuci de salivă îi erupseră pe buze. Glokta se aplecă și mai mult spre el.

– O, nu, nu, nu. Acesta este doar începutul. Este chiar înainte de început. Ne așteaptă o grozăvenie de fapte nemiloase. Zile, săptămâni, ba luni chiar, dacă este cazul. Crezi că poți să-ți păstrezi secretele atâta vreme? Ești al meu acum. Al meu și al acestei încăperi. Și nu mă voi opri până când nu aflu ceea ce trebuie să aflu.

Se aplecă și apucă celălalt sfârc al lui Harker între degetul mare și arătător. Luă cleștele și-i deschise fălcile însângerate.

– Cât de greu e să înțelegi?

Sufrageria Magistresei Eider era o încântare pentru ochi. Perdele cu argint și roșu stacojiu, aur și violet, verde, albastru și galben aprins se ondulau în adierile blânde ce pătrundeau prin ferestrele înguste. Pereții erau împodobiți cu marmură filigranată, vase mari cât un stat de om umpleau colțurile. Perne impecabile, o sumedenie, erau aruncate pe jos, invitând musafirii să se întindă pe ele într-o decadență confortabilă. În sfeșnice înalte din sticlă ardeau lumânări colorate, azvârlind raze calde în încăpere, umplând aerul cu un parfum dulce. La capătul sălii din marmură apa limpede clipocea într-un bazin în formă de stea. Locul avea un aspect cam teatral. *Parcă ar fi budoarul unei regine din*

legendele kantice.

Iar piesa centrală a acestui minunat ansamblu era chiar Magistresa Eider, patroană a Ghildei Negustorilor de Mirodenii. *Însăși Regina negustorilor.* Stătea în capul mesei într-o rochie de un alb feciorelnic, din mătase lucioasă, cu o tentă delicioasă, fascinantă, de transparență. O mică avere de giuvaieruri strălucea pe fiecare centimetru al pielii ei bronzate, părul îi era ridicat și prins cu piepteni din fildeș, cu excepția câtorva șuvițe cu dibăcie ondulate în jurul obrajilor. Părea că se pregătise întreaga zi pentru această întrevedere. *Și nicio clipă nu a fost irosită în van.*

Glokta, cocârjat în scaunul din celălalt capăt al mesei, cu un bol cu supă fierbinte în față, se simțea de parcă pășise, mai șontâcăit, ce-i drept, în paginile unei cărți. *O poveste sinistră de dragoste, plasată în sudul exotic, cu Magistresa Eider în rolul eroinei, iar eu, în cel al ticălosului dezgustător, diform, cu suflet negru. Mă întreb: cum se va sfârși această fabulă?*

– Spune-mi, Magistresă, cărui fapt datorez această onoare?

– Înțeleg că ai stat de vorbă cu ceilalți membri ai consiliului. Și am fost surprinsă și puțin lezată că nu mi-ai cerut încă o întrevedere.

– Îmi cer scuze dacă tu crezi că te-am omis cumva. Mi s-a părut mai nimerit să-i las la sfârșit pe cei mai puternici.

Se uită la el cu un aer de inocență ofensată. *Ce actriță desăvârșită este!*

– Puternică? Eu? Vurms controlează bugetul, emite decretele. Vissbruck are comanda trupelor și se ocupă cu apărarea cetății. Kahdia vorbește în numele marii

majorității a populației. Printre ei eu abia dacă mă mai văd.

– Haide, își etală Glokta zâmbetul fără dinți. Ești extrem de strălucitoare, fără îndoială, dar nu ai reușit să mă orbești definitiv. Bugetul lui Vurms este o bagatelă în comparație cu banii pe care îi fac negustorii de mirodenii. Oamenii lui Kahdia au fost reduși la tăcere. Prin intermediul lui Cosca, prietenul tău cu darul băuturii, ai în subordinea ta de două ori mai mulți soldați decât toate trupele lui Vissbruck. Iar unicul motiv pentru care Uniunea este interesată de stânca asta secetoasă este comerțul pe care îl controlează ghilda ta.

– Ei, nu-mi place să mă umflu în pene, ridică Magistresa din umeri cu multă naturalețe. Dar recunosc că mă bucur de oarece influență pasageră în oraș. Văd că te-ai documentat.

– Asta e slujba mea, să pun întrebări și să mă documentez, răspunse Glokta ridicând la gură lingura cu supă și făcând tot posibilul să nu leorpăie printre dinții care-i mai rămăseseră.

– Apropo, supa e delicioasă. *Și sper că nu e otrăvită.*

– Mi-am închipuit că o să-ți placă. Vezi, și eu m-am documentat.

În bazin apa picura și clipocea, pe pereți perdelele foșneau, tacâmurile din argint loveau blând porțelanul delicat al vaselor. *Aș spune că această primă rundă s-a încheiat la egalitate.* Carlot dan Eider a rupt tăcerea.

– Înțeleg că ai venit aici cu o misiune din partea Arhilectorului însuși. O misiune de cea mai mare importanță. Bag de seamă că ești un om care spune lucrurilor pe nume, dar te-

aș sfătui să pășești cu mai multă atenție.

– Recunosc că am un mers urât. O rană de război combinată cu doi ani de torturi. E o minune că mi-a mai rămas piciorul.

Femeia zâmbi larg dezvelind două șiruri de dinți perfecți.

– Mă simt profund măgulită, dar colegii mei te-au găsit mai puțin amuzant. Și Vurms, și Vissbruck te-au antipatizat din prima clipă. Mi se pare că au folosit expresia „caracter samavolnic”, împreună cu altele pe care nu le pot reproduce.

Glokta ridică din umeri.

– N-am venit aici să leg prietenii, declară și își goli paharul cu vin excelent, așa cum se așteptase.

– Dar prietenii îți pot fi de folos. Fie și pentru faptul că un prieten înseamnă un dușman mai puțin. Davoust s-a încăpățânat să supere pe toată lumea, iar rezultatele nu au fost din cele mai fericite.

– Davoust nu se bucura de sprijinul Consiliului Închis.

– Adevărat. Dar nu există pe lumea asta vreun document care să stea pavăză în fața unei lovituri de cuțit.

– Asta e o amenințare?

Carlot dan Eider izbucni în râs. Un râs plăcut, deschis, prietenos. Greu de crezut că ar fi putut fi emis de vreun trădător, de vreo persoană care ar fi constituit o amenințare la adresa vieții cuiva, de oricine altcineva în afară de o gazdă fermecătoare. *Totuși, nu sunt convins pe de-a întregul.*

– Iată îndemnul meu. Îndemn provenit dintr-o experiență crudă. Aș dori să nu dispari încă.

– Adevărat? Nu știam că sunt un oaspete

atât de încântător.

– Vorbești scurt și la obiect, ești agresiv, ești ușor înfricoșător și ai pretenții drastice în ceea ce privește meniul, dar adevărul este că îmi ești mai folositor aici decât… și făcu un semn vag cu mâna, acolo unde s-o fi dus Davoust. Mai dorești puțin vin?

– Desigur.

Se ridică și pluti până la el, pe marmura rece a pardoselii, cu grație de balerină. *Desculță, așa cum o cere moda kantică.* Briza îi învolbura veșmintele fluide în jurul corpului, iar când se aplecă să umple paharul lui Glokta, aduse la el parfumul bogat al femeii. *Exact tipul de femeie cu care ar fi dorit mama să mă însor – frumoasă, inteligentă, și atât de nemaipomenit de bogată. Exact tipul de femeie cu care eu însumi aș fi vrut să mă însor când eram tânăr. Când eram altul.*

Lumina lumânărilor îi aprinse părul, scânteie pe bijuteriile de la gâtul ei lung, licări prin vinul care curgea din sticlă. *Se dă la mine doar pentru că am ordonanța dată de Consiliul Închis? Nu vrea nimic altceva decât să se afle în relații bune cu puternicii zilei? Sau speră să mă păcălească și să-mi abată atenția de la un adevăr urât?* Ochii li se întâlniră pentru o fracțiune de secundă, și ea schiță un zâmbet semnificativ, coborându-și iarăși privirea la paharul pe care îl umplea. *O să mă port ca un pui de cerșetor, cu obrazul murdar lipit de vitrina brutăriei și salivând după dulciurile pe care știu că nu mi le pot permite? Nu prea cred.*

– Unde a plecat Davoust?

Magistresa Eider șovăi o clipă, apoi puse cu grijă sticla la loc. Se așeză pe cel mai apropiat scaun, își puse coatele pe masă, își propti bărbia în palme și își fixă privirea

asupra lui Glokta.

– Bănuiesc că a fost asasinat de vreun trădător. Poate de vreun spion de-al gurkienilor. Cu riscul de a-ți spune ceea ce știi deja, Davoust presupunea că sunt trădători în consiliul de conducere care conspiră împotriva orașului. Atât mi-a spus cu puțină vreme înainte să dispară.

Nu mai spune?

– Conspirație în sânul consiliului de conducere? clătină Glokta din cap mimând oripilarea. E posibil?

– Haide să nu ne mai ascundem după deget, Superiorule. Amândoi vrem același lucru. Noi, cei din Ghilda Negustorilor de Mirodenii am investit mult prea mult timp și bani în acest oraș ca să dorim să ajungă în mâna gurkienilor. Și, spre deosebire de idioții ăia de Vurms și Vissbruck, tu pari a ști ce trebuie făcut pentru a-l apăra. Dacă există vreun trădător între zidurile astea, vreau să îl descoperim.

– Să „îl" descoperim… sau să „o" descoperim.

Magistresa Eider ridică o sprânceană delicată.

– Probabil că ai observat că sunt singura femeie din consiliu.

– Am observat, spuse Glokta și sorbi zgomotos supa. Dar scuză-mă dacă nu te scot încă de pe lista suspecților. E nevoie de ceva mai mult decât o supă bună și o conversație plăcută ca să mă convingi de nevinovăția ta. *Deși este incomparabil mai mult decât mi s-a oferit vreodată.*

Magistresa Eider surâse și ridică paharul.

– Atunci, cum altfel te pot convinge?

– Sincer? Am nevoie de bani.

– A, bani. Totul se rezumă la asta. Să scoți bani de la Ghilda mea e ca și cum ai vrea să scoți apă din deșert – o acțiune istovitoare, murdară și aproape mereu o pierdere de timp.

Cam la fel ca interogarea Inchizitorului Harker.

– La ce sumă te-ai gândit?

– Am putea începe cu o sută de mii de mărci, să zicem.

Eider nu se înecă propriu-zis cu vinul. *Doar gâlgâi ușor.* Își puse cu grijă paharul pe masă, își curăță discret gâtul, își tamponă buzele cu colțul șervetului și se uită la el cu sprâncenele ridicate.

– Știi foarte bine că nu am o asemenea sumă la îndemână.

– Deocamdată mă mulțumesc cu oricât îmi poți da.

– Vom vedea. Ambiția ta se limitează la o sută de mii de mărci sau îți mai pot fi de folos și altfel?

– Poți. Negustorii trebuie să părăsească Templul.

Eider își masă ușor tâmplele, de parcă o apucase o migrenă la auzul pretențiilor lui Glokta.

– Vrea să dea negustorii afară din Templu, murmură ea.

– Am fost nevoit să mă asigur de sprijinul lui Kahdia. Dacă e împotriva noastră nu vom putea păstra multă vreme orașul.

– De ani întregi le spun același lucru dobitocilor ăstora aroganți, dar se pare că distracția preferată a devenit călcarea în picioare a băștinașilor. Foarte bine, când vrei să plece de acolo?

– Mâine. Cel mai târziu.

– Și se spune despre tine că ai un caracter

samavolnic? clătină femeia din cap. Foarte bine. Până mâine seară s-ar putea să ajung cea mai antipatizată magistresă din istorie, presupunând că îmi voi mai putea păstra poziția, dar voi încerca să-i conving pe cei din Ghildă că așa e cel mai bine.

Glokta rânji:

– Sunt sigur că poți să convingi pe oricine de orice.

– Ești un negociator dur, Superiorule. Fără îndoială că ai putea avea un viitor strălucitor ca negustor dacă te vei plictisi vreodată să pui întrebări.

– Negustor? O, nu sunt chiar atât de lipsit de scrupule, spuse Glokta lăsându-și lingura în farfuria goală și lingându-și gingiile. Nu vreau să te jignesc, dar cum de a ajuns o femeie să conducă cea mai puternică Ghildă din Uniune?

Eider șovăi, ca și cum s-ar fi gândit dacă să răspundă. *Sau cât de sinceră să fie.* Își privi paharul și îl răsuci între degete.

– Soțul meu a fost Magister înaintea mea. Ne-am căsătorit când eu aveam douăzeci și doi de ani, iar el aproape șaizeci. Tatăl meu îi datora foarte mulți bani și s-a achitat de datorie dându-i mâna mea.

Aha, deci toți am avut povestioarele noastre triste.

Buzele femeii se strâmbară într-un zâmbet sarcastic.

– Soțul meu a avut întotdeauna un nas bun pentru chilipiruri. La scurtă vreme după nuntă, sănătatea i s-a șubrezit, iar eu am început să joc un rol din ce în ce mai activ în conducerea afacerilor sale și ale Ghildei. Când a murit eram Magistresă în toate privințele, mai puțin cu numele, iar colegii

mei au avut suficientă minte ca să oficializeze aranjamentul nostru. Întotdeauna pe Negustorii de Mirodenii i-a interesat mult mai mult profitul decât respectarea cutumelor.

Îi aruncă lui Glokta o privire pătrunzătoare și continuă:

– Nu vreau să te jignesc, dar cum de a ajuns un erou de război să fie torționar?

Fu rândul lui să șovăie. *Bună întrebare. Cum de s-a întâmplat asta?*

– Există al naibii de puține ocazii favorabile pentru schilozi.

Eider dădu încet din cap, fără să-și dezlipească ochii de chipul lui Glokta.

– Probabil că ți-a fost greu. Când te-ai întors după tot timpul acela petrecut în beznă și ai descoperit că prietenii nu te mai bagă în seamă. Când le-ai citit pe chipuri remușcarea, mila și dezgustul. Când ți-ai dat seama că ai rămas singur.

O pleoapă începu să i se zbată și Glokta și-o frecă ușor. Niciodată nu mai vorbise despre lucrurile astea cu nimeni. *Și iată-mă cum vorbesc acum cu o persoană complet străină.*

– Nici vorbă că sunt un personaj tragic. Pe vremuri am fost un om puternic și nepăsător, acum nu mai sunt nici măcar umbra lui. Alege ce-ți place.

– Îmi închipui cât de tare te scârbește când ești tratat astfel. Te scârbește foarte și te înfurie foarte. *Dacă ai ști.* Și totuși mi se pare ciudat că un om care a fost supus torturii să ia hotărârea să devină călău.

– Dimpotrivă, nimic nu este mai firesc. Experiența m-a învățat că oamenii se apucă să facă ceea ce li s-a făcut lor înșiși. Tu ai fost vândută de tatăl tău și cumpărată de soțul tău și, cu toate acestea, te-ai decis să te ocupi de

vânzări și cumpărări.

Eider se încruntă. *Poate i-am oferit o temă de reflecție?*

– Aș fi crezut că suferințele prin care ai trecut te vor îndemna la empatie.

– Empatie? Ce-i aia? se strâmbă Glokta masându-și piciorul care-i zvâcnea dureros. Este trist, dar suferința te face să-ți pară rău doar de tine însuți.

Discuții politice în jurul focului

Logen se foi în șa și se uită chiorâș la cele câteva păsări care se roteau deasupra câmpiei imense. Îl durea șezutul. Îl dureau pulpele. În nas n-avea decât putoare de cal. Nu reușea să-și pună trufandalele într-o poziție confortabilă. Se storcoșeau tot timpul, indiferent cât de des și-ar fi vârât mâna la betelie ca să și le aranjeze. O călătorie al naibii de neplăcută din toate punctele de vedere. Pe când se afla în Nord, nu-i tăcea deloc gura la drum. În copilărie vorbise cu tatăl lui. În tinerețe, cu prietenii lui. Când l-a urmat pe Bethod, a vorbit cu el cât era ziua de lungă, pentru că pe vremea aceea erau foarte apropiați, erau ca frații. Când vorbeai nu te mai gândeai la bășicile de la picioare, sau la foamea din stomac, sau la gerul cumplit care nu se mai sfârșea, sau la cine a fost ucis cu o zi în urmă.

Pe atunci, Logen râdea de poveștile Copoiului când înotau prin zăpadă. Își storcea creierii cu probleme tactice împreună cu Treicopaci când călăreau prin noroaie. Se certa cu Dow cel Negru când se bălăceau prin mlaștini din absolut orice motiv. Ba chiar împărțise una sau două glume cu Harding Ursuzul, și nu existau prea mulți oameni care să se poată lăuda cu așa ceva.

Suspină în sinea lui. Suspin lung, dureros, ce-i rămase în gât. Da, vremuri bune, dar rămase mult în urma lui, în văile însorite ale trecutului. Băieții ăștia nu mai erau acum, se

întorseseră toți în țărână. Tăcuseră pentru totdeauna. Mai rău încă, îl abandonaseră pe Logen în mijlocul pustietății cu ciudații ăștia.

Pe nobilul Jezal dan Luthar nu-l interesau poveștile nimănui altcuiva în afară de propria persoană. Mereu drept în șa, cu nasul pe sus, cu bărbia ridicată, etalându-și trufia și superioritatea și disprețul, aidoma unui tânăr care se fălește cu prima lui sabie până află că nu e subiect de mândrie.

Pe Bayaz nu-l interesa tactica. Când catadicsea să vorbească, lătra cuvinte monosilabice, *da*-uri și *nu*-uri, încruntându-se la câmpia nesfârșită ca un om care a făcut o greșeală foarte gravă și nu poate să evite consecințele. Și ucenicul lui parcă se schimbase de la plecarea din Adua. Devenise tăcut, aspru, atent. Fratele Picior-Lung plecase în recunoaștere prin câmpie. Poate că așa era cel mai bine. Niciunul dintre ceilalți nu avea chef de vorbă. În schimb Navigatorul, trebui să admită Logen, avea mult prea mult.

Ferro se ținea mai la distanță de grupul acesta prietenos, călărind cocoșată, sprâncenele împreunate într-o încruntătură permanentă, cicatricea lungă de pe obraz încrețită într-un cenușiu furios, străduindu-se să-i ridiculizeze pe ceilalți. Se aplecă înainte, în vânt, împingându-se în el, ca și cum ar fi nădăjduit să-l poată răni cu chipul ei. Mai bine te distrezi cu ciuma bubonică decât cu ea, își spuse Logen.

Aceasta era ceata veselă. Se ofili.

– Cât mai avem până ajungem la Marginea Lumii? îl întrebă pe Bayaz fără prea multă speranță.

– Mai avem, mârâi Magul printre dinții

încleștați.

Așa că Logen călări mai departe, obosit, îndurerat și plictisit, și privi iarăși la păsările care planau ușor pe deasupra câmpiei nesfârșite. Păsări frumoase, mari, grase. Își linse buzele.

– Ne-ar prinde bine ceva carne, murmură el.

Nu mai mâncase carne de destul de multă vreme.

De când plecaseră din Calcis. Logen își masă stomacul. Moliciunea trupeșă de acolo începuse deja să dispară.

– O bucățică bună de carne.

Ferro îi aruncă o căutătură aspră, apoi se uită la păsările care se învârteau deasupra lor. Își dădu jos arcul de pe umăr.

– Ha! chicoti Logen. Mult noroc.

O urmări cum trage o săgeată din tolbă. Zadarnică încercare. Nici măcar Harding Ursuzul nu ar fi nimerit vreo pasăre, iar Logen nu mai văzuse niciodată pe cineva mai priceput în mânuirea arcului. Se uită la Ferro care puse săgeata în lemnul curbat, își arcui spatele, își aținti ochii galbeni asupra formelor mișcătoare de deasupra.

– Nici în o mie de ani n-o să prinzi vreuna.

Ferro încordă arcul.

– Păcat de săgeată! mai strigă el. Trebuie să ai grijă cu lucrurile astea!

Poate că săgeata se va întoarce și i se va înfige în obraz. Sau va străpunge gâtul calului, și îl va omorî, și acesta va cădea și îl va zdrobi sub el. Sfârșit cum nu se poate mai potrivit pentru această călătorie de coșmar. O clipă mai târziu una din păsări se prăvăli în iarbă. Cu săgeata lui Ferro chiar prin mijlocul ei.

– Nu se poate, șopti el privind-o cu ochii bulbucați și gura căscată, pe când încorda din nou arcul.

O altă săgeată se ridică spre cerul gri. O altă pasăre se prăbuși zbătându-se lângă prima. Logen se holbă la ea, nevenindu-i să creadă.

– Nu!

– Nu-mi spune că n-ai văzut lucruri mai ciudate decât acesta, îi spuse Bayaz. Cel care vorbește cu spiritele, care călătorește cu Magii, cel mai temut bărbat din întregul Nord?

Logen își opri calul și alunecă jos din șa. Merse prin iarba înaltă, se aplecă pe picioare șovăielnice și dureroase și ridică una dintre păsări. Săgeata o străpunsese exact prin mijlocul pieptului. El însuși n-ar fi putut face o treabă mai bună nici dacă ar fi lovit-o de la o treime de metru distanță.

– Nu-i în regulă.

Bayaz îi aruncă un surâs satisfăcut, încrucișându-și relaxat mâinile pe șa.

– Legendele spun că în zilele străvechi, de dinaintea începutului istoriei, lumea noastră și Cealaltă Parte erau una. Erau o singură lume. Demonii umblau pe pământ, liberi să facă tot ce pofteau. Haos, dincolo de orice închipuire. Se împerecheau cu oamenii și dădeau naștere unor corcituri. Jumătate om, jumătate demon. Diavoli. Monștri. Unul dintre aceștia s-a numit Euz. El a scăpat omenirea de tirania diavolilor, și din violența luptei lui cu aceștia s-a format pământul. A despărțit lumea de sus de lumea de jos și a sigilat porțile dintre ele. Pentru ca asemenea lucruri îngrozitoare să nu se mai petreacă, a dat Prima Lege. Este interzis să atingi

nemijlocit Cealaltă Parte sau să vorbești cu diavolii.

Logen se uită cum ceilalți o cercetau atent pe Ferro. Luthar și Quai, amândoi încruntându-se în fața acestei măiestrii supranaturale în mânuirea arcului. Femeia se îndreptă în șa, încordă arcul la maxim, ținu perfect nemișcată săgeata cu vârful argintiu, și totuși reuși să-și îndrume calul cu călcâiele. Nici cu hățurile în mână nu reușea Logen să convingă un cal să facă ce voia el, dar tot nu vedea ce legătură avea asta cu povestea aiurită a lui Bayaz. Făcu un semn nepăsător din mână.

– Așa, diavoli și tot felul de ciudați și Prima Lege. Și ce dacă?

– De la bun început, Prima Lege a fost plină de contradicții. Toată magia vine din Cealaltă Parte, coborând peste pământ așa cum coboară lumina din soare. Euz însuși era jumătate diavol, și la fel au fost și fiii lui – Juvens, Kanedias, Glustrod – și încă mulți alții pe lângă aceștia. Sângele lor le-a adus și daruri, și blesteme. Putere și viață îndelungată, și forță sau capacitatea de a vedea dincolo de limitele oamenilor simplii. Sângele s-a transmis mai departe copiilor lor, mai subțiat acum, apoi copiilor copiilor lor și așa mai departe de-a lungul secolelor. Darurile au sărit o generație, apoi o alta, apoi au reapărut, însă asemenea cazuri sunt extrem de rare. Sângele de diavol s-a subțiat, apoi a pierit. Acum, când lumea noastră și lumea cealaltă s-au îndepărtat atât de mult, este o raritate să vezi cu ochii tăi manifestarea acestor daruri. Suntem cu adevărat privilegiați că am putut să asistăm la așa ceva.

Logen își ridică sprâncenele.

– Ea? Pe jumătate diavol?

– Mult mai puțin decât jumătate, prietene, rânji mulțumit Bayaz. Euz era jumătate, iar puterea lui înălța munți și revărsa mări. Jumătate îți poate îngheța sângele în vene și îi poate opri bătăile inimii. Jumătate te poate orbi numai dacă te uiți la ea. Nu e jumătate. E doar o fracțiune mică. Dar are în sânge o urmă din Cealaltă Parte.

– Cealaltă Parte, zici? Logen se uită la pasărea moartă pe care o ținea în mână. Adică, dacă aș fi atins-o, aș fi încălcat Prima Lege?

Bayaz chicoti iarăși.

– Bună întrebare. Mereu reușești să mă surprinzi, Maestre Nouădegete. Mă întreb ce ți-ar fi răspuns Euz, spuse Magul țuguindu-și buzele. Cred că te pot ierta. Ea, pe de altă parte, făcu el un semn cu capul pleșuv înspre Ferro, mai mult ca sigur că ți-ar reteza mâna.

Întins pe burtă, Logen se uita prin iarba înaltă la o vale blândă, pe fundul căreia curgea un pârâiaș subțire. Pe latura dinspre ei era un talmeș-balmeș de case sau, mai bine spus, de ziduri de case. Acoperișurile dispăruseră, lăsând în urmă doar pereții dărăpănați, majoritatea înalți doar până la brâu, și pietrele fostelor construcții răspândite pe vale, prin iarba unduitoare. La fel de bine putea fi un peisaj din Nord. Cu multe sate abandonate din cauza războaielor. Cu oameni alungați, târâți afară din casele incendiate. Logen văzuse asemenea scene. Foarte adesea. Și luase parte la ele în mai multe rânduri. Nu era mândru de asta, dar nu era mândru de multe lucruri pe care le făcuse în vremurile

acelea. Sau în alte vremuri, dacă se gândea mai bine.

– N-a mai rămas nimic în picioare, șopti Luthar.

Ferro se uită urât la el.

– Au rămas destule locuri bune pentru ascunzători.

Se lăsa seara, soarele trecuse dincolo de orizont, iar satul distrus se umpluse de umbre. Nu se vedea nimeni acolo jos. Nu se auzea niciun sunet în afară de clipocitul vesel al apei, în afară de alunecarea moale a vântului prin iarbă. Nici urmă de om, dar Ferro avea dreptate. Nici urmă de om nu însemna neapărat niciun pericol.

– Ar fi mai bine să te duci acolo să vezi despre ce e vorba, murmură Picior-Lung.

– Eu? se uită Logen la el peste umăr. Adică tu rămâi aici, nu?

– Nu știu să mă bat. Ți-ai dat seama.

– Hm, mormăi Logen. Nu știi să te bați, dar te pricepi de minune să găsești locuri unde se poartă lupte.

– Talentul meu este să descopăr lucruri. Mă aflu aici în calitate de Navigator.

– Poate îmi descoperi și mie o masă cumsecade și un pat în care să mă culc, se răți la el Luthar cu accentul lui smiorcăit de Unionist.

Ferro își supse dezgustată dinții.

– Cineva trebuie să se ducă, mârâi ea, târându-se pe burtă spre buza pantei. Eu merg la stânga.

Nu se mișcă nimeni.

– Și noi, mormăi Logen spre Luthar.

– Eu?

– Dar cine? Trei e un număr norocos. Haide, dar ai grijă să nu faci zgomot.

Luthar se uită la vale printre firele de iarbă, își umezi buzele, își frecă palmele. Nervos, își dădu seama Logen, nervos, dar și mândru, ca un puști neexperimentat înainte de prima-i luptă, împingându-și bărbia în afară, ca să arate că nu se teme. Dar Logen nu era ușor de păcălit. Văzuse asta de sute de ori.

– Ai de gând să aștepți dimineața? mârâi el.

– Vezi-ți de treburile tale, nordicule, șuieră Luthar începând să coboare panta târându-se pe burtă. Că ai la ce!

Discurile pintenilor lui mari și strălucitori începură să zornăie când se forță să treacă peste margine, cu mișcări stângace și nepricepute, cu fundul sus în aer.

Logen reuși să-l apuce de haină înainte să se îndepărteze.

– Doar nu rămâi cu ăștia la picioare?

– Cu ce?

– Cu blestemații ăștia de pinteni! Am zis să nu faci zgomot! La fel de bine ți-ai putea atârna un clopoțel de cocoșel!

Luthar îi aruncă o privire nimicitoare și se așeză în fund să-și scoată pintenii.

– Culcat! șuieră Logen împingându-l în iarbă. Vrei să ne omori?

– Dă-te de pe mine!

Logen îl împinse iarăși și îl fixă cu degetul ca să se facă înțeles.

– N-am de gând să mor din cauza pintenilor tăi, să-ți intre bine în cap! Dacă nu ești în stare să te miști fără zgomot, mai bine rămâi aici cu Navigatorul, continuă uitându-se urât la Picior-Lung. Poate reușiți amândoi să navigați în sat odată ce ne încredințăm că nu-i niciun pericol.

Clătină dezaprobator din cap și se târî după Ferro.

Ea ajunsese deja la jumătatea drumului spre pârâu, rostogolindu-se și alunecând peste zidurile dărâmate, furișându-se printre ele, mereu aplecată, cu mâna pe mânerul sabiei, iute și tăcută ca vântul peste câmpie.

Impresionant, desigur, dar Logen nu putea fi păcălit de nimeni când era vorba de furișat. În tinerețe fusese recunoscut pentru talentul acesta. Pierduse șirul de shanka și de oameni pe care-i luase prin surprindere astfel. Primul lucru pe care îl auzi atunci când te prinde Sângerosul-Nouă este sâsâitul sângelui care-ți țâșnește din gât. Așa se zvonea pe atunci. Trebuie să-i recunoaștem acest merit lui Nouădegete, trebuie să recunoaștem că se pricepe să se strecoare pe furiș.

Tăcut ca pământul, escaladă primul zid și își trecu un picior de partea cealaltă. Se ridică, lin ca peștele în apă, mut ca și el, mereu aplecat. Celălalt picior i se agăță în niște pietre desprinse și le trase după el cu un hârșâit care sfărâmă tăcerea. Le apucă stângaci, aproape să le scape din mâini, făcu zgomot răsturnând și altele cu cotul. Căzu greu pe glezna bolnavă, și-o suci, scoase un chelălăit de durere, se prăbuși și se rostogoli într-o tufă de ciulini.

– Rahat, gemu el, ridicându-se greu în picioare, cu mâna încleștată pe mânerul sabiei care i se încurcase în faldurile mantiei.

Bine că nu o scosese din teacă, căci ar fi avut toate șansele să se înfigă în ea. Așa pățise un prieten de-al lui. Atât de ocupat fusese să strige că se împiedicase de o rădăcină de copac, că își zburase din greșeală o bucată bună din țeastă cu propria-i secure.

Înapoi în țărână. Urgent.

Se ghemui printre pietrele căzute, așteptând să se năpustească cineva asupra lui. Dar nu era nimeni prin preajmă. Doar vântul care răsufla prin găurile din pereții vechi, doar apa care se hlizea în pârâu. Se furișă mai departe pe lângă un morman de pietre, printr-o fostă ușă, peste un zid cocârjat, gâfâind și șchiopătând pe piciorul bolnav, nemaidepunând niciun efort să nu facă zgomot. Nu era nimeni acolo. Știuse asta din clipa în care căzuse. Sub nicio formă spectacolul său jalnic n-ar fi fost ratat. Aproape sigur Copoiul ar fi izbucnit în lacrimi dacă l-ar fi văzut, însă Copoiul se întorsese în țărână. Făcu cu mâna spre creastă și după o clipă îl văzu pe Picior-Lung ridicându-se în picioare și răspunzându-i.

– Nu e nimeni aici, șopti în barbă.

– Ei și? șuieră Ferro aflată la unul sau doi pași în spate. Ai o metodă nouă de furișare, albule. Faci o grămadă de zgomot ca să-i atragi pe dușmani la tine.

– Mi-am ieșit din mână, mormăi Logen. Dar nu s-a întâmplat nimic rău. Nu-i nimeni aici.

– Dar a fost.

Femeia stătea în mijlocul uneia din casele distruse, privind încruntată în jos. La un petic negru și ars din iarbă, cu câteva pietre în jur. Un foc de tabără.

– Nu are mai mult de o zi sau două, murmură Logen atingând cenușa cu degetul.

Luthar se apropie din spate.

– Nu e nimeni aici.

Pe chip i se întipărise o expresie de îngâmfare și dispreț, ca și cum ar fi avut tot timpul dreptate cu privire la ceva anume.

Logen nu pricepea de ce.

– Ai noroc că nu e, că altfel te-am coase la loc chiar acum!

– Ba eu v-aș coase la loc pe amândoi, pereche de proști ce sunteți! sâsâi Ferro. Ar trebui chiar să vă cos capetele alea tâmpe la un loc. Sunteți la fel de folositori ca un sac de nisip în mijlocul deșertului! Acolo sunt urme. Cai și mai multe căruțe.

– Să fi fost niște negustori? întrebă Logen plin de speranță și făcu un schimb de priviri cu Ferro. De acum încolo ar fi bine să nu mai urmăm poteca.

– Ne-ar încetini.

Bayaz ajunsese și el în sat. Quai și Picior-Lung nu erau nici ei departe, cu caii și căruța.

– Ne-ar încetini mult prea mult. Rămânem pe potecă. Avem timp să observăm dacă vine cineva. Timp suficient.

Luthar nu păru convins.

– Păi, dacă îi vedem, înseamnă că ne văd și ei. Și după aia?

– După aia? Bayaz ridică o sprânceană. După aia ne va apăra faimosul căpitan Luthar.

Privi în jur la satul pustiit.

– Apă curgătoare și un adăpost. Pare un loc tocmai bun de înnoptat.

– Destul de bun, murmură Logen care cotrobăia deja prin căruță după lemne ca să facă focul. Mi-e foame. Ce s-a ales de păsările alea?

Peste marginea vasului, Logen îi urmărea pe ceilalți cum mănâncă.

Ferro stătea ghemuită pe vine, în capătul cel mai îndepărtat al luminii nestatornice a focului de tabără, cu chipul neclar aproape

vârât în bolul ei, aruncând priviri suspicioase în jur și îndesându-și mâncarea în gură cu degetele atât de repede de parcă s-ar fi temut să nu i-o ia cineva. Luthar era mai puțin entuziasmat. Ciugulea grațios cu dinții din față dintr-o aripă, ca și cum ar fi fost convins că se otrăvește dacă atinge mâncarea și cu buzele, iar pe farfurie aliniase bucățelele de carne care nu i se păruseră prea îmbietoare. Bayaz mesteca cu poftă, barba lucindu-i de zeamă de carne.

– Bun, mormăi cu gura plină. Poate ai să-ți alegi cariera de bucătar, Maestre Nouădegete, când ai să te plictisești de – bâțâi din lingură Magul – de ceea ce faci acum.

– Îhî, răspunse Logen.

În Nord toți făceau mâncare cu rândul și asta era considerată o onoare. Un bucătar bun era aproape tot atât de apreciat ca și un luptător bun. Dar nu și aici. Tovarășii lui de-acum nu știau ce înseamnă să ai grijă de mâncare. Bayaz știa să-și fiarbă un ceai, însă doar atât. În zilele lui bune, Quai știa să-și scoată un biscuit din cutie. Logen se îndoia că Luther ar ști cu care parte se pune oala pe foc. Iar Ferro părea că disprețuiește profund întreaga noțiune de mâncare gătită. Logen bănuia că era obișnuită să mănânce carne crudă. Poate chiar vie.

În Nord, după o zi grea pe drum, când bărbații se adunau în jurul focului să mănânce, fiecare avea locul lui bine stabilit. Șeful se așeza mereu în cel mai înalt loc, înconjurat de fiii săi și de Bărbații Vestiți ai clanului lui. Mai departe se așezau țăranii, în ordinea importanței. Iar robii își făceau focurile micuțe și mai departe. Își schimbau locul doar atunci când șeful cel mare dorea să

recompenseze un serviciu sau un comportament excelent pe câmpul de luptă. Cu cât stăteai mai departe de foc, cu atât erai mai expus primejdiei de a fi luat la bătaie sau chiar ucis. Locul pe care îl ocupai lângă foc era cam la fel cu locul pe care îl ocupai în viață.

Era altfel aici, în câmp, dar Logen tot mai deslușea un soi de tipar al locurilor din jurul focului și nu era defel unul fericit. El și Bayaz stăteau suficient de aproape de foc, însă ceilalți se așezaseră mult prea departe ca să le fie bine. Vântul, frigul și noaptea umedă îi împinseseră spre căldura focului, dar au respins apropierea celorlalți. Îi aruncă o privire lui Luthar, care se uita cu mult dispreț în bol, de parcă ar fi fost plin cu urină. N-avea respect. Îi aruncă o privire lui Ferro, care-i răspunse cu pumnale galbene țâșnind din ochii ei îngustați. N-avea încredere. Clătină din cap cu tristețe. Fără încredere și respect grupul se va descompune în prima luptă, ca zidurile fără mortar.

Totuși, pe vremea lui, Logen avusese câștig de cauză în situații mai potrivnice decât aceasta. Treicopaci, Tul Duru, Dow cel Negru, Harding Ursuzul, se luptase cu fiecare în parte și-i învinsese. Le-a cruțat viețile, îndârjindu-i să plece în căutarea lui. Fiecare a încercat tot posibilul să-l omoare, firește, cu bun temei, dar în final Logen le-a câștigat încrederea, și le-a câștigat respectul, și le-a câștigat chiar și prietenia. Cu gesturi mărunte și timp îndelungat. „Răbdarea este cea mai importantă dintre virtuți”, spunea tatăl său, și mai spunea: „Nu poți să treci munții într-o singură zi.” Poate că timpul se scurgea împotriva lor, dar n-aveau nimic de câștigat

dacă se grăbeau. Trebuie să fii realist în privința asta.

Logen își întinse picioarele amorțite, luă burduful cu apă, se ridică și se îndreptă încet spre locul unde stătea Ferro. Femeia nu-l scăpă nicio clipă din ochi. Bizară creatură, fără doar și poate, și nu doar din cauza înfățișării ei, deși arăta extrem de ciudat. Părea dură, și tăioasă, și rece ca o sabie nouă, nemiloasă precum cel mai nemilos bărbat pe care-l cunoscuse vreodată Logen. Ai fi zis că nu vrea să arunce nici măcar un băț unuia care dă să se înece, dar pentru el făcuse mult mai mult, și nu doar o dată. Dintre toți, în ea se încrezuse în primul rând și în cea mai mare măsură. Așa că se așeză pe vine și îi întinse burduful a cărui umbră umflată se bâțâia pe zidul zgrunțuros din spatele femeii.

Se uită urât la apă și se uită urât și la Logen. Apoi smulse burduful și se aplecă iarăși asupra vasului ei, întorcându-se cu umerii ciolănoși la Logen. Nicio vorbă de mulțumire, nici măcar un gest, dar nu se supără. La urma urmei, nu treci munții într-o singură zi.

Reveni la locul lui de lângă foc și urmări dansul flăcărilor care aruncau lumini nestatornice pe chipurile posomorâte ale celorlalți.

– Știe cineva vreo poveste? întrebă el plin de nădejde.

Quai își supse dinții. Luthar și-i dezveli într-un rictus disprețuitor. Ferro nici măcar nu dădu vreun semn că l-ar fi auzit. Deloc un început promițător.

– Niciuna?

Niciun răspuns.

– Bine, atunci. Știu eu niște cântece, sper

să-mi aduc aminte cuvintele, continuă dregându-și glasul.

– Foarte bine! îl întrerupse Bayaz. Dacă așa putem scăpa de cântece, știu eu sute de povești. Ce anume vrei să asculți? O poveste de dragoste? O poveste amuzantă? O poveste de vitejie atunci când soarta este potrivnică?

– Despre locul ăsta, se băgă și Luthar în vorbă. Despre Vechiul Imperiu. Dacă era atât de grozav, cum de a ajuns așa?

Își smuci capul arătând zidurile fărâmate și ceea ce știau cu toții că se află mai departe. Kilometri și kilometri de nimic.

– Cum de a ajuns să fie doar un pustiu nesfârșit?

Bayaz suspină:

– Aș putea spune eu povestea aceasta, dar suntem norocoși să avem printre noi în această micuță excursie pe cineva originar din Vechiul Imperiu, cineva care este și un pătimaș cercetător al istoriei. Maestre Quai?

Ucenicul își ridică alene ochii de la foc.

– Ești bun să ne luminezi? Ce s-a întâmplat cu Vechiul Imperiu, odinioară centrul strălucitor al întregii lumi, de a ajuns în situația aceasta dramatică?

– E o poveste lungă, murmură ucenicul. Să încep cu începutul?

– De unde altundeva se începe?

Quai ridică din umerii firavi și porni să vorbească.

– Atotputernicul Euz, învingător al demonilor, închizător al porților, părinte al Lumii, a avut patru fii, și fiecăruia i-a făcut câte un dar. Celui mai mare, lui Juvens, i-a dăruit talentul de a stăpâni Înalta Artă, măiestria de a schimba lumea prin magie temperată de cunoaștere. Celui de-al doilea

fiu, Kanedias, i-a revenit darul de a modela piatra și metalul după cum dorește. Celui de-al treilea, Euz i-a dat talentul de a vorbi cu spiritele și de a le obliga să facă ce le cere.

Quai căscă lung, plescăi din buze și clipi des în fața flăcărilor.

– Așa au apărut cele trei discipline pure ale magiei.

– Mi s-a părut că ai zis că a avut patru fii, bombăni Luthar.

Ochii lui Quai fugiră în lături.

– Chiar patru a avut, și acesta este motivul pentru care Imperiul s-a distrus. Glustrod era mezinul. Lui i-ar fi revenit priceperea de a comunica cu Cealaltă Parte. Secretele chemării demonilor din lumea de dedesubt și secretele înrobirii demonilor. Însă asemenea lucruri erau interzise prin Prima Lege, așa că Euz nu i-a dat nimic celui mai tânăr dintre fii, cu excepția binecuvântărilor lui, și cu toții știm cât valorează acestea. A împărtășit secrete nemaipomenite celorlalți trei și a plecat, poruncind fiilor lui să facă ordine în lume.

– Ordine, bombăni iar Luthar aruncându-și farfuria în iarbă și privind cu dispreț la ruinele ascunse în umbre. N-au prea avut succes.

– La început au avut. Juvens s-a apucat de treabă cu toată sârguința, punându-și forța și înțelepciunea în slujba scopului său. I-a plăcut un popor de pe malurile fluviului Aos și i-a dăruit acestuia legi și învățătură, guvernare și științe. A înzestrat acești oameni cu priceperea de a-și cuceri vecinii și l-a făcut împărat pe comandantul lor. Fiul a urmat după tată, an a urmat după an, iar națiunea aceasta s-a dezvoltat și a prosperat.

Pământurile Imperiului s-au întins până la Isparda în sud, Anconus în nord, până la Marea Cercului în est, și chiar dincolo de ea. Împărații veneau și se stingeau unul după altul, însă Juvens se afla mereu acolo – călăuzind, sfătuind, aranjând toate lucrurile în așa fel încât să corespundă mărețului său proiect. Totul era civilizat, totul era pașnic, totul era bine.

– Aproape totul, murmură Bayaz, răscolind jarul cu un băț.

Quai schiță un surâs compătimitor.

– Și noi l-am uitat pe Glustrod, așa cum l-a uitat și tatăl lui. Fiul cel ignorat. Fiul cel ocolit. Fiul cel înșelat. I-a implorat pe ceilalți trei frați să împartă cu el secretele primite, dar aceștia și-au apărat darurile și l-au refuzat. S-a uitat atunci la ce realizase Juvens și furia lui nu putea fi pusă în cuvinte. A găsit locuri întunecate în lume și a studiat în taină științele interzise de Prima Lege. A găsit locuri întunecate în lume și a atins Cealaltă Parte. A găsit locuri întunecate în lume, și a vorbit pe limba diavolilor și i-a auzit cum îi răspund, scăzu vocea lui Quai până la șoaptă. Iar vocile diavolilor i-au spus lui Glustrod unde să sape…

– Foarte bine, Maestre Quai, îl întrerupse cu asprime Bayaz. Ai făcut progrese mari în studiul istoriei. Dar să nu intrăm în detalii. Să lăsăm săpăturile lui Glustrod pentru altă dată.

– Firește, murmură Quai cu ochii negri strălucind în lumina focului pe chipul său supt și melancolic. Știi mai bine, stăpâne. Glustrod a făcut planuri. A stat la pândă din umbre. A strâns secrete. A lingușit și a amenințat și a mințit. Nu a durat mult până i-a atras de partea sa pe cei slabi și

influențabili, i-a învrăjbit pe cei puternici, căci era inventiv și fermecător și plăcut privirii. Acum auzea mereu vocile din lumea de dedesubt. I-au sugerat să semene discordie pretutindeni, iar el le-a ascultat. L-au îndemnat să mănânce carne de om și să le fure astfel puterea, și așa a făcut. I-au poruncit să-i caute pe cei care au mai rămas cu sânge de diavol în lumea noastră, disprețuiți, detestați, exilați, și să-i facă armata lui, iar el s-a supus.

Logen simți cum îi atinge ceva umărul și aproape că sări în sus de spaimă. Ferro se aplecase deasupra lui, cu burduful de apă în mână.

– Mulțumesc, mârâi el luându-i-l, prefăcându-se că inima nu-i sparge pieptul.

Luă o sorbitură lungă, puse dopul la loc, apoi așeză burduful pe jos, alături de el. Când își ridică privirea, văzu că Ferro nu plecase de acolo. Rămăsese în picioare lângă el, cu ochii țintă la dansul flăcărilor. Logen se trase mai la o parte, făcându-i loc. Ferro se încruntă, își supse dinții, izbi cu piciorul în pământ, apoi se ghemui încet pe vine, având grijă să lase suficient spațiu între ei. Își întinse mâinile la foc și își dezveli dinții strălucitori.

– E frig aici.

Logen aprobă din cap.

– Zidurile astea nu ne apără de vânt.

– Nu, murmură Ferro căutându-l pe Quai cu privirea. Nu te opri din cauza mea, se răți oi la el.

Ucenicul zâmbi.

– Stranie și sinistră era oastea lui Glustrod. A așteptat ca Juvens să părăsească Imperiul, s-a furișat în capitala Aulcus și și-a pus planul în practică. Parcă demența ar fi pus stăpânire

pe întregul oraș. Fiu se lupta cu tată, soție cu soț, vecin cu vecin. Împăratul a fost ucis pe treptele palatului chiar de fiii săi, care apoi, înnebuniți de lăcomie și ură, s-au întors unul împotriva celuilalt. Bizara oaste a lui Glustrod care se ascunsese în canalele de sub oraș s-a ridicat la suprafață, transformând străzile în morminte, piețele în abatoare. Unii din soldații acestei armate furau chipurile oamenilor și apăreau sub înfățișarea lor.

Bayaz clătină dezaprobator din cap.

– Luau înfățișarea oamenilor. Vicleșug îngrozitor și perfid.

Logen își aminti de o femeie care îi vorbise în întunericul rece cu vocea soției lui moarte. Se încruntă și își vârî capul între umeri.

– Într-adevăr, un truc îngrozitor, spuse Quai, iar zâmbetul nostalgic i se lăți și mai mult. Căci, în cine să te încrezi dacă nu în ochii și urechile tale? Cum altfel să deosebești un prieten de un dușman? Dar lucruri încă și mai rele aveau să vină. Glustrod chemase demonii din Cealaltă Parte, îi supusese voinței sale și îi trimisese să-i distrugă pe cei care i se împotriveau.

– Îi chema și îi trimitea, șuieră Bayaz. Blestemate discipline. Cumplite riscuri. Crâncene încălcări ale Primei Legi.

– Însă Glustrod nu recunoștea nicio altă lege în afară de propria lui putere. Nu peste mult timp s-a instalat în sala tronului, în vârful unui munte de cranii, mâncând carne de om, așa cum copilul soarbe laptele mamei, lăfăindu-se în oribila lui victorie. Imperiul a coborât în haos, un haos ca acela din vremurile străvechi, dinainte de apariția lui Euz, când lumea noastră și lumea de jos erau una.

Vântul oftă prin crăpăturile zidăriei vechi și Logen se înfioră și își strânse mai bine pătura în jurul trupului. Îl speria povestea naibii. Chipuri furate, și diavoli trimiși în misiune, și mese cu carne de om. Însă Quai nu se opri.

– Când a aflat ce făcuse Glustrod, furia lui Juvens a fost cumplită și a cerut ajutorul fraților lui. Kanedias nu a vrut să-i răspundă. A rămas ferecat în casă, meșterind la mașinăriile lui, nepăsându-i de lumea de afară. Singuri, Juvens și Bedesh au strâns o armată și au pornit război împotriva fratelui lor.

– Teribil război, murmură Bayaz, cu arme teribile și pierderi teribile.

– Luptele au cuprins întregul continent, de la un capăt la celălalt, atrăgând cu sine toate rivalitățile meschine și dând naștere unei mulțimi de dihonii, crime și răzbunări, ale căror consecințe încă mai otrăvesc lumea noastră de azi. Dar în cele din urmă Juvens a învins. Glustrod a fost asediat în Aulcus, mutanții i-au fost demascați, armata i-a fost risipită. Acum în clipele acestea de disperare cumplită, vocile din lumea de jos i-au șoptit un alt plan. Deschide poarta spre Cealaltă Parte, i-au spus. Descuie închizătorile, sparge zăvoarele și deschide larg porțile făcute de tatăl tău. Încalcă Prima Lege o ultimă oară, i-au mai spus, și dă-ne drumul înapoi în lume, și niciodată nu vei mai fi ignorat, ocolit, înșelat.

Întâiul dintre Magi dădu încetișor din cap ca pentru sine.

– Dar a fost înșelat încă o dată.

– Biet nebun! Creaturile din Cealaltă Parte sunt făcute din minciuni. Confruntarea cu ele

te pune față în față cu pericolul cel mai odios. Glustrod și-a pregătit ritualurile, dar, în graba lui cea mare, a făcut o greșeală foarte mică. Poate nimic mai mult decât un grăunte de sare pus aiurea, dar rezultatele au fost dintre cele mai înspăimântătoare. Forța uriașă pe care Glustrod o adunase de partea lui, atât de puternică încât ar fi putut străpunge cu ușurință țesătura lumii, a fost descătușată, fără formă sau logică. Glustrod s-a distrus singur. Aulcus, măreața și splendida capitală a Imperiului, a fost pustiită, iar pământul din jur otrăvit pe vecie. Astăzi nimeni nu se mai aventurează în apropierea ei. Orașul este un cimitir spulberat. O ruină blestemată. Monument extrem de nimerit închinat nebuniei și orgoliului lui Glustrod și ale fraților lui.

Ucenicul își ridică privirea la Bayaz.

– Spun adevărul, stăpâne?

– Îl spui, murmură Magul. Eu știu. Eu am văzut ce s-a petrecut. Un tânăr nebun, cu păr mult și frumos, continuă trecându-și palma peste capul pleșuv. Un tânăr nebun care nu știa ce este magia și înțelepciunea, sau cum lucrează puterile, așa cum știi tu, Maestre Quai.

Ucenicul înclină capul.

– Singurul meu scop în viață este să le învăț.

– Și ai făcut mari progrese în această privință. Ce spui de povestea asta, Maestre Nouădegete?

Logen își umflă fălcile.

– Mi-aș fi dorit ceva mai amuzant, dar cred că trebuie să mă mulțumesc cu ce mi se oferă.

– O droaie de prostii, dacă mă întrebați pe mine, spuse batjocoritor Luthar.

– Hm, fornăi Bayaz. Ce noroc pe capul nostru că nu te-am întrebat. Poate că ar fi bine să speli oalele, căpitane, până nu se întunecă și mai tare.

– Eu?

– Unul dintre noi a prins mâncarea, și unul dintre noi a fript-o. Unul dintre noi ne-a distrat spunându-ne o poveste. Ești singurul din grup care nu ți-ai adus contribuția încă.

– În afară de tine.

– O, dar eu sunt mult prea bătrân ca să mă bălăcesc la ora asta din noapte, îi răspunse Bayaz cu chipul înăsprit. Un om mare trebuie să învețe smerenia. Oalele te așteaptă.

Luthar deschise gura să spună ceva, se gândi mai bine, se ridică furios de jos și-și aruncă pătura în iarbă.

– Afurisite oale, înjură când le culese de lângă foc și se îndreptă cu pași apăsați spre pârâu.

Ferro îl urmări cu privirea, iar pe față îi apăru o expresie stranie care s-ar fi putut să constituie versiunea ei personală a surâsului. Plecă iarăși ochii asupra focului și își umezi buzele. Logen scoase dopul burdufului și i-l întinse.

– Îhî, mârâi ea, i-l smulse din mână și sorbi iute din el.

Când se ștergea la gură cu mâneca, îi aruncă o privire piezișă și se încruntă.

– Ce?

– Nimic, răspunse el repede, ferindu-și ochii și întinzând palmele goale. Absolut nimic.

Dar zâmbea pe dinăuntru. Gesturi mărunte și timp. Așa va reuși.

Crime mărunte

– Frig, colonele West, ce zici?

– Frig, Înălțimea Voastră, aproape a venit iarna.

Fulguise în noaptea aceea. Căzuse o lapoviță rece care acoperise totul cu chiciură. Acum, la lumina zorilor palizi, întreaga lume părea pe jumătate înghețată. Copitele cailor zgrunțăiau și fleoșcăiau prin noroiul cristalizat. Copacii pe jumătate înghețați plângeau cu lacrimi triste. West nu făcea opinie discordantă. Îi ieșeau aburi din nasul care-i curgea. Vârfurile urechilor îl furnicau neplăcut, rebegite de frig.

Prințul Ladisla nu părea să bage de seamă toate acestea, dar să nu uităm însă că era încotoșmănat într-o haină uriașă, cu căciulă și mănuși din blană neagră, lucioasă, probabil în valoare de câteva sute de mărci. Zâmbi larg cuprinzându-și subordonații cu privirea.

– Oamenii par în formă, în ciuda tuturor neajunsurilor.

West nu-și putu crede auzului. E drept că regimentul din Oastea Regelui plasat sub comanda lui Ladisla părea destul de fericit. Corturile erau aliniate ordonat în mijlocul taberei, focurile erau aprinse în fața lor, caii erau bine priponiți în apropiere.

Însă nu la fel de fericită era situația recruților care alcătuiau mai mult de trei sferturi din efectivele lor. Mulți dintre aceștia erau scandalos de puțin pregătiți. Erau oameni neinstruiți și neînarmați, unii evident prea bolnavi sau prea bătrâni ca să

mărșăluiască, darămite să se lupte. Unii nu aveau nimic altceva decât hainele din spinare, și acestea într-o stare jalnică. West îi văzuse ascunși sub copaci, strânși unul într-altul ca să se încălzească, înveliți doar cu o jumătate de pătură. O rușine.

– Oastea Regelui este bine echipată, dar mă preocupă starea unora dintre recruți, Înălțimea…

– Da, continuă Ladisla vorbind peste el ca și cum nu l-ar fi auzit, în mare formă! Înfulecă tot ce prind! Probabil că focul din burți le ține de cald, ce zici, West? Abia aștept să ajungem la dușman! Mare păcat că trebuie să așteptăm lângă râul ăsta blestemat!

West își mușcă buzele. Capacitatea incredibilă de autoamăgire a Prințului Ladisla devenea tot mai frustrantă cu fiecare zi care trecea. Înălțimii Sale îi intrase în cap ideea că era un general mare și faimos, la comanda unei oștiri fără pereche. Că va repurta o victorie epocală și că va fi întâmpinat ca un erou în Adua. Și, în loc să facă cel mai mic efort ca visul să-i devină realitate, se comporta ca și cum toate astea se întâmplaseră deja, fără să dea doi bani pe adevăr. Nu-și îngăduia să observe absolut nimic dezagreabil, greșit sau în dezacord cu părerile sale aberante. În toată această vreme, filfizonii din subordinea sa, fără nici măcar o lună de armată la activ, îl felicitau pentru fiecare opinie, se plesneau joviali pe spate și erau de acord cu fiecare frază pe care o scotea pe gură indiferent cât de ridicolă ar fi fost aceasta.

West credea că, atunci când nu ți-a lipsit nimic întreaga viață, sau nu ai fost obligat să muncești pentru nimic, sau să dai dovadă

măcar de un strop de autodisciplină, probabil că ajungi să capeți o perspectivă destul de stranie asupra vieții. Și iată dovada vie, călărind alături de el și zâmbind cu gura până la urechi de parcă a avea grijă de zece mii de oameni ar fi fost o responsabilitate neînsemnată. Așa cum observase Mareșalul Burr, Prințul Moștenitor și lumea reală nu aveau nimic în comun.

– E frig, murmură Ladisla. Nu mai e ca în deșertul din Gurkhul, colonele West, nu?

– Nu, Înălțimea Voastră.

– Dar sunt unele lucruri care nu se schimbă niciodată, ce zici? Războiul, West! Războiul în general! E la fel pretutindeni! Curajul! Onoarea! Gloria! Ai luptat alături de colonelul Glokta, nu-i așa?

– Așa este, Înălțimea Voastră.

– Îmi plăcea teribil să aud povești despre faptele lui de vitejie! Când eram mai tânăr a fost unul dintre eroii mei. Cum înconjura dușmanul, cum îi tăia căile de aprovizionare, cum îi ataca și convoaiele și câte și mai câte.

Iar biciușca Prințului se ridică în aer și înconjură, tăie și atacă imaginare convoaie inamice.

– Excelent! Îmi închipui că ai asistat la toate astea?

– La unele, Înălțimea Voastră.

Asistase la o grămadă de cazuri de dureri cumplite de fund provocate de statul îndelungat în șa, la o grămadă de cazuri de arsuri provocate de soarele puternic, la o grămadă de jafuri, bețiii crâncene și fanfaronade.

– Colonelul Glokta, pe legea mea! Ne-ar prinde bine acum ceva din energia lui, ce zici West? Ceva din forța lui! Din vigoarea lui!

Mare păcat că e mort.

West își ridică privirea.

– Dar nu e mort, Înălțimea Voastră.

– Nu e?

– A fost capturat de gurkieni și înapoiat Uniunii la sfârșitul războiului. A… el… a intrat în Inchiziție.

– În Inchiziție?

Prințul păru oripilat.

– De ce să renunțe un bărbat la armată pentru așa ceva?

West începu să-și caute cuvintele, dar se gândi mai bine și răspunse:

– Nu-mi pot da seama, Înălțimea Voastră.

– A intrat în Inchiziție! Ah, n-aș înțelege nici într-o mie de ani de ce!

Călăriră în tăcere câteva momente. Treptat, zâmbetul reveni pe buzele Prințului.

– Discutam despre faima pe care ți-o aduce războiul, nu?

West se strâmbă.

– Da, Înălțimea Voastră.

– Ai fost primul care a pătruns în Ulrioch, nu-i așa? Primul, asta am auzit! Asta este fala ta! Asta este gloria, nu-i așa? Ce experiență nemaiîntâlnită ți-a fost dat să trăiești, colonele, ce zici? Ce experiență nemaiîntâlnită!

Cum se mai zbătuse să răzbească prin mormanele de pietre și bușteni sfărâmați, acoperiți cu cadavre contorsionate. Pe jumătate orb din cauza fumului, pe jumătate înecându-se din cauza prafului, cu urlete și vaiete și lovituri de metal pe metal asediindu-l din toate părțile, aproape nerespirând din cauza fricii. Oameni îmbulzindu-se spre el, gemând, înghiontindu-se, poticnindu-se, urlând, acoperiți de sudoare și sânge, negri de

mizerie și funingine, chipuri schimonosite de durere și furie abia deslușite. Diavoli din iad.

West își aminti cum strigase „Înainte!” iar și iar, până când gâtlejul îi ajunsese carne vie, chiar dacă habar nu avea unde anume însemna „înainte”. Își aminti cum străpunsese cu sabia pe cineva, prieten sau dușman. Nu știuse nici atunci, nu știa nici acum. Își aminti cum căzuse și se tăiase la cap într-o piatră, își sfâșiase haina într-un buștean. Își aminti momente, fragmente, ca dintr-o poveste auzită odinioară.

West își strânse mai bine haina în jurul umerilor înghețați, dorindu-și să fi fost mai groasă.

– Într-adevăr, o experiență nemaiîntâlnită, Înălțimea Voastră.

– Mare păcat că ticălosul ăla de Bethod n-o să ne iasă în cale! exclamă Prințul Ladisla șfichiuind supărat aerul cu biciușca. Ți-a fost mai bine atunci decât acum când ești doar paznicul meu! Mă ia de prost Burr? Ce zici, West?

West inspiră adânc.

– Nu am de unde să știu așa ceva, Înălțimea Voastră.

Dar mintea nestatornică a Prințului trecuse deja mai departe.

– Care-i treaba cu animalele alea de companie ale tale? Cu nordicii ăia? Ăia cu nume hazlii. Cum îl cheamă pe individul ăla jegos? Lupoi?

– Copoi.

– Copoi, așa e! Nemaipomenit! chicoti Prințul în barbă. Și celălalt, cel care e cel mai mare om pe care l-am văzut vreodată! Excelent! Ce mai învârtesc?

– I-am trimis în recunoaștere la nord de

râu, Înălțimea Voastră, răspunse West dorindu-și să fi plecat cu ei. Probabil că dușmanii sunt departe, dar dacă nu este așa, trebuie să știm cum stau lucrurile.

– Sigur că trebuie. Minunată idee. Ca să ne putem pregăti de atac!

West se gândea mai degrabă la o retragere convenabilă și la un sol trimis de urgență Mareșalului Burr, însă nu avea niciun rost să spună asta. În mintea lui Ladisla războiul se rezuma doar la comanda unui atac strașnic urmat de un somnic bun. Din vocabularul său lipseau cu desăvârșire cuvintele „strategie” și „repliere”.

– Da, murmură Prințul ca pentru sine, cu ochii ațintiți asupra copacilor de dincolo de râu. Să pregătim un atac și să-i respingem dincolo de graniță…

Granița se afla la o sută cincizeci de kilometri depărtare. West profită de ocazie.

– Dacă îmi permiteți, Înălțimea Voastră, am o mulțime de treburi de care să mă ocup.

Și nu mințea. Tabăra fusese organizată, sau, mai degrabă, dezorganizată, fără pic de considerație față de ordine sau apărare. Un labirint dezordonat de colibe din pânză groasă într-o poiană mare din apropierea râului, unde terenul era mult prea moale și fusese repede transformat în brazde de noroi de către căruțele de aprovizionare. La început nu existaseră latrine, apoi au fost săpate la adâncime mult prea mică și mult prea aproape de tabără, lângă locul unde erau depozitate proviziile. Provizii care, întâmplător, fuseseră prost ambalate, neadecvat pregătite și acum erau aproape în întregime stricate, atrăgând toți șobolanii din Englia. West era convins că, dacă nu ar fi fost

așa de frig, întreaga tabără ar fi fost bolnavă.

Prințul Ladisla făcu un gest cu mâna.

– Firește, ai o mulțime de treburi. O să-mi povestești mai multe mâine, West, ce zici? Despre colonelul Glokta și tot așa. Mare păcat că e mort! strigă el peste umăr îndepărtându-se în galop spre uriașul lui cort violet, ridicat pe deal, deasupra duhorii și dezordinii.

Ușurat, West își întoarse calul și coborî în tabără. Trecu pe lângă oameni care patinau și se împleticeau prin mocirla pe jumătate înghețată, tremurând, învăluiți în aburii respirației, cu mâinile înfășurate în zdrențe murdare. Trecu pe lângă oameni așezați în grupulețe jalnice în fața corturilor peticite, felurit îmbrăcați, pe cât de aproape îndrăzneau de focurile anemice, răsucind în mâini oale cu mâncare, jucând jocuri tâmpite cu cărți jilave, bând și holbându-se în aerul rece.

Soldații bine instruiți plecaseră cu Poulder și Kroy în căutarea dușmanului. Ladisla se alesese doar cu resturile: cu cei mult prea slăbiți ca să poată mărșălui cum trebuie, mult prea prost echipați ca să poată lupta cum trebuie, mult prea dărâmați ca să facă ceva cu convingere. Oameni care poate că nu și-ar fi părăsit familiile niciodată, obligați să traverseze marea spre un ținut despre care nu știau absolut nimic, ca să se lupte cu un dușman cu care nu aveau nimic de împărțit, din motive pe care nu le înțelegeau.

Poate că atunci când plecaseră de acasă unii dintre aceștia, dar nu prea mulți, simțiseră vagi urme de zel patriotic, fuseseră luați de valul virilității militare, dar drumul greu, mâncarea proastă și vremea rece le epuizaseră, înfometaseră și înghețaseră tot

entuziasmul inițial, cât o fi fost și acela. Iar Prințul Ladisla nu era chiar conducătorul care să-i inspire și să-i motiveze, presupunând că și-ar fi dat silința să facă fie și cel mai mărunt gest în sensul acesta.

Trecând pe lângă recruți, West se uită la chipurile lor posace, obosite, înfrigurate, iar ei îl priviră cu ochi care spuneau că sunt deja învinși. Nu voiau decât să se întoarcă acasă, iar West nu-i putea învinovăți. Și el simțea la fel.

– Colonele West!

Un uriaș cu barbă deasă, îmbrăcat în uniformă de ofițer din Oastea Regelui, îi zâmbea larg. Tresărind, West îl recunoscu pe Jalenhorm. Coborî de pe cal și prinse mâna uriașului în mâinile sale. Îi făcea plăcere să-l revadă. Prezență stabilă, onestă, de încredere. Vestigiu al vieții sale trecute, când nu se învârtea printre mai-marii lumii, iar existența era cu mult mai simplă.

– Ce mai faci, Jalenhorm?

– Bine, mulțumesc, domnule. Fac un tur al taberei și aștept.

Uriașul își duse mâinile căuș la gură și suflă în ele.

– Încerc să mă încălzesc.

– Din câte știu, despre asta e vorba în război. Multă așteptare în condiții extrem de neplăcute. Multă așteptare întreruptă ocazional de momente de maximă teroare.

Jalenhorm zâmbi sec.

– Abia aștept. Cum e viața în subordinea Prințului?

West clătină din cap.

– O competiție pentru a stabili care e cel mai arogant, mai ignorant și mai extravagant. Dar ție cum îți merge? Cum e viața de

tabără?

– Nu e chiar atât de rea. Însă îmi pare rău pentru unii dintre recruți. Nu sunt pregătiți de luptă. Am auzit că doi din cei mai în vârstă au murit de frig azi-noapte.

– Se mai întâmplă. Să sperăm că îi vor îngropa mai adânc și departe de cei vii.

West își dădea seama că uriașul va spune că nu are pic de inimă, dar așa stătea situația. Doar foarte puțini muriseră în luptă în timpul războiului din Gurkhul. Restul se prăpădiseră din cauza accidentelor, bolilor, rănilor neînsemnate care se infectaseră. Ajungeai să te obișnuiești. Dar atât de prost erau echipați recruții? Însemna că își vor îngropa morții zilnic.

– De ce ai nevoie?

– Ar fi ceva. Calul meu și-a pierdut o potcoavă în noroi și am tot încercat să găsesc pe cineva care să-i pună una nouă, făcu Jalenhorm un gest larg cu mâinile. S-ar putea să mă înșel, dar cred că nu e niciun potcovar în toată tabăra.

West se holbă la el.

– Nici măcar unul?

– N-am reușit să dau de niciunul. Sunt și nicovale, și ciocane și toate cele… dar nu e nimeni care să lucreze cu ele. Am vorbit cu unul dintre șefii intendenței. Mi-a zis că generalul Poulder a refuzat să scutească fierarii de luptă și la fel a procedat și generalul Kroy, așa că… Jalenhorm ridică din umeri – nu avem niciunul.

– Și nu s-a gândit nimeni să verifice?

– Cine?

West simți cum începe să-i dea târcoale cunoscuta durere de cap. Săgețile aveau nevoie de vârfuri, săbiile trebuiau ascuțite,

armurile și șeile și căruțele pentru transportul echipamentelor și proviziilor se stricau și trebuiau să fie reparate. O armată fără fierari nu este cu mult mai eficientă decât o armată fără arme. Și iată-i acum, într-un ținut înghețat, la kilometri depărtare de cea mai apropiată așezare. Doar dacă…

– Am trecut pe drum pe lângă o colonie de deținuți.

Jalenhorm își miji ochii încercând să-și aducă aminte.

– Da, o topitorie, mi se pare. Am văzut fum deasupra copacilor.

– Acolo ar trebui să fie niște fierari pricepuți.

Sprâncenele uriașului se ridicară a mirare.

– Niște fierari criminali.

– Mă mulțumesc cu ce găsesc. Astăzi calul tău nu are o potcoavă, mâine s-ar putea să nu mai avem arme! Strânge o duzină de oameni și ia și o căruță. Plecăm de îndată.

În ploaia rece, închisoarea se întrezărea amenințătoare printre copaci, înconjurată cu un gard din bârne groase, acoperite cu mușchi, cu țepușe încovoiate și ruginite în vârf. Loc crunt cu destinație cruntă. West sări din șa, iar Jalenhorm și soldații lui își opriră caii în spatele lui. Traversă prin noroi spre poartă drumul brăzdat cu făgașe clisoase și lovi puternic cu mânerul sabiei în lemnul istovit de intemperii.

Dură ceva timp, dar în cele din urmă se deschise o ferestruică. Doi ochi cenușii se uitară urât la el prin deschizătură. Ochi cenușii deasupra unei măști negre. Un practician al Inchiziției.

– Sunt colonelul West.

Ochii îl priviră cu răceală.

– Așa, și?

– Sunt în slujba Prințului Moștenitor Ladisla și trebuie să vorbesc cu comandantul acestei colonii.

– De ce?

West se încruntă, dându-și toată silința să pară cât de impunător posibil, cu părul lipit de țeastă și cu ploaia picurându-i de pe bărbie.

– Suntem în război și nu am vreme să stau la taclale cu tine! Este imperios necesar să vorbesc cu comandantul chiar acum!

Ochii se îngustară. Îl priviră pe West, apoi pe cei doisprezece soldați murdari și uzi din spatele lui.

– Bine, spuse practicianul. Poți să intri. Singur. Ceilalți trebuie să te aștepte afară.

Drumul principal era o întindere de noroi bătătorit între două șiruri de cocioabe înclinate, din streșinile cărora șiroia apa. Pe drum, doi bărbați și o femeie, uzi până la piele, se chinuiau să miște o căruță cu pietre care se afundase până la osii în mocirlă. Toți trei aveau lanțuri grele la glezne. Zdrențăroși, numai piele și os, cu obrajii supți, aveau privirile tot atât de golite de speranță pe cât de goale le erau burțile.

– Mutați blestemata aia de căruță, mârâi la ei practicianul, iar cei trei își reluară gârboviți activitatea deloc de invidiat.

West se îndreptă cu greu prin nămol spre o clădire din piatră din capătul celălalt al coloniei, încercând, fără succes, să sară de pe un petic de pământ uscat pe altul. În prag stătea alt practician cu privirea crâncenă, cu o manta de ploaie pătată pe umeri, cu ochii duri urmărindu-l pe West cu un amestec de

suspiciune și indiferență. Împreună cu călăuza sa, colonelul trecu pe lângă el și intră în holul slab luminat plin de ecourile ploii de afară. Practicianul ciocăni la o ușă prost montată.

– Intră.

O cameră mică, sărăcăcioasă, cu pereți cenușii, friguroasă și mirosind ușor a igrasie. Un foc meschin pâlpâia în cămin, un raft căzut într-o rână era înțesat cu cărți. Un portret al Regelui Uniunii trona regește pe un perete. Un bărbat slab într-un veșmânt negru scria la o masă ieftină. Îl măsură din priviri pe West, apoi își puse deoparte cu grijă condeiul și se frecă la rădăcina nasului cu degetul mare și arătătorul mânjite cu cerneală.

– Avem un oaspete, grohăi practicianul.

– Într-adevăr. Sunt Inchizitorul Lorsen, comandantul acestei micuțe colonii.

West strânse neatent și cam în silă mâna osoasă.

– Sunt colonelul West din oștirea Prințului Ladisla. Tabăra noastră se află la vreo cincisprezece kilometri nord de aici.

– Desigur. Cu ce îi pot fi de folos Înălțimii Sale?

– Avem neapărată nevoie de fierari iscusiți. Conduci o topitorie aici, corect?

– O mină, o topitorie și o fierărie unde fabricăm unelte agricole. Însă nu înțeleg ce…

– Excelent! Voi lua doisprezece oameni cu mine, cei mai pricepuți pe care îi ai.

Comandantul se încruntă.

– Exclus. Deținuții de aici s-au făcut vinovați de cele mai îngrozitoare crime. Nu pot fi eliberați fără ordin scris din partea Arhilectorului însuși.

– Atunci avem o problemă, Inchizitor Lorsen. Căci am zece mii de oameni cu arme care trebuie ascuțite, armuri care trebuie reparate, cai care trebuie potcoviți. Din clipă în clipă am putea intra în luptă. Nu-mi permit să aștept ordine venite din partea Arhilectorului, sau a oricui altcuiva. Trebuie să fac rost de fierari, asta este realitatea.

– Dar trebuie să înțelegi că nu pot…

– Nu înțelegi gravitatea situației! lătră West, cu nervii întinși la maximum. Fă ce vrei, trimite o scrisoare Arhilectorului! Și eu voi trimite un om să-mi aducă o companie de soldați din tabără! Să vedem cine capătă ajutor primul!

Comandantul medită o vreme la cele auzite.

– Foarte bine, spuse el în cele din urmă, vino după mine.

West ieși din clădirea comandantului înapoi în lapoviță. Din pragul uneia dintre cocioabe, doi copii zdrențăroși și murdari îl priveau cu ochi mari.

– Aveți și copii aici?

– Avem familii întregi, dacă sunt considerate a reprezenta un pericol pentru stat, îl privi pieziș Lorsen. Păcat, ce-i drept, dar măsurile aspre au fost mereu necesare pentru asigurarea stabilității Uniunii. Din tăcerea ta înțeleg că nu ești de acord.

West se uita la unul dintre copiii care șchiopătau prin noroaie, condamnat, probabil, să-și petreacă tot restul vieții în locul acesta.

– Cred că e o crimă.

Comandantul ridică din umeri.

– Nu te lăsa amăgit de vârsta lor. Toată lumea are o vină sau alta. Până și cei inocenți

pot constitui o amenințare. Poate doar că este nevoie de crime mărunte ca să poți preveni crimele mari, colonele West, dar asta o hotărăsc mai marii noștri, nu noi. Eu doar mă asigur că deținuții muncesc, nu se bat și nu evadează.

– Adică îți faci treaba, nu? Urmezi cărarea mult umblată și eviți asumarea oricărei răspunderi.

– Care dintre noi doi este cel care trăiește în mijlocul lor, aici, în mijlocul pustietății? Care anume dintre noi doi este cel care îi supraveghează, îi îmbracă, îi hrănește, îi spală, duce războiul nesfârșit și zadarnic împotriva păduchilor lor? Tu îi împiedici să se bată, și să se violeze, și să se omoare? Ești ofițer în Oastea Regelui, colonele, nu-i așa? Deci locuiești în Adua? Într-un apartament luxos în Agriont, printre bogătași și spilcuiți?

Lorsen chicoti când îl văzu pe West încruntându-se.

– Care anume dintre noi doi este cel care a evitat asumarea răspunderii, așa cum zici? Niciodată n-am avut conștiința mai curată. Urăște-ne, dacă asta te face să te simți mai bine. Ne-am obișnuit cu ura. Nimănui nu-i place să dea mâna cu cel care golește latrinele, dar latrinele trebuie să fie golite. Altminteri lumea s-ar umple cu căcat. Îți dau fierarii, atâția câți mi-ai cerut, dar nu-mi vorbi de sus. Nu ai calitatea asta.

Lui West nu-i conveneau vorbele Inchizitorului, dar fu nevoit să admită că omul avea dreptate, așa că strânse din dinți și înotă mai departe prin mocirlă, cu capul plecat. Ajunseră la o magazie din piatră lungă și fără ferestre, din coșurile înalte ale căreia se răsuceau fuioare de fum gros. Practicianul

trase zăvorul de la ușa cea grea și se opinti să o deschidă, iar West păși în urma lui Lorsen în întuneric.

După gerul de afară, căldura îl izbi ca un pumn în falcă. Fumul înecăcios îi înțepă ochii, îi pișcă gâtul. Larma din spațiul strâmt era înspăimântătoare. Urlete și scârțâieli și hârâieli. Ciocane care izbeau în nicovale aruncând jerbe de scântei furioase, fier înroșit în foc care sâsâia mânios în butoaiele cu apă. Pretutindeni oameni, strânși laolaltă, asudând, gemând și tușind, fețe supte pe jumătate luminate de strălucirea portocalie a vetrelor. Diavoli din iad.

– Încetați lucrul! mugi Lorsen. Opriți-vă și aliniați-vă!

Bărbații lăsară încet uneltele deoparte, se poticniră și se clătinară pe picioare și zornăiră din lanțuri încercând să se alinieze, în vreme ce patru sau cinci practicieni îi urmăreau din umbre. Și ce formație murdară, epuizată și gheboșată și deplorabilă mai alcătuiau! Doi dintre ei aveau lanțuri și la mâini, nu numai la picioare. Nu arătau absolut deloc ca și cum ar fi reprezentat răspunsul la problemele lui West, însă nu avea încotro. Nu exista nicio altă soluție.

– Avem un oaspete de afară. Fă-ți numărul, colonele.

– Sunt colonelul West, orăcăi el cu vocea spărgându-i-se în aerul înțepător. La douăzeci de kilometri de aici se află zece mii de soldați sub comanda Prințului Moștenitor Ladisla. Avem nevoie de fierari.

West își curăță gâtul și încercă să vorbească mai tare, fără să-și scuipe plămânii.

– Cine se pricepe să lucreze cu metalul?

Nu-i răspunse nimeni. Bărbații se uitau la

încălțările lor găurite sau la picioarele lor goale, aruncând, din când în când, priviri furișe la practicienii fioroși.

– Nu trebuie să vă fie teamă. Care dintre voi se pricepe la fierărie?

– Eu, domnule.

Un bărbat ieși din rând în zgomot de lanțuri. Slab, dar viguros, ușor adus de spate. West nu-și putu stăpâni o tresărire când lumina lămpii căzu pe chipul acestuia. Era desfigurat de arsuri hidoase. O parte a feței nu era altceva decât o masă vineție de cicatrice cu aspect topit, lipsea sprânceana, iar pe scalp erau zone rozalii fără păr. Celălalt obraz era oarecum mai întreg. Omul aproape că nu mai avea chip.

– Mă pricep să lucrez la forjă și am fost și în armată, în Gurkhul.

– Bine, murmură West făcând tot posibilul să-și învingă groaza provocată de înfățișarea deținutului. Cum te cheamă?

– Pike.

– Mai știe vreunul dintre colegii tăi să lucreze cu fierul, Pike?

Arsul își târșâi lanțurile prin fața celorlalți bărbați, trăgându-i pe unii de umeri afară din rând, în vreme ce încruntătura comandantului se adâncea tot mai mult.

West își umezi buzele uscate. Greu de crezut că într-un timp atât de scurt trecuse de la un frig atât de cumplit la o căldură atât de cumplită, dar așa se întâmplase și se simțea foarte rău.

– Îmi trebuie cheile de la cătușele acestor oameni, Inchizitorule.

– Nu există chei. Lanțurile sunt sudate. Se presupune că nu vor fi niciodată scoase și te sfătuiesc să nu încerci s-o faci. Mulți dintre

deținuții aceștia sunt extrem de periculoși. În plus, trebuie să ții cont că ni-i vei înapoia imediat ce ai să găsești o altă soluție la problemele tale. Inchiziția nu se ocupă de eliberări înainte de termen.

Se îndepărtă țanțoș într-un colț ca să discute ceva cu unul din practicieni.

Pike se apropie sfios, trăgând un alt deținut de cot.

– Iertați-mă, domnule, murmură el răgușit. Puteți găsi un loc și pentru fiica mea?

West ridică din umeri, simțindu-se stânjenit. I-ar fi plăcut să-i scoată pe toți de acolo și să transforme colonia în cenușă, dar nu avea de gând să-și forțeze și mai mult norocul.

– Nu este o idee bună să aducem o femeie printre atâția soldați. Nu-i deloc o idee bună.

– E mai bună decât s-o lăsăm aici, domnule. N-o pot lăsa singură. Și mă poate ajuta la lucru. Știe să folosească ciocanul la nevoie. E puternică.

Nu părea puternică. Părea numai piele și os, și era îmbrăcată în zdrențe, iar fața îi era mânjită de funingine și grăsime. De aceea îi fusese ușor lui West să o confunde cu un băiat.

– Îmi pare rău, Pike, dar nu mergem la distracție.

Dădu să se întoarcă cu spatele, dar fata îl apucă de braț.

– Nici aici nu e distracție, spuse ea.

Vocea ei îl surprinse. Blândă, dulce, educată.

– Mă numesc Cathil. Nu mă tem de muncă.

West o privi, hotărât să se desprindă din strânsoare, dar expresia ei îi aduse aminte de ceva. Ceva fără durere. Fără teamă. Ochi goi,

morți ca ai unui cadavru.

Ardee. Cu obrazul mânjit de sânge.

West se strâmbă. Amintirea era aidoma unei răni care nu voia să se vindece. Căldura era insuportabilă, uniforma ca șmirghelul pe pielea lipicioasă. Trebuia să plece din locul ăsta oribil.

Își feri ochii care îl usturau.

– Și pe ea o iau, lătră el.

Lorsen pufni.

– Glumești, colonele?

– Crede-mă că nu-mi arde de glumă.

– Mâna de lucru calificată e una. Bănuiesc că ai nevoie de muncitori, dar nu-ți pot permite să iei orice deținut ai chef…

Scos din răbdări, West se întoarse spre el cu un rânjet fioros care-i dezveli dinții.

– Și pe ea, am spus!

Comandantul coloniei nu lăsă să se vadă că ar fi fost impresionat de furia lui. S-au privit lung câteva clipe, în vreme ce transpirația șiroia pe fața lui West, iar sângele îi pulsa puternic în tâmple.

Apoi Lorsen dădu încetișor din cap.

– Și pe ea. Foarte bine. Nu am cum să te împiedic, spuse aplecându-se ușor spre West. Dar Arhilectorul va afla despre asta. E departe și s-ar putea să dureze ceva vreme până va afla, dar va afla neîndoios.

Se aplecă și mai mult, aproape șoptind în urechea lui West.

– Poate într-o bună zi ne vei face din nou o vizită, dar de această dată vei rămâne mai mult. Poate ca să-ți pregătești mica prelegere despre avantajele și dezavantajele coloniilor de deținuți. Vei avea suficient timp pentru asta.

Lorsen îi întoarse spatele.

– Acum ia deținuții și pleacă. Trebuie să scriu o scrisoare.

Ploaia

Pe Jezal îl amuzaseră întotdeauna furtunile puternice. Stropii mari de ploaie care biciuiau străzile, zidurile și acoperișurile din Agriont, stropii mari de ploaie care șuierau din canale. Fenomen al naturii pe care îl urmărea cu plăcere de la fereastra apartamentului călduros și uscat. Fenomen al naturii care lua prin surprindere tinerele doamne aflate la plimbare prin parc, făcându-le să țipe, lipindu-le rochiile de pielea udă în cel mai excitant mod cu putință. Fenomen al naturii prin care fugeai, râzând cu prietenii, dintr-o tavernă în alta, înainte de a te usca în fața unui foc plin de viață, cu o cană de vin fiert și dres cu mirodenii în mâini. Lui Jezal îi plăcea ploaia aproape la fel de mult cât îi plăcea soarele.

Dar asta fusese înainte.

Aici, în câmpie, furtunile aveau un alt calibru. Nici vorbă de asemănarea cu pandaliile unui copil răsfățat care trec cu atât mai repede cu cât nu le bagi în seamă. Această furtună violentă era rece și devastatoare, nemiloasă și ranchiunoasă, înverșunată și implacabilă. Iar cel mai apropiat acoperiș, și mai cu seamă cea mai apropiată tavernă, se afla la sute de kilometri în urma lor. Cumva, acest lucru i se părea cel mai important. Ploaia cădea în valuri, înmuind în apă înghețată câmpia nesfârșită și totul de pe suprafața ei. Stropii mari înțepau țeasta lui Jezal ca pietrele aruncate din praștie, îi mușcau mâinile expuse, vârful

urechilor, ceafa. Apa îi șiroia prin păr, prin sprâncene, pe obraji, curgând în pârâiașe în gulerul deja îmbibat. Ploaia întinsese o cortină plumburie peste pământ, ascunzând vederii absolut tot pe distanță de o sută de pași în față, doar că, desigur, aici nu era nimic de văzut nici înainte, nici în vreo altă direcție.

Jezal se scutură de frig și își strânse mai bine gulerul hainei. Gest absolut inutil, de vreme ce era deja ud până la piele. Afurisitul de negustor din Adua îl asigurase că haina e impermeabilă. Și bineînțeles că dăduse pe ea o căruță de bani, și îi plăcuse teribil cum îi stătea, atunci când o probase în prăvălie. Îi dădea un aer aspru de aventurier. Dar se îmbibase cu apă pe la cusături încă de la primele picături de ploaie. Și de câteva ore se simțea la fel de ud și înfrigurat cum s-ar fi simțit dacă ar fi intrat într-o cadă plină cu apă rece având hainele pe el.

Cizmele îi erau îmbibate cu apă înghețată, pielea de pe coapse i se rosese sub pantalonii leoarcă, șaua mustind de apă scârțâia și pleoscăia la fiecare mișcare a bietului cal. Îi curgea nasul, îl dureau nările și buzele, îl dureau până și palmele ude în care strângea hățurile. Sfârcurile lui erau două puncte ale agoniei într-o mare de disconfort fizic. Întreaga poveste era pur și simplu de nesuportat.

– Când o să se termine? murmură Jezal ca pentru sine, vârându-și capul între umeri și privind rugător la cerul mohorât, cu apa șiroindu-i pe obraji, intrându-i în gură, plesnindu-l peste ochi.

În momentul acela fericirea părea a însemna doar o cămașă uscată.

– Nu poți să faci ceva? îl întrebă gemând pe Bayaz.

– Ce să fac? se răți oi la el Magul, cu apa picurându-i de pe obraji și din barba năclăită. Crezi că mie îmi place? Să fiu în mijlocul câmpiei uriașe în afurisita asta de furtună la anii mei? Cerurile nu au acordat Magilor nicio dispensă specială, băiete, se pișă la fel pe toată lumea. Te sfătuiesc să încerci să te obișnuiești cu situația și să-ți ții pentru tine văicărelile. Un mare conducător trebuie să împărtășească necazurile cu adepții lui, cu oștenii lui, cu supușii lui. Numai așa le poate câștiga respectul. Marii conducători nu se vaită. Niciodată.

– La naiba cu ei, murmură Jezal în barbă. Și la naiba și cu ploaia asta!

– Zici că asta-i ploaie?

Nouădegete călărea alături, cu un zâmbet larg pe fața lui masivă și urâtă. Nu mult după ce începuse să plouă tare, Jezal fusese extrem de surprins să vadă cum nordicul își scoate mai întâi haina ponosită, apoi cămașa, le învelește pe amândouă într-o pânză groasă și își vede mai departe de drum despuiat până la brâu, nepăsându-i de ploaia care șiroia pe spinarea acoperită cu cicatrice, fericit ca un porc uriaș care se tăvălește în noroi.

La început, acest gen de comportament îl frapase pe Jezal, care îl considerase doar o altă manifestare de primitivism impardonabil, și mulțumise cerului că barbarul binevoise să-și lase pantalonii pe el, dar, pe măsură ce ploaia rece se întețea începând să-i pătrundă prin haină, nu mai era chiar atât de convins că avea dreptate. Nu ar fi avut cum să-i fie mai frig sau să fie mai ud fără haine, și măcar ar fi scăpat de frecarea nesfârșită, sâcâitoare

și dureroasă a cârpelor ude. Nouădegete îi rânji ca și cum i-ar fi putut citi gândurile.

– Nu-i decât o burniță. Nu se poate să fie mereu cer senin. Trebuie să fii realist!

Jezal scrâșni din dinți. Dacă i se mai spunea o singură dată să fie realist, avea să-l înjunghie pe Nouădegete cu sabia lui cea scurtă. Afurisită brută pe jumătate despuiată. Era destul de rău că trebuia să călătorească, să mănânce și să doarmă la nici o sută de pași de omul ăsta al peșterilor, dar să fie nevoit să-i asculte sfaturile stupide constituia o jignire mult prea greu de suportat.

– Al naibii primitiv bun de nimic, murmură ca pentru sine.

– Dacă va trebui să ne luptăm, cred că te vei bucura să-l știi prin preajmă.

Legănându-se încolo și încoace pe capra căruței hodorogite, Quai se uita pieziș la el. Ploaia îi lipise părul lung de obrajii trași. Pielea-i udă îl făcea să pară mai palid și mai bolnav ca oricând.

– Te-a întrebat cineva ceva?

– Cel care nu are trebuință de părerile celor din jur ar face bine să-și țină gura, făcu ucenicul un semn cu capul spre spinarea lui Nouădegete. Acela este Sângerosul Nouă, cel mai temut bărbat din Nord. A ucis mai mulți oameni decât ciuma.

Jezal se încruntă la nordicul care ședea șleampăt în șa, se gândi puțin la cele auzite și pufni disprețuitor.

– Nu mă sperie deloc, spuse cât de tare reuși, fără ca Nouădegete să-l audă.

Quai respiră zgomotos.

– Pun prinsoare că nu ți-ai tras niciodată sabia la nervi.

– Aș putea începe acum, bubui Jezal,

aruncându-i cea mai fioroasă căutătură pe care o avea în repertoriu.

– Vai, ce m-am speriat, chicoti ucenicul, deloc impresionat spre marea dezamăgire a lui Jezal. Dar dacă mă întrebi pe mine cine anume nu-i bun de nimic, aș putea să-ți spun pe cine mi-aș dori să fi lăsat în urmă.

– Asta-i bună, măi…

Jezal săltă în șa, surprins de un fulger care lumină cerul, urmat de un altul, înspăimântător de aproape. Gheare de lumină se strecurară prin întuneric și înhățară capetele proeminente ale norilor. Tunetul prelung se rostogoli peste câmpia lugubră, pocnind și trosnind sub vânt. Când se stinse, căruța se îndepărtase deja, văduvindu-l pe Jezal de șansa de a riposta.

– Ucenic idiot și afurisit, murmură, negru de supărare.

Când furtuna începuse să lumineze cerul, Jezal se îmbărbătase imaginându-și cum tovarășii lui de drum sunt loviți de fulgere. De pildă, ar fi fost foarte nimerit, într-un mod bizar, ca Bayaz să fie făcut scrum de un fulger venit din ceruri. Dar curând își pierdu nădejdea într-o asemenea izbăvire, fie ea doar un joc al închipuirii. Fulgerele n-ar ucide mai mult de o singură persoană și, dacă trebuia ca unul dintre ei să dispară, Jezal începu să spere să fie el acela. O lumină orbitoare și apoi dulcea uitare. Cea mai frumoasă cale de scăpare din tot acest coșmar.

Un firicel de apă se prelinse pe spatele lui Jezal, gâdilându-i pielea zdrelită. Își dorea nespus să se scarpine, dar știa că, dacă o va face, îl va apuca mâncărimea în zeci de alte locuri, toate situate între omoplați și ceafă, locuri pe care, oricât te-ai strădui, nu poți

ajunge să le scarpini. Închise ochii, iar capul i se înclină sub greutatea disperării până când bărbia-i udă ajunse să se sprijine de pieptu-i ud.

Ploua și ultima oară când a văzut-o. Își aminti totul cu dureroasă claritate. Vânătaia de pe obraz, culoarea ochilor, conturul gurii, cu colțul ușor ridicat. Simpla amintire fu suficientă să-i pună nodul în gât. Același nod pe care îl înghițea de douăzeci de ori pe zi. Primul lucru pe care îl făcea dimineața, la sculare, și ultimul pe care îl făcea noaptea, la culcarea pe pământul tare. Dorința lui cea mai fierbinte era să fie acum cu Ardee, la adăpost de pericol și de frig.

Se întrebă cât îl va mai aștepta, căci săptămânile treceau una după alta, iar ea nu primea nicio veste de la el. Mai trimitea încă în fiecare zi scrisori în Englia, scrisori pe care el nu le va primi niciodată? Scrisori prin care își exprima gingașele sentimente. Scrisori prin care cerea cu disperare vești. Scrisori prin care implora să i se răspundă. Acum i se vor adeveri bănuielile cele mai sumbre. Că el nu era nimic altceva decât o jigodie necinstită și nesimțitoare și mincinoasă, și că o uitase cu totul, când nimic nu putea fi mai departe de adevăr. Scrâșni din dinți disperat și frustrat, însă ce putea face? Era imposibil să trimiți scrisori din mijlocul unei pustietăți sinistre, chiar presupunând că le-ai fi putut scrie în potopul acesta epic. Blestemă în șoaptă numele Bayaz și Nouădegete, Picior-Lung și Quai. Blestemă Vechiul Imperiu și blestemă câmpia nesfârșită. Blestemă întreaga expediție dementă. Blestematul devenise un ritual pe care îl repeta la fiecare oră.

Ca prin ceață, Jezal începu să înțeleagă că

până atunci avusese parte de un trai ușor și bun. Acum i se părea aiurea că se văicărise atât de mult și atât de vocal pentru că trebuia să se trezească devreme ca să facă exerciții de scrimă, pentru că se înjosise într-atât încât jucase cărți cu locotenentul Brint, sau pentru că erau puțin cam prea prăjiți cârnații de la micul dejun. Ar fi trebuit să râdă, să aibă ochii scânteietori și pasul sprințar pentru simplul motiv că nu stătea în ploaie. Tuși, se smiorcăi și se șterse la nasul care îl durea cu mâna care îl durea. La câtă apă era în jur, nimeni nu va observa că plânge.

Singură Ferro părea că se simte și mai prost decât el. Arunca priviri furioase la norii care urinau peste ei, cu chipul zbârcit de ură și spaimă. Părul țepos îi era lipit de cap, hainele îmbibate cu apă atârnau fleșcăite pe umerii ei slabi, ploaia îi șiroia pe obrajii plini cu cicatrice și picura de pe vârful nasului ei ascuțit, de pe vârful bărbiei ei ascuțite. Semăna cu o pisică rea care s-a pomenit pe nepusă masă aruncată într-o baltă, cu trupul intrat la apă și fără aerul amenințător de dinainte. Poate că vocea unei femei va reuși să-l scoată din starea asta infectă de spirit, iar Ferro era cea mai apropiată chestie de o femeie pe care o avea la îndemână.

Își îndemnă calul și o ajunse din urmă străduindu-se să zâmbească, iar ea s-a întors și l-a privit fioros. Neplăcut surprins, Jezal își dădu seama că, dacă te uitai la ea de aproape, aerul amenințător era la locul lui. Îi uitase ochii. Ochii ei cei galbeni, ascuțiți ca pumnalele, cu pupile mici ca vârful de ac, ochii ei cei stranii și tulburători. Își dori acum să nu se fi apropiat de ea, însă nu putea trece mai departe fără să nu-i spună câteva cuvinte.

– Pun prinsoare că prin părțile tale nu prea plouă, nu-i așa?

– Ai de gând să-ți închizi gura aia împuțită, sau vrei să ți-o închid eu?

Jezal își drese glasul, strunindu-și calul ca să rămână în urma ei.

– Cățea nebună, șopti în barbă.

Dă-o naibii, să rămână în nemernicia ei. *El personal* nu avea de gând să-și plângă de milă. Nu-i stătea absolut deloc în fire.

Ploaia se oprise în cele din urmă, chiar înainte ca ei să ajungă acolo, însă aerul era tot greu de umezeală, cerul de deasupra era tot plin de culori ciudate. Lumina înserării își furișa razele roz și portocalii printre fuioarele norilor, aruncând o strălucire nepământeană peste câmpia plumburie.

Două căruțe goale în picioare, o alta dărâmată și fără o roată, cu un cal mort încă priponit de ea, prăbușit în noroi cu limba scoasă din gură și cu două săgeți frânte în crupa-i însângerată. Morții împrăștiați pretutindeni în iarba turtită, aidoma unor păpuși stricate și aruncate de un copil rău. Cu răni adânci, sau membre rupte, sau cu săgeți înfipte în trup. Unul avea brațul retezat de la umăr, iar osul spart îi ieșise din carne ca la hălcile de fripturi de la măcelărie.

Tot felul de lucruri în jurul lor. Arme stricate, lemne despicate. Câteva cufere zdrobite, din care fuseseră scoase baloturi de țesături, fuseseră sfârtecate și aruncate pe pământul ud. Butoaie sparte, cutii sfărâmate prin care se scotocise temeinic și se furase ce fusese de furat.

– Negustători, mârâi Nouădegete, privind dezastrul din jur. Așa cum zicem și noi că am

fi. Ieftină mai e viața prin părțile astea.

Ferro se strâmbă.

– Unde nu-i ieftină?

Rafale reci de vânt străbătură câmpia, trecând prin hainele ude ale lui Jezal. Nu mai văzuse niciodată un cadavru, iar aici erau… câte? Pe puțin o duzină. Începu să se simtă ciudat după ce numărase cam jumătate dintre ele.

Nimeni altcineva nu părea prea impresionat, de parcă aceste personaje ar fi fost frați de cruce cu violența.

Ferro se târa în patru labe printre leșuri, examinându-le, împungându-le, dovedind tot atâta emoție câtă ar fi avut un cioclu. Expresia de pe chipul lui Nouădegete spunea că el văzuse lucruri mult mai rele, iar Jezal nu se îndoia câtuși de puțin de asta, și că făcuse, la rândul lui, lucruri mult mai rele. Bayaz și Picior-Lung păreau cam tulburați, dar nu mai mult decât ar fi părut dacă ar fi descoperit niște urme necunoscute de cai. Quai nici măcar nu părea interesat.

În momentele acelea, lui Jezal i-ar fi convenit de minune să aibă și el parte de un strop din indiferența manifestată de ceilalți. N-ar fi recunoscut în ruptul capului, însă simțea că-i cam vine să vomite. Pielea aceea: flască și moartă și albă ca ceara, îmbrobonată de ploaie. Veșmintele acelea: sfâșiate și prădate. Se furaseră și cizme, și haine, chiar și cămăși. Rănile acelea. Dungi roșii, neregulate, vânătăi hidoase, tăieturi și găuri căscate larg în carne.

Jezal se întoarse brusc în șa, se uită în spate, la stânga, la dreapta, dar oriunde s-ar fi uitat, peisajul era același. N-avea unde să fugă, chiar dacă ar fi știut unde se află cea

mai apropiată așezare. Se afla în tovărășia altor cinci oameni, dar se simțea îngrozitor de singur. Se afla pe o câmpie imensă, dar se simțea prins în capcană.

I se păru că unul dintre cadavre se holbează la el. Un tânăr, cam de aceeași vârstă cu Jezal, cu părul de culoarea nisipului și urechi proeminente. Ar cam fi trebuit să se bărbierească, dar, firește, asta nu mai conta acum. În burtă avea o rană adâncă, iar ambele mâini și le ținea lângă ea, de parcă ar fi vrut s-o închidă. Dinăuntru luceau umed mațele vineții. Jezal simți că i se face și mai greață. Deja era cam sfârșit, pentru că mâncase prea puțin de dimineață. Se săturase până peste cap de pesmeți și nu fusese în stare să înghită zeama lungă pe care o pregătiseră ceilalți. Își întoarse privirea de la scena dezgustătoare și își coborî ochii în iarbă, prefăcându-se că ar căuta urme importante acolo, în vreme ce stomacul lui se zvârcolea în chinuri.

Strânse hățurile cât de tare putu, înghițind cu greu scuipatul care îi umpluse gura. La naiba, doar era unul dintre mândrii fii ai Uniunii. Mai mult încă, era de viță nobilă, descendent al unei familii de vază. Mult mai mult încă, era ofițer neînfricat în Oastea Regelui și câștigător al Competiției. Dacă ar fi vomitat la vederea câtorva picături de sânge, s-ar fi făcut de râs în fața adunăturii ăsteia de tâmpiți și primitivi, iar așa ceva nu trebuia să se întâmple în niciun caz. În joc se afla însăși onoarea națiunii sale. Se uită fioros la pământul ud, strânse tare din măsele și îi comandă stomacului să se potolească. Treptat, începu să se liniștească. Inspiră adânc pe nas. Aer rece, umed, liniștitor. Își

recăpătă controlul. Îi privi din nou pe ceilalți.

Ferro se așezase pe vine și își vârâse mâna până la încheietură într-una din rănile căscate ale mortului.

– E rece, se rățoi ea la Nouădegete, mort de dimineață, dacă nu mai de mult.

Își trase afară degetele bălite de sânge.

Jumătate din gustarea sărăcăcioasă de dimineață poposi pe hainele lui Jezal înainte ca acesta să apuce să se dea jos din șa. Făcu câțiva pași de om beat, icni de câteva ori și vomită iarăși. Aplecat, cu mâinile sprijinite pe genunchi, cu capul învârtindu-i-se, scuipă fiere în iarbă.

– Nu te simți bine?

Jezal ridică ochii, făcând tot posibilul să pară cât mai nonșalant, în ciuda dârei de salivă amară care i se prelingea pe bărbie.

– Nu mi-a priit mâncarea, șopti, ștergându-și nasul și gura cu mâna tremurândă.

Lamentabilă scuză, trebuia să recunoască.

Însă Nouădegete îl aprobă dând cu vehemență din cap.

– Mai mult ca sigur că ți-e rău de la carnea de dimineață. Nici eu nu m-am simțit prea bine.

Își declanșă din nou rânjetul enervant și îi întinse lui Jezal un burduf cu apă.

– E bine să bei cât mai mult. Te spală pe dinăuntru.

Jezal își clăti gura și scuipă, urmărindu-l cu privirea pe Nouădegete care se întorsese lângă cadavre și se încruntă. Straniu. Venit din partea altcuiva, ar fi fost un gest aproape generos. Mai luă o înghițitură de apă și începu să se simtă ceva mai bine. Cam nesigur pe picioare, reuși să ajungă la cal și se cățără înapoi în șa.

– Cei care au făcut dezastrul ăsta au fost mulți și bine înarmați, spunea Ferro. Iarba e plină de urme.

– Trebuie să fim prudenți, încercă Jezal să se vâre în discuție.

Ca înțepat, Bayaz se întoarse să-l privească cu asprime.

– Întotdeauna trebuie să fim prudenți! E la mintea cocoșului! Cât mai avem până la Darmium?

Picior-Lung se uită la cer, apoi la câmpie. Își linse un deget și îl ridică în bătaia vântului.

– Cu toate harurile mele, nu pot să spun cu prea mare exactitate cât mai avem dacă nu mă pot ghida după stele. Cam vreo optzeci de kilometri.

– Va trebui să ieșim în curând de pe drum.

– Nu trecem fluviul la Darmium?

– Orașul e în haos. Cabrian nu lasă pe nimeni să intre. Nu putem să ne asumăm riscul ăsta.

– Foarte bine, atunci mergem la Aostum. Vom ocoli Darmium și ne vom îndrepta spre vest. E un drum puțin mai lung, dar…

– Nu.

– Nu?

– Podul de la Aostum e distrus.

Picior-Lung se încruntă.

– Distrus, zici? Ce-i mai place lui Dumnezeu să-și pună supușii la încercare. Atunci trebuie să trecem fluviul Aos prin vad…

– Nu, spuse Bayaz. A plouat mult, iar fluviul este adânc. Vadurile nu sunt accesibile.

Navigatorul păru derutat.

– Ești stăpânul meu, desigur, iar eu, ca

destoinic membru al Ordinului Navigatorilor, te voi asculta întru totul, însă mă tem că nu există niciun alt drum. Dacă nu putem traversa fluviul nici la Darmium, nici la Aostum, și dacă nu-l putem trece nici prin vad…

– Mai există încă un pod.

– Încă un pod?

O clipă Picior-Lung păru nedumerit, apoi făcu ochii mari.

– Doar nu vrei să spui că…

– Podul de la Aulcus a rămas în picioare.

Ceilalți schimbară priviri încruntate.

– Parcă ai spus că locul acela este distrus, spuse Nouădegete.

– Că e un cimitir dărâmat, murmură Ferro.

– Parcă ai spus că nimeni nu se apropie de locul ăla.

– Nu ar fi fost prima mea opțiune, însă este tot ce avem. Când vom ajunge la fluviu, vom merge de-a lungul malului nordic până la Aulcus.

Nimeni nu făcu nicio mișcare. Picior-Lung, în mod special, avea întipărită pe chip o expresie de groază perplexă.

– Acum! explodă Bayaz. Este limpede că nu e bine să mai rămânem prin părțile astea.

Cu aceste cuvinte, își întoarse calul și se îndepărtă de cadavre. Quai ridică din umeri și smuci dârlogii, iar căruța bodogăni prin iarbă pe urmele Întâiului dintre Magi. Picior-Lung și Nouădegete porniră după ei, încruntați și presimțind că avea să li se întâmple ceva rău.

Jezal se uită la morții ai căror ochi priveau acuzator cerul care începuse să se întunece.

– N-ar trebui să-i îngropăm?

– Îngroapă-i tu, dacă vrei, mârâi Ferro săltând în șa dintr-o singură mișcare fluidă.

Îngroapă-i în borâtură.

A dracului tovărășie

Călăreau, numai asta făceau. De zile întregi făceau numai asta. Călăreau, îl căutau pe Bethod, cu iarna suflându-le în ceafă. Mlaștină și pădure, deal și vale. Ploaie și lapoviță, ceață și zăpadă. Căutau semne care să le spună că este aproape, dar știau că nu le vor găsi. O groază de timp irosit în zadar, după părerea Copoiului, dar, odată ce ai fost suficient de cretin să ceri să ți se încredințeze o misiune, ar fi bine să faci ceea ce ți s-a dat de făcut.

– Afurisită treabă, ce facem noi acum, mârâi Dow, schimonosindu-se și foindu-se și frământând hățurile în mâini.

Niciodată nu se dăduse prea mult în vânt după mersul călare. Îi plăcea să-și simtă picioarele pe pământ, orientate cu fața spre dușman.

– Afurisită pierdere de vreme. Cum îți place viața de iscoadă, Copoiule? Afurisită treabă!

– Cineva trebuie s-o facă și pe asta, nu? Măcar acum am cal.

– Ei, ce mă mai bucur pentru tine! râse batjocoritor Dow. Ai cal!

Copoiul ridică din umeri.

– Mai bine decât să merg pe jos.

– Mai bine decât să mergi pe jos, zici? îl luă Dow peste picior. Asta chiar pune capac la toate!

– Am nădragi noi. Și haine noi de lânică. Acum nu-mi mai îngheață rodiile de la vânt.

Replica stârni zâmbetul lui Tul, dar se

părea că lui Dow nu-i ardea de râs.

– Nu-ți mai îngheață rodiile de la vânt? În numele morților noștri, băiete, chiar în halul ăsta am ajuns? Ai uitat cine ești? Ai fost tovarășul cel mai apropiat al lui Nouădegete! Ai trecut munții alături de el! Ești pomenit în toate cântecele care i s-au închinat! Ai fost prima iscoadă a oștirilor! O mie de oameni se bazau pe ceea ce le spuneai tu!

– Chestia aia nu s-a sfârșit prea bine pentru nimeni, murmură Copoiul, însă Dow îl luase deja în vizor pe Tul.

– Dar tu, uriașule? Tul Duru Capdetunet, cel mai puternic ticălos din întregul Nord. Se spune că te-ai luptat cu urșii cu mâinile goale și ai învins de fiecare dată. Că ai apărat trecătoarea de unul singur, în vreme ce clanul tău a reușit să fugă cu bine. Se spune că ești un uriaș, înalt de trei metri, născut în miezul furtunii și cu burta plină de tunete. Ce mai zici acum, uriașule? Singurul tunet pe care îl mai faci în ultima vreme e atunci când te caci!

– Și ce dacă? mârâi supărat Tul. Ce, tu ești altfel? Oamenii îți șopteau numele, căci le era teamă să-l rostească cu glas tare. Își strângeau bine armele în mâini și stăteau lângă foc dacă bănuiau că te afli la cincisprezece kilometri apropiere! Dow cel Negru, spuneau ei, e tăcut și viclean și nemilos ca lupul! A ucis mai mulți oameni decât iarna, și e mai fioros decât ea! Cine mai dă acum o ceapă degerată pe tine, ia spune-mi? Vremurile s-au schimbat, iar tu ai luat-o la vale la fel ca noi toți!

Dow se mulțumi să surâdă.

– Exact asta vreau să spun, flăcău uriaș ce ești, exact asta. Fiecare dintre noi a fost

cineva. Am fost Bărbați Vestiți, Bărbați Aleși, Bărbați Cunoscuți. Mi-l aduc aminte pe frate-meu care-mi spunea că nimeni nu e mai iscusit cu arcul și sabia ca Harding Ursuzul, că nu e nimeni ca el în întregul Nord. Cea mai sigură mână din tot Cercul Lumii! Ce zici de asta, Ursuzule?

– Îhî, comentă Ursuzul.

Dow dădu din cap.

– Exact spusele mele. Acum uitați-vă la noi. Nu doar am luat-o la vale, ci chiar am căzut în afurisita aia de prăpastie! Facem treburile sudicilor ăstora? Treburile muierilor ăstora în izmene bărbătești? Treburile afurisiților ăstora de mâncători de salate, cu vorbele lor mărețe și săbiuțele lor subțirele?

Copoiul se foi jenat în șa.

– West ăla știe ce face.

– West ăla! izbucni Dow. Știe să-și deosebească gura de cur, adică știe mai multe decât ăilalți, dar e moale ca grăsimea de porc, și tu știi asta. N-are pic de vână-n el! Niciunul n-are! Aș pica pe spate de uimire dacă aș afla că măcar unul dintre ei a văzut vreodată o ambuscadă. Vă închipuiți voi că ar fi în stare să facă față unui atac al țăranilor lui Bethod?

Fornăi niște hohote amare de râs.

– Asta da glumă bună!

– Nu se poate nega că sunt o adunătură de pișecioși, șopti Tul, iar Copoiul fu nevoit să se declare de acord. Juma' din ei sunt prea flămânzi ca să poată ridica o armă, darămite s-o rotească cu ceva avânt, asta presupunând că ar ști cum. Cei instruiți au plecat în Nord să se lupte cu Bethod și ne-au lăsat aici cu resturile astea de pe fundul oalei.

– Resturi de pe fundul țucalului, părerea mea. Tu ce zici, Treicopaci? strigă Dow.

Stânca din Uffrith, nu? Ai stat șase luni ca un ghimpe în curu' lui Bethod, devenind eroul tuturor oamenilor cu mințile la locul lor din Nord! Rudd Treicopaci! Iată un bărbat cioplit în piatră! Iată un bărbat care nu bate nicicând în retragere! Vreți onoare? Vreți demnitate? Vreți să știți ce înseamnă a fi bărbat adevărat? Nu căutați mai departe! Ei, ce pricepi tu din toată povestea asta? Facem treburi mărunte! Scotocim prin mlaștini după Bethod când știm foarte bine că nu are cum să fie acolo! Treabă de copii și, în plus, trebuie să ne considerăm norocoși că am primit-o, nu-i așa?

Treicopaci își struni calul și îl întoarse încet. Cu capul vârât între umeri, obosit, îl privi lung pe Dow aproape un minut.

– Cască-ți bine urechile și ascultă măcar o dată, îi spuse, fi'ncă nu am de gând să-ți spun asta la fiecare kilometru. Lumea nu-i în multe, foarte multe privințe așa cum mi-ar plăcea mie să fie. Nouădegete s-a întors în țărână. Bethod s-a proclamat Rege al nordicilor. Shanka se strâng ca să treacă munții și ca să ne năpădească. Am mers prea mult, și m-am luptat prea mult, și am auzit prea multe căcaturi de la tine cât să mă țină toată viața. Și sunt la o vârstă când ar trebui să stau cu cracii în sus și fiii pe care nu-i am să aibă grijă de mine. Așa că vezi că am probleme mai mari decât dezamăgirea pe care o simți tu în fața vieții. Poți să bodogănești cât vrei despre gloria trecutului, Dow, ca o muiere bătrână furioasă că țâțele nu-i mai stau țepene, și-i ating buricul, sau poți să taci dracului din gură și să mă ajuți.

Privi lung în ochii fiecăruia, iar Copoiul se simți ușor rușinat pentru că nu avusese

încredere în el.

– Cât despre faptul că îl căutăm pe Bethod unde nu e, știți cu toții că Bethod a fost mereu un om al surprizelor. Ni s-a încredințat misiunea de a merge în recunoaștere și intenționez să o duc la capăt.

Se aplecă în șa.

– Ce ziceți de ordinul ăsta? Gura închisă. Ochii căscați.

Se întoarse și își îmboldi calul printre copaci.

Dow inspiră adânc:

– În regulă, șefu', perfect. Doar că e păcat. Atât am spus. Că-i păcat.

– Sunt trei, spuse Copoiul. Nordici, cu siguranță, dar mi-e greu să-mi dau seama din ce clan. Și fi'ncă i-am găsit aici, cred că sunt de-ai lui Bethod.

– Mai mult decât sigur că-s de-ai lui, zise și Tul. Se pare că-i la modă zilele astea.

– Doar trei? se miră Treicopaci. N-au ce căuta trei oameni de-ai lui Bethod de capul lor. Trebuie să fie mai mulți prin apropiere.

– Haideți să ne ocupăm de ăștia trei, mârâi Dow, și să-i prindem pe ăilalți mai încolo. Am venit aici ca să mă bat.

– Ai venit aici pentru că te-am târât eu, îl repezi Treicopaci. Voiai să te întorci încă de acum o oră.

– Îhî, comentă Ursuzul.

– Putem să-i ocolim dacă vrem, arătă Copoiul spre pădurea rece. Sunt pe coastă, printre copaci. Îi putem ocoli foarte ușor.

Treicopaci își ridică privirea la cerul cu irizări cenușii și trandafirii și clătină din cap.

– Nu. Se întunecă și nu-mi convine să-i știu în spatele nostru pe întuneric. Dacă tot

suntem aici, și dacă tot sunt și ei aici, ar trebui să ne ocupăm de ei. Cu armele.

Se ghemui pe vine și spuse în șoaptă.

– Uite cum facem. Copoiule, tu dai ocol și te urci pe creastă, deasupra lor. Când auzi semnalul, îl iei pe cel din stânga. Ești atent la ce-ți spun? Cel din stânga. Și ai grijă să nu greșești.

– Da, spuse Copoiul, stânga.

Se înțelegea mai mult sau mai puțin de la sine că nu trebuia să greșească.

– Dow, tu te furișezi și te ocupi de cel din mijloc.

– Mijlocul, mârâi Dow. E terminat.

– Ultimul îți rămâne ție, Ursuzule.

Ursuzul își freca arcul cu o cârpă, fără să-și ridice ochii.

– Lucrați curat și bine, băieți. Nu vreau ca vreunul din voi să se întoarcă în țărână din cauza asta. Ocupați-vă locurile.

Copoiul descoperi un loc bun deasupra celor trei iscoade ale lui Bethod și le urmări din spatele unui copac. De sute de ori făcuse asta, dar tot își mai simțea nervii încordați. Poate că așa era mai bine. Căci omul face greșeli atunci când se relaxează.

Copoiul era cu ochii în patru, așa că îl zări în lumina tot mai palidă pe Dow care se furișa prin tufișuri, cu privirea ațintită asupra obiectivului său. Ajunsese foarte aproape. Copoiul potrivi o săgeată în arc și îl ținti pe cel din stânga, având grijă să respire rar ca să nu-i tremure mâinile. Și atunci își dădu seama. Acum, că era în cealaltă parte, cel care-i fusese în stânga ajunsese în dreapta. În care să tragă?

Înjură în gând, silindu-se din răsputeri să-și aducă aminte ce spusese Treicopaci. Dă ocol

și ia-l pe cel din stânga. Cel mai rău ar fi fost să nu facă nimic, așa că ținti spre cel aflat acum în stânga și speră că totul va fi bine.

Îl auzi pe Treicopaci dând semnalul, ca un strigăt de pasăre. Dow se pregăti să sară. Copoiul dădu drumul săgeții. Pătrunse în spinarea țintei sale chiar în momentul în care săgeata Ursuzului îi intră în piept, iar Dow îl apucă pe cel din mijloc și îl înjunghie în spate. Însă unul rămăsese neatins și foarte mirat.

– Rahat! șopti Copoiul.

– Ajutor! strigă cel rămas în viață, înainte ca Dow să apuce să sară asupra lui.

Se rostogoliră prin frunze, gemând, mârâind și zbătându-se. Brațul lui Dow se înălță și coborî – o dată, de două ori, de trei ori, apoi se ridică în picioare, aruncând priviri fioroase în jur și părând extrem de iritat. Copoiul ridica din umeri când auzi o voce din spate.

– Ce e?

Îngheță. Altul. În tufișuri, la nici zece pași distanță. Luă o săgeată, o potrivi în arc, ușor și cu grijă, apoi se întoarse încet. Descoperi că erau doi. Îl văzuseră și ei. Iar în gură simți gust de bere veche. Se holbară unii la alții câteva clipe. Copoiul îl ținti pe cel mai mătăhălos și își încordă arcul.

– Nu! strigă cel vizat.

Săgeata îl lovi în piept, gemu și se clătină și căzu în genunchi. Copoiul aruncă arcul și vru să-și scoată cuțitul, dar celălalt fu mai rapid și îl doborî. Căzură în tufe și începură să se rostogolească.

Lumină, întuneric, lumină, întuneric. Se rostogoleau iar și iar, pe râpă în jos, lovindu-se cu picioarele, trăgându-se de haine și

cărându-și pumni. Copoiul își izbi capul de o piatră și rămase întins pe spate, luptându-se cu ticălosul ăla. Șuierau amândoi, nu rosteau cuvinte, ci scoteau sunete, asemeni câinilor care se încaieră. Celălalt își eliberă una din mâini și reuși să scoată un cuțit de undeva, iar Copoiul reuși să-i prindă încheieturile înainte ca lama să-l străpungă.

Celălalt se lăsase peste el cu toată greutatea, ținând cuțitul cu ambele mâini. Copoiul îl ținea de încheieturi cu ambele mâini și îl împingea cât putea de tare, însă nu suficient de tare. Lama cobora încet, cobora spre fața Copoiului. Se holba cruciș la ea, la bucata ascuțită de metal, aflată la vreun sfert de metru de nasul lui.

– Mori, jigodie împuțită! și mai coborî încă câteva degete.

Copoiul simțea că rămâne fără puteri, îl ardeau umerii, brațele, mâinile. Privea fix chipul celuilalt. Nebărbierit, dinți îngălbeniți, nas coroiat și ciupit de vărsat, lațe lungi și slinoase curgându-i în ochi. Vârful cuțitului săltă mai aproape. Copoiul era un om mort, și nimeni nu mai putea face nimic.

Hârșt.

Iar capul celuilalt dispăru. Fața Copoiului se umplu de sânge, fierbinte și lipicios și rău mirositor. Corpul celuilalt se înmuie, iar Copoiul îl îmbrânci într-o parte, cu sânge în ochi, sânge în nas, sânge în gură. Se ridică cu greu în picioare, icnind și sufocându-se și scuipând.

– Ești bine, Copoiule. Ești bine, se auzi vocea lui Tul. Ar fi trebuit să-i ataci înainte să se dezmeticească.

– Trăiesc, șopti Copoiul, așa cum obișnuia să șoptească Logen Nouădegete la capătul

fiecărei bătălii. Trăiesc.

În numele celor morți, scăpase ca prin urechile acului.

– Nu prea au multe, spunea Dow care inspecta tabăra.

O oală pe foc, arme și alte unelte, dar nu prea multe de-ale gurii. Prea puțin ca să fie singuri în mijlocul pădurii.

– Poate că erau iscoade, zise Treicopaci. Deschideau drumul unui grup mai mare.

– Socotesc că așa e, îl aprobă Dow.

Treicopaci îl plesni pe Copoi pe umăr.

– Te simți bine?

Încă își mai ștergea sângele de pe obraji.

– Da, așa cred.

Cam zdruncinat, dar își va reveni curând.

– Doar niște tăieturi și zgârieturi. Nu se moare din asta.

– Bine, pentru că nu mă pot lipsi de tine. Ce-ar fi să te furișezi până sus, printre copaci, și să arunci o privire, cât curățăm noi mizeria de aici? Vezi ce căutau ticăloșii ăștia.

– Bine așa, spuse Copoiul inspirând adânc. Bine așa.

– Afurisită treabă, ce mai zici acum, Dow? șopti Treicopaci. Treabă de copii și trebuie să ne considerăm norocoși că am primit-o? Ce mai zici acum?

– Poate că am făcut o greșeală.

– Una mare, se băgă în vorbă și Copoiul.

Pe versanții întunecoși ardeau o sută de focuri, poate chiar mai multe. Nu mai e nevoie să spunem că erau și oameni. Majoritatea robi, prost înarmați, dar și foarte mulți țărani. Copoiul zări ultima lumină a zilei licărind pe vârfurile sulițelor lor, și pe

marginile scuturilor, și pe zalele lor lustruite și gata de luptă. Îi zări strânși în jurul stindardelor desfășurate în vânt ale fiecărei căpetenie de clan. O mulțime de stindarde. Douăzeci, poate chiar treizeci, la o numărătoare rapidă. Copoiul nu văzuse niciodată mai mult de zece la un loc.

– Cea mai mare oștire care a ieșit vreodată din Ținutul Nordului, murmură el.

– Da, răspunse Treicopaci. Și toți luptă pentru Bethod și sunt la mai puțin de cinci zile de mers călare de sudiști.

Arătă spre unul din steaguri.

– Aia nu-i flamura lui Oasemici?

– Ba da, mârâi Dow și scuipă într-unul din tufișuri. A lui e emblema. Am niște polițe de plătit ticălosului ăluia.

– Sunt teribil de multe polițe de plătit ălora de jos, zise și Treicopaci. Uite și stindardul lui Palid-ca-Zăpada, și cel al lui Coastealbe, și uite-l și pe al lui Crendel Goring, acolo, după stânci. A dracului tovărășie. Toți s-au aliat cu Bethod de la bun început. Și toți s-au îmbogățit din cauza asta.

– Da' ăia cine sunt? întrebă Copoiul arătând spre un grup pe care nu-l recunoștea – embleme cu aspect funest, confecționate din piele și oase. I se părea că seamănă cu flamurile muntenilor.

– Nu-i stindardul lui Crummock-i-Phail?

– Neee! Niciodată n-ar îngenunchea nici înaintea lui Bethod, nici înaintea altcuiva. Ticălosul ăla nebun trebuie să fie tot pe undeva prin munți, urlând la lună.

– Dacă nu cumva nu i-a făcut Bethod felul, grohăi Dow.

Treicopaci clătină din cap.

– Nu prea cred. Nemernicul ăla de

Crummock e șiret. Ani de zile i-a rezistat lui Bethod în Ținuturile Înalte. Se spune că ar cunoaște toate potecile.

– Atunci ale cui sunt? întrebă Copoiul.

– Habar n-am. Ar putea fi niște băieți din est, de după Crinna. Pe acolo sunt tot felul de oameni ciudați. Recunoști vreunul din steaguri, Ursuzule?

– Da, răspunse Ursuzul, dar asta fu tot ce spuse.

– Nici nu mai contează ale cui sunt stindardele, murmură Dow, uitați-vă doar câți sunt. Juma' de Nord s-a strâns acolo.

– Cea mai rea jumătate, spuse Copoiul.

Privea fix steagul lui Bethod, ridicat în centrul oștirii. Un cerc mâzgălit cu vopsea roșie pe o bucată imensă de piele neagră, o bucată cât un pogon de mare, așa i se părea, mare cât un câmp, cocoțată pe un trunchi înalt de pin, fluturând nefast în vânt. Uriașă emblemă.

– Nu mi-ar conveni să fiu eu cel care o cară, mai șopti el.

Dow se târî până lângă el.

– Poate am reuși să ne furișăm până acolo după lăsarea nopții, șopti el. Poate reușim să ne furișăm acolo și să înfigem cuțitul în burta lui Bethod.

Se priviră tăcuți. Riscul era uriaș, dar Copoiul nu se îndoia că merită să încerce. Nu era niciunul dintre ei care să nu fi visat că-l va trimite pe Bethod înapoi în țărână.

– Să-i vârâm cuțitul în burtă ticălosului, murmură și Tul, cu un rânjet larg pe față.

– Îhî, grohăi Ursuzul.

– Uite, asta-i o treabă care merită făcută, șuieră Dow. Asta-i treabă adevărată.

Copoiul dădu din cap, privind focurile din

vale.

– Firește.

Faptă nobilă. Demnă de Bărbați Vestiți așa cum erau ei, sau, poate, cum fuseseră odinioară. Se vor compune cântece închinate eroismului lor, firește. Doar gândindu-se, și Copoiul simți cum începe să-i fiarbă sângele în vine, cum i se face pielea de găină pe mâini, dar Treicopaci nici nu vru să audă de așa ceva.

– Nu. Nu putem risca. Trebuie să ne întoarcem și să spunem Unioniștilor ce am văzut. Să le spunem că au oaspeți. Oaspeți răi și mulți.

Se trase de barbă și Copoiul înțelese că nici lui nu-i convine să bată în retragere. Nimănui nu-i convenea asta, dar știau că are dreptate. Până și Dow știa că are dreptate. Ar fi fost foarte posibil nici să nu reușească să ajungă la Bethod, iar dacă, prin absurd, ar fi ajuns, să nu mai poată pleca de acolo.

– Trebuie să ne întoarcem, spuse Copoiul.

– Corect, zise Dow. Ne întoarcem. Păcat, totuși.

– Da, fu de acord Treicopaci. Păcat.

Umbre lungi

– În numele celor morți.

Ferro nu spuse nimic, însă, pentru prima dată de când o cunoștea Logen, i se șterse furia din privire. Chipul îi era destins, gura ușor întredeschisă. Pe de altă parte, Luthar rânjea ca prostul.

– Ați mai văzut așa ceva? strigă el din toate puterile ca să acopere zgomotul, întinzând mâna care-i tremura.

– Nu mai există ceva asemănător, fu de acord Bayaz.

Logen se văzu nevoit să admită că se tot întrebase la ce bun toată zarva făcută despre traversarea fluviului. Sigur, râurile mari din Nord ar fi constituit o problemă, mai ales într-un anotimp potrivnic și mai ales dacă duceai cu tine echipamente greoaie. Dacă nu era niciun pod, căutai un vad bun, îți țineai armele deasupra capului și traversai apa. Sigur că cizmele ți se uscau greu după aceea, sigur că trebuia să fii cu ochii în patru după ambuscade, dar, în rest, nu aveai motive să te temi că râul îți va face rău. Râul era cel mai bun loc unde să-ți umpli burduful cu apă.

Dar ar fi fost extrem de periculos să încerci să ți-l umpli la Aos, presupunând că nu ai fi fost asigurat cu o frânghie foarte lungă.

Pe vremuri, Logen fusese în vârful stâncilor de lângă Uffrith și urmărise cum se spărgeau valurile de pietrele de dedesubt, iar marea se întindea cât vedeai cu ochii, cenușie și spumegând. Acolo te simțeai amețit și plin de umilință și de îngrijorare. Senzația care îl

cuprinsese pe marginea canionului marelui fluviu era asemănătoare în multe privințe. Cu singura deosebire că acest peisaj se termina la aproape o jumătate de kilometru depărtare, unde o altă stâncă se ridica din apă. Țărmul celălalt, dacă o stâncă semeață putea fi numită „țărm”.

Înaintă cu băgare de seamă până la margine, pipăind pământul moale cu vârful cizmei și se uită în jos. Neinspirată idee. Lutul roșiatic atârna prins numai în rădăcinile albe ale ierbii, iar apoi pietrele colțuroase se duceau în prăpastia abruptă. Mult mai jos, acolo unde apa înspumată se izbea de ele, se iscau jeturi strălucitoare de stropi, nori de ceață fină pe obrajii lui Logen. De crăpături și de margini se agățau mănunchiuri de ierburi, iar păsările zburau printre ele, sute de păsări mici și albe. Logen le auzea slab flecăreala peste mugetul puternic al fluviului.

Se gândi cum ar fi fost să cadă în infernul acela de apă neagră – să fie înghițit și prins în vârtejuri și sfâșiat ca o frunză în furtună. Încercă să-și înăbușe emoția, uitându-se în jur după ceva de care să se poată agăța. Se simțea foarte mic și imponderabil, ca și cum o rafală puternică de vânt l-ar fi putut smulge din loc. Aproape că simțea cum i se zbate apa sub tălpi, îi simțea pulsul frenetic, balansul, puterea-i de nestăvilit care făcea pământul însuși să se cutremure.

– Înțelegi acum de ce ne trebuie un pod? îi urlă Bayaz în ureche.

– Cum s-ar putea face un pod aici?

– La Aostum fluviul se ramifică în trei părți, iar canionul este mult mai puțin adânc. Arhitecții împăratului au construit insule și și-au făcut podurile din mai multe grinzi

arcuite. Chiar și așa, toată povestea a durat doisprezece ani. Kanedias însuși a construit podul de la Darmium și l-a oferit în dar fratelui său, Juvens, pe vremea când încă mai erau în relații bune. Podul acesta trece fluviul dintr-o singură bucată. Nimeni nu știe acum cum de a reușit.

Bayaz se întoarse la cai.

– Cheamă-i și pe ceilalți, trebuie să mergem!

Ferro se întorcea deja de la mal.

– Ce mult mai plouă, spuse privind peste umăr, încruntându-se și clătinând necăjită din cap.

– Acolo de unde vii nu sunt fluvii ca ăsta, nu-i așa?

– În Ținuturile Haine nimic nu-i mai prețios ca apa. Oamenii se omoară între ei pentru o picătură.

– Acolo te-ai născut? În Ținuturile Haine?

Ciudat nume pentru o țară, dar ei i se potrivea de minune.

– Nimeni nu se naște în Ținuturile Haine, albule. Acolo doar se moare.

– Nemilos loc, nu? Atunci, unde te-ai născut?

Îl privi furioasă.

– Ce-ți pasă?

– Încerc să mă port prietenos.

– Prieteni! exclamă ea disprețuitor, trecând iute pe lângă el înspre cai.

– Care-i problema? Ai prea mulți de nu mai ai nevoie de încă unul?

Se opri, se întoarse pe jumătate și îl privi printre gene.

– Prietenii mei n-au viață lungă, albule.

– Nici ai mei, dar mă risc, dacă te riști și tu.

– Bine, spuse ea, cu o expresie deloc prietenoasă pe chip. Când eram mică, gurkienii mi-au invadat țara și m-au luat în robie. I-au făcut sclavi pe toți copiii.

– Sclavi?

– Da, tâmpitule, sclavi! Cumpărați și vânduți așa cum măcelarul cumpără și vinde carnea! Asta înseamnă că ești proprietatea cuiva care poate face cu tine absolut orice-i trece prin cap, așa cum face cu o capră, sau cu un câine, sau cu pământul din grădină! Asta vrei să afli, prietene?

Logen se încruntă.

– La noi, în Nord, nu există obiceiul ăsta.

– Ai, ssssă-nnebunești tu! șuieră ea, strâmbându-și buzele a dispreț. Bravo ție!

Ruinele se înălțau amenințătoare în fața lor. O pădure de coloane năruite, un labirint de ziduri sfărâmate, tot pământul din jur presărat cu lespezi de înălțimea unui om. Ferestrele sparte și porțile goale se căscau ca niște răni. Contur negru, neregulat, cioplit din norii grăbiți, ca un șir de dinți putreziți.

– Ce oraș a fost ăsta? întrebă Luthar.

– N-a fost un oraș, zise Bayaz. La apogeul Timpurilor Străvechi, atunci când puterea împăratului era nemăsurată, acesta era palatul lui de iarnă.

– Tot ăsta? se uită mai bine Logen la ruine. Tot ăsta a fost casa unui singur om?

– Și nici măcar nu-l folosea întregul an. Mare parte a timpului, curtea stătea la Aulcus. Doar iarna, când zăpezile reci coborau din munți, își aducea împăratul suita aici. O armată de santinele, de servitori, de bucătari, de funcționari, de prinți, și copii, și neveste, toți traversau câmpia înaintea

vânturilor înghețate și, pentru mai puțin de trei luni, se stabileau aici, în holurile cu ecou, în grădinile splendide, în încăperile aurite, explică Bayaz clătinându-și capul pleșuv. În vremurile de demult, dinainte de război, locul acesta strălucea ca marea în fața soarelui la răsărit.

Luthar pufni:

– Să înțeleg că Glustrod l-a făcut una cu pământul?

– Nu. Nu a căzut în timpul acelui război, ci în altul, mulți ani mai târziu. Într-un război declanșat la ordinul meu, după moartea lui Juvens, împotriva fratelui lui mai vârstnic.

– Kanedias, șopti Quai, Maestrul Creator.

– Război la fel de crunt, la fel de brutal, la fel de nemilos ca acela dinaintea lui. Ba chiar mai distrugător. Murise Juvens, a murit și Kanedias în cele din urmă.

– N-a fost deloc o familie fericită, mârâi Logen.

– Deloc, se încruntă Bayaz privind la ruinele fostei măreții. Odată cu moartea Creatorului, ultimul dintre cei patru fii ai lui Euz, s-au încheiat și Timpurile Străvechi. Ne-au rămas doar ruinele, mormintele și legendele. Nu suntem decât niște oameni mărunți îngenuncheați pe umbrele lungi ale trecutului.

Ferro se ridică în șa.

– Călăreți, strigă ea, privind înspre orizont. Vreo patruzeci, poate chiar mai mulți.

– Unde? se panică Bayaz, punându-și mâna streașină la ochi. Nu văd nimic.

Nici Logen nu vedea nimic în afară de iarba mlădioasă și norii din înaltul cerului.

Picior-Lung se încruntă.

– Nu văd niciun călăreț, și sunt

binecuvântat cu o vedere perfectă. Zău, adesea mi s-a spus că…

– Vrei să aștepți până o să-i vezi, îl repezi Ferro, sau ai de gând să ieși de pe drum înainte să ne vadă ei pe noi?

– Ne ascundem printre ruine, le strigă Bayaz peste umăr. Și îi vom aștepta să treacă. Malacus! Întoarce căruța!

Ruinele palatului de iarnă fojgăiau de umbre, de tăcere și de sentimentul decăderii. Dărăpănăturile se ridicau împrejurul lor, acoperite cu iederă bătrână și mușchi umed, brăzdate de excrementele păsărilor și liliecilor. Acum animalele își făcuseră culcușul lângă palat. Păsările cântau din mii de cuiburi aburcate în zidăria străveche. Păianjenii își țesuseră pânzele sclipitoare deasupra ușilor dărâmate, ornate cu picuri argintii de rouă. Șopârle minuscule, care se încălzeau la soare pe lespezile căzute, fugeau din calea lor. Zăngănitul căruței pe bulgării de pământ, zgomotul pașilor și al copitelor răsunau izbindu-se de pietrele murdare de noroi. Pretutindeni, apa picura, curgea și pleoscăia în bălți ascunse vederii.

– Ține asta, albule, aruncă Ferro sabia în mâinile lui Logen.

– Unde te duci?

– Așteaptă aici și nu te lăsa văzut. O să-i pândesc de acolo, făcu ea un semn cu capul spre un loc aflat în fața lor.

În copilărie, Logen nu părăsise cercul de copaci din jurul satului. În tinerețe, petrecuse multe zile în Ținuturile Înalte, punându-și la încercare puterile în fața muntelui. Într-o iarnă, la Heonan, muntenii reușiseră să apere trecătoarea de pe culmi. Nici Bethod nu credea că mai era vreo altă cale de acces, însă

Logen descoperise un drum spre vârful înghețat și își luase revanșa. Însă aici nu-și dădea seama cum s-ar putea urca cineva pe ruine. Fără să piardă câteva ore bune. Erau ziduri înalte și înclinate, acoperite cu plante târâtoare uscate, cioturi de lespezi acoperite cu mușchi alunecos ce păreau că se mișcă în lumina care răzbătea printre norii grăbiți de pe cer.

– Cum naiba ai de gând să te urci…

Dar ajunsese deja la jumătatea uneia dintre coloane. De fapt, nu se urca, ci mai degrabă se cățăra extrem de iute, ca o insectă. Se opri o clipă în vârf, își găsi un punct de sprijin, apoi sări prin aer, peste capul lui Logen, aterizâ pe zidul din spatele acestuia și îl escaladă iute, declanșând o ploaie de mortar. Se lăsă pe vine și se uită urât la el.

– Încearcă să nu mai faci atâta gălăgie, șuieră ea și dispăru.

– Ați văzut? șopti Logen, însă ceilalți trecuseră deja mai departe, în umbrele jilave, iar el se grăbi să-i urmeze, nedorind să rămână singur în cimitirul acela năpădit de buruieni.

Quai trăsese căruța mai departe și se sprijinea de ea, alături de caii agitați. Întâiul dintre Magi îngenunchease în iarbă, lângă el, și freca cu palmele zidul acoperit cu licheni.

– Uită-te aici, îi spuse când Logen încercă să se strecoare mai departe. Uită-te la gravurile de aici. Capodopere ale vremurilor străvechi! Povești, lecții și semne ale istoriei.

Cu degetele-i groase mângâie ușor tăieturile din piatră.

– S-ar putea ca noi să fim primii care să le privim după multe secole!

– Mmm, răspunse Logen umflându-și

fălcile.

– Uită-te aici! arătă Bayaz spre zid. Euz le dă darurile celor trei fii, în vreme ce Glustrod îi pândește din întuneric. Este nașterea celor trei discipline pure ale magiei. Ce măiestrie nemaipomenită, nu crezi?

– Sigur.

– Și aici, mormăi Bayaz îndepărtând câteva buruieni și ajungând la următoarea scenă gravată pe zidul acoperit cu mușchi. Glustrod intenționează să distrugă lucrarea fratelui său.

Se văzu nevoit să rupă un mănunchi de iederă uscată ca să poată dezveli scena.

– Încalcă Prima Lege. Aude vocile din lumea de jos, vezi? Invocă diavolii și îi trimite să lupte împotriva dușmanilor lui. Iar în asta, șopti trăgând de un mănunchi de licheni uscați, ia să vedem…

– Glustrod sapă, murmură Quai. Cine știe? Poate în scena următoare va găsi ceea ce caută.

– Hmm, bombăni Întâiul dintre Magi, lăsând iedera să cadă la loc peste zid. Îi aruncă ucenicului său o căutătură furioasă și se ridică încruntat. Poate că, uneori, este mai bine să lăsăm trecutul să doarmă.

Logen își curăță gâtul și se strecură mai departe, aplecându-se ca să treacă pe sub o arcadă aproape dărâmată. Dincolo de ea, într-un loc deschis și vast, năpădit, la fel, de buruieni, erau rânduri de copăcei noduroși. Ierburi și urzici înalte până la brâu, uscate și putrede de la ploaie, lângă zidurile îmbrăcate în mușchi.

– Poate că nu este rostul meu să o spun, se auzi vocea veselă a lui Picior-Lung, dar trebuie să fie spus! Talentul meu de navigare

este remarcabil! Mai presus de talentul oricărui alt Navigator, tot așa cum muntele se ridică deasupra unei văi adânci!

Logen se strâmbă, avea de ales între mânia lui Bayaz și lăudăroșenia lui Picior-Lung și nu-i convenea nici una, nici alta.

– Am condus grupul nostru prin câmpia nesfârșită până la fluviul Aos, fără să mă abat nici măcar cu un kilometru din drum!

Navigatorul aruncă un zâmbet radios lui Logen și lui Luthar, de parcă ar fi așteptat din partea lor o avalanșă de elogii.

– Și fără să ne întâlnim cu vreun dușman, într-un ținut considerat a fi cel mai primejdios din câte există sub soare!

Se încruntă.

– Poate că am făcut deja un sfert din călătoria noastră epică. Nu sunt convins că înțelegeți câte greutăți am întâmpinat. Am găsit drumul cel bun prin câmpia netedă, în pragul dintre toamnă și iarnă, fără stele după care să mă ghidez!

Clătină dezamăgit din cap.

– Este adevărat ce se spune, culmea succesului este și culmea solitudinii.

Se întoarse și se îndreptă spre unul din copaci.

– Cazarea de aici nu este una dintre cele mai bune, dar măcar pomii fructiferi mai dau încă rod.

Picior-Lung smulse un măr verde de pe o creangă joasă și începu să-l șteargă de mâneca hainei.

– Nimic mai bun decât un măr gustos, chiar din livada împăratului, rânji el ca pentru sine. Bizar, nu? Plantele trăiesc mai mult decât cele mai minunate lucrări ale omului.

Luthar se așezase în apropiere pe o statuie dărâmată, iar acum își scoase din teacă sabia cea lungă și și-o puse peste genunchi. Oțelul sclipi cu limpezimea oglinzii când el o răsuci în mâini, o privi intens, își linse un deget și șterse o pată invizibilă. Scoase o tocilă și se apucă atent să ascută tăișul lung și subțire. Metalul cânta blând sub mișcarea de du-te vino a pietrei. Și era mângâietor acel sunet, era mângâietor acel ritual, prea bine cunoscut lui Logen din miile de dăți petrecute în trecut în jurul focurilor de tabără.

– Chiar trebuie să faci asta? îl întrebă Fratele Picior-Lung. Ascuți, lustruiești, ascuți, lustruiești, zi și noapte, noapte și zi, de mă apucă durerea de cap. Și nici măcar n-ai apucat să le folosești încă. Poate că atunci când vei avea nevoie de săbii îți vei da seama că le-ai lustruit atât de mult de n-a mai rămas nimic din ele, chicoti singur la gluma bună pe care o făcuse. Și ce-ai să te faci atunci?

Luthar nici măcar nu se osteni să-și ridice ochii.

– Ce-ar fi să te gândești cum să ne treci peste câmpia asta afurisită și să lași săbiile pe seama cuiva care se pricepe la ele?

Logen zâmbi în barbă. După părerea lui, merita să urmărească această ceartă între cei doi, cei mai îngâmfați oameni pe care-i întâlnise vreodată.

– Îhî, pufni Picior-Lung, arată-mi pe cineva care înțelege rostul săbiilor ăstora și n-am să te mai bat niciodată la cap.

Ridică mărul la gură, dar rămase cu mâna goală încă înainte de a fi apucat să muște din el. Luthar se mișcase cu viteza gândului și îl străpunsese cu vârful sclipitor al sabiei.

– Dă-mi-l înapoi!

Luthar se ridică în picioare.

– Desigur.

Și îl eliberă cu o mișcare îndemânatică a încheieturii, câștigată prin multe exerciții. Dar, înainte ca Picior-Lung să apuce să-l prindă, Luthar își trase iute din teacă și sabia cea scurtă, o aruncă, și despică fructul când încă mai zbura prin aer. Navigatorul se pomeni că jonglează cu două jumătăți egale de măr, înainte de a le lăsa să cadă pe pământ.

– Al naibii să fii, ce-ți mai place să faci pe grozavul! se răți oi el.

– Nu suntem toți hărăziți cu modestia ta, murmură Luthar.

Logen chicoti iarăși, în vreme ce Picior-Lung se îndrepta cu pași apăsați spre pom, căutând un alt măr printre crengi.

– Bună șmecherie, mârâi el, înaintând spre Luthar prin ierburile înalte. Ești iute cu andrelele astea.

Tânărul ridică cu modestie din umeri.

– Mi s-a mai spus.

– Mmm.

Una era să străpungi un măr, iar cu totul alta era să străpungi un om, dar iuțeala mâinii era un bun început. Logen se uită la sabia lui Ferro, o învârti în mâini, apoi o scoase din teaca de lemn. Din punctul lui de vedere era o armă ciudată, cu mânerul și lama ușor curbate, mai groasă la vârf decât la mâner, cu o singură muchie ascuțită, cu vârful aproape teșit. O agită prin aer de vreo două ori. Până și greutatea ei era ciudată. Parcă era mai mult o secure decât o sabie.

– Bizar lucru, murmură Luthar.

Logen încercă tăișul cu buricul degetului. Aspru la pipăit, îi agăța pielea.

– Totuși e ascuțită.

– Tu nu-ți ascuți niciodată sabia?

Logen se încruntă. Își dădu seama că, în total, petrecuse săptămâni din viață ascuțindu-și armele. Când erau pe drum, în fiecare noapte, bărbații se așezau în jurul focului și, după ce mâncau, își îngrijeau echipamentul. Hârșâituri de oțel pe oțel și piatră, licăriri în lumina flăcărilor. Ascuțeau, curățau, lustruiau, încordau. Se putea ca părul să-i fi fost năclăit de noroi și pielea îngălată de transpirația veche, iar hainele ciuruite de păduchi, însă armele sale străluceau întotdeauna ca luna plină.

Apucă mânerul rece și trase din teaca murdară sabia pe care i-o dăduse Bayaz. Părea înceată și urâtă în comparație cu săbiile lui Luthar și, ca să spunem adevărul până la capăt, chiar și în comparație cu sabia lui Ferro. Lama grea și cenușie nu mai avea pic de luciu. O învârti în mâini. O singură literă argintie strălucea lângă mâner. Semnul lui Kenedias.

– Nu știu de ce, dar nu are nevoie de asta. Am încercat s-o ascut o dată, la început, dar n-am reușit decât să tocesc piatra.

Picior-Lung se urcase într-unul din pomi și se târa de-a lungul unei ramuri groase spre un măr la care nu avea cum să ajungă altcumva.

– Dacă mă întrebați pe mine, mârâi Navigatorul, armele se potrivesc perfect cu stăpânii lor. Sabia căpitanului Luthar – arătoasă și strălucitoare, dar fără să fi văzut vreodată vreo bătălie. Cea a femeii Maljinn – ascuțită și nărăvașă și cu aspect amenințător. A nordicului Nouădegete – greoaie, solidă, lentă și simplă. Ha! râse el satisfăcut, târându-se mai încolo pe creangă. Ce

metaforă nimerită! Jocurile de cuvinte au fost întotdeauna unul dintre multele mele talente remar…

Logen scoase un geamăt când roti sabia deasupra capului. Tăișul mușcă din creangă la îmbinarea cu trunchiul retezând-o aproape complet. Treaba fu încheiată de greutatea lui Picior-Lung, iar ramura se rupse și căzu cu tot cu Navigator în buruienile de jos.

– Ți se mai pare și acum lentă și simplă?

Luthar izbucni în hohote de râs, împroșcând salivă în jur, văzându-și mai departe de ascuțirea sabiei. Râse și Logen. Când râzi împreună cu cineva înseamnă că ai făcut un pas important înainte. Mai întâi e râsul, apoi vine respectul, apoi încrederea.

– Pe răsuflarea lui Dumnezeu! strigă Picior-Lung, îndepărtându-se în patru labe de sub creangă. Nu poate omul să mănânce fără să fie deranjat?

– E suficient de ascuțită, chicoti Luthar. Nu încape nicio îndoială.

Logen își cântări sabia în mână.

– Da. Kanedias ăsta se pricepea să facă arme.

– Kanedias nu făcea nimic altceva decât arme, spuse Bayaz intrând pe sub arcada dărâmată în livada plină de buruieni. În fond, el era Maestrul Creator. Cea pe care o ții în mână este una dintre ultimele rămase de la el. A fost creată cu scopul de a fi folosită în războiul dintre frații lui.

– Frați, pufni Luthar. Știu exact cum trebuie să se fi simțit. Întotdeauna intervine ceva. De obicei o femeie, din câte m-a învățat pe mine experiența.

Mai trecu o ultimă dată cu piatra de ascuțit pe sabia cea scurtă.

– Iar când vine vorba de femei, eu ies întotdeauna triumfător.

– Nu mai spune? îl repezi Bayaz. Întâmplarea face ca în poveste să apară și o femeie, dar nu în felul cum îți închipui tu.

Luthar îi aruncă un rânjet dezgustător.

– Dar cum altfel te mai poți gândi la femei? Dacă vrei să știi… câh!

Un cocoloș măricel de găinaț îi aterizează pe umăr, împroșcându-i cu stropi mari negri și cenușii tot părul, obrajii, săbiile abia curățate.

– Ce…?

Se ridică în picioare și se uită în sus unde Ferro stătea ghemuită pe marginea zidului, ștergându-se pe mâini cu frunze de iederă. Din cauza cerului senin din spate, era greu să-ți dai seama ce expresie are, însă Logen se întrebă dacă nu care cumva poartă pe buze umbra unui zâmbet.

Dar cu siguranță că lui Luthar nu-i ardea să zâmbească.

– A naibii cățea nebună ce ești! urlă el, curățându-și rahatul vâscos de pe haină și azvârlindu-l de perete. Gloată de brute ticăloase ce sunteți!

Și plecă mânios de lângă ei, înapoi pe sub arcada dărâmată. Râsul era una, dar se părea că mai avea să treacă ceva vreme până va fi urmat și de respect.

– Hei, albilor, în caz că vă interesează, le strigă Ferro, călăreții au plecat.

– Încotro? se interesă Bayaz.

– Spre est, de unde au și venit, și se grăbeau tare.

– Ne căutau?

– Cine știe? N-aveau niciun steag. Dar dacă ne caută, mai mult ca sigur că o să ne descopere urmele.

Magul se încruntă.

– În cazul acesta ai face bine să te dai jos de acolo. Trebuie să plecăm.

Făcu o pauză scurtă.

– Și încearcă să nu mai arunci cu răhăței!

Urmează… aurul meu

Lui Sand dan Glokta
Superior de Dagoska, strict confidențial.

Sunt extrem de necăjit să aflu că nu ai nici oameni, nici bani suficienți.

În ceea ce privește soldații, trebuie să te descurci cu ce ai sau cu ce poți face rost. După cum bine știi, cea mai mare parte a armatei noastre este angajată în Englia. Din nefericire, un val de nesupuneri printre țăranii din Midderland ține ocupate efectivele rămase.

Cât despre fonduri, mă tem că nu ne putem dispensa de nimic. Nu mai trebuie să-mi ceri. Te sfătuiesc să storci tot ce poți de la Negustorii de Mirodenii, de la localnici, de la oricine îți este la îndemână. Împrumută, Glokta, și descurcă-te. Dă dovadă de ingeniozitatea care te-a făcut atât de faimos în Războiul Kantic.

Mă bizui pe tine, să nu mă dezamăgești.

Sult
Arhilector al Inchiziției Maiestății Sale.

– Lucrările avansează foarte rapid, Superiorule, dacă îmi este permis să spun astfel. De când am deschis porțile Orașului Superior, s-a triplat forța de muncă din rândul băștinașilor! Șanțul este sub nivelul mării în întreaga peninsulă și se face tot mai adânc pe zi ce trece! Doar îndiguirile înguste mai opresc apa mării, iar la ordinul tău vom inunda totul! raportă Vissbruck și se lăsă pe speteaza scaunului cu un zâmbet satisfăcut pe

chipu-i dolofan.

De parcă toată povestea ar fi fost ideea lui.

Mai jos, în Orașul Superior, începuseră psalmodierile de dimineață. Tânguiri stranii purtate de vânt de pe clopotnițele Marelui Templu, peste întreaga Dagoskă, în fiecare casă, chiar și până aici, în sala de audiențe din Citadelă. *Kahdia își cheamă oamenii la rugăciune.*

Vurms se strâmbă la auzul incantațiilor.

– Iar au început? Să-i ia naiba pe băștinașii ăștia și cu superstițiile lor afurisite cu tot! N-ar fi trebuit niciodată să le îngăduim să se reîntoarcă în templu! Mă apucă durerea de cap numai când le aud cântecele astea blestemate!

Măcar și pentru asta și tot a meritat.

Glokta râânji:

– Nu mă deranjează deloc durerea ta de cap, dacă știu că acum Kahdia e mulțumit. Fie că-ți place sau nu, avem nevoie de localnici, iar lor le place să cânte. Te sfătuiesc să te obișnuiești cu asta. Sau să-ți pui dopuri în urechi.

Vissbruck se tolănise în scaun, amuzat de supărarea lui Vurms.

– Trebuie să recunosc că incantațiile astea au darul de a mă liniști, și nu putem contesta efectul pe care concesiile făcute de Superior l-au avut asupra localnicilor. Cu ajutorul lor am reușit să reparăm zidurile cetății, să înlocuim porțile, iar acum am început să dăm jos schelele. Am făcut rost de piatră pentru parapeți noi, însă, of, aici e problema, zidarii refuză să mai muncească fie și doar o singură zi fără bani. Soldații mei lucrează cu sfert de soldă, iar moralul lor e la pământ. Datoriile sunt adevărata problemă, Superiorule.

– Chiar așa, bombăni furios Vurms. Grânarele sunt aproape pline ochi, iar în Orașul Inferior s-au construit cu mari cheltuieli două fântâni noi, dar mi-am depășit cu mult creditul. Negustorii de grâne îmi vor sângele!

Priveliște deloc impresionantă dacă te gândești că toți negustorii din oraș îl vor în primul rând pe al meu.

– Nu pot să apar nicăieri, că începe scandalul. Mi-e reputația în pericol, Superiorule!

De parcă n-aș avea altă grijă decât reputația imbecilului ăstuia.

– Cât datorăm?

Vurms se încruntă.

– Pe alimente, apă și echipamente, în jur de o sută de mii.

O sută de mii? Negustorii de Mirodenii adoră să facă bani, dar mai mult urăsc să-i cheltuiască. Eider nu va reuși să facă rost nici măcar de jumătate, presupunând că va dori să încerce.

– Și tu, generale?

– Prețul angajării mercenarilor, săpării șanțului, reparării zidurilor, plus prețul armamentului suplimentar, al armurilor și muniției… își umflă Vissbruck fălcile. Cu totul, aproape patru sute de mii de mărci.

Glokta reuși să nu-și înghită limba. *Jumătate de milion? Răscumpărare pentru un rege și încă ceva pe deasupra. Mă îndoiesc că Sult mi-ar putea trimite suma asta, chiar dacă ar vrea. Or, nu are nici cea mai mică intenție s-o facă. Oamenii mor zilnic din cauza unor datorii infinit mai mărunte.*

– Descurcați-vă cum puteți. Promiteți orice vă trece prin cap. Banii sunt pe drum, vă

asigur.

Generalul începuse deja să-și adune hârtiile.

– Fac tot ce pot, dar oamenii au început să nu mai creadă că-și vor vedea vreodată banii.

Vurms fu mai direct.

– Nimeni nu mai are încredere în noi. Nu putem face nimic fără bani.

– Nimic, mârâi Severard, iar Frost clătină încet din cap.

Glokta se frecă la ochii iritați.

– Un Superior al Inchiziției dispare fără să lase absolut nicio urmă. Seara se retrage în apartamentul său și încuie ușa. Dimineața nu răspunde. Ușa este spartă, iar în cameră nu e… *nimeni.* Patul a fost folosit, dar nu există niciun cadavru. Nici cea mai mică urmă de luptă.

– Nimic, murmură Severard.

– Ce știm până acum? Davoust a suspectat existența unui complot în oraș, existența unui trădător care intenționează să dea Dagoska pe mâna gurkienilor. Bănuia că în complot este implicat un membru al consiliului de conducere. Este foarte posibil să fi descoperit identitatea acestei persoane și a fost redus la tăcere.

– Dar cine?

Trebuie să întoarcem problema pe toate părțile.

– Dacă nu-i putem afla pe trădători, trebuie să-i facem să vină ei la noi. Dacă au de gând să le deschidă porțile gurkienilor, noi trebuie să-i împiedicăm să pătrundă în cetate. Mai devreme sau mai târziu, se vor da de gol.

– Riscant, bolborosi chinuit Frost.

Riscant, sigur că da, mai ales pentru ultimul

Superior al Inchiziției din Dagoska, însă nu avem alternativă.

– Înseamnă că așteptăm? întrebă Severard.

– Așteptăm și ne pregătim să ne apărăm. În plus, mai trebuie și să facem rost de ceva fonduri. Ai bani, Severard?

– Am avut. I-am dat unei fete din mahala.

– Aha. Păcat.

– Nu chiar, că fata asta se fute în draci. Dacă te interesează, ți-o recomand din toată inima.

Glokta se strâmbă când genunchiul îi trosni.

– Ce poveste absolut încântătoare, Severard. Niciodată nu mi-am închipuit că ai fi vreun romantic. Ți-aș cânta o baladă dacă n-aș fi atât de lefter.

– Aș putea să mă interesez. Despre ce sumă vorbim?

– O, nu prea mult. Doar jumătate de milion de mărci.

O sprânceană de-a practicianului se avântă brusc spre mijlocul frunții. Băgă mâna în buzunar, scotoci o clipă, apoi o scoase și deschise pumnul. În palmă străluceau câteva monede de alamă.

– Doișpe biștari, spuse. N-am decât doișpe biștari.

– Nu am putut să strâng decât douăsprezece mii, spuse Magistresa Eider.

O picătură de apă în mare.

– Cei din ghildă sunt nervoși, afacerile n-au prea mers bine, foarte mulți dintre ei au banii băgați în diferite speculații. Nici eu nu am prea multe lichidități.

Îndrăznesc să afirm că ai mult mai mult decât douăsprezece mii, dar ce mai contează? Nici

chiar tu nu poți avea o jumătate de milion dosită pe undeva. Probabil că în tot orașul nu există suma asta.

– Ai crede că nu mă plac.

Femeia pufni:

– Pentru că i-ai dat afară din templu? Pentru că ai înarmat localnicii? Pentru că, după aia, te-ai hotărât să le ceri bani? Ar fi corect să spunem că nu ești tocmai persoana lor favorită.

– Ar fi atunci corect să spunem că îmi vor sângele? *Nu m-ar mira să-l vrea chiar pe tot.*

– Ar fi, dar, pentru moment, cel puțin, cred că am reușit să-i conving că ești un lucru bun pentru orașul nostru.

Îl privi în ochi.

– Ești un lucru bun, nu-i așa?

– Dacă prioritatea voastră este să-i țineți pe gurkieni în afara porților. *Căci asta este prioritatea noastră, a tuturor, nu-i așa?* Însă n-ar strica mai mulți bani.

– Mai mulți bani nu strică niciodată, dar ăsta-i necazul cu negustorii. Le place mult mai mult să facă bani decât le place să-i cheltuiască, nici măcar atunci când este vorba de propriile lor interese.

Oftă adânc, ciocăni ușor cu unghiile în tăblia mesei, își privi mâna. Păru să cugete un moment, apoi începu să-și scoată inelele de pe degete. După ce le scoase pe toate, le aruncă în casetă lângă bani.

Glokta se încruntă:

– Superb gest, Magistresă, dar nu pot să…

– Insist, spuse ea, desfăcându-și și colierul greu de la gât și punându-l și pe acesta în casetă. Pot oricând să-mi iau mai multe după ce vei fi salvat orașul. Oricum, nu mi-ar fi de folos atunci când gurkienii m-ar ucide ca să

mi-l smulgă de la gât.

Își scoase și brățările masive de la mâini, aur galben cu nestemate verzi. Zornăiră și acestea în casetă alături de celelalte bijuterii.

– Ia-le înainte să mă răzgândesc. În deșert, omul trebuie să accepte apa…

– Indiferent cine i-o oferă. Kahdia mi-a spus același lucru.

– Kahdia este un om inteligent.

– Așa este. Îți mulțumesc pentru generozitate, Magistresă, spuse Glokta și închise capacul casetei.

– Măcar atât să fac.

Se ridică și se îndreptă spre ușă în foșnetul pe care îl făceau sandalele ei subțiri pe covor.

– Vorbim curând.

– Zice că trebuie să vorbească cu tine acum.

– Cum îl cheamă, Shickel?

– Mauthis. E bancher.

Alt creditor care a venit să facă scandal că nu-și primește banii. Mai devreme sau mai târziu voi fi nevoit să-i arestez pe toți. Atunci se va termina cu cheltuielile mele, dar expresia de pe mutrele lor aproape că va merita riscul ăsta.

Glokta ridică deznădăjduit din umeri.

– Spune-i să intre.

Era un bărbat înalt, de vreo cincizeci și ceva de ani, atât de slab că părea suferind de vreo boală, cu obrajii supți și ochii îndesați în orbite. Se mișca cu o precizie aproape rigidă, iar privirea-i era înghețată.

– Mă numesc Mauthis.

– Mi s-a spus, însă mă tem că nu avem fonduri disponibile în acest moment. *Dacă nu punem la socoteală cei doișpe biștari ai lui Severard.* Datoria pe care o are orașul la

banca ta va trebui să mai aștepte. Dar te asigur că așteptarea nu va fi una lungă. *Doar până vor seca mările, se vor prăbuși cerurile, iar diavolii vor hoinări pe pământ.*

Mauthis zâmbi. *Dacă putem spune așa. Doar și-a curbat gura într-un rictus mohorât.*

– N-ai înțeles, Superior Glokta. Nu am venit să colectez vreo datorie. De șapte ani am privilegiul de a fi reprezentantul șef pentru Dagoska al băncii Valint și Balk.

Glokta ezită o clipă, apoi încercă să vorbească cât mai dezinvolt.

– Valint și Balk spui? Mi se pare că banca ta a finanțat Ghilda Pânzarilor.

– Am avut oarece afaceri cu ghilda aceea, înainte de nefericita lor cădere în dizgrație.

Precis că ai avut. Ai fost proprietarul lor din toate punctele de vedere.

– Dar nu este mai puțin adevărat că avem afaceri cu multe ghilde, și companii, și cu alte bănci, și indivizi, mari sau mici. Astăzi vreau să fac afaceri cu tine.

– Afaceri de ce natură?

Mauthis se întoarse spre ușă și plesni din degete. Intrară doi localnici zdraveni, gemând, asudând, cărând cu mult efort ditamai lada: un cufăr din lemn negru lăcuit, prins cu benzi din metal strălucitor, închis cu un lacăt greu. Îl puseră cu grijă pe covorul de o excelentă calitate, își șterseră transpirația de pe frunte, apoi ieșiră cu pași greoi, în vreme ce Glokta se încrunta în urma lor. *Ce să fie asta?* Mauthis scoase o cheie din buzunar și o învârti în lacăt. Îl deschise. Apoi se trase la o parte cu multă grijă, astfel încât Glokta să poată vedea ce este înăuntru.

– O sută cincizeci de mii de mărci în argint.

Glokta clipi des. *Chiar așa.* Banii scânteiau în lumina înserării. Monede de cinci mărci, plate, rotunde, din argint. Nu un morman zornăitor, nu prada vreunui barbar cotropitor. Fișicuri ordonate, egale, despărțite prin dibluri de lemn. *Ordonate și netulburate ca Mauthis însuși.*

Cei doi hamali apărură iarăși gâfâind în încăpere, cărând o a doua ladă, puțin mai mică decât prima. O puseră jos și ieșiră imediat, fără măcar o privire spre comoara care strălucea la vedere în apropierea lor.

Mauthis descuie și acest al doilea cufăr cu aceeași cheie, dădu capacul la o parte și se retrase.

– Trei sute cincizeci de mii de mărci în aur.

Glokta știa că are gura căscată, dar nu era în stare să și-o închidă. Aur strălucitor, curat, aur scânteietor. Toată bogăția aceea părea că emană căldură, ca o flacără vie. Îl momea, îl ademenea, îl trăgea spre ea. De fapt, chiar făcu un pas șovăielnic înainte de-a apuca să se controleze. Piese de cincizeci de mărci mari, uriașe, aurii. Fișicuri ordonate, egale, ca în primul sipet. *Majoritatea oamenilor nu apucă niciodată să vadă monede dintr-astea. Și extrem de puțini oameni au văzut atâtea la un loc.*

Mauthis scoase din interiorul hainei un etui din piele. Îl puse cu mare grijă pe masă și îl despături: o dată, de două ori, de trei ori.

– Diamante șlefuite în valoare de jumătate de milion de mărci.

Pe pielea neagră și moale, pe masa dură și cafenie, dogorind cu toate culorile care există sub soare. Două mâini pline de pietre multicolore, scânteietoare. Glokta se holbă la ele ca prostul și își supse gingiile. *Și brusc,*

bijuteriile Magistresei Eider par niște sărăcii.

– Superiorii mei mi-au ordonat să îți avansez ție, Sand dan Glokta, Superior de Dagoska, suma totală de un milion de mărci.

Desfășură un document întocmit pe hârtie groasă.

– Semnează aici.

Ochii lui Glokta alergau de la un sipet la celălalt și înapoi. I se zbătea pleoapa stângă.

– De ce?

– Ca să confirmi că ai primit banii.

Aproape că izbucni în râs.

– Nu aia! De ce-mi dai banii? arătă întreaga avere din cameră cu gesturi dezlânate ale mâinii. De ce toate astea?

– Se pare că mai-marii mei sunt de acord cu tine că Dagoska nu trebuie să cadă în mâinile gurkienilor. Nu-ți pot spune mai multe.

– Nu poți, sau nu vrei?

– Nu pot. Nu vreau.

Glokta se încruntă la pietrele prețioase, la argint, la aur. Durerea surdă îi pulsa în picior. *Cât aveam nevoie și încă foarte mult pe deasupra. Dar băncile nu ajung să fie bănci dăruind bani.*

– Dacă acesta este un împrumut, aș vrea să știu care este dobânda.

Mauthis declanșă din nou zâmbetul înghețat.

– Mai-marii mei preferă să spună că este o contribuție la buna apărare a orașului. Însă există o condiție.

– Anume?

– S-ar putea ca la un moment dat în viitor să vină la tine un reprezentant al băncii Valint și Balk și să-ți ceară anumite… favoruri. Mai-marii mei speră din tot sufletul

că nu-i vei dezamăgi, dacă și când se va întâmpla asta.

Favoruri în valoare de un milion de mărci. În plus, intru pe mâinile unei organizații extrem de dubioase. Organizație ale cărei motive nu reușesc să le înțeleg. Organizație pe care, până de curând, mă gândeam s-o anchetez sub bănuială de înaltă trădare. Dar ce altă soluție am? Fără bani, orașul e pierdut, iar eu sunt terminat. Aveam nevoie de o minune, și iat-o cum strălucește chiar sub ochii mei. În deșert omul trebuie să accepte apa…

Mauthis îi împinse documentul peste masă. Câteva paragrafe umplute cu o scriere ordonată și un loc lăsat liber pentru nume. *Pentru numele meu. Așa arată și o mărturisire. Iar deținuții își semnează întotdeauna mărturisirile. Li se oferă atunci când nu mai există alternativă.*

Glokta luă condeiul, îl înmuie în cerneală, își scrise numele în spațiul gol.

– Și, cu aceasta, afacerea noastră s-a încheiat.

Mauthis rulă cu multă grijă documentul și îl ascunse în haină.

– Colegii mei și cu mine vom pleca diseară din Dagoska.

Un purcoi de bani contribuție la cauza noastră, dar a naibii de puțină încredere în ea.

– Valint și Balk își închide birourile de aici, dar poate ne vom reîntâlni în Adua, după ce se va rezolva această regretabilă situație cu gurkienii.

Afișă încă o dată zâmbetul mecanic.

– Nu-i cheltui pe toți deodată.

Se răsuci pe călcâie și ieși din încăpere, lăsându-l pe Glokta singur cu acea avere monumentală picată din cer.

Șontâcăi până la cufere, respirând greu, și se uită la bani. Aveau ceva obscen. Ceva dezgustător. Chiar ceva înspăimântător. Cu o mișcare bruscă trânti capacele celor două sipete. Le încuie cu mâini tremurânde. Puse cheia în buzunarul interior. Cu vârfurile degetelor mângâie legăturile metalice ale celor două cufere. Îi transpiraseră palmele. *Sunt bogat.*

Luă una dintre pietrele prețioase de mărimea unei ghinde și o ridică în dreptul luminii, ținând-o între degetul mare și arătător. Fațetele îi sclipeau în fața ochilor, o mie de scântei de foc – albastre, verzi, roșii, albe. Glokta nu se prea pricepea la nestemate, însă era aproape sigur că acesta era un diamant. *Sunt foarte, foarte bogat.*

Se uită la celelalte care scânteiau pe bucata de piele. Unele erau foarte mici, dar multe erau mari. Câteva chiar mai mari decât piatra pe care o ținea în mână. *Sunt colosal, fantastic de bogat. Închipuie-ți ce se poate face cu atâți bani. Închipuie-ți câte ai putea controla… poate cu suma asta voi reuși să salvez orașul. Mai multe ziduri, mai multe provizii, mai multe arme, mai mulți mercenari. Gurkienii respinși și puși pe fugă din Dagoska. Împăratul Gurkhulului umilit. Cine s-ar fi gândit? Sand dan Glokta încă o dată erou.*

Își trecu degetele printre pietricelele strălucitoare, dus pe gânduri. *Însă atâtea cheltuieli într-o perioadă atât de scurtă ar putea da naștere la întrebări. Practiciana Vitari, credincioasa mea slujnică, ar deveni curioasă și l-ar face curios și pe nobilul meu stăpân, Arhilectorul Sult. Într-o zi îi cer insistent bani, iar în ziua următoare cheltuiesc ca nebunul? Am fost nevoit să mă împrumut, Eminența Voastră.*

Nu mai spune? Cât? Doar un milion de mărci. Nu mai spune? Cine ți-a împrumutat o asemenea sumă? Vechii noștri prieteni de la banca Valint și Balk, Eminență, în schimb pentru servicii nespecificate ce pot fi revendicate în orice clipă. Firește, loialitatea mea nu trebuie pusă la îndoială, înțelegeți, nu-i așa? Adică, e doar o avere în diamante. Cadavru găsit plutind pe lângă docuri…

Se jucă neatent cu pietrele reci, dure, sclipitoare, iar ele îi mângâiară pielea dintre degete. *Minunate, dar periculoase. Trebuie să pășim cu prudență. Cu mai multă prudență ca oricând…*

Frica

Era drum lung până la Marginea Lumii, nicio îndoială în privința aceasta. Drum lung, și neumblat, și enervant. Prezența cadavrelor în câmpie îi îngrijorase pe toți. Călăreții aflați în trecere înrăutățiseră situația. Greutățile călătoriei nu se diminuaseră absolut deloc. Lui Jezal încă îi mai era mereu foame, îi era, aproape tot timpul, frig, adesea era ud până la piele, și probabil că îl va durea fundul până la sfârșitul zilelor lui din cauza statului îndelungat în șa. În fiecare noapte se întindea pe pământul tare și gloduros, moțăia și se visa acasă. Iar în lumina palidă a dimineții se trezea dându-și seama că e încă și mai obosit și îl dor mai multe decât la culcare. Avea pielea iritată și îl mânca și îl ustura din cauza senzației necunoscute de jeg, și recunoscu în silă că ajunsese să miroasă aproape la fel de urât ca ceilalți. Suficient ca un om civilizat s-o ia razna. Iar acum, peste toate astea, apăruse și sentimentul sâcâitor că este în pericol.

Din acest punct de vedere, terenul nu era de partea lui Jezal. Sperând să scape de eventualii urmăritori, Bayaz le poruncise cu câteva zile în urmă să se îndepărteze de albia fluviului. Drumul vechi șerpuia acum printre cicatricele profunde din câmpie, printre viroagele pietroase, printre defileurile întunecate, de-a lungul pârâiașelor care murmurau în văile adânci.

Jezal ajunsese să se gândească cu nostalgie la câmpia monotonă și infinită care îl călcase

atât de rău pe nervi. Măcar acolo nu trebuia să se uite atent la fiecare piatră, la fiecare arbust și la fiecare ondulație a solului, întrebându-se dacă nu cumva ascunde o hoardă de inamici însetați de sânge. Își rosese unghiile până în carne. La fiecare sunet își mușca limba și se răsucea în șa, cu mâna pe sabie, căutând cu privirea ucigașul care se dovedea a fi doar o pasăre într-un tufiș. Bineînțeles că nu era vorba de teamă, căci Jezal dan Luthar, își spunea el, îi râde în nas pericolului. O ambuscadă, sau o luptă, sau o goană cu sufletul la gură – își închipuia că asemenea chestii sunt floare la ureche. Însă această așteptare nesfârșită, această tensiune absurdă, această rostogolire nemilos de înceată a minutelor erau mai mult decât putea el îndura.

I-ar fi fost de folos să aibă alături pe cineva cu care să împărtășească această neliniște, însă nimic nu se schimbase în grup. Căruța se rostogolea monoton pe drumul crăpat, iar Quai stătea dârz și tăcut pe capră. Bayaz spărgea ocazional tăcerea cu prelegeri despre calitățile esențiale ale unui conducător, calități de care el părea a duce lipsă. Picior-Lung plecase în recunoaștere și apărea la o zi, două, doar pentru a le aduce la cunoștință cât de priceput este la ceea ce face. Ferro se uita urât la toți și la toate, ca la un dușman personal. Iar la Jezal se uita cel mai urât, în timp ce mâinile și le ținea aproape de arme. Vorbea arareori și numai cu Nouădegete, mârâind câte ceva despre ambuscade, sau despre cum ar fi mai bine să-și acopere urmele, sau despre posibilitatea de a fi urmăriți.

Nordicul era o enigmă. Când Jezal a dat

prima oară cu ochii de el și l-a văzut uitându-se ca prostul la poarta Agriontului, i se păruse că-i un animal. Însă aici, în sălbăticie, se aplicau alte reguli. Nu puteai să pleci de lângă persoana care-ți era nesuferită, apoi s-o eviți din răsputeri, s-o vorbești de rău la toată lumea și s-o ocărăști pe la spate. Aici nu îți puteai alege tovarășii de drum și erai obligat să mergi alături de ei. Astfel, Jezal ajunsese încet să-și dea seama că, la urma urmelor, Nouădegete era doar un om. De bună seamă, un om prost, brutal și înfiorător de hidos. Din punctul de vedere al intelectului și educației, era o idee sub nivelul celui mai amărât țăran din câmpurile Uniunii, însă Jezal se văzu nevoit să recunoască faptul că, din tot grupul, pe nordic îl antipatiza cel mai puțin. Nu avea infatuarea lui Bayaz, vigilența lui Quai, lăudăroșenia lui Picior-Lung, și nici răutatea pură a lui Ferro. Jezal nu s-ar fi dat în lături să ceară sfatul unui țăran despre muncile agricole, sau sfatul unui fierar despre confecționarea armurilor, indiferent cât de jegoși, urâți sau umili ar fi fost aceștia. Atunci, de ce nu ar discuta cu un ucigaș călit pe tema violenței?

– Am auzit că ai condus oameni în luptă, începu Jezal conversația.

Nordicul își întoarse spre el ochii negri și leneși.

– În nenumărate rânduri.

– Și te-ai luptat și în multe dueluri.

– Da.

Își scărpină cicatricele de pe obrazul neras.

– N-am ajuns să arăt așa pentru că-mi tremură mâna când mă bărbieresc.

– Dacă ți-ar tremura mâna atât de tare, poate că ar fi bine să-ți lași barbă.

Nouădegete chicoti. Jezal se obișnuise cu figura lui. Sigur că era tot hidoasă, dar aducea mai mult cu o gorilă blajină decât cu un ucigaș dement.

– S-ar putea să-mi las, îi răspunse nordicul.

Jezal se gândi puțin. Nu voia să-și arate slăbiciunile, dar sinceritatea i-ar putea câștiga încrederea acestui om simplu. Dacă funcționa cu câinii, nu vedea de ce nu ar fi funcționat și cu nordicii.

– Eu, se aventură el, n-am luptat niciodată într-o bătălie adevărată.

– Nu mai spune?

– Nu, pe cuvânt. Prietenii mei sunt acum în Englia, unde se luptă cu Bethod și sălbaticii lui, continuă Jezal, dar ezită puțin observând privirea piezișă pe care i-o aruncă Nouădegete. Adică… vreau să zic că… se luptă cu Bethod. Aș fi fost alături de ei dacă nu mi-ar fi cerut Bayaz să-l însoțesc în această… aventură.

– Pierderea lor e câștigul nostru.

Privirea lui Jezal se ascuți. Din partea cuiva dotat cu o oarecare subtilitate, această remarcă ar fi sunat sarcastic.

– Bineînțeles că Bethod a pornit acest război. A fost un gest extrem de dezonorant de agresiune neprovocată din partea lui.

– N-am să te contrazic în privința asta. Bethod are talentul de a porni războaie. Și e încă și mai bun când vine vorba să le pună capăt.

Jezal râse.

– Doar nu vrei să spui că tu crezi că va învinge armata Uniunii?

– I-a bătut pe alții și mai buni, dar tu știi mai bine. Nu avem toți experiența ta.

Râsul i se opri lui Jezal în gât. Era aproape

sigur că aceasta fusese o ironie, și a stat o clipă să se gândească. Oare, sub înfățișarea aceea greoaie, distrusă de cicatrice, Nouădegete își spunea acum privindu-l „ce tâmpit”? Să fi avut dreptate Bayaz? Atunci când i-a zis că are ce învăța de la acest nordic? Exista o singură metodă prin care putea să afle.

– Cum e o bătălie? îl întrebă.

– Bătăliile sunt ca oamenii. Nu există două la fel.

– Ce vrei să spui?

– Închipuie-ți cum ar fi să te trezești în miez de noapte în bubuituri și strigăte, să ieși în goană din cort cu pantalonii în vine și să vezi de jur împrejur oameni care se omoară între ei. Și singura lumină e lumina lunii, așa că nu-ți poți da seama care ți-e prieten și care dușman, și n-ai nicio armă asupra ta.

– M-aș simți derutat, spuse Jezal.

– Firește. Sau închipuie-ți cum ar fi să te târăști prin noroi, printre cizmele altora, încercând să scapi, dar neștiind încotro să te îndrepți, cu o săgeată în spinare și cu o tăietură zdravănă de sabie pe fund, guițând ca un porc și așteptându-te să fii străpuns de o suliță, suliță pe care nici n-ai s-o vezi venind.

– Dureros, fu Jezal de acord.

– Foarte. Sau închipuie-ți că stai într-un cerc format din scuturi, nu mai mare de zece pași dintr-o parte în alta, ținute de bărbați care răcnesc din toate puterile. În cerc nu te afli decât tu și un alt bărbat, iar bărbatul acela și-a câștigat reputația de cel mai dur nemernic al Nordului. Și doar unul dintre voi doi poate ieși în viață din cercul acela.

– Hmm, murmură Jezal.

– Așa este. Îți place cum sună vreuna din astea?

Nu, lui Jezal nu-i plăcea niciuna și Nouădegete zâmbi.

– Cred și eu. Și, sincer? Nici mie nu-mi place. Am fost în tot soiul de bătălii, de încăierări și de lupte. Mare parte din ele au început în haos și în haos au sfârșit cu toatele. Și niciodată nu mi s-a întâmplat să nu-mi vină să mă scap pe mine la un moment dat.

– Ție?

Nordicul râse înfundat.

– După cum văd eu lucrurile, curajul este fala proștilor. Singurii oameni cărora nu le e frică sunt cei morți sau cei care vor muri curând. Frica te învață să fii prudent, să-ți respecți dușmanul și să eviți să te folosești la mânie de bruma de avantaj pe care l-ai putea avea. Toate la timpul lor, crede-mă. Frica te poate ajuta să rămâi în viață, iar acesta este cel mai bun lucru la care te poți aștepta de la o luptă. Orice om care valorează ceva cunoaște frica. Ceea ce contează, însă, e cât de bine o folosești.

– Să mă tem? Ăsta-i sfatul tău?

– Sfatul meu este să-ți găsești o femeie cumsecade și să te ferești cât poți de orice fel de conflict, și îmi pare tare rău că n-am primit și eu povața asta acum vreo douăzeci de ani.

Se uită într-o parte la Jezal.

– Însă dacă, să zicem, ești într-o câmpie imensă, dacă ești în mijlocul pustietății și n-ai cum scăpa și trebuie să te lupți, există trei reguli pe care eu le consider esențiale într-o bătălie. În primul rând, dă-ți toată silința să faci pe prostul, pe lașul, pe molâul. Există o vorbă care zice că tăcerea este cea mai bună

armură a războinicului. Până acum nici înfățișarea dură, nici cuvintele aspre nu au câștigat vreo luptă, dar au pierdut câteva.

– Să fac pe prostul, zici? Înțeleg.

Jezal își construise întreaga viață încercând să pară cel mai deștept, cel mai puternic, cel mai nobil. Îl intriga nespus această nouă idee că cineva ar putea alege să pară mult mai debil decât era.

– În al doilea rând, nu-ți lua niciodată dușmanul în joacă, indiferent cât de nătâng ți se pare că ar fi. Tratează-l pe fiecare de parcă ar fi de două ori mai deștept, de două ori mai puternic, de două ori mai rapid decât tine, și atunci vei avea parte de o surpriză plăcută. Respectul nu te costă nimic. Și nimic nu ucide omul mai repede decât îndrăzneala fără minte.

– Să nu-mi subestimez niciodată inamicul. Înțeleaptă prevedere.

Jezal începuse să-și dea seama că-l subapreciase pe nordicul acesta mătăhălos. Nu era nici pe departe atât de nătâng cum îl crezuse.

– În al treilea rând, nu-ți pierde niciodată din ochi adversarul și ascultă de părerile celorlalți. Dar, odată ce ți-ai stabilit planul, concentrează-te numai asupra lui și nu lăsa nimic să-ți abată atenția. Când vine momentul să acționezi, lovește fără ezitare. Întârzierea este mama dezastrului, zicea tata, și crede-mă, am văzut ceva dezastre la viața mea.

– Fără ezitare, șopti Jezal, dând încetișor din cap ca pentru sine. Desigur.

Nouădegete își supse obrajii răniți.

– Nimic nu poate înlocui văzul și acțiunea, dar fii stăpân pe simțurile tale și cred că ai

jumătate șanse să înfrângi pe oricine.

– Jumătate? Și cealaltă jumătate?

Nordicul ridică din umeri.

– Noroc.

– Nu-mi place asta, mârâi Ferro, uitându-se furioasă la pereții abrupți ai defileului.

Jezal se întrebă dacă exista ceva pe lume care să-i placă.

– Crezi că suntem urmăriți? o întrebă Bayaz. Vezi pe cineva?

– Cum să văd ceva de aici, de jos? Despre asta este vorba!

– Bun loc pentru o ambuscadă, murmură Nouădegete.

Jezal se uită nervos în jur. Stânci fărâmate, tufișuri, copaci pitici. Terenul era plin de ascunzători.

– Asta este calea pe care ne-a stabilit-o Picior-Lung, bombăni Bayaz, și n-are niciun rost să-ți iei om de serviciu dacă ai de gând să speli singur latrinele. Unde dracu' e afurisitul ăla de Navigator? Nu-i niciodată aici când ai nevoie de el. Apare doar ca să bage-n burtă și să ne împuie capul ore-n șir cu cât de grozav este! Dacă ați ști cât mă costă nemernicul ăsta…

– La naiba.

Nouădegete își opri calul și coborî anevoie din șa. Trunchiul unui copac uriaș, crăpat și fără viață, stătea întins de-a curmezișul defileului, blocând drumul.

– Nu-mi place, repetă Ferro, dându-și jos arcul de pe umăr.

– Nici mie, mormăi Nouădegete, făcând un pas spre copac. Dar trebuie să fim reali…

– Suficient!

Vocea plină de tupeu și încredere vibră

prin măruntaiele văii. Quai trase de dârlogi și opri căruța. Jezal privi spre marginea defileului, cu inima zbătându-i-se în gât. Acum îl vedea pe cel care vorbise. Un individ înalt, îmbrăcat cu o armură veche din piele, așezat neglijent pe buza prăpastiei, cu un picior atârnat în gol, cu părul fluturându-i în adierea blândă. Un bărbat plăcut, cu aspect prietenos, cu zâmbet larg, din câte își dădea seama Jezal de la depărtare.

– Numele meu este Finnius și sunt un umil servitor al împăratului Cabrian!

– Cabrian? strigă Bayaz ca să se facă auzit. Am auzit că și-a pierdut mințile!

– Are oarece idei destul de interesante, ridică nepăsător din umeri Finnius. Dar a avut întotdeauna grijă de noi. Să vă explic cum stă treaba – sunteți înconjurați din toate părțile!

Un alt individ cu expresie severă, cu scut și sabie scurtă, ieși la iveală din spatele trunchiului prăbușit. Mai apărură alți doi, apoi alți trei ieșiră la iveală din spatele stâncilor, din spatele tufișurilor, toți cu mine serioase și arme serioase. Jezal își umezi buzele. Probabil că-i râdea în nas pericolului, firește, însă acum, că pericolul se afla chiar în fața lui, nu mai părea chiar atât de amuzant. Se uită în spate. Alți bărbați ieșiră de după stâncile pe lângă care trecuseră doar cu câteva clipe în urmă, blocându-le retragerea.

Nouădegete își încrucișă brațele pe piept.

– Măcar o dată, murmură el, mi-ar plăcea să fiu eu cel care-i ia pe alții prin surprindere.

– Mai sunt câțiva de-ai noștri, strigă Finnius, aici sus, cu mine! Arcași pricepuți, cu săgețile pregătite!

Jezal le deslușì siluetele pe cerul alb, le

desluși formele curbate ale armelor.

– Pricepeți că nu aveți cum să mai înaintați!

Bayaz își întinse mâinile.

– Poate că am putea ajunge la o înțelegere care să ne convină tuturor! Nu trebuie decât să spuneți care vă este prețul și…

– Nu ne sunt de folos banii tăi, bătrâne, și sunt profund rănit de presupunerea ta! Suntem soldați, nu bandiți! Avem ordine să găsim un anume grup de oameni, un grup de oameni care rătăcesc prin mijlocul pustietății, departe de drumurile umblate! Un ticălos bătrân și plesuv cu un băiat bolnăvicios, un idiot din Uniune cu nasul pe sus, o curvă plină de cicatrice, și un nordic ca o gorilă! Ați văzut pe cineva care să se potrivească descrierii?

– Dacă eu sunt curva, strigă Nouădegete, cine-i nordicul?

Jezal tresări. Fără glume, vă rog frumos, fără glume, dar Finnius râse cu poftă.

– Nu mi s-a spus că sunteți comici. Cred că-i un bonus, asta. Măcar până vă omorâm. Dar unde-i celălalt? Navigatorul?

– Habar nu am, mârâi Bayaz, din păcate. Dacă e să moară cineva, el o merită cu prisosință.

– Haide, nu te necăji prea tare. O să-l prindem mai încolo.

Finnius râse din toată inima, iar bărbații din jurul lor rânjiră și își mângâiară tandru armele.

– Așa că fiți buni și predați-vă armele flăcăilor mei, ca să vă putem lega și să pornim spre Darmium înainte de lăsarea întunericului!

– Și acolo?

Finnius ridică nepăsător din umeri.

– Acolo nu mai e treaba mea. Nu-i pun întrebări împăratului, iar voi nu-mi puneți mie întrebări. Așa, nu e nimeni jupuit de viu. Pricepi ce-ți zic, moșule?

– Pricep foarte bine, pentru că te exprimi foarte clar, însă mă tem că Darmium nu este în drumul nostru.

– Ai cumva probleme cu capul? strigă Finnius.

Bărbatul din apropiere făcu un pas înainte, înșfăcând căpăstrul calului lui Bayaz.

– Ai spus destule, mârâi el.

Jezal avu o senzație oribilă de măruntaie topite. Aerul din jurul umerilor lui Bayaz vibră, aidoma aerului de deasupra unei forje. Bărbatul din față se încruntă, deschise gura să zică ceva. Iar chipul lui păru că se aplatizează, apoi capul i se despică, iar el zbură din loc, ca înșfăcat de mâna vreunui uriaș nevăzut. Nici măcar nu avu vreme să urle.

Nici cei patru oameni din spatele lui nu au apucat să-și dea seama ce se petrece. Trupurile lor sfârtecate, rămășițele cojite ale trunchiului cenușiu de copac, dimpreună cu o cantitate impresionantă de țărână și pietricele fură smulse de pe sol și azvârlite prin aer și izbite de peretele stâncos al defileului aflat la depărtare de o sută de pași, iscând un vuiet de casă care se dărâmă.

Jezal rămase cu gura căscată. Încremeni în loc. Totul nu durase decât o fracțiune de secundă absolut înspăimântătoare. Acum cei cinci bărbați erau acolo, în clipa următoare deveniseră carne tocată printre maldărul de resturi. De undeva din spate auzi bâzâitul corzii unui arc. Apoi un țipăt și un trup se

prăbuși în vale, izbindu-se de stânci ca o cârpă, aterizând cu fața în jos în pârâu.

– Fugiți! mugi Bayaz.

Dar Jezal rămase înșurubat în șa, uitându-se ca prostul în jur. Aerul din jurul Magului încă se mai mișca, parcă și mai tare. Stâncile din spatele lui fremătau și se răsuceau ca pietrișul din albia râului. Bătrânul se încruntă, își privi mâinile.

– Nu, murmură el, răsucindu-le pe toate părțile.

Frunzele moarte de pe jos se ridicau în aer și fâlfâiau ca bătute de vânt.

– Nu, repetă Bayaz, cu ochii căscați.

Întreg trupul începu să-i tremure. Jezal văzu speriat cum pietrele din jur se ridicară de la sol, urcând ireal spre înalturi. Ramurile tufișurilor începură să se frângă, bulgări de iarbă începură să se desprindă de stânci, veșmintele sale începură să fluture și să se zbată, ca trase în sus de o forță invizibilă.

– Nu! urlă Bayaz, iar umerii îi căzură într-un spasm neașteptat.

Un copac din apropiere se despică cu zgomot asurzitor, iar ploaia de așchii umplu aerul care vibra. Cineva urla, însă Jezal aproape că nu mai auzea nimic. Calul lui se cabră, iar el nu avu prezența de spirit să se țină bine. Căzu pe spate, cu întreaga vale pâlpâind, tremurând, vibrând în jurul lui.

Bayaz își dădu capul pe spate, cu spinarea țeapănă, cu o mână ridicată și zgâriind, parcă, aerul. O piatră de mărimea unui cap de om trecu pe lângă fața lui Jezal și se sparse de o lespede. Aerul era plin de asaltul fragmentelor de lemn, de piatră și țărână, al frânturilor de haine și arme. Lui Jezal îi țiuiau urechile de îngrozitorul huruit, zornăit,

răpăit. Se aruncă pe burtă, cu fața în jos, își acoperi capul cu brațele și strânse ochii.

Se gândi la prieteni. La West, la Jalenhorm și la Kaspa, chiar și la locotenentul Brint. Se gândi la familia lui, și la casa lui, și la tatăl și frații lui. Se gândi la Ardee. Dacă ajungea să-i mai vadă vreodată pe lumea asta, va fi un om schimbat, un om mai bun. Își făcu acest jurământ cu buze mute și tremurătoare, în vreme ce vântul nefiresc sfâșia valea în jurul lui. Nu va mai fi egoist, nu va mai fi îngâmfat, nu va mai fi leneș. Va fi un prieten mai bun, un fiu mai bun, un iubit mai bun, măcar dacă ar supraviețui. Măcar dacă ar supraviețui. Măcar dacă…

Își auzi propria-i respirație îngrozită ieșindu-i din gură în icnete repezi, își simți sângele pulsându-i în urechi.

Zgomotul încetase.

Jezal deschise ochii. Își luă mâinile de pe cap, stârnind o avalanșă de rămurele și țărână. Defileul era plin de frunze care zburau prin aer, plin de negura colbului înecăcios. Îl văzu în apropiere pe Nouădegete căruia îi șiroia sângele pe obrajii murdari dintr-o tăietură de pe frunte. Se mișca cu grijă în lateral. Sabia scoasă din teacă îi atârna lângă picior. Cineva era în fața lui. Unul dintre bărbații care veniseră din spate, înalt, cu un ciuf de păr roșu. Își dădeau târcoale. În genunchi, Jezal se uită la ei, cu gura căscată. Bănuia cumva că ar trebui să intervină, dar habar nu avea ce anume să facă.

Roșcovanul făcu o mișcare bruscă, sări înainte rotindu-și sabia deasupra capului. Se mișcă iute, dar Nouădegete era și mai iute. Făcu un pas lateral, astfel că lama șuieră doar la câțiva centimetri distanță de fața lui. Apoi,

spintecă, în trecere, burta adversarului său. Bărbatul icni. Se împletici câțiva pași. Sabia grea a lui Nouădegete îl izbi în moalele capului cu un pocnet găunos. Se împiedică în propriile-i picioare și se prăbuși. Sângele țâșni învolburat din rana care i se căscase în țeastă. Jezal îl urmări cum se întinde încet, îmbibând solul din jurul cadavrului. O băltoacă tot mai mare, amestecându-se cu colbul și pământul afânat de pe fundul văii. Nu a mai fost nevoie de o a doua lovitură. Nu a mai fost nevoie de regula celei mai bune lovituri din trei.

Deveni conștient de zgomote de încăierare și icnete și își ridică privirea. Nouădegete se lupta corp la corp cu un alt bărbat, cu un bărbat și mai masiv. Ambii mârâiau și se trăgeau de haine, încercând să apuce un cuțit. Jezal rămase cu gura căscată.

– Înjunghie-l! îi strigă Nouădegete, luându-se la trântă cu celălalt. Înjunghie-l, în puii mei!

Jezal rămase nemișcat în genunchi, cu ochii mari. Cu o mână apucase mânerul sabiei sale lungi, atât de strâns, de parcă ar fi căzut de pe o stâncă, iar aceea era ultimul smoc de iarbă de care se putea agăța.

Se auzi bufnitură surdă. Uriașul gemu. Dintre coaste îi ieșea o săgeată. Altă bufnitură. Două săgeți. Apăru o a treia, alături de celelalte. Bărbatul alunecă încetișor din strânsoarea lui Nouădegete, căzu în genunchi, tușind și icnind. Se târî spre Jezal, se întoarse pe spate, strâmbându-se și scoțând scâncete caraghioase. Rămase pe spate în mijlocul potecii, cu săgețile ieșindu-i din trup ca tulpinile de papură dintr-un lac puțin adânc. Nemișcat.

– Ce s-a întâmplat cu nemernicul ăla de

Finnius?

– A scăpat.

– O să vină cu întăriri!

– Ori mă ocupam de el, ori de ăla de acolo.

– Îl rezolvam eu pe ăla!

– Sigur că îl rezolvai. Dacă ai mai fi putut să-l ții în brațe încă un an, poate că Luthar s-ar fi hotărât să-și tragă sabia, ce zici?

Voci ciudate, care n-aveau nimic de-a face cu el. Încet, șovăitor, Jezal reuși să se ridice în picioare. Gura îi era uscată, genunchii îi tremurau, urechile îi țiuiau. La câțiva pași depărtare, Bayaz zăcea pe spate, iar ucenicul îngenunchease lângă el. Unul dintre ochii vrăjitorului era închis, celălalt era ușor întredeschis, pleoapa îi zvâcnea dezvelind corneea.

– Poți să-i dai drumul acum.

Jezal privi în jos. Mai strângea încă în mână mânerul sabiei. Articulațiile i se albiseră. Porunci degetelor să se desfacă. Îl durea palma de la strânsoare. Simți o mână grea pe umăr.

– Ești bine?

Vocea lui Nouădegete.

– Ce?

– Ești rănit?

Jezal se inspectă, întorcându-și prostește mâinile și pe față, și pe dos. Murdare, dar fără strop de sânge.

– Nu cred.

– Bine. Au fugit caii. Dar nu-s ei de vină. Dacă aș fi avut și eu patru picioare, aș fi ajuns deja la jumătatea drumului spre mare.

– Ce?

– Ce-ar fi să-i prinzi?

– Cine te-a făcut șef?

Sprâncenele lui Nouădegete se apropiară

ușor una de alta. Jezal își dădu seama că acum stăteau foarte aproape și că mâna nordicului încă mai era pe umărul lui. Se odihnea acolo, nimic mai mult, dar îi putea simți forța prin postavul hainelor și i se părea că ar fi fost capabilă să-i smulgă brațul din umăr fără efort. Gură păcătoasă, îl băga numai în belele. Se aștepta la un pumn în nas, în cel mai fericit caz, dacă nu la o rană fatală la cap, însă Nouădegete își țuguie buzele cu un aer gânditor și începu să-i vorbească.

– Suntem foarte deosebiți, tu și cu mine. Deosebiți din toate punctele de vedere. Îmi dau seama că nu ai prea mult respect pentru neamul meu, sau pentru mine, în mod special, și nu-ți port pică pentru asta. Morții știu că am și eu defectele mele, iar eu sunt conștient de ele. Poate crezi că tu ești deștept, iar eu sunt tâmpit, și cutez a spune că ai dreptate. Dar când este vorba de luptă, îmi pare rău să-ți zic, există foarte puțini oameni cu o experiență mai mare decât a mea. Fără supărare, dar tu nu ești unul dintre aceștia. Nimeni nu m-a făcut șef, dar cineva trebuie să facă și lucrul ăsta.

Se apropie și mai mult, iar laba lui uriașă îi strânse părintește umărul lui Jezal, gest pe undeva între mângâiere și amenințare.

– Ai vreo problemă cu asta?

Jezal se gândi puțin. Știa că e foarte depășit. Iar evenimentele din ultimele câteva minute îi demonstrau tocmai asta. Privi la bărbatul ucis de Nouădegete cu câteva clipe înainte și văzu că despicătura din țeastă se căscase și mai tare. Poate că, pentru moment, ar fi fost mai bine să facă ce i se spune.

– Nicio problemă, răspunse.

– Bun!

Nouădegete rânji, îl bătu pe spate și îi dădu drumul.

– Caii trebuie să fie prinși și cred că ești numai nimerit pentru treaba asta.

Jezal dădu din cap și plecă pe picioare nesigure să-i caute.

Cele o sută de cuvinte

Se întâmpla ceva ciudat, cu siguranță. Colonelul Glokta își testă membrele, dar păru incapabil să și le miște. Strălucirea soarelui îl orbea.

– I-am învins pe gurkieni? întrebă el.

– Bineînțeles, îi răspunse Hadișul Kahdia, intrând în câmpul vizual al lui Glokta. Cu ajutorul Domnului i-am trecut pe toți prin sabie. I-am măcelărit ca pe vite.

Bătrânul băștinaș mușcă iar din mâna retezată. Dăduse deja gata două degete.

Glokta își ridică mâna să i-o ia, numai că nu mai avea mână, ci doar un ciot însângerat, mâncat până la încheietură.

– Pe legea mea, murmură colonelul, îmi mănânci mâna.

Kahdia surâse.

– Și este absolut delicioasă. Felicitările mele.

– Absolut delicioasă, murmură și generalul Vissbruck, luând mâna de la Kahdia și smulgând cu dinții o fâșie de carne. Poate din cauza exercițiilor de scrimă din tinerețe.

Chipul durduliu și zâmbăreț i se mânjise de sânge.

– Scrima, firește, spuse Glokta. Mă bucur că vă place, continuă el cu toate că întreaga poveste părea destul de ciudată.

– Ne place, ne place! strigă Vurms, care ținea piciorul lui Glokta cu ambele mâini, ca pe o felie de pepene verde și ciugulea delicat din el. Toți patru suntem încântați! Are gust de friptură de porc!

– Are gust de brânză bună! strigă Vissbruck.

– Are gust de miere dulce! gânguri Kahdia, presărând puțină sare pe burta lui Glokta.

– Are gust de bani! toarse vocea Magistresei Eider de undeva de mai jos.

Glokta se ridică în capul oaselor.

– Ce? Ce faci acolo jos?

Femeia ridică ochii și îi zâmbi larg.

– Mi-ai luat inelele. Trebuie să-mi dai ceva în schimb.

Dinții i se înfipseră în coapsa lui dreaptă ca niște pumnale minuscule și smulse o bucățică de carne. Sorbi cu poftă sângele din rană și linse cu mișcări repezi pielea din jur.

Colonelul Glokta își ridică sprâncenele.

– Ai dreptate, firește. Perfectă dreptate.

Îl durea infinit mai puțin decât s-ar fi așteptat, doar că îl epuiza statul în capul oaselor. Se lăsă înapoi pe nisip și rămase întins acolo, privind cerul albastru.

– Toți aveți perfectă dreptate.

Magistresa ajunsese la șold.

– Au! se hlizi colonelul. Mă gâdilă!

Dar cât de plăcut era, își spuse el, să fie mâncat de o femeie atât de frumoasă.

– Un pic mai la stânga, murmură închizând ochii, un picuț mai la stânga…

Glokta sări din somn cu un zvâcnet ce-i trimise săgeți de durere înfiorătoare de-a lungul spinării încordate ca un arc. Piciorul stâng îi tremura incontrolabil sub cearșaful lipicios, contracții mistuitoare îi înjunghiau mușchii vestejiți. Își mușcă buza de jos cu dinții care îi mai rămăseseră, încercând să-și înăbușe urletul, pufăi greu pe nas, cu toată fața schimonosită de eforturile furibunde pe

care le făcea pentru a-și controla durerea.

Chiar atunci când credea că piciorul i se va despica în două, mușchii i se relaxară fără de veste. Glokta se prăbuși la loc în patul rece și umed și rămase întins acolo respirând sacadat. *La naiba cu visele astea blestemate.* Tot trupul îi era în agonie, tot trupul îi era vlăguit și îi tremura și era acoperit cu sudoare rece. Se încruntă în beznă. Un zgomot ciudat umplea încăperea. Ca un șuierat, ca o rostogolire. *Ce e asta?* Încet, cu multă băgare de seamă, se rostogoli pe o parte și se opinti să se dea jos din pat, șontâcăi până la fereastră și privi afară.

Orașul nu se mai vedea. O cortină cenușie se pogorâse peste el, izolându-l de restul lumii. *Ploaie.* Rafalele udau pervazul, iar stropii mari se spărgeau de el, transformându-se într-o bură blândă, trimițând o ceață răcoroasă în cameră, umezind perdelele, covorul de sub geam și mângâind pielea transpirată a lui Glokta. *Ploaie.* Uitase că mai poate exista așa ceva.

O scânteie în depărtare. Un fulger. Clopotnițele Marelui Templu se deslușiră o fracțiune de secundă în întunericul plin de freamăt, apoi bezna coborî din nou peste ele și se auzi bolborositul lung și furios al tunetului. Glokta își scoase mâna pe fereastră și ploaia rece îi udă pielea. Senzație stranie, necunoscută.

– Pe legea mea, șopti el.

– A început sezonul ploilor.

Glokta se răsuci brusc, se împiedică și se prinse de piatra rece a cadrului ferestrei, aproape sufocându-se. În încăpere era beznă ca în iad, așa că nu-și putea da seama dincotro venise vocea. *Sau a fost numai în*

imaginația mea? Mai dorm încă?

– Sublim moment. Lumea pare că a renăscut.

Lui Glokta îi îngheță inima în piept. Vocea unui bărbat. Profundă și pătrunzătoare. *Vocea celui care l-a capturat pe Davoust? Care mă va captura acum și pe mine?*

Strălucirea unui alt fulger lumină camera. Cel care vorbise stătea pe covor cu picioarele încrucișate. Un negru bătrân cu părul lung. *E între mine și ușă. N-am cum să trec de el, chiar dacă aș alerga mult mai bine.* Lumina dispăru la fel de repede pe cum venise, însă imaginea mai dăinui o clipă, arzându-i ochii. Apoi bubuitul tunetului despică cerurile, reverberând în întunericul din încăperea vastă. *Nu mi-ar auzi nimeni strigătele disperate după ajutor. Nici măcar în cazul în care s-ar sinchisi cineva.*

– Cine naiba ești? întrebă Glokta cu voce pițigăiată din cauza sperieturii.

– Numele meu este Yulwei. Nu trebuie să te sperii.

– Să nu mă sperii? Îți bați joc de mine?

– Dacă aș fi avut intenția să te ucid, aș fi făcut-o când dormeai.

– Acum m-am mai liniștit.

Mintea lui Glokta alerga de nebună de colo-colo, analizând toate obiectele care se aflau la îndemână. *Aș putea să ajung la ceainicul decorativ de pe masă.* Aproape că îl umflă râsul la acest gând. *Și ce să fac cu el? Să-i ofer o ceașcă cu ceai? Nu-i nimic ce mi-ar putea folosi ca armă, presupunând că aș fi mai în putere.*

– Cum ai intrat?

– Am metodele mele. Aceleași metode care m-au ajutat să traversez deșertul cel mare, să

merg neobservat pe drumul aglomerat de la Shaffa, să trec printre rândurile armatei gurkiene și să intru în cetate.

– Dacă stai să te gândești bine, poate că era mai simplu doar să bați la ușă.

– Bătutul la ușă nu-ți garantează intrarea.

Glokta își forță ochii în întuneric, însă nu reuși să zărească nimic în afară de conturile vagi ale mobilei și arcadele cenușii ale celorlalte ferestre. Ploaia răpăia pe pervazul din spatele lui, sâsâia blând pe acoperișurile orașului de dedesubt. Chiar atunci când tocmai se întreba dacă nu cumva visul se încheiase, auzi din nou vocea.

– Îi urmăresc pe gurkieni de mulți ani. Asta este menirea mea. Pedeapsa pentru rolul pe care l-am jucat în schisma care mi-a dezmembrat ordinul.

– Ordinul?

– Ordinul Magilor. Sunt al patrulea din cei doisprezece ucenici ai lui Juvens.

Un Mag. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ca băgăciosul ăla chel, Bayaz, care n-a făcut nimic altceva decât să mă aiurească de cap. De parcă n-aș avea suficiente griji cu politica și cu trădarea, acum mai trebuie să ascult și legende și superstiții. Cred că nu mai apuc să dorm ceva în noaptea asta.

– Mag, zici? Iartă-mă că nu sar în sus de bucurie. Întâlnirile mele cu ordinul tău n-au fost decât o pierdere de vreme de fiecare dată, în cazurile cele mai fericite.

– Atunci, aș putea încerca să reîntregesc reputația. Îți aduc informații.

– Gratis?

– Doar de această dată. Gurkienii s-au pus în mișcare. Cinci din coloanele lor cu stindarde aurii intră în noaptea asta în

peninsulă, la adăpostul furtunii. Douăzeci de mii de sulițași, dimpreună cu mașinării uriașe de război. Alte cinci coloane așteaptă dincolo de dealuri, iar asta nu e totul. Drumurile de la Shaffa la Ul-Khatif, de la Ul-Khatif la Daleppa, de la Daleppa la țărmul mării viermuiesc toate de soldați. Împăratul își folosește toate efectivele de care dispune. Tot Sudul e în fierbere. Recruți din Kadir și Dawah, călăreți sălbatici din Yashtavit, sălbatici fioroși din junglele Shamirului, unde bărbații și femeile luptă umăr la umăr. Toți se îndreaptă spre nord. Și vin aici să lupte pentru Împărat.

– Atât de mulți doar ca să cucerească Dagoska?

– Mai mulți, încă. Împăratul și-a construit o flotă. O sută de corăbii mari.

– Gurkienii nu sunt marinari. Uniunea controlează mările.

– Lumea se schimbă, iar tu trebuie să te schimbi cu ea, sau să fii călcat în picioare. Războiul acesta nu va fi ca ultimul. Khalul își va trimite acum soldații. Ani lungi au trecut până la strângerea armatei. Se deschid porțile marelui templu-fortăreață din Sarkant, acolo sus, în munții pleșuvi. Le-am văzut cu ochii mei. Iese la lumină și Mamun, de trei ori binecuvântat și de trei ori blestemat, rodul deșertului, primul ucenic al lui Khalul. Împreună au încălcat cea de-a Doua Lege, împreună au mâncat carne de om. Cele O Sută De Cuvinte vin în urma lor, Devoratori cu toții, discipoli ai Profetului, crescuți pentru luptă și hrăniți de-a lungul acestor lungi ani, adepți ai disciplinelor războiului și ai Înaltei Arte. Niciodată lumea nu s-a confruntat cu o primejdie mai mare din Vremurile Străvechi,

când Juvens s-a luptat cu Kanedias. Din vremurile dinainte de asta, poate, când Glustrod a atins Cealaltă Parte și a încercat să deschidă porțile lumii din adâncuri.

Și bla, bla, bla. Păcat. Cuvintele lui aveau surprinzător de multă noimă pentru un Mag.

– Zici că vrei să-mi dai niște informații? Atunci păstrează pentru tine poveștile de adormit copiii și spune-mi ce s-a întâmplat cu Davoust.

– Există un Devorator aici. Îi simt mirosul. Sălășluiește în beznă. Iar misiunea lui este să-i distrugă pe toți cei care se opun Profetului.

Iar eu aș fi primul de pe listă?

– Predecesorul tău nu a părăsit niciodată încăperile acestea. Devoratorul l-a luat ca să protejeze trădătorul din cetate.

Da. Bravo. Acum vorbești pe limba mea.

– Cine este trădătorul?

Vocea lui Glokta, pițigăiată, stridentă, avidă, chiar în propriile-i urechi.

– Nu sunt ghicitor, schilodule. Și, chiar dacă ți-aș da un răspuns, mă vei crede, oare? Oamenii trebuie să învețe în ritmul lor.

– Bah! pufni Glokta. Ești exact ca Bayaz. Vorbești, și vorbești, și dai din gură, și nu spui absolut nimic. Devoratori? Povești vechi și prostii!

– Povești? Nu te-a dus Bayaz în Casa Creatorului?

Glokta simți un nod în gât, iar mâna tremurândă i se apucă mai strâns de piatra umedă de sub fereastră.

– Și totuși te îndoiești de spusele mele? Ești greu de cap, schilodule. Oare nu am văzut eu sclavii mărșăluind spre Sarkant, scoși din casele lor din toate ținuturile cucerite de gurkieni? Oare nu am văzut eu toate acele

coloane nenumărate mânate spre vârful munților? Ca să fie hrană pentru Khalul și discipolii lui, ca să le sporească și mai mult puterile. Crimă împotriva lui Dumnezeu! Încălcare a celei de-a Doua Legi, scrise cu litere de foc de însuși Euz! Nu mă crezi, și poate că bine faci să nu mă crezi, dar în zori vei vedea că gurkienii au ajuns aici. Vei număra cinci coloane, și atunci vei ști că ți-am spus adevărul.

– Cine este trădătorul? șuieră Glokta. Spune-mi, ticălosule care vorbești în dodii!

Tăcere. Doar ropotul ploii, pleoscăitul apei, zbaterea vântului prin draperiile de la ferestre. Un fulger lumină scurt întreaga încăpere.

Pe covor nu mai era nimeni. Yulwei dispăruse.

Armata gurkiană înainta încet în cinci blocuri enorme, două în față, trei în spate, acoperind întreaga limbă de pământ de la un țărm la altul. Se deplasau în formație perfectă, în bătăile asurzitoare ale tobelor uriașe, rând după rând, tropăitul cizmelor aidoma tunetelor îndepărtate de cu o noapte în urmă. Soarele șterse deja toate urmele ploii, iar acum arunca strălucire de oglindă pe mii de coifuri, pe mii de scuturi, pe mii de săbii, mii de vârfuri de săgeți, mii de armuri. O pădure de sulițe sclipitoare înaintând implacabil. O maree nemiloasă, neobosită, irezistibilă.

Soldații Uniunii, răspândiți pe zidurile de apărare, stăteau ghemuiți în spatele parapetelor, cu arbaletele la îndemână, cercetând cu priviri agitate armata care înainta. Glokta aproape că le putea simți

frica. *Și cine i-ar putea învinovăți? Mai mult ca sigur că suntem cu foarte mult depășiți numeric.* Aici sus, în bătaia vântului, nu se auzeau tobe, nu se auzeau ordine, nu se auzeau zgomotele pregătirilor făcute în ultimul moment. Nu se auzea decât tăcerea.

– Uite-i, șopti dus pe gânduri Nicomo Cosca, rânjind la priveliștea care i se așternea înainte.

El singur părea neatins de frică. *Ori are nervi de oțel, ori are o imaginație mult prea săracă. Se pare că îi este totuna, fie că stă cu burta la soare și se îndoapă cu băutură, fie că își privește moartea în ochi.* Își ridicase un picior pe parapet, își încrucișase brațele pe genunchi, își legăna în mână sticla pe jumătate goală. Costumul de luptă al mercenarului semăna foarte mult cu costumul lui de băută. Aceleași cizme deformate și tocite, aceiași nădragi distruși. Singurul hatâr pe care îl făcuse luptei era un pieptar negru, gravat și pe față, și pe spate cu auriu. Și acesta văzuse zile mai bune, căci acum emailul era ciobit, iar niturile mâncate de rugină. *Dar probabil că odinioară a fost o splendoare.*

– Minunată armură.

– Ce, asta? privi Cosca în jos la pieptar. Pe vremuri, poate, dar a avut partea ei de suferință de-a lungul anilor. A fost un dar din partea Marii Ducese Sefeline de Ospria pentru că am învins armata din Sipani în războiul de cinci luni. Tot atunci mi-a promis prietenie veșnică.

– E frumos să ai prieteni.

– Nu tocmai. În aceeași noapte a încercat să mă omoare. Victoriile mele îmi aduseseră mult prea multă popularitate în rândul

supușilor lui Sefeline. S-a temut să nu încerc să iau puterea. Otravă. În vin.

Cosca luă o înghițitură lungă din sticlă.

– Mi-a omorât ibovnica preferată. A trebuit să scap cu fuga, luând cu mine doar pieptarul ăsta afurisit, și să intru în simbria Prințului din Sipani. Ticălosul ăla bătrân nu plătea nici pe departe la fel de bine, dar măcar am apucat să-i conduc armata împotriva Ducesei și să am satisfacția de a o otrăvi eu pe ea, se încruntă Cosca. I s-a învinețit fața. Era vânătă și strălucitoare, crede-mă când îți spun. Ai grijă să nu ajungi niciodată prea popular, ăsta-i sfatul meu.

Glokta pufni:

– Popularitatea exagerată nu se numără printre preocupările mele cele mai presante.

Vissbruck își drese zgomotos glasul, evident deranjat că nu era băgat în seamă. Arătă spre șirurile nesfârșite de oameni care înaintau de-a lungul istmului.

– Superiorule, gurkienii se apropie.

Nu mai spune? Nici nu observasem.

– Am permisiunea ta să inund șanțul?

O, da, momentul tău de glorie.

– Foarte bine. Fă-o.

Vissbruck se îndreptă țanțoș spre parapet, pătruns de importanța deosebită a rolului său. Își ridică încet brațul, apoi îl coborî brusc, despicând aerul, cu un gest extrem de infatuat. De undeva de jos, ascunse vederii, bice plesniră, iar atelaje de catâri se opintiră trăgând frânghiile. Vaietele stridente ale lemnului sub presiunea uriașă ajunseră până sus, la ei, apoi auziră și scârțâituri și pocnete când cedară digurile, apoi un bubuit furios când cantitatea uriașă de apă de mare răbufni și inundă șanțul adânc din ambele părți cu

spumă albă și sălbatică. Apa se întâlni cu apă chiar sub ei, împrăștiind stropi scânteietori în aer până pe crestele zidurilor și chiar mai sus de ele. O clipă mai târziu, această nouă fâșie de mare era din nou calmă. Șanțul devenise canal, cetatea devenise insulă.

– Șanțul e inundat! anunță generalul Vissbruck.

– Vedem că este, spuse Glokta. Felicitări. *Să sperăm doar că printre gurkieni nu sunt și niscaiva înotători buni. Căci e evident că au de unde să-și aleagă oamenii.*

Cinci prăjini lungi se mișcau ușor deasupra masei tropăitoare de soldați, iar pe ele sclipea aurul solid din care erau confecționate simbolurile gurkiene. *Simboluri ale bătăliilor purtate și ale bătăliilor câștigate.* Stindardele celor cinci legiuni aruncând fulgere în soarele neîndurător. *Cinci legiuni. Exact cum mi-a spus bătrânul. Înseamnă că le vor urma și corăbiile?* Glokta întoarse capul și privi la Orașul Inferior. Cheiurile lungi intrau în golf ca țepii unui arici. Încă mai erau multe corăbii. *Corăbii care vin cu proviziile noastre, și corăbii care pleacă cu ultimii negustori speriați.* Acolo nu erau ziduri. Nu erau fortificații de niciun fel. *Nu am crezut că am avea nevoie. Întotdeauna Uniunea a stăpânit mările. Dacă ar veni și corăbiile…*

– Mai avem suficiente rezerve de lemn și piatră?

Generalul dădu energic din cap, întruchipare a zelului. *Se pare că în cele din urmă s-a obișnuit cu locul lui în noua ierarhie.*

– Din abundență, Superiorule, exact așa cum ai ordonat.

– Vreau să construiești un zid în spatele docurilor, de-a lungul țărmului. Cât de solid,

cât de înalt și cât de repede se poate. Mai devreme sau mai târziu s-ar putea ca gurkienii să-l pună la încercare.

Generalul aruncă o privire cruntă spre zecile de mii de soldați care înaintau încet peste peninsulă, se uită la docurile liniștite, apoi iar la armata gurkiană.

– Dar nu cumva amenințarea care vine dinspre uscat este mai… presantă? Gurkienii nu sunt buni marinari și, oricum, n-au cum să-și fi făcut o flotă demnă de acest nume…

– Lumea se schimbă, generale. Lumea se schimbă.

– Desigur, comentă Vissbruck și se întoarse să vorbească cu aghiotanții săi.

Glokta șontâcăi până la parapet lângă Cosca.

– Câte detașamente gurkiene crezi că sunt?

Styrianul își scărpină solzii spuzelii de pe gât.

– Sunt cinci steaguri. Cinci legiuni ale Împăratului, și încă mulți alții pe lângă. Cercetași, trupe neregulate din tot Sudul. Câte detașamente…

Își miji ochii în soare, iar buzele i se mișcară mut ca și cum ar fi avut mintea plină până la refuz de numere complicate.

– Al dracului de multe.

Își dădu capul pe spate și supse ultimii stropi din sticlă, apoi plescăi cu satisfacție și aruncă sticla spre gurkieni. Străluci o clipă în soare, apoi se sparse de pământul tare de pe cealaltă parte a canalului.

– Vezi carele alea din spate?

Glokta se uită prin lunetă. Într-adevăr, în spatele soldaților, prin pâlpâirea cetii și praful ridicat de cizme, se deslușea vag o coloană de care uriașe. *Bineînțeles, soldații au*

nevoie de provizii, totuși… Din loc în loc se vedeau bușteni lungi ca picioarele de păianjen.

– Mecanisme de asediu, spuse Glokta ca pentru sine. *Exact cum a spus Yulwei.* Par a avea intenții serioase.

– Și tu ai.

Cosca se apropie și mai mult de parapet și începu să-și desfacă centura. O clipă mai târziu, Glokta auzi pleoscăitul urinei pe baza zidului. Mercenarul îi rânji peste umăr, cu părul rărit fluturându-i în vântul sărat.

– Toată lumea are intenții serioase. Trebuie să stau de vorbă cu Magistresa Eider. Zic că o să-mi capăt simbria destul de curând.

– Și eu cred asta, își coborî Glokta luneta. Și ai grijă să ți-o meriți.

Orbii conduși de chior

Întâiul dintre Magi zăcea strâmb pe spate în căruță, între un butoi cu apă și un sac cu ovăz pentru cai, cu capul pe un colac de frânghie. Logen nu-l văzuse niciodată atât de bătrân, atât de slab, atât de neputincios. Respirația îi era superficială, pielea întinsă pe oase era palidă și plină de pete și îmbrobonată de transpirație. Din când în când era apucat de convulsii și se zvârcolea și murmura cuvinte stranii, iar pleoapele i se zbăteau ca ale unui om captiv într-un coșmar.

– Ce s-a întâmplat?

Quai își plecă ochii.

– Ori de câte ori folosești Arta, împrumuți câte ceva din Cealaltă Parte, iar ce împrumuți trebuie să și restitui. Există riscuri, chiar și pentru un maestru. Să încerci să schimbi lumea prin puterea gândului… ce aroganță.

Colțurile gurii îi zvâcniră într-o încercare de zâmbet trist.

– Poate dacă împrumuți prea adesea, la un moment dat când atingi lumea din adâncuri lași și o parte din tine în urmă…

– În urmă? șopti Logen uitându-se la bătrânul care se zvârcolea.

Nu-i plăcea deloc ce aude. Din câte își dădea seama, nu era deloc de râs să te afli în mijlocul pustietății fără să ai habar încotro te îndrepți.

– Gândește-te, numai, murmură ucenicul. Însuși Întâiul dintre Magi, neajutorat ca un copil.

Puse ușor o mână pe pieptul lui Bayaz.

– Viața îi atârnă de un fir de păr. Aș putea acum să întind mâna asta slăbănoagă a mea… și să-l omor.

Logen se încruntă.

– Și de ce ai vrea să faci una ca asta?

Quai își ridică privirea și îi aruncă iarăși surâsul lui bolnăvicios.

– De ce ar vrea oricine altcineva una ca asta? Ziceam și eu așa.

Și își luă mâna de pe bătrân.

– Cât o să mai rămână așa?

Ucenicul se așeză în căruță și își ridică ochii spre cer.

– Nu se știe. Poate câteva ore. Poate pe vecie.

– Pe vecie? scrâșni Logen din dinți. Și cu noi ce-o să se întâmple? Ai vreo idee încotro mergem? Sau de ce? Sau ce trebuie să facem când ajungem acolo? Să ne întoarcem?

– Nu.

Vocea și expresia lui Quai erau tăioase ca tăișul sabiei. Mai tăioase decât ar fi bănuit vreodată Logen.

– Dușmanii sunt în pe urmele noastre. Să ne întoarcem e mai periculos decât să ne continuăm drumul. Mergem înainte.

Logen se cutremură și își frecă ochii. Era obosit, îl dureau toate și era abătut. Își dorea să-l fi întrebat pe Bayaz ce planuri are atunci când avusese ocazia. De fapt, dacă-i vorba așa, își dorea să nu fi plecat din Nord. Ar fi găsit o modalitate prin care să se răfuiască cu Bethod și ar fi murit într-un loc cunoscut, ucis de mâinile unor oameni pe care măcar îi înțelegea.

Logen nu își dorea să se afle la conducere. Trecuseră vremurile când tânjea după faimă, glorie și respect. Însă îl costase extrem de

mult să câștige toate acestea și se dovediseră a fi lucruri fără valoare. Oamenii avuseseră încredere în el, iar el îi condusese pe un drum însângerat și plin de suferințe înapoi în țărână. Nu mai avea nicio ambiție. Luarea deciziilor era o năpastă pe capul lui.

Își retrase mâinile și privi în jur. Bayaz bolborosea mai departe în somnul lui febril. Quai se uita nepăsător la nori. Luthar stătea cu spatele la ei și se holba în hăul defileului. Ferro se așezase pe o piatră, își curăța arcul cu o zdreanță și arunca priviri mânioase. Așa cum era de așteptat, își făcuse apariția și Picior-Lung, exact în momentul când pericolul trecuse, și stătea în apropiere de ei, părând extrem de încântat de sine însuși. Logen se strâmbă și oftă prelung. Nu avea încotro. Nu mai era nimeni altcineva.

– În regulă, mergem spre podul ăsta de la Aulcus, și acolo o să vedem.

– Nu-i o idee bună, țâțâi Picior-Lung, apropiindu-se de căruță cu pas agale și uitându-se înăuntru. Câtuși de puțin. L-am prevenit pe stăpânul meu înainte de… nenorocirea asta. Orașul este părăsit, distrus, devastat. E un loc periculos, ca o piază rea. Poate că podul mai există încă, dar zvonurile spun că…

– Planul era să mergem la Aulcus, și sunt de părere că nu trebuie să ne abatem de la el.

Picior-Lung continuă de parcă nu l-ar fi auzit.

– Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem la Calcis. Mai avem aproape jumătate de drum până la destinația noastră finală, dar avem și provizii de apă și hrană mai mult decât suficiente pentru drumul de întoarcere. Cu ceva noroc…

– Ai fost plătit ca să mergi până la capăt?

– Păi, hm, da, am fost, dar…

– Aulcus.

Navigatorul bătu des din pleoape.

– Păi, da, văd că te-ai hotărât. Se pare că fermitatea, îndrăzneala și forța sunt calitățile tale, însă prudența, înțelepciunea și experiența sunt calitățile mele, dacă-mi este permis să spun așa, și nu am nici cea mai mică îndoială că…

– Aulcus, mârâi Logen.

Uluit, Picior-Lung se întrerupse cu gura căscată. Apoi își reveni și și-o închise cu un plescăit.

– Foarte bine. Ne vom întoarce în câmpie, de unde ne vom îndrepta spre vest, către cele trei lacuri. Aulcus se află după ele, însă călătoria va fi una lungă și periculoasă, mai ales acum că vine iarna. Ar trebui să…

– Bine.

Logen se întoarse înainte ca Navigatorul să apuce să termine ce avea de spus. Fusese partea cea mai ușoară. Își supse dinții și se duse lângă Ferro.

– Bayaz e… se străduí să găsească un cuvânt potrivit. Dus. Nu știm pentru câtă vreme.

Femeia dădu din cap.

– Mergem mai departe?

– Hm… cred că… ăsta-i planul.

– În regulă.

Ferro se ridică în picioare și își puse arcul pe umăr.

– Atunci ar fi bine s-o luăm din loc.

Mai ușor decât se așteptase. Poate chiar prea ușor. Se întrebă dacă nu cumva se gândea să fugă din nou. La drept vorbind, gândul ăsta îi trecuse și lui prin minte.

– Nici măcar nu știu unde mergem.

Ferro pufni.

– Eu n-am știut niciodată unde merg. Dacă mă întrebi pe mine, eu zic că-i mai bine așa, cu tine la conducere.

Se îndreptă spre cai și îi aruncă peste umăr:

– N-am avut nicio clipă încredere în ticălosul ăla chel.

Mai rămăsese Luthar. Stătea cu spatele la ceilalți, cu umerii căzuți, cu ochii în pământ, cu un aer profund nefericit. Logen îi observă zvâcnetul obrajilor.

– Te simți bine?

Luthar nu părea că l-ar fi auzit.

– Am vrut să mă lupt. Am vrut, și știu cum să mă lupt, și aveam mâna pe săbii.

Plesni furios mânerul uneia.

– Am fost tot atât de neajutorat ca un bebeluș pișecios! De ce n-am fost în stare să mă mișc?

– Asta-i problema? În numele morților, tinere, asta li se întâmplă aproape tuturor bărbaților înainte de prima luptă!

– Da?

– Nici nu-ți închipui cât de des. Măcar tu n-ai făcut pe tine.

Luthar își ridică sprâncenele.

– Se poate întâmpla și așa ceva?

– Nici nu-ți închipui cât de des.

– Și tu ai înghețat prima dată?

Logen se încruntă.

– Nu. Mie mi-e ușor să ucid. Mi-a fost întotdeauna ușor. Crede-mă, dintre noi doi, tu ești cel norocos.

– În cazul în care nu mor pentru că nu mă mișc din loc.

– Ei, fu silit să-i dea dreptate Logen, se

poate întâmpla și asta.

Luthar își lăsă capul și mai mult în piept, iar Logen îi dădu o palmă prietenoasă peste braț.

– Dar n-ai murit! Curaj, tinere, ai noroc! Încă mai ești în viață, nu?

Jezal dădu nefericit din cap. Logen îl cuprinse de umeri și îl călăuzi spre locul unde se aflau caii.

– Asta înseamnă că data viitoare ai să te descurci mai bine.

– Data viitoare?

– Firește. Viața înseamnă să încerci să te descurci mai bine data viitoare.

Logen încălecă, trupul țeapăn durându-l la fiecare mișcare. Țeapăn de la atâta drum călare, îndurerat de la bătaia din defileu. O piatră îi spărsese capul la spate și căpătase un pumn zdravăn în tâmplă. S-ar fi putut și mai rău.

Se uită după ceilalți. Încălecaseră cu toți și aveau ochii ațintiți asupra lui. Patru chipuri, absolut deloc asemănătoare, dar cu aproape aceeași expresie întipărită pe ele. Așteptându-i ordinele. De ce ar fi crezut cineva că el ar fi deținut răspunsurile? Simți că i se pune un nod în gât și dădu pinteni calului.

– Să mergem.

Stratagema prințului Ladisla

– N-ar trebui să stai atât de multă vreme înăuntru, colonele West.

Pike lăsă o clipă din mână ciocanul, iar lumina portocalie a focului i se reflectă în ochi, strălucind pe chipul lui asudat.

– Oamenii vor începe să vorbească.

West reuși să schițeze un zâmbet nervos.

– Ăsta e singurul loc cald din toată tabăra asta împuțită.

Adevărat, dar departe de motivul real. Era singurul loc din toată tabăra aia împuțită unde nu s-ar fi gândit nimeni să-l caute. Oameni care mureau de foame, oameni care degerau de frig, oameni care nu aveau apă să bea, sau nu aveau arme cu care să se lupte, sau nu aveau habar ce căutau acolo. Oameni care muriseră din cauza bolilor, sau din cauza frigului și care trebuiau îngropați. Nici măcar morții nu se puteau descurca fără West. Toată lumea avea zi și noapte nevoie de el. Toată lumea, mai puțin Pike și fiica lui și restul deținuților. Singuri ei păreau independenți și tocmai de aceea atelierul lor de fierărie devenise refugiul lui. Refugiu zgomotos, și aglomerat, și plin de fum, fără îndoială, dar, cu toate acestea, nu mai puțin plăcut. Prefera să se afle aici infinit mai mult decât să fie în compania Prințului și a oamenilor lui. Aici, printre criminali, atmosfera i se părea mai… sinceră.

– Stai în drum, colonele. Iarăși.

Cathil îl îmbrânci făcându-și loc pe lângă el, cu o lamă de cuțit incandescentă în

cleștele pe care îl ținea în mâna înmănușată. O vârî în apă, se încruntă, o răsuci pe o parte și pe alta, în vreme ce aburii fâsâiau în jurul ei. West îi urmări mișcările rapide și experimentate, îi observă perlele de umezeală de pe brațul puternic, de pe ceafă, îi observă părul întunecat și țepos din cauza transpirației. Greu de crezut că o confundase cu un băiat. Sigur că se pricepea să lucreze metalul ca oricare dintre bărbați, însă forma chipului, ca să nu mai vorbim de pieptul ei, talia ei, curba fundului, toate atât de feminine fără drept de tăgadă.

Se uită peste umăr și îl surprinse cu ochii zgâiți la ea.

– N-ai o armată de condus?

– O să reziste zece minute și fără mine.

Scoase lama rece și neagră din apă și o azvârli în maldărul de arme de lângă piatra de șlefuit.

– Sigur?

Poate că avea dreptate. West trase adânc aer în piept, suspină, se întoarse în silă și ieși din atelier.

După căldura din fierărie, aerul rece al iernii îi înțepă obrajii. Își ridică gulerul hainei și își strânse brațele în jurul trupului, orbecăind spre aleea principală a taberei. Noaptea era o tăcere de mormânt afară, față de gălăgia din atelierul lăsat în urmă. Singurele sunete erau țocăitul noroiului înghețat pe cizmele lui, șuieratul propriei respirații, înjurăturile înfundate ale vreunui soldat din depărtare care bodogănea pentru că se rătăcise în întuneric. Se opri o clipă și își ridică privirea, ținându-și mereu brațele în jurul lui ca să se încălzească. Cerul era perfect senin, acele stelelor sclipeau în întuneric ca

pulberea de diamante.

– Minunat, șopti ca pentru sine.

– Ai să te obișnuiești și cu asta.

Treicopaci. Își croia drumul printre corturi, atent pe unde calcă, avându-l pe Copoi alături. Avea chipul în umbre, doar găuri negre și unghiuri albe, ca o stâncă în lumina lunii, însă West își dădu seama că aduc vești proaste. Nu că s-ar fi putut spune despre bătrânul nordic că ar fi avut o mutră nostimă nici în cele mai bune momente ale sale, dar acum încruntătura lui era cu adevărat feroce.

– Bun găsit, prietene, spuse West în limba nordică.

– Așa crezi? Bethod e la mai puțin de cinci zile distanță de tabăra voastră.

Brusc frigul păru a-i intra lui West pe sub haine, făcându-l să tremure.

– Cinci zile?

– Cu condiția să nu se fi mișcat de când l-am văzut noi, iar asta e puțin probabil. Lui Bethod nu i-a plăcut niciodată să stea pe loc. Dacă se îndreaptă spre Sud, s-ar putea să fie la distanță de trei zile. Poate chiar mai puțin.

– Ce efective are?

Copoiul își umezi buzele trimițând aburii groși ai respirației în aerul rece.

– Cred că vreo zece mii, dar s-ar putea să aibă și mai mulți în urmă.

Lui West i se făcu încă și mai frig.

– Zece mii? Atât de mulți?

– Cam așa, da. Majoritatea robi.

– Robi? Infanterie ușoară?

– Ușoară, dar nu ca fleacurile pe care le aveți voi pe aici, mârâi Treicopaci uitându-se urât în jur, la corturile murdare, la focurile prost făcute și pe punctul de a se stinge.

– Robii lui Bethod sunt călițI în lupte și

sunt duri de atâta mărșăluit. Nemernicii ăștia ar putea alerga ziua întreagă și tot s-ar lupta bine la sfârșitul ei, dacă este nevoie. Arcași, sulițași, foarte pricepuți cu toții.

– Nu duce lipsă nici de țărani și de câte și mai câte, murmură Copoiul.

– Nu duce. Bașca platoșe zdravene și săbii bune și cai. Precis că are și niscaiva Bărbați Vestiți. Bethod a adus cu el numai pe cei mai buni dintre cei buni, chiar și niște conducători de armate. Pe deasupra și niște ciudați din Est. Niște sălbatici de dincolo de Crinna. Probabil că a lăsat câțiva băiețandri răsfirați ici și colo prin Nord, ca să-i țină ocupați pe prietenii tăi, și și-a adus cei mai buni oameni în Sud ca să se confrunte cu trupele tale bicisnice.

Bătrânul războinic se uită fioros pe sub sprâncenele stufoase la tabăra murdară.

– Nu-ți fie cu supărare, dar nu-ți dau o șansă nici cât un găinață dacă se va ajunge la luptă.

Cea mai rea veste. West înghiți în sec.

– Cât de repede se mișcă o asemenea armată?

– Repede. Cercetașii lor s-ar putea să ajungă la noi poimâine. Trupele, la o zi după aia. Asta în cazul în care vin direct spre noi, și e greu de spus dacă așa va fi. Mai degrabă l-aș crede pe Bethod în stare să încerce să traverseze râul mai în aval ca să ne atace din spate.

– Să ne atace din spate?

Abia dacă erau echipați pentru a face cât de cât față unui adversar previzibil.

– Cum de a aflat că suntem aici?

– Bethod a ghicit mereu mișcările dușmanilor lui. Are fler. Are și fler și are și

noroc, ticălosul. Îi place să rișteze. Și nimic nu-i mai important în vreme de război decât o felie de noroc.

West privi în jur clipind des. Zece mii de nordici călițiți în bătălii, atacând tabăra lor dărăpănată. Nordici norocoși, nordici imprevizibili. Încercă să-și închipuie cum va fi să-i adune pe recruții indisciplinați și să le ceară măcar să formeze o linie de luptă în noroi până la glezne. Va fi un măcel. O altă Fântână Neagră pe punctul de a se petrece. Dar ei măcar au fost avertizați. Mai au trei zile să se pregătească pentru a se apăra. Sau, și mai bine, pentru a începe să se retragă.

– Trebuie să discutăm imediat cu Prințul, zise.

Noaptea înghețată se umplu de muzică dulce și lumină caldă când West dădu la o parte draperia cortului. Fără tragere de inimă, se aplecă și intră, urmat îndeaproape de cei doi nordici.

– În numele morților… murmură Treicopaci holbându-se în jur.

West uitase cât de excentrică poate părea locuința Prințului unui nou venit, cu atât mai mult a unuia neobișnuit cu luxul. Era mai puțin cort, și mult mai mult o sală imensă din pânză purpurie, înaltă de vreo zece pași, poate chiar mai mult, cu tapiserii styriene și covoare kantice. Mobila ar fi fost mai la locul ei într-un palat, iar nu într-o tabără. În dulapuri mari, gravate, și în cufere poleite se afla garderoba imensă a Prințului, suficientă cât să îmbrace o armată de filfizoni. Patul uriaș cu baldachin era el singur mai mare decât majoritatea corturilor din tabără. Într-un colț, o masă lăcuită gemea sub greutatea mormanelor de delicatese, sub greutatea

farfuriilor din aur și argint care luceau în lumina lumânărilor. Cu greu ți-ai fi putut imagina că, doar la câteva sute de pași depărtare, erau oameni care stăteau înghesuiți, și le era frig, și nu aveau de mâncare.

Prințul Moștenitor Ladisla zăcea tolănit într-un scaun uriaș din lemn negru, un tron, ai fi putut crede, tapisat cu mătase roșie. Dintr-o mână îi atârna un pahar gol, iar cealaltă i se mișca alene încolo și încoace în ritmul muzicii unui cvartet aflat în colțul cel mai îndepărtat al cortului. Patru instrumentiști iscusiți ciupeau coardele, mângâiau strunele și suflau ușor în tubele strălucitoare. În jurul Prințului stăteau patru dintre apropiații săi, îmbrăcați impecabil și plictisiți așa cum cerea moda. Printre ei, și Lordul Smund, pe care, în ultimele câteva săptămâni, West ajunsese să-l antipatizeze mai mult decât pe oricine altcineva.

– Îți face extrem de multă cinste, îi spunea Smund Prințului, zbierând ca un măgar. Faptul că împărți greutățile vieții în tabără cu soldații simpli îți va aduce cu siguranță respectul acestora…

– A! Colonelul West! ciripi Ladisla, și două din iscoadele sale din Nord! Ce plăcere! Trebuie neapărat să mâncați ceva! făcu el un gest moale și beat spre masă.

– Mulțumesc, Înălțimea Voastră, dar am mâncat. Am niște vești de cea mai mare…

– Sau un pahar de vin! Trebuie să beți niște vin, e dintr-un an extraordinar de bun! Unde-i sticla aia? bâjbâi el cu mâna pe sub scaun.

Copoiul ajunsese deja lângă masă și se aplecase peste ea adulmecând mâncarea ca… un câine. Înșfăcă cu degetele murdare o felie

mare de friptură de vită, o împături atent și și-o îndesă întreagă în gură, urmărit în tot acest timp de Smund, care-și boțise buzele a dispreț. În condiții normale, West s-ar fi simțit stânjenit, dar acum avea griji mult mai mari.

– Bethod e la cinci zile de noi, aproape că urlă el, cu cea mai bună parte a armatei sale!

Unuia dintre muzicanți aproape că-i scăpă arcușul din mână și scârțâi strident pe corzi. Ladisla își ridică brusc capul, alunecând din scaun. Până și Smund și prietenii săi tresăriră, ieșind din starea de indolență.

– Cinci zile, murmură Prințul cu vocea răgușită din cauza surescitării, ești sigur?

– Poate doar trei.

– Câți sunt?

– Zece mii, și veterani…

– Excelent! plesni Prințul brațul scaunului ca și cum ar fi plesnit falca unui nordic. Atunci discutăm cu ei ca de la egal la egal!

West își simți gâtul uscat.

– Poate ca număr, Înălțimea Voastră, însă nu ca valoare.

– Haide, colonele West, zumzăi Smund. Un soldat bun de-al Uniunii face cât zece de teapa lor, continuă el privindu-l batjocoritor pe Treicopaci.

– Ce s-a întâmplat la Fântâna Neagră ne-a dovedit că asemenea presupuneri sunt neîntemeiate, chiar și în cazul în care oamenii noștri ar fi hrăniți, instruiți și echipați cum se cuvine. Însă așa ceva nu se găsește decât în Oastea Regelui! Mai bine ar fi să ne pregătim de apărare și să fim gata să ne retragem dacă este nevoie.

Smund pufni cu dispreț la auzul acestor cuvinte.

– Nimic nu este mai periculos în vreme de război, îl contrazise el pe West cu un aer nepăsător, decât prea multă prudență.

– Ba este! Prea puțină prudență! bubui West cu furia vibrându-i în spatele ochilor.

Dar Prințul Ladisla îl întrerupse înainte de a apuca să-și piardă cumpătul.

– Destul, domnilor!

Sări sprinten din scaun cu ochii strălucindu-i de entuziasm de bețiv.

– Mi-am stabilit deja strategia! Vom trece râul și-i vom captura pe sălbaticii ăia! Ei cred că ne vor surprinde? Ha!

Biciui aerul cu paharul de vin.

– O să le dăm așa o surpriză de n-or s-o uite curând! O să-i gonim înapoi peste hotare! Chiar așa cum a vrut Mareșalul Burr!

– Dar, Înălțimea Voastră, se bâlbâi West, simțind că îl ia cu amețeală, Lordul Mareșal ne-a ordonat cât se poate de clar să rămânem de partea aceasta a râului.

Ladisla făcu un semn cu mâna, de parcă l-ar fi sâcâit o muscă.

– Spiritul ordinelor sale, colonele, nu litera lor! N-are de ce să se supere dacă pornim noi atacul împotriva dușmanului!

– Ăștia sunt toți proști! tună Treicopaci, din fericire în graiul nordicilor.

– Ce spune? se interesă Prințul.

– Ă… ăăă… e de acord cu mine că ar trebui să stăm aici, Înălțimea Voastră, și să cerem ajutoare Lordului Mareșal Burr.

– Chiar așa? Și eu care credeam că nordicii ăștia sunt doar foc și oțet! Ei bine, colonele West, îl poți informa că m-am hotărât să atacăm, iar hotărârea mea este de neclintit! Îi vom arăta noi acestui așa-zis Rege al nordicilor că nu deține monopol asupra

victoriei!

– Bravooo! strigă Smund, lovind cu piciorul în covorul gros. Excelent!

Ceilalți companioni ai Prințului dădură și ei glas acordului lor nătăfleț.

– Să-i trimitem peste hotar cu șuturi în fund!

– Să le dăm o lecție!

– Minunat! Excelent! Mai avem vin?

Frustrat, West își încleștă neputincios pumnii. Se vedea nevoit să mai facă o ultimă încercare, indiferent cât de penibilă, indiferent cât de fără sens. Îngenunche, își împreună mâinile, îl privi în ochi pe Prinț, și făcu apel la orice urmă de elocvență pe care o mai avea.

– Înălțimea Voastră, vă rog, vă rog stăruitor, vă implor, gândiți-vă mai bine. Viețile tuturor oamenilor din tabăra asta depind de hotărârea pe care o luați.

Prințul râânji:

– Asta este povara comenzii, prietene! Înțeleg că ești animat de cele mai bune intenții, însă trebuie să mă declar de acord cu Lordul Smund. Cutezanța este cea mai bună politică în vreme de război, și cutezanța va fi strategia mea! În primul și în primul rând, datorită cutezanței, Harold cel Mare a reușit să formeze Uniunea, datorită cutezanței, Regele Casamir a cucerit Englia! Ai să vezi că îi vom învinge pe nordicii ăștia! Dă ordinele necesare, colonele! Pornim în zori!

West studiase în amănunt campaniile lui Casamir. Cutezanța reprezentase doar a zecea parte din ceea ce-l dusese la succes, restul fiind planificarea minuțioasă, grija față de oamenii săi, atenția la detalii. Fără toate acestea, cutezanța putea fi fatală, dar își dădu

seama că era inutil să mai spună ceva. N-ar fi făcut decât să-l înfurie pe Prinț și ar fi pierdut și bruma de influență pe care o mai avea asupra lui. Parcă privea cum casa îi este mistuită de foc. Amorțit, bolnav sufletește, îngrozitor de neputincios. Nu-i mai rămăsese nimic de făcut decât să dea ordinele și să facă tot ce îi stătea în putere ca totul să se desfășoare cât de bine cu putință.

– Cu siguranță, Înălțimea Voastră, bâigui el.

– Cu siguranță! zâmbi Prințul cu gura până la urechi. Ne-am înțeles, atunci! Excelent! De ajuns cu muzica aia! strigă el la instrumentiști. Avem nevoie de ceva cu mai multă forță! Ceva cu mai multă vlagă!

Fără efort, cvartetul trecu la o temă de război. Cu picioarele plumbuite de deznădejde, West se răsuci pe călcâie și se târî afară din cort, în noaptea înghețată.

Treicopaci îi sufla în ceafă.

– În numele morților, nu vă înțeleg deloc! De unde vin eu, un bărbat își câștigă dreptul de a conduce! Ceilalți îl urmează pentru că îi recunosc meritele și îl respectă pentru că trăiește la fel ca ei! Până și Bethod și-a câștigat locul pe care îl are astăzi!

Se fâțâia încolo și încoace în fața cortului uriaș, dând din mâini ca apucat.

– Voi îi luați pe cei mai puțin înzestrați cu calități de conducător, și din toată haita asta îl alegeți pe cel mai mare idiot ca să-l puneți în fruntea armatei!

West nu știa ce să spună. Nici nu avea vreun contraargument.

– Puțoiul ăla o să vă conducă în morminte! Întoarceți-vă cu toții în țărână, dacă așa aveți chef, dar al naibii să fiu dacă am să te urmez,

eu sau băieții mei. M-am săturat să plătesc pentru oalele sparte de alții și ticălosul ăla de Bethod mi-a luat deja prea multe! Haide, Copoiule. Corabia asta de nebuni se poate scufunda și fără noi!

Se întoarse și dispăru în noapte.

Copoiul ridică din umeri.

– Nu-i chiar atât de rău.

Se apropie conspirativ de West, băgă mâna în buzunar și scoase ceva. West avu în fața ochilor o bucată de somon fiert, fără îndoială șterpelit de pe masa Prințului. Nordicul râse.

– M-am ales cu un pește!

Și își urmă șeful, lăsându-l singur în noaptea amarnică. Muzica militară din cortul lui Ladisla plutea prin aerul înghețat din jurul lui.

Până la amurg

– Au.

O mână îl smulse brutal din somn pe Glokta. Ușurel, își întoarse capul de pe pernă, scrâșnind din dinți când durerea îi săgetă gâtul. *Astăzi moartea are de gând să vină dis-de-dimineață?* Întredeschise ochii. *Aha. Încă nu. Poate pe la prânz.* Vitari stătea aplecată deasupra lui privindu-l fix, cu țepușele părului aproape negre în primele raze ale soarelui care pătrundeau pe fereastră.

– Foarte bine, practiciană Vitari, dacă nu mai poți fără mine. Dar, dacă nu te superi, va trebui să stai deasupra.

– Ha, ha. Ambasadorul gurkian e aici.

– Cine?

– Un sol. Din partea Împăratului.

Glokta simți junghiul panicii.

– Unde?

– Aici, în Citadelă. Stă de vorbă cu consiliul de conducere.

– Căcat! exclamă Glokta, chinuindu-se să se dea jos din pat, ignorând durerea cumplită atunci când își propti piciorul distrus pe podea. De ce nu m-au chemat?

Vitari îl privi cu dispreț.

– Poate au preferat să discute cu el în absența ta. Ce părere ai de asta?

– Cum naiba a ajuns aici?

– Cu o barcă. A zis că vrea să poarte tratative. Vissbruck zice că era de datoria lui să-l primească.

– De datoria lui! scuipă Glokta chinuindu-se să-și tragă pantalonii pe piciorul amorțit.

Porc ticălos ce e! De câtă vreme a venit?

– De suficientă cât să pună la cale ceva necurat cu consiliul, dacă asta se dorește.

– Căcat! se strâmbă Glokta de durere când își puse și cămașa.

Ambasadorul gurkian era, fără îndoială, o prezență impozantă.

Nasul îi era proeminent și coroiat, inteligența îi strălucea în ochi, barba lungă și rară minunat îngrijită. Fir de aur în broderia straielor lungi și albe, parură înaltă care sclipea în soarele puternic. Ținută extraordinar de dreaptă, gâtul lung întins, bărbia ridicată spre cer, astfel încât atunci când catadicsea să se uite la ceva, întotdeauna privea de sus. Foarte înalt și slab, făcea ca până și sala aceea magnifică și vastă să pară scundă și sărăcăcioasă. *L-ai putea foarte ușor confunda cu un împărat.*

Glokta era conștient în mod dureros de cât de cocârjat și neîndemânatic trebuie că arăta atunci când șontâcăi, strâmbându-se de durere și asudând abundent, în sala de audiențe. *Cioara cea jalnică față în față cu splendidul păun. Dar războaiele nu sunt mereu câștigate de cei mai frumoși. Din fericire pentru mine.*

Nu se așteptase să găsească atât de puține persoane la masa cea lungă. Doar Vissbruck, Eider și Korsten dan Vurms se aflau pe locurile lor, și niciunul nu dădu semne de bucurie la vederea lui. *Și nici n-ar avea motive de bucurie, ticăloșii.*

– Lordul Guvernator nu ne onorează cu prezența? lătră el.

– Tatăl meu nu se simte bine, murmură Vurms.

– Păcat că nu i-ai rămas alături să-l îngrijești. Și Kahdia?

Nu-i răspunse nimeni.

– N-a avut chef să se întâlnească cu el, nu? arătă insolent cu capul spre sol. Cât de norocoși suntem că voi trei aveți stomacuri puternice. Eu sunt Superiorul Glokta și, indiferent ce ți s-a spus, eu sunt șeful aici. Îmi cer scuze pentru întârziere, însă nu m-a înștiințat nimeni de sosirea ta.

Îl fulgeră cu privirea pe Vissbruck, dar generalul nu era interesat să i se uite în ochi. *Așa, idiot lăudăros. N-am să uit asta.*

– Numele meu este Shabbed al Islik Burai.

Ambasadorul vorbea limba comună la perfecție, cu o voce la fel de puternică, autoritară și arogantă ca înfățișarea sa.

– Sunt emisarul cârmuitorului de drept al întregului Sud, atotputernicul Împărat al atotputernicului Gurkhul și al tuturor insulelor Kantice, Uthman-ul-Dosht, cel mai iubit, cel mai temut, cel mai norocit dintre toți oamenii din Cercul Lumii, uns chiar de mâna dreaptă a lui Dumnezeu, însuși Profetul Khalul.

– Bravo ție. Aș face o plecăciune, dar mi-am sucit spinarea de dimineață când m-am dat jos din pat.

Islik schiță un zâmbet sarcastic.

– Rană demnă de un adevărat războinic. Am venit ca să vă accept capitularea.

– Nu mai spune?

Glokta se târî spre cel mai apropiat scaun și se prăbuși în el. *Al naibii să fiu dacă am să mai stau în picioare fie și o fracțiune de secundă, doar pentru mocofanul ăsta cât prăjina.*

– Credeam că, de obicei, asemenea oferte se fac la sfârșitul luptelor.

– În cazul în care va fi o luptă, aceasta nu va dura mult, răspunse ambasadorul traversând încăperea spre fereastră. Văd cinci legiuni, așezate în formație de luptă de-a lungul întregii peninsule. Douăzeci de mii de sulițași, doar o mică parte din ce are să urmeze. Trupele Împăratului sunt mai numeroase decât firele de nisip din deșert. A te împotrivi lor e la fel de zadarnic ca împotrivirea în fața oceanului. Toți știți asta.

Ochii lui, strălucind de mândrie, trecură peste chipurile vinovate ale consiliului de conducere și se opriră asupra lui Glokta cu dispreț pătrunzător. *Este privirea unuia care crede că a câștigat deja. Nimeni nu-l poate învinovăți pentru că așa crede. Poate chiar a câștigat.*

– Numai proștii și nebunii s-ar putea gândi să țină piept unei asemenea armate. Voi, albii, nu aveți ce căuta aici. Niciodată n-ați avut ce căuta aici. Împăratul vă oferă șansa de a părăsi Sudul cât încă mai sunteți în viață. Deschideți-ne porțile și veți fi cruțați. Veți putea pleca cu bărcuțele voastre spre insulița voastră. Să nu se spună că Uthman-ul-Dosht nu este generos. Dumnezeu luptă alături de noi. Cauza voastră este pierdută.

– O, nu știu, ne-a mers destul de bine în ultimul război. Cu siguranță că ne amintim cu toți de căderea Ulriochului. Ne amintim cum a ars orașul. Mai ales templele, îi răspunse Glokta ridicând din umeri cu nepăsare. Probabil că Dumnezeu a avut altă treabă în ziua aia.

– În ziua aceea, da. Dar au fost și alte bătălii. Și sunt convins că-ți amintești o anume luptă, la un anume pod, unde un anume tânăr ofițer a picat în mâinile noastre,

surâse solul. Dumnezeu este pretutindeni.

Glokta simți cum i se zbate o pleoapă. *Știe că n-am cum să uit.* Își aminti cum se mirase când sulița gurkiană îi pătrunsese în trup. Cum simțise surpriză, și dezamăgire, și o durere feroce. *Deci nu sunt invulnerabil.* Își aminti cum i se cabrase calul, aruncându-l din șa. Cum durerea i se intensificase, cum mirarea se transformase în teamă. Cum se târâse printre picioarele celor care se luptau și printre cadavrele celor pentru care lupta se încheiase, cum se sufocase, cum simțise în gură gustul amar al colbului și gustul sărat al sângelui. Își aminti cum îl cuprinsese agonia când săbiile îi intraseră în picior. Cum teama se transformase în teroare. Își aminti cum fusese târât, urlând și plângând, departe de pod. *Și în acea noapte au început să-mi pună întrebările.*

– Am învins, spuse Glokta cu gura ca de iască și voce spartă. Am dovedit că suntem mai puternici.

– Asta a fost atunci. Lumea se schimbă. Implicarea națiunii voastre în Nordul înghețat vă pune într-o situație deloc avantajoasă. Ați reușit să încălcați prima regulă a războiului. Niciodată să nu te lupți cu doi inamici în același timp.

Trebuie să recunosc că raționamentul lui este fără greșeală.

– Zidurile cetății Dagoska v-au înfrânt și înainte, spuse Glokta, însă vocea nu-i suna convingătoare nici măcar pentru propriile-i urechi. *Nu sunt chiar cuvintele unui învingător.*

Simți ochii lui Vissbruck, și ai lui Vurms, și ai lui Eider ațintiți asupra lui, dându-i mâncărimi pe șira spinării. *Încearcă să-și dea seama cine anume este stăpân pe situație și eu*

știu pe cine aș miza dacă aș fi în locul lor.

– Poate unii dintre voi aveți mai multă încredere decât alții în trăinicia acestor ziduri. Mă voi întoarce după răspuns la amurg. Oferta Împăratului este doar pentru ziua aceasta și nu va mai fi repetată. Este milostiv, dar până și îndurarea lui are limite. Aveți timp să vă hotărâți până la amurg.

Și ieși din încăpere.

Glokta așteptă să audă cum se închide ușa în urma lui înainte de a-și întoarce încet scaunul cu fața la ceilalți.

– Ce naiba a fost asta? răcni el la Vissbruck.

– Păi… se bâlbâi generalul trăgând de gulerul transpirat al uniformei. Era de datoria mea, în calitate de soldat, să primesc un reprezentant neînarmat al dușmanului, pentru a-i asculta condițiile…

– Fără să mă înștiințezi?

– Știam că n-o să vrei să-l asculți! se răți Vurms. Dar are dreptate! Cu toate eforturile noastre, suntem în inferioritate și nu ne putem aștepta la niciun ajutor câtă vreme mai durează războiul din Englia. Suntem ca o împunsătură de ac în talpa unei națiuni imense și ostile. Poate că ar fi bine pentru noi să negociem cât încă o mai putem face de pe poziții de oarecare forță. Poți să fii sigur că, în afară de un masacru, nu ni se va mai da o altă șansă după ce va cădea cetatea!

Și asta-i drept, însă Arhilectorul nu va fi de acord. Nu m-a trimis aici ca să negociez condițiile capitulării.

– Magistresă Eider, ești neobișnuit de tăcută.

– Nu mă pricep la aspectele militare ale unei asemenea decizii. Însă, din câte înțeleg,

condițiile pe care ni le propune sunt extrem de generoase. Un lucru este sigur. Dacă refuzăm această ofertă, iar gurkienii cuceresc orașul prin forță, măcelul va fi cumplit, spuse ea ridicându-și ochii spre Glokta. Atunci nu va mai exista clemență.

Perfect adevărat. Sunt expert în materie de clemență gurkiană.

– Deci toți trei sunteți în favoarea capitulării?

Se priviră unul pe celălalt, dar nu răspunseră.

– Nu v-a trecut prin cap că odată ce capitulăm, s-ar putea să nu-și mai onoreze micuța înțelegere?

– Ba da, spuse Vissbruck, însă și-au respectat înțelegerile și în trecut, și cu siguranță că o speranță… șopti privind la tăblia mesei, este mai bună decât niciuna.

Mi se pare că ai mai multă încredere în dușmanul nostru decât ai în mine. Deloc surprinzător. Ba chiar eu aș putea să am încredere mai multă decât tine.

Glokta își șterse urdorile de sub ochi.

– Înțeleg. Atunci cred că sunt nevoit să mă gândesc la această ofertă. Ne vom întâlni din nou atunci când se va reîntoarce prietenul nostru gurkian. La amurg.

Își balansă trupul înapoi și se strâmbă de durere când se ridică din scaun.

– O să te gândești? îi șuieră Vitari în ureche pe când traversa șchiopătând holul. O să te gândești, schilodule?

– Ai auzit bine, se răți oi Glokta. Eu sunt cel care ia deciziile aici.

– Nu le iau viermii ăia în locul tău?

– Fiecare cu treaba lui. Eu nu-ți spun cum să faci rapoartele pe care le trimiți

Arhilectorului. Nu te privește cum am de gând s-o scot la capăt cu viermii ăia.

– Nu mă privește?

Vitari îl apucă de braț, iar Glokta se clătină amarnic pe piciorul bolnav. Era mai puternică decât lăsa să se vadă. Mult mai puternică.

– I-am spus lui Sult că te descurci! îi urlă în față. Dacă cedăm orașul fără nici măcar o luptă, ne pierdem amândoi capetele! Iar capul meu mă privește, schilodule!

– Nu e momentul să intri în panică, mârâi Glokta. Nu vreau să ajung cadavru plutind pe lângă docuri, așa cum nici tu nu vrei, dar acesta este un moment delicat. Lasă-i să-și închipuie că o să iasă cum vor, astfel încât să nu facă niciun gest pripit. Nu până când nu voi fi pregătit. Și înțelege când îți spun, practiciană, că este pentru prima și ultima dată când îți explic ce am de gând să fac. Acum ia-ți laba de pe mine.

Dar nu-i dădu drumul, ci îl strânse și mai tare, ca într-o menghină. I se îngustară ochii, i se formară riduri mici de furie pe fața pistruiată. *M-am înșelat oare în privința ei? E în stare să-mi ia gâtul?* Aproape că-i veni să rânjească în fața unui asemenea gând. Dar tocmai atunci Severard se hotărî să iasă dintr-un cotlon al holului întunecat.

– Uitați-vă la voi, murmură îndreptându-se spre ei. Întotdeauna m-am minunat să văd cum dragostea înflorește acolo unde te aștepți cel mai puțin și între oameni de la care nu te-ai aștepta la așa ceva niciodată. Un trandafir care încolțește în pământ neroditor.

Își apăsă palmele pe piept.

– Îmi merge drept la inimă.

– L-ai prins?

– Firește. De îndată ce a ieșit din sala de

audiențe.

Mâna lui Vitari se blegi brusc, iar Glokta o împinse la o parte și începu să se târâie spre celule.

– Ce-ar fi să vii cu noi? îi strigă peste umăr, abținându-se să-și frece carnea învinețită de pe braț. Poți să povestești experiența asta în următorul raport pe care i-l vei trimite lui Sult.

Shabbed al Islik Burai părea mult mai puțin maiestuos atunci când stătea jos. Cu atât mai mult într-un scaun zgâriat și plin de pete într-una din celulele strâmte și sufocante de sub Citadelă.

– Nu că-i mai bine să conversăm de la aceeași înălțime? N-am prea putut să mă concentrez când te simțeam deasupra mea.

Islik rânji batjocoritor și se uită în altă parte, de parcă ar fi fost sub demnitatea lui să stea de vorbă cu Glokta. *Ca un bogătan hărțuit de cerșetori în plină stradă. Dar îl vom vindeca în curând de iluzia asta.*

– Știm că există un trădător între zidurile acestea. Mai mult încă, există un trădător chiar în consiliul de conducere. Cel mai probabil este una dintre cele trei somități cărora le-ai prezentat ultimatumul tău lipsit de însemnătate. Îmi vei spune cine este.

Niciun răspuns.

– Sunt milostiv, exclamă Glokta, fluturând nepăsător din mână așa cum făcuse ambasadorul doar cu câteva minute mai înainte, dar și îndurarea mea are limite. Vorbește.

– Mă aflu aici sub steagul alb al negocierilor, trimis în misiune de Împăratul însuși! Vătămarea unui emisar neînarmat este

împotriva tuturor regulilor războiului!

– Negocieri? Reguli de război?

Glokta chicoti. Severard chicoti. Vitari chicoti. Frost nu.

– Mai există așa ceva? Păstrează-ți aiurelile astea pentru copii ca Vissbruck. Nu așa joacă adulții acest joc. Cine este trădătorul?

– Mi-e milă de tine, schilodule! Când va cădea orașul…

Păstrează-ți mila. O să ai nevoie de ea pentru tine însuți. Pumnul lui Frost nu făcu niciun zgomot atunci când se înfundă în stomacul ambasadorului. Dar ochii îi țâșniră din orbite, gura i se căscă larg, scoase un fel de tuse uscată, mai aproape de icnet, încercă să tragă aer în piept și tuși din nou.

– Straniu, nu? medită Glokta urmărindu-l cum încearcă să-și recapete răsuflarea. Oameni mari și oameni mici, oameni slabi și oameni grași, deștepți și proști, toți au aceeași reacție la un pumn în burtă. Acum crezi că ești cel mai puternic om din lume. În clipa următoare, nici măcar nu mai poți respira. Anumite soiuri de putere nu sunt decât niște feste pe care ți le joacă mintea. Oamenii tăi m-au învățat asta, în catacombele de sub palatul împăratului tău. Crede-mă când îți spun că acolo nu există reguli ale războiului. Știi totul despre anume lupte, și despre anume poduri, și despre anumiți tineri ofițeri, așa că știi la fel de bine că și eu am fost în locul în care te afli tu acum. Există o singură diferență, totuși. Eu eram neputincios, pe când tu poți opri toate neplăcerile astea oricând vrei. Nu trebuie să faci nimic altceva decât să-mi dai numele trădătorului, și te vom cruța.

Acum Islik își recăpătase respirația. *Dar*

mare parte din aroganță i-a dispărut, și cred că i-a dispărut pentru totdeauna.

– Nu știu nimic de niciun trădător!

– Așa să fie? Împăratul, stăpânul tău, te trimite să negociezi fără să-ți dea toate detaliile? Nu prea cred. Dar dacă așa stau lucrurile, înseamnă că nu-mi ești de niciun folos, nu crezi?

Islik icni:

– Nu știu nimic despre niciun trădător.

– Vom vedea.

Pumnul mare și alb al lui Frost îl pocni în față. L-ar fi doborât dacă albinosul nu l-ar fi echilibrat cu o altă lovitură care-i zdrobi nasul și-l dădu pe spate, cu scaun cu tot. Frost și Severard îl târâră din locul unde căzuse, puseră scaunul la locul lui și îl așezară, așa cum ai azvârli un sac cu cartofi care gâfâie și geme. Cu mâinile încrucișate pe piept, Vitari admira spectacolul.

– Extrem de dureros, spuse Glokta, însă poți ignora durerea atunci când știi că nu va dura mult. Dacă nu poate dura, să zicem, până după amurg. Ca să frângi un om din toate punctele de vedere și repede, trebuie să-l amenințI că îi vei lua ceva ce-i aparține. Să-i faci rău în așa fel încât să nu se mai vindece niciodată. Crede-mă când îți spun că eu știu asta.

– Gâhhh! chirăi ambasadorul zvârcolindu-se în scaun.

Severard șterse lama cuțitului de straiele albe ale victimei, apoi azvârli urechea pe masă. Și rămase acolo pe lemnul neșlefuit: o bucată circulară de carne, oropsită și plină de sânge. Glokta o privi cu ochi mari. *Într-o celulă fără aer, de-a lungul multor luni, slugile Împăratului m-au transformat în parodia asta de*

om, scârboasă și deformată. Normal, șansa de a mă purta la fel cu unul dintre ei, șansa de a le plăti cu aceeași monedă, dinte pentru dinte, ar fi trebuit să-mi aducă un licăr vag de plăcere. Și totuși nu simțea absolut nimic. *Nimic, în afară de propria-mi suferință.* Se cutremură când își întinse piciorul și simți cum îi trosnește genunchiul. Expiră printre gingiile goale. *Și atunci, de ce fac toate astea?*

Glokta oftă.

– După asta, ne vom ocupa de degetele de la picioare. Apoi de cele de la mână, de ochi, de mână, de nas, și tot așa, pricepi? Va trece cel puțin o oră până își vor da seama că nu te-ai întors, iar noi lucrăm repede, arătă Glokta cu capul spre urechea retezată. Până atunci vom avea o grămadă înaltă de aproape jumătate de metru din carnea ta. Dacă este nevoie, am să te cioplesc până când n-o să mai rămână din tine decât un sac cu măruntaie și o limbă, dar voi afla cine este trădătorul, crede-mă. Ce zici? Ți-ai adus aminte de ceva?

Ambasadorul se holbă la el, respirând sacadat, cu sânge aproape negru prelingându-i-se pe bărbie din nasul imperial, sânge aproape negru picurându-i din tâmplă. *Mut din cauza șocului, sau își plănuiește următoarea mișcare? Nu prea mai contează.*

– Mă plictisesc. Treci la mâini, Frost.

Albinosul îl apucă de o încheietură.

– Stai! urlă ambasadorul. Dumnezeu să mă ajute, stai! Vurms. Korsten dan Vurms, fiul guvernatorului!

Vurms. Aproape prea evident. Însă cele mai evidente răspunsuri sunt, de obicei, cele corecte. Lepra aia mică și-ar vinde și tatăl dacă ar crede că găsește cumpărător…

– Și femeia, Eider!

Glokta se încruntă.

– Eider? Ești sigur?

– Ea a avut ideea! Ea a pus la cale totul!

Glokta își supse îndelung gingiile. Erau acre.

Crâncenă dezamăgire, sau crâncenă recunoaștere a faptului că am știut asta tot timpul? E singura cu suficientă inteligență, și suficientă îndrăzneală, și suficiente resurse pentru trădare. Noroc că am destulă minte-n cap ca să nu mă fi așteptat la finaluri fericite.

– Eider și Vurms, șopti Glokta. Vurms și Eider. Prima noastră enigmă sordidă se apropie de sfârșit.

Își ridică privirea la Frost.

– Știi ce ai de făcut.

Slabe șanse

Colina se înălța din iarbă, con rotund și neted parcă făcut de mâna omului. Ciudată această movilă în mijlocul câmpiei uniforme. Lui Ferro nu îi inspira încredere.

În vârf, erau înșirate într-un fel de cerc pietre erodate de vreme. Altele erau răspândite pe pante, unele în picioare, altele culcate pe o parte, cea mai mică ajungând până la genunchi, cea mai mare, de două ori mai înaltă decât un om. Pietre întunecate și netede, sfidând vântul. Bătrâne, reci, mânioase. Ferro le privi încruntată.

Și parcă și ele se încruntau la ea.

– Ce-i locul ăsta? întrebă Nouădegete.

Quai ridică din umeri.

– E vechi, asta e, nemaipomenit de vechi. Mai vechi decât Imperiul însuși. Poate ridicat dinainte de timpul lui Euz, atunci când diavolii cutreierau pământul, răspunse rânjind ucenicul. Poate că a fost construit chiar de diavoli. Cine poate ști? Un templu închinat unor zei de mult uitați? Un mormânt?

– Mormântul nostru, șopti Ferro.

– Ce spui?

– E un loc foarte bun de popas, rosti cu voce tare. Putem vedea toată câmpia de aici.

Nouădegete se încruntă analizând opțiunile.

– Bine. Ne oprim.

Ferro se cățărase pe una dintre pietre și, cu mâinile în șolduri, cerceta întinderea câmpiei.

Vântul învolbura iarba, creând valuri în ea, ca valurile mării. Învolbura norii, spintecându-i, trăgându-i peste cer. Biciuia obrajii lui Ferro, îi intra în ochii mijiți, dar ea nu-l lua în seamă.

Doar vânt blestemat, nimic deosebit.

Nouădegete era lângă ea, uitându-se și el în jur sub soarele rece.

– Vezi ceva?

– Suntem urmăriți.

Urmăritorii se aflau foarte departe, însă ea îi putea vedea. Puncte minuscule la mare depărtare. Călăreți minusculi înaintând pe un ocean de iarbă.

Nouădegete tresări.

– Ești sigură?

– Da. Te surprinde?

– Nu.

Renunță să mai încerce să mai deslușească ceva și se frecă la ochi.

– Veștile proaste nu mă surprind niciodată. Mă dezamăgesc, doar.

– Sunt treisprezece.

– Poți să-i și numeri? Eu nici măcar nu-i văd. După noi vin?

Femeia își ridică brațele.

– Mai vezi pe altcineva aici? Poate că jigodia aia rânjită de Finnius și-a mai găsit niște prieteni.

– Rahat.

Se uită la căruța trasă la poalele dealului.

– N-avem cum să le-o luăm înainte.

– Nu, își crâmpoți ea buzele. Ai putea să întrebi spiritele ce părere au.

– Și ce să ne spună? Că suntem în rahat până în gât?

O clipă de tăcere.

– Mai bine să așteptăm și să ne luptăm cu

ei aici. Să ducem și căruța în vârf. Măcar avem un deal și niște stânci după care să ne ascundem.

– La asta mă gândeam și eu. Câștigăm ceva timp ca să ne pregătim terenul.

– În ordine. Să ne apucăm de treabă.

Gura hârletului mușcă din țărână scoțând un zgomot scrijelit de metal pe pământ. Zgomot mult prea bine cunoscut. De atunci când săpa șanțuri și de atunci când săpa morminte. Și care era diferența?

Ferro săpase morminte pentru toate soiurile de oameni. Tovarăși, sau cei aproape tovarăși. Prieteni, sau cei aproape prieteni. Unul sau doi iubiți, dacă le puteai spune așa. Bandiți, ucigași, sclavi. Oricine îi ura pe gurkieni. Oricine își căuta ascunzătoare în Ținuturile Haine, indiferent de motiv.

Hârletul. În sus. În jos.

Dacă încă mai ești în viață atunci când se încheie lupta, te apuci de săpat. Strângi cadavrele în linie. Sapi mormintele în rând. Sapi pentru camarazii tăi căzuți. Sapi cât de adânc ești în stare, îi arunci înăuntru, îi acoperi, ei putrezesc și sunt dați uitării, iar tu mergi mai departe de una singură. Așa au stat lucrurile întotdeauna.

Însă aici, pe această colină ciudată, în mijlocul acestui tărâm ciudat, încă mai era timp. Camarazii ei încă mai aveau o șansă la viață. Aceasta era deosebirea și, cu tot disprețul ei, cu toată supărarea ei, cu toată furia ei, se agăța strâns de ea așa cum își apuca sabia. Cu disperare.

Straniu cum niciodată nu încetase să spere.

– Ai făcut treabă bună, îi spuse Nouădegete de pe marginea gropii.

– Am mult exercițiu.

Înfipse hârletul în pământul de pe margine, se sprijini în mâini și se săltă afară din groapă. Apoi se așeză pe buza acesteia, cu picioarele atârnând în gol. Transpirația îi lipise cămașa de corp și îi șiroia pe față. Își șterse fruntea cu mâna murdară. El îi oferi burduful cu apă, iar ea îl luă și scoase dopul cu dinții.

– Cât timp avem?

Luă o gură de apă, se clăti, apoi o scuipă.

– Depinde de cât de repede înaintează.

O altă gură. Pe aceasta o înghiți.

– Acum merg repede. Dacă vor continua în ritmul ăsta, ar putea ajunge aici la noapte, sau poate mâine în zori.

Îi înapoie burduful cu apă.

– Mâine în zori, murmură Nouădegete punând încet dopul la loc. Treisprezece ai spus, nu?

– Treisprezece.

– Iar noi suntem patru.

– Cinci, dacă apare și Navigatorul să dea o mână de ajutor.

Nouădegete își scărpină falca.

– Nu prea cred.

– Ucenicul e bun de ceva?

Nouădegete se strâmbă.

– Nu prea.

– Dar Luthar?

– M-ar mira să fi dat măcar un pumn într-o încăierare, darămite să fi scos sabia vreodată în viața lui.

Ferro îl aprobă dând din cap.

– Atunci suntem doi la treisprezece.

– Slabe șanse să-i învingem.

– Foarte slabe.

Logen trase adânc aer în piept și privi în

groapă.

– Dacă ai de gând să fugi, să știi că nu te condamn.

– Hm, pufni ea.

Ciudat, nu se mai gândise deloc la asta.

– Rămân. Să văd ce se întâmplă.

Vântul foșni prin iarbă și oftă printre stânci. Ferro bănuia că în asemenea momente se spun anumite lucruri, însă nu avea habar ce anume. În fond, niciodată nu se pricepuse la vorbe.

– Un singur lucru. Dacă mor, să mă îngropi, spuse și îi întinse mâna. De acord?

Bărbatul ridică o sprânceană.

– De acord.

Ferro își dădu seama că trecuse prea multă vreme de când nu mai atinsese o altă ființă fără intenția de a-i face rău. Era o senzație tare stranie, mâna lui prinsă într-a ei, degetele lui strânse în jurul degetelor ei, palma lui lipită de a ei. Caldă. Un semn din cap pentru consfințirea înțelegerii. Ferro răspunse dând și ea din cap. Apoi strângerea de mână încetă.

– Și dacă murim amândoi? spuse el.

Ridică din umeri.

– Atunci o să ne curețe ciorile carnea de pe oase. În fond, care-i diferența?

– Nu prea este, murmură el coborând dealul. Nu prea este.

Drumul spre victorie

West stătea lângă un pâlc de copaci piperniciți, în vântul tăios, pe o ridicătură de deasupra râului Cumnur, și privea cum înaintează coloana cea lungă de soldați. Mai exact, privea cum nu înaintează.

Aflate în fața armatei Prințului Ladisla, corpurile ordonate ale Oastei Regelui se mișcau destul de cadențat. Puteai deosebi acești ostași după armurile care sclipeau în razele răzlețe ale soarelui bolnăvicios care reușeau să străpungă norii zdrențuiți, după uniformele colorate ale ofițerilor, după stindardele cu auriu și roșu care fluturau în fruntea fiecărei companii. Aproape că traversaseră deja râul în formație, contrastând puternic cu talmeș-balmeșul de pe celălalt mal.

Recruții porniseră cu multă înflăcărare la drum, evident bucuroși să scape de tabăra mizeră, însă nu trecuse nici măcar o oră când, ici și colo, câte unul, mai bătrân decât ceilalți, sau mai prost încălțat, începuse să rămână în urmă, iar coloana să se destrame. Oamenii alunecau și se poticneau pe noroiul pe jumătate înghețat, înjurând și ciocnindu-se de cei de alături, împiedicându-se de cei din față. Batalioanele se contorsionaseră, se frânseră, grupuri ordonate transformate în aglomerări amorfe, contopite cu unitățile din față și din urmă, până când toată coloana ajunsese să se miște în valuri uriașe, cu un grup zorindu-se înainte, în vreme ce altul rămânea nemișcat, aidoma segmentelor unei

râme enorme și murdare.

Deja până la râu dispăruse orice urmă de ordine. Companiile dezlânate se înghesuiau în spațiul strâmt, soldații se înghionteau și gemeau, obosiți și nervoși. Cei care așteptau în spate se împingeau mai mult, și mai mult, nerăbdători să ajungă pe malul celălalt ca să își poată trage sufletul, încetinind și mai mult traversarea cu greutatea trupurilor lor. Apoi o căruță, care n-avea ce căuta acolo, își pierduse o roată la jumătatea podului, iar șuvoiul gros de oameni se transformă într-o șuviță subțire. Nimeni nu dădea semne că ar ști cum s-o miște de acolo, sau cum s-o repare, iar soldații se mulțumiră doar să se cațere peste ea, sau să se strecoare pe lângă ea, întârziind miile de camarazi din spate.

Mii de soldați înghesuindu-se în mâl pe acest mal al apei repezi. Mișcându-se greu și bombănind, umăr la umăr, cu sulițele împungând aerul în cele mai ciudate poziții, în strigătele ofițerilor, și într-un morman din ce în ce mai mare de mizerii și piese de echipament aruncate. În spatele lor, șarpele uriaș de oameni care abia se târau își continua înaintarea spasmodică, ducând alți și alți soldați în dezordinea de la pod. Nu exista nici cel mai mic semn că s-ar fi gândit cineva să îi oprească, necum că ar fi reușit.

Și toate astea se petreceau în coloană de marș, fără vreo presiune din partea inamicului, și având la dispoziție o cale de deplasare destul de acceptabilă. Lui West îi era groază să-și închipuie cum ar fi să-i ordoneze în formație de luptă printre copaci și pe un teren neregulat. Închise strâns ochii, și-i frecă cu vârfurile degetelor, iar când îi deschise, scena pe jumătate terifiantă, pe

jumătate hilară era tot în fața lui. Nici nu știa dacă să râdă sau să plângă.

Auzi zgomotul de copite ale unui cal care se apropia de el. În șa stătea, solid și falnic, locotenentul Jalenhorm. Poate cam lipsit de imaginație, dar călăreț de excepție și om de toată nădejdea. Cea mai bună alegere pentru misiunea la care se gândea West.

– Locotenent Jalenhorm, la ordin, domnule, raportă uriașul și se răsuci în șa ca să se uite spre râu. Se pare că au ceva probleme la pod.

– Nu-i așa? Și mă tem că ăsta-i doar începutul.

Jalenhorm zâmbi cu gura până la urechi.

– Înțeleg că avem avantajul superiorității numerice și al atacului prin surprindere…

– Poate al superiorității numerice. Cât despre atacul prin surprindere… oftă West arătându-i oamenii care se învârteau pe pod în urletele disperate ale ofițerilor. Gloata asta? Un orb ne-ar auzi venind de la distanță de cincisprezece kilometri. Probabil că un orb și un surd ne-ar simți mirosul încă dinainte de a ne așeza în formație de luptă. Vom pierde toată ziua cu traversarea podului, iar acesta nici măcar nu este cel mai mare din necazurile noastre. Mă tem că în ceea ce privește lanțul de comandă prăpastia dintre noi și dușman nu are cum să fie mai mare. Prințul trăiește într-un vis, iar oamenii lui nu fac nimic altceva decât să încerce să-l țină acolo, cu orice preț.

– Dar sigur că…

– Iar prețul ar putea fi viețile noastre.

Jalenhorm se încruntă.

– Haide, West, nu vreau să intru în luptă cu gânduri din astea…

– Tu n-ai să intri în luptă.

– Nu?

– Îți vei alege șase oameni destoinici din companie și vei lua și cai de schimb. Te vei duce cât de repede este omenește posibil până la Ostenhorm, apoi spre nord, către tabăra Lordului Mareșal Burr.

West scoase o scrisoare din haină.

– Îi vei da asta. Îl vei informa că Bethod se află în spatele lui cu cei mai buni soldați din armata sa și că, în mod absolut nesăbuit, Prințul Ladisla s-a hotărât să treacă râul Cumnur și să se confrunte cu nordicii, contrar ordinelor sale explicite, continuă West scrâșnind din dinți. Bethod o să ne observe de la kilometri distanță. Am renunțat la avantajul terenului numai ca prințul Ladisla să facă paradă de curajul său. Se pare că în război curajul este cea mai bună politică.

– West, nu se poate să fie atât de rău?

– Când ajungi la Mareșalul Burr, spune-i că armata Prințului Ladisla a fost deja învinsă, foarte probabil chiar nimicită, și că drumul spre Ostenhorm a rămas liber. Va ști ce are de făcut.

Jalenhorm se holbă la scrisoare, întinse mâna după ea, apoi se opri.

– Colonele, aș vrea să trimiți pe altcineva. Eu ar trebui să iau parte la luptă…

– Participarea ta la luptă nu are cum să schimbe ceva, locotenente, însă transmiterea acestui mesaj poate fi un lucru bun. Crede-mă că nu încerc să te cruț. Aceasta este o misiune extrem de importantă și numai în tine am încredere că o vei duce la capăt. Înțelegi ordinul?

Uriașul înghiți în sec, apoi luă scrisoarea, își descheie un nasture de la uniformă și o

puse cu grijă în haină.

– Desigur, domnule. Sunt onorat.

Vru să-și întoarcă armăsarul.

– Încă ceva, respiră adânc West. Dacă se va întâmpla să… să fiu ucis. Când se va termina totul, vrei să-i transmiți un mesaj surorii mele?

– Haide, nu trebuie să…

– Sper să supraviețuiesc, sincer îți spun, dar vorbim despre un război aici. Nu poate supraviețui toată lumea. Dacă nu mă întorc, spune-i lui Ardee… șovăi el gândindu-se o clipă. Spune-i doar că-mi pare rău. Atâta tot.

– Sigur că da. Dar sper să-i spui tu însuți.

– Și eu sper. Succes.

West îi întinse mâna.

Jalenhorm se aplecă din șa și i-o strânse.

– Și ție.

Dădu pinteni calului și coborî colina, îndepărtându-se de râu. West îl urmări cu privirea câteva clipe, apoi trase adânc aer în piept și porni în cealaltă direcție, către pod.

Cineva trebuia să pună în mișcare coloana aia afurisită.

Rele necesare

Soarele era acum o jumătate de roată aurie în spatele zidurilor cetății, aruncând săgeți portocalii în coridorul pe care șontâcăia Glokta, urmat îndeaproape de practicianul Frost. Vedea prin ferestrele pe lângă care trecea cu mult chin și mult efort umbrele lungi aruncate pe stâncă de clădirile orașului. Aproape că vedea, cu fiecare fereastră, cum umbrele parcă erau mai lungi și mai neclare, că razele soarelui erau mai puțin strălucitoare și mai reci. Curând nu va mai fi nicio lumină. *Curând va fi noapte.*

Se opri o clipă în fața ușilor spre sala de audiențe, cât să-și recapete răsuflarea, să permită durerii din picior să se mai domolească. Își linse gingiile goale.

– Acum dă-mi sacul.

Frost i-l înmână și își puse mâna albă pe ușă.

– Ga-a? E-ti p-egă-it? bolborosi el.

Mai pregătit ca în momentul ăsta n-o să fiu niciodată.

– Haide să terminăm cu povestea asta.

Generalul Vissbruck, țeapăn în uniforma mult prea scrobită, cu fălcile răsfrânte peste gulerul înalt, își frământa nervos mâinile. Korsten dan Vurms făcea tot posibilul să pară cât mai nepăsător, însă mișcările iuți ale limbii când și-o trecea peste buze îi trădau tulburarea. Magistresa Eider stătea dreaptă în scaun, cu mâinile strânse pe masă în fața ei, cu chipul grav. *Serioasă și pusă pe treabă.* Colierul din rubine mari sclipea în ultimii

tăciuni ai soarelui care apunea. *N-a durat prea mult până și-a făcut rost de alte bijuterii.*

La această întrunire mai participa o persoană care nu dădea absolut niciun semn de nervozitate. Nicomo Cosca se tolănise pe un scaun lângă perete, în spatele stăpânei sale, cu brațele încrucișate peste pieptarul cel negru. Glokta observă că la un șold avea o sabie, iar la celălalt un pumnal.

– Ce caută aici?

– Această problemă îi afectează pe toți din oraș, spuse Eider calmă. Este o hotărâre mult prea importantă ca s-o poți lua singur.

– Adică el o să aibă grijă să-ți dau cuvântul, nu?

Cosca ridică din umeri și începu să-și examineze unghiile jegoase.

– Și cum rămâne cu ordonanța semnată de toți cei doisprezece membri ai Consiliului Închis?

– Hârtia aia n-o să ne salveze de răzbunarea Împăratului dacă gurkienii cuceresc cetatea.

– Înțeleg. Așa că ai de gând să mă sfidezi, să-l sfidezi pe Arhilector, să-l sfidezi pe rege?

– Am de gând să ascult tot ce are de spus emisarul gurkian, iar apoi să analizez faptele.

– Foarte bine, spuse Glokta, îndreptându-se spre masă și răsturnând conținutul sacului pe ea. Ascultă-l.

Capul lui Islik căzu pe masă cu un pocnet sec. Complet lipsit de expresie, cu ochii deschiși care se holbau în gol în direcții diferite, cu limba scoasă. Se rostogoli greoi pe splendida tăblie a mesei, lăsând pe lemnul lăcuit o dâră groasă de sânge, și se opri, cu fața în sus, chiar înaintea generalului Vissbruck.

Niţeluş cam teatral, însă de mare efect. Trebuie să mi se recunoască meritul acesta. Acum nu se mai poate îndoi nimeni de nivelul meu de angajament. Vissbruck rămase cu ochii holbaţi la capul însângerat, iar gura i se căsca tot mai mult. Se ridică brusc şi se dădu înapoi împleticindu-se, iar scaunul trăncăni pe pardoseală. Arătă spre Glokta cu un deget care-i tremura amarnic.

– Eşti nebun! Nebun! N-o să mai existe îndurare pentru nimeni! Pentru niciun bărbat, nicio femeie, niciun copil din Dagoska! Nu mai avem absolut nicio speranţă dacă oraşul cade!

Glokta zâmbi fără dinţi.

– Atunci eu propun ca toţi să vă luaţi angajamentul la modul cel mai serios că nu veţi lăsa oraşul să cadă.

Se uită la Korsten dan Vurms şi continuă.

– Dacă nu cumva e prea târziu pentru asta? Dacă nu cumva aţi vândut deja cetatea gurkienilor şi nu mai puteţi da înapoi!

Ochii lui Vurms zvâcniră spre uşă, spre Cosca, spre îngrozitul general Vissbruck, spre Frost, postat ameninţător lângă uşă, şi, în cele din urmă, spre Magistresa Eider, care nu-şi pierduse nimic din calmul de la început. *Şi iată cum iese la iveală micuţa noastră conspiraţie.*

– Ştie! zbieră Vurms, împingându-şi scaunul înapoi şi împleticindu-se spre fereastră.

– Evident că ştie.

– Atunci fă ceva, la naiba!

– Deja am făcut, îi răspunse Eider. Până la ora aceasta oamenii lui Cosca au cucerit deja zidurile, au întins poduri peste canal şi au deschis porţile în faţa gurkienilor. Şi docurile,

și Marele Templu, și chiar Citadela însăși se află acum în mâinile lor.

Se auzi un zgomot slab din spatele ușilor.

– Și cred că îi aud acum la ușă. Îmi pare rău, Superiorule Glokta, îmi pare extrem de rău. Ai făcut absolut tot ce ți-a cerut Eminența Sa, ba chiar mai mult, însă gurkienii au năvălit deja în cetate. Îți dai seama că nu mai are niciun sens să te împotrivești.

Glokta își ridică ochii spre Cosca.

– Pot să-i răspund?

Styrianul schiță un zâmbet strâmb și o plecăciune stângace.

– Ești foarte amabil. Regret că trebuie să vă dezamăgesc, dar porțile cetății sunt în mâinile Hadișului Kahdia și ale câtorva dintre cei mai devotați preoți ai lui. Mi-a spus că le va deschide în fața gurkienilor doar atunci când – ce cuvinte a folosit, oare? –, doar atunci când „Dumnezeu însuși îi va porunci”. Aveți în plan vreo vizită a divinității?

Chipul lui Eider spunea foarte clar că nu.

– Iar în ceea ce privește Citadela, aceasta a fost confiscată de Inchiziție pentru a asigura siguranța supușilor loiali ai Maiestății Sale, desigur. Pe practicienii mei îi auziți la ușă. Cât despre mercenarii maestrului Cosca…

– La locurile lor, pe ziduri, Superiorule, așa cum ai ordonat!

Styrianul își pocni călcâiele și execută un salut fără cusur.

– Sunt pregătiți să respingă orice atac din partea gurkienilor, continuă el și îi aruncă un rânjet larg lui Eider. Îmi cer scuze că trebuie să plec din slujba ta într-un moment atât de critic, Magistresă, dar trebuie să înțelegi că am primit o ofertă mai bună.

Se așternu o tăcere stupefiată. Vissbruck nu ar fi arătat mai șocat nici dacă ar fi fost lovit de fulger. Vurms se holba în jur, cu ochi rătăciți. Se dădu un pas mic în spate, iar Frost făcu un pas mare spre el. Toată culoarea se scursese din obrajii Magistresei Eider. *Și iată cum se încheie vânătoarea, iar vulpile sunt toate încolțite.*

– N-ar trebui să pari atât de surprinsă, spuse Glokta așezându-se confortabil în scaun. Lipsa de loialitate a lui Nicomo Cosca este legendară în tot Cercul Lumii. Nu există loc sub soare unde să nu-și fi trădat stăpânul.

Styrianul zâmbi și mai făcu o plecăciune.

– Bogăția ta, șopti Eider, mă surprinde, nu lipsa lui de loialitate. De unde ai făcut rost de toți banii ăștia?

Glokta râânji.

– Viața e plină de surprize.

– Cățea afurisită și proastă! urlă Vurms.

Își trăsese doar pe jumătate sabia din teacă atunci când pumnul alb al lui Frost îi strivi falca, azvârlindu-l de perete, unde se prăbuși fără simțire. Aproape în aceeași clipă ușile se sparseră și Vitari năvăli în încăpere, urmată de alți șase practicieni.

– E totul în regulă? întrebă ea.

– De fapt, tocmai am terminat. Fii bun, Frost, și scoate gunoiul de-aici.

Degetele albinosului se încleștară în jurul gleznei lui Vurms și practicianul îl scoase din sala de audiențe, târându-l pe jos ca pe un sac cu cartofi. Eider urmări chipul inert cum aluneca pe pardoseală, apoi își ridică ochii la Glokta.

– Și acum?

– Acum, celulele.

– Și după aceea?

– Vom vedea.

Pocni din degete spre practicieni, apoi arătă spre ușă. Doi dintre aceștia tropăiră până la masă, o apucară pe Regina neguțătorilor de coate, o legară fedeleș și o scoaseră din încăpere.

– Așa, deci, spuse Glokta uitându-se la Vissbruck. Mai vrea cineva să accepte oferta de capitulare pe care ne-a făcut-o ambasadorul?

Generalul, care nu scosese nicio șoaptă tot timpul acesta, închise gura, inspiră adânc și luă poziția de drepți.

– Sunt un simplu soldat. Bineînțeles că voi îndeplini orice ordin al Maiestății Sale, sau al reprezentantului ales al Maiestății Sale. Dacă ordinul spune să apăr Dagoska până la ultimul om, atunci îmi voi vărsa tot sângele din trup ca să o apăr. Te asigur că nu am știut absolut nimic despre complotul ăsta. Poate că am acționat pripit, dar am fost întotdeauna cinstit în ceea ce am crezut eu că fac pentru binele…

Glokta făcu un semn nerăbdător din mână.

– Sunt convins. Plictisit, ce-i drept, dar convins. *Am pierdut deja jumătate din consiliul de conducere astăzi. Dacă aș pierde mai mult, aș da dovadă de lăcomie.* Fără îndoială că gurkienii vor ataca în zori. Trebuie să te îngrijești de apărarea noastră, generale.

Vissbruck închise ochii, înghiți în sec, își șterse transpirația de pe frunte.

– Nu vei regreta că ai încredere în mine, Superiorule.

– Sper că așa va fi. Du-te.

Generalul ieși grăbit din sală, ca și cum s-a fi temut ca nu cumva Glokta să se răzgândească, iar restul practicienilor îl

urmară. Vitari se aplecă, ridică scaunul dărâmat pe care stătuse Vurms și îl împinse ușurel sub masă.

– Iscusită treabă, dădu ea încet din cap ca pentru sine. Foarte iscusită. Mă bucur să spun că am avut dreptate în privința ta tot timpul.

Glokta fornăi sarcastic.

– Aprobarea ta contează pentru mine mult mai puțin decât îți poți imagina.

Ochii femeii îi surâseră pe deasupra măștii.

– Nu am spus că te aprob. Am spus doar că ai făcut o treabă iscusită, îi explică și se întoarse ieșind fără zgomot în coridor.

Nu mai rămăseseră decât el și Cosca. Mercenarul se sprijinise de perete, cu mâinile încrucișate nepăsător pe piept, privindu-l cu un zâmbet slab. Nu făcuse niciun gest în tot timpul acela.

– Cred că te-ai descurca de minune în Styria. Ești foarte lipsit de… scrupule? Așa se zice? Oricum, ridică el cu emfază din umeri, de abia aștept să te slujesc.

Până când îți va oferi altcineva mai mult decât mine, nu, Cosca?

Mercenarul arătă capul retezat de pe masă.

– Ce vrei să fac cu ăsta?

– Înfige-l într-o țeapă și pune-l pe parapet, la vedere. Să-l observe gurkienii și să înțeleagă cât de hotărâți suntem să nu cedăm.

Cosca plescăi din limbă.

– Capete în țepe, ai? se amuză el apucând capul de barba lungă și trăgându-l de pe masă. Nu se demodează niciodată.

Ușile se închiseră în urma lui, iar Glokta rămase singur în sala de audiențe. Își masă gâtul încordat, își întinse piciorul înțepenit sub masa plină de sânge. *Una peste alta, o zi reușită. Însă ziua se termină acum.* Dincolo de

ferestrele înalte, soarele apusese peste Dagoska.

Se lăsase noaptea.

Printre stânci

Primele raze ale zorilor se furișau peste câmpie. Licărul luminii pe sub norii semeți și peste muchiile stâncilor străvechi, o flacără tulbure pe orizontul din est. Priveliște arareori văzută de om, acea primă sclipire cenușie a zilei. Oricum, priveliște complet străină lui Jezal. La ora aceasta, acasă, ar fi fost bine mersi, dormind buștean în patul cald. Niciunul dintre ei nu dormise pe timpul nopții. Toți trecură în tăcere orele lungi și reci, așezați în bătaia vântului, chinuindu-se să străpungă întunericul cu privirea și să deslușească eventuale siluete pe întinderea câmpiei, și așteptând. Așteptând zorii.

Nouădegete se încruntă la soarele care răsărea.

– E timpul. Vor veni curând.

– Așa, murmură Jezal înghețat de frică.

– Ascultă la mine, acum. Rămâi aici și păzește căruța. Sunt mulți cei care ne vor ataca, și foarte probabil unii vor veni pe la spate. De aceea tu rămâi aici. Înțelegi?

Jezal înghiți cu greu. Gâtul i se uscase din cauza încordării. Nu se putea gândi decât la cât de nedrept era totul. Cât de nedrept era să moară atât de tânăr.

– În regulă. Eu și cu ea ne ducem în fața dealului, printre stânci. Cred că majoritatea pe acolo vor veni. Dacă dai de bucluc, strigă după noi, dar dacă nu venim… descurcă-te cum poți. Poate că avem treabă. Poate că am murit.

– Mi-e frică, șopti Jezal.

Nu intenționase să rostească aceste cuvinte, dar acum părea să nu mai conteze.

Dar Nouădegete dădu înțelegător din cap.

– Și mie mi-e. Tuturor ne e frică.

Cu un zâmbet feroce pe buze, Ferro își fixă pe piept curelele tolbei cu săgeți, își strânse mai bine teaca la centură, scoase apărătoarea arcului și își flexă degetele, ciupindu-i coarda. Totul cu mișcări îndemânatice și rapide și anticipând violențele ce urmau să vină. Deși se pregătea de o luptă care foarte posibil avea să le aducă moartea, arăta cum ar fi arătat Jezal când s-ar fi dichisit pentru o noapte petrecută prin tavernele din Adua. În lumina slabă, ochii galbeni îi străluceau emoționați, plini de nerăbdare. Nu o mai văzuse niciodată atât de veselă.

– Nu mi se pare că ei i-ar fi frică, spuse.

Nouădegete se încruntă la femeie.

– Ei, poate că nu-i este, dar ea nu e un exemplu pentru mine.

O mai privi câteva clipe.

– Uneori, când cineva trăiește atât de mult timp numai în primejdie, singurul moment când se simte în viață este atunci când moartea îi suflă în ceafă.

– Așa e, murmură Jezal.

Îi venea să vomite acum numai când se uita la centură, la mânerul sabiei sale pe care îl lustruise cu atâta mândrie. Înghiți din nou. La naiba, parcă niciodată nu avusese atât de multă salivă.

– Încearcă să te gândești la altceva.

– La ce?

– La orice te ajută să te simți mai bine. Ai familie?

– Un tată și doi frați. Habar n-am dacă țin la mine, sau cât de mult.

– La naiba cu ei, atunci! Copii?

– Nu.

– Nevastă?

– Nu, se strâmbă Jezal cu amărăciune în suflet.

Toată viața nu făcuse nimic altceva decât să joace cărți și să-și facă dușmani. Nimeni nu-i va simți lipsa.

– Poate o iubită? Nu-mi spune că nu te așteaptă nicio fată.

– Păi, poate…

Însă nu avea nici cea mai mică îndoială că Ardee își găsise deja pe altcineva. Căci nu părea o persoană prea sentimentală. Poate că ar fi trebuit să o ceară de soție când avusese ocazia. Măcar așa ar plânge cineva după el.

– Dar tu? bâigui el.

– Ce? Dacă am familie? se încruntă Nouădegete frecându-și tare ciotul degetului mijlociu. Am avut una. Iar acum am alta. Nu-ți alegi rudele, iei ce ți se dă și încerci să profiți cât mai mult.

Îi arătă pe Ferro și pe Quai.

– O vezi, și pe el, și pe tine? îl întrebă pe Jezal punându-i mâna pe umăr. Aceasta este familia mea acum și nu am de gând să-mi pierd vreun frate astăzi, înțelegi?

Jezal dădu ușurel din cap. Nu-ți alegi rudele. Profiți cât de mult poți. Nu mai conta acum dacă membrii acestei familii erau urâți, sau proști, sau împuțiți, sau ciudați. Nouădegete îi întinse mâna și Jezal o strânse cu toată puterea. Nordicul îi zâmbi larg.

– Atunci, mult noroc, Jezal.

– Și ție.

Ferro stătea într-un genunchi lângă una dintre stâncile bătute de vreme, cu arcul în

mână, cu săgeata în arc, gata de tragere. Vântul sculpta în iarba înaltă a câmpiei, biciuia iarba mai scurtă de pe coasta dealului, legăna cele șapte săgeți înfipte în pământ în fața ei. Nu mai avea decât aceste șapte săgeți.

Nici pe departe suficiente.

Îi urmări cu privirea când ajunseră la poalele dealului. Îi urmări cu privirea când descălecară și începură să urce. Îi urmări cu privirea când își strânseră mai bine cataramele de la armurile lor din piele și își pregătiră armele. Sulițe, săbii, scuturi, un arc sau două. Îi numără. Treisprezece. Avusese dreptate.

Slabă consolare.

Îl recunoscu pe Finnius care râdea în hohote arătând înspre stânci. Lepădătura. Pe el ar trebui să-l lovească primul dacă ar avea ocazia, însă nu avea rost să rișteze de la această distanță. Se vor apropia curând. Vor traversa câmpul deschis și vor începe să urce dealul.

Atunci va trage asupra lor.

Începură să se împrăștie, aruncând priviri prudente la stânci peste marginea scuturilor. Se auzea foșnetul ierbii sub pașii lor. Încă nu o observaseră. În față mergea unul fără scut, dar cu un rânjet feroce pe chip și câte o sabie strălucitoare în fiecare mână.

Încordă arcul fără grabă, simți atingerea reconfortantă a corzii pe bărbie. Săgeata îl nimeri în piept, trecând chiar prin mijlocul pieptarului din piele. Tresări, se prăbuși în genunchi cu respirația întretăiată. Reuși să se ridice împingându-se în pământ cu una dintre săbii și se clătină pe picioare. A doua săgeată i se înfipse în piept chiar deasupra primei și căzu iarăși în genunchi, sângele începu să-i curgă din gură și se rostogoli pe spate.

Mai erau încă mulți și tot veneau spre ea. Cel care trecuse acum în față se ascunsese aproape în întregime în spatele scutului, încercând să nu lase la vedere niciun centimetru de carne. Săgeata i se izbi de marginea scutului.

– Ssss, șuieră ea, smulgând o altă săgeată din pământ.

Încordă iarăși arcul, țintind cu mai mare atenție.

– Aaah! exclamă individul când săgeata îi trecu prin glezna expusă.

Scutul i se clătină ca beat și alunecă ușor într-o parte.

După un zbor arcuit, următoarea săgeată îi intră în gât, chiar deasupra scutului. Sângele bolborosi, ochii se căscară, el se rostogoli îndărăt pe panta dealului, iar scutul îl urmă, păstrând încă săgeata înfiptă în el.

Povestea asta durase prea mult și își folosise prea multe săgeți. Ei ajunseseră aproape la jumătatea drumului înspre stânci, urcând dealul în zigzaguri mari, ferindu-se de alte atacuri. Smulse ultimele două săgeți din pământ și urcă spre coamă furișându-se prin iarbă. Pentru moment nu putea face mai mult. Nouădegete va trebui să-și poarte singur de grijă.

Logen aștepta cu spatele lipit de stâncă, încercând să respire cât mai ușor. O văzu pe Ferro urcând de-a bușilea dealul, îndepărtându-se de el.

– La naiba, murmură el.

Iarăși în inferioritate și iarăși în rahat. Știuse că așa se va întâmpla chiar din clipa în care își asumase conducerea. Așa se întâmpla întotdeauna. În regulă. Mai ieșise din belele și

înainte și va ieși și din aceasta. Trebuie spus ceva despre Logen Nouădegete, trebuie spus că e un luptător.

Auzi icnete de efort și pași grăbiți prin iarbă. Un bărbat care se chinuia să urce dealul. Chiar în stânga stâncii. Logen își duse sabia în partea dreaptă, mângâie metalul dur al mânerului, își încleștă maxilarele. Apăru de după stâncă vârful suliței celuilalt bălăbănindu-se încoace și încolo. Apoi scutul.

Ieși la iveală cu un urlet de luptă, rotind sabia în cercuri largi. Intră adânc în umărul individului și îi despică pieptul, trimițând o ploaie de stropi de sânge în aerul dimineții. Forța loviturii îl ridică de jos și îl trimise de-a berbeleacul la vale.

– Încă-s viu! gâfâi Logen urcând dealul.

O suliță șuieră pe lângă el și se înfipse în pământ chiar la picioarele lui, când se ascunse în spatele stâncii următoare. Tentativă eșuată, dar vor mai fi și altele. Se uită de după stâncă. Observă siluete grăbite care fugeau de la o piatră la alta. Își umezi buzele și ridică sabia Maestrului. Acum tăișul negru era plin de sânge, era sânge și pe litera din argint de lângă mâner. Dar încă mai avea multă treabă.

Urca dealul către ea, uitându-se prudent pe deasupra scutului, pregătit să blocheze orice săgeată ar fi venit spre el. N-avea cum să ajungă la el de aici, era mult prea atent.

Se furișă în spatele stâncii și își dădu drumul în șanțul pe care îl săpase și începu să meargă de-a bușilea. Ieși din el la capăt, exact în spatele altei stânci. O ocoli ușor și se uită în vale. Îl vedea din profil acum, urca foarte prudent spre stânca după care se ascunsese ea

mai înainte. Parcă Dumnezeu era într-o dispoziție generoasă astăzi.

Față de ea, nu față de el.

Săgeata îi pătrunse în trup, mai sus de mijloc. Se poticni și o privi uluit. Puse în arc și ultima săgeată. Bărbatul tocmai încerca să și-o smulgă pe prima, când a doua îi intră în piept. Chiar în inimă, presupuse ea, după felul în care el se prăbușise.

Nu mai avea săgeți. Ferro își aruncă arcul cât colo și trase sabia gurkiană.

Venise vremea să se apropie de dușman.

Logen ocoli o stâncă și se pomeni nas în nas cu unul, atât de aproape că-i simțea respirația pe obraz. Chip tânăr. Arătos, cu piele curată și nas acvilin, ochi mari și căprui. Logen îi dădu un cap în gură. Capul celuilalt se dădu pe spate, iar tânărul se clătină pe picioare, dându-i timp lui Logen să-și scoată cu mâna stângă pumnalul de la brâu. Lăsă sabia să cadă, apucă marginea scutului și-l dădu la o parte din drum. Capul lui Ochi Căprui reveni în poziție verticală, cu sângele bolborosind din nasul spart, cu rânjet fioros când își pregăti brațul drept de atac.

Nouădegete mugi când înfipse cuțitul în trupul omului. O dată, de două ori, de trei ori. Adânc, repede, aproape ridicându-l de la sol. Sângele curgea din găurile pe care le căpătase în mațe, udându-i mâinile lui Logen. Ochi Căprui gemu, își scăpă sabia, îl lăsară picioarele și începu să alunece moale. Logen se uită la el cum se duce. Nu ai cum alege între a ucide sau a muri. Trebuie să dai dovadă de realism.

Omul stătea pe iarbă, ținându-se de burta însângerată cu ambele mâini. Se uită în sus la

Logen.

– Gâh, grohăi el. Gâââh.

– Ce zici?

Nimic. Ochii căprui deveniseră sticloși.

– Haide! zbieră Ferro. Haide, pui de curvă!

Stătea ghemuită în iarbă, gata de salt.

Nu-i înțelegea limba, dar a prins esența. Sulița lui se arcui, răsucindu-se prin aer. Aruncare deloc rea. Ferro făcu un pas în lateral, iar sulița se lovi de pietre.

Îi râse în nas întărâtându-l când se repezi spre ea – un taur de om, uriaș și chel. De la cincisprezece pași reuși să-i deslușească nervurile de pe mânerul halebardei. La doisprezece pași, reuși să-i deslușească cutele de pe mutra care-și arăta colții, ridurile de la colțul ochilor, de pe șaua nasului. La opt pași, reuși să-i deslușească zgârieturile de pe pieptarul din piele. Cinci pași și își ridică halebarda.

– Aaaaahhhh! zbieră când iarba i se nărui sub picioare și se prăvăli într-una din gropile pe care le săpase Ferro, iar arma îi zbură din mână cât colo.

Ar fi trebuit să fie atent pe unde calcă.

Ea țâșni spre el nerăbdătoare, învârtind sabia fără să vadă unde lovește. Omul urlă când lama grea îi despică umărul, guiță și bolborosi, încercând să iasă de acolo, încercând să se cațere pe pereții din pământ moale ai gropii. Sabia îi ciopli vârful capului, iar el gâgâi și se zvârcoli și alunecă spre fundul gropii. Fundul mormântului. Mormântul lui.

Nu merita unul, dar nu conta. Îl va scoate de acolo mai târziu și îl va lăsa să putrezească pe deal.

Zdravăn ticălosul ăsta. Un uriaș gras, cu jumătate de cap mai înalt decât Logen, dotat cu un ciomag colosal, cam cât o jumătate de trunchi de copac, pe care-l învârtea cu ușurință, urlând și zbierând ca nebun, rostogolindu-și ochii mici și urâți pe fața buhăită. Logen se feri de lovitură și se ascunse pe după stânci. Nu era deloc ușor, căci trebuia să încerce să fie cu un ochi pe unde calcă și cu celălalt la copacul acela pe care-l manevra muntele de om cu care se confrunta. Nu era deloc ușor. Precis ceva va merge prost.

Logen se împiedică. De cizma celui cu ochi căprui pe care-l omorâse doar cu un minut în urmă. Iată că ți se face dreptate. Se redresă în timp util ca să vadă cum pumnul uriașului îl pocnește drept în gură. Se clătină, amețit, scuipând sânge. Văzu iar ciomagul îndreptându-se asupra lui și sări înapoi. Însă nu suficient de departe. Vârful bucății de lemn îi forfecă piciorul aproape doborându-l. Se împletici, rezemându-se de una dintre stânci, zbierând și salivând și strâmbându-se de durere. Bâjbâi după sabie, și aproape se împunse singur cu ea, apoi o ridică iute, făcu o tumbă și căzu pe spate, chiar la timp ca să evite lovitura ciomagului care ciopli o bucată mare din stânca de lângă el.

Uriașul își ridică din nou arma deasupra capului, mugind ca un bivol. Fioros gest, poate, însă deloc unul inteligent. Logen se ridică în capul oaselor și îi înfipse sabia în burtă. Lama neagră vârâtă până la plăsele, cu vârful ieșindu-i pe partea cealaltă. Malacul scăpă ciomagul din mâini și bufni în brazdele de iarbă, dar, cu un efort disperat, se aplecă și îl apucă zdravăn pe Logen de cămașă. Îl trase

spre el, urlând și dezgolindu-și dinții însângerați. Începu să-și ridice pumnul de dimensiunile unei pulpe de porc.

Cu viteza fulgerului, Logen își trase cuțitul din carâmbul cizmei și i-l împlântă în gât. Uriașul păru mirat, însă doar o clipă, apoi îi țâșni sângele din gură, șiroindu-i pe bărbie. Dădu drumul cămășii lui Logen, făcu un pas nesigur în spate, se învârti încet, se izbi de una dintre stânci și se prăbuși în nas cu o bufnitură puternică. Se pare că tatăl lui Logen avusese dreptate. Niciodată nu ai prea multe cuțite la tine.

Ferro auzi coarda arcului, dar prea târziu. Săgeata îi străpunse omoplatul și vârful îi ieși prin față. Brațul îi amorți instantaneu. Sângele întunecat îi curgea pe cămașa murdară. Șuieră încercând să-și recapete răsuflarea și se ascunse în spatele uneia dintre stânci.

Dar mai avea sabia și un braț bun care s-o mânuiască. Cu mișcări furișate ocoli stânca, ciulindu-și urechile. Suprafața aspră îi zgârie spatele. DeslușI pașii arcașului prin iarbă. Venea după ea. Auzi și clinchetul sabiei trase din teacă. Acum îl vedea. Stătea cu spatele la ea, uitându-se la stânga și la dreapta.

Îl atacă, dar el se întoarse la timp ca să-i pareze lovitura. Se prăbușiră în iarbă și se rostogoliră încleștați la vale. Individul reuși să se ridice în picioare, zbătându-se și zbierând, cu mâinile la fața însângerată. În timpul luptei, săgeata din umărul ei îi intrase în ochi.

Norocul ei.

Făcu un salt înainte, iar sabia gurkiană îi reteză piciorul. El zbieră iarăși, prăbușindu-se

într-o rână, cu bucata ciopârțită atârnându-i ciudat. Tocmai încerca să se ridice când lama arcuită îi reteză gâtul până la jumătate. Ferro se îndepărtă de-a bușilea de mort. Brațul stâng nu-i mai era de folos acum, dar în pumnul drept strângea tare mânerul sabiei sale.

Căuta altă acțiune.

Finnius se mișca încoace și încolo, țopăind, rămânând mereu în picioare. Cu brațul stâng susținea un scut mare și pătrățos, iar în mâna dreaptă ținea o sabie scurtă și groasă. O învârtea repede, iar soarele palid îi sclipea pe margini. În tot acest timp rânjea, iar părul lung îi flutura în bătaia vântului.

Logen era mult prea obosit ca să se mai miște, așa că rămase pe loc să-și tragă răsuflarea. Sabia Maestrului îi atârna în mână, cu vârful în jos.

– Ce s-a întâmplat cu vrăjitorul vostru? râse Finnius. Fără scamatorii de data asta?

– Fără scamatorii.

– Trebuie să-ți spun că ne-ați cam dat de furcă, recunosc. Dar uite că am ajuns aici în cele din urmă.

– Unde ați ajuns?

Logen privi la cadavrul lui Ochi Căprui, sprijinit cu spatele de stâncă.

– Dacă asta voiați, puteați foarte bine să vă omorâți între voi de la bun început și să mă scutiți de tot deranjul ăsta.

Finnius se încruntă.

– Ai să afli că sunt din altă plămadă decât proștii ăștia, nordicule.

– Toți suntem din aceeași plămadă. Nu e nevoie să mai spintec pe altcineva ca să-ți demonstrez asta, răspunse Logen întinzându-

și gâtul și ridicând sabia Maestrului. Dar dacă ai de gând să-mi arăți ce ai pe dinăuntru, poți să fii sigur că n-am să te dezamăgesc.

– În regulă! strigă Finnius năpustindu-se spre el. Dacă ești atât de nerăbdător să vezi cum arată iadul!

Atacul fu rapid și dur. Cu scutul ridicat în față, îl mână pe Logen printre stânci, agitându-și sabia. Logen se retrăgea cam nesigur pe picioare și gâfâind, căutând din ochi o breșă printre stânci, dar negăsind niciuna.

Scutul îl izbi în piept, lăsându-l fără suflare, împingându-l în spate. Încercă să se ferească, dar se împiedică din cauza piciorului rănit, iar sabia cea scurtă țâșni spre el și-l tăie de-a curmezișul brațului.

– Aaaa! țipă Logen, lipindu-se de stâncă, în vreme ce sângele din rană împroșcă iarba.

– Unu la zero pentru mine! chicoti Finnius, țopăind și fluturându-și sabia în continuare.

Logen rămase nemișcat, cu ochii la el, respirând sacadat. Scutul era mare, iar lepădătura asta zâmbăreață știa să-l folosească. Îi conferea un avantaj evident. Era și rapid, fără doar și poate. Mai rapid decât Logen, mai ales acum, când avea un picior bolnav, un braț rănit și mintea începețoșată de la un pumn în falcă. Unde era Sângerosul Nouă când aveai nevoie de el? Logen scuipă pe jos. Lupta aceasta trebuia s-o câștige de unul singur.

Se retrase puțin, gâfâind și încovoindu-se mai mult decât ar fi fost necesar, pentru a-și păcăli adversarul, ținând brațul moale și însângerat în jos, ca și cum nu i-ar mai fi făcut trebuință, clipind des și tresărind. Se dădu înapoi pe lângă stânci până ajunse într-

un loc mai larg. Un loc mai mare unde putea mânui sabia cum se cade. Finnius îl urmă, cu scutul ridicat.

– Atâta poți? rânji el apropiindu-se. Deja te-au lăsat puterile? Sincer, sunt cam dezamăgit. Speram să…

Logen scoase un răcnet asurzitor, atacându-l fără de veste, cu sabia Maestrului ridicată cu ambele mâini deasupra capului. Finnius se împletici încercând să iasă de sub amenințarea ei, însă nu suficient de iute. Tăișul cenușiu smulse o bucată zdravănă din scut și despică adânc una dintre stânci cu un bubuit puternic, împrăștiind fragmente de piatră în toate părțile. Impactul aproape că-i smulse sabia din mâini, dezechilibrându-l.

Finnius gemu. Dintr-o rană de la umăr îi curgea sânge, rană făcută prin armură. Probabil că vârful sabiei îl tăiase în treacăt. Din păcate, nu era o rană atât de gravă cât să-i provoace moartea, dar era suficient de profundă cât să-l facă să înțeleagă deplin intențiile lui Logen.

Acum venise rândul acestuia să rânjească:

– Atâta poți?

Se mișcară deodată. Cele două săbii se ciocniră, însă cea a lui Logen era mai puternică. Sabia lui Finnius îi sări din mână și se rostogoli la vale. Icni și vru să-și ducă mâna la brâu după pumnal. Dar Logen nu-i lăsă timp pentru asta și se năpusti asupra lui, mârâind și răcnind, ciopârțind scutul cu mișcări iuți și dezordonate, tăind cicatrice adânci în lemn, împroșcând așchii în iarbă, încolțindu-l tot mai mult pe Finnius. Forța ultimei lovituri îl zdruncină puternic, se împiedică de colțul unei pietre și căzu pe spate. Logen scrâșni din dinți și coborî sabia

Maestrului.

Îi spintecă piciorul lui Finnius, retezându-l deasupra gleznei, inundând iarba cu sânge. Acesta se târî înapoi, încercă să se ridice, zbieră când își lăsă greutatea pe ciotul însângerat și se prăvăli iarăși pe spate, horcăind și gemând.

– Piciorul meu! hohoti el.

– Uită de el, mârâi Logen, dând un șut bucății nefolositoare acum de carne și oase și apropiindu-se de el.

– Stai! bolborosi Finnius, târându-se spre una din stânci și lăsând o urmă de sânge după el.

– De ce?

– Stai puțin!

Se ridică greu sprijinindu-se în piciorul rămas și cu spatele lipit de stâncă, mic în fața loviturilor pe care le anticipa.

– Stai! zbieră el.

Sabia lui Logen reteză și curelele prin care scutul era prins de brațul rănit al lui Finnius, aruncându-l la vale. Finnius scoase un urlet disperat, își smulse pumnalul și se balansă pe piciorul bun pregătindu-se de atac. Logen îi implântă sabia în piept. Sângele țâșni, revărsându-se pe pieptarul din piele. Ochii i se bulbucară, gura i se căscă larg, dar nu reuși să scoată decât un horcăit abia auzit. Scăpă pumnalul. Se lăsă ușor pe o parte și apoi se prăbuși cu fața în jos.

Altul întors în țărână.

Logen se îndreptă, clipi des și respiră adânc. Rana de la mână începuse să îl ardă ca focul, piciorul îl durea, respirația șuierătoare îl ustura în piept.

– Încă-s viu, murmură el. Încă-s viu.

Închise o clipă ochii.

– La naiba, icni el. Ce fac ceilalți?

Începu să urce șchiopătând spre culmea dealului.

Săgeata din umăr o încetinise. Cămașa îi era îmbibată de sânge. I se făcuse sete și se simțea amorțită și lentă. Înainte să-și dea seama ce se întâmplă, bărbatul ieși de după o stâncă și se năpusti asupra ei.

N-avea suficient spațiu ca să folosească sabia, așa că o aruncă cât colo. Încercă să-și scoată cuțitul, dar el o apucă de încheietură, și era foarte puternic. O azvârli spre stâncă și se lovi de ea cu capul. Năucită. Văzu cum un mușchi îi zvâcnește sub ochi, văzu punctele negre de pe nas, mușchii încordați ai gâtului.

Se smuci și se zbătu, dar greutatea lui o copleși. Pufni și scuipă, dar chiar și puterea lui Ferro avea o limită. Brațele începură să-i tremure, coatele i se înmuiară. Mâna lui îi găsi gâtul și se încleștă în jurul lui. Mormăi ceva printre dinții strânși, strângând și strângând. Nu mai avea aer și simțea cum o lasă puterile.

Apoi, pe sub pleoapele pe jumătate închise, zări o mână furișându-se din spate pe chipul celuilalt. O mână mare și palidă, cu patru degete, năclăită de sânge. Urmată de un antebraț mare și palid, apoi de un al doilea antebraț, din partea cealaltă, cuprinzând capul adversarului ei din ambele laturi. Acesta se zvârcoli și se zbătu, dar fără să poată scăpa din strânsoare. Mușchii groși se contractară pe sub piele, iar degetele palide i se înfipseră în fălci, răsucindu-i capul mai mult și mai mult. Îi dădu drumul lui Ferro, iar ea se lăsă moale lângă stâncă, inspirând cu nesaț aerul. Dușmanul încercă zadarnic să

zgârie cu unghiile brațele care îl țineau imobilizat. Scoase un sâsâit lung și bizar când capul îi fu smucit într-o parte.

– Sssss…

Pâââârrr.

Brațele îi dădură drumul, iar el se mototoli pe iarbă, cu capul atârnându-i într-o poziție nefirească. În spatele lui stătea Nouădegete. Cu sânge pe față, sânge pe mâini, sânge pe hainele sfâșiate. Chipul îi era palid și îi zvâcnea și era brăzdat de mizerie și transpirație.

– Ești rănită?

– Nu mai mult decât tine, croncăni ea. A mai rămas vreunul?

Se sprijini cu o mână de stânca de lângă ea și scuipă sânge în iarbă.

– Nu știu. Vreo doi, poate.

Ea se uită chiorâș la culmea dealului.

– Acolo sus?

– Foarte posibil.

Se aplecă, își luă sabia curbată de pe jos și începu să urce, sprijinindu-se în ea ca într-o cârjă. Nouădegete urcă greoi în urma ei.

De câteva minute, Jezal auzise doar niște strigăte, niște răcnete și zăngănitul metalului pe metal. Totul era vag și îndepărtat, ajungându-i la urechi prin rafalele furioase ale vântului pe culmea dealului. Nu avea nici cea mai vagă idee ce se petrecea dincolo de cercul de stânci de pe culmea dealului, și nici nu era sigur că ar fi vrut să știe. Se plimba încoace și încolo, încleștându-și și descleștându-și pumnii, iar în tot acest timp Quai stătea în căruță, uitându-se la Bayaz, tăcut și enervant de calm.

Atunci îl observă. Capul unui bărbat ridicat

peste coama dealului, între două stânci înalte. Apoi și umerii, apoi și pieptul. Apăru și altul, nu prea departe. Un al doilea bărbat. Doi ucigași, urcând spre el.

Unul dintre aceștia avea ochi mici ca de porc și fălci proeminente. Celălalt era mai slab și avea o claie de păr blond, încurcat. Înaintară prudent spre vârf până ajunseră în interiorul cercului mărginit de stânci, cercetându-i cu privirea, fără grabă deosebită, pe Jezal și pe Quai, dar și căruța.

Jezal nu se mai luptase niciodată cu doi oameni în același timp. De fapt, nu se mai luptase niciodată pe viață și pe moarte, dar încercă să nu se gândească la asta. Nu era decât o partidă obișnuită de scrimă. Nimic nou. Înghiți nodul din gât și își trase săbiile. Sunetul metalului scos din teacă îi mângâie urechile, iar senzația cunoscută a mânerului în palmă îl liniști cât de cât. Cei doi se holbară la el, iar Jezal le întoarse privirea, încercând să-și aducă aminte ce-i spusese Nouădegete.

Să încerce să pară slab. Nu era deloc greu. N-avea nicio îndoială că părea suficient de înspăimântat. De fapt, abia se stăpânea să nu se răsucească pe călcâie și s-o ia la goană de acolo. Se retrase încet spre căruță, umezindu-și necontenit buzele cu o nervozitate absolut deloc prefăcută.

Să nu-și subestimeze niciodată adversarul. Îi cântări din priviri pe cei doi. Zdraveni, puternici, bine echipați. Amândoi cu armuri din piele dură, amândoi cu scuturi pătrățoase. Unul avea o sabie scurtă, celălalt o toporișcă cu o lamă groasă. Arme cu aspect letal, uzate în multe lupte. N-avea probleme nici cu subestimarea. Cei doi îl încolțiră.

În momentul atacului să nu se uite înapoi. Cel din stânga se apropie de el. Îi observă dinții dezgoliți în rânjet, îl observă cum se încordează, observă mișcarea greoaie cu arma ridicată. I-a fost absurd de simplu să facă un pas în lateral, iar lovitura să se irosească în gol. Din instinct, împlântă până la mâner sabia cea scurtă într-o parte, între pieptar și apărătoarea din piele de pe spate, chiar sub ultima coastă a individului. Simultan Jezal își scoase sabia din corpul acestuia și reuși să pareze toporișca celuilalt la nivelul gâtului, despicându-i-l. Apoi începu să danseze în jurul lor cu pași săltăreți, de spadasin, cu săbiile pregătite, așteptând decizia arbitrului.

Cel pe care îl înjunghiase se împletici câțiva pași, horcăind și ținându-se de rană. Celălalt rămase pe loc, clătinându-se, cu ochii lui de porc ieșindu-i din orbite, cu mâna la gât. Sângele îi țâșni printre degete din beregata sfârtecată. Se prăbușiră aproape în aceeași clipă, cu fața în jos, unul lângă celălalt.

Jezal se uită urât la sângele de pe tăișul sabiei lungi. Se uită urât la cele două cadavre. Aproape fără să se gândească omorâse doi oameni. Ar fi trebuit să se simtă vinovat, dar se simțea indiferent. Nu. Se simțea mândru. Se simțea însuflețit! Se uită la Quai care îl urmărea calm din spatele căruței.

– Am reușit, murmură el, iar ucenicul încuviință din cap. Am reușit! strigă, fluturându-și sabia scurtă plină de sânge.

Quai se încruntă, iar apoi făcu ochii mari.

– În spate! țipă, aproape sărind din căruță.

Jezal se întoarse cu săbiile pregătite și surprinse o mișcare cu coada ochiului.

O bubuitură, iar în cap îi explodară mii de

lumini. Apoi beznă.

Roadele cutezanței

Nordicii stăteau pe deal, câteva siluete întunecate pe cerul alb. Era încă devreme, iar soarele era doar o pată strălucitoare printre norii groși. Ici și colo, prin adânciturile din pereții văii, petice de zăpadă pe jumătate topită și murdară; pe fundul văii, un strat subțire de ceață.

West se uită la figurile negre și se încruntă. Nu-i mirosea a bine. Prea mulți ca să alcătuiască un grup de iscoade sau de jefuitori, dar mult prea puțini ca să plece singuri la atac. Pur și simplu stăteau acolo, pe culme, nemișcați, netulburați, și urmăreau calm cum armata lui Ladisla își continua desfășurarea nătângă și interminabilă de forțe în valea de sub ei.

Oamenii Prințului, împreună cu un detașament mic al gărzilor sale, stabiliseră cartierul general pe o colină verde chiar vizavi de dealul nordicilor. În zori, când iscoadele o descoperiseră, păruse un loc bun și uscat, poate situat la suficientă distanță de inamic, însă suficient de înalt pentru a oferi o vedere bună asupra văii. Însă de atunci, pe acolo trecuseră și alunecaseră mii de cizme, trecuseră și se înglodaseră în mâl sute de copite, trecuseră și se afundaseră sute de roți de căruțe, transformând solul ud în noroi negru și lipicios. Cizmele lui West și ale celor de lângă el erau pline de noroi, hainele le erau pline de noroi. Până și hainele imaculate ale Prințului căpătaseră câteva pete.

La vreo două sute de pași în față, mai jos,

se afla nucleul liniei de luptă a Uniunii. Patru batalioane din infanteria Oastei Regelui alcătuiau coloana vertebrală, fiecare dintre acestea câte un corp ordonat de postav roșu, strălucitor, și oțel fără luciu, arătând, de la distanță, ca și cum ar fi fost potrivite cu o riglă uriașă. În fața lor, câteva rânduri mai rare de arcași cu arbalete și veste din piele și coifuri din metal; în spate, cavaleria, cu soldații descălecați pentru moment și arătând ciudat de dizgrațioși în costumele întregi din zale. Pe fiecare latură se vedeau formele neregulate ale batalioanelor de recruți, cu talmeș-balmeșul lor de arme disparate. Ofițerii răcneau și dădeau din mâini ca nebunii, încercând să-i facă să acopere spațiile goale, să strângă rândurile asimetrice, de parcă erau niște dulăi ciobănești care latră să-și dea duhul la o turmă de oi îndărătnice.

În total zece mii de oameni. West știa că fiecare dintre ei se uita în sus, la avangarda nordicilor, fără îndoială cu același amestec nervos de teamă și exaltare, curiozitate și mânie care îl cuprindea și pe el când dădea prima dată ochii cu un inamic.

Prin lunetă nu i se păreau deloc fioroși. Bărbați cu păr țepos și zburlit, îmbrăcați în piei și blănuri jerpelite, în mâini cu arme cu aspect primitiv. Exact înfățișarea la care s-ar fi așteptat cel mai tembel dintre prietenii Prințului. Nu prea semănau cu descrierea făcută de Treicopaci, iar lui West nu-i plăcea deloc chestia asta. Nu avea de unde ști ce se afla de partea cealaltă a dealului, iar oamenii aceștia nu aveau de ce să se afle aici, decât, poate, să le abată atenția sau să-i atragă într-o cursă. Însă nu toată lumea îi împărtășea îndoielile.

– Își râd de noi! exclamă Smund, chiorându-se prin luneta personală. Ar trebui să le facem o demonstrație de ce sunt în stare lăncierii Uniunii! O șarjă rapidă, și călăreții noștri vor împrăștia prostimea de acolo și vor cuceri dealul!

Vorbea ca și cum cucerirea acelui deal anume, altminteri lipsit de importanță cu excepția faptului că pe culmea lui stăteau proțăpiți niște nordici, ar fi însemnat o victorie neîntârziată și glorioasă.

West nu putu face nimic altceva decât să scrâșnească din dinți și să clatine din cap, așa cum mai făcuse de o sută de ori de când se luminase de ziuă.

– Au avantajul că se află mai sus decât noi, explică el având grijă să vorbească rar și cu răbdare. Terenul este foarte prost pentru atac. În plus, s-ar putea să aibă sprijin. Din câte știm, grosul armatei lui Bethod este chiar peste deal.

– Arată ca niște iscoade, murmură Ladisla.

– Aparențele pot fi înșelătoare, Înălțimea Voastră, iar dealul acesta nu are nicio importanță strategică. Timpul este de partea noastră. Mareșalul Burr ne va veni în ajutor, în vreme ce Bethod e singur. Nu avem niciun motiv să căutăm să ne batem acum cu tot dinadinsul.

Smund pufni:

– Niciun motiv în afară de acela că ne aflăm în război, iar dușmanul stă chiar în fața noastră pe pământul Uniunii! Mereu ne-ai pisălogit cu moralul oamenilor, colonele! continuă el și indică dealul cu degetul. Ce poate fi mai dăunător pentru starea lor de spirit decât să stea cu brațele încrucișate în fața inamicului?

– O înfrângere crâncenă și fără rost? mârâi West.

A fost un ghinion că tocmai atunci nordicii s-au hotărât să trimită o săgeată spre vale. Mică și neagră și plutind către cer. Apoi se înfipse în noroi, la vreo sută de pași de prima linie, fără să rănească pe nimeni. Gest absolut fără noimă, însă cu efect instantaneu asupra Prințului Ladisla.

Sări în picioare, dărâmând scaunul de campanie.

– Să-i ia naiba! înjură el. Își bat joc de noi! Dă ordinele!

Se fâțâi încolo și încoace agitându-și pumnii.

– Trimite imediat cavaleria!

– Înălțimea Voastră, vă rog să vă gândiți mai bine…

– La dracu', West! exclamă moștenitorul tronului aruncându-și cu obidă pălăria în noroi. Mă contrazici de fiecare dată! Ar fi ezitat în fața inamicului colonelul Glokta, prietenul tău?

West încercă să se stăpânească.

– Colonelul Glokta a fost capturat de gurkieni, iar asta a dus la moartea tuturor oamenilor de sub comanda lui.

Se aplecă încet, ridică pălăria princiară și i-o întinse respectuos, întrebându-se dacă nu cumva acesta va fi sfârșitul carierei sale.

Ladisla scrâșni din dinți, pufnind pe nas, și i-o smulse din mână.

– M-am hotărât! A mea și numai a mea este povara comenzii! declară emfatic și se întoarse spre vale. Sună atacul!

Dintr-odată, West se simți îngrozitor de obosit. Parcă nici nu mai avea putere să rămână în picioare, când aerul înghețat se

umplu de sunetele stridente ale goarnelor, când soldații încălecară, se strecurară printre corpurile de infanterie și începură să urce panta blândă cu lăncile ridicate. Apoi traversară în galop valea, pe jumătate ascunși vederii de vălătucii de ceață, iar tot văzduhul răsuna de bubuitul copitelor. Câteva săgeți răzlețe căzură printre ei, ricoșând de armurile grele. Își mai pierdură elanul la urcarea pe terenul accidentat și plin cu roci bazaltice, însă toată această masă de metal și cai își produse efectul scontat asupra nordicilor de pe creastă. Formația lor, și așa destul de dezordonată, începu să se tulbure, apoi se dezmembră. Se întoarseră și o luară la fugă, aruncându-și armele și dispărând peste fruntea dealului.

– Asta-i soluția! chiră Lordul Smund. Fugăriți-i, ce mama dracului! Fugăriți-i!

– Călcați-i în picioare! hohoti Prințul Ladisla, smulgându-și iarăși pălăria și fluturând-o în aer.

Câteva urale leșinate de la recruții din vale străpunseră bubuitul îndepărtat al copitelor.

– Fugăriți-i, șopti și West, încleștându-și pumnii. Vă rog.

Călăreții ajunseră pe coama dealului și dispărură treptat în spatele ei. Peste vale se așternu tăcerea. O tăcere îndelungată, ciudată, neașteptată. Câteva ciori dădeau târcoale în văzduh, croncănind răgușit una la alta. West ar fi dat orice să poată cuprinde tot câmpul de luptă cu privirea așa cum o făceau ele. Tensiunea devenise de nesuportat. Începu să se plimbe încolo și încoace, iar minutele lungi deveneau și mai lungi fără vreun semn de la oamenii lui.

– Nu se prea grăbesc, nu?

Pike și fiica lui apăruseră chiar lângă el. West tresări și își feri privirea. Tot nu suporta să se uite la chipul acela ars al bărbatului, mai ales atunci când îl lua prin surprindere.

– Ce căutați aici?

Deținutul ridică din umeri.

– Un fierar are multă treabă înainte de bătălie. Încă și mai multă după aceea. Dar nu și în timpul ei.

Rânji, iar obrajii i se ridară în cute ca de piele netăbăcită.

– M-am gândit să văd și eu armata Uniunii în acțiune. În plus, unde am putea fi mai la adăpost dacă nu lângă oamenii Prințului.

– Nu ne băga în seamă, murmură Cathil, cu un surâs discret, vom avea grijă să nu-ți stăm în drum.

West se încruntă. Dacă asta era o aluzie la faptul că el stătea mereu în drumul lor, tânăra își alesese prost momentul, căci el nu avea niciun chef de glume. Cavaleria tot nu se zărea.

– Unde dracu' sunt? exclamă Smund.

Prințul luă o pauză de la nobila îndeletnicire de ros unghii.

– Ai răbdare, Lord Smund, ai răbdare.

– De ce nu se mai risipește ceața asta odată? șopti West.

Printre nori răzbăteau acum razele soarelui, dar ceața părea că se îngroașă și mai mult, târându-se prin vale spre arcași.

– Până și blestemata asta de ceață e împotriva noastră.

– Uite-i! zbieră strident din cauza surescitării unul din oamenii Prințului, arătând cu degetul spre culmea dealului.

Cu sufletul la gură, West ridică luneta și scrută iute conturul verde. Desluși vârfurile

sulițelor, drepte și aliniate, apărând încet peste creastă. Se simți inundat de un val de ușurare. Rareori îi mai fusese dat să fie atât de bucuros că nu a avut dreptate.

– Ei sunt! răcni Smund, rânjind cu gura până la urechi. S-au întors! Ce v-am spus? Sunt…

După vârfurile sulițelor apărură și coifurile, și apoi umerii împlătoșați. Bucuria se topi, iar West se simți sugrumat de groază. Un corp ordonat de soldați în zale, cu scuturi rotunde pe care erau pictate chipuri de oameni, animale, copaci, și o sută de alte lucruri. Nu găseai două identice. Ați bărbați apărură apoi de după deal, de o parte și de alta a formației. Alți bărbați echipați de luptă.

Țăranii lui Bethod.

Se opriră în vârful dealului. Câțiva ieșiră din rândurile drepte, veniră în față și se așezară în genunchi în iarba scurtă.

Ladisla își luă luneta de la ochi.

– Alea sunt…

– Arbalete, murmură West.

Prima salvă se ridică ușor în aer, nor cenușiu și mișcător de săgeți, aidoma unui stol de păsări dresate. O clipă nu se auzi nimic, apoi răpăitul săgeților ajunse la urechile lui West. Săgețile începură să cadă peste soldații Uniunii. Printre cei din Oastea Regelui, ciocnindu-se de scuturile grele, de armurile grele. Se auziră țipete, apărură locuri goale în rânduri.

În decurs de un singur minut, starea de spirit din cartierul general trecuse de la siguranța obraznică la uluirea mută, iar apoi la panica stupefiată.

– Au arbalete? bolborosi cineva.

West se uită prin lunetă la arcașii de pe

deal care își scoteau săgețile din tolbe, le potriveau în arme, le pregăteau de tragere. Estimaseră bine distanța. Nu numai că aveau arbalete, dar se și pricepeau să le folosească. West se repezi la Prințul Ladisla, care rămăsese cu gura căscată la vederea unui rănit din Oastea Regelui, scos pe brațe din formație de către camarazii lui.

– Înălțimea Voastră, trebuie fie să înaintăm și să micșorăm distanța ca să poată trage și arcașii noștri, fie să ne retragem într-o zonă mai înaltă.

Ladisla se holbă la el, fără să dea vreun semn că l-ar fi auzit, darămite că l-ar fi și înțeles. Un al doilea val de săgeți se abătu peste corpul de infanterie din fața lor. Printre recruții care nu aveau nici scuturi, nici zale. Cratere se deschiseră prin toată formația aceasta neîngrijită, cratere umplute de ceață, iar tot batalionul păru că tremură și geme. De undeva, un rănit începu să scoată un chițăit strident, prelung, interminabil.

– Înălțimea Voastră, înaintăm sau ne retragem?

– Eu… noi… căscă Ladisla gura la Lordul Smund, dar, de această dată, tânărul nobil nu avea vorbele cu el.

Părea încă și mai șocat decât Prințul, dacă așa ceva era posibil. Buza de jos a Prințului începu să tremure.

– Cum… eu… tu ce crezi, colonele West?

West își mușcă limba, căci era aproape de neînfrânt tentația de a-i aminti Prințului că a lui și numai a lui era povara comenzii. Oastea asta de nevolnici s-ar fi dezintegrat la iuțeală fără cineva care să-i conducă. Și mai bine să greșească decât să nu facă absolut nimic. Se întoarse spre gornistul din apropiere.

– Sună retragerea! răcni el.

Iar gorniștii sunară retragerea: tare, strident, discordant. Greu de crezut că erau aceleași instrumente care anunțaseră atât de tupeist atacul doar cu câteva minute mai devreme. Batalioanele începură să se dea încet înapoi. Altă salvă de săgeți căzu peste recruți. Apoi o alta. Formațiile începură să se spargă, oamenii se îmbulzeau să scape de tirul ucigaș, împiedicându-se unii de alții, rupând rândurile, umplând văzduhul de strigăte disperate. Atât de sus se ridicase ceața, că West aproape că nu-și mai putu da seama unde căzuse următorul val de săgeți. Din batalioanele Uniunii aproape că nu se mai zărea nimic altceva decât vârfurile sulițelor, țopăind, claie peste grămadă, deasupra norului gros de ceață cenușie. Chiar și acolo sus, în mijlocul convoiului, ajunsese ceața și se încolăcise în jurul gleznelor colonelului.

Țăranii începură să se miște. Își ridicară armele în aer, apoi le izbiră de scuturile pictate. Scoaseră un strigăt impresionant, dar deloc asemănător cu mugetul la care se așteptase West. Un urlet straniu, care-ți înghețа sângele în vene, pluti peste vale, un bocet prelung care trecu dincolo de scrâșnetele și zăngăniturile metalice, ajungând la urechile celor care urmăreau împietriți scena. Un sunet lipsit de rațiune, furios, primitiv. Sunet scos de monștri, iar nu de oameni.

Prințul Ladisla și oamenii lui se uitau ca proștii unul la altul și bâiguiau cuvinte fără noimă și priveau îngroziți țăranii care începură să coboare dealul, rând după rând, spre ceața groasă de pe fundul văii unde

trupele Uniunii orbecăiau disperate, încercând să scape de acolo. West își făcu loc printre ofițerii înțepeniți de frică până la gornist.

– Formație de luptă!

Tânărul își luă ochii de la nordici și se holbă la West, cu goarna atârnându-i din degetele amorțite.

– Formație! răcni o voce din spate. Intrați în formație!

Pike era, și răcnea din toți rărunchii, ca un sergent la instrucție. Gornistul își duse iute instrumentul la gură și suflă în el cât îl țineau puterile. Apoi prin ceață răsunară trâmbițe de răspuns, din ce în ce mai multe. Sunete înăbușite, strigăte înăbușite.

– Opriți-vă și intrați în formație!

– Formați rândurile, flăcăi!

– Pregătiți-vă!

– Fiți gata!

Un cor de răpăieli și zăngăneli se ridică din noroi. Armurile se mișcau, sulițele erau pregătite, săbiile trase, strigăte de la om la om, de la unitate la unitate. Dar, deasupra tuturor, din ce în ce mai tare, urletul nepământesc al nordicilor care se năpustiră în vale, gata de atac. West simți cum îi îngheață sângele, chiar și la o sută de pași distanță, și cu câteva mii de soldați înarmați între el și dușman. Își putea închipui foarte bine ce trebuie să simtă cei din primele rânduri mai ales acum, când siluetele țăranilor începură să iasă din ceață în fața lor, urlându-și incantațiile de luptă cu armele ridicate deasupra capetelor.

Niciun zgomot care să sugereze momentul de contact. Zăngănitul deveni tot mai puternic, strigătelor și urletelor li se alăturară

țipete ascuțite, gemete groase, zbierete de durere sau de mânie, toate amestecate într-o larmă colosală. Toți tăceau. Toți, inclusiv West, se uitau în întuneric, încordându-și toate simțurile ca să poată pricepe ce anume se petrecea chiar în fața lor, în vale.

– Acolo! strigă cineva.

Se uitară în direcția indicată și deslușiră o siluetă estompată. Prinse contur când ieși din pâcla groasă. Era un tânăr locotenent fără suflare, plin de noroi și profund tulburat.

– Unde dracu' e cartierul general? strigă el cățărându-se pe coastă.

– Aici este.

Tânărul îi prezentă lui West un salut de mare efect.

– Înălțimea Voastră…

– Eu sunt Ladisla, se răți Prințul.

Complet zăpăcit, omul se întoarse spre el și vru să mai salute o dată.

– Spune ce mesaj ai, soldat!

– Desigur, domnule, Înălțimea Voastră, maiorul Bodzin m-a trimis să vă spun că batalionul lui este prins într-o luptă grea și că… gâfâi tânărul, are nevoie de întăriri.

Ladisla îl privi lung pe tânăr de parcă i s-ar fi adresat într-o limbă necunoscută. Apoi se întoarse spre West.

– Cine e maiorul Bodzin?

– Comandantul primului batalion de recruți din Stariksa, Înălțimea Voastră, pe flancul stâng.

– Flancul stâng, înțeleg… aha…

Ofițerii lui, în uniforme viu colorate, se strânseseră în semicerc în jurul locotenentului care răsufla anevoios.

– Spune-i maiorului să nu cedeze! strigă unul dintre aceștia.

– Da! exclamă Ladisla, spune-i maiorului tău să nu cedeze și să, hm, să respingă dușmanul. Da, chiar așa! se ambală el mai departe, intrându-și în rol. Să respingă dușmanul și să lupte până la ultimul om! Spune-i maiorului Clodzin că ajutoarele sunt pe drum. Absolut sigur… pe drum sunt!

Tânărul locotenent se uită cu ochi bezmetici la pâcla întunecată.

– În care parte e unitatea mea? murmură el.

Alte și alte siluete se deslușeau prin neguri. Alergau, se cățărau neîndemânatic prin noroaie, gâfâiau. Recruți, își dădu de îndată seama West, care au fugit din spatele unităților lor imediat după prima ciocnire cu inamicul. Oricum nu ar fi putut să reziste prea mult.

– Câini ticăloși și lași! urlă Smund în urma lor. Treceți înapoi imediat!

La fel de bine putea să dea ordine negurii. Toată lumea fugea: dezertori, aghiotanți, mesageri, căutând ajutor, căutând drumul cel bun, căutând întăriri. Apărură și primii răniți. Unii mergeau șchiopătând, alții foloseau sulițe frânte ca pe niște cârje, alții erau purtați pe umeri de camarazii lor. Pike se repezi să ajute un flăcău palid la față, cu o săgeată în umăr. Alt rănit pe o targă delira, bâlbâind cuvinte fără șir. Brațul îi fusese retezat chiar sub cot și cârpa murdară legată în jurul ciotului era îmbibată de sânge.

Tenul lui Ladisla căpătase o nuanță neplăcută, alb murdar.

– Am o migrenă. Trebuie să stau jos. Ce s-a întâmplat cu scaunul meu?

West își mușcă buzele. N-avea nici cea mai vagă idee despre ce anume ar fi trebuit să

facă. Burr îl trimisese cu Ladisla pentru că avea experiență, dar iată că acum era la fel de pierdut ca și Prințul. Orice plan de luptă, orice acțiune ar fi presupus să fii în stare să-ți vezi adversarul sau măcar propriile poziții. Împietrise, inutil și frustrat ca un orb într-un meci de box.

– La naiba, ce se petrece?

Stridentă și iritată, vocea Prințului răsună pe deasupra larmei.

– De unde a venit blestemata asta de ceață? Cer să mi se spună ce se petrece! Colonele West! Unde este colonelul? Ce se petrece aici?

Măcar de-ar fi avut un răspuns. Centrul de comandă era cuprins de haos, căci soldații treceau chiar prin mijlocul lui, împiedicându-se, fugind, târându-se. Din neguri apăreau și dispăreau chipuri pline de spaimă, pline de confuzie, pline de dârzenie. Curieri cu mesaje sau ordine codificate, soldați cu răni sângerânde și fără arme. Voci fără trup pluteau în aerul rece, vorbind la grămadă, tulburate, grăbite, panicate, chinuite.

– … regimentul nostru a intrat în contact cu dușmanul și se retrage… sau s-a retras…

– Genunchiul meu! La naiba, genunchiul meu!

– … Înălțimea Sa, Prințul? Am un mesaj urgent din partea…

– Trimiteți… pe cineva! Pe cine e liber… cine e liber?

– … din Oastea Regelui poartă o luptă grea! Cer permisiunea să se retragă…

– Ce s-a întâmplat cu cavaleria? Unde e cavaleria?

– … diavoli, nu oameni! Căpitanul e mort și…

– Ne retragem!

– … lupte grele pe flancul drept și cerem întăriri! Avem nevoie disperată de întăriri…

– Ajutați-mă! Să mă ajute cineva!

– … și după aia contraatacul! Acum atacăm cu întreaga linie!

– Liniște!

West deslușì ceva prin negură. Un zăngănit de hamuri. Acum ceața era într-atât de densă încât nu reușea să vadă nici la treizeci de pași, însă zgomotul copitelor care se apropiau era inconfundabil. Strânse degetele pe mânerul sabiei.

– Cavaleria e! S-au întors! strigă Lordul Smund pornindu-le nerăbdător în întâmpinare.

– Stai! șuieră West în zadar.

Își forță ochii în întuneric. Reuși să deosebească contururile unor călăreți care înaintau fără ezitare prin beznă. Și armurile, și șeile, și coifurile erau cele ale Oastei Regelui, însă era ceva în felul în care călăreau – cu umerii căzuți, prea puțin disciplinați. West își scoase sabia din teacă.

– Prințul trebuie protejat, șopti el, făcând un pas spre Ladisla.

– Hei, tu! strigă Lordul Smund la călărețul din frunte. Pregătește-ți oamenii pentru alt…

Sabia îi despică țeasta cu un zgomot sec. O arteziană de sânge, negru în ceața albă, se înălță din rană, și chiar în momentul acela călărețiì atacară, urlând cât îi țineau puterile. Urlete înspăimântătoare, sinistre, neomenești. Trupul fără viață al lui Smund fu azvârlit cât colo de picioarele calului din față, călcat de copitele celorlalți cai. Acum era evident că sunt nordicii, alte chipuri îngrozitoare se deslușeau mai clar ieșind din neguri. Primul

dintre ei avea o barbă deasă, părul lung ieșind în lațe de sub un coif de-al Uniunii prea mic pentru el, dinții galbeni dezgoliți. Furie nesfârșită se citea și în ochii călărețului, și în cei ai calului. Cu sabia cea grea izbi între omoplați una dintre gărzile Prințului care-și azvârlise cât colo sulița și încerca să fugă din fața lui.

– Apărați-l pe Prinț! urlă West.

Și atunci s-a dezlănțuit haosul. Caii tunau de jur împrejur, călăreții răcneau și își agitau săbiile și toporiștile, oamenii fugeau în toate direcțiile, alunecau, cădeau în noroi, erau seceraţi din picioare, erau zdrobiți sub copitele cailor. Văzduhul se umpluse de suflul călăreților, de noroi, de urlete, și panică, și spaimă.

West se feri din calea unui călăreț, se întinse în noroi cât era de lung, încercă inutil să înjunghie unul dintre caii din jur, se rostogoli și se învârti înghițind vălătuci de ceață. Își pierduse orice simț al direcției. Totul arăta la fel, suna la fel.

– Apărați-l pe Prinț! strigă iarăși, răgușit, zadarnic, acoperit de larma luptei.

– La stânga! zbieră cineva. Intrați în rând!

Însă nu mai existau rânduri. Nu mai exista stânga. West se împiedică de un trup căzut, o mână îl apucă de gleznă, iar el o lovi cu sabia.

– Ah!

Se trezi la pământ. Îl durea îngrozitor de tare capul. Unde era? Probabil că la exercițiile de scrimă. Iarăși îl doborâse Luthar? Tânărul ăsta era din ce în ce mai bun, prea bun pentru el. Se întinse după sabie. Își auzea propria respirație, mult prea tare, îi răsuna în urechi, în capul care îi pulsa

dureros. Ceață înaintea ochilor, ceață în ochi. Noroi în gură. Prea târziu. Nu era în stare să ajungă la sabie. Se rostogoli pe spate, respirând greu, și se ridică în coate. Cineva venea spre el. Un nordic, după silueta flocoasă. Bineînțeles. Aici se ducea o luptă. Avea ceva în mână. O armă. Sabie, toporișcă, ghioagă, suliță, ce mai conta? Fără să se grăbească, mai făcu un pas, își propti talpa pe pieptul lui West și îi împinse trupul neputincios în noroi.

Niciunul nu spuse nimic. Fără ultime cuvinte. Fără fraze pline de miez. Fără manifestări verbale ale mâniei, sau remușcării, sau ale victoriei, sau ale înfrângerii. Nordicul își ridică arma.

Trupul masiv îi zvâcni brusc. Făcu un pas nesigur înainte. Clipi nedumerit din ochi și se clătină. Încet, cu o expresie tâmpă pe față, se întoarse pe jumătate.

– Am ceva la… zise, negăsindu-și cuvintele și pipăindu-și ceafa cu mâna liberă. Unde-i…

Se răsuci și căzu pe o parte în noroi, cu un picior în aer. Cineva era în spatele lui. Se apropie, se aplecă spre el. Chip de femeie. Parcă o cunoștea.

– Trăiești?

Și de îndată West se întoarse în realitate. Inspiră adânc, se rostogoli și își recuperă sabia. Nordici, nordici în spatele liniilor lor! Se ridică în picioare, își șterse sângele din ochi. Fuseseră trași pe sfoară! I se zbăteau tâmplele, i se învârtea capul. Cavaleria lui Bethod, deghizată, cartierul general al Prințului, invadat! Se uită de jur împrejur, cu privirea rătăcită, alunecând în mocirlă, căutând dușmani prin negură, dar nu zări nimic. Nu erau decât el și Cathil acolo.

Zgomotul copitelor se auzea tot mai slab, călăreții plecaseră de acolo, cel puțin pentru moment.

Își privi sabia. Lama fusese retezată la câțiva centimetri de mâner. Nu-i mai era de niciun folos. O aruncă și desfăcu degetele moarte ale nordicului de pe mânerul sabiei lui. Armă greoaie, cu lamă groasă și zimțată, dar îi va fi de folos.

Se uită lung la cadavrul întins pe o parte. Omul care fusese pe punctul de a-l ucide. Partea din spate a capului nu mai exista. Nu era decât o mizerie de așchii roșii. Cathil ținea în mână un baros de fierărie năclăit de sânge negru și șuvițe de păr.

– L-ai omorât.

Îi salvase viața. Amândoi știau asta, așa că nu avea niciun rost să mai comenteze.

– Ce facem acum?

Ne ducem în primele linii. Asta făcea mereu tânărul ofițer neînfricat din povestirile pe care West le citise în copilărie. Ne ducem după zgomotele de luptă. Strângem soldații rătăciți, formăm o unitate și îi conducem în bătălie, schimbăm cursul evenimentelor chiar în acest moment de cumpănă. Apoi ajungem acasă la vreme pentru cină și medalii.

Se uită la dezastrul lăsat de călăreți și aproape izbucni în râs. Brusc, se făcuse mult prea târziu pentru fapte eroice, și știa asta. Era mult prea târziu de ceva vreme.

Soarta oamenilor din vale fusese rânduită de mult timp. Atunci când Ladisla se hotărâse să traverseze râul. Atunci când Burr își stabilise strategia. Atunci când Consiliul Închis decisese să-l trimită pe Prințul Moștenitor să-și câștige faima în Nord. Atunci când marii nobili ai Uniunii hotărâseră să

trimită cerșetori, iar nu soldați, ca să lupte pentru Regele lor. O sută de întâmplări diferite, din zilele, săptămânile, lunile dinainte, toate convergând aici, pe peticul ăsta de noroi. Întâmplări pe care nici Burr, nici Ladisla, nici măcar West nu le-ar fi putut prezice sau preveni.

Nu mai putea face nimic acum. Nimeni nu mai putea face nimic. Pierduseră.

– Apărați-l pe Prinț, șopti West.

– Ce spui?

West începu să caute ceva pe jos, scormonind prin mizerie, dând la o parte cadavrele. Un sol se holba la el. Țeasta îi era despicată și îi ieșise creierul însângerat. West icni, își puse mâna la gură și se târî mai departe, la cadavrul următor. Acesta era unul din oamenii Prințului, care își păstrase și în moarte expresia de surpriză de pe chip. Broderia grea din fir de aur a uniformei era sfâșiată de sus și până jos de o sabie zimțată.

– Ce naiba faci? auzi vocea aspră a lui Pike. N-avem timp de așa ceva!

Deținutul făcuse rost de undeva de un topor. Un topor greu, de-al nordicilor, cu sânge pe tăiș. Firește, nu era deloc bine să lași un criminal să aibă o asemenea armă, dar West avea acum alte griji.

– Trebuie să-l găsim pe Prințul Ladisla!

– Dă-l încolo! șuieră Cathil, să mergem!

West îi dădu mâna la o parte și se duse mai departe, împiedicându-se de niște lăzi fărâmate. Se opri să-și mai șteargă sângele din ochi. Pe aici, pe undeva. Pe aici, pe undeva stătuse Ladisla…

– Nu, te implor, nu! chirăi o voce.

Moștenitorul tronului Uniunii zăcea într-o groapă, pe jumătate acoperit de cadavrul

uneia din gărzile sale. Ținea ochii strânși, mâinile încrucișate în dreptul feței, uniforma albă năclăită de sânge roșu și noroi negru.

– O să capeți mulți bani în schimbul meu, scânci el, o mulțime de bani! Mai mulți decât ai visat vreodată.

Întredeschise un ochi și privi printre degete. Îl recunoscu pe West și îl apucă de mână.

– Colonele West! Tu ești? Trăiești!

Nu era vreme de amabilități.

– Înălțimea Voastră, trebuie să plecăm de aici!

– Să plecăm? bolborosi Ladisla, cu dâre de lacrimi pe obrajii mânjiți cu noroi. Dar sigur… nu vrei să spui că… am învins?

West își mușcă limba înfiorător de tare, aproape retezându-și-o. Trebuia să-l salveze pe Prinț. Chiar dacă idiotul ăsta înfumurat și nevolnic nu merita să fie salvat. West trebuia să facă asta pentru binele lui, nu pentru binele lui Ladisla. Era de datoria sa, ca supus, să salveze viața viitorului Rege, de datoria sa, ca soldat, să salveze viața generalului său, de datoria sa, ca om, să salveze un seamăn de-al său. Asta era tot ce putea face acum.

– Ești moștenitorul tronului și nu vei fi cruțat, îi spuse și îl apucă de braț.

Ladisla se căută la brâu.

– Mi-am pierdut sabia pe undeva…

– N-avem timp!

West îl ridică în picioare, pregătit să-l care în brațe dacă ar fi fost nevoie. Porniră prin ceață, cu cei doi deținuți în urma lor.

– Sigur ăsta-i drumul? mârâi Pike.

– Sigur.

Deloc. Ceața era mai groasă ca oricând. Îi era greu să se concentreze din cauza tobelor

care-i bubuiau în cap și a sângelui care-i curgea în ochi. Larma luptei părea a veni de jur împrejur: scrâșnit și uruit de metal pe metal, gemete și bocete și urlete de furie, toate răsunând prin negură, când din depărtare, când înspăimântător de aproape. Siluete apăreau din ceață, se mișcau și înotau, contururi neclare și amenințătoare, umbre în derivă. West gemu și își ridică sabia când i se păru că vede un călăreț ieșind din ceață în fața sa. Negurile se învolburară. Nu era decât o căruță plină cu butoaie. Catârul stătea nemișcat în față. Căruțașul zăcea alături cu o suliță în spate.

– Pe aici, șuieră West, grăbindu-se într-acolo, încercând să nu se ridice prea mult.

Căruțele erau bune. Căruțele însemnau convoaie, însemnau provizii, însemnau hrană și doctori. Căruțele însemnau îndepărtarea de prima linie, dacă se putea așa ceva, dacă nu cumva prima linie a frontului era peste tot. West se mai gândi câteva clipe. Căruțele erau rele. Căruțele însemnau atacuri și jafuri. Nordicii s-ar năpusti asupra lor, nesătui ca mușteleo la miere. Le ocoli prin neguri, tot mai departe de căruțele goale, de butoaiele sparte, de lăzile răsturnate, iar ceilalți îl urmară. Nu se auzea decât pleoscăitul pașilor lor prin noroaie, respirațiile lor grele.

Se târâră mai departe, prin loc deschis, printre movile umede de ierburi. Ceilalți îi depășeau, unul câte unul, iar West le făcea cu mâna, încercând să le arate că sunt de-ai lor. Unica lor șansă era să continue să se miște, însă fiecare pas era mai dificil decât cel de dinainte. Îi curgea prin păr și pe obraz sânge de la rana din cap. Durerea era mai cumplită, nu se diminuase deloc. Îi era rău, se simțea

lipsit de vlagă, înfiorător de ameţit. Îndoit de şale, se sprijinea în sabia cea grea ca şi cum doar ea îl mai ţinea în picioare.

– Te simţi bine? îl întrebă Cathil.

– Mergi mai departe! reuşi să mârâie el.

Auzea zgomot de copite, sau i se părea că aude.

Frica îl ţinea în mişcare, doar frica. Îi vedea pe ceilalţi în faţă, chinuindu-se şi ei să înainteze prin glodul dezastrului. Prinţul Ladisla mult înainte, apoi Pike, apoi Cathil, chiar în faţa lui, uitându-se peste umăr. Prin ceaţa care începuse să se împrăştie reuşi să deslueşească un pâlc de copaci. Se concentră asupra acelor siluete spectrale şi urcă spre ele, respiraţia-i întretăiată scrijelindu-i beregata. Auzi vocea lui Cathil:

– Nu.

Se întoarse, sugrumat de spaimă. Nu departe de ei se zărea silueta unui călăreţ.

– La copaci! icni el.

Fata nu se mişcă, aşa că o apucă de braţ şi o îmbrânci. Efortul îl făcu să se prăvălească pe burtă în noroi. Se întoarse pe spate, se ridică foarte greu şi o apucă în altă direcţie. Tot mai departe de ea, mai departe de copaci, mai departe de adăpost, de-a curmezişul pantei. Văzu cum nordicul se materializează din ceaţă. Acum şi el îl observase pe West şi îşi îndemnă calul spre el, ţinând suliţa în jos.

West îşi continuă drumul, cu picioarele în flăcări, cu plămânii în flăcări, folosindu-şi ultimele fărâme de putere ca să-l ademenească în altă parte. Ladisla ajunsese deja la copaci. Pike tocmai ce se ascunsese în tufişuri. Cathil se mai uită o dată peste umăr şi se duse după tatăl ei. West nu mai fu în stare să continue. Se opri şi se ghemui pe

coasta dealului, atât de epuizat încât era incapabil să se mai țină pe picioare, darămite să mai și lupte, și se uită la nordicul care se apropia de el. Soarele ieșise din nori și scânteia pe vârful suliței. West nu avea nici cea mai vagă idee ce ar fi putut să facă atunci când va ajunge lângă el. Poate doar să moară.

Călărețul se încordă în șa și își duse mâna într-o parte. Pene. Pene cenușii zburătăcind în bătaia vântului. Scoase un țipăt scurt. Țipătul i se frânse și se holbă nedumerit la West. Din gât îi ieșea vârful unei săgeți. Scăpă sulița din mână și căzu încet din șa. Calul o luă la goană, urcă pe deal, apoi merse mai încet și se opri.

West rămase o clipă ghemuit pe pământul jilav, incapabil să înțeleagă cum anume reușise să scape de moarte. Încercă să o apuce spre copaci, simțind efortul laborios al fiecărui pas, simțindu-și toate încheieturile lichefiate, simțind cum îl lasă genunchii și cade în desișuri. Simțind degete puternice care îi examinează rana din cap, auzind cuvinte mormăite în limbajul nordicilor.

– Au! scânci West, întredeschizând ochii.

– Nu te mai văicări, îl repezi Copoiul privindu-l fix. Nu-i decât o zgaibă. Ai scăpat ușor. Și să știi că ai avut noroc, pentru că eu nu prea nimeresc ținta.

– Noroc, șopti West.

Se lăsă pe spate în ferigile ude și se uită înspre valea deslușită printre copaci. Ceața începuse să se ridice, descoperind încet vederii o procesiune de căruțe distruse, de arme frânte, de cadavre mutilate. Toate resturile hâde ale unei înfrângeri îngrozitoare. Sau ale unei victorii îngrozitoare, dacă erai de partea lui Bethod.

La câteva sute de pași distanță de el, un bărbat fugea disperat spre un pâlc de copaci. Probabil un bucătar, după haine. Un călăreț îl urmărea, cu lancea culcată pe braț. Îl rată la prima încercare, dar se întoarse și îl doborî. În mod normal West s-ar fi înspăimântat să vadă cum vâră sulița în bietul om, dar nu simțea acum decât o bucurie vinovată. Bucurie că nu era el în locul bucătarului.

Mai erau și alți călăreți ce alergau pe coasta dealului. Alte mici drame însângerate, dar West nu putu să mai privească. Se întoarse și se adăposti în refugiul primitor al tufelor.

Copoiul chicoti:

– Treicopaci o să facă pe el când o să-mi vadă prada.

Îi arătă cu degetul pe toți membrii acestui grup straniu, epuizat, plin de noroi.

– Colonelul West pe jumătate mort, o fată cu un baros plin de sânge, un bărbat cu o față ca fundul unui ceaun, iar ăsta de aici, dacă nu cumva mă înșel, e chiar băiețandrul care a ordonat dezastrul ăsta blestemat. În numele morților, ce feste ne mai joacă soarta.

Clătină încetișor din cap rânjindu-i larg lui West care zăcea pe pământ, gâfâind ca un pește adus la mal.

– Treicopaci… o… să… facă… pe… el.

Un oaspete la cină

Arhilectorului Sult,
Șef al Inchiziției Maiestății Sale

Eminență,

Am vești foarte bune. Conspirația a fost demascată și înăbușită. Capii ei erau Korsten dan Vurms, fiul Lordului Guvernator, și Carlot dan Eider, Magistresă a Ghildei Negustorilor de Mirodenii. Ei vor fi interogați, iar apoi pedepsiți într-un asemenea mod încât oamenii noștri să priceapă prețul trădării. Se pare că Davoust a fost victima unui spion gurkian, ascuns în cetate de multă vreme. Asasinul se află încă în libertate, dar complotiștii fiind acum în custodia noastră, cred că nu va dura mult până îl vom prinde și pe el.

L-am pus pe Lordul Guvernator sub arest la domiciliu. Tatăl nu mai poate prezenta încredere, având în vedere trădarea fiului. Oricum, a fost mereu un obstacol în buna administrare a orașului. Vi-l voi trimite cu prima corabie, pentru ca, împreună cu colegii din Consiliul Închis, să îi hotărâți soarta. Cu el va veni și Inchizitorul Harker, care s-a făcut răspunzător de moartea a doi deținuți care, altminteri, ne-ar fi putut oferi informații valoroase. L-am interogat eu însumi și mă bucur să pot spune că nu a luat parte la conspirație. Însă se face vinovat de o incompetență echivalentă cu trădarea. Pedeapsa lui este în mâinile Eminenței Voastre.

Gurkienii ne-au atacat în zori. Trupele de

elită, ducând poduri mobile și scări înalte, au traversat câmpul deschis și au fost întâmpinați de o salvă ucigașă de săgeți din cele cinci sute de arbalete ale noastre dispuse de-a lungul zidurilor. A fost o acțiune curajoasă, dar nesăbuită, și am respins-o făcând multe victime în rândurile lor. Doar două detașamente au ajuns la canalul pe care l-am construit, unde și pod mobil, și scară, și soldați au fost înghițiți de un curent fioros ce ajunge în golf din largul mării doar la anumite ceasuri ale zilei. Capriciu al naturii care a funcționat în avantajul nostru.

Acum, pe câmpia dintre canalul nostru și trupele lor, sunt numai cadavre și răniți gurkieni și am ordonat oamenilor noștri să tragă asupra oricui care ar încerca să ajute răniții. Nu se poate ca atât gemetele muribunzilor, cât și cadavrele care putrezesc la soare să nu le scadă moralul.

Cu toate că am gustat din victorie, acest atac a fost doar o testare a apărării noastre. Comandantul armatei gurkiene a încercat marea cu degetul. Nu am nicio îndoială că următorul atac va fi de o cu totul altă amploare. Gurkienii nu au folosit încă cele trei catapulte uriașe asamblate la o sută cincizeci de metri de zidurile noastre, capabile să azvârle bolovani până în mijlocul Orașului Inferior. Poate că speră să cucerească Dagoska intactă, dar dacă rezistența noastră nu va slăbi, această nehotărâre a lor nu poate să mai continue.

Cu siguranță că nu duc lipsă de efective. În fiecare zi ajung în peninsulă mai mulți și tot mai mulți soldați gurkieni. Deasupra mării de oameni se pot vedea acum stindardele celor opt legiuni. Și am depistat și detașamente formate din sălbatici recrutați din toate colțurile continentului Kantic. Este o armată colosală, de

vreo cincizeci de mii de oameni, sau poate mai mulți, aceasta cu care ne confruntăm. Împăratul gurkian, Uthman-ul-Dosht, luptă cu toate forțele lui împotriva noastră, dar noi nu vom ceda.

Vă voi da curând alte vești. Până atunci, slujesc și mă supun.

Sand dan Glokta
Superior de Dagoska

Magistresa Carlot dan Eider, șefă a Ghildei Negustorilor de Mirodenii, stătea pe scaun, cu mâinile în poală, și făcea toate eforturile ca să-și mențină demnitatea. Pielea îi era palidă și uleioasă, la ochi avea cearcăne adânci și negre. Veșmintele ei, odinioară de un alb imaculat, erau acum pătate de mizeria din celulă. Părul pierduse strălucirea și atârna în lațe drepte și încâlcite. Fără farduri și bijuterii arăta mai bătrână, dar tot frumoasă. *Într-un fel, mai frumoasă ca oricând. E frumusețea flăcării aproape stinse.*

– Pari obosit, îi spuse ea.

Glokta ridică din sprâncene.

– Au fost niște zile mai solicitante. Mai întâi a trebuit să-l interoghez pe complicele tău, Vurms, apoi a trebuit să mă ocup de o bagatelă, cum ar fi atacul gurkienilor care și-au ridicat tabăra chiar lângă zidurile noastre. Nici tu nu-mi pari foarte odihnită.

– Podeaua celulei mele nu este prea confortabilă și, în plus, am și eu problemele mele.

Magistresa se uită la Severard și la Vitari care stăteau de-o parte și de alta a scaunului ei, sprijiniți de perete, cu mâinile încrucișate pe piept, mascați și neîndurători.

– În camera asta am să mor?

Fără doar și poate.

– Vom vedea. Vurms ne-a spus deja cam tot ce voiam să aflăm. Te-ai dus la el, i-ai oferit bani ca să falsifice semnătura tatălui său pe anumite documente, ca să dea ordine anumitor gărzi în numele tatălui său, pe scurt, să ia parte la vânzarea cetății Dagoska dușmanilor Uniunii. Mi-a dat numele tuturor celor care au avut vreun amestec în planul tău. Și-a semnat mărturisirea. Și, în caz că vrei să știi, capul lui ornează poarta alături de capul prietenului tău, Islik, ambasadorul împăratului.

– Amândoi, împreună, în țepe, pe poartă, susură Severard.

– Doar trei lucruri nu a putut să mi le spună. Motivele tale, semnătura ta pe mărturisirea scrisă și identitatea spionului gurkian care l-a omorât pe Superiorul Davoust. Pe astea am să le obțin de la tine. Chiar acum.

Magistresa Eider își drese cu grijă glasul, își netezi poalele rochiei lungi, luă o poziție pe cât de mândră i-o îngăduiau împrejurările.

– Nu cred că mă vei tortura. Nu ești Davoust. Tu ai conștiință.

Lui Glokta îi zvâcni ușor colțul gurii. *Curajoasă încercare. Te felicit. Dar cât de tare te înșeli.*

– Din conștiința mea n-a mai rămas decât o fărâmă infimă și uscată. N-aș fi în stare să te apăr chiar și de o boare mai îndrăzneață nici pe tine, nici pe nimeni altcineva.

Glokta scoase un oftat adânc și prelung. Încăperea era prea încălzită, prea luminoasă, și se frecă încet la ochii care îl dureau și i se zbăteau.

– Nici nu îți poți imagina ce lucruri am

făcut. Lucruri oribile, malefice, dezgustătoare. Doar înșirarea lor te-ar face să vomiți, continuă el ridicând din umeri. Îmi dau din când în când dureri de cap, dar îmi spun că am avut motive întemeiate să le fac. Anii trec, iar ceea ce a fost odinioară de neconceput devine cotidian, hidosul devine anost, ceea ce a fost de nesuportat devine rutină. Le gonesc în cotloanele întunecate ale minții mele și mi se pare incredibil cât de mult loc e acolo. Uimitor cu câte ajunge să se împace omul.

Se uită la ochii lui Severard și Vitari, strălucitori și nemiloși.

– Dar chiar dacă ai avea dreptate, cum îți poți închipui că practicienii mei ar fi atât de lipsiți de scrupule? Ce spui, Severard?

– Lipsiți de ce?

Glokta surâse trist.

– Vezi? Nici măcar nu cunoaște cuvântul.

Se lăsă moale pe speteaza scaunului. *Istovit. Îngrozitor de istovit.* Parcă nu mai avea energie nici cât să-și ridice mâinile.

– Deja am dat dovadă de prea multă îngăduință în ceea ce te privește. De obicei trădarea nu este tratată cu atâta lejeritate. Ar fi trebuit să vezi bătaia pe care a încasat-o prietenul tău, Vurms, de la Frost. Și el era doar secundul în toată povestea asta. În ultimele lui ore nefericite ajunsese să se cace cu sânge. Și totuși, nimeni nu s-a atins încă de tine. Ți-am permis să-ți păstrezi hainele, demnitatea, umanitatea. Acum ai o singură șansă să-ți semnezi mărturisirea și să-mi răspunzi la întrebări. O singură șansă să te supui pe de-a întregul. Aceasta este dimensiunea conștiinței mele.

Glokta se aplecă și lovi cu degetul în masă.

– O singură șansă. Apoi te despuiem și

începem să te tăiem.

Dintr-odată, Magistresa Eider se surpă. Umerii i se înmuiară, capul îi căzu în piept, buzele începură să-i tremure.

– Întreabă-mă, spuse ea cu voce spartă.

O femeie frântă. Te felicit, Superior Glokta. Însă întrebările trebuie să-și găsească răspunsurile.

– Vurms ne-a spus cine era plătit și cu cât. Anumite gărzi. Anumiți funcționari din administrația tatălui său. Desigur, și el însuși. O sumă frumușică. Însă m-a mirat nespus faptul că un nume lipsea de pe listă. Numele tău. Doar tu nu ai cerut nimic în schimb. Regina negustorilor să nu încerce să profite de pe urma acestei afaceri? Mă sperii numai când încerc să-mi imaginez asta. Ce ți s-a oferit? Pentru ce ți-ai trădat Regele și țara?

– Pentru ce? repetă Severard.

– La dracu', răspunde-i! zbieră Vitari.

Înspăimântată, Eider se chirci în scaun.

– În primul și în primul rând, Uniunea n-are ce căuta aici! se scăpă ea. Din cauza lăcomiei am trădat! Pur și simplu! Negustorii de Mirodenii sunt aici de dinainte de război, din timpul când Dagoska era independentă. Și s-au îmbogățit. Toți s-au îmbogățit aici, dar au fost nevoiți să plătească taxe localnicilor, iar asta i-a supărat peste măsură! Cât de bine ar fi, și-au spus ei, dacă cetatea ar fi a noastră, dacă am putea să ne impunem propriile legi. Cât de bogați am deveni. Și atunci când ocazia a apărut, am profitat de ea, iar soțul meu a fost primul de la coadă.

– Și așa au ajuns Negustorii de Mirodenii să stăpânească Dagoska. Știu povestea, Magistresă Eider. Încă mai aștept să-mi spui de ce ai trădat.

– A fost un dezastru! Negustorii n-aveau nici cel mai mic interes să conducă orașul și nici nu se pricepeau la așa ceva. Administratorii din partea Uniunii, Vurms și cei de teapa lui, erau drojdia societății și singurul lor scop în viață era cum să-și căptușească mai gros buzunarele. Am fi putut colabora cu localnicii, însă am preferat să-i exploatăm, iar atunci când au început să ne critice, am chemat Inchiziția, iar voi i-ați bătut și i-ați torturat și le-ați spânzurat conducătorii în piețele din Orașul Superior. Și foarte curând au ajuns să ne disprețuiască chiar mai rău decât îi disprețuiau pe gurkieni. Suntem aici de șapte ani și am făcut doar rău! Toți anii ăștia au fost o orgie de corupție, de brutalitate și de pierderi!

Asta așa e. Am văzut cu ochii mei.

– Iar ironia este că nici măcar n-am avut vreun profit! Chiar și la început am făcut mai puțini bani decât înainte de război! Fără ajutor din partea localnicilor, întreținerea zidurilor cetății și soldele mercenarilor ne-au costat și ochii din cap!

Eider izbucni în hohote disperate de râs, ca niște suspine.

– Ghilda e aproape falită și idioții și-au făcut-o cu mâna lor! E vorba despre lăcomie. Pur și simplu!

– Și atunci gurkienii au luat legătura cu tine.

Eider încuviință cu un semn din cap, iar lațele murdare îi intrară în ochi.

– Am multe cunoștințe în Gurkhul. Negustori cu care am făcut afaceri de-a lungul anilor. Mi-au povestit că primul lucru pe care l-a făcut Uthman când a fost încoronat împărat a fost să jure solemn că va cuceri

Dagoska, pentru a șterge rușinea pe care o adusese tatăl său asupra națiunii. Și că nu va avea liniște până nu-și va îndeplini jurământul. Mi-au mai spus că deja orașul era împânzit de spioni gurkieni și că ne cunosc toate punctele slabe. Mi-au zis că s-ar putea să existe o modalitate prin care să împiedicăm măcelul, dacă Dagoska li se va preda fără să opună rezistență.

– Și atunci, de ce ai tergiversat toată povestea? Îi controlai pe Cosca și pe mercenarii lui încă de dinainte să-i înarmăm pe oamenii lui Kahdia, încă de dinainte de consolidarea fortificațiilor, și, mai ales, încă de dinainte de sosirea mea. Dacă ai fi vrut, ai fi putut lua orașul foarte ușor. La ce ai avut nevoie de imbecilul ăla de Vurms?

Carlot dan Eider privea fix podeaua.

– Câtă vreme cetatea și porțile erau în mâinile soldaților Uniunii, asta ar fi însemnat vărsare de sânge. Vurms îmi putea ceda orașul fără luptă. Crezi sau nu, dar scopul meu sincer, pe care mi l-ai dejucat cu atâta abilitate, a fost să evit o luptă.

Te cred. Dar nu mai contează acum.

– Continuă.

– Știam că Vurms poate fi cumpărat. Tatăl său nu mai are zile multe, iar postul nu se moștenește. Era ultima lui șansă de a profita de pe urma poziției tatălui. Am stabilit un preț. Am început pregătirile. Și atunci a aflat Davoust.

– Și a vrut să-l informeze pe Arhilector.

Eider scoase un hohot strident de râs.

– Nu era la fel de devotat cauzei ca tine. Voia ceea ce vrea toată lumea. Bani. Mai mulți decât puteam eu obține. Le-am spus gurkienilor că planul nostru a căzut și le-am

spus și de ce. A doua zi, Davoust… dispăruse.

Trase adânc aer în piept și continuă.

– Așa că n-am mai putut da înapoi. Eram gata să acționăm imediat după venirea ta. Totul fusese pregătit. Și apoi…

– Apoi?

– Apoi tu ai început să întărești fortificațiile, iar Vurms s-a făcut și mai hrăpăreț. A simțit că suntem într-o poziție mai bună de negociere. A cerut mai mult. M-a amenințat că îți va spune totul. Am fost nevoită să mă duc la gurkieni să mai fac rost de bani. Toate astea au durat. În cele din urmă am fost iarăși gata să acționăm, dar atunci a fost prea târziu. Lăsasem ocazia să ne scape.

Își ridică privirea la Glokta.

– Totul din cauza lăcomiei. Dacă n-ar fi fost lăcomia soțului meu, n-am fi venit niciodată în Dagoska. Dacă n-ar fi fost lăcomia Negustorilor de Mirodenii, s-ar fi putut să fi izbândit. Dacă n-ar fi fost lăcomia lui Vurms, am fi putut preda gurkienilor stânca asta mizerabilă și lipsită de valoare fără să vărsăm nicio picătură de sânge.

Își trase nasul, își plecă iarăși ochii și rosti cu voce slăbită:

– Dar lăcomia este întâlnită pretutindeni.

– Așa că ai fost de acord să le predai cetatea. Ai fost de acord să ne trădezi.

– Pe cine să trădez? N-ar fi pierdut nimeni! Negustorii ar fi plecat fără să facă tărăboi! Localnicilor nu le-ar fi fost mai rău sub tirania gurkienilor decât sub a noastră! Uniunea n-ar fi pierdut decât o fărâmă din fala ei, dar cât poate valora asta față de viețile a mii de oameni?

Eider se întinse peste masă, cu ochii plini

de lacrimi, și spuse răgușit:

– Ce se va întâmpla acum? Spune-mi. Va fi un masacru! Un măcel! Chiar dacă vei apăra cetatea, care va fi prețul plătit? Și n-o poți apăra. Împăratul a jurat și nu va renunța. Sunt pierdute toate viețile bărbaților și femeilor și copiilor din Dagoska! Și pentru ce? Pentru ca Arhilectorul Sult să poată arăta la hartă și să spună că punctul ăla sau celălalt e sub stăpânirea noastră? Câți oameni trebuie să moară ca să fie mulțumit? Care au fost motivele mele? Care sunt motivele tale? De ce faci asta? De ce?

Lui Glokta i se zbătea ochiul stâng și și-l apăsă cu palma. Privi lung la femeia din fața lui. O lacrimă se prelinse pe obrazul ei și căzu pe tăblia mesei. *De ce fac asta?*

Ridică din umeri.

– Ce a mai rămas?

Severard împinse declarația peste masă.

– Semnează! lătră el.

– Semnează, șuieră și Vitari, semnează, cățea!

Carlot dan Eider luă condeiul cu mâna tremurândă. Lovi pereții călimării, picură cerneală pe masă, zgârie hârtia. Glokta nu simțea nicio emoție a triumfului. *Niciodată nu o simt. Dar mai avem încă o problemă de lămurit.*

– Unde îl pot găsi pe spionul gurkienilor? o întrebă cu voce tăioasă ca o secure.

– Nu știu. N-am știut niciodată. Indiferent cine ar fi, va veni acum după tine, așa cum a venit și după Davoust. Poate chiar la noapte…

– De ce au așteptat atât?

– Le-am spus că nu reprezinți o amenințare. Le-am spus că Sult va trimite pe

altcineva să-ți ia locul… Le-am spus că mă descurc eu cu tine.

Și chiar așa s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost generozitatea neașteptată a jupânilor Valint și Balk.

Glokta se aplecă spre ea.

– Cine e spionul gurkian?

Buzele lui Eider tremurau atât de tare, încât îi clănțăneau dinții în gură.

– Nu știu, șopti ea.

Vitari lovi cu pumnul în masă.

– Cine? Cine? Cine e, jigodie? Cine?

– Nu știu!

– Minți!

Practiciana își aruncă lanțul care zăngăni deasupra capului Magistresei și i se încolăci în jurul gâtului. Fosta Regină a negustorilor fu trasă de pe scaun, cu picioarele zbătându-i-se în aer, cu mâinile pe lanțul de la gât, și fu aruncată cu fața în jos pe podea.

– Minți!

Nasul lui Vitari se deformase din cauza furiei, sprâncenele roșcate se îmbinaseră într-o încruntătură teribilă, fantele ochilor sclipeau de turbare. Își propti cizma în ceafa lui Eider, se încordă și trase de lanț cât putu de tare. Severard urmărea scena aceasta violentă cu un zâmbet mic în colțul ochilor, fluierând fals și abia auzit în ultimele suflări sugrumate, șuierate, gâlgâite ale lui Eider.

Glokta își linse gingiile goale și se uită la femeia care se zvârcolea pe jos. *Trebuie să moară. Eminența Sa pretinde ca trădătorii să fie dur pedepsiți. Eminența Sa pretinde ca trădătorii să aibă parte de pedepse exemplare. Eminența Sa ne cere să fim neîndurători.* Pleoapa îi zvâcnea, mușchii feței îi tresăreau spasmodic. În încăpere nu era aer și era cald ca într-un

atelier de fierărie. Era transpirat și îi era foarte sete. Abia dacă mai putea să respire. Parcă el era cel sugrumat.

Și ironia e că are dreptate. Oricum o dai, victoria mea este o pierdere pentru toată lumea din Dagoska.

Deja roadele eforturilor mele își plâng sfârșitul pe pământul sterp din fața porților cetății. Acum carnagiul nu va mai cunoaște sfârșit. Gurkieni, dagoskani, unioniști, cadavrele lor se vor strânge și ne vor îngropa sub ele. Și totul doar din vina mea. Ar fi fost cu mult mai bine dacă i-ar fi reușit planul. Ar fi fost cu mult mai bine dacă eu aș fi murit în temnițele Împăratului.

Mai bine pentru Ghilda Negustorilor de Mirodenii, mai bine pentru locuitorii din Dagoska, mai bine pentru gurkieni, pentru Korsten dan Vurms, pentru Carlot dan Eider. Mai bine chiar și pentru mine.

Eider aproape că nu se mai mișca. *Încă ceva ce trebuie să ascund în cotloanele întunecate ale minții. Încă ceva ce îmi va da dureri de cap atunci când sunt singur. Trebuie să moară, indiferent cât de corect sau nu este acest lucru. Trebuie să moară.* Un horcăit înăbușit. Apoi un gâfâit slab. *Aproape gata. Aproape gata.*

– Oprește! răcni Glokta. *Ce m-a apucat?*

Severard îi aruncă o privire iute.

– Ce?

Vitari nu păru să-l fi auzit, căci lanțul era la fel de strâns în jurul gâtului Magistresei.

– Oprește, am zis!

– De ce? șuieră practiciana.

Chiar, de ce?

– Îți dau ordine, lătră el, nu motive!

Vitari slăbi lanțul, rânjind batjocoritor, și

ridică piciorul de pe capul lui Eider. Femeia nu se mișcă. Răsuflarea ei era un murmur abia auzit. *Măcar respiră. Arhilectorul îmi va cere o explicație, una bună. Și oare ce explicație îi voi da?*

– Duceți-o înapoi în celulă, spuse, sprijinindu-se în toiag și ridicându-se istovit din scaun. S-ar putea să mai avem nevoie de ea.

Glokta stătea la fereastră, privind încruntat cum ploaia mâniei lui Dumnezeu se revarsă asupra cetății Dagoska. Încă din timpul după-amiezii își începuseră activitatea cele trei catapulte gigantice amplasate sub zidurile cetății, dincolo de bătaia arcului. Încărcatul și pregătirea fiecăreia dura cam o oră, iar Superiorul urmărea toate aceste preparative prin lunetă.

Mai întâi, se centra mașinăria și se estima distanța. Câțiva mecanici cu barbă și straie albe se dondăneau, uitându-se și ei prin lunete, legănând fire cu plumb, consultând compasurile și socotelile și abacele, făcând reglaje fine de ultim moment la bolțurile uriașe ale catapultei.

Când se declarau satisfăcuți, brațul uriaș era adus în poziție de tragere. Era nevoie de un atelaj de douăzeci de cai bine biciuiți care să ridice contragreutatea enormă, un bloc de fier sculptat sub forma unui cap amenințător de gurkian.

Apoi urma încărcătura, un butoi uriaș, de un pas mare în diametru, era așezat cu multă atenție în cupă cu ajutorul unui sistem de scripeți și de o echipă de muncitori cu figuri ursuze, care răcneau și dădeau din mâini. După aceea, oamenii se îndepărtau cu multă

grijă și teamă de catapultă și își căutau adăpost. Un singur sclav înainta încet, ducând o prăjină aprinsă la un capăt. Punea focul sub butoi. Izbucneau flăcările, o pârghie era apăsată, greutatea colosală cădea, brațul mare, cât trunchiul unui pin bătrân, străpungea aerul, iar muniția aprinsă zbura spre nori. De ore întregi nu se mai întâmpla nimic altceva. Muniția era aruncată spre cer, apoi se rostogolea mugind spre pământ, în vreme ce soarele se cufunda încet spre apus, cerul se întuneca, iar dealurile continentului deveneau doar un contur negru în depărtare.

Glokta urmări cum zboară unul dintre butoaie, cum luminează înaltul. Traiectoria lui strălucitoare îi ardea retina. Parcă rămase o veșnicie nemișcat deasupra orașului, la fel ca și Citadela, iar apoi se prăbuși rostogolindu-se, ca un meteorit, lăsând o dâră de foc portocaliu. Căzu în mijlocul Orașului Inferior. Flăcări lichide se înălțară, crescură, se întinseră, se năpustiră flămânde la siluetele micuțe din mahalale. Câteva clipe mai târziu bubuitura exploziei ajunse la urechile lui Glokta, făcându-l să tresară. *Praf explozibil. Cum mi-aș fi putut închipui atunci când mi l-a arătat Inițiatul Chimist că va deveni o armă atât de teribilă?*

Pe jumătate desluși, pe jumătate își imagină siluetele micuțe alergând încoace și încolo, încercând să-și scoată răniții de sub dărâmăturile în flăcări, încercând să salveze ce se mai poate salva din agoniseala lor mizeră. Șiruri de localnici mânjiți de funingine care trec gălețile cu apă din mână în mână, străduindu-se zadarnic să limiteze acel infern. *Cel mai mult au de pierdut tocmai aceia care au cel mai puțin.* Acum tot Orașul

Inferior era cuprins de flăcări. Arzând, strălucind, dansând în vântul venit de pe mare, cu reflexe portocalii, galbene și roșu-aprins în apele negre. Chiar și aici sus aerul era greu, uleios și înecăcios din cauza fumului. *Probabil că acolo jos e iadul pe pământ. Felicitări din nou, Superior Glokta.*

Se întoarse, conștient de o prezență în cadrul ușii. Era Shickel, formă fragilă și întunecată în lumina lămpii.

– Sunt bine, murmură el, întorcându-și privirea înapoi la spectacolul maiestuos, spectacolul sângeriu, spectacolul sinistru care se desfășura în fața ferestrei. *În fond, nu în fiecare zi apuci să vezi un oraș transformat în scrum.*

Dar slujnica nu plecă. Dimpotrivă, făcu un pas în încăpere.

– Ar trebui să pleci, Shickel. Aștept un oaspete, sau cam așa ceva și s-ar putea să apară niște probleme.

– Un oaspete, zici?

Glokta își ridică ochii. Vocea era alta. Mai profundă, mai dură. Și chipul ei era altul, cu un obraz în penumbre, iar altul luminat de pâlpâirea flăcărilor din oraș. Cu o expresie stranie, dinții pe jumătate dezgoliți, ochii ațintiți asupra lui Glokta și sclipind cu o intensitate flămândă. Făcu câțiva pași în cameră. Cu o expresie aproape înspăimântătoare pe chip. *Dacă aș fi predispus la spaimă…* Și atunci înțelese.

– Tu? șopti el.

– Eu.

Tu? Glokta nu se mai putu stăpâni și izbucni în hohote involuntare de râs.

– Harker te-a prins! Idiotul ăla a dat peste tine din greșeală și eu ți-am dat drumul! Și

mi-am zis că sunt un erou!

Nu se putea opri din râs.

– Iată o lecție pentru tine. Să nu faci niciodată vreo faptă bună!

– N-am nevoie de lecții de la tine, schilodule.

Mai înaintă un pas. Acum era la distanță de numai trei pași de el.

– Așteaptă! ridică Glokta o mână. Spune-mi un singur lucru!

Fata se opri cu o sprânceană ridicată a întrebare. *Rămâi acolo și nu te mișca.*

– Ce s-a întâmplat cu Davoust?

Shickel zâmbi. Avea dinți ascuțiți, albi.

– N-a ieșit niciodată din camera asta, răspunse și se frecă ușor pe burtă. E aici, înăuntru.

Glokta făcu eforturi să nu-și ridice ochii spre lanțul care cobora încet din tavan.

– Iar acum ai să fii alături de el.

Mai apucă să facă jumătate de pas către el, înainte ca lațul din zale să i se agațe de bărbie și să o smucească în sus, ridicând-o. Acum șuiera și scuipa, se zvârcolea și dădea din picioare.

Severard țâșni din ascunzătoarea lui de sub masă și încercă să o apuce. Dar zbieră când un picior gol al lui Shickel îl pocni zdravăn în față și îl trimise de-a berbeleacul în cealaltă parte a camerei.

– Rahat, icni Vitari când Shickel își trecu mâna pe sub lanț și începu să o tragă în jos de pe grindă. Rahat!

Se prăvăliră amândouă pe podea, se luptară o clipă, apoi Vitari zbură prin aer, umbră neagră în întuneric. Scoase un urlet când se lovi cu capul de o masă din colț, sfărâmând-o, și căzu fără simțire. Severard

încă mai gemea, ameţit, cu mâinile peste mască. Rămăseseră în picioare doar Glokta şi Shickel. Ochi în ochi. *Singur cu Devoratoarea mea. Ce neplăcut.*

Se retrase până la perete când ea vru să se năpustească asupra lui, dar nu apucă să facă decât un pas înainte ca Frost să intre în ea cu toată forţa. O doborî şi căzu deasupra ei. Rămaseră un moment nemişcaţi, după care Shickel se ridică încet în genunchi, iar apoi, la fel de încet, se săltă în picioare, cu toată greutatea lui Frost în cârcă, şi făcu un pas şovăitor spre Glokta.

Albinosul o strângea cât de tare era capabil, încordându-şi toţi muşchii pentru a o opri, însă ea înaintă mai departe, scrâşnind din dinţi, cu una dintre mâinile ei slăbuţe lipită de trup, iar cu cealaltă încercând să-l apuce pe Glokta de gât.

– Tttttt! sâsâi peltic Frost.

Muşchii braţelor încordaţi, faţa deformată de efort, ochii rozalii ieşindu-i din orbite pe deasupra măştii. Şi tot nu se isprăvise. Încolţit la perete, Glokta urmărea fascinat cum mâna aceea se apropia tot mai mult, tot mai mult de el, ajungând la doar câţiva centimetri distanţă de beregata lui. *Extrem de neplăcut.*

– La dracu' cu tine! zbieră Severard.

Bastonul şuieră prin aer izbind braţul întins, frângându-l în două. Glokta observă oasele ieşite prin pielea zdrenţuită şi însângerată. Însă degetele se mai mişcau încă, încercând să-l apuce. Bastonul o lovi în faţă, dându-i capul pe spate. Din nas îi ţâşni sângele, o despicătură adâncă îi brăzdă obrazul. Dar tot venea spre el. Frost gâfâia din cauza efortului de a-i imobiliza braţul sănătos, căci ea încă se mai forţa să înainteze,

mârâind ca o fiară, dezgolindu-și colții ca o fiară, gata să-i sfâșie gâtul lui Glokta.

Severard își aruncă bastonul cât colo și o apucă de gât pe la spate, trăgându-i capul înapoi, icnind, cu fruntea o hartă de vene ieșite în relief. Era o priveliște bizară: doi bărbați, dintre care unul zdravăn și mare ca un taur, încercând cu disperare să pună jos o fărâmiță de fată. Într-un final, cei doi practicieni reușiră să o tragă încet înapoi. Severard îi ridicase unul dintre picioare. Frost scoase un muget teribil, o săltă în aer și, cu un ultim efort o izbi de perete.

Râcâi podeaua cu ghearele, încercând să se ridice, iar brațul rupt îi atârna într-o parte. Din umbre se auzi urletul lui Vitari care se năpusti la ea cu unul dintre scaunele grele ale Superiorului Davoust ridicat deasupra capului. Se frânse în capul lui Shickel cu un trosnet puternic. Și imediat, ca ogarii care au încolțit o vulpe, cei trei practicieni s-au repezit asupra ei cu picioarele și cu pumnii, icnind din cauza efortului și a furiei.

– Destul! strigă Glokta. Trebuie să o luăm la întrebări!

Trecu șchiopătând pe lângă practicienii rămași fără suflu și se uită la ea. Shickel zăcea nemișcată, un maldăr de zdrențe și sânge, un maldăr destul de micuț. *Aproape la fel ca în ziua când am văzut-o pentru prima oară. Dar cum a reușit fătuca asta să-i pună la pământ pe cei trei?* Brațul rupt era întins pe covor, degetele moi și pline de sânge. *Pot afirma cu certitudine că acum n-o să mai facă rău nimănui.*

Atunci mâna începu să se miște. Osul se retrase înapoi în carne și se îndreptă ca înainte, cu un scrâșnet sinistru. Degetele

tresăriră, se îndoiră, zgâriară dușumeaua, începură să alunece spre glezna lui Glokta.

– Ce e chestia asta? răsuflă speriat Severard.

– Aduceți lanțul, le ordonă Glokta dându-se înapoi. Repede!

Opintindu-se, Frost scoase dintr-un sac două perechi de cătușe cu lanțuri mari și grele. Fuseseră confecționate pentru deținuții cei mai puternici și mai periculoși. Cătușele din fier negru erau groase ca un trunchi de pom tânăr, grele ca o nicovală. Îi strânse pe glezne o pereche, iar pe cealaltă i-o puse la mâini. Când le închise, toți fură cuprinși de o senzație reconfortantă de siguranță.

Între timp, Vitari trăsese afară din același sac un lanț foarte lung și îl înfășură de jur împrejurul trupului neputincios acum al lui Shickel. Severard o ajuta, ținând fata în picioare. Două lacăte grele desăvârșiră operațiunea.

Terminară chiar la țanc, pentru că Shickel își reveni brusc și începu să se zvârcolească. Mârâi la Glokta, încercând să-și rupă lanțurile. Nasul i se îndreptase, tăietura din obraz aproape se închisese. *De parcă nici n-a fost rănită. Deci Yulwei mi-a spus adevărul.* Lanțurile zornăiră când se năpusti înainte cu gura căscată, iar Glokta se îndepărtă din calea ei.

– Trebuie să recunoști că-i rezistentă și încăpățânată, murmură Vitari, îmbrâncind-o cu piciorul de perete.

– Proștilor! șuieră Shickel. Nu vă puteți împotrivi celor ce se vor întâmpla! Mâna dreaptă a lui Dumnezeu s-a abătut asupra acestei cetăți și nimic nu o mai poate salva! Morțile voastre au fost deja scrise!

O explozie mai puternică lumină cerul, aruncând lumini portocalii pe chipurile mascate ale practicienilor. O clipă mai târziu bubuitura ei răsună în încăpere. Shickel izbucni în hohote de râs, un cotcodăcit dement și scârțâit.

– Au venit Cele O Sută De Cuvinte! Nu există lanțuri care să le lege și nici porți care să le oprească! Sunt aici!

– Poate, ridică Glokta din umeri. Dar au venit prea târziu pentru tine.

– Eu am murit deja! Trupul meu nu e decât țărână! Îi aparține Profetului! N-ai decât să mă interoghezi cât vrei, nu vei afla nimic de la mine!

Glokta zâmbi. Parcă își simțea obrajii încălziți de focurile îndepărtate din oraș.

– Sună a provocare.

Unul de-ai lor

Ardee îi surâse, iar Jezal îi răspunse tot cu un surâs. De fapt, rânjea ca idiotul. Nu se putea stăpâni. Era incredibil de fericit să se fi întors acolo unde toate lucrurile aveau sens. De acum nu va mai trebui să se despartă niciodată. Nu voia decât să-i mărturisească ce mult o iubește. Căscă gura să vorbească, dar ea îl făcu să tacă apăsându-i un deget pe buze. Tare.

– Sssttt.

Îl sărută. Mai blând la început, apoi tot mai brutal.

– Au, exclamă el.

Începu să-i muște buzele. În joacă.

– Aaahhh, oftă el.

Mai tare. Și mai tare.

– Aoleu! se împotrivi el.

Începu să-i sugă obrajii, zgâriindu-i pielea cu dinții, mușcând până la os. Încercă să zbiere, dar nu fu în stare să scoată niciun sunet. Era beznă. I se învârtea capul. Ceva îi scotocea prin gură, trăgându-l de obraji, apăsându-i limba, presându-i buzele.

– Am apucat-o, spuse o voce și durerea încetă.

– Cât de rău e?

– Nu cât ai crede.

– Arată foarte rău.

– Taci din gură și ridică torța aia.

– Ce-i aia?

– Unde?

– Acolo, chestia aia ieșită în afară?

– E falca, tâmpitule, ce credeai că e?

– Îmi vine să vomit. Printre talentele mele remarcabile nu se numără și…

– Tacă-ți gura și ridică mai mult torța aia! Trebuie să i-o punem la loc.

Jezal simți cum obrazul îi este apăsat cu foarte multă forță. Se auzi un trosnet, și o săgeată de durere înfiorătoare, cum nu mai simțise niciodată în viață, îi străbătu falca, ajungându-i în gât. Leșină iarăși.

– Eu îl țin și tu miști aia.

– Ce, asta?

– Nu-i scoate și dinții!

– Căzuse singur!

– Alb tâmpit ce ești!

– Ce se petrece? vru să întrebe Jezal, însă din gură îi ieși un soi de gâlgâit.

Îi pulsau tâmplele, îi crăpa capul de durere.

– Vezi că se trezește!

– Atunci tu îl coși și eu îl țin.

Simți că îl strânge ceva de umeri și de piept. Îl durea brațul. Îl durea tare rău. Încercă să dea dintr-un picior, dar nu reuși să și-l miște.

– Îl ții nemișcat?

– Da, îl țin nemișcat! Apucă-te de cusut!

Ceva îl împunse în obraz. Nu crezuse că îl poate durea mai rău. Se înșelase amarnic.

– Dați-vă de pe mine! își închipui el că urlă, însă la urechi îi ajunse doar un „iiiieeee”.

Începu să se zvârcolească, să scape din strânsoarea aceea, dar nu reuși decât să-și mărească durerea din braț. Acum și durerea pe care o simțea în față devenise insuportabilă. Toate îl dureau: buza superioară, buza inferioară, bărbia, obrazul.

Urlă, și urlă, și urlă, dar nu auzi nimic. Doar un fâsâit stins. Și când tocmai se gândea că îi va exploda capul, durerea începu să-l mai lase.

– Gata.

Mâinile care îl ținuseră se retraseră, iar el căzu pe spate, neajutorat, moale ca o cârpă.

– Ai cusut bine. Foarte bine. Mi-aș dori să fii prin preajmă dacă ar fi să pățesc și eu la fel. Poate nu mi s-ar deteriora frumusețea.

– Ce frumusețe, albule?

– Îhî. Hai să ne ocupăm de mână. Și mai avem și piciorul după aia.

– Unde ai pus scutul ăla?

– Nu, gemu Jezal, vă rog…

Nimic în afară de un clinchet în gâtlej.

Acum parcă reușea să întrezărească ceva. Forme estompate în penumbre. Un chip se aplecă asupra lui. Un chip hidos. Cu nasul spart și încovoiat, cu obrajii zdrențuiți de cicatrice. În spatele lui era un altul. Un chip închis la culoare, cu o cicatrice palidă de la sprânceană până la bărbie. Închise ochii. Până și lumina asta difuză îl durea.

– Ai cusut bine.

O palmă îl plesni ușor peste față.

– Acum ești unul de-ai noștri, flăcău.

Jezal rămase nemișcat, cu fața cuprinsă de dureri crâncene, și groaza începu să i se furișeze încet prin mădulare.

„Unul de-ai noștri.”

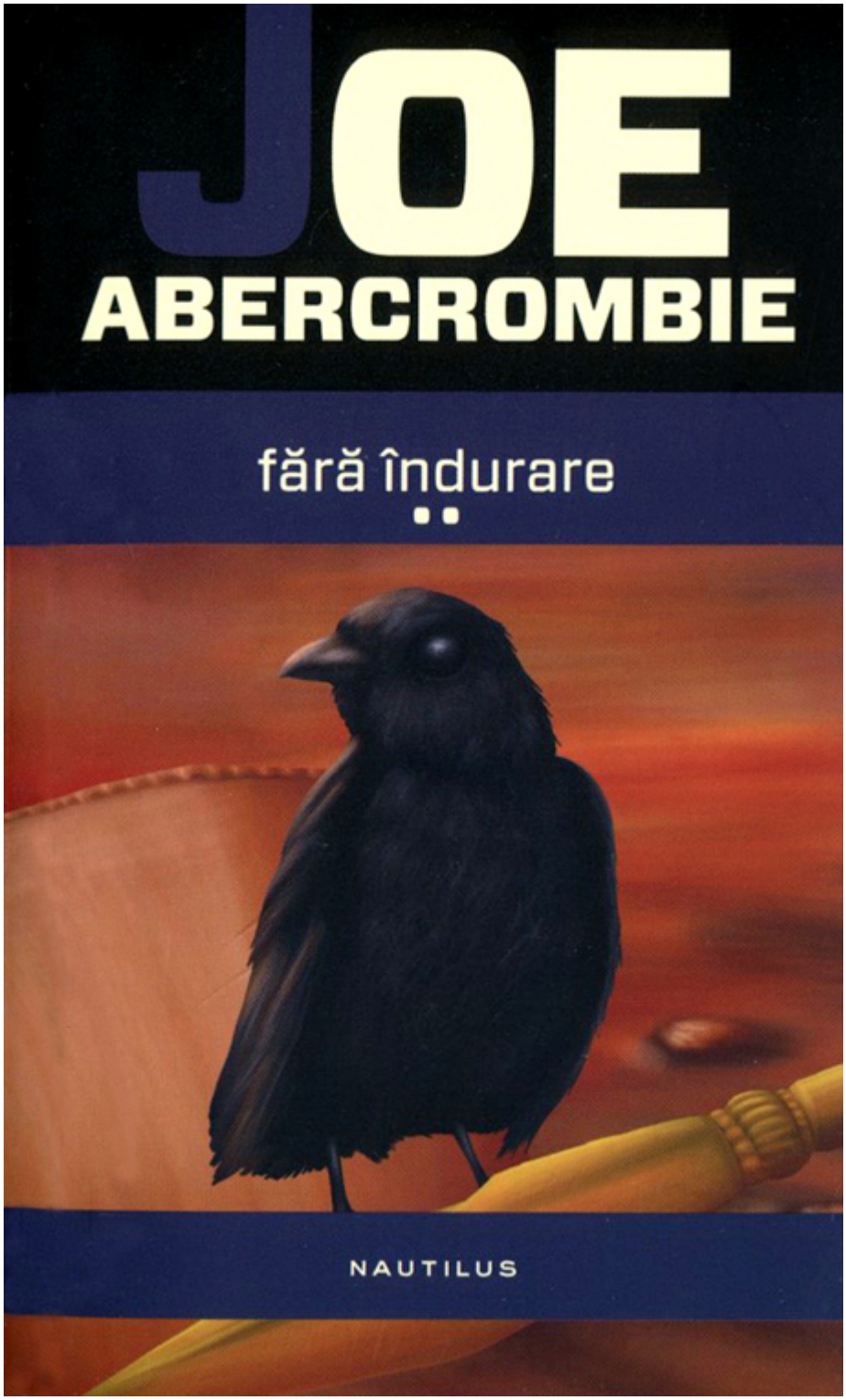
JOE
ABERCROMBIE
fără îndurare
NAUTILUS

Partea a II-a

Nu este pregătit de luptă acela care nu și-a văzut niciodată sângele curgând, nu și-a pierdut niciodată dinții sub pumnul adversarului, sau nu a simțit niciodată greutatea dușmanului deasupra sa.

Roger of Howden

Spre nord

Copoiul rămăsese întins pe burtă, ud până la piele, încercând să nu se mişte, dar nici să nu înghețe. Se uita printre copaci spre vale, la armata lui Bethod. De acolo, de unde stătea, nu reușea să vadă prea multe, ci doar o bucată din drumul de peste coama dealului, îndeajuns, totuși, cât să-i vadă trecând pe țăranii-soldați, cu scuturile pictate în spinare, cu zalele lucindu-le de zăpada topită, cu sulițele ținute sus printre trunchiurile copacilor. Rânduri-rânduri mărșăluind cu pas constant și hotărât.

Chiar dacă erau destul de departe, tot își asuma un risc considerabil urmărindu-i. Căci nimeni altcineva pe lumea asta nu era mai prevăzător ca Bethod. Avea iscoade pretutindeni. Pe versanți și pe culmi, oriunde își închipuia că s-ar putea ascunde cineva care să observe ce pune la cale. Trimisese câțiva oameni la sud și pe alții înspre est, nutrind speranța că aceștia vor putea induce în eroare orice eventual urmăritor. Dar nu reușise să-l păcălească pe Copoi. Nu și de data aceasta. Bethod se întorcea pe același drum pe care venise. Spre nord.

Copoiul trase cu putere aer în piept și slobozi un oftat prelung și jalnic. În numele morților, ce obosit era. Se uită la siluetele micuțe printre ramurile de pin. Toți anii ăștia îi pierduse făcând pe iscoada pentru Bethod, stând cu ochii ațintiți asupra dușmanului pentru el, ajutându-l să învingă în luptă, ajutându-l să devină Rege. Cum nici în vise

nu visase Bethod că va deveni. Pe de-o parte, putea spune că se schimbase totul. Pe de altă parte, totul rămăsese la fel. Iată-l acum, cum stătea nemișcat, lungit pe burtă în mocirlă, cu gâtul țeapăn de cât și-l încordase să urmărească armata lui Bethod. Cu zece ani mai bătrân, dar absolut deloc mai fericit sau mai prosper. Nici măcar nu-și mai putea aduce aminte ce ambiții avusese. Dar cu siguranță că nu visase niciodată să facă ce făcea acum. Să stea în toate rafalele astea de vânt, în toată ninsoarea, în toată mocirla. Să fie martor la toate aceste bătălii, la toate aceste marșuri, la toată această risipă. Logen murise, și Forley murise, iar acum lumânarea celor rămași ardea prea repede.

Ursuzul se furișă lângă el printre arbuștii înghețați, se propti într-un cot și se uită și el la țăranii lui Bethod.

– Îhî, grohăi el.

– Bethod se îndreaptă spre nord, șopti Copoiul.

Ursuzul încuviință din cap.

– Are iscoade pretutindeni, dar nu e nici urmă de îndoială că merge spre nord. Ar trebui să-i spunem lui Treicopaci.

Altă bâțâire din cap.

Copoiul se întinse pe pământul ud.

– Am început să obosesc.

Ursuzul ridică o sprânceană.

– Toată truda asta, și pentru ce? Nu s-a schimbat nimic. De partea cui suntem acum? întrebă Copoiul arătând cu mâna spre oamenii care se chinuiau să înainteze pe drumul înnămolit. Ni se pretinde să ne luptăm cu toți ăștia? Când vom ajunge să ne odihnim?

Ursuzul ridică din umeri și își țuguie

buzele ca și când ar fi reflectat asupra răspunsului.

– După ce murim?

Iată crudul și tristul adevăr.

Copoiului i-a luat ceva vreme ca să-i găsească pe ceilalți. Nu erau acolo unde ar fi trebuit să fie. De fapt, nu se îndepărtaseră prea mult de locul unde îi lăsase. Pe Dow îl văzu primul. Stătea pe o piatră mare, cu obișnuita-i mânie pe chip, și se uita urât într-o râpă. Copoiul se apropie de el și văzu despre ce era vorba. Patru soldați din Sud se chinuiau să coboare peste pietre, înceți și neîndemânatici ca vițelușii nou-născuți. Tul și Treicopaci îi așteptau jos, destul de nerăbdători.

– Bethod se îndreaptă spre nord, spuse Copoiul.

– Bravo lui.

– Nu te miri?

Dow își trecu limba peste dinți și scuipă într-o parte.

– A cotonogit toate clanurile care au îndrăznit să se pună cu el, s-a autoproclamat Rege într-un ținut care nu cunoscuse regi, a plecat la război împotriva Uniunii și îi dă na-na la cur. Nemernicul ăsta a întors toată lumea cu fundu-n sus. Nimic nu mă mai poate surprinde la el.

– Aha, oftă Copoiul gândindu-se că tovarășul lui are dreptate. N-ați ajuns prea departe.

– Nu. Ni i-ai dat pe cap pe nenorociții ăștia, spuse Dow uitându-se la cei patru care se chinuiau să ajungă în fundul râpei și clătinând din cap ca și cum nu mai văzuse niciodată niște oameni atât de stângaci. Așa

niște incapabili nu mi-a mai fost dat să văd.

– Dacă vrei să-mi spui că-ți pare rău că am salvat niscaiva vieți în ziua aia, crede-mă că mie nu-mi pare. Ce ar fi trebuit să fac? îl întrebă Copoiul. Să-i las să moară?

– Asta e o idee. Ne-am fi mișcat de două ori mai repede dacă n-ar fi trebuit să stăm după fundul lor și am fi avut și mai multă mâncare, răspunse Dow cu un rânjet urât. Din ce-mi dau seama, numai unul din ei ne-ar putea fi de ceva folos.

Copoiul nu trebui să-l întrebe care anume. Fata rămăsese în urma grupului. De fapt, nici nu-și prea dădea seama că e femeie după felul în care arăta, încotoșmănată în toate zdrențele alea ca să-i țină de frig, dar bănuia ce se ascunde sub ele și asta îl tulbura. I se părea foarte ciudat să călătorească alături de o femeie. Chiar o raritate de când trecuseră munții spre nord cu multe, foarte multe luni în urmă. Copoiul o urmări cum coboară printre pietre, cu chipul murdar, pe jumătate ridicat spre ei. Dură fetișcana asta, își zise. Ca și cum ar fi avut și ea partea ei de necazuri din cele foarte grave.

– Cred că n-o să se lase ușor, șopti Dow ca pentru sine. Cred că o să se lupte.

– Bine, Dow, îl repezi Copoiul. Ai face mai bine să te calmezi, iubărețule. Știi bine ce părere are Treicopaci despre chestii din astea. Știi bine ce a pățit fiica lui. Ți-ar spinteca drăgălașele coițe dacă te-ar auzi vorbind așa.

– Vorbind cum? se prefăcu nedumerit Dow. Nu fac decât să vorbesc, nu? Nimeni nu mă poate judeca pentru asta. Când a fost vreunul dintre noi ultima oară cu o femeie?

Copoiul se încruntă. El știa exact când fusese ultima oară. Cam tot atunci când îi

fusese cald ultima oară. Cuibărit cu Shari lângă foc, pe chip cu un zâmbet întins ca marea. Chiar înainte ca Bethod să-i pună în lanțuri și pe el, și pe Logen, și pe toți ceilalți și să-i arunce în exil.

Încă mai ținea minte cum arătase ultima oară când a văzut-o, cu gura căscată din cauza șocului și a spaimei atunci când îl târâseră din așternuturi, despuiat și pe jumătate adormit, chirăind ca un cocoș care știe că-i va fi sucit gâtul. L-a durut că a fost luat de lângă ea. Nu la fel de tare cât îl duruseră șuturile pe care Scale i le dăduse în trufandale. Una peste alta, fusese o noapte înfiorătoare, căreia nu crezuse că îi va supraviețui. Cu timpul i se ostoise agonia din boașe, dar nu și durerea că o pierduse pe Shari.

Copoiul își amintea parfumul părului ei, sunetul râsului ei, spatele ei cald și neted lipit de abdomenul lui când dormeau. Amintiri prea mult scoase la lumină, folosite și uzate ca o cămașă preferată. Își amintea tot, de parcă se petrecuse azi-noapte. Trebuia să-și impună să nu se mai gândească.

– Memoria mea e prea slabă ca să-mi aduc aminte de asta, își mârâi el răspunsul.

– Și a mea, spuse Dow. Nu te-ai săturat să faci amor cu palma dreaptă?

Aruncă o privire piezișă spre râpă și plescăi din buze. În ochi i se aprinse o luminiță care îi displăcea Copoiului.

– E ciudat cum nu-ți dai seama cât de mult îți lipsește până când nu o ai chiar în fața ochilor. Ca atunci când ții o halcă de carne în fața unui flămând, atât de aproape că-i poate simți aroma. Să nu-mi spui că nu gândești la fel.

Copoiul îi aruncă o căutătură furioasă.

– Nu cred că gândesc la fel ca tine. Bagă-ți-o în zăpadă, dacă e nevoie. Așa te-ai mai răcori nițel.

Dow rânji.

– Chiar că trebuie să mi-o bag în ceva cât mai repede, crede-mă când îți spun.

– Aaahhhh! se auzi un vaiet din râpă.

Copoiul se întinse după arc, uitându-se în jur ca să vadă dacă nu cumva fuseseră descoperiți de iscoadele lui Bethod. Nu era decât Prințul, care alunecase și căzuse în fundul lui regal. Dow nu putea avea o expresie mai zeflemitoare când îl urmări cum se dă de-a rostogolul.

– Alt neisprăvit, ce zici? Nu face decât să ne întârzie, să chirăie mai tare ca o scroafă care fată, să crape în el mai mult decât îi e porția și să se cace de cinci ori pe zi.

West îl ajuta pe Prinț să se ridice și încerca să-i mai dea jos din mizeria de pe haină. Ei, nu era haina Prințului, de fapt. Era a colonelului. Copoiul nu reușea în ruptul capului să înțeleagă de ce un tip isteț ar face așa o tâmpenie și să renunțe la propria lui mantie pe vreme hapsână de miez de iarnă.

– De ce dracu' l-ar urma cineva pe găoază ăsta? întrebă Dow clătinând din cap.

– Se spune că tac-su e însuși Regele Uniunii.

– Și la ce contează cine e tac-tu dacă tu ești breaz ca o căcărează? Nici dacă ar lua foc nu m-aș pișa pe el să-l sting.

Copoiul se văzu nevoit să fie de acord. Nici el n-ar fi făcut asta.

Se așezaseră toți în cerc în jurul locului unde ar fi trebuit să fie focul, dacă Treicopaci

i-ar fi lăsat să facă unul. Dar desigur că nu-i lăsase, cu toate rugămințile Sudiștilor. Nu, nici vorbă, nu conta cât de ger ar fi fost. Nu, nici vorbă, atâta vreme cât iscoadele lui Bethod se aflau prin preajmă. Copoiul și camarazii săi – Treicopaci, Dow și Tul – se aflau într-o parte. Ursuzul se tolănise proptit într-un cot de parcă nimic din ce se petrecea n-avea de-a face cu el. Cetățenii Uniunii stăteau în partea cealaltă.

Pike și fata făceau față cu curaj frigului și foamei. Ceva îi spunea Copoiului că aceștia doi erau deprinși cu vicisitudinile. West părea la capătul puterilor. Își sufla în pumni, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu i se învinețească mâinile de ger și să-i cadă din loc. Copoiul era de părere că ar fi trebuit să aibă atâta minte în cap încât să-și păstreze haina, nu s-o dea tembelului ăluia.

Prințul era în mijloc, cu bărbia ridicată, încercând să pară că nu-i terminat, plin de noroi din cap până în picioare și puțind la fel de rău ca toți ceilalți. Încercând să dea senzația că încă mai e în stare să comande și că mai există cineva care să îl ia în serios. Copoiul era de părere că se înșală amarnic. În lumea de unde venea el, conducătorii erau aleși în funcție de meritele lor, iar nu în funcție de cine le erau părinții. Își alegeau conducătorii care aveau ceva vână în ei, și tocmai din acest punct de vedere el, personal, ar fi ascultat-o mai degrabă pe fată decât pe puțiflenderul ăla.

– E momentul să discutăm despre planurile noastre, scheuna Prințul. Unii dintre noi orbecăie prin întuneric.

Copoiul observă că Treicopaci începuse deja să se încrunte. Nu-i plăcea deloc că

trebuia să-l care pe idiotul ăsta după ei, necum să mai și pretindă că ar da vreo ceapă degerată pe părerile lui.

Și faptul că nu se puteau înțelege între ei era un alt inconvenient. Dintre Unioniști, doar West vorbea limbajul nordicilor. Dintre nordici, doar Copoiul și Treicopaci cunoșteau limbajul Unioniștilor. Poate că Tul mai prindea o vorbă, două, însă Dow nu prindea nici măcar atât. Iar în ceea ce-l privea pe Ursuz, ei, bine, tăcerea este un limbaj universal.

– Ce bodogănește acum? mârâi Dow.

– Cred că ceva despre niște planuri, răspunse Tul așezat cu spatele la el.

Dow pufni.

– Când ai capul ca curu' nu te poți pricepe decât la căcați.

Copoiul îl surprinse pe West înghițind în sec.

Înțelesese ce-și spuneau și își dădea seama că au cam ajuns la capătul răbdării.

Pe de altă parte, Prințul nu era chiar atât de intuitiv.

– Ar fi folositor să știm cam în câte zile credeți că vom ajunge la Ostenhorm…

– Nu mergem spre sud, îl întrerupse Treicopaci în nordică pe Înălțimea Sa înainte ca acesta să termine ce avea de spus.

West renunță o clipă să-și mai sufle în pumni și ridică privirea.

– Nu?

– Niciodată n-am mers într-acolo.

– De ce?

– Pentru că Bethod se îndreaptă spre nord.

– Așa este, interveni și Copoiul. L-am văzut cu ochii mei chiar astăzi.

– Dar de ce s-ar întoarce? întrebă

nedumerit West. Mai ales că Ostenhorm nu e apărat?

Copoiul oftă.

– Uite că nu l-am întrebat. Nu mă am prea bine cu Bethod.

– Îți zic eu de ce, rânji Dow. Pe Bethod nu-l interesează orașul vostru. Nu încă.

– Deocamdată nu vrea decât să vă facă bucăți-bucățele, spuse și Tul. Ca să vă poată mesteca mai bine.

Copoiul îl aprobă din cap.

– Așa cum s-a întâmplat cu tipul ăla cu care erai. Tocmai ce i-a scuipat oasele.

– Scuzați-mă, se răți Prințul care nu înțelesese nicio iotă din ce se discutase, dar consider că ar fi mai bine dacă am vorbi în limbajul comun…

Treicopaci nu-l băgă în seamă și continuă în nordică.

– O să vă sfărâme armata în bucăți mici. Pe care o să le strivească una câte una. Voi credeți că el se îndreaptă spre sud, așa că speră ca Mareșalul Burr să trimită într-acolo niște oameni. O să-i prindă pe drum și o să-i facă bucățele, așa cum i-a făcut și pe ceilalți.

– Și atunci, bubui Tul, când toți soldățeii voștri drăgălași vor fi fost întorși în țărână, sau în apă…

– O să vă sfărâme orașele cum sfărâmăm noi nucile iarna, fără grabă, iar țăranii-soldați ai lui Bethod vor putea dispune după bunul lor plac de tot ce vor găsi înăuntru.

Dow își supse dinții holbându-se la fată. Holbându-se ca un câine hămesit în fața unei bucăți de slănină. Fata îi întoarse privirea. Spre meritul ei, considera Copoiul. Se îndoia că, dacă ar fi fost în situația ei, ar fi avut tot atât de mult sânge în el.

– Bethod se îndreaptă spre nord, iar noi îl urmăm, spuse Treicopaci pe un ton care lăsa a se înțelege că nu începeau comentarii. Nu-l vom scăpa din ochi. Ne vom deplasa pe cât de repede posibil, pentru ca atunci când prietenul tău, Burr, o să treacă prin pădurile astea ca orbetele, să-i ieșim înainte și să-l avertizăm, înainte să dea de Bethod și să cadă în capcană ca orbul în puț.

Prințul lovi supărat cu pumnul în pământ.

– Cer să mi se spună ce se vorbește!

– Bethod merge spre nord, scrâșni West din dinți către el. Și că ei intenționează să-i meargă pe urme.

– Inadmisibil! izbucni prostul, aranjându-și manșetele jegoase. Acest plan ne pune pe toți în pericol! Te rog, informează-i că vom porni fără întârziere spre sud!

– Înseamnă că ne-am înțeles.

Toți se întoarseră să vadă cine vorbește și avură parte de surpriza vieților lor. Fusese Ursuzul, care vorbise limbajul unionist la fel de curat și fără greșeală ca însuși Prințul.

– Voi mergeți spre sud. Noi mergem spre nord. Eu trebuie să mă piș.

Se ridică și dispăru în întuneric. Copoiul se uita ca prostul după el, cu gura căscată. La ce avusese nevoie să învețe o limbă străină când nici în a lui nu spunea niciodată mai mult de două, trei cuvinte deodată.

– Foarte bine! cotcodăci strident și panicat Prințul. Nici nu mă puteam aștepta la altceva din partea unora ca voi!

– Înălțimea Voastră, îi șuieră West în ureche. Avem nevoie de ei! Fără ajutorul lor nu vom reuși să ajungem nici la Ostenhorm, nici în altă parte!

Ochii fetei îl cercetară pieziș pe

moștenitorul tronului.

– Măcar știi încotro e sudul?

Copoiul își înăbuși un chicotit, însă Prințului nu-i ardea de râs.

– Trebuie să ne îndreptăm spre sud! răcni el, cu chipul zvâcnindu-i de furie.

Treicopaci râse zgomotos.

– Bagajele nu votează, băiețaș, chiar și presupunând că aș fi supus hotărârea mea la vot, ceea ce n-am făcut.

Acum vorbea limba Uniunii, dar Copoiul avea senzația că Prințul nu va fi prea mulțumit cu ce află.

– Ai avut ocazia să comanzi și uite unde ai ajuns. Ca să nu mai vorbesc despre ăia care au fost atât de proști încât să ți se supună. Nu vei trece niciunul din numele noastre pe lista ta cu supuși, te încredințez de asta. Dacă vrei să vii cu noi, ai face bine să ții pasul. Și dacă vrei să comanzi, atunci…

– Sudul e încolo, spuse Copoiul arătând cu degetul în pădure. Succes.

Puțină clemență

Arhilectorului Sult
Șef al Inchiziției Maiestății Sale

Eminența Voastră,

Atacul asupra cetății Dagoska continuă. De trei zile în șir gurkienii ne asediază zidurile și sunt din zi în zi tot mai mulți și tot mai hotărâți. Încearcă să ne astupe canalul cu bolovani, să pună poduri peste el, să ne escaladeze zidurile și să ne spargă porțile cu berbeci. De trei ori ne-au atacat și de trei ori i-am respins. Pierderile în rândurile lor sunt uriașe, dar și le pot permite fără probleme. Soldații Împăratului au năpădit insula ca furnicile. Dar oamenii noștri sunt bravi, fortificațiile noastre sunt puternice, hotărârea noastră este nezdruncinată, iar corăbiile Uniunii încă mai au cale liberă în golf, astfel că proviziile nu ne lipsesc.

În ceea ce privește alt subiect, mai puțin important, Eminența Voastră se va bucura să afle că am rezolvat problema Magistresei Eider. Amânasem sentința un timp, pentru că am luat în considerare posibilitatea de a ne folosi de legăturile ei printre gurkieni împotriva acestora. Din nefericire pentru ea, acest plan nu a dat roade, iar Magistresa nu ne-a mai fost de niciun folos. Însă vederea unui cap de femeie înfipt în porțile noastre ar fi putut cauza moralului trupelor noastre.

În fond, noi suntem tabăra civilizată din acest război. Prin urmare, m-am ocupat de fosta Magistresă a Ghildei Negustorilor de Mirodenii

cu discreție, dar cu mare fermitate. O asigur pe Eminența Voastră că nu mai este nevoie să mai învrednicim persoana ei și nici conspirația ei eșuată cu niciun gând.

Ca întotdeauna, Eminența Voastră, slujesc și mă supun.

Sand dan Glokta,
Superior de Dagoska

Era liniște pe malul apei. Liniște, întuneric și pace. Valurile blânde se spărgeau de pilonii pontonului, lemnul corăbiilor trosnea încetișor, briza răcoroasă sufla dinspre golf, marea întunecată sclipea în lumina lunii sub cerul colbuit cu stele.

Nici n-ai crede că numai acum câteva ore și la mai puțin de un kilometru depărtare oamenii mureau pe capete. Că urletele de furie și de durere despicau văzduhul. Că ruinele turnurilor de asediu încă mai ard mocnit în fața zidurilor cetății, împrejmuite de cadavre ca frunzele ce cad toamna din copaci.

– Ttttt.

Glokta simți cum gâtul îi trosnește când se întoarse și încercă să străpungă întunericul cu privirea. Practicianul Frost ieși din umbre, privind precaut în jur și mânând un deținut. O persoană mult mai scundă, cocoșată și înfășurată în mantie, cu chipul ascuns de gluga ridicată și cu mâinile încătușate la spate. Cei doi traversară cheiul plin de praf și coborâră pe ponton. Singurul zgomot care se auzea era cel făcut de pașii lor pe bârnele din lemn.

– În ordine, Frost, spuse Glokta. Nu cred că mai avem nevoie de glugă.

Mâna uriașă a albinosului dezvălui chipul

prizonierului.

În lumina palidă a lunii, Carlot dan Eider părea trasă la față, pustiită și pierdută. Obrazul supt îi era brăzdat de două zgârieturi adânci și negre. Capul îi fusese ras, așa cum era obiceiul în cazul trădătorilor mărturisiți și, fără părul bogat, craniul ei arăta ciudat de mic, ca al unui copil, iar gâtul părea absurd de lung și fragil. Mai ales cu vânătăile inflamate de pe el, urme lăsate de zalele lanțului lui Vitari. Nu mai rămăsese aproape nimic din femeia atrăgătoare și sigură de sine care îl luase de mână în sala de audiențe a Lordului Guvernator într-o zi care lui i se părea trecută de secole. *Câteva săptămâni în beznă, dormind pe podeaua putredă a celulei fără aer, fără să știi dacă vei mai apuca să mai trăiești măcar o singură oră – toate astea îți pot distruge frumusețea. Întrebați-mă pe mine, eu ar trebui să știu cel mai bine.*

Ridică bărbia cu nările fremătând și ochii lucind în penumbre.

– Superior Glokta, nici n-am îndrăznit să sper că te voi mai vedea vreodată.

Vorbele ei ar fi trebuit să fie vesele, însă nu-și putu ascunde stridența spaimei din voce.

– Ce va urma acum? Un bolovan legat de picioare și un brânci în golf? Nu-i nițeluș cam teatral?

– Cam așa ar fi, dar nu asta este intenția mea.

Se uită la Frost și făcu un semn abia perceptibil din cap. Eider tresări, închizând ochii și mușcându-și buzele, încercând să-și vâre capul între umeri când îl simți pe practicianul mătăhălos în spatele ei. *Așteaptă lovitura nimicitoare la ceafă? Pumnalul înfipt*

între omoplați? Lațul în jurul gâtului? Înfiorătoare clipe! Ce se va întâmpla? Frost ridică mâna. O scânteiere de metal în întuneric. Apoi un clinchet blând când cheia intră în lacătul de la cătușele lui Eider, descuindu-le.

Deschise încet ochii, își aduse cu mare grijă mâinile în fața ochilor și le privi nedumerită, ca și cum nu le mai văzuse niciodată până atunci.

– Ce-i asta?

– Exact ce vezi, răspunse Glokta arătându-i cheiul. În curând va pleca o corabie spre Westport. Cunoști pe cineva în Westport?

Femeia își înghiți cu greu emoția încercând să răspundă.

– Cunosc mulți oameni pretutindeni.

– Bine. Se întâmplă că îți dau drumul.

Urmă o tăcere îndelungată.

– Îmi dai drumul?

Ridică o mână și își frecă dusă pe gânduri scalpul ras, privindu-l lung pe Glokta. *Nu știe dacă să mă creadă. În fond, cine ar putea s-o condamne? Nici eu nu m-aș crede.*

– Nu-mi vine să cred că Eminența Sa s-a înmuiat atât de mult.

Glokta pufni.

– Vezi să nu! Sult habar n-are de povestea asta. Dacă ar fi aflat, acum eram amândoi pe fundul mării cu bolovani la glezne.

Își miji ochii. *Regina negustorilor evaluează afacerea.*

– Atunci care-i prețul?

– Prețul este că ești moartă. Dată uitării. Scoate-ți Dagoska din minte. S-a terminat. Găsește alți oameni pe care să-i salvezi. Prețul este că vei părăsi Uniunea și nu te vei mai întoarce niciodată aici. Niciodată. Niciodată.

– Atâta tot?

– Atâta tot.

– De ce?

Of, întrebarea mea preferată. De ce fac asta? Ridică din umeri.

– Ce contează? O femeie rătăcită prin deșert…

– Trebuie să accepte apa, indiferent cine i-o oferă. Nu-ți face griji. N-o să refuz oferta.

Făcu un gest neașteptat, întinzându-și mâna spre Glokta, care încercă să se ferească. Dar ea doar îl atinse blând pe obraz. Degetele-i zăboviră acolo o clipă, iar Superiorul simți cum îl furnică pielea și i se zbate ochiul și îl înjunghie gâtlejul.

– Poate, murmură ea, dacă altfel ar fi stat lucrurile…

– Dacă eu n-aș fi fost infirm și tu n-ai fi fost trădătoare? Lucrurile stau așa cum stau…

Își coborî mâna încercând să surâdă.

– Bineînțeles că așa este. Aș vrea să-ți spun că ne vom revedea…

– Aș prefera să n-o faci.

Dădu încet din cap.

– Atunci, rămas-bun.

Își trase gluga pe cap, ascunzându-și din nou chipul, apoi trecu pe lângă Glokta îndreptându-se grăbită spre capătul cheiului. Superiorul rămase pe loc, privind în urma ei și scărpinându-și ușor locul unde îl atinsese pe obraz. *Așa deci. Ca să faci o femeie să te atingă nu trebuie decât să-i cruți viața. Ar trebui să încerc chestia asta mai des.*

Se întoarse, șontâcăi câțiva pași de-a lungul cheiului murdar, privind la clădirile întunecate. *Mă întreb dacă nu cumva practiciana Vitari mă spionează de acolo, de undeva. Mă întreb dacă nu cumva acest micuț*

episod își va găsi locul în următorul ei raport către Arhilector. Îl trecu un fior de-a lungul spinării nădușite. *Sigur că nu voi pomeni despre el în raportul meu, dar contează, oare, cu adevărat asta?* Iar acum mirosul îi ajunsese la nări, căci vântul își schimbase direcția. Era mirosul care pătrunsese deja în toate cotloanele orașului. Mirosul acru și pătrunzător al focului. Al fumului. Al cenușii. *Al morții. Dacă nu se întâmplă o minune, niciunul dintre noi nu va scăpa cu viață.* Se uită în spate. Carlot dan Eider traversa deja pasarela. *Da. Poate că unul din noi a scăpat deja.*

– Lucrurile merg bine, intonă Cosca cu bogatul lui accent styrian, hlizindu-se peste parapet la masacrul care se desfășura dedesubt. Pot zice că a fost o zi bună, dacă e să luăm în calcul toate problemele.

O zi bună. Mai jos, de cealaltă parte a șanțului, terenul sterp era ars și plin de cicatrice, plin de frânturi de săgeți, ca un obraz pe care a început să crească barba. Pretutindeni arme de asediu distruse și incendiate. Scări fărâmițate, roabe răsturnate din care se revărsau bolovani, paveze din răchită arse și sfărâmate, călcate sub tălpi pe terenul dur. Carcasa unuia dintre uriașele turnuri de asediu mai stătea încă pe jumătate în picioare, schelet din bârne înnegrite de fum, contorsionate, ridicându-se dintr-o movilă de cenușă, zdrențe pârjolite din echipamentul de piele fluturând în vântul sărat.

– Le-am dat leprelor ălora o lecție pe care n-or s-o uite curând, Superiorule, ce părere ai?

– Ce lecție? murmură Severard.

Chiar așa, ce lecție? Morții nu învață nimic. Cadavrele erau împrăștiate în fața liniilor gurkiene, la vreo două sute de pași de zidurile fortificate ale cetății, în fâșia neutră dintre cele două tabere, înconjurate de rămășițe de arme și armuri distruse. Atât de mulți erau, că ai fi putut să ajungi la malul mării doar călcând pe ele și fără să pui nici măcar o singură dată piciorul pe pământ. Ici și colo erau îngrămădite unele peste altele. *Acolo unde muribunzii au căutat să se adăpostească în spatele celor deja morți, iar apoi au murit și ei.*

Niciodată nu mai văzuse Glokta un asemenea măcel. Nici măcar după asediul asupra cetății Ulrioch, când breșa în ziduri fusese sugrumată de trupurile soldaților morți ai Uniunii, când zeci de prizonieri gurkieni fuseseră omorâți, când templul fusese incendiat cu sute de oameni înăuntru. Cadavre ghemuite, căzute într-o rână, întinse cu mâinile și picioarele răsfirate, unele dintre ele carbonizate, altele îngenuncheate ca pentru o ultimă rugăciune, altele fără expresie, căci capetele le fuseseră zdrobite de bolovanii aruncați de pe ziduri. Hainele unora erau sfâșiate. *Au vrut să-și verifice ei înșiși rănile, nutrind speranța că nu erau prea grave. Însă toți aceștia au fost dezamăgiți.*

Legiuni de muște bâzâiau în jurul corpurilor. Sute de specii de păsări țopăiau și fluturau din aripi și ciuguleau din acest ospăț neașteptat. Începuse să pută rău de tot chiar și aici, în rafalele puternice ale vântului. *Mirosul coșmarurilor mele. Al coșmarurilor mele din următoarele luni. În cazul că le voi mai apuca.*

Ochiul începu să i se zbată. Răsuflă adânc

și își trosni gâtul într-o parte și în cealaltă. *Asta este. Trebuie să continuăm lupta. E puțin cam târziu să mă răzgândesc acum.* Cu băgare de seamă se apropie de parapet și se uită în jos, ținându-se strâns cu mâna de una dintre pietrele neregulate ca să nu alunece.

Nu-i bine.

– Aproape că au umplut canalul.

– Așa este, răspunse vesel Cosca. Își aduc lăzile cu bolovani și încearcă să le răstoarne în el. Nu-i putem omorî atât de repede.

– Canalul ăla e cel mai bun scut al nostru.

– Sigur că da. A fost o idee excelentă. Dar nimic nu-i veșnic.

– Dar dacă îl astupă, nu îi va mai împiedica nimic să-și monteze scările de asediu, să-și aducă berbecii pentru porți, chiar să sape pe sub ziduri. Poate că ar trebui să organizăm un soi de misiune ca să-i respingem.

Cosca își dădu ochii întunecați peste cap.

– Să coborâm pe frânghii, în beznă, la nici două sute de pași de pozițiile gurkiene? La asta te gândești?

– La așa ceva.

– Atunci, îți urez succes.

Glokta pufni.

– Desigur că m-aș duce și eu, spuse lovindu-și piciorul beteag cu toiagul. Însă mă tem că zilele mele de fapte de vitejie au cam apus.

– Ce noroc pe capul tău!

– Nu prea. Ar trebui să construim o baricadă în spatele porților. Pentru că acela este punctul nostru cel mai vulnerabil. Cred că ar fi bine să fie în formă de semicerc cu raza de vreo câteva sute de pași. Dacă reușesc să ne spargă porțile, am putea să-i oprim

acolo și chiar să-i respingem.

Am putea…

– Aha, să-i respingem, mârâi zeflemitor Cosca scărpinându-și iritația de pe gât. Sunt convins că voluntarii se vor călca în picioare ca să ia parte la o asemenea misiune. Cu toate acestea, cred că se poate face.

– Trebuie să-i admirați, spuse generalul Vissbruck apropiindu-se cu pași țanțoși de parapet, cu mâinile strânse la spatele uniformei sale călcate fără cusur.

Mă mir că mai are timp să se împopoțoneze în situația asta. Toți ne agățăm de orice ne poate face să ne simțim mai bine. Generalul se uită peste parapet la mulțimea de cadavre și clătină din cap.

– Ce curaj au, să ne atace în felul ăsta, să atace niște fortificații atât de puternice și atât de bine înarmate. Rareori mi-a fost dat să văd oameni atât de hotărâți să-și dea viața.

– Sunt înzestrați cu calitatea cea mai ciudată și cea mai periculoasă dintre toate, spuse Cosca. Cred că dreptatea este de partea lor.

Vissbruck îl privi cu asprime pe sub sprâncenele stufoase.

– Dreptatea este de partea noastră.

– Dacă zici tu…, rânji mercenarul la Glokta. Dar cred că am încetat de multă vreme să mai credem în așa ceva. Gurkienii ăștia curajoși sau inconștienți aduc roabe peste roabe cu bolovani și este datoria mea să-i întâmpin cu salve de săgeți! declară el ritos scoțând un hohot strident de râs ca lătratul unui cățel mic cât o pisică.

– Nu mi se pare amuzant, îl repezi Vissbruck. Adversarul căzut trebuie tratat cu respect.

– De ce?

– Pentru că unul dintre noi ar putea fi în locul lor, putrezind acolo în soare, și probabil că în curând chiar așa va fi.

Cosca râse și mai tare și îl plesni pe Vissbruck pe umăr.

– Te-ai prins! În douăzeci de ani de războaie am învățat că trebuie să le privești cu umor!

Glokta îl urmări pe styrian cum chicotește la câmpul de luptă. *Încearcă să-și dea seama când va fi cel mai bun moment ca să treacă în tabăra adversă? Încearcă să pună la cale un atac împotriva gurkienilor înainte ca aceștia să înceapă să-l plătească mai bine decât mine? Capul ăla râios ascunde multe secrete, dar deocamdată nu ne putem lipsi de el.* Îi aruncă o privire generalului Vissbruck, care se trăsese mai într-o parte ca să se poată bosumfla nestingherit. *Prietenul nostru cel durduliu n-are nici suficientă minte, nici suficientă îndrăzneală ca să poată apăra cetatea asta mai mult de o săptămână.*

Simți o mână pe umăr și se întoarse spre Cosca.

– Ce? se răți el.

– Uite, murmură mercenarul arătând ceva pe cerul senin. Privirea lui Glokta îi urmă degetul. Un punct negru, nu prea sus, dar urcând. *Ce-i aia? O pasăre?* Atinsese înălțimea maximă a ascensiunii și cobora acum. Înțelese brusc despre ce era vorba. *Un bolovan. Un bolovan din catapultă.*

Se tot mărea sub ochii lor pe măsură ce se apropia de pământ, se rostogolea prin aer, părând a se mișca ridicol de încet, ca prin apă. Senzația de ireal era amplificată și de faptul că nu se auzea absolut niciun sunet.

Glokta se holbă la bolovan cu gura căscată. Toți se holbară cu gura căscată. Se instală o senzație de expectativă înfiorătoare. Imposibil să-ți dai seama unde anume se va prăbuși bolovanul. Oamenii de pe ziduri începură să fugă la adăpost, îmbrâncindu-se, aruncându-și cât colo armele, icnind și zbierând.

– Futu-i, șopti Severard și se aruncă pe burtă.

Glokta rămase nemișcat, nedezlipindu-și ochii de pe punctul cel negru de pe cerul strălucitor. *După mine vine? Un bolovan de câteva tone care-mi va împrăștia măruntaiele peste oraș? Ce mod grotesc de a muri.* Colțul gurii i se încreți în zâmbet.

Se auzi un bubuit asurzitor când o bucată din parapet fu despicată în două în apropiere, înălțând un nor de praf și împrăștiind în aer fragmente mari de pietre care vâjâiră pe lângă ei. Un soldat, aflat la nici zece pași distanță, fu decapitat de unul dintre bolovanii zburători. Trupul lui fără de cap se legănă pe picioare preț de o clipă, până când genunchii îi cedară și căzu peste zid.

Proiectilul se prăbuși undeva în Orașul Inferior, spulberând cocioabele, săltând și rostogolindu-se la vale, aruncând în aer stâlpi de lemn ca pe niște bețe de chibrit, distrugând totul în urma lui. Glokta clipi des, sufocat de nodul care i se pusese în gât. Îi mai țiuiau încă urechile, dar tot reuși să audă niște strigăte. O voce ciudată, cu accent styrian. Cosca.

– Asta-i tot, lepădăturilor? Nu m-ați nimerit!

– Gurkienii ne bombardează! grohăi fără noimă Vissbruck, chircit pe vine în spatele parapetului și cu mâinile pe cap. Umerii

uniformei impecabile erau acoperiți cu un strat subțire de moloz. Trag din catapulte!

– Nu mai spune, murmură Glokta.

Se auzi o altă bufnitură înspăimântătoare când al doilea bolovan uriaș izbi zidurile mai jos de ei spărgându-se într-o grindină de fragmente. Pietre de dimensiunea unui cap de om căzură în ploaie în marea de dedesubt. Chiar și pavajul de sub picioarele lui Glokta începu să trepideze din cauza forței impactului.

– Ne atacă iarăși! mugi Cosca din toate puterile. Ocupați posturile! La ziduri!

Și oamenii se repeziră spre locurile lor: localnici, mercenari, ostași ai Uniunii, unul lângă altul, pregătindu-și arcurile, trecând săgeți din mână în mână, zbierând și strigându-se într-un talmeș-balmeș de limbi. Cosca trecea printre ei, lovindu-i pe spate, agitându-și pumnii, mârâind amenințător și râzând în hohote, fără să dea nici cel mai mic semn de frică. *Pentru un bețiv pe jumătate nebun, trebuie să recunosc că are darul de a insufla curaj oamenilor.*

– La dracu', șuieră Severard în urechea lui Glokta. Nu-s soldat!

– Nici eu nu mai sunt, dar îmi plac spectacolele bune.

Șchiopătă până la parapet și privi în zare. Acum reuși să deslușească în pâcla de la orizont brațul uriaș al catapultei. De această dată însă, gurkienii nu estimară bine distanța, iar proiectilul zbură mult pe deasupra lor. Glokta își dădu capul mult pe spate și îl urmări cu privirea, strâmbându-se când îl înjunghie gâtul. Se prăbuși cu un bubuit răsunător, nu departe de zidurile Orașului Superior, aruncând bucăți mari de pietre în

mahalale.

Din spatele liniilor gurkiene se auzi sunetul unui corn: tunător, vibrant. Îi urmară tobele, bătând la unison ca niște pași de uriaș.

– Uite-i că vin! urlă Cosca. Pregătiți arcurile!

Glokta ascultă cum ordinul capătă ecou izbindu-se de ziduri, iar o clipă mai târziu meterezele se umplură de arcuri încordate, cu săgeți ce licăreau în soarele nemilos.

Încet, dar cu hotărâre, uriașele scuturi din împletituri de răchite care marcau liniile gurkiene începură să înainteze spre ei, prin fâșia neutră. *Iar în spatele lor, fără îndoială, sunt soldați gurkieni mulți ca furnicile în mușuroi.* Se apucă strâns de parapet și continuă să-i urmărească, cu inima bătându-i tot la fel de tare ca tobele inamice. *Teamă sau exaltare? E vreo diferență? Când am simțit ultima dată această emoție dulce-amăruie? Când am vorbit în fața Consiliului Deschis? Când am condus la luptă cavaleria Regelui? Când m-am duelat în Competiție în fața mulțimilor care mă aclamau?*

Scuturile uriașe din răchită se apropiau tot mai mult, în șiruri ordonate. *Mai au o sută de pași până să ajungă la noi, nouăzeci, optzeci.* Se uită într-o parte la comandantul mercenarilor, care tot rânjea cu gura până la urechi ca nebunul. *Când o să dea ordinul? Șaizeci, cincizeci…*

– Acum! tună styrianul. Trageți!

Un răpăit puternic acoperi orice alt zgomot de pe ziduri când săgețile țâșniră din arcuri, bombardând pavezele, pământul din jurul lor, cadavrele, și pe orice gurkian atât de nenorocos încât să fi lăsat la vedere o parte a corpului. Soldații se așezară în genunchi în

spatele parapetelor și începură să-și pună săgețile în arcuri, asudând din cauza tensiunii teribile. Bătăile de tobe deveniră mai rapide, mai insistente, scuturile primului rând treceau indiferente peste cadavrele din cale. *Celor din spatele lor n-o să li se pară prea amuzant când le vor vedea și se vor întreba câtă vreme va mai trece până vor ajunge aidoma lor.*

– Ulei! răcni Cosca.

Din turnul din stânga fu azvârlită o sticlă cu un fitil aprins în vârf. Se izbi de una din paveze care fu cuprinsă de flăcări lacome. Își schimbă culoarea. Deveni maro închis. Apoi negru. Începu să tremure, să se îndoaie, apoi să se fărâmițeze. Un soldat cu brațul în flăcări ieși urlând din spatele lui.

Uriașul scut în flăcări se prăbuși la pământ, dând la iveală o coloană de trupe gurkiene. Soldați care împingeau roabe cu bolovani, soldați care cărau scări lungi de asalt, soldați cu arcuri, cu platoșe, cu săbii. Soldați care își răcneau strigătele de luptă, năpustindu-se la atac cu scuturile ridicate deasupra capetelor, trăgând săgeți spre parapete, alergând în zig-zag printre cadavre. Soldați care se prăbușeau la pământ ciuruiți. Soldați care urlau de durere ducând mâinile la răni. Soldați care se târau, și care bolboroseau, și care înjurau. Soldați care se rugau, soldați care își strigau ura. Soldați care încercau să se retragă și erau străpunși de săgeți în spate.

Pe ziduri zbârnâiau corzile arcurilor. Alte și alte sticle pline cu ulei erau aprinse și aruncate spre dușman. Unii urlau și șuierau și împroșcau înjurături în toate părțile. Unii se ghemuiau în spatele parapetelor când săgețile treceau pe deasupra lor, unele izbindu-se de ziduri, altele continuându-și zborul și

nimerind, când și când, ținte vii. Cosca stătea cu un picior ridicat pe metereze, indiferent la nebunia din jur, aplecându-se în afară periculos de mult, agitându-și sabia cu lamă zimțată și răcnind ceva ce Glokta nu reuși să audă. Căci toți strigau și urlau și țipau, cei care atacau și cei care se apărau deopotrivă. *Bătălie. Haos. Acum îmi aduc aminte. Cum de mi-a plăcut așa ceva?*

Un alt scut în flăcări, umplând aerul cu fum negru, înecăcios. Soldații gurkieni se împrăștiară în fugă din spatele lui, ca albinele dintr-un stup distrus, îngrămădindu-se lângă șanț în căutarea unui loc unde să-și poată propti scările de asalt. Cei de sus începură să arunce în ei cu bucăți de zid. Un alt bolovan din catapultă căzu mult prea aproape și sfârtecă o coloană gurkiană, aruncând în aer oameni și bucăți de oameni.

Un soldat cu o săgeată în ochi era dus pe brațe la adăpost.

– E rău? se tânguia el, e rău?

O clipă mai târziu, un soldat aflat chiar lângă Glokta urlă când pieptul îi fu străpuns de o săgeată. Se răsuci în urma impactului, iar arcul i se declanșă și săgeata intră toată în gâtul altui soldat din apropiere. Căzură amândoi la picioarele Superiorului, umplând parapetele cu sânge.

Jos, la baza zidurilor, o sticlă cu ulei aprins explodă chiar în mijlocul unui grup de gurkieni care încercau să-și ridice scările. Un iz slab de carne friptă se alătură duhorii de putregai și fum. Oameni în flăcări, oameni care se târau în patru labe, oameni care se zvârcoleau și urlau, care alergau de colo până colo ca nebunii sau care se aruncau cu tot cu armură în apa din șanț. *Arși sau înecați.*

Același rezultat.

– Ai văzut suficient? îi șuieră Severard în ureche.

– Da.

Mai mult decât suficient. Îl lăsă pe Cosca să-și urle mai departe ordinele în styriană și se îmbrânci gâfâind prin mulțimea de mercenari îndreptându-se spre trepte. Coborî în urma unei tărgi, strâmbându-se la fiecare junghi din piciorul beteag, încercând să nu-și piardă echilibrul atunci când fu înghiontit și dat la o parte din drum de soldații care urcau spre parapet. *N-aș fi crezut că am să ajung vreodată să mă bucur de coborâtul unei scări.* Însă bucuria lui nu dură prea mult. Începuse deja să simtă mult prea cunoscutul amestec de chin cumplit și amorțeală a piciorului.

– La naiba! sâsâi ca pentru sine, lipindu-se de zid. Până și victimele se simt mai bine decât mine! exclamă urmărind răniții care șontâcăiau pe lângă el bandajați și plini de sânge.

– Nu-i corect, se revoltă Severard. Ne-am făcut treaba. I-am prins pe trădători. Ce dracu' mai căutăm aici?

– Vrei să spui că este sub demnitatea ta să lupți pentru cauza Regelui?

– Să mor pentru ea este.

Glokta pufni.

– Crezi că există vreo singură persoană în tot orașul ăsta nenorocit care se simte bine?

I se păru că aude prin larma luptei ocările sonore ale lui Cosca.

– Bineînțeles, în afară de nebunul ăla de styrian. Ai grijă să nu-l scapi din ochi, Severard. A trădat-o pe Eider, ne va trăda și pe noi, mai ales dacă lucrurile stau rău.

Practicianul îl privi lung, fără nicio umbră

de zâmbet în jurul ochilor.

– Și lucrurile stau, într-adevăr, rău?

– Ai fost acolo sus și ai văzut cu ochii tăi, răspunse Glokta strâmbându-se când își întinse piciorul. Au stat și mai bine.

Sala spațioasă și întunecată fusese odinioară un templu. Aici erau aduși cei cu răni ușoare pentru a fi îngrijiți de preoți și de femei. Măcar era un loc accesibil: în Orașul Inferior, aproape de ziduri. Oricum, toți civilii părăsiseră această zonă a mahalalelor. *Un cartier devine extrem de repede antipatic din cauza pericolelor de incendii și bolovani care pică din cer.* Pe măsură ce luptele continuau, cei cu răni ușoare se întorceau pe ziduri, lăsându-i în urmă pe cei răniți grav. Pe cei cu membre retezate, cu tăieturi adânci, cu arsuri înfiorătoare, cu săgeți în ei. Toți aceștia zăceau sub arcadele întunecate pe tărgile lor însângerate. Zi după zi numărul lor crescuse până când acoperiseră toată podeaua. Acum cei care se mai puteau ține pe picioare erau tratați afară. Locul acesta era rezervat doar pentru cei mutilați. *Pentru cei pe moarte.*

Fiecare om avea propriul limbaj al agoniei. Unii urlau la nesfârșit. Alții strigau după ajutor, după milă, după apă, după mamele lor. Unii tușeau și horcăiau și scuipau sânge. Alții își șuierau răgușit ultima suflare. *Doar cei morți sunt cu desăvârșire tăcuți.* Și erau mulți dintr-aceștia. Din când în când erau scoși afară, cu membrele atârnându-le moi, și erau înfășurați în lințolii ieftine și stivuiți lângă zid.

Glokta știa că toată ziua echipe numeroase de oameni posomorâți săpaseră gropi pentru localnici. *Potrivit credințelor lor neclintite. Gropi*

largi printre ruinele mahalalelor în care încap câte douăsprezece cadavre la un loc. Toată noaptea, aceiași oameni ardeau pe ruguri morții Uniunii. *Potrivit lipsei noastre de credință în orice. Pe faleze, de unde fumul unsuros este dus de vânt peste apele golfului. Nu putem decât să sperăm că va ajunge la gurkienii de pe malul celălalt. O ultimă insultă din partea noastră, la adresa lor.*

Glokta înaintă greoi prin sala care răsuna de strigătele durerii, ștergându-și sudoarea de pe frunte, uitându-se la răniți. Dagoskani cu pielea tuciurie, mercenari styrieni, unioniști cu pielea albă, toți laolaltă. *Oameni de toate naționalitățile, de toate culorile, de toate clasele sociale, uniți împotriva gurkienilor, iar acum uniți și în moarte, unul lângă celălalt, egali cu toții. Mi s-ar frânge inima, dacă aș mai avea-o.* Era vag conștient de prezența practicianului Frost, ascuns în întuneric în apropiere, cercetând cu atenție întreaga sală. *Umbra mea vigilentă se află aici ca să se încredințeze că nimeni nu are de gând să-mi recompenseze activitatea desfășurată în folosul Arhilectorului cu o lovitură mortală în moalele capului.*

În interiorul templului, o porțiune era înconjurată cu perdele. Acolo era sala de operații. *Sau cam așa ceva. Acolo se ciopârțește și se taie cu fierăstrăul și cuțitul. Picioare sunt retezate de la genunchi, mâini sunt retezate de la umăr.* Din spatele acelor perdele jegoase răsunau cele mai aprige zbierete. Hohote disperate de plâns. *La fel de multă violență ca și în fața zidurilor cetății.* Printr-o gaură în perdele îl zări pe Kahdia, al cărui veșmânt alb era acum pătat și mânjit de sânge. Se uita atent la o bucată lucioasă și umedă de carne pe care o tăia cu un cuțit. *Ciotul unui picior?*

Urletele încetară.

– E mort, spuse Hadișul, aruncând cuțitul pe masă și ștergându-și mâinile de sânge cu o cârpă murdară. Aduceți-l pe următorul.

Ridică perdeaua și îl observă pe Glokta.

– A! Creatorul suferințelor noastre! Ai venit să-ți mai alimentezi puțin sentimentul de culpabilitate, Superiorule?

– Nu. Am venit să aflu dacă sunt în stare de un asemenea sentiment.

– Și ești?

Bună întrebare. Sunt oare? Se uită la un tânăr întins pe paie murdare lângă perete, înghesuit între alți doi răniți. Chipul îi era alb ca ceara, ochii sticloși, buzele i se mișcau rapid bolborosind cuvinte fără noimă pe care doar el singur le înțelegea. Piciorul îi fusese retezat deasupra genunchiului. Bandajul din jurul ciotului mustea de sânge. Coapsa îi era strânsă cu o curea. *Ce șanse de supraviețuire are? Slabe spre deloc. I-au mai rămas de trăit doar câteva ore în chinuri și mizerie. O viață tânără distrusă înainte de vreme și bla-bla și bla-bla.* Glokta ridică din sprâncene. Nu simțea nimic altceva în afara unui dezgust moderat, același pe care l-ar fi simțit și dacă în locul tânărului ar fi fost un morman de gunoaie.

– Nu, nu sunt.

Kahdia își privi mâinile pline de sânge.

– Înseamnă că ești cu adevărat binecuvântat, murmură el. Nu toată lumea are stomacul tău.

– Nu știu asta. Dar știu că oamenii tăi luptă bine.

– Vrei să spui că mor bine.

Hohotele de râs ale lui Glokta spintecară aerul greu.

– Nu există așa ceva, spuse uitându-se la

răniții din jur. Aș fi crezut că ați aflat deja asta.

Dar lui Kahdia nu-i ardea de râs.

– Cât crezi că o să mai putem îndura?

– Te înmoi, Hadișule? Ca în cazul multor altor lucruri din viață, ultimele redute ale eroismului sunt mai plăcute în teorie decât în realitate. *Iar tânărul și neînfricatul colonel Glokta ne-ar putea mărturisi cum i s-a schimbat radical părerea despre viață atunci când a fost târât de pe pod cu piciorul în zdrențe de carne care abia se mai țineau în loc.*

– Mă emoționează grija pe care ne-o porți, Superiorule, dar sunt obișnuit cu dezamăgirile. Crede-mă când îți spun că voi supraviețui și acesteia. Însă rămâne aceeași problemă. Câtă vreme mai putem să rezistăm?

– Dacă rutele maritime pentru corăbii vor rămâne deschise ca să ne putem aproviziona, dacă gurkienii nu vor găsi o cale să pătrundă în cetate, dacă noi vom rămâne uniți, vom putea să rezistăm săptămâni în șir.

– Să rezistăm ca să ce?

Glokta șovăi. *Chiar, ca să ce?*

– Poate gurkienii se vor descuraja.

– Ha! pufni Kahdia. Nu există așa ceva! N-au subjugat tot continentul kantic cu jumătăți de măsură. Nici vorbă! Împăratul a vorbit, iar vrerea lui se va face.

– Atunci trebuie să sperăm că se va sfârși cât de repede războiul din nord, pentru ca trupele Uniunii să ne vină în ajutor.

Speranță evident zadarnică. Vor trece luni bune până situația se va limpezi în Englia. Dar chiar și atunci armata nu va mai fi în stare să lupte. Suntem pe cont propriu.

– Cam pe când ne putem aștepta la un

asemenea ajutor?

Când se vor stinge stelele? Când se va prăbuși cerul? Când eu voi alerga un kilometru cu un zâmbet radios pe chip?

– N-aș mai fi intrat în Inchiziție dacă aș fi cunoscut toate răspunsurile! se răsti Glokta la Hadiș. Poate ar fi bine să te rogi să primim ajutor divin. Să zicem, un val uriaș care să șteargă trupele gurkiene de pe fața pământului ar fi foarte nimerit. Nu mi-ai spus tu că se mai întâmplă și minuni pe lumea asta?

Kahdia încuviință încet din cap.

– Poate ar trebui să ne rugăm amândoi. Mă tem că este posibil să primim ajutor mai degrabă din partea Dumnezeului meu decât din partea stăpânilor tăi.

Pe lângă ei trecu o altă targă pe care zăcea un styrian cu o săgeată în burtă.

– Trebuie să plec acum, spuse Kahdia și perdeaua se lăsă în urma lui.

Glokta se încruntă. *Și uite cum încep suspiciunile. Gurkienii strâng lațul în jurul cetății. Suntem tot mai aproape de întâlnirea cu moartea. Stranie atitudine avem față de moarte. Râdem de ea când e departe, dar pe măsură ce se apropie de noi arată din ce în ce mai rău. Și când e atât de aproape că-i putem simți răsuflarea, nu mai îndrăznește nimeni să râdă. Dagoska e plină de teamă, și din teamă se poate naște trădarea. Mai devreme sau mai târziu cineva va da orașul pe mâna gurkienilor fie și pentru a-și salva propria-i viață sau viețile celor dragi. Și ar putea începe chiar prin lichidarea enervantului Superior care a pus în mișcare toată această nebunie…*

Simți o atingere pe umăr și tresări puternic, întorcându-se brusc. Îi cedă

genunchiul beteag și fu nevoit să se sprijine de o coloană, aproape călcând peste un localnic cu fața bandajată. Era Vitari, care stătea în spatele lui, privind fioroasă în jur.

– La naiba!

Glokta își mușcă buzele cu puținii dinți rămași când un junghi crâncen îi sfredeli piciorul.

– Nu te-a învățat nimeni că nu-i bine să te furișezi așa?

– Ba m-au învățat că e bine. Trebuie să-ți spun ceva.

– Spune. Dar să nu mai pui mâna pe mine.

Practiciana se uită la răniți.

– Nu aici. Între patru ochi.

– Of, zău așa. Ce nu-mi poți spune în fața unei încăperi pline cu eroi muribunzi?

– Ai să afli când ieșim de aici.

Mă așteaptă un lanț strâns în jurul gâtului, prin bunăvoința Eminenței sale? Sau doar o conversație despre starea vremii? Îi veni să zâmbească. *Abia aștept să aflu.* Ridică o mână spre Frost, iar acesta dispăru în umbre. Apoi o urmă șchiopătând pe Vitari, strecurându-se printre răniți, spre ușa din spate. Afară, mirosul acru și pătrunzător al sudorii cedase locul mirosului acru și pătrunzător al incendiilor și al…

Siluete alungite, rombice, înfășurate în pânză aspră și cenușie, pătată de sânge, erau stivuite lângă peretele templului. Cadavre așteptând cu răbdare să fie îngropate. *Recolta de dimineață. Minunat loc pentru o șuetă drăgălașă. Nici eu nu l-aș fi putut alege mai bine.*

– Spune, cum îți place asediul? E puțin cam gălăgios pentru gustul meu, dar prietenului tău, Cosca, mi se pare că-i place…

– Unde-i Eider?

– Cine? exclamă Glokta încercând să tragă de timp ca să se gândească la un răspuns. *Nu m-am așteptat să afle atât de repede.*

– Eider. O mai ții minte? Îmbrăcată ca o curvă de lux? Podoabă a consiliului de conducere? Care a încercat să ne dea pe mâna gurkienilor? Nu mai e în celulă. De ce?

– Aha, despre ea mă-ntrebi. E pe mare. *Adevărat.* Cu cincizeci de pași de lanț în jurul ei. *Fals.* Dacă vrei neapărat să știi, acum împodobește fundul golfului.

Sprâncenele portocalii ale lui Vitari se adunară în semn de neîncredere.

– Și mie de ce nu mi s-a spus?

– Am lucruri mai bune de făcut decât să te țin pe tine la curent cu tot ce se întâmplă. Avem de pierdut un război, sau n-ai băgat de seamă?

Glokta se întoarse să plece de acolo, dar brațul lung al femeii țâșni și se sprijini de zid, barându-i calea.

– Să mă ții pe mine la curent înseamnă să-l ții la curent pe Sult. Dacă vom începe să-i relatăm lucruri diferite…

– Unde ai fost în ultimele săptămâni? chicoti el arătând cu mâna la movila de trupuri în lințolii de lângă zid. E tare ciudat. Cu cât pare tot mai sigur că gurkienii ne vor distruge zidurile și vor omorî toate sufletele din Dagoska, cu atât îmi pasă mai puțin de Nemernicia Sa! Spune-i ce vrei. Mă plictisești.

Vru să-i dea mâna la o parte ca să poată trece, însă descoperi că mâna practicienei nu se lăsa mișcată din loc.

– Ce-ar fi dacă i-aș spune ceea ce vrei tu să-i spun? șopti Vitari.

Glokta se încruntă. *Asta nu mai e plictisitor.*

Patriciana preferată a lui Sult, trimisă aici ca să aibă grijă ca nu cumva să-mi pierd busola, îmi propune o înțelegere? Este o farsă? O capcană? Ochi în ochi, iar Glokta o privea pătrunzător, încercând să-și dea seama la ce anume se gândește. *Întrezăresc oare o urmă infimă de disperare? Oare motivul să fie simpla autoconservare? Atunci când îți pierzi acest instinct, așa cum mi s-a întâmplat mie, e greu să-ți amintești cât de puternic îi poate motiva pe toți ceilalți.* Simți cum începe din nou să zâmbească. *Da, despre asta era vorba.*

– Ai crezut că vei fi rechemată de îndată ce trădătorii vor fi fost prinși, nu-i așa? Ai crezut că Sult va trimite după tine o corăbioară care să te ducă înapoi acasă! Dar acum nu mai există nicio corabie, iar tu ai început să-ți faci griji ca nu cumva binevoitorul tău unchi să fi uitat de tine cu totul! Că te-a aruncat la gurkieni, împreună cu noi, ceilalți, așa cum arunci resturi la câini!

Vitari își miji ochii.

– Să-ți spun un secret. Nici eu n-am dorit să vin aici, dar am învățat cu multă vreme în urmă că atunci când Sult îți cere să faci ceva, este bine să dai impresia că ai făcut lucrul acela. Nu-mi pasă de nimic altceva decât să scap vie de aici.

Se apropie și mai mult de Glokta.

– Ne putem ajuta reciproc?

Putem? Nu știu.

– Bine. Mai pot găsi loc pentru încă un prieten în vâltoarea socială care este viața mea. Am să văd ce pot face pentru tine.

– Ai să vezi ce poți face?

– Asta e tot ce capeți pentru moment. Adevărul este că nu mă prea pricep să ajut oamenii. Mi-am ieșit din mână, înțelegi?

Îi aruncă rânjetul știrb, îi ridică cu toiagul brațul relaxat acum și trecu șontâcăind de grămada de cadavre, îndreptându-se spre ușa templului.

– Ce să-i spun lui Sult despre Eider?

– Spune-i adevărul, îi strigă Glokta peste umăr. Spune-i că a murit.

Spune-i că am murit cu toții.

Deci asta e durerea

– Unde sunt? întrebă Jezal, doar că falca nu vru să i se miște.

Era în căruță, căci auzea scârțâitul roților, iar lumina orbitoare și zgomotele din jur îi sfredeleau creierii. Încercă să înghită, dar nu fu în stare. Încercă să-și ridice capul. O durere năprasnică îi înjunghie gâtul, iar stomacul i se întoarse pe dos.

– Ajutor! guiță el, dar nu-i ieși decât un orăcăit jalnic.

Ce se întâmplase? Îl torturau cerul de deasupra și scândurile de sub el. Era întins în căruță, cu capul pe un sac aspru. Hurducat și hâțânat și zdruncinat.

Își aducea aminte de o luptă. Printre stânci. Cineva strigase. O izbitură și o lumină orbitoare, apoi doar durere cumplită. Îl durea chiar și când încerca să gândească. Vru să-și ducă mâna la față, dar nu reuși. Încercă să-și miște picioarele ca să se ridice, dar nu putu nici asta. Își mișcă buzele, gemu, suspină.

Își simțea ciudat limba în gură, parcă de trei ori mai mare decât în mod normal, ca o halcă de șuncă ce-i fusese vârâtă între fălci, umplându-i întreaga gură, sufocându-l. Cel mai înfiorător de tare îl durea partea dreaptă a feței. La fiecare hâțânare a căruței i se ciocneau maxilarele, iar săgețile incandescente ale agoniei îi porneau de la dinți spre ochi, spre gât, spre rădăcina părului. Gura îi era bandajată, așa că trebuia să inspire prin stânga, dar până și aerul îi provoca durere.

Panica își înfipse ghearele în el. Tot corpul îi urla. O mână îi fusese bandajată și legată de-a curmezișul pieptului, dar reuși să se prindă cu cealaltă de marginea căruței, încercând să facă ceva, nu știa exact ce anume, orice. Ochii îi ieșiseră din orbite, inima îi bătea să îi spargă pieptul, respirația îi forăia în nas.

– Auuu, mârâi el, gaaaarrrr!

Cu cât se forța mai mult, cu atât durerea creștea, și tot creștea, până când avu senzația că fața i se va sparge, că țeasta îi va exploda…

– Încetișor.

Un chip plin de cicatrice îi apăru înaintea ochilor. Nouădegete. Disperat, Jezal încercă să-l apuce, iar nordicul îi prinse mâna în laba lui uriașă și i-o strânse ușurel.

– Încetișor. Ascultă-mă cu atenție. Te doare, sigur că da. Ți se pare că este mai mult decât poți îndura, însă nu-i așa. Ți se pare că ai să mori, dar n-ai s-o faci. Ascultă-mă cu atenție, pentru că și eu am trecut prin ce treci tu acum, așa că știu ce vorbesc. Cu fiecare minut, cu fiecare ceas, cu fiecare zi ai să fii tot mai bine.

Simți cum Nouădegete îl împinge blând la loc.

– Nu trebuie să faci nimic altceva decât să stai întins aici și ai să fii mai bine. Înțelegi ce-ți spun? Nu trebuie să faci nimic altceva, norocosule.

Jezal își lăsă trupul greu. Nu trebuia să facă nimic altceva decât să stea întins acolo. Strânse mâna uriașă, iar mâna îl strânse și ea, liniștindu-l. Parcă acum îl durea deja mai puțin. Sigur, durerea era tot crâncenă, dar acum o putea controla. Respirația i se domoli,

închise ochii.

Vântul biciuia câmpia rece, iarba scurtă, haina zdrențuită a lui Jezal, bandajele lui murdare, părul lui slinos, dar nu-l băga în seamă. Ce ar fi putut face în privința vântului? Ce ar fi putut face în orice privință?

Stătea cu spatele sprijinit de una din roțile căruței și se uita cu ochi mari de uimire la piciorul său imobilizat teribil de strâns între două bucăți dintr-o suliță în jurul cărora fuseseră înfășurate fâșii de pânză. Nici brațul nu arăta mai bine; era vârât între două șipci desprinse dintr-un scut și îi era legat de piept. Mâna albă cu degete amorțite atârna inutilă.

Jezal nu văzuse niciodată ca asemenea improvizații lamentabile să dea rezultate. Ba chiar i s-ar fi părut nostim, dacă nu ar fi fost el nefericitul pacient. Cu siguranță că nu se va face niciodată bine. Era distrus, terminat, mutilat. Va fi și el acum ca ceilalți schilozi pe care încerca să-i evite pe străzile din Adua? Ca cei infirmi, răniți în război, zdrențăroși și jegoși, care-și vâră cioturile membrelor în nasul trecătorilor, milogindu-se după câțiva bănuți, mărturii stânjenitoare ale faptului că există o latură întunecată a vieții de soldat, la care nu a vrut să se gândească niciodată?

De acum înainte va fi schilod ca… și îi îngheță sufletul… ca Sand dan Glokta? Încercă să-și miște piciorul și scoase un geamăt de durere. Va umbla tot restul vieții sprijinindu-se într-un baston? Va deveni o arătare a groazei de care toată lumea se ferește? O lecție utilă, arătat cu degetul și comentat în șoaptă? Iată-l pe Jezal dan Luthar! Fusese un bărbat de viitor, un bărbat arătos, a câștigat Competiția în uralele

mulțimii! Cine s-ar fi așteptat la una ca asta? Ce pierdere, ce păcat, iată-l că vine, haideți să plecăm din drumul lui…

Asta înainte să se gândească la stricăciunile chipului. Încercă să-și miște limba, iar durerea ascuțită îl făcu să se cutremure, dar reuși, totuși, să-și dea seama că nu mai recunoștea absolut deloc harta dinlăuntrul gurii. Parcă îi era cumva căzută într-o rână, răsucită, complet aiurea față de cum ar fi trebuit să fie. Gaura dintre dinți parcă era lungă de un kilometru. Îl înțepau buzele sub bandaje. Sfâșiate, făcute zob. Devenise un monstru.

O umbră îi acoperi fața și își ridică ochii mijindu-i în soare. Nouădegete se aplecase deasupra lui cu un burduf cu apă într-o mână.

– Bea, mormăi el.

Jezal clătină din cap, dar, fără să-l bage în seamă, nordicul se așeză pe vine lângă el, scoase dopul și îi întinse burduful.

Jezal i-l smulse din mână iritat, îl ridică cu multă băgare de seamă spre colțul mai bun al gurii și încercă să-l încline cumva. Doar că nu reuși. Se mai chinui câteva clipe, dar înțelese că nu avea cum să poată bea având o singură mână zdravănă. Se lăsă la loc, cu ochii închiși și respirând sacadat pe nas. Aproape scrâșni din dinți de supărare, dar se răzgândi la timp.

– Haide, auzi și simți o mână care i se strecoară după ceafă și îi ridică ușor capul.

– Gâââhh! mârâi furios, cu intenția clară de a se împotrivi, dar, în cele din urmă, se lăsă moale și se abandonă rușinii de a fi tratat ca un bebeluș.

Și, în fond, ce sens ar fi avut să pretindă că ar fi fost altminteri decât complet neajutorat? Apă călduță, stătută i se prelinse în gură și

încercă să se forțeze să o înghită. A fost ca și cum ar fi înghițit cioburi de sticlă. Tuși și scuipă restul de apă. Mai bine spus, încercă să scuipe, dar durerea i se păru mult prea mare. Așa că se aplecă înainte și lăsă apa să i se scurgă de pe față, dar i se prelinse și pe gât, intrându-i sub gulerul murdar al cămășii. Se sprijini iar de căruță cu un suspin adânc și împinse burduful cu apă cu mâna cea bună.

Nouădegete ridică din umeri.

– Cum vrei, dar va trebui să încerci și mai târziu. Trebuie să bei apă. Ți-aduci aminte ce s-a întâmplat?

Jezal clătină capul. Nu-și amintea.

– A fost o luptă. Eu și cu frumusețea aia de colo, făcu un semn spre Ferro care îi aruncă o căutătură furibundă, ne-am ocupat cam de toți, dar se pare că trei au trecut de noi. I-ai rezolvat pe doi, și i-ai rezolvat bine, dar l-ai scăpat pe al treilea care ți-a tras una în gură cu ghioaga. Și ți-a tras-o tare rău, și știi cum e acum, arătă el spre obrazul bandajat al lui Jezal. Ai căzut și probabil că te-a lovit și când erai leșinat, pentru că ți-a rupt și brațul, și piciorul. S-ar fi putut să o pățești încă și mai rău. Dacă aș fi în locul tău, le-aș mulțumi morților că a fost Quai prin preajmă.

Jezal se uită la ucenic, clipind nedumerit. Ce legătură avea ăsta cu ce se întâmplase? Dar Nouădegete îi răspundea deja și la întrebarea aceasta.

– A venit pe la spate și l-a lovit în cap cu o tingire. Mai aproape de adevăr ar fi să spun că i-a făcut zob capul, terci i l-a făcut, rânji larg la ucenicul care privea în largul câmpiei. Lovește foarte tare băiețelul nostru slăbuț, ce zici? Păcat, totuși, de tingirea aia.

Quai ridică indiferent din umeri, de parcă

ar fi spart capete de oameni în fiecare dimineață la micul dejun. Jezal își spuse că va trebui să-i mulțumească aiuritului ăstuia bicisnic pentru că i-a salvat viața, doar că nu se prea simțea foarte salvat. Încercă să articuleze sunete în așa fel încât să nu-l doară nimic și reuși să șoptească:

– Câ-de-ău-e?

– Eu am avut răni mai rele de atât.

Slabă alinare.

– O s-o scoți la capăt cu bine. Ești tânăr. Mâna și piciorul o să se repare cât ai bate din palme.

Ceea ce însemna, presupuse Jezal, că fața nu o să i se repare.

– Fiecare rană e gravă, și fiecare e mai gravă decât cea dinainte. Am plâns ca un copil la fiecare din rănile astea, făcu Nouădegete un semn spre fața lui distrusă. Aproape toată lumea plânge, asta-i realitatea. Dacă te ajută cu ceva.

Nu-l ajuta.

– Câ-de-ău?

Nouădegete își scărpină obrazul țepos.

– Ai falca ruptă, ai pierdut câțiva dinți, ai gura spartă, dar te-am cusut binișor.

Jezal nu reuși să înghită nodul care i se formase în gât. I se confirmau cele mai îngrozitoare temeri.

– E o rană rea și e un loc al naibii de prost. Ești rănit chiar în gură, de n-o să poți mânca, n-o să poți bea, n-o să poți vorbi fără să te doară. Nici n-o să poți să te pupi, firește, dar asta n-ar trebui să te deranjeze într-un loc ca ăsta unde suntem acum.

Nordicul râse cu gura până la urechi, însă Jezal n-avea deloc chef să i se alăture.

– Rană tare rea. Acolo de unde sunt eu i se

spune „rană de botez”.

– Șee? murmură Jezal, regretându-și de îndată curiozitatea când durerea îi înțepă buzele.

– Rană de botez, pricepi? și Nouădegete îi arătă ciotul degetului lipsă. O rană după care îți capeți porecla. Probabil că ție ți se va spune Falcăruptă, sau Mutrăspartă, sau Fărădinți, sau cam așa ceva.

Rânji din nou, doar că Jezal își rătăcise simțul umorului pe deal, printre stânci, împreună cu dinții lui sparți. Simți înțepătura lacrimilor. Voia să plângă, dar știa că i se vor întinde cusăturile de la buzele umflate.

Nouădegete mai încercă o dată.

– Trebuie să privești partea bună a lucrurilor. Acum e puțin probabil să mori. Infecția din tine nu s-a întins.

Jezal căscă îngrozit ochii mari, și mai mari, pe măsură ce înțelegea. Precis ar fi căscat și gura, dacă nu i-ar fi fost sfărâmată falca. *Puțin probabil* să mor? Nici nu-i trecuse prin minte că rana i s-ar fi putut infecta. *Infecție?* Chiar în gură?

– Nu te ajut nicicum, nu? șopti Logen.

Jezal își acoperi ochii cu brațul cel zdravăn și încercă să plângă fără să-și facă rău. Umerii începură să-i tremure în ritmul suspinelor mute.

Făcuseră popas pe malul unui lac întins. Apă agitată și cenușie sub un cer vinețiu și înnorat. Apă mohorâtă, cer mohorât, și apă și cer parcă pline de taine, pline de amenințări. Valuri furioase loveau prundișul rece. Păsări furioase croncăneau deasupra apei. Durerea furioasă pulsa în fiece ungher al trupului lui Jezal și nu dădea semne că ar dori să

înceteze.

Ferro se lăsase pe vine în fața lui, încruntată, așa cum era mereu, și începuse să-i dea jos bandajele, în vreme ce Bayaz stătea în spatele ei și urmărea operațiunea. Se părea că Întâiul dintre Magi își revenise din toropeală. Nu explicase în niciun fel ce anume îi provocase starea aceea sau de ce își revenise atât de neașteptat, însă de arătat, nu arăta deloc bine. Părea mai bătrân ca niciodată, mult mai costeliv, și avea ochii îngropați în găvane, iar pielea îi era palidă, cumva mai subțire, transparentă parcă. Dar Jezal n-avea compasiune de prisos, cu atât mai puțin pentru inițiatorul acestui dezastru.

– Unde suntem? murmură el printre accese de durere.

Nu-l mai durea chiar atât de tare când vorbea, dar tot trebuia să aibă grijă să rostească rar cuvintele care-i ieșeau din gură îngroșate și împleticite, de parcă ar fi fost prostul satului.

Bayaz făcu un gest înspre întinderea de apă.

– Acesta este primul dintre cele trei lacuri. Suntem pe drumul spre Aulcus. Am trecut de jumătatea călătoriei noastre.

Jezal înghiți greu. Nu avea de ce să se declare teribil de liniștit la auzul acestor vești.

– Cât era de la…

– N-am cum să-ți scot bandajele dacă tot dai din buze, șuieră Ferro. Taci sau te las așa cum ești?

Jezal închise gura, iar ea îi desprinse cu grijă pansamentele, se uită la sângele maroniu de pe ele, îl mirosi, strâmbă din nas și le aruncă cât colo. Apoi se uită mânioasă la

gura lui. Jezal se simțea destul de speriat și îi cerceta cu atenție trăsăturile întrebându-se ce anume îi trecea prin minte. Și-ar fi dat dinții în schimbul unei oglinzi în momentul acela, presupunând că i-ar mai fi avut pe toți.

– Cât de rău arată? o întrebă încet, simțind pe limbă gustul propriului sânge.

Ochii lui Ferro aruncară fulgere spre el.

– Mă confunzi cu cineva căreia îi pasă.

Scoase un geamăt. Ochii i se umplură de lacrimi. Fu nevoit să-și ferească privirea și să clipească de câteva ori ca să nu înceapă să plângă de-a binelea. Clar, era un specimen jalnic. Fiu brav al Uniunii, ofițer curajos din Oastea Regelui, câștigător al Competiției de scrimă, nici mai mult, nici mai puțin, și nu putea să-și înfrângă plânsul.

– Ține asta, îl repezi Ferro.

– Îhî, șopti el încercând să-și înăbușe suspinele ca să nu i se simtă în tremurul glasului.

Ținu apăsat de obraz unul dintre pansamentele curate, în vreme ce Ferro îi trecea bandajul în jurul capului și pe sub bărbie, de jur împrejur, iar și iar, închizându-i bine gura.

– O să supraviețuiești.

– Ar trebui să mă bucur? bolborosi el.

Ea ridică din umeri și îi întoarse spatele.

– Sunt mulți care nu scapă.

Jezal aproape că îi invidie pe aceștia când îi urmări mersul maiestuos prin iarba plecată de vânt. Cât își dorea să fie și Ardee aici. Își aminti cum arăta atunci când o văzuse ultima dată, cum își ridicase spre el surâsul șugubăț în ploaia blândă. Niciodată nu i-ar fi întors spatele și nu l-ar fi lăsat așa, neajutorat și suferind. I-ar fi șoptit vorbe dulci, i-ar fi

mângâiat obrajii, l-ar fi privit lung cu ochii ei cei negri, l-ar fi sărutat ușor și… spanacuri sentimentale. Probabil că-și găsise deja pe altcineva, vreun alt idiot pe care să-l întărâte, să-l tachineze și să-l nenorocească, apoi să-l uite pentru totdeauna. Se supuse la chinuri îngrozitoare închipuindu-și-o cum râde la glumele altui bărbat, cum surâde altui bărbat, cum sărută buzele altui bărbat. Nici vorbă să-l mai vrea așa cum arăta acum, măcar de asta era convins. Nimeni nu l-ar mai vrea. Simți că buzele încep iarăși să-i tremure și că lacrimile îi înțeapă ochii.

– Știi tu, din când în când, toți vestiții eroi din vechime – regii cei mari, generalii de seamă – toți au întâmpinat obstacole.

Jezal ridică privirea. Aproape uitase că Bayaz era acolo.

– Suferința îl face mai puternic pe om, băiete, la fel cum ciocanul la forjă face sabia mai ascuțită.

Bătrânul se strâmbă de durere când se așeză pe vine lângă Jezal.

– Oricine poate dovedi multă încredere în fața succesului sau în fața încercărilor facile. Însă pe noi ne definește felul în care reacționăm în fața obstacolelor și vicisitudinilor. Autocompătimirea merge mână în mână cu egoismul, și nici o altă trăsătură a vreunui conducător nu este mai deplorabilă. Egoismul este pentru copii și pentru cei întârziați la minte. Un mare conducător îi pune pe ceilalți înaintea sa. Te va surprinde că vei putea să-ți înduri mai ușor necazurile dacă te vei purta așa. Dacă vrei să ajungi să te porți ca un rege, nu trebuie să faci nimic altceva decât să te porți cu ceilalți de parcă ei ar fi regi.

Și puse mâna pe umărul lui Jezal. Poate că intenționase să-l liniștească prin gestul acesta părintesc, însă mâna îi tremura mult prea tare. Bayaz rămase nemișcat preț de câteva clipe, ca și cum nu ar fi avut suficientă energie să și-o ridice, apoi se îndreptă încet și plecă de lângă Jezal clătinându-se pe picioare.

Cavalerul privi în gol în urma lui. Doar cu câteva săptămâni în urmă, ar fi spumegat la auzul unei asemenea predici. Acum însă stătea bleg și smerit și încerca să-i pătrundă înțelesurile. Nici nu mai avea habar cine anume era el. Și era greu să păstreze atitudinea de superioritate atâta vreme cât depindea pe de-a întregul de cei din jur. De cei despre care avusese o părere atât de proastă până de curând. Nu mai încerca să se mintă singur. Ar fi murit fără doftoriceala empirică a lui Ferro și fără îngrijirea neîndemânatică a lui Nouădegete.

Nordicul începuse să se agite. Cizmele lui striveau prundișul. Venise vremea să se întoarcă la căruță. Venise vremea să mai fie hurducat și zgâlțâit. Venise vremea să simtă mai multă durere. Jezal scoase un oftat lung, tremurat, văicărit, dar se opri la jumătatea lui. Plângerea de milă era pentru copii și pentru cei întârziați la minte.

– Haide, știi ce avem de făcut.

Jezal se aplecă, iar Nouădegete îl ridică în brațe fără să se opintească, fără să sufle greu, și-l azvârli fără prea multă ceremonie în spatele căruței, printre sacii cu merinde. Când vru să se îndepărteze, Jezal îl apucă de mâna cea mare și știrbă, iar nordicul se întoarse spre el, cu fruntea încrețită de mirare. Jezal încercă să-și înăbușe emoția.

– Mulțumesc, șopti el.

– Pentru ce, pentru asta?

– Pentru tot.

Nouădegete îl privi lung, apoi ridică din umeri.

– Nu-i mare lucru. Dacă te porți cu oamenii așa cum ți-ai dori să se poarte ei cu tine, n-ai cum să greșești. Vorbele astea le știu de la tata. I-am uitat sfatul ceva vreme și am făcut unele lucruri de care îmi pare rău, oftă el. Oricum, nu strică să încerci. În cele din urmă experiența m-a învățat că ajungi să capeți ceea ce ai oferit.

Se îndreptă spre cal, iar Jezal se uită gânditor la spatele lui lat. Să te porți cu oamenii așa cum ți-ai dori să se poarte ei cu tine. Ar fi putut să afirme cu toată sinceritatea că el s-a purtat măcar o dată în viața lui așa? Se adânci în gânduri în vreme ce căruța porni din loc, cu osiile scârțâind. Pe măsură ce își trecea în revistă viața, devenea tot mai conștient de cât de egoist și nesimțit fusese.

Se purtase urât cu cei mai tineri, îi împinsese la rele pe cei în vârstă. Deseori storsese bani de la prieteni care nu-și permiteau să-i piardă, profitase de fete și le trimisese la plimbare după aceea. Nici măcar o dată nu-i mulțumise prietenului său, West, pentru tot ce făcuse pentru el. Ba chiar s-ar fi culcat bucuros cu sora lui, dacă ea ar fi fost de acord. Cu groază din ce în ce mai mare își dădu seama că nu-și putea aminti nici măcar de un singur lucru dezinteresat pe care să-l fi făcut vreodată.

Se foi stânjenit pe sacii cu nutreț. În cele din urmă, ajungi să capeți exact ceea ce dai, iar o purtare cuviincioasă nu costă absolut

nimic. De acum înainte avea să se gândească mai întâi și mai întâi la ceilalți. Îi va trata pe toți ceilalți ca pe niște egali. Mai încolo, bineînțeles. Va avea suficient timp să devină un om mai bun atunci când va fi din nou în stare să mănânce. Atinse bandajul de pe obraz, se scărpină, fără să-și dea seama ce face, apoi își impuse să se oprească. Bayaz mergea călare chiar în spatele căruței, uitându-se la apă.

– Ai văzut? îl întrebă Jezal în șoaptă.

– Ce să văd?

– Asta, arătă spre obrazul lui.

– A, aia. Da, am văzut-o.

– Cât de rău e?

Bayaz își lăsă capul strengărește pe un umăr.

– Știi ceva? Una peste alta, cred că-mi place.

– Îți place?

– Poate că nu chiar acum, dar îți vor fi scoase firele, falca o să se dezumfle, vânătăile vor dispărea, iar crustele vor cădea. Cred că obrazul tău nu-și va mai recăpăta niciodată forma pe care o cunoști și, desigur, dinții nu-ți vor mai crește la loc, dar nu am nicio îndoială că farmecul tău de băiețandru va fi înlocuit de un aer mai aspru, mai periculos, mai misterios. Oamenii respectă acei bărbați care arată că au trecut prin bătălii, iar înfățișarea ta nu va fi deloc distrusă. Ba chiar îndrăznesc a spune că fetele vor fi leșinate după tine dacă le vei da motive.

Dădu din cap dus pe gânduri.

– Da. Una peste alta, cred că această pățanie îți va fi de folos.

– De folos? murmură Jezal cu mâna la falca bandajată. La ce?

Dar mintea lui Bayaz plecase aiurea.

– Știi, Harod cel Mare avea o cicatrice pe obraz, și nu i-a dăunat niciodată. Bine, nu se vede pe statui, dar în viața reală, oamenii l-au respectat încă și mai mult. Nemaipomenit bărbat a fost acest Harod. Avea faima de a fi drept și cinstit, și chiar așa și era cel mai adesea. Însă știa cum să fie exact pe dos dacă o cereau împrejurările, chicoti Magul ca pentru sine. Ți-am povestit că și-a invitat cei mai mari dușmani la tratative? Până la lăsarea serii, a reușit să-i facă să se certe unul cu celălalt și apoi s-au distrus reciproc în luptă. Iar el și-a revendicat victoria împotriva amândurora, fără măcar să scoată sabia din teacă. Vezi tu, știa că Ardlic avea o soție foarte frumoasă…

Jezal se lăsă pe spate în căruță. Mai auzise povestea, dar parcă nu avea niciun rost să-i amintească asta lui Bayaz. De fapt, chiar îi făcea plăcere s-o mai asculte o dată. Oricum, nu avea nimic mai bun de făcut.

Îl liniștea vocea monotonă a bătrânului, mai ales acum când soarele începuse să iasă de după nori. Și, dacă nu vorbea, aproape că nici nu-l mai durea gura.

Așa că se culcă la loc pe sacul cu paie, cu capul pe o parte, în legănatul blând al căruței, și privi la locurile pe lângă care treceau. Privi la vântul care se juca în iarbă. Privi la soarele oglindit în apă.

Pas cu pas

West urca scrâșnind din dinți spre marginea râpei.

Avea degetele amorțite și slăbite și îi tremurau amarnic de cât se agățase de pământul rece, de rădăcinile înghețate ale copacilor, de zăpada înghețată. I se crăpaseră buzele, nasul îi curgea încontinuu, îl usturau înfiorător nările. Când inspira, simțea înțepături în gât și în plămâni, iar când expira, scotea pe gură aburi denși și la fel de usturători. Se tot întreba dacă nu care cumva luase cea mai proastă decizie din viață atunci când îi dăduse haina lui Ladisla. Probabil că da. Desigur, prima decizie proastă luată fusese atunci când îi salvase viața nemernicului ăluia egoist.

Niciodată nu-și imaginase că ar putea fi atât de îngrozitor de obosit, nici măcar pe vremea când se antrena câte cinci ore pe zi pentru Competiție. În comparație cu Treicopaci, Lordul Mareșal Varuz părea un șef caraghios de blânduț. West era trezit fără prea multă tevatură în fiecare dimineață înainte de ivirea zorilor și nu i se permitea să se odihnească înainte ca ultima geană de lumină să se stingă pe cer. Dar nordicii ăștia erau niște mașinării. Absolut toți. Ca ciopliți în lemn, ei nu oboseau niciodată, nu simțeau nicio durere. Pe West îl dureau toți mușchii din cauza ritmului infernal de mers pe care i-l impuneau. Era plin de vânătăi și de zgârieturi din cauza celor o sută de căderi și cățărări. În cizmele ude, tălpile îi erau carne vie și pline

de bășici. În plus, reapăruse pulsarea bine cunoscută în tâmple, urmând ritmul respirației lui laborioase, îmbinându-se nefericit cu fierbințeala rănii din scalp.

Era rău că trebuia să îndure frigul, suferința și oboseala, însă mult mai greu de suportat era senzația copleșitoare de vină, și de rușine, și de neputință care îl zdrobea tot mai tare și mai tare cu fiecare pas făcut. Îl trimiseseră cu Ladisla tocmai pentru a-l feri pe Prinț de nenorociri. Iar rezultatul a fost un dezastru inimaginabil de mare. O întreagă divizie masacrată. Câți copii au rămas fără tați? Câte femei fără soți? Câți părinți fără fii? Își spunea, pentru a mia oară, că ar fi trebuit să încerce să facă mai mult. Și își încleșta frustrat pumnii sleiți. Dacă ar fi reușit să-l convingă pe Prinț să nu traverseze râul, oamenii aceia nu ar fi murit. Atât de mulți oameni. Atât de mulți morți. Nici măcar nu știa dacă să-i fie milă de ei sau să-i invidieze.

– Pas cu pas, șopti pentru sine, urcând râpa.

Nu aveai cum să te raportezi altfel la situație. Dacă strângeai tare din dinți și făceai pași mari, puteai ajunge oriunde. Pas cu pas. Mai întâi un pas vinovat, epuizat, înghețat, îndurerat. Apoi un altul. La fel. Ce altceva să faci?

Nici nu ajunseră bine în vârful dealului, că Prințul Ladisla se și trânti la rădăcina unui copac, așa cum făcea la fiecare oră. Cel puțin la fiecare oră.

– Te rog, colonele West! gâfâi el, iar aburii respirației îi conturară obrajii bucălați. Aidoma unui țânc, avea două dâre lucitoare de muci deasupra buzei superioare. Nu pot să mai merg! Ai milă și spune-le… spune-le să se

oprească!

West înjură în barbă. Și așa nordicii erau destul de iritați de întreaga situație și nu mai încercau să ascundă asta, dar, fie că-i plăcea sau nu, Ladisla era totuși comandantul lui. Fără a mai pune la socoteală faptul că era și moștenitorul tronului. N-avea cum să-i ordone să se ridice de acolo.

– Treicopaci! hârâi el.

Bătrânul războinic se încruntă la el.

– Ai face bine să nu-mi ceri să ne oprim, flăcău.

– Trebuie.

– În numele celor morți! Iarăși? Voi, Sudicii, n-aveți deloc sânge în voi! Nu-i de mirare că v-a tras-o Bethod. Și dacă nu aveți de gând să învățați să mărșăluiți, o să v-o tragă din nou, crede-mă când îți spun!

– Te rog. O clipă doar.

Treicopaci se uită scârbit la Prințul căzut lat și clătină din cap.

– Fie. Odihniți-vă un minut dacă asta vă va face să mergeți mai repede, dar să nu vă intre în obicei, auzi? N-am făcut nici jumătate din cât ne-am propus să facem azi, dacă vrem să fim înaintea lui Bethod, spuse el și plecă furios să-și verse nervii pe Copoi.

West se lăsă pe vine, dezmorțindu-și degetele de la picioare, suflând în mâinile făcute căuș. Și-ar fi dorit să se poată întinde pe jos ca Ladisla, dar experiența îl învățase că, odată ce te-ai oprit din mișcare, te va durea mult mai rău când vei porni din nou. Pike și fiica lui stăteau de pază în apropiere, răsuflând aproape normal. Dovadă clară, în cazul că ar fi avut nevoie de una, că lucrul cu metalele într-o colonie de deținuți te pregătea mai bine pentru înotul prin noroaiele unui

ținut sălbatic decât o viață de tihnă neîntreruptă.

Se pare însă că Ladisla avea o oarecare idee despre ce-i trecea prin minte și spuse fără să gândească:

– Nici nu-ți poți da seama cât de greu îmi este.

– Nu, firește că nu! se răți West rămas fără pic de răbdare. Acum mai trebuie să-mi cari și haina!

Prințul dădu nedumerit din pleoape, apoi își coborî privirea la pământul jilav, încleștându-și maxilarele.

– Ai dreptate. Îmi pare rău. Firește că-mi dau seama că-ți datorez viața. Dar, înțelege-mă, nu sunt deprins cu așa ceva. Deloc nu sunt.

Trase de reverele jegoase și zdrențuite și scoase un chicotit amărât.

– Mama îmi spunea mereu că trebuie să încerc să arăt cât se poate de bine în orice ocazie. Mă întreb ce ar zice dacă m-ar vedea acum.

Cu toate acestea, West observă că Prințul nu avea nici cea mai mică intenție să-i înapoieze haina.

Ladisla își vârî capul între umeri.

– Cred că trebuie să-mi asum o parte din vină pentru toată această poveste.

O parte? West ar fi fost extrem de bucuros să-i facă cunoștință cu „o parte” din cizma lui.

– Ar fi trebuit să te ascult, colonele. Tot timpul am știut asta. Păi, nu e prudența cea mai bună politică în vreme de război? Acesta a fost mereu motoul meu. Dar tâmpitul ăla de Smund m-a îndemnat să acționez nesăbuit. Idiotul!

– Lordul Smund și-a jertfit viața, șopti West.

– Păcat că nu și-a jertfit-o mai devreme ca să nu ne bage în beleaua asta! mârâi Prințul, iar buzele îi tremurară din pricina nervozității. Ce crezi că vor spune cei de-acasă despre toată chestia asta, West? Ce crezi că vor spune despre mine?

– Nu am nici cea mai vagă idee, Înălțimea Voastră.

Deja se spuseseră multe adevăruri dure. West încercă să-și înăbușe furia și să se pună în locul lui Ladisla. Tânărul era atât de puțin pregătit să facă față unei asemenea situații, era atât de lipsit de resurse, atât de dependent de toți ceilalți pentru absolut orice. Cea mai importantă decizie din întreaga lui viață avusese de-a face cu pălăria pe care trebuia să o poarte la o anumită ocazie sau la alta, iar acum trebuia să accepte responsabilitatea pentru mii de morți. Normal că habar nu avea ce să facă acum.

– Măcar de n-ar fi fugit, își încleștă Ladisla pumnii și lovi iritat cu piciorul într-o rădăcină de copac. De ce n-au rămas să lupte, jigodiile lașe? De ce n-au luptat?

West închise ochii și făcu tot ce-i stătea în putere să ignore frigul, foamea, durerea și să alunge furia care-i clocotea în piept. Așa se întâmpla mai mereu. Tocmai atunci când Ladisla începea să-i stârnească ceva simpatie, tocmai atunci când începea să-l înduioșeze, scăpa câte o propoziție dezgustătoare retrezindu-i antipatia.

– Nu am de unde să știu, Înălțimea Voastră, reuși el să articuleze printre dinți.

– Gata, bombăni Treicopaci, v-a ajuns! În picioare și să nu aud nicio șoaptă!

– Doar nu pornim din nou, colonele?

– Mă tem că trebuie.

Prințul oftă și se ridică cu greu în picioare.

– Sincer, West, nu înțeleg cum de oamenii ăștia nu obosesc niciodată.

– Pas cu pas, Înălțimea Voastră.

– Firește, murmură Ladisla, împleticindu-se printre copaci, în urma celor doi deținuți. Pas cu pas.

West își dezmorți picioarele, apoi vru să-i urmeze, când simți cum o umbră uriașă cade asupra lui. Ridică ochii și îl văzu pe Dow cel Negru care i se pusese în față, blocându-i drumul și rânjindu-i cu toți dinții. I-l arătă cu un semn al capului pe Prințul care abia se mișca.

– Vrei să ți-l omor? mârâi el în limba nordicilor.

– Dacă te atingi de vreunul dintre ei… scuipă West vorbele înainte să se hotărască ce anume avea de gând să spună. O să…

– Da?

– O să te omor eu pe tine.

Ce altceva să spună? Se simțea ca un copil proferând amenințări ridicole în curtea școlii. O curte teribil de rece și de primejdioasă. Și dând din gură în fața unui copil de două ori cât el.

Doar că Dow își rânji din nou colții.

– Teribil temperament pentru un slăbănog. Și uite cum am început să vorbim numai despre omoruri. Sigur ai suficient sânge în tine?

West făcu un efort să pară mai înalt, mai falnic, chestie deloc ușoară pentru un biet om care stă într-o râpă și e cocârjat de oboseală. Dacă trebuie să calmezi o situație periculoasă, nu trebuie să-ți arăți teama, indiferent cât de

mare este aceasta.

– Ce-ar fi să mă pui la încercare?

Dar vocea îi sună jalnic chiar și în propriile-i urechi.

– S-ar putea s-o fac.

– Atunci să mă anunți din timp. N-aș vrea să pierd ocazia.

– Nu-ți face griji, șopti Dow întorcându-i spatele și scuipând înspre tufe. O să-ți dai seama atunci când ai să te trezești cu gâtul tăiat.

Și nordicul urcă mai departe râpa noroioasă, cu mișcări mai lente, ca și cum ar fi vrut să demonstreze că nu era speriat. West își dorea să poată spune același lucru și despre el însuși. Căci lui personal îi bătea inima în urechi. Se târî după ceilalți, trecu de Ladisla și o ajunse din urmă pe Cathil.

– Ești bine? o întrebă.

– Mi-a fost și mai rău, îi răspunse fata măsurându-l cu privirea. Tu cum te simți?

Dintr-odată, West înțelese în ce hal trebuie să fi arătat. Brațele îi erau înfășurate într-un sac vechi și găurit, tras peste uniforma jegoasă. Își strânsese centura pe deasupra lui și scosese prin una din găuri sabia cea grea care îl lovea acum peste picior. Îl mâncau fălcile de la barba crescută de câteva zile și îi clănțăneau de frig și suferință. Și avea certitudinea că fața lui era o combinație de rozaliu furios și cenușiu cadaveric. Își vârî mâinile la subsuori și schiță un zâmbet trist.

– Mi-e frig.

– Se vede. Poate că ar fi fost mai bine să-ți păstrezi haina.

La replica asta se văzu nevoit doar să dea din cap. Se uită la spinarea lui Dow printre ramurile pinului din apropiere și își drese

vocea.

– Nu te-a… necăjit niciunul, nu-i așa?

– Să mă necăjească?

– Știi tu…, murmură el cu foarte multă jenă, ești femeie și ești în mijlocul tuturor acestor bărbați, iar ei nu prea sunt obișnuiți cu așa ceva. Și uite cum se holbează la tine tipul ăla, Dow. Nu știu ce…

– Foarte frumos din partea ta, colonele, însă nu-mi fac griji. Mi-e greu să cred că vor face altceva decât să se holbeze și, crede-mă, am avut de-a face cu chestii mult mai rele.

– Există ceva mai rău decât el?

– În prima tabără în care am fost vreodată în viața mea, m-a plăcut comandantul. Probabil că pielea mea încă mai licărea a viață bună și îndestulată. M-a înfometat ca să capete ceea ce își dorea atât de mult. Am rezistat cinci zile fără strop de mâncare.

West se înfioră.

– Și a fost suficient cât să-l facă să renunțe?

– Oameni ca ăștia nu renunță. Nu am fost capabilă să rezist mai mult de cinci zile. Apoi… faci ce trebuie să faci.

– Adică…

– Ce trebuie să faci, ridică fata din umeri. Nu sunt mândră de ce am făcut, dar nici nu-mi este rușine. Află de la mine că nici mândria, nici rușinea nu te pot face om liber. Nu regret nimic altceva decât acele cinci zile când mi-a fost foame, acele cinci zile când aș fi putut să mănânc după pofta inimii. Faci exact ce trebuie să faci. Nu contează cine ești. Odată ce începi să flămânzești…

Și ridică din nou din umeri.

– Tatăl tău cum s-a descurcat?

– Pike? ridică tânăra privirea la deținutul cu fața arsă care mergea în fața lor. E om

bun, dar nu suntem rude. Nu știu ce s-a ales de familia mea. Probabil că, dacă rudele mele mai trăiesc, s-au împrăștiat pe toată suprafața Engliei.

– Deci…

– Uneori, dacă spunem că suntem rude, oamenii reacționează diferit. Ne-am scos reciproc din multe necazuri. Și, dacă Pike n-ar fi insistat, probabil că și acum ciocăneam la metale în lagăr.

– Iar în schimb acum te bucuri de această minunată plimbare în aer liber.

– Îhî. Te descurci cu ce ai la dispoziție.

Își înfipse bărbia în piept și grăbi pasul printre copaci. West o urmări cum se îndepărtează. Avea ceva sânge în ea, ar fi spus nordicii. Iar Ladisla ar fi avut de învățat din hotărârea ei mută. West privi peste umăr la Prinț care se împleticea grațios prin zloată, cu o încruntătură bosumflată întipărită pe chip. Oftă, iar aburii respirației îi atinseră obrajii. Era prea târziu ca Ladisla să învețe ceva.

O masă nenorocită alcătuită dintr-o bucată de pâine veche și o cană cu zeamă rece de la o fostă tocană. Treicopaci nu le-a dat voie să facă focul, cu toate rugămințile lui Ladisla. Era prea mare riscul de a fi văzuți. Așa că s-au așezat pe jos, în pâlpâirea penumbrei, puțin mai departe de locul unde se odihneau nordicii. Le făcea bine să vorbească, fie și pentru a uita de frig, de durere și de disconfort. Fie și pentru a-și opri dinții din clănțănit.

– Parcă mi-ai spus că ai luptat în Kanta, Pike? În război?

– Da. Ca sergent, încuviință încet Pike din

cap, iar ochii îi sclipiră straniu pe chipul ars, fără trăsături. Greu de crezut acum că înnebuneam din cauza căldurii.

West scoase un gâlgâit. Ca un hohot trist de râs.

– În ce unitate?

– În primul regiment al cavaleriei din Oastea Regelui, sub comanda colonelului Glokta.

– Dar acela a fost regimentul meu!

– Știu.

– Nu-mi aduc aminte de tine.

Lui West i se păru că arsurile de pe fața lui Pike își schimbară forma semănând cu o încercare de surâs.

– Pe vremea aceea arătam altfel. Eu mi-aduc aminte de tine, Locotenente West. Oamenii țineau la tine. Aveai suflet bun și spuneau că-ți pot împărtăși orice problemă.

West încercă să-și stăpânească emoția. Acum nu prea mai era în stare să rezolve probleme. Doar să le provoace.

– Și cum de-ai ajuns în lagăr?

Pike și Cathil făcură un schimb iute de priviri.

– Deținuților nu li se pun asemenea întrebări.

– Oh, West își plecă privirea și își frecă mâinile, îmi pare rău. N-am vrut să te supăr.

– Nu m-ai supărat, spuse Pike trăgând aer pe nas și frecându-se la marginea lui arsă. Am făcut niște greșeli. Și atât. Hai s-o lăsăm baltă. Pe tine te așteaptă cineva acasă?

West tresări și își încrucișă brațele peste piept.

– Am o soră acasă, în Adua. E… e mai complicat.

Și i se păru că e mai bine să încheie

subiectul.

– Dar tu?

– Am avut o nevastă. Când m-au trimis în lagăr, nu a vrut să mă însoțească. Multă vreme am urât-o pentru asta, dar știi ce? Cred că aș fi făcut la fel dacă aș fi fost în locul ei.

Ladisla apăru dintre copaci, ștergându-și mâinile de poalele hainei lui West.

– Ce bine e acum! Probabil că nu mi-a priit carnea aia pe care am mâncat-o dimineață.

Se așeză între West și Cathil, iar fata se strâmbă de parcă cineva tocmai ar fi descărcat o roabă cu balegă lângă ea. Era evident pentru oricine că nu se puteau suferi.

– Despre ce povestim?

– Pike povestea despre soția lui…

– Da? Firește că sunteți la curent cu faptul că sunt logodit și mă voi căsători curând cu Prințesa Terez, fiica Marelui Duce Orso de Talins. Frumusețea ei este renumită în întreaga lume…

Vocea i se stinse treptat și privi încruntat la copacii întunecați, de parcă și-ar fi dat seama cât de stranii păreau asemenea conversații în ținuturile sălbatice ale Engliei.

– Deși am început să cred că ea nu-i tocmai încântată de acest aranjament matrimonial.

– Nici nu-mi pot da seama de ce oare, murmură Cathil, luându-l peste picior pentru a zecea oară în seara aceea.

– Sunt moștenitorul tronului! se burzului Prințul, iar într-o bună zi voi deveni regele tău! N-ar fi rău dacă m-ai trata cu un dram de respect!

Fata îi râse în nas.

– Nu am țară și nici rege și, cu siguranță, nici pic de respect pentru tine.

Ladisla rămase cu gura căscată de atâta

indignare.

– Nu-ți permit să vorbești așa cu mine…

Dow cel Negru se ivi lângă ei parcă de nicăieri.

– Închide-i fleanca aia împuțită, mârâi el în limba nordică, împungând aerul cu degetul lui cel gros. Bethod are urechi pretutindeni! Spune-i să nu mai dea din limbă dacă nu vrea să rămână fără ea!

– Vrea să nu mai vorbim, Înălțimea Voastră, traduse West în șoaptă.

Prințul încercă să-și înghită furia.

– Măcar atât am înțeles și eu.

Și el, și Cathil își vârâră capetele între umeri și se priviră cu ură fără să mai scoată o vorbă.

West stătea întins pe spate și privea la fulgii de zăpadă care cădeau dincolo de cizmele lui. Cathil dormea lipită de el într-o parte, iar Copoiul se întinsese în partea cealaltă. Toți ceilalți dormeau strânși unul în altul acoperiți cu o pătură mare și puturoasă. Toți în afară de Dow care stătea de veghe. Uluitor cum un asemenea frig reușea să-i apropie pe oameni.

Din capătul grupului se auzea un sforăit bubuitor. Poate Treicopaci, sau poate Tul. Copoiul se zvârcolea în somn, tresărea, se întindea și scotea sunete fără sens. Respirația lui Ladisla era hârâitoare și lipsită de vlagă. Aproape toți adormiseră de îndată ce își puseseră capul jos.

Însă West nu putea să doarmă. Se tot gândea la dificultățile cu care se confruntau, la pericolele îngrozitoare care îi pândeau. Și nu doar pe ei. Fără doar și poate că Mareșalul Burr era pe acolo pe undeva, prin pădurile

Engliei, grăbindu-se spre sud ca să le vină în ajutor, fără să știe că va cădea într-o capcană. Fără să știe că Bethod îl aștepta.

Situația era cumplită, dar, în ciuda logicii, West se simțea cu inima ușoară. Pentru că aici lucrurile erau mult mai simple. Nu avea lupte zilnice de purtat, nici prejudecăți de învins, și nu trebuia să se gândească ce va fi peste o oră. Pentru prima dată după luni bune se simțea cu adevărat liber.

Tresări și își întinse picioarele obosite. Cathil își schimbă poziția și își puse capul pe umărul lui, culcându-și obrazul pe uniforma lui jegoasă. Îi simțea căldura respirației pe față, căldura trupului prin haine. O căldură plăcută. Efectul era umbrit doar de duhoarea de sudoare și pământ jilav și de Copoiul care îi schelălăia și îi bodogănea în cealaltă ureche. West închise ochii cu un surâs vag pe chip. Poate că totul se va sfârși cu bine. Poate că încă mai avea o șansă se devină erou. Dacă ar reuși să-l ducă pe Ladisla în viață la Lordul Mareșal Burr.

Vorbe în vânt

Ferro călărea mai departe, atentă la toate din jur. Încă mai urmau cursul apei întunecate, vântul rece încă îi mai învolbura hainele, haosul încă mai stăpânea cerul amenințător, dar ținutul începuse să se schimbe. Perfect plat doar cu puțin înainte, era acum înțesat de dealuri și de depresiuni tainice. Acolo se puteau ascunde dușmanii, iar ei nu-i plăcea ideea asta. Nu pentru că i-ar fi fost teamă, căci Ferro Maljinn nu se temea de nimeni. Dar trebuia să fie mult mai atentă, să aibă toate simțurile treze, să poată observa urmele celor care trecuseră pe acolo, să-și poată da seama dacă îi pândește cineva.

Era pur și simplu o chestiune de bun-simț.

Și iarba se schimbase. Se obișnuise să o vadă pretutindeni, înaltă și unduind în bătaia vântului, însă aici era scurtă și uscată, galbenă ca paiele. Iar cu cât înaintau mai mult, cu atât devenea încă și mai scurtă. Astăzi văzuseră multe petice chele de pământ. Pământ sterp, unde nu creștea nimic. Pământ gol, ca țărâna din Ținuturile Haine.

Pământ mort.

Mort din niciun motiv evident. Se uită încruntată la câmpia zbârcită care se întindea până la dealurile din depărtare, linie zimțată deasupra orizontului. Nu se mișca nimic în spațiul acesta imens. În afară de ei și de norii nervoși. Și de o pasăre care plutea deasupra, în înalturi, aproape nemișcată în văzduh și doar aripile negre cu pene lungi vibrau aproape imperceptibil.

– Prima pasăre pe care o văd de două zile, mârâi Nouădegete, uitându-se bănuitor la ea.

– Îhî, fu Ferro de acord. Păsările au mai multă minte decât noi. Ce căutăm aici?

– N-avem unde altundeva să mergem.

Dar Ferro avea unde merge. Oriunde se aflau gurkieni de omorât.

– Vorbește în numele tău.

– De ce? Nu cumva prietenii din Ținuturile Haine te așteaptă cu nerăbdare să te întorci acasă? Și te pomenesc zi și noapte? Oare unde a dispărut Ferro? Suntem toți triști de când a plecat.

Și fornăi ca la o glumă bună.

Ferro nu înțelegea ce e de râs.

– Nu putem fi cu toții la fel de îndrăgiți ca tine, pufni la rândul ei. Sunt convinsă că se va da o petrecere în cinstea ta atunci când te vei întoarce în Nord.

– O, da, va fi o petrecere, sigur că va fi. De îndată ce mă vor spânzura.

Cugetă câteva clipe la aceste vorbe, privindu-l din colțul ochilor. Privindu-l fără să fie nevoită să-și miște capul, astfel încât, dacă s-ar fi întâmplat ca el să se uite la ea, să se poată preface că ar fi avut privirea ațintită înainte. Acum, că se obișnuise cu el, trebuia să admită că acest alb uriaș nu era chiar atât de rău. Luptaseră împreună de mai multe ori, iar el luptase bine. Stabiliseră să se îngroape unul pe celălalt dacă va fi cazul și avea încredere în el că-și va ține promisiunea. Arăta ciudat și vorbea ciudat și nu se întâmplase încă să promită că va face ceva și să nu se țină de cuvânt, iar asta îl făcea să fie unul dintre cei mai grozavi bărbați pe care îi întâlnise vreodată. Desigur că nici prin minte nu-i trecea să-i spună sau să-i dea cumva de

înțeles că așa gândește.

Pentru că atunci o va dezamăgi.

– Vrei să zici că n-ai pe nimeni? îl întrebă ea.

– Doar dușmani.

– Și de ce nu te lupți cu ei?

– Să mă lupt? Lupta asta m-a costat tot ce am avut vreodată, spuse și îi arătă palmele goale. Am rămas doar cu un renume prost și cu o mulțime de oameni care ar da orice ca să mă ucidă. Să mă lupt? Ha! Cu cât te lupți mai bine, cu atât ajungi mai rău. Am plătit-o câtorva și recunosc că m-am simțit excelent, însă sentimentul ăsta nu a durat. Răzbunarea nu-ți ține de cald noaptea, ăsta-i adevărul. Se pune prea mult preț pe răzbunare. Dar răzbunarea singură nu-i de ajuns. Mai ai nevoie și de altceva.

Ferro clătină din cap îndârjită.

– Aștepți prea mult de la viață, albule.

Nouădegete surâse.

– Și eu care credeam că tu aștepți prea puțin.

– Nu ai cum să fii dezamăgit dacă nu aștepți nimic.

– Dacă nu aștepți nimic, nici n-ai să capeți nimic.

Ferro se încruntă. Asta era problema cu discuțiile. Cumva reușeau s-o ducă acolo unde ea nu voia să meargă. Poate că nu prea avea experiență în domeniul acesta. Trase de frâie, își îmboldi calul cu călcâiele și se îndepărtă de Nouădegete și de ceilalți. Voia să fie singură.

Tăcere. Tăcerea era plictisitoare, dar măcar era sinceră.

Îi aruncă o privire furioasă lui Luthar care stătea în căruță, iar el îi răspunse cu un rânjet

tembel cât de larg îi îngăduiau bandajele de pe jumătate de față. Și el i se părea cumva diferit acum și nu-i plăcea asta. Ultima oară când îi schimbase pansamentele, îi mulțumise, iar asta fusese ceva ciudat. Lui Ferro nu-i plăceau mulțumirile. De obicei ascundeau ceva. O deranja să știe că făcuse ceva ce merita mulțumiri. Ajutorul dat altora putea conduce la prietenie. Iar prietenia putea conduce la dezamăgire. În cel mai fericit caz.

Și la trădare. În cel mai rău caz.

Acum Luthar îi spunea ceva lui Nouădegete care își dădu capul pe spate și râse ca prostul, speriindu-și calul și aproape căzând din șa. Bayaz se legăna satisfăcut pe calul său, urmărindu-l pe Nouădegete cum apucă hățul, iar în colțurile ochilor i se deschiseră evantaie de riduri de bucurie. Iritată, Ferro se îndepărtă și mai mult de ei.

Îi plăcuse mult mai mult când nu se puteau suferi. Atunci atmosfera glacială care domnea între ei era una cunoscută, una în care se simțea bine. Una pe care o putea înțelege. Încrederea, camaraderia, jovialitatea erau atât de departe în trecutul ei încât nici nu le mai ținea minte.

Și cui îi place necunoscutul?

Ferro văzuse o mulțime de morți la viața ei. Chiar ea ucisese o grămadă de oameni. Și îngropase mulți de una singură. Moartea era meseria ei și era și distracția ei preferată. Dar niciodată nu văzuse atâtea cadavre la un loc. Împrăștiate pretutindeni în iarba bicisnică. Coborî de pe cal și trecu printre ele. N-aveai cum să-ți dai seama cine se luptase cu cine, sau cine din ce tabără făcuse parte.

Toți morții seamănă între ei.

Cu atât mai mult când au fost jefuiți – când li s-au luat armurile și armele și mare parte din haine. Zăceau la grămadă, unul peste altul, în umbra alungită a unei coloane crăpate. Construcție distrusă, cu aspect străvechi, a cărei piatră fărâmițată se îngemăna cu iarba ofilită și era împestrițată de licheni. O pasăre mare și neagră stătea în vârf, cu aripile strânse, și holba la Ferro niște ochi ca mărgelele.

Cadavrul unei matahale de om era proptit de postamentul coloanei. În mâna fără viață încă mai strângea o săgeată frântă, iar sub unghii avea sânge negru și țărână neagră. Era foarte posibil să fi purtat un drapel, fu gândul lui Ferro. Se pare că toți soldații erau înnebuniți după steaguri. Iar ea nu fusese niciodată în stare să înțeleagă de ce. Nu puteai ucide pe cineva cu un steag. Nu te puteai apăra cu un steag. Cu toate acestea, bărbații erau topiți după steaguri.

– Ce mare tâmpenie, murmură ea încruntându-se la pasărea de pe coloană.

– Un măcel, spuse Nouădegete.

Bayaz gemu și își frecă bărbia.

– Dar cine s-a luptat și împotriva cui?

Ferro văzu cum Luthar face ochii mari în mijlocul chipului umflat. Părea îngrijorat. Quai stătea pe capră, chiar în fața lui, cu hățurile libere, privind inexpresiv la cadavrele din jur.

Femeia întoarse unul dintre trupuri și îl adulmecă. Piele deschisă la culoare, buze vinete, fără miros, deocamdată.

– Nu s-a întâmplat de prea multă vreme. Poate acum două zile.

– Și nu e nicio muscă? întrebă Nouădegete

uitându-se bănuitor la cadavre. Doar câteva păsări cocoțate pe ele le urmăreau mișcările.

– Nimic altceva decât păsări. Și nici măcar nu mănâncă. Straniu.

– Nu chiar, prietene!

Ferro ridică brusc capul. Un bărbat se apropia cu pași mari de ei, traversând iute câmpul de luptă. Un alb înalt, zdrențăros, cu o bucată de lemn noduros în mână. Păr vâlvoi și slinos, barbă lungă și încâlcită. Ochi bulbucați și strălucitori și sălbatici pe chipul cu riduri adânci. Ferro îl privi lung, nereușind să-și dea seama cum de ajunsese să se apropie atât de mult de ei fără ca ea să-l simtă.

La auzul glasului lui, păsările se ridicară de pe cadavre, dar nu se împrăștiară speriate, care încotro, ci zburară spre el, iar unele i se așezară pe umeri, altele începură să planeze în jurul capului său în cercuri largi. Ferro smulse o săgeată din tolbă și dădu să-și apuce arcul, dar Bayaz întinse brațul spre ea.

– Nu.

– Vedeți? îi întrebă albul înalt arătând spre coloana crăpată, iar pasărea din vârful ei i se așeză pe degetul întins. Coloana de o sută cincizeci de kilometri! Mai sunt o sută cincizeci de kilometri până la Aulcus!

Lăsă mâna jos, iar pasărea i se cățără pe umăr, alături de suratele ei și se potoli.

– Stați chiar la marginea ținutului mort! Nicio ființă nu poate veni aici dacă nu i-a fost sortit să vină!

– Bună ziua, frate! strigă Bayaz, iar Ferro își dosi supărată săgeata.

Alt Mag. Ar fi trebuit să bănuiască. Ori de câte ori doi din ăștia se adunau la un loc, precis urmau multe clămpăneli din buze, multe vorbe înșirate.

Adică multe minciuni.

– Marele Bayaz! răcni străinul apropiindu-se. Întâiul dintre Magi! Și păsările cerului, și peștii apelor, și fiarele pământului m-au înștiințat de sosirea ta, iar acum te văd cu propriii mei ochi și parcă tot nu-mi vine a crede. Ești aievea, oare? Binecuvântatele tale picioare pășesc oare pe acest pământ însângerat?

Își înfipse toiagul în pământ, iar pasărea cea mare și neagră îi coborî de pe umăr și se așeză în vârful lui, ținându-se strâns cu ghearele și bătând din aripi până își găsi echilibrul. Prudentă, Ferro făcu un pas înapoi cu mâna la cuțit. Nu avea de gând să lase vreuna din creaturile astea să se găinățeze pe ea.

– Zacharus, spuse Bayaz descălecând greoi. Iar lui Ferro i se păru că nu deslușește prea multă bucurie în glasul lui. Pari bine, sănătos, frate.

– Par istovit. Par istovit, și murdar, și furios. Așa par pentru că așa mă simt. Greu mai dă omul de tine, Bayaz. Te-am căutat de-a lungul și de-a latul câmpiei.

– Ne-am ascuns vederii cât am putut. Și aliații lui Khalul sunt pe urmele noastre.

Ochii lui Bayaz se aplecară asupra carnagiului.

– Tu ai făcut asta?

– Tânărul Glotus, aflat sub protecția mea, a făcut-o. E aprig ca un leu, drept îți spun, și e un împărat la fel de mare precum cei din vechime! L-a capturat pe cel mai mare rival, pe fratele lui, Scario, și l-a iertat, pufni Zacarus. Nu așa îl sfătuisem eu, dar tinerii de azi fac totul numai după capul lor. Ce vezi aici sunt ultimii oameni ai lui Scario. Cei care

nu au vrut să se predea.

Își flutură nepăsător mâna spre cadavre, iar pasărea flutură din aripi împreună cu el.

– Are și clemența limitele ei, remarcă Bayaz.

– Nu au vrut să intre în ținuturile moarte, așa că s-au hotărât să ne înfrunte aici și aici au și murit, la umbra coloanei de o sută cincizeci de kilometri. Glotus le-a luat stindardul celei de-a Treia Legiuni. Exact același stindard sub care a luptat Stolicus. Relicvă a Timpurilor Străvechi! Așa cum suntem noi, frate.

Dar Bayaz nu păru impresionat.

– O bucată de cârpă veche. Care nu le-a fost câtuși de puțin de folos amărâților ăstora. Nu ești mai bărbat dacă duci cu tine o zdreanță plină de molii.

– Poate că nu. Adevărul e că e foarte decolorată. Iar pietrele prețioase din broderie au fost de multă vreme smulse și vândute pe arme.

– În zilele astea pietrele prețioase sunt un lux, însă toată lumea are nevoie de arme. Unde este acum tânărul tău împărat?

– Pe drumul de întoarcere spre vest, fără a face un popas ca să-și incinereze morții. Se îndreaptă spre Darmium, să-l asedieze și să-l spânzure pe nebunul ăla de Cabrian de zidurile cetății. Poate după aceea vom avea, în sfârșit, pace.

Bayaz scoase un fornăit trist.

– Dar mai poți să-ți amintești ce înseamnă pacea?

– Ai fi surprins să afli cât de multe îmi amintesc, răspunse Zacharus, holbându-se la Bayaz cu ochii săi bulbucați. Dar ce se mai întâmplă în lumea largă? Ce mai face Yulwei?

– Stă cu ochii în patru, ca întotdeauna.

– Și ce mai știi de celălalt frate al nostru, oaia neagră a familiei, marele Profet Khalul?

Trăsăturile lui Bayaz se înăspriră.

– Devine din ce în ce mai puternic. S-a pus în mișcare. Simte că timpul lui a venit.

– Și, bineînțeles, tu intenționezi să-l oprești?

– Ce altceva să fac?

– Hmmm. Ultima oară când am auzit de el, Khalul era în sud, însă tu te îndrepți spre vest. Te-ai rătăcit, frate? N-ai să găsești nimic acolo, în afară de ruinele trecutului.

– Trecutul ascunde multă putere.

– Putere? Ha! Nu te-ai schimbat. Și ai niște tovarăși de călătorie tare ciudați, Bayaz. Firește, îl cunosc pe tânărul Malacus Quai. Cum o mai duci, povestitorule? îi strigă el ucenicului. Cum îți merge, vorbărețule? Cum se poartă fratele meu cu tine?

Quai rămase cocârjat în căruță.

– Destul de bine.

– Destul de bine? Doar atât? Măcar ai învățat să-ți ții gura. Cum de-ai reușit să-l înveți asta, Bayaz? Eu n-am putut să-l fac să tacă, oricât m-am străduit.

Bayaz se încruntă la Quai.

– N-a fost prea greu.

– Așa deci. Cum spunea Juvens? Cele mai bune lecții sunt acelea pe care le înveți singur.

Zacharus își propti ochii bulbucați asupra lui Ferro, iar păsările, toate ca una singură, își întoarseră mărgelele ochilor în aceeași direcție.

– Stranie ființă.

– Are sângele potrivit.

– Tot mai ai nevoie și de cineva care să fie

în stare să vorbească cu spiritele.

– El, făcu Bayaz un semn din cap spre Nouădegete.

Albul cel uriaș își făcuse de lucru cu șaua până în acel moment și ridică derutat privirea.

– El? se încruntă Zacharus.

Multă furie, își spuse Ferro, dar și ceva tristețe și teamă. Păsările de pe umerii și de pe capul lui, de pe vârful toiagului lui, se îndreptară și începură să bată din aripi și să chirăie.

– Ascultă-mă, până nu e prea târziu, frate. Renunță la toată prostia asta. Vin alături de tine împotriva lui Khalul. Alături de tine și de Yulwei. Toți trei împreună, ca în Timpurile Străvechi, împotriva Creatorului. Magii uniți. Am să te ajut.

Urmă o tăcere prelungă și riduri aspre acoperiră chipul lui Bayaz.

– Ai să mă ajuți? Ar fi trebuit să mă ajuți mai de mult, după prăbușirea Creatorului, când te-am implorat s-o faci. Poate că atunci am fi putut să distrugem nebunia lui Khalul înainte să prindă rădăcini. Acum tot Sudul e năpădit de Devoratori care se poartă de parcă ar fi la ei acasă, batjocorind pe față cuvântul sacru al învățătorului nostru! Dar cred că singuri noi trei nu mai suntem de ajuns acum. Și atunci ce ai să faci? Ai s-o convingi pe Cawneil să-și lase cărțile? Ai s-o cauți pe Leru în tot Cercul Lumii și ai s-o scoți la suprafață de sub piatra unde s-a târât? Ai să-l aduci înapoi pe Karnault din largul oceanului, sau pe Anselmi și pe Dintespart din ținutul morților? Magii uniți, spui? – și buzele lui Bayaz se strâmbară într-un rânjet sarcastic. A trecut vremea aceea, frate. Corabia aia a

plecat din port de mult timp și nu se va mai întoarce niciodată, iar noi nu suntem la bord!

– Înțeleg! șuieră Zacharus, bulbucându-și și mai mult ochii injectați. Și dacă vei găsi ceea ce cauți, ce ai să faci atunci? Chiar crezi că vei fi în stare să deții controlul? Ai îndrăzneala să-ți închipui că tu vei reuși acolo unde Glustrod și Kanedias și Juvens însuși au dat greș?

– Am învățat din greșelile lor.

– Nu prea cred! N-ai face decât să pedepsești o crimă cu una și mai gravă!

Buzele subțiri ale lui Bayaz deveniră parcă și mai subțiri, iar obrajii lui supți deveniră și mai supți. Nu de teamă, nu din cauza tristeții, ci pentru că și el era foarte furios.

– Nu eu am fost de vină pentru toate astea, *frate!* Am încălcat eu oare a Doua Lege? Am târât eu oare în sclavie jumătate din populațiile din sud doar ca să-mi satisfac orgoliul?

– Nu, dar toți avem partea noastră de vină, iar tu mai mult decât ceilalți. E straniu cum de eu sunt în stare să-mi amintesc lucruri pe care tu le omiți dinadins. Cum te-ai certat cu Khalul. Cum Juvens s-a hotărât să vă separe. Cum l-ai căutat pe Creator și l-ai convins să-ți împărtășească tainele lui.

Zacharus scoase un hohot de râs aspru, ca un cotcodăcit furios, iar păsările croncăniră și cârâiră împreună cu el.

– Cutez a spune că nu a avut niciodată intenția să-și împartă fiica cu tine, ce spui, Bayaz? Fiica Creatorului? Tolomei? Ai cumva loc în memorie pentru ea?

Ochii lui Bayaz aruncară săgeți de gheață.

– Poate că eu sunt de vină, șopti el. Atunci și rezolvarea trebuie să vină tot de la mine…

– Crezi că lui Euz i s-a năzărit să dea Prima Lege doar pentru că n-avea ce face? Crezi că Juvens a dus lucrul acesta la Marginea Lumii pentru că *nu e periculos?* E… e malefic!

– Malefic? pufni disprețuitor Bayaz. Cuvânt de speriat copiii. Cuvânt pe care-l folosesc cei ignoranți pentru cei care nu sunt de acord cu ei. Am crezut că ne-am dezbărat de asemenea idei cu multe secole în urmă.

– Dar riscurile…

– Hotărârea mea este luată, spuse Bayaz cu voce neclintită și aspră. De ani întregi mă gândesc la asta. Ai spus ce-ai avut de spus, Zacharus, dar nu-mi dai de ales. Încearcă să mă oprești, dacă simți că trebuie. Sau dă-te la o parte.

– Înseamnă că nu s-a schimbat nimic.

Bătrânul se întoarse spre Ferro. Chipul zbârcit îi tresărea, iar păsările își întoarseră ochii rotunzi și negri după ai lui.

– Tu ce spui, sânge de diavol? Știi cumva ce te va pune să atingi? Înțelegi cumva ce te va pune să duci? Ai cea mai vagă idee de pericolele care te pândesc?

O pasăre mai micuță își luă zborul de pe umărul lui și începu să freamăte în jurul capului lui Ferro.

– Ai face bine s-o iei la goană încotro vezi cu ochii și să nu te oprești! Voi toți ar trebui să fugiți de aici!

Buzele lui Ferro se strâmbară într-un rictus disprețuitor. Plesni pasărea de deasupra ei și aceasta se prăbuși la pământ unde începu să țopăie și să piuie printre cadavre. Suratele ei chirăiră și șuierară și își cloncăniră furia, dar nu le băgă în seamă.

– Nu știi nimic despre mine, prost bătrân cu barbă murdară. Nu te preface că m-ai

înțelege sau că ai știi ce am în minte sau ce mi s-a promis. De ce te-aș crede pe tine și nu pe celălalt mincinos bătrân? Ia-ți păsările de aici și vezi-ți de treburile tale și nu ai să pățești nimic. Restul nu sunt decât vorbe în vânt.

Zacharus și păsările lui o priviră chiorâș. Bătrânul se încruntă, deschise gura să mai spună ceva, dar se răzgândi și o închise când Ferro se aruncă în șa și își îndemnă calul la galop spre vest. În spatele ei se auzea zgomotul surd făcut de copitele celorlalți cai, se auzea plesnetul dârlogilor lui Quai, apoi vocea lui Bayaz.

– Ia aminte la păsările văzduhului, la peștii apelor, la fiarele pământului. Curând vei afla că a fost omorât Khalul și că de Devoratori s-a ales praful și pulberea, că toate greșelile trecutului au fost îngropate, așa cum s-ar fi cuvenit să se întâmple de multă vreme.

– Sper să ai dreptate, dar mă tem că veștile pe care le voi afla vor fi mai rele.

Ferro se uită în urmă și îi văzu pe cei doi schimbând o ultimă privire înghețată.

– Greșelile trecutului nu pot fi îngropate prea ușor. Sincer sper să dai greș.

– Privește în jur, prietene, surâse Întâiul dintre Magi cocoțându-se pe cal. Niciuna dintre speranțele tale nu a devenit vreodată realitate.

Și, astfel, grupul se îndepărtă de cadavre în tăcere, pe lângă coloana de o sută cincizeci de kilometri, intrând în ținutul mort. Spre ruinele trecutului. Spre Aulcus.

Sub un cer tot mai întunecat.

O chestiune de timp

Arhilectorului Sult
Șef al Inchiziției Maiestății Sale

Eminență,

Au trecut deja șase săptămâni de când ne împotrivim gurkienilor. În fiecare dimineață, aceștia ne sfidează focul ucigător și reușesc să arunce pământ și bolovani în șanțul nostru. În fiecare noapte, coborâm oameni pe ziduri ca să îl curețe. În pofida tuturor eforturilor noastre, au izbândit totuși să umple canalul în două locuri. De atunci, în fiecare zi, grupuri de asalt ies din liniile armatei gurkiene și își instalează scările pe zidurile noastre, iar unii chiar se urcă pe ele, dar sunt respinși cu violență de soldații noștri.

În tot acest timp, catapultele își continuă bombardamentul, iar câteva porțiuni din zidurile noastre au fost semnificativ slăbite. Le-am sprijinit cum am putut, dar s-ar putea să nu treacă multă vreme până când vor găsi o breșă accesibilă. Am ridicat baricade înlăuntrul cetății pentru a ne putea împotrivi lor, în eventualitatea în care vor reuși să pătrundă în Orașul Inferior. Fortificațiile noastre sunt testate la limită, dar nimeni nu se gândește la capitulare. Vom continua lupta.

Ca întotdeauna, Eminență, slujesc și mă supun.

Sand dan Glokta
Superior de Dagoska

Glokta își ținu răsuflarea, lingându-și gingiile goale, când privi prin lunetă la norii de colb care se așezau pe acoperișurile din mahalale. Se stinseră ultimele bubuituri și pocnete și, în acea clipă, Dagoska fu cuprinsă de o tăcere stranie. *Lumea întreagă și-a ținut respirația.*

Atunci un urlet îndepărtat ajunse pe balconul lui, ricoșând în înalturi din zidurile Citadelei. Urlet pe care și-l amintea mult prea bine de pe câmpurile de luptă vechi și noi. *Dar fără a fi însoțit de vreo amintire fericită. Strigătul de luptă al gurkienilor. Inamicul atacă.* Știa că acum se năpusteau peste terenul deschis din fața zidurilor, așa cum făcuseră de nenumărate ori în ultimele săptămâni. *Doar că acum au pe unde să intre.*

Urmări cum siluetele minuscule ale soldaților se cățărau pe zidurile și turlele colbuite de-o parte și de cealaltă a brешei. Își coborî luneta ca să poată cuprinde baricadele așezate într-un semicerc uriaș și cele trei rânduri de soldați ghemuiți în spatele lor în așteptarea gurkienilor. Se încruntă și își mișcă în cizmă laba amorțită a piciorului stâng. *Apărare aparent slăbuță. Dar este tot ce avem.*

Acum soldații gurkieni începură să se reverse prin gaura mare din zid aidoma unor furnici negre care ies dintr-un mușuroi; din norii groși de praf maroniu ieșeau puzderie de oameni care se înghesuiau unul în altul, de arme sclipitoare, de steaguri care fluturau în vânt. Coborau peste troienele de ruine și intrau de-a dreptul într-o grindină furioasă de săgeți. *Primii care au trecut prin deschizătură. Poziție deloc de invidiat.* Primele rânduri fură secerate instantaneu, siluetele micuțe ale celor loviți se prăbușeau la pământ și se

rostogoleau pe colina de moloz din spatele zidurilor. Mulți muriră, dar și mai mulți veneau din urmă, călcând în picioare trupurile camarazilor lor căzuți, înaintând greoi peste mormanele de bolovani și lemne, intrând în cetate.

Acum văzduhul se umplu de un alt strigăt, iar Glokta îi văzu pe ceilalți atacând din spatele baricadelor. Soldați ai Uniunii, mercenari, dagoskani, toți se repeziră la breșa pe unde pătrundeau gurkienii. De la această distanță i se părea că toți se deplasează cu o încetineală caraghioasă. *Un șuvoi de ulei și unul de apă care curg unul spre celălalt.* Se întâlniră și deveni imposibil să-i mai deosebești pe unii de ceilalți. Totul devenise o masă curgătoare, semănată de luciul metalului, umflându-se și vălurind ca marea, ici și colo sub culorile câte unui steag mototolit.

Strigătele și urletele întârziară deasupra orașului, vibrând, mișcându-se în adierea vântului. Vuiet al durerii și al furiei, larma luptei, zăngănitul armelor. Uneori părea o furtună îndepărtată, de nepătruns. Alteori, un singur țipăt sau un singur cuvânt reușea să ajungă până la urechile lui Glokta cu claritate uluitoare. Toate aceste zgomote îi aminteau de mulțimile de spectatori de la Competiție. *Numai că săbiile de acum nu sunt boante. Și ambele tabere se luptă cât se poate de serios. Mă întreb câți or fi murit de azi dimineață?* Se întoarse spre generalul Vissbruck care asuda alături în uniforma lui imaculată.

– Ai luptat vreodată într-o asemenea busculadă, generale? Într-o asemenea bătălie corp la corp?

Vissbruck îi răspunse fără să-și lase jos

luneta de la ochi.

– Nu.

– Nici nu ți-aș recomanda. Mie mi s-a întâmplat o singură dată și nu-mi doresc absolut deloc să repet experiența.

Strânse mai tare mânerul toiagului în palma transpirată. *Nu că așa ceva chiar ar mai fi posibil acum.*

– De obicei luptam călare. Atacam corpuri mici de infanterie, le dezmembram și le hăituiam. Mă dedasem nobilei îndeletniciri de a tăia în bucăți oameni în fugă și am căpătat nenumărate laude pentru asta. Din păcate, aveam să aflu curând că lupta pe jos este cu totul altceva. Înghesuiala este atât de mare, încât abia dacă poți să respiri, darămite să faci acte de eroism. Eroi sunt cei care au norocul să iasă vii dintr-o asemenea încleștare, râse el sumbru. Mi-aduc aminte că fusesem împins din toate părțile până mă lipisem de un ofițer gurkian. Eram atât de aproape unul de celălalt că ai fi zis că suntem amanți, nu dușmani, și niciunul din noi nu era în stare să facă vreo mișcare, să-l lovească în vreun fel pe celălalt, ci doar mârâiam ca fiarele unul la altul. Și de pretutindeni din jurul tău te înțeapă vârfurile lăncilor. Oamenii ajung să fie împinși în tăișurile armelor camarazilor lor, ajung să fie zdrobiți sub tălpile camarazilor lor. Mult mai mulți mor accidental decât premeditat.

Întreaga poveste nu e nimic altceva decât un ghinion imens.

– Urâtă afacere, murmură Vissbruck, dar trebuie făcută.

– Într-adevăr. Într-adevăr.

Acum Glokta zări un stindard gurkian, zdrențuit și pătat, fluturând deasupra gloatei

în clocote. De pe ziduri se aruncau bolovani peste invadatori. Soldații se înghesuiau unii în alții, neputincioși, neavând unde să se ascundă, umăr lângă umăr, incapabili să se miște. Peste capetele lor fu răsturnat un cazan uriaș cu apă fiartă. Deja de când intraseră prin breșa din zid, gurkienii își pierduseră aspectul rigid și ordonat, iar acum această masă amorfă începu să șovăie. Apărătorii Dagoskăi îi înconjurară din toate părțile, necruțători, împingându-i cu sulițele și scuturile, lovind în dreapta și în stânga cu sabia și toporișca, călcându-i în picioare pe cei căzuți.

– Îi respingem! se auzi exclamația lui Vissbruck.

– Da, șopti Glokta uitându-se prin ochean la bătălia aceea disperată. Așa se pare.

Iar bucuria mea nu are limite.

Asaltul gurkienilor fusese dejucat, iar ei cădeau la pământ unul după altul pe când se împleticeau încercând să urce cu spatele dealul de moloz și să iasă din cetate pe teren neutru. Săgețile arcașilor de pe ziduri răspândeau panica și moartea în rândurile lor. Sunetul îndepărtat al uralelor de bucurie ajunse până la zidurile Citadelei.

Alt asalt respins. Zeci de gurkieni uciși, însă întotdeauna apar încă și mai mulți. Dacă străpung baricadele și intră în Orașul Inferior, suntem terminați. Ne pot ataca cât de des au chef. E suficient să pierdem o singură dată și jocul se încheie.

– Se pare că ziua este a noastră. Cea de azi, cel puțin.

Glokta șchiopătă spre colțul balconului și privi cu luneta spre golf și spre Marea Sudului de dincolo de el. Acolo nu se întâmpla nimic.

Apele calme străluceau blând până departe, la linia orizontului.

– Și nici urmă de corăbiile gurkiene.

Vissbruck își drese glasul.

– Cu cel mai profund respect…

Adică fără strop de respect, înțeleg.

– Gurkienii nu au fost niciodată navigatori pricepuți. Există vreun motiv pentru care ar trebui să presupunem că acum au corăbii?

Niciunul în afară de vorbele unui vrăjitor negru și bătrân care a apărut în camera mea, în toiul nopții și care m-a sfătuit să mă uit după corăbiile alea.

– Doar pentru că nu suntem în stare să observăm un lucru, nu înseamnă că lucrul acela nu există. Împăratul gurkian ne ține deja pe jar. Poate că-și menajează flota, așteptând un moment mai bun de atac, refuzând să-și dezvăluie întreaga forță până nu este absolut necesar.

– Dar cu corăbii ar putea institui o blocadă, ne-ar putea înfometa, ne-ar putea ocoli fortificațiile! Nu ar fi trebuit să irosească viețile atâtor soldați…

– Împăratul din Gurkhul are soldați din belșug. Și uite ce deschizătură mare au făcut în ziduri.

Glokta cercetă cu privirea zidurile până dădu de celălalt punct slab. Se observau crăpăturile din partea interioară a zidului, proptit în locul acela cu grinzi grele. Însă tot se încovoia înspre înăuntru. Mai mult cu fiecare zi care trecea.

– Și curând vor avea și o a doua breșă. Ne-au astupat șanțul în patru locuri. Iar în tot acest timp, noi ne împuținăm și ne scade moralul. Nu au nevoie de corăbii.

– Dar și noi avem corăbiile noastre.

Glokta fu surprins să-l descopere pe general doar la o jumătate de pas în spatele lui, adresându-i-se pe un ton mieros, dar insistent și privindu-l în ochi cu toată sinceritatea de care era capabil. *Ca unul care face planuri de nuntă. Sau trădare. Oare despre care din cele două să fie vorba?*

– Încă mai avem timp, se precipită Vissbruck cu glas șoptit și cu ochii-i alergând prudenți până la ușă și înapoi. Noi deținem controlul asupra golfului. Și câtă vreme mai avem Orașul Inferior, controlăm și cheiurile. Îi putem scoate de aici pe cetățenii Uniunii. Măcar pe civili. În Citadelă au mai rămas soțiile și copiii unor ofițeri, și mai sunt și niște negustori și niște meșteșugari răzleți prin Orașul Superior care nu au vrut să plece când au plecat ceilalți. Am putea s-o facem foarte grabnic.

Glokta se încruntă. *Poate că are dreptate, însă ordinele Arhilectorului au fost altele. Civilii trebuie să se descurce pe cont propriu dacă vor să plece de aici. Iar trupele Uniunii nu pleacă nicăieri. Decât la propriile ruguri funerare, firește.* Însă Vissbruck îi luă tăcerea drept un semn de încurajare.

– Dacă îmi ordoni, am putea s-o facem chiar în seara aceasta, și vom fi cu toți duși de aici înainte ca…

– Și ce se va întâmpla cu noi, generale, când vom coborî din corăbii pe pământul Uniunii? Vom avea parte de o reuniune înduioșătoare cu mai-marii noștri din Agriont? Unii dintre noi vor vărsa lacrimi destul de curând, nu am nicio îndoială în privința asta. Sau zici că ar fi mai bine să luăm corăbiile și să pornim spre mult prea îndepărtatul Suljuk, unde vom duce vieți

lungi și îndestulate? spuse Glokta clătinând încetișor din cap. E o iluzie încântătoare, dar atâta tot. Ordinele noastre sunt să apărăm cetatea. Nici vorbă să capitulăm. Nici vorbă să ne retragem. Nici vorbă să luăm corăbiile și să plecăm acasă.

– Nu plecăm acasă, repetă posomorât Vissbruck. În tot acest timp gurkienii se apropie tot mai mult cu fiecare zi care trece, pierderile noastre cresc și până și cel mai de joasă speță calic din cetate își dă seama că nu mai putem apăra multă vreme zidurile. Oamenii mei sunt în pragul revoltei, iar pe mercenari nu ne putem bizui. Ce vrei să le mai spun? Că în ordinele Consiliului Închis nu se spune nimic despre retragere?

– Spune-le că așteptăm să ne vină întăriri din zi în zi.

– Le spun asta de săptămâni întregi!

– Atunci n-ar trebui să mai conteze câteva zile în plus.

Vissbruck bătu des din pleoape.

– Și-mi este permis să întreb când anume vor sosi întăririle?

– În…, spuse Glokta rar, îngustându-și ochii,… Orice moment. Până atunci, ne apărăm.

– Dar de ce? întrebă Vissbruck cu voce pițigăiată ca de fetișcană. Pentru ce? E imposibil! Toate pierderile astea inutile! De ce, fir-ar să fie?

De ce? Mereu de ce. M-am săturat să tot întreb.

– Dacă tu crezi că am habar ce e în mintea Arhilectorului, înseamnă că ești un idiot mai mare decât mi-am închipuit, răspunse Glokta dus pe gânduri și sugându-și gingiile. Dar ai dreptate într-o privință. Trebuie să ne

pregătim să ne retragem în Orașul Superior.

– Dar… dacă abandonăm Orașul Inferior, abandonăm și docurile! Și atunci nu vom mai putea primi provizii! Și nici întăriri, presupunând că vor veni! Ce s-a ales de discursul tău înălțător, Superiorule? Când mi-ai spus că zidurile Orașului Superior sunt prea lungi și prea slabe? Că dacă vor cădea zidurile fortificate ale cetății, orașul va fi sortit pieirii? Că trebuie să-i învingem acolo, sau n-o să-i învingem deloc? Așa mi-ai spus! Și dacă pierdem docurile… nu vom mai putea fugi!

Dragul meu general, durduliul meu, cârnăciorul meu, nu înțelegi? Fuga nu a fost niciodată o opțiune.

Glokta rânji larg, arătându-i lui Vissbruck găurile din gură.

– Dacă un plan eșuează, trebuie să încercăm un altul. Așa cum ai precizat cu multă acuratețe, situația este disperată. Crede-mă, și mie mi-ar conveni ca Împăratul să renunțe, pur și simplu, și să plece acasă, dar nu prea cred că ne putem baza pe asta, ce zici? Trimite vorbă lui Cosca și lui Kahdia că toți civilii trebuie scoși la noapte din Orașul Inferior. S-ar putea să fim nevoiți să ne retragem în orice clipă.

Măcar nu va mai trebui să mă chinuiesc să ajung la linia frontului.

– Dar nu încap atâția în Orașul Superior! O să stea pe străzi!

Mai bine pe străzi decât în mormânt.

– O să doarmă în piețe și pe holurile clădirilor!

Mai bine decât să doarmă în pământ.

– Sunt mii de oameni acolo!

– Atunci, cu cât veți începe mai repede, cu

atât va fi mai bine.

Glokta fu nevoit să se îndoaie din șale ca să poată trece prin cadrul ușii. Căldura din încăpere era aproape insuportabilă, iar duhoarea de transpirație și carne arsă îi irită gâtul.

Cu dosul mâinii tremurătoare își șterse ochii care deja începuseră să-i curgă și încercă să deslușească ceva prin beznă. Cei trei practicieni se materializară din întuneric. Dispuși în cerc, cu fețele mascate luminate de lucirea furioasă a mangalului incandescent, numai vână dură și umbră dură. *Diavoli din iad.*

Cămașa lui Vitari era leoarcă și i se lipise de umeri, iar riduri de furie îi încrețeau chipul. Severard era gol până la brâu, gâfâielile îi erau înăbușite de mască, iar transpirația îi picura din părul lins. Frost era atât de ud, de parcă tocmai ce ar fi venit din ploaie, stropii grași de sudoare îi curgeau pe pielea albă; își ținea maxilarele proeminente încleștate. Singura persoană din încăpere care nu părea a simți disconfortul era Shickel. Când Vitari îi înfipse drugul incandescent în piept, pe chip i se întipări un zâmbet extaziat. *De parcă ar fi cel mai fericit moment din viața ei.*

Urmărind scena, Glokta se simți cuprins de emoție căci își aminti că și el trecuse prin așa ceva. Își aminti cum se rugase, implorase, plânsese în hohote cerând îndurare. Își aminti senzația metalului pe piele. *Atât de îngrozitor de fierbinte, încât părea aproape rece.* Își aminti urletele sale lipsite de logică. Mirosul greu al propriei cărni arse. Același miros pe care îl simțea și acum. *Mai întâi trebuie să pătimești tu*

însuți, apoi să pricinuiești altora aceeași suferință, apoi să poruncești altora să tortureze. Așa funcționează lucrurile în viață. Ridică din umerii care îl dureau tare și intră șchiopătând în cameră.

– Ceva progrese? croncăni el.

Severard își îndreptă spatele cu un geamăt și își șterse transpirația care îi șiroia pe frunte.

– Nu știu cum se simte ea, dar eu mai am puțin și dau în primire.

– Nu ajungem nicăieri așa! exclamă Vitari, aruncând drugul de fier în coșul cu tăciuni aprinși și stârnind o explozie de scântei. Am încercat cu sabia, am încercat cu ciocanul, am încercat cu apa, am încercat cu focul. Nu vrea să scoată niciun cuvânt. Cățeaua asta nenorocită e din piatră.

– E mai moale decât piatra, șuieră Severard, dar nu seamănă cu noi.

Luă un cuțit de pe masă care aruncă sclipiri portocalii în întuneric, se aplecă și crestă adânc antebrațul subțire al lui Shickel. Fata nu tresări. Prin rana deschisă, roșul cărnii lucea furios. Severard își vârî degetul în tăietură și îl răsuci. Shickel nu lăsă să se vadă că ar fi simțit vreo durere. Își scoase degetul și îl frecă de vârful degetului mare.

– Carnea ei nu e nici măcar umedă. E ca și cum aș tăia un cadavru vechi de o săptămână.

Glokta simți cum începe să-i tremure piciorul, se strâmbă de durere și se lăsă pe unicul scaun din încăpere.

– Evident, nu-i în regulă.

– Pu-tin t-put, mârâi Frost.

– Dar nu se mai vindecă la fel de repede ca înainte.

Niciuna din rănile de pe trupul fetei nu se

închisese. *Toate sunt căscate, moarte și uscate ca hălcile de carne din măcelării.* Și nici arsurile nu trecuseră. *Are dungi negre pe piele ca fripturile făcute la grătar.*

– Stă acolo și se holbează la noi, dar nu scoate niciun cuvânt, mai spuse Severard.

Glokta se încruntă. *Oare asta am avut în cap când am intrat în Inchiziție? Să-mi fac din torturarea fetelor un mod de viață?* Își șterse lacrimile din ochii care îl usturau. *Nu e mai puțin adevărat, însă, că e mult mai mult și mult mai puțin decât o fată.* Își aduse aminte cum încercase să-l apuce cu ghearele și cum cei trei practicieni se forțaseră să o tragă înapoi. *Mult mai mult și mult mai puțin decât o ființă umană. Dar nu trebuie să facem aceleași greșeli pe care le-am făcut cu Întâiul dintre Magi.*

– Trebuie să avem mintea deschisă, murmură el.

– Știi ce ți-ar răspunde tatăl meu la asta?

Vocea dogită și sfărâmicioasă ca a unui bătrân era nepotrivită cu chipul acela tânăr și neted.

Glokta simți cum începe să i se zbată ochiul stâng, iar stropii de transpirație i se preling pe sub haine.

– Tatăl tău?

Shickel îi surâse și ochii îi scânteiară în întuneric. Și parcă și rănile zâmbeau împreună cu ea.

– Tatăl meu. Profetul. Marele Khalul. Ar spune că o minte deschisă este aidoma unei răni deschise. Vulnerabilă la otravă. Expusă la infecții. Dureroasă pentru cel care o are.

– Acum vrei să vorbești?

– Acum am ales eu să vorbesc.

– De ce?

– De ce nu? Acum știi că este alegerea mea

și nu a ta. Întreabă-mă ce vrei să știi, ologule. Trebuie să înveți să profiți de toate ocaziile care ți se oferă. Dumnezeu știe ce ai putea face cu ele. Cel rătăcit în deșert…

– Știu restul, o întrerupse Glokta.

Atât de multe întrebări, dar cum să întreb una ca asta?

– Ești o Devoratoare?

– Nu ne place să ne numim altfel, dar da, sunt, își plecă ea ușor capul, nedezlipindu-și ochii de cei ai lui Glokta. Prima dată preoții m-au obligat s-o mănânc pe mama. Atunci când m-au găsit. Ori o mâncam, ori muream, iar dorința de a trăi era extrem de mare în vremea aceea. Apoi am plâns, însă asta s-a întâmplat demult, iar acum nu mai am nicio lacrimă în mine. Firește că mi-e silă de mine însămi. Uneori simt nevoia să ucid, alteori îmi doresc să mor. Merit să mor. Nu am nicio îndoială în privința asta. E singura mea certitudine.

Ar fi trebuit să am mai multă minte și să nu mă aștept la răspunsuri directe. Aproape că mi-e dor de Pânzari. Măcar le puteam înțelege crimele. Mă rog, orice răspuns e mai bun decât niciunul.

– De ce mănânci carne de om?

– Pentru că pasărea mănâncă viermele. Pentru că păianjenul mănâncă musca. Deoarece Khalul vrea asta, iar noi suntem copiii Profetului. Juvens a fost trădat, iar Khalul a jurat să se răzbune, însă a trebuit să-i înfrunte singur pe mulți. Așa că a făcut marele sacrificiu și a încălcat a Doua Lege, iar cei drepți i s-au alăturat, tot mai mulți cu fiecare an. Unii i s-au alăturat de bunăvoie. Alții nu. Dar niciunul nu s-a dezis de el. Acum frații mei sunt nenumărați și fiecare dintre

noi avem câte un sacrificiu de făcut.

Glokta arătă spre tăciunii încinși.

– Nu simți durerea?

– Durere nu, dar căință din plin.

– Ciudat. La mine e exact pe dos.

– Dacă așa stau lucrurile, cred că faci parte din cei norocoși.

Superiorul pufni:

– Ușor de zis atunci când poți să urinezi fără să-ți vină să zbieri.

– Acum nici nu-mi mai aduc aminte cum e durerea. Totul a fost cu mult timp în urmă. Darurile sunt diferite pentru fiecare dintre noi. Putere și viteză și rezistență dincolo de limitele omenești. Unii dintre noi pot lua alte înfățișări, sau pot înșela ochiul, sau pot chiar să folosească Arta, așa cum Juvens și-a învățat ucenicii să o facă. Darurile sunt diferite, dar blestemul este același.

Se uită lung la Glokta cu capul plecat pe umăr.

Ia să ghicim.

– Nu poți să te oprești din mâncat.

– Niciodată. Din motivul acesta apetitul gurkienilor pentru sclavi nu are sfârșit. Nu ai cum să te împotrivești Profetului. Știu bine asta. Marele Părinte Khalul, spuse și își rostogoli cu venerație ochii spre tavan. Arhiereu al Templului din Sarkant. Cel mai sfânt dintre toți cei ale căror tălpi au atins vreodată pământul. Cel mai umil dintre cei mândri, cel care îndreaptă nedreptățile, cel care rostește adevărurile. Cel care strălucește cu lumina stelelor. Cel care vorbește cu vocea lui Dumnezeu. Cel care…

– … se cacă aur, bineînțeles. Și tu crezi toate tâmpeniile astea?

– Ce contează ce cred eu? Nu eu fac

alegerile. Când stăpânul tău îți dă o sarcină, trebuie să o îndeplinești cât mai bine. Chiar dacă sarcina este una sinistră.

Măcar atâta lucru înțeleg și eu.

– Unora dintre noi ne vin bine doar sarcinile sinistre. Odată ce ți-ai ales stăpânul…

Hohotele uscate de râs ale lui Shickel umplură încăperea.

– Foarte puțini sunt aceia care pot alege. Facem doar ceea ce ni se spune. Stăm în picioare sau cădem lângă cei care s-au născut lângă noi, care arată ca noi, care vorbesc aceeași limbă. Și în tot timpul acesta știm la fel de multe despre motivele pentru care facem ceea ce facem cât știe țărâna în care ne întoarcem.

Capul îi căzu pe o parte, iar rana din umăr se deschise ca o gură lacomă.

– Crezi că mie îmi place ce am devenit? Crezi că nu visez să fiu la fel ca toți ceilalți? Dar odată venită schimbarea, nu mai există cale de întoarcere. Niciodată. Înțelegi ce-ți spun?

O, da. Puțini sunt cei care înțeleg mai bine.

– De ce ai fost trimisă aici?

– Faptele celor drepți nu sfârșesc niciodată. Am venit să mă asigur că Dagoska se va întoarce în turmă, unde îi este locul. Să mă asigur că oamenii ei se închină lui Dumnezeu așa cum i-a învățat Profetul. Să mă asigur că frații și surorile mele au ce mânca.

– Se pare că ai dat greș.

– Alții vor veni după mine. Nu ai cum să te împotrivești Profetului. Soarta îți este pecetluită.

Măcar atâta lucru știu și eu. Să încercăm o altă abordare.

– Ce știi… despre Bayaz?

– Ah, Bayaz. A fost fratele Profetului. El este începutul acestei povești, și tot el îi va fi sfârșit, își coborî ea vocea până aproape de șoaptă. Este un mincinos și un trădător. Și-a ucis stăpânul. L-a omorât pe Juvens.

Glokta se încruntă.

– Nu asta-i povestea pe care am auzit-o eu.

– Biet om distrus, fiecare dintre noi avem adevărul nostru. Nu ai aflat încă?

Își încreți buzele și continuă:

– Nu înțelegi nimic despre războiul în care lupți, nimic despre armele pe care le folosești, despre victimele făcute, despre victorii și despre înfrângerile de fiecare zi. Nici nu bănuiești care sunt taberele, sau cauzele, sau motivele. Luptele se dau pretutindeni. Mi-e milă de tine. Nu ești nimic altceva decât un câine care încearcă să priceapă argumentele celor învățați, însă nu aude decât lătrături în jur. Cei drepți sunt aproape. Khalul va curăța pământul de minciuni și va construi o nouă ordine. Juvens va fi răzbunat. Așa este prevestit. Așa este sorocit. Așa este făgăduit.

– Mă îndoiesc că ai să apuci momentul acela.

Fata îi zâmbi larg.

– Nici tu nu-l vei apuca. Tatăl meu ar fi preferat să cucerească orașul acesta fără luptă, dar dacă trebuie să se lupte pentru el, atunci se va lupta, fără milă și mânat de furia lui. Acesta este primul pas pe calea pe care a ales-o. Pe calea pe care a ales-o pentru noi toți.

– Care este următorul pas?

– Chiar crezi că stăpânii mei îmi împărtășesc planurile lor? Ai tăi așa fac? Nu sunt decât un vierme. Nu sunt nimic. Și totuși

sunt mai mult decât ești sau vei fi tu vreodată.

– Ce urmează? șuieră Glokta, dar nu obținu decât o tăcere adâncă.

– Răspunde-i, șuieră și Vitari.

Frost scoase un fier înroșit dintre tăciunii aprinși și vârî vârful incandescent în umărul gol al lui Shickel. Un fum urât mirositor sâsâi din rană, pielea sfârâi, însă fata nu mai spuse niciun alt cuvânt. Doar privea cu ochi leneși și fără strop de emoție cum îi arde carnea. *Nu mai sunt răspunsuri aici. Doar și mai multe întrebări. Întotdeauna mai multe întrebări.*

– Mi-a ajuns, mârâi Glokta apucându-și toiagul și ridicându-se cu greu în picioare, bâțâindu-se inutil ca să-și dezlipească hainele de spinarea asudată.

Vitari i-o arătă pe Shickel, ai cărei ochi lucioși încă îl mai fixau pe Glokta de sub pleoapele pe jumătate închise, al cărei surâs vag încă îi mai stăruia pe buze.

– Ce facem cu chestia asta?

Chestia asta este un agent de sacrificiu trimis de stăpân și împotriva voinței sale într-un loc foarte îndepărtat ca să se lupte, ca să ucidă, din motive pe care nu le înțelege. Sună cunoscut? Glokta se strâmbă întorcându-și spatele îndurerat la cei din încăperea rău mirositoare.

– Dați-i foc.

Glokta stătea pe balcon în înserarea clară și se uita supărat spre Orașul Inferior.

Bătea tare vântul aici sus, pe stâncă, vânt rece venit de pe mare, care-i biciuia fața lui Glokta, îi biciuia degetele de pe balustrada uscată, îi bătea poalele mantiei de picioare. *Asta-i toată iarna de care o să avem parte în creuzetul ăsta afurisit.* Flăcările torțelor de

lângă ușă se zbăteau și pâlpâiau în cuștile lor din fier, lumini instabile în bezna care-și regrupa forțele. Mai departe erau mai multe lumini. Mult mai multe. Lumini ale lămpilor de pe corăbiile Uniunii ancorate în port își fulgerau și își spărgeau reflexiile în apa golfului. Lumini licăreau în ferestrele palatelor întunecate de sub Citadelă, în vârfurile clopotnițelor semețe ale Marelui Templu. Mai jos, în mahalale, ardeau mii de torțe. Râuri formate din puncte mici de lumină se revărsau afară din case pe drumuri, spre porțile Orașului Superior. *Refugiații care-și părăsesc casele amărâte. Îndreptându-se spre un adăpost amărât. Mă întreb oare câtă vreme vom mai putea să le asigurăm protecția după ce vor cădea zidurile cetății?* Dar cunoștea deja răspunsul. *Foarte puțin.*

– Superiorule!

– Ce să vezi, maestrul Cosca! Mă bucur că ai găsit timp să treci pe la mine.

– Nimic nu-mi place mai mult decât o plimbare în aerul serii după o încăierare.

Mercenarul se apropie țanțoș de Glokta. Chiar și în penumbra serii schimbarea lui era evidentă. Pasul îi era mai elastic, ochii îi scânteiau, își pieptănase cu grijă părul și își pomădase mustața. *Dintr-odată pare cu vreo câțiva centimetri mai înalt și cu vreo zece ani mai tânăr.* Se duse lângă balustradă, închise ochii și inspiră adânc.

– Arăți uimitor de bine pentru un om care tocmai ce a ieșit dintr-o bătălie.

Styrianul îi rânji larg.

– N-am prea fost în mijlocul bătăliei, ci, mai degrabă, în spatele ei. Întotdeauna am fost de părere că prima linie a frontului nu e un loc potrivit pentru luptă. Din cauza larmei

nu-mi poate auzi nimeni comenzile. În plus, sunt și foarte mari șansele de a fi ucis acolo.

– Fără îndoială. Cum ne-a mers?

– Gurkienii sunt tot afară, așa că zic că ne-a mers destul de binișor. Mă cam îndoiesc că morții ar fi de acord cu mine, dar cui îi pasă de părerea lor? glumi el, scărpinându-și vesel gâtul. Azi ne-a mers bine. Dar cine poate spune cum ne va merge mâine sau poimâine? Tot nicio șansă să primim întăriri?

Glokta clătină din cap, iar styrianul scoase un oftat prelung.

– Desigur că mie mi-e totuna, dar poate că ar fi bine să ai în vedere o retragere câtă vreme mai stăpânim golful.

Toți ar dori să se retragă. Chiar și eu. Glokta pufni:

– Membrii Consiliului Închis mă țin din scurt și ei spun nu. Onoarea Regelui nu ne îngăduie să ne retragem, mi s-a comunicat. Se pare că onoarea lui este mai de preț decât viețile noastre.

Cosca ridică din sprâncene:

– Onoare, zici? Ce naiba e asta? Fiecare are propria idee despre asta. Nu poți s-o bei. Nu poți s-o fuți. Cu cât ai mai multă, cu atât îți face mai rău, iar dacă nu ai deloc, nici nu-i duci dorul, filosofă el clătinând din cap. Dar sunt unii care cred că-i cel mai bun lucru de pe fața pământului.

– Îhî, îl aprobă Glokta lingându-și gingiile goale.

Onoarea valorează mult mai puțin decât picioarele sau dinții. Am plătit foarte scump pentru lecția asta. Se uită la umbrele zidurilor pe care ardeau focuri. Încă se mai deslușeau zgomote de luptă. O săgeată răzleață cu vârful aprins se înălță în văzduh și căzu

printre ruinele mahalalelor. *Chiar și acum mai continuă tărășenia asta afurisită.* Trase aer adânc în piept.

– Ce șanse avem să mai rezistăm încă o săptămână?

– Încă o săptămână? își țuguie Cosca buzele. Șanse rezonabile.

– Două?

– Două săptămâni? plesni Cosca din limbă. Mai puțin bune.

– Ceea ce înseamnă că o lună ar fi o cauză pierdută.

– Pierdută este cuvântul.

– Parcă toată situația asta îți face plăcere?

– Mie? Specialitatea mea sunt cauzele pierdute, rânji mercenarul la Glokta. În vremurile astea numai ele mă mai acceptă.

Cunosc senzația.

– Ține zidurile cetății cât de mult poți, apoi retrage-te. Următoarea linie de apărare vor fi zidurile Orașului Superior.

Zâmbetul lui Cosca străluci în întuneric.

– Le țin cât de mult pot, apoi mă retrag! Abia aștept!

– Și poate ar fi bine să pregătim niște surprize pentru oaspeții noștri gurkieni pe care să le găsească atunci când vor fi trecut de ziduri, făcu Glokta un gest nepăsător din mână. Niște gropi camuflate, niște țepe unse cu fecale, chestii din astea. Bănuiesc că ai ceva experiență în tipul ăsta de război.

– Am experiență în toate tipurile de război, spuse Cosca și își ciocni călcâiele salutând militărește. Țepe și căcat! Asta-i onoarea ta.

Ăsta este războiul. Singura onoare este victoria.

– Că a venit vorba despre onoare, poate că ar fi bine să-i spui prietenului nostru,

generalul Vissbruck, unde anume amplasezi toate aceste capcane. Ar fi păcat dacă ar pica într-o țeapă din greșeală.

– Desigur, Superiorule. Mare păcat.

Glokta încleștă pumnul pe balustrada balconului.

– Trebuie să-i facem pe gurkieni să plătească pentru fiecare palmă de pământ. *Trebuie să-i facem să plătească pentru piciorul meu distrus.* Pentru fiecare centimetru din cetate. *Pentru dinții mei lipsă.* Pentru fiecare bojdeucă amărâtă și pentru fiecare baracă dărăpănată și pentru fiecare deget de teren colbuit. *Pentru ochiul meu care curge și pentru spinarea mea diformă și pentru umbra asta scârboasă pe care o numesc viață.*

Își linse gingiile goale.

– Fă-i să plătească.

– Excelent! Cei mai buni gurkieni sunt cei morți!

Mercenarul se răsuci pe călcâie și ieși pe ușă în clinchet de pinteni, lăsându-l pe Glokta singur pe acoperișul plat.

O săptămână? Da. Două săptămâni? Poate. Mai mult? Imposibil. Poate că nu vor veni corăbii să ne atace, dar și așa bătrânul vrăjitor Yulwei a avut dreptate. Și Eider a avut dreptate. N-am avut niciodată nicio șansă. Cu toate eforturile noastre, cu toate sacrificiile noastre. Dagoska va cădea cu siguranță. Acum nu mai este decât o chestiune de timp.

Privi la orașul întunecat. Era greu să deosebească în beznă marea de uscat, luminile de pe corăbii de luminile din clădiri, torțele de pe chei de torțele din mahalale. Totul nu era decât o harababură de puncte luminoase plutitoare, imateriale. Nu exista decât o unică certitudine.

S-a terminat cu noi. Nu în noaptea asta, dar curând. Suntem înconjurați, iar plasa se strânge tot mai mult în jurul nostru. Este doar o chestiune de timp.

Cicatrice

Ferro scotea cusăturile, una câte una – retezând cu precizie firele cu vârful scânteietor al cuțitului ei, trăgându-le din pielea lui Luthar cu degete negre iuți și sigure în mișcări, urmărind operațiunea cu ochii galbeni îngustați de concentrare. Logen privea, minunându-se de iscusința ei. Văzuse adesea asemenea lucruri, dar niciodată atât de bine realizate. Luthar nici măcar nu mai arăta că l-ar fi durut, deși în ultimul timp părea mereu copleșit de durere.

– Îi mai pui vreun bandaj?

– Nu. Acum lăsăm rana să respire.

Ieși și ultimul fir, iar Ferro aruncă bucățelele însângerate de ațe și se lăsă pe călcâie ca să-și admire opera.

– E bine, spuse Logen în șoaptă.

Niciodată nu și-a imaginat că o să iasă nici pe jumătate atât de bine. În lumina focului, falca lui Luthar părea ușor strâmbată, ca și cum ar fi avut dinții încălecați într-o parte. La buză avea o crestătură neregulată care se prelungea într-o cicatrice bifurcată până la despicătura din bărbie. De-o parte și de alta a ei se puteau observa punctișoare roz acolo unde fuseseră cusăturile, iar carnea din jur era pe alocuri întinsă, pe alocuri zbârcită. Din tragedia care fusese obrazul lui Luthar în urma atacului nu mai rămăsese decât o umflătură nesemnificativă ce se va retrage cu totul în curând.

– L-ai cusut foarte bine. În toată viața mea n-am văzut o rană mai bine cusută. Unde ai

învățat s-o faci?

– M-a învățat un bărbat pe care-l chema Aruf.

– Și te-a învățat bine. E un talent neasemuit. Spre norocul nostru.

– Mai întâi a trebuit să mă fut cu el.

– Aha.

Răspunsul lui Ferro puse întreaga poveste într-o altă lumină. Dar femeia ridică nepăsătoare din umeri.

– Nu m-a deranjat. Era un om bun, mă rog, destul de bun, și în învoiala noastră au intrat și lecții de luptă. M-am futut cu mulți oameni mai răi pentru mult mai puțin.

Privi cu atenție maxilarul lui Luthar și îl apăsă cu vârfurile degetelor, încercând carnea din jurul rănii.

– Pentru mult mai puțin.

– Așa, bine, murmură Logen, schimbând o privire îngrijorată cu Luthar.

Conversația nu o apucase pe făgașul dorit. Poate că ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva din partea lui Ferro. Își petrecea mai tot timpul încercând să scoată o vorbă de la ea, și când, într-un final, catadicsea să-i spună ceva, îl năucea cu totul.

– S-a prins, mârâi ea după ce-i testă obrazul lui Luthar.

– Mulțumesc, îi prinse tânărul mâna când ea vru să se retragă. Mulțumesc sincer. Nu știu ce m-aș fi…

Se strâmbă ca pălmuită și își smulse mâna dintr-a lui.

– Bine! Dar dacă îți mai distruge cineva fața, să ți-o coși singur!

Se ridică brusc, plecă semeață de acolo și se așeză în umbrele mișcătoare din colțul ruinei, cel mai îndepărtat loc unde ar fi putut

sta fără să iasă afară. Parcă mulțumirile îi displăceau și mai mult decât orice alt fel de conversație. Însă Luthar era mult prea bucuros că nu mai avea bandaje pentru a-și face probleme și în această privință.

– Cum arată? întrebă el, uitându-se cruciș la propria-i bărbie, strâmbându-se și pipăindu-și-o cu degetele.

– Bine, îi răspunse Logen. Ai noroc. N-o să mai fii chiar la fel de drăgălaș ca înainte, dar tot arăți mult mai bine decât mine.

– Firește, spuse lingându-și crestătura din buză. Că doar nu mi-au tăiat capul.

Logen zâmbi și se așeză în genunchi ca să amestece în oala de pe foc. Acum se înțelegea bine cu Luthar. Bietul băiat avusese parte de o lecție tare aspră, dar fața distrusă îi făcuse mult bine. Îl învățase ce înseamnă respectul mult mai repede decât l-ar fi învățat o sumedenie de vorbe goale. Îl învățase să fie realist, iar acesta era un lucru bun. Gesturi mărunte și timp. Reușeau întotdeauna să-i câștige pe oameni. Atunci o observă pe Ferro care se încrunta la el din umbre și simți cum i se stinge zâmbetul. În cazul unora durează mai mult, iar în câteva cazuri nu reușești deloc s-o scoți la liman. Dow cel Negru fusese așa. Un om făcut pentru singurătate, cum ar fi spus tatăl lui Logen.

Se uită iar la oală, dar priveliștea nu reuși să-l facă să se simtă mai bine. Nimic altceva decât terci cu vagi urme de slănină și niște rădăcini tocate. În locurile acestea nu aveai ce vâna. Un ținut mort însemna un ținut mort. În loc de iarbă, pe câmpie nu erau decât smocuri uscate și maronii și țărână cenușie. Privi în jur la ruinele casei unde își înălțaseră tabăra. Lumina focului pâlpâia pe

zidurile năruite, pe tencuiala căzută, pe lemnul vechi și crăpat. Nicio ferigă nu prinsese rădăcini prin crăpături, niciun pom nu ieșea din podeaua de pământ, niciun petic de mușchi nu se zărea printre pietre. Logen avea senzația că nimeni nu mai călcase pe aici de secole întregi. Poate că nici ei n-ar fi trebuit s-o facă.

Și foarte multă liniște. În seara aceasta vântul nu bătea prea tare. Nu se auzeau decât trosnetul blând al focului și bolboroselile lui Bayaz care își povățuia ucenicul cu privire la oarece întâmplare. Logen era strașnic de bucuros că Întâiul dintre Magi era din nou conștient, chiar dacă părea mai bătrân și mai sinistru ca oricând. Dar măcar acum nu mai era obligația lui Logen să decidă ce anume este de făcut. Pentru că atunci când o făcuse, finalul nu fusese tocmai fericit pentru niciunul dintre ei.

– În fine, o noapte senină! lălăi Fratele Picior-Lung aplecându-se ca să poată intra pe sub cadrul ușii, arătând în sus cu colosală suficiență de sine. Cer perfect pentru navigație! Stelele strălucesc pentru prima dată după zece zile și, îmi permit să declar solemn, nu ne-am abătut niciun pas de la drumul nostru! Niciun deget! Nu v-am călăuzit prost, prieteni. Nu! Nu acesta îmi este obiceiul! După calculele mele mai avem șaizeci de kilometri până la Aulcus, exact așa cum v-am spus!

Nu se auzi niciun cuvânt de laudă. Bayaz și Quai erau adânciți în bolboroseala lor nervoasă. Luthar încerca să poziționeze cât mai bine lama sabiei sale scurte ca să-și poată vedea chipul oglindit în ea. Ferro se încrunta de una singură în colț. Picior-Lung oftă și se

așeză pe vine lângă foc.

– Iarăși terci? murmură el uitându-se în oală și încrețindu-și nasul.

– Mă tem că da.

– Mă rog. Neajunsurile călătoriei, prietene, nu-i așa? Călătoriile ar fi complet lipsite de fală dacă nu ar fi dificile.

– Îhî, replică Logen.

I-ar fi convenit de minune să aibă parte de mai puțină fală, dacă asta ar fi însemnat o cină decentă. Amestecă nefericit cu lingura în conținutul vâscos din oală.

Picior-Lung se aplecă spre el și rosti în șoaptă:

– Se pare că ilustrul nostru stăpân are ceva probleme cu ucenicul său.

Dojenile lui Bayaz erau tot mai sonore și tot mai iritate.

– … sigur că e foarte bine că te descurci cu oalele pe foc, dar vocația ta rămâne practicarea magiei. În ultimul timp am detectat o schimbare semnificativă în atitudinea ta. O oarecare vigilență și o oarecare nesupunere. Încep să bănuiesc că mă vei dezamăgi ca discipol.

– Dar tu ai fost întotdeauna un elev bun? se oțărî Quai cu o umbră de surâs batjocoritor pe chip. Învățătorul tău n-a simțit niciodată o astfel de dezamăgire?

– Ba da, iar urmările au fost cumplite. Toți greșim. Iar datoria unui învățător este să încerce să-și împiedice elevii să greșească așa cum a greșit el.

– Atunci, poate că ar fi bine să îmi spui povestea greșelilor tale. Poate așa voi învăța cum să fiu un discipol mai bun.

Maestrul și ucenicul se priviră sfidător pe deasupra focului. Lui Logen nu-i plăcea deloc

ce citea pe chipul lui Bayaz. Îl mai văzuse pe Întâiul dintre Magi arătând așa și cu alte ocazii, iar rezultatele nu fuseseră niciodată unele bune. Nu reușea să înțeleagă ce anume se întâmplase cu Quai de trecuse, în doar câteva săptămâni, de la obediența lamentabilă la opoziția aspră, dar era sigur că o asemenea situație nu era spre binele niciunuia dintre ei. Logen se prefăcu mai departe fascinat de terciul care clocotea pe foc, așteptându-se aproape să fie asurzit pe viață de mugetul neașteptat al flăcării. Însă nu auzi nimic altceva decât vocea blândă a lui Bayaz.

– Foarte bine, maestre Quai, cererea ta are sens. Măcar de această dată. Să vorbim despre greșelile mele. Subiect cât se poate de vast. Cu ce să încep?

– Cu începutul? se aventură ucenicul. Cu ce altceva?

Magul scoase un geamăt amar.

– Fie. Atunci voi începe cu ce s-a întâmplat cu foarte multă vreme în urmă, în Timpurile Străvechi.

Se întrerupse și privi lung la flăcări, lăsându-și obrajii scofâlciți mângâiați de pâlpâirea lor.

– Am fost întâiul ucenic al lui Juvens. Dar la scurt timp după ce a început să mă formeze, stăpânul meu și-a mai luat un alt ucenic. Un băiat din Sud. Îl chema Khalul.

Auzind numele acesta, Ferro își ridică iute privirea cruntă.

– De la bun început nu ne-am putut suferi. Eram amândoi mult prea orgolioși, mult prea invidioși pe talentele celuilalt, mult prea invidioși pe fiecare fărâmă de amabilitate pe care ne-o arunca maestrul nostru. Rivalitatea

noastră a dăinuit în timp, iar Juvens și-a luat și alți ucenici. Am fost doisprezece cu toții. La început, faptul că eram mulți și că exista competiție între noi ne-a făcut să fim mai sârguincioși, mai loiali. Însă multe s-au schimbat după ororile războiului cu Glustrod.

Logen începu să umple străchinile cu zeama aburindă, ascultându-l cu o ureche pe Bayaz în tot acest timp.

– Rivalitatea noastră s-a transformat în dușmănie, iar dușmănia – în ură cumplită. Ne-am bătut mai întâi cu vorbele, apoi cu mâinile, apoi cu magia. Poate că ne-am fi omorât între noi dacă am fi fost lăsați de capul nostru. Și poate că lumea ar fi fost un loc mai bun, dacă am fi făcut-o, însă a intervenit Juvens. Pe mine m-a trimis în Nordul îndepărtat, iar pe Khalul în Sud, la două biblioteci mari pe care le construise în părțile acelea cu mulți ani în urmă. Ne-a trimis acolo ca să studiem, separați și singuri, până când ne-am fi calmat. S-a gândit că munții cei înalți și marea cea întinsă și întregul Cerc al Lumii vor pune capăt vrajbei noastre. Însă s-a înșelat. Fiecare ne-am întărâtat și mai mult în surghiun, învinovățindu-l pe celălalt pentru ce ni s-a întâmplat, și ne-am pus la cale răzbunările meschine.

Logen împărți mâncarea, atâta câtă era, în vreme ce ochii lui Bayaz aruncau flăcări spre Quai de sub sprâncenele stufoase.

– Măcar de-aș fi avut atâta minte cât să-mi ascult învățătorul. Însă eram tânăr pe atunci și încăpățânat, și mult prea trufaș. Mi-am jurat să devin mult mai puternic decât Khalul. Și atât de prost am fost, că am luat hotărârea să-mi găsesc alt maestru în cazul în care

Juvens nu va fi de acord să mă învețe.

– Iar mehlem, albule? mârâi Ferro luându-și castronul din mâna lui Logen.

– Nu trebuie să-mi mulțumești.

Îi aruncă lingura, iar ea o înșfăcă din zbor. Apoi Logen îi întinse strachina Întâiului dintre Magi.

– Alt maestru? Ce alt maestru ți-ai fi putut găsi?

– Unul singur, murmură Bayaz. Kanedias. Maestrul Creator, explică învârtind lingura în mână. M-am dus la Casa lui și am căzut în genunchi dinaintea lui și l-am implorat să-mi împărtășească învățăturile lui. Desigur că m-a refuzat, așa cum îi refuza pe toți… la început. Dar eram încăpățânat și el s-a înmuiat cu timpul și a fost de acord să mă învețe.

– Așa ai ajuns să locuiești în Casa Creatorului, șopti Quai.

Logen se cutremură cu ochii în apa chioară din strachină. Încă mai avea coșmaruri în urma scurtei vizite în acea casă.

– Întocmai, spuse Bayaz, și i-am învățat metodele. Talentele mele într-ale Înaltei Arte m-au făcut indispensabil noului meu maestru. Însă Kanedias și-a protejat secretele cu mult mai multă ardoare decât Juvens și m-a muncit la forje ca pe hoții de cai și m-a învățat doar atâtea frânturi câte mi-erau necesare ca să-l pot sluji. Asta m-a înverșunat și, când Creatorul a plecat să-și caute materiale pentru îndeletnicirile lui, curiozitatea, și ambiția, și setea mea de cunoaștere m-au îndemnat să cutreier prin acele părți ale Casei pe unde el îmi interzisese să pun piciorul. Și acolo am descoperit cel mai bine păzit secret al lui.

Bayaz se întrerupse.

– Ce anume? întrebă Picior-Lung cu lingura rămasă în aer.

– Fiica lui.

– Tolomei, șopti abia auzit Quai.

Bayaz îl aprobă cu o mișcare a capului, iar un colț al gurii i se avântă în sus ca în fața unei amintiri frumoase.

– Era altfel decât restul oamenilor. Nu ieșise niciodată din Casa Creatorului și nimeni nu-i adresase niciodată niciun cuvânt, în afară de tatăl ei. Am aflat că îl ajuta uneori. Se ocupa… de anumite substanțe… care nu puteau fi atinse decât de cei de același sânge cu Creatorul. Cred că acesta a fost motivul pentru care a zămislit-o. Era neasemuit de frumoasă, mai spuse Bayaz cu ochii în pământ, iar mușchii feței îi zvâcniră. Sau așa îmi amintesc eu.

– Bună mâncare, exclamă Luthar, lingându-se pe degete și punând jos strachina.

În ultima vreme devenise mult mai puțin mofturos la mâncare. Logen înțelese că acesta era efectul săptămânilor când nu a fost capabil să mănânce hrană solidă.

– Mai vrei puțin? îl întrebă plin de speranță.

– Ia porția mea, șuieră Quai împingându-și castronul spre Luthar.

Pe chipul împietrit se zăreau doar punctele luminoase ale ochilor care își fixau maestrul.

– Continuă.

Bayaz își ridică privirea.

– Tolomei m-a fascinat, iar eu am fascinat-o pe ea. Poate părea straniu, însă pe atunci eram tânăr și înfocat și încă mai aveam părul la fel de frumos și des ca al căpitanului Luthar, explică el rașchetându-și capul pleșuv cu palma și ridicând din umeri. Ne-am

îndrăgostit unul de celălalt.

Se uită la fiecare ascultător în parte, provocându-i, parcă, să își bată joc de el, dar Logen își vedea mai departe de treabă sugând resturile de terci dintre dinți, iar ceilalți nici măcar nu schițară vreun zâmbet.

– Mi-a povestit despre treburile pe care tatăl ei i le-a dat de făcut, și atunci am început să am o idee vagă despre ce se petrecea. Creatorul adunase de pretutindeni fragmente de materiale din lumea de dedesubt, rămase pe aici din vremurile când demonii încă mai pășeau pe suprafața pământului. Încerca să capteze puterea acestor fragmente și apoi s-o introducă în mașinăriile lui. Umbla cu forțele interzise prin Prima Lege și avusese deja unele reușite.

Logen își schimbă neliniștit poziția. Își amintea mult prea bine acel obiect pe care îl văzuse în Casa Creatorului, obiect bizar și fascinant, așezat pe un bloc de piatră albă pe care picura neîncetat apă. Spintecătoarea, spusese Bayaz că se numește. Două tăișuri – unul aici, unul în Partea Cealaltă. Pofta de mâncare îi dispăruse și împinse spre foc strachina încă pe jumătate plină.

– Am fost îngrozit, continuă Bayaz. Văzusem urgia adusă de Glustrod în lume și m-am hotărât să merg la Juvens și să-i spun tot. Însă mi-a fost teamă să o abandonez pe Tolomei, iar ea nu voia să părăsească singurul loc pe care îl cunoștea. Așa că am tot amânat, iar Kanedias s-a întors pe neașteptate și ne-a găsit împreună. Furia lui a fost…, iar Bayaz tresări ca și cum până și amintirea acelui moment era extrem de dureroasă…, imposibil de descris. Casa se cutremura, răsuna, ardea. Am avut noroc să scap cu viață și am fugit să

caut refugiu la fostul meu maestru.

Ferro pufni:

– Înseamnă că era un tip iertător.

– Din fericire pentru mine. Juvens nu m-a alungat, în pofida trădării mele. Mai ales când i-am povestit despre încercările fratelui său de a încălca Prima Lege. Creatorul a venit mânios tare, cerând dreptate pentru necinstirea fiicei sale și pentru furtul secretelor. Juvens a refuzat. Ba chiar a cerut să afle ce anume experimente făcuse Kanedias. Cei doi frați s-au luptat, iar eu am fugit de acolo. Cerurile erau luminate de flăcările încăierării lor. Când m-am înapoiat, maestrul meu era mort, iar fratele lui dispăruse. Am jurat să mă răzbun. I-am adunat pe Magii din toată lumea și am declarat război Creatorului. Toți. Mai puțin Khalul.

– De ce? mormăi Ferro.

– A spus că nu sunt demn de încredere. Că prostiile mele au dus la declanșarea războiului.

– Perfect adevărat, murmură Quai.

– Poate, până la un punct. Însă m-a acuzat de lucruri încă mult mai grave. El și ucenicul lui blestemat, Mamun. Minciuni, șuieră el înspre foc. Nimic altceva decât minciuni, iar ceilalți Magi nu s-au lăsat păcăliți. Ca urmare Khalul a părăsit ordinul, s-a întors în Sud și a căutat puterea altundeva. Și a găsit-o. Făcând ce făcuse Glustrod și damnându-se. Încălcând a Doua Lege și mâncând carne de om. Doar unsprezece dintre noi ne-am luptat cu Kanedias, și numai nouă dintre noi am supraviețuit.

Bayaz oftă din străfundurile sufletului.

– Iată, maestre Quai. Iată istoria greșelilor

mele, iată adevărul gol goluț. Ai putea spune că aceste greșeli au provocat moartea maestrului meu, că au provocat schisma din sânul ordinului Magilor. Ai putea spune că din acest motiv ne îndreptăm noi acum spre vest, spre ruinele trecutului. Ai putea spune că din acest motiv căpitanul Luthar s-a ales cu falca spână.

– Semințele trecutului rodesc în prezent, șopti Logen ca pentru sine.

– Chiar așa, spuse Bayaz, chiar așa. Și tare amare îi sunt fructele. Maestre Quai, vei învăța din greșelile mele, așa cum am făcut-o și eu, și vei da mai multă ascultare învățătorului tău?

– Bineînțeles, răspunse ucenicul, iar lui Logen i se păru că detectează o urmă de ironie în tonul lui. Te voi asculta întru totul.

– Și foarte bine vei face. Poate că nu aș fi avut rana asta dacă l-aș fi ascultat pe Juvens.

Bayaz își descheie doi nasturi de la cămașă și își dădu gulerul într-o parte. Lumina focului descoperi o cicatrice vindecată și decolorată ce se întindea de la baza gâtului bătrânului până la umăr.

– Creatorul însuși mi-a făcut-o. Un centimetru mai mult și aș fi murit, explică el și își frecă trist pielea. Atât de veche este și încă mă mai doare câteodată. Mă doare atât de tare, iar durerea nu ostoiește odată cu trecerea anilor… așa că vezi tu, maestre Luthar, chiar dacă și tu ești însemnat acum, putea fi mult mai rău.

Picior-Lung își drese glasul.

– Recunosc, e o rană urâtă, dar cred că a mea este și mai și.

Își trase până sus cracul murdar al pantalonului și își întoarse coapsa musculoasă

spre lumina focului. Carnea de acolo era cenușie și zbârcită, pe piciorul aproape distrus. Chiar și Logen fu impresionat.

– Ce naiba ai pățit? se interesă Luthar, simțind că i se face greață.

Picior-Lung zâmbi.

– Cu mulți ani în urmă, pe vremea când eram tânăr, am naufragiat pe coastele ținutului Suljuk. De nouă ori până atunci Dumnezeu găsise cu cale să mă înmoaie în apele reci ale oceanului său răvășit de furtuni. Din fericire, soarta m-a binecuvântat și sunt un bun înotător. Din nefericire, de acea dată, un pește uriaș m-a confundat cu prânzul lui.

– Un pește? murmură Ferro.

– Chiar așa. Un pește imens și foarte fioros, cu botul mare cât o ușă și dinți ca pumnalele. Din fericire, o lovitură zdravănă în nas, și Picior-Lung despică aerul cu pumnul, l-a determinat să-mi dea drumul, iar curenții m-au purtat la țărm. Atunci soarta m-a mai binecuvântat încă o dată, căci printre băștinași am dat peste o femeie cu inimă bună care mi-a permis să mă recuperez în casa ei, deoarece oamenii din Suljuk îi privesc pe străini cu neîncredere, oftă el fericit. Așa am ajuns să le învăț limba. Sunt un popor extrem de religios. Da, m-a ajutat Dumnezeu. Acesta este adevărul.

Se așternu tăcerea.

– Pun prinsoare că peripețiile tale au fost și mai teribile, îi rânji Luthar lui Logen.

– M-a mușcat odată o oaie afurisită, dar nu mi-a lăsat semne.

– Dar la deget ce-ai pățit?

– La ăsta? își privi lung ciotul mișcându-l înainte și înapoi. Ce-i cu el?

– Cum l-ai pierdut?

Logen se încruntă. Nu-i prea convenea turnura pe care o luase conversația. Una era să asculte povestea greșelilor lui Bayaz, dar nu prea avea chef să sape în propriul său trecut. Și morții știau că-și avusese partea de greșeli grave. Dar toți se uitau la el, așteptându-i confesiunile. Trebuia să spună ceva.

– L-am pierdut în luptă. Într-un loc care se numește Carleon. Eram tânăr pe vremea aceea și pătimaș. Aveam obiceiul tâmpit să mă apuc să atac chiar în toiul bătăliei. Și atunci, când lupta s-a terminat, mi-am dat seama că nu-l mai am.

– Te lăsai purtat de avânt, nu? îl întrebă Bayaz.

– Cam așa ceva.

Se încruntă iar și își frecă ușor ciotul degetului.

– Ciudat. Multă vreme după ce l-am pierdut, încă îl mai simțeam cum mă mănâncă chiar în vârf. Mă înnebunea. Cum să te scarpini la un deget pe care nu-l mai ai?

– Te-a durut? întrebă și Luthar.

– La început m-a durut al naibii, dar nu la fel de tare ca alte răni pe care le-am mai avut.

– Ce răni?

Acum se văzu nevoit să se gândească puțin. Se scărpină pe obraz și întoarse pe toate părțile orele, și zilele, și săptămânile pe care le petrecuse rănit, însângerat, urlând de durere. Șchiopătând de colo până colo, sau încercând să mănânce cu mâinile bandajate până la subsuori.

– Odată am fost tăiat pe față de o sabie, spuse pipăindu-și urechea crestată de Tul Duru, și am sângerat înfiorător de mult.

Altădată o săgeată aproape că mi-a scos ochiul, continuă frecându-și cicatricea în formă de semilună de sub frunte. Ore întregi m-am chinuit să scot așchiile din rană. Cu altă ocazie, în timpul asediului de la Uffrith, mi-a căzut în cap un bolovan, mai spuse pipăindu-și nodurile proeminente de pe scalp. Mi-a spart capul și umărul.

– Groaznic, spuse Bayaz.

– A fost vina mea. Asta ți se întâmplă când încerci să dărâmi zidurile unei cetăți cu mâinile goale, explică întâlnind privirea înfiorată a lui Luthar și ridicând din umeri. Nu merge așa. Dar cum am spus, în tinerețe eram pătimaș.

– Sunt doar mirat că nu te-ai gândit să-ți folosești dinții ca să găurești zidul.

– Probabil că asta ar fi fost următoarea mea mișcare. Din fericire, atunci mi-a căzut bolovanul în cap. Măcar dinții mi-au rămas întregi. Două luni, cât a durat asediul, am zăcut și am scâncit. M-am vindecat la timp pentru înfruntarea cu Treicopaci, când am fost iarăși făcut bucăți, ba încă și mai rău.

Logen se cutremură în fața acestei amintiri, întinzând și strângând degetele de la mâna dreaptă, retrăind durerea simțită când îi fuseseră zdrobite toate.

– Asta chiar a durut. Dar nu la fel de rău ca povestea asta.

Își vârî mâna pe sub centură și își trase cămașa afară din pantaloni. Toți se întinseră să vadă ce anume le arăta. O cicatrice micuță, aflată chiar sub ultima coastă, în adâncitura de lângă stomac.

– Nu pare mare lucru, spuse Luthar.

Logen se întoarse ca să le arate și spatele.

– Aici este restul, spuse întinzând degetul

spre ceea ce știa că este un semn mai mare lângă șira spinării.

– Te-a străpuns din față până-n spate? murmură Picior-Lung.

– Din față până-n spate, cu o suliță. Într-un duel cu un bărbat pe nume Harding Ursuzul. Mare noroc că am scăpat cu viață, ăsta-i adevărul.

– Dacă a fost un duel, șopti Bayaz, cum de ai supraviețuit?

Logen își linse buzele. Erau amare.

– L-am învins.

– Cu sulița în tine?

– N-am știut de ea până după luptă.

Picior-Lung și Luthar schimbară o privire.

– Pare un detaliu pe care nu prea ai cum să-l scapi din vedere, spuse Navigatorul.

– Așa ai zice, ezită Logen încercând să găsească o modalitate prin care să le mărturisească adevărul, dar nu exista așa ceva. Sunt momente… când… când nu prea îmi dau seama ce fac.

O tăcere prelungă.

– Ce vrei să spui? îl întrebă Bayaz.

Logen tresări. Știa că probabil se va alege praful și pulberea de fărâma de încredere pe care reușise să le-o inspire de-a lungul ultimelor săptămâni, însă nu avea încotro. Niciodată nu se pricepuse la minciuni.

– Pe la paisprezece ani, m-am certat cu un prieten. Nici măcar nu-mi aduc aminte motivul. Nu-mi amintesc decât că eram foarte supărat. Și că el m-a lovit. Următorul lucru de care-mi aduc aminte e că-mi priveam mâinile.

Și își coborî și acum ochii la ele, alb ca varul la față.

– Îl strânsesem de gât. Era cât se poate de mort. Nu-mi aduceam aminte să fi făcut una

ca asta, dar nu eram decât eu acolo și aveam sângele lui sub unghii. L-am târât până la niște bolovani și l-am dat cu capul de ei și am spus că a căzut dintr-un copac și a murit. Și m-au crezut toți. Mama lui a bocit, și tot așa, dar ce puteam face? Atunci mi s-a întâmplat pentru prima dată.

Logen simți ochii celorlalți ațintiți asupra lui.

– La puțini ani după aceea, aproape că mi-am ucis tatăl. L-am înjunghiat în timpul cinei. Nu știu de ce. Habar nu am. Din fericire, s-a vindecat.

Îl simți pe Picior-Lung care se trăgea ușurel mai într-o parte, dar nu avea cum să-l învinovățească pentru asta.

– Ce v-am povestit se întâmpla pe vremea când shanka începuseră să vină din ce în ce mai des. Și tata m-a trimis spre sud, dincolo de munți, să cer ajutor. Așa s-a făcut că l-am întâlnit pe Bethod, iar el s-a oferit să mă ajute, dacă eram de acord să lupt pentru el. De tâmpit ce eram, m-am bucurat mult să lupt în războaie, dar luptele păreau a nu avea sfârșit. Lucrurile pe care le-am făcut atunci… ce mi-au povestit alții că am făcut…, scoase un oftat lung. Trebuie să vă spun că mi-am ucis prietenii. Trebuie să fi văzut ce am fost în stare să le fac dușmanilor. Dar, în primul și în primul rând, îmi făcea plăcere. Îmi plăcea să stau pe locul cel mai important de lângă foc și să mă uit la ceilalți și să le simt spaima, când nu îndrăznea nimeni să-și ridice privirea la mine. Dar a devenit din ce în ce mai rău. Și mai rău. Și într-o iarnă n-am mai știut nici cine eram, nici ce anume făceam mare parte din timp. Uneori vedeam ce se întâmplă, ca un spectator care nu poate să schimbe cursul

unei reprezentații. Nimeni nu putea ști pe cine aveam să omor în secunda următoare. Se căcau toți în izmene de frică, chiar și Bethod, însă nimeni nu se temea mai tare de mine decât mă temeam eu însumi.

Tăcerea care urmă fu copleșitoare. La început, casa dărâmată li se păruse un refugiu tihnit după câmpia moartă și pustie, dar acum nu li se mai părea așa. Ferestrele fără geamuri se căscau ca niște răni adânci. Ușile goale se deschideau ca niște morminte. Tăcerea se prelungi, și se tot prelungi. La un moment dat Picior-Lung își drese glasul.

– Așa vezi, de dragul conversației, dă-mi voie să te întreb dacă tu crezi că ar fi posibil, fără să ai o asemenea intenție, să omori pe unul dintre noi?

– Mult mai probabil că v-aș omorî pe toți, nu doar pe unul.

Bayaz se încruntă.

– Iartă-mă dacă acest răspuns al tău nu mă prea liniștește.

– Măcar dacă ne-ai fi spus de la bun început! exclamă Picior-Lung. Acesta este genul de informație pe care trebuie să-l împărtășești tovarășilor de drum! Nu cred că…

– Dă-i pace, mârâi Ferro.

– Dar trebuie să știm…

– Tacă-ți fleanca, cititor în stele neghiob ce ești. Nici unul dintre voi nu e perfect, nici pe departe.

Se încruntă la Picior-Lung:

– Numai gura e de voi, dar nu sunteți de găsit la nevoie.

Se încruntă la Luthar:

– Sunteți mult mai nefolositori decât vă puteți închipui.

Se încruntă la Bayaz:

– Aveți o grămadă de secrete, și vă ia somnul în cele mai nepotrivite momente și ne lăsați să ne rătăcim în mijlocul pustietății. E un ucigaș. Așa, și? V-a fost de folos când ați avut nevoie de cineva care să ucidă.

– Doar am vrut să…

– Tacă-ți fleanca, am zis.

Picior-Lung bătu din pleoape și făcu ce i se ceruse.

Logen o privi lung pe Ferro pe deasupra focului. Ultimul om de la care s-ar fi așteptat la o vorbă bună. Doar ea singură văzuse ce i se întâmplă. Doar ea singură înțelegea ce vrea să spună. Îi observă privirea și îi răspunse cu o căutătură urâtă și se retrase în colțul ei, dar nu mai putea să schimbe nimic din ce spusese. Pe chipul lui Nouădegete apăru umbra unui zâmbet.

– Dar tu? o întrebă Bayaz pe Ferro, cu un deget la buze ca și cum ar fi meditat la ceva anume.

– Eu ce?

– Spui că nu-ți plac secretele. Toți am vorbit despre cicatricele noastre. Eu v-am plictisit pe toți cu poveștile mele vechi, iar Sângerosul Nouă ne-a dat fiori cu istorisirea lui, explică Magul lovindu-și cu vârful degetului obrazul tras și scufundat în penumbre. De unde ai cicatricea?

Niciun răspuns.

– Pun rămășag că a fost vai și amar de cel care ți-a făcut-o, spuse Luthar mai vesel parcă.

Picior-Lung începu să chicotească.

– O, sigur că da! Îndrăznesc a spune că a avut parte de un sfârșit ascuțit ca tăișul sabiei! Mi-e și groază să mă gândesc la…

– Eu mi-am făcut-o, spuse Ferro.

Chicotelile se înecară și se stinseră, iar zâmbetele pieriră. Începeau să înțeleagă.

– Cum? exclamă Logen.

– Ce-ai, albule, ești surd? Eu mi-am făcut rana.

– De ce?

– Ha! lătră ea, cu ochii-i aruncând fulgere pe deasupra focului. Habar nu ai ce înseamnă să fii proprietatea cuiva! La doisprezece ani am fost vândută unui bărbat pe nume Susman.

Scuipă pe jos și mârâi ceva în limba ei. Logen era convins că nu fusese un compliment.

– Avea un loc unde fetele erau instruite, apoi scotea profit de pe urma vânzării lor.

– Instruite să ce? se miră Luthar.

– Ce crezi tu, prostule? Să se fută.

– Ah, schelălăi el, încercând să-și înghită nodul din gât și lipindu-și ochii de pământ.

– Am stat acolo doi ani. Doi ani foarte lungi și apoi am furat un cuțit. Pe vremea aceea nu știam cum să fac să ucid pe cineva. Așa că i-am făcut rău proprietarului meu în singurul mod pe care îl cunoșteam. M-am tăiat pe mine însămi până la os. Până au reușit să-mi smulgă cuțitul din mâini, prețul îmi scăzuse deja la un sfert.

Rânji fioros spre foc, de parcă își amintea cea mai mândră zi din întreaga ei viață.

– Ar fi trebuit să-l auziți cum se văicărește, lepădătura!

Logen o privi fix. Luthar rămase cu gura căscată. Până și Întâiul dintre Magi părea șocat.

– Tu ți-ai provocat cicatricele?

– Și ce dacă?

Iarăși tăcerea covârșitoare. Vântul bătea și se învolbura printre ruine, șuierând prin crăpăturile dintre pietre, făcând flăcările să dănțuiască. Nimeni nu mai avu nimic de spus după asta.

Furiosul

Zăpada se așternea pe pământ, fulgii albi se învolburau în văzduh transformând în năluci cenușii și pinii verzi, și stâncile negre, și râul maroniu.

Lui West nu-i mai venea să creadă cu câtă nerăbdare așteptase venirea zăpezii în anii copilăriei. Cât de încântat fusese să se trezească într-o bună dimineață și să vadă întreaga lume îmbrăcată în alb. Cât de prost fusese când își închipuise că neaua ar fi ascuns vreo taină, vreun miracol, vreo bucurie. Acum îl umplea de groază vederea fulgilor așternuți pe părul lui Cathil, pe haina lui Ladisla, pe pantalonii săi jegoși. Asta nu însemna nimic altceva decât altă repriză de ger feroce, de umezeală iritantă, de eforturi cumplite de a se deplasa. Își frecă palmele, își trase nasul și se uită urât la cer, impunându-și să păstreze o atitudine cât de cât pozitivă.

– Trebuie să mă împac cu situația și să rezist, șopti el, iar cuvintele îi jupuiră parcă gâtlejul și așa mult prea sensibil și expirând aburi groși în aerul înghețat. Trebuie.

Încercă să-și amintească de verile calde din Agriont. De pomii înfloriți din piețele orașului. De păsările care ciripeau cocoțate pe umerii statuilor zâmbitoare. De razele soarelui printre crengile înfrunzite ale copacilor din parc. Degeaba. Amintirile acestea nu-i erau de niciun folos. Își trase mucii apoși, încercă iarăși să-și încălzească mâinile în mânecile de la uniformă, însă acestea nu erau suficient de lungi. Apucă cu

degete palide tivurile franjurate. Oare îi va mai fi vreodată cald?

Simți mâna lui Pike pe umăr.

– Se petrece ceva, îi murmură deținutul, arătându-i nordicii care se ghemuiseră unul lângă celălalt și discutau agitați.

West le aruncă o privire istovită. Abia ce se așezase mai bine și îi era mult prea greu să pretindă că ar fi interesat și de altceva decât de propriile-i suferințe. Își întinse încet picioarele, surprinse pocnetul genunchilor când se ridică, și se scutură încercând să-și alunge oboseala din trup. Cocoșat ca un boșorog, cu brațele strânse în juru-i, se târî spre locul unde stăteau nordicii. Însă se pare că ședința se terminase deja. Altă hotărâre luată fără să i se ceară părerea.

Treicopaci se îndreptă spre el, deloc afectat de ninsoarea deasă.

– Copoiul a observat niște iscoade de-ale lui Bethod, mârâi el arătând spre copaci. La poalele dealului de acolo, chiar lângă cascadă. Am avut noroc că nu ne-au descoperit ei mai întâi, că s-ar fi putut să nu mai fim în viață acum.

– Câți?

– Cam doisprezece. E riscant să încercăm să-i ocolim.

West se încruntă, lăsându-și greutatea de pe un picior pe altul ca să-și țină sângele în mișcare.

– Nu e mai riscant să încercăm să ne luptăm cu ei?

– Poate că da, poate că nu. Avem șanse bunicele dacă reușim să-i luăm prin surprindere. Au mâncare, au și arme, mai spuse Treicopaci măsurându-l pe West din cap până în picioare, și haine. Și tot felul de

echipamente care ne-ar putea fi de folos. Abia ce am trecut de jumătatea iernii. Și, dacă tot mergem spre Nord, vremea n-o să se încălzească. Dimpotrivă. Așa că am hotărât. Șansele nu sunt deloc egale, ei fiind doisprezece, așa că trebuie să luptăm cu toții. Amicul tău, Pike, pare a ști să mânuiască o bardă. Fă bine și spune-i să se pregătească.

Apoi înclină capul spre Ladisla care stătea ghemuit pe pământ.

– Sigur că fata trebuie să stea deoparte, dar…

– Nu. Fără Prinț. E mult prea periculos.

Treicopaci își îngustă ochii.

– Ai multă dreptate. Tocmai de aia toți trebuie să ne asumăm riscul.

West se apropie de el, dându-și toată silința să pară cât mai convingător, chiar dacă trebuia să rostească vorbele cu buze arse de ger și umflate ca niște cârnați mult prea prăjiți.

– N-ar face decât să ne pună în pericol pe toți. Știi și tu asta.

Prințul se uită la ei bănuitor, încercând să-și dea seama despre ce vorbesc.

– Ne-ar fi de tot atât folos în luptă cât un sac pus pe ochi.

Nordicul pufni enervat.

– Cam ai dreptate, spuse și inspiră adânc, se încruntă și păru a întoarce problema pe toate părțile. În regulă. Nu așa ar trebui să fie, dar bine. El și fata stau deoparte. Noi, ceilalți, luptăm. Adică lupți și tu.

West dădu din cap. Fiecare bărbat trebuia să-și facă datoria, indiferent cât de puțin i-ar fi surâs ideea.

– De acord. Noi, ceilalți, luptăm.

Și se pierdu printre copaci ca să dea

ordinele.

Nici vorbă să-l mai fi recunoscut cineva acum pe Prințul Moștenitor Ladisla acasă, în grădinile sclipitoare ale Agriontului. Fără doar și poate că și filfizonii, și curtenii, și paraziții, care, în mod normal, i-ar fi sorbit fiece cuvânt, l-ar fi călcat în picioare ținându-și nasurile pe sus. Haina de la West se destrăma la cusături, se tocea la coate, era plină de cruste de noroi. Sub ea, uniforma lui cea albă, imaculată înainte, se întunecase treptat, ajungând la cenușiul jegului. Din ea mai atârnau câteva resturi de ceaprazuri aurii, ca tulpinile soioase ale unui buchet de flori superb pe vremuri, dar plin de putregai acum. Avea părul murdar și încâlcit, obrazul îi era acoperit de țepii roșcați ai bărbii nerase, iar firele dintre sprâncene dădeau de înțeles că obișnuia să petreacă mult timp smulgându-le. Unicul om pe o rază de o sută cincizeci de kilometri care se simțea într-o formă mai proastă era, fără doar și poate, însuși West.

– Ce se petrece? bolborosi Prințul când West se așeză alături de el.

– În josul râului sunt câteva iscoade de-ale lui Bethod, Înălțimea Voastră. Trebuie să ne luptăm.

Prințul încuviință cu o mișcare a capului.

– Îmi trebuie o armă care…

– Te rog să stai deoparte.

– Dar, colonele West, este…

– Ne-ai fi de mare folos, Înălțimea Voastră, însă mă tem că nu încape discuție în această privință. Ești moștenitorul tronului. Nu ne putem permite să te punem în pericol.

Ladisla se chinui să pară cât mai dezamăgit cu putință, dar West aproape că putea simți

mirosul bucuriei lui.

– Foarte bine, dacă așa crezi că trebuie să fie.

– Absolut, spuse West și se uită la Cathil. Veți sta amândoi aici. Ne vom întoarce curând. Cu ceva noroc, mai adăugă el tresărind, căci în ultima vreme norocul fusese tare scump la vedere. Ascundeți-vă și nu scoateți nicio șoaptă.

Fata îi zâmbi.

– Nu-ți face probleme. O să am grijă să nu-și facă rău singur.

Ladisla o privi pieziș cu ură, cu pumnii încleștați de furie neputincioasă. Tot nu se învățase să facă față batjocurii ei permanente. Desigur că, atunci când întreaga ta viață lumea te-a adulat și ți s-a supus, n-ai de unde să știi cum să reacționezi când cineva te ia peste picior. O clipă West își puse întrebarea dacă nu cumva făcea o greșeală lăsându-l singur și neprotejat, dar nu prea avea de ales. Aici erau la adăpost. Ar trebui să nu li se întâmple nimic. Ceea ce nu se putea spune despre el.

Se așezară pe vine. Un cerc de bărbați cu chipuri murdare și pline de cicatrice, expresii dure, păr încâlcit. Treicopaci, cu trăsăturile colțuroase brăzdate de riduri adânci. Dow cel Negru, cu rânjetul sălbatic și urechea lipsă. Tul Duru, cu sprâncenele stufoase adunate într-o încruntătură fioroasă. Ursuzul, indiferent ca o stâncă. Copoiul, cu ochii strălucitori mijiți de concentrare. Pike, cu o expresie îndârjită pe acele părți ale feței lui arse care mai erau în stare să exprime ceva. Șase dintre cei mai duri bărbați din lume, și West.

Încercă să-și înăbușe emoția. Fiecare trebuia să-și facă datoria.

Treicopaci scrijelea cu un băț o hartă rudimentară pe solul întărit.

– Așa, flăcăi. Aici, lângă râu s-au adăpostit. Sunt doisprezece, sau poate mai mulți. Uite cum facem. Ursuzule, tu vii din stânga, Copoiule, tu vii din dreapta, ca de obicei.

– În regulă, șefu', spuse Copoiul.

Ursuzul se mulțumi doar să dea din cap.

– Eu, cu Tul și cu Pike îi atacăm din partea asta și ne luăm la trântă cu ei. Sper să-i luăm prin surprindere. Și aveți grijă să nu ne nimeriți cu vreo săgeată. Ne-am înțeles?

Copoiul rânji.

– Fiți voi atenți și păziți-vă.

– Am să țin minte sfatul ăsta. Dow și West, voi treceți râul și așteptați lângă cascada de aici. O să-i atacați din spate, explică arătând cu bățul pe desenul de pe pământ, iar West simți cum nervii și îngrijorările îi astupă gâtul. Zgomotul apei ar trebui să vă ascundă mișcările. Atacați atunci când mă vedeți aruncând o piatră în apă, auziți? Piatra. Ăsta-i semnalul.

– Firește, șefu', mârâi Dow.

West își dădu seama că Treicopaci îl fixa cu privirea.

– M-ai auzit, băiete?

– Da, desigur, bolborosi el cu limba amorțită de frig și de spaima tot mai mare. Când vine piatra, atacăm… șefu'.

– Așa, vezi. Și fiți cu ochii în patru. S-ar putea să mai fie și alții prin apropiere. Bethod are iscoade prin tot ținutul. Aveți vreo întrebare?

Clătinară din cap. Nu, nu aveau.

– Bun. Să nu dați vina pe mine dacă vă

omoară cineva.

Treicopaci se ridică în picioare, iar ceilalți îl urmară. Făcură ultimele pregătiri: își dezlegară săbiile, își încercară corzile arcurilor, își strânseră cataramele. West nu prea avea cum să se pregătească. Singura lui armă era o sabie grea, furată de la un cadavru, prinsă de o centură jerpelită. Atâta tot. Se simțea cel mai mare neghiob alături de bărbații aceștia. Se întrebă câți oameni uciseseră. Nu l-ar fi mirat să afle că tot atât de mulți câți locuitori are un oraș. Plus unul sau două din satele învecinate. Până și Pike părea gata să omoare fără pic de remușcări. West își aminti că tot nu știa pentru ce anume fusese osândit și trimis în lagăr. Dar nu era greu să-și imagineze, mai ales acum când îl vedea cum încearcă tăișul toporiștii cu degetul, mai ales acum când îi observa cruzimea din privirea de pe chipul acela ars și mort.

West își privi mâinile. Îi tremurau. Nu doar din cauza frigului. Și le strânse tare. Copoiul se uită la el și îi rânji:

– Trebuie să simți teama ca să poți simți curajul, îi spuse și se îndepărtă, urmându-i pe ceilalți printre copaci.

Dow cel Negru îi strigă din spate, speriindu-l.

– Haidem, ucigașule. Încearcă să ții pasul cu mine.

Scuipă pe solul înghețat, apoi se întoarse și porni spre râu. West mai privi o dată la cei rămași. Cathil îi făcu un semn cu capul, iar el îi răspunse. Apoi îl urmă pe Dow, tăcut, aplecându-se pe sub ramurile îmbrăcate în chiciură sclipitoare, auzind vuietul cascadei tot mai aproape.

Dintr-odată, planul lui Treicopaci începu să i se pară cam incomplet.

– Și când ajungem pe malul celălalt și primim semnalul, ce o să facem?

– O să omorâm, mârâi Dow peste umăr.

Răspunsul acesta, chiar așa în doi peri, îi trimise prin mațe un junghi de panică.

– S-o iau pe la dreapta sau pe la stânga?

– Ia-o pe unde vrei, doar nu-mi sta în drum.

– Unde o să te duci?

– Acolo unde-i măcelul.

Călcând cu băgare de seamă pe malul râului, West regretă că deschisese gura. Acum vedea cascada în amonte, o cădere năvalnică de apă albă pe un perete de stâncă neagră, umplând văzduhul cu o ceață înghețată și cu zgomot de tunet.

Unde se aflau ei, râul nu era mai lat de patru pași, dar apa iute și întunecată spumega pe pietrele de pe mal. Cu sabia și toporișca ridicate deasupra capului, Dow intră în apă și o traversă fără probleme, scufundându-se până la brâu în mijlocul șuvoiului. Apoi, ud leoarcă, se cățără pe celălalt mal și se lipi de pietre, ascunzându-se vederii. Se uită în jur, se încruntă când îl văzu pe West încă pe cealaltă parte și îi făcu un semn furios să îl urmeze.

Cu mișcări stângace, West își scoase și el sabia, o ridică deasupra capului, trase adânc aer în piept și făcu un pas în șuvoi. Apa rece îi intră imediat în cizmă și avu senzația că piciorul îi fusese prins într-un sloi de gheață. Mai făcu un pas, iar celălalt picior i se scufundă până la coapsă. Îi ieșiră ochii din cap, începu să respire anevoie, dar nu mai era cale de întoarcere. Încă un pas. Alunecă pe

mușchiul de pe fund și se cufundă în apă până la subsuori. Poate că ar fi zbierat dacă apa ca de gheață nu i-ar fi scos tot aerul din plămâni. Începu să înainteze greoi, pe jumătate împleticindu-se, pe jumătate înotând, cu dinții încleștați de panică. Se târî pe mal, gâfâind disperat. Se lipi de pietre în spatele lui Dow. Era tot amorțit, iar pielea îl ustura amarnic.

Nordicul îi zâmbi cu milă.

– Ți-e cam frig, băiete.

– Mi-e bine, bolborosi West printre dinții care îi clănțăneau. În toată viața lui nu-i mai fusese așa de frig. O să-mi fac da… da… datoria.

– O să-ți faci ce? N-am de gând să te las să te lupți când îți e atât de frig, băiete. Putem muri amândoi din cauza ta.

– Nu-ți face griji din…

Palma lui Dow îl plesni puternic peste față. Șocul fu mai rău decât durerea. Se uită ca prostul, scăpând sabia în noroi și ridicând instinctiv mâna la obrazul care îl ustura.

– Ce mama…

– Profită de asta! șuieră nordicul. Vino-ți în fire!

West tocmai deschisese gura să spună că nu înțelege ce se petrece, când pumnul lui Dow îl izbi în plin, făcându-l să se clatine, despicându-i buza și amețindu-l.

– Profită! Al tău e momentul!

– Al naibii…

Restul fu doar un muget fără noimă, căci West îl apucă pe Dow de gât și începu să-l strângă, să-l zgârie, mârâind ca o fiară, cu dinții dezgoliți, fără nimic în gând. Sângele începu să-i clocotească și îi pieriră din minte și foamea, și durerea, și frustrările

nesfârșitului drum prin ținutul înghețat.

Dar, indiferent cât de furios era West, Dow cel Negru era mult mai puternic.

– Profită! mârâi iarăși, eliberându-se din mâinile lui West și împingându-l pe pietrele de pe mal. Te-ai încălzit acum?

Ceva zbârnâi pe deasupra lor și pleoscăi în apă. Dow îl îmbrânci, apoi țâșni în sus, pe mal, cu un urlet de luptă. West își ridică sabia din noroi și se chinui să se țină după el, cu sângele pulsându-i în cap, scoțând sunete lipsite de noimă din toți rărunchii.

Alergă prin noroaie. Țâșni prin tufe spre câmpul deschis. Apucă să-l vadă pe Dow secerând cu barda un nordic. Sângele întunecat țâșni în aer, picături negre printre crengi, spre cerul alb. Imaginile copacilor și ale pietrelor și ale bărbaților cu înfățișări barbare îi săltau în fața ochilor, iar respirația-i grea îi vuia în urechi cu muget de furtună. Cineva apăru de nicăieri, iar West îl lovi cu sabia, simțind cum vârful acesteia intră în carnea moale. Sângele îi împroșcă fața și se dădu clătinându-se înapoi, scuipând dezgustat și clipind des. Alunecă pe o parte, dar se strădui să-și recapete echilibrul. Capul îi era plin de plânsete și urlete și zăngănit de arme și oase care se frâng.

Sfârtecă. Despică. Hâââârrrr.

Un alt dușman se apropie clătinându-se, cu o săgeată în piept. West îi despică țeasta până la bărbie. Mortul zvâcni o ultimă dată, smulgându-i sabia din mâini. Se împiedică și aproape se prăbuși în noroi. Lovi cu pumnul un alt nordic care trecea pe lângă el. Dar ceva îl izbi cu putere, aruncându-l de trunchiul unui copac, lăsându-l fără suflare. Cineva îl apucase strâns în brațe, imobilizându-i

brațele, încercând să-l strivească.

West întinse gâtul și își înfipse dinții în buza celuilalt, simțind mușcătura adâncă. Acela urlă și îl lovi cu pumnii, dar West nu simți nimic. Scuipă cât colo bucata de carne și își vârî unghiile în chipul adversarului. Bărbatul se zvârcoli și scânci, cu sângele curgându-i din gura sfâșiată. West își înfipse dinții în nasul lui, mârâind ca un câine turbat.

Mușcă. Mușcă. Mușcă.

Gura i se umpluse de sânge. Auzea urletele disperate ale celuilalt, însă ce conta acum, mai presus de orice era să strângă din fălci mai tare. Și mai tare. Își smuci capul, iar victima lui se dădu înapoi cu mâinile la față. O săgeată venită de nicăieri i se înfipse în coaste. Se prăbuși în genunchi. West se aruncă deasupra lui, îl apucă cu pumnii de părul soios și îi izbi capul de pământ. O dată, încă o dată. Iar și iar.

– Gata.

West își trase iute mâinile însângerate și cu fire de păr lipite de ele. Se ridică anevoios în picioare, respirând sacadat, cu ochii ieșiți din orbite.

Totul în jur era tăcut și nemișcat. Lumea nu i se mai învârtea în fața ochilor. Fulgii de zăpadă se strecurau ușor în poiană și se așterneau pe pământul ud, pe armele împrăștiate, pe cadavre, pe bărbații aflați în picioare. Tul era aproape și se holba la el. Treicopaci era în spatele lui, cu sabia în mână. Se putea citi ceva asemănător cu panica pe partea intactă din obrazul lui Pike, care își strângea un braț însângerat cu mâna cealaltă. Toți se uitau. Se uitau lung la el. Dow îl arătă pe West cu degetul. Apoi își

dădu capul pe spate și începu să râdă.

– L-ai mușcat! L-ai mușcat de nas până i l-ai smuls! Știam eu că ești un ticălos turbat!

West se holbă la ei fără să înțeleagă. Vuietul din cap începuse să se mai domolească.

– Ce? bâigui el.

Era tot plin de sânge. Se șterse la gură. Simți un gust sărat. Se uită la cadavrul de lângă el. Era căzut cu fața în jos. Sângele șiroia de sub el și se aduna într-o băltoacă în jurul picioarelor lui West. Își aduse aminte de… ceva. O crampă neașteptată îl încovoie, și scuipă flegmă rozalie, simțindu-și stomacul gol în gât.

– Furios! strigă Dow. Așa ești tu!

Ursuzul ieșise din tufișuri, cu arcul pus deja înapoi pe umăr, și se așeza acum pe vine lângă unul dintre leșuri. Trase de pe el o blană plină de sânge.

– Haină bună, își spuse el în șoaptă.

Încovoiat de greață și din cale afară de sleit, West îi urmări cum cotrobăiau prin tabără. Auzi hohotele de râs ale lui Dow.

– Furiosul! cotcodăci el răgușit. Așa o să-ți spun de acum încolo!

– Au o mulțime de săgeți aici, anunță Copoiul scoțând ceva dintr-unul din sacii de pe jos și rânjind satisfăcut. Și brânză. Cam veche.

Rupse cu degete murdare o bucățică de mucegai din calupul galben, mușcă și se declară fericit.

– Încă-i bună.

– Sunt o mulțime de lucruri folositoare pe aici, fu de acord Treicopaci, schițând și el un zâmbet. Iar noi suntem cu toții în viață, mai mult sau mai puțin. Bună treabă, flăcăi, îi

lăudă el plesnindu-l pe Tul pe spate. Am face bine acum să ne luăm tălpășița spre nord cât mai repede, până nu simte nimeni lipsa ăstora. Hai să luăm ce avem de luat de aici și pe ceilalți doi.

Mintea lui West începu să se limpezească.

– Ceilalți!

– Bine, spuse Treicopaci, du-te cu Dow să vezi ce fac… Furiosule.

Se întoarse râzând și el.

West se năpusti printre copaci, urmând drumul pe care veniseră, derapând și tropăind prin noroaie în goana lui nebună, cu sângele pulsându-i iarăși în tâmple.

– Trebuie să-l apăr pe Prinț, murmură el.

Traversă râul fără să mai bage în seamă apa înghețată, se cățără pe mal și urcă dealul grăbindu-se înapoi spre stânca unde îi lăsaseră pe ceilalți.

Auzi un strigăt de femeie acoperit apoi de mârâitul unui bărbat. Groaza i se strecură în tot trupul. Îi găsiseră oamenii lui Bethod. Deja s-ar putea să fie prea târziu. Își forță picioarele slăbite să urce dealul, împleticindu-se și alunecând prin zloată. Trebuia să-l apere pe Prinț. Aerul respirat îi ardea gâtul, dar se îndârji să meargă mai departe, ținându-se de copaci, orbecăind în patru labe pe solul înghețat, printre rămurele rupte și ace de pin.

Țâșni în spațiul deschis de la poalele stâncii, gâfâind să-și dea duhul, cu sabia plină de sânge strânsă în pumn.

Pe jos se luptau doi oameni. Cathil întinsă pe spate, se zvârcolea, dădea din picioare și încerca să-l zgârie pe cel urcat peste ea. Bărbatul reușise să-i tragă pantalonii până sub genunchi și acum încerca să-și descheie cureaua cu o mână, în vreme ce pe cealaltă o

ținea apăsată pe gura fetei. West înaintă un pas cu sabia ridicată, iar bărbatul întoarse brusc capul spre el. Nu-i veni să-și creadă ochilor. Presupusul violator nu era nimeni altul decât însuși Prințul Moștenitor Ladisla.

Când îl zări pe West, acesta se ridică repede în picioare și făcu un pas înapoi. Cu o expresie ușor rușinată, ca a unui școlar prins când a furat o plăcintă de la bucătărie, îi spuse:

– Scuze. N-am crezut c-o să te întorci atât de repede.

West se holbă la el, incapabil să priceapă ce se întâmpla acolo.

– Atât de repede?

– Ticălos împuțit ce ești! zbieră Cathil târându-se pe fund înapoi și trăgându-și pantalonii. O să te omor și pe tine, și tot neamul tău de nenorociți ce sunteți!

Ladisla își atinse o buză.

– M-a mușcat. Uite!

Și întinse spre West vârfurile însângerate ale degetelor ca pe o dovadă a unui ultraj odios la adresa lui. West se pomeni că înaintează spre el. Probabil că Prințul îi citi ceva pe chip, pentru că mai făcu un pas înapoi, cu o mână ridicată, iar cu cealaltă ținându-și pantalonii.

– Stai puțin, West, stai…

Nici vorbă de furie violentă. Nici vorbă de orbire temporară. Nici picioare care se mișcă cu de la sine putere, nici măcar vreo aluzie la o durere de cap. Nimic din toate acestea. Absolut nimic. Niciodată West nu se mai simțise atât de calm, atât de împăcat, atât de sigur de sine însuși. Hotărârea lui era luată.

Întinse mâna dreaptă și îl împinse pe Ladisla cu palma în piept. Prințul Moștenitor

icni ușor și mai făcu câțiva pași împleticiți înapoi. Piciorul stâng i se cufundă în noroi. Îl puse jos pe dreptul, doar că acolo nu mai era nimic. Ridică din sprâncene, căscă și gura, și ochii. Și apoi moștenitorul la tronul Uniunii căzu în gol cu mâinile zbătându-i-se înnebunite prin aer, încercând să se apuce de ceva… și dispăru.

Un țipăt scurt, o bufnitură surdă, apoi o alta, apoi zgomot de pietre care se rostogolesc la vale.

Apoi tăcere.

West rămase nemișcat, clipind des.

Apoi se întoarse să se uite la Cathil.

Tânăra înțepenise, la doi pași distanță de el, cu ochii mari din cauza șocului.

– L-ai… l-ai…

– Știu, spuse cu o voce care parcă nu era a lui.

Se apropie prudent de marginea prăpastiei și se uită. Trupul lui Ladisla zăcea pe pietre, cu capul în jos, cu haina zdrențuită a lui West pe umeri, cu pantalonii căzuți la glezne, cu un genunchi îndoit într-o poziție nefirească, cu sânge roșu închis băltind în jurul capului spart. Niciodată nu văzuse pe cineva care să pară mai mort de atât.

Înghiți în sec. El făcuse asta. El. Îl omorâse pe moștenitorul tronului. Îl asasinase cu sânge rece. Era un criminal. Un trădător. Un monstru.

Și îi veni să râdă. Era mult prea departe acum de însoritul Agriont, unde loialitatea și deferența erau bunuri căpătate prin naștere, unde oamenii de rând erau obligați să facă ce le spuneau mai-marii lor, unde nu se cădea să ucizi alți oameni. Poate că era un monstru, însă aici, în pustietatea înghețată a Engliei, se

aplicau alte reguli. Monștrii aveau majoritatea.

Simți o bătaie zdravănă pe umăr. Întoarse capul și zări capul cel-fără-o-ureche al lui Dow cel Negru. Și el se uita în prăpastie. Nordicul scoase un fluierat ușor printre buzele țuguiate.

– Ei, cam asta e, părerea mea. Știi ceva, Furiosule? îi zâmbi el pieziș lui West. Începe să-mi cam placă de tine.

Până la ultimul om

Lui Sand dan Glokta
Superior de Dagoska, strict confidențial

Este evident că, în ciuda tuturor eforturilor tale, Dagoska nu va mai rămâne în mâinile Uniunii. Prin urmare, îți poruncesc să pleci de acolo și să te înfățișezi de îndată înaintea mea. Chiar dacă nu mai stăpâniți docurile, n-ar trebui să fie greu să te furișezi noaptea într-o barcă mică. O corabie te va aștepta mai în josul coastei.

Vei încredința comanda generalului Vissbruck, deoarece este unicul unionist din consiliul de conducere rămas în viață. Nu este cazul să-ți amintesc că ordinele Consiliului Închis pentru cei care apără Dagoska sunt neschimbate.

Trebuie să lupte până la ultimul om.

Sult
Arhilector al Inchiziției Maiestății Sale

Cu maxilarele încleștate, generalul Vissbruck lăsă încet scrisoarea din mâini.

– Să înțelegem că ne părăsești, Superiorule? întrebă cu voce spartă.

Din cauza panicii? Din cauza spaimei? A furiei? Cine l-ar putea condamna pentru că simte astfel?

Încăperea nu se schimbase prea mult de la sosirea lui Glokta. Mozaicul superb, sculpturile măiestre, masa lăcuită, toate străluceau în soarele dimineții care-și revărsa

lumina prin ferestrele înalte. *Însă membrii consiliului de conducere s-au împuținat.* Rămăseseră doar Vissbruck, cu fălcile revărsate peste gulerul apretat al jachetei sale brodate, și Hadișul Kahdia, care se prăvălise epuizat într-un scaun. Mai departe de ei, Nicomo Cosca se sprijinise de perete lângă fereastră și-și curăța unghiile.

Glokta trase adânc aer în piept:

– Arhilectorul vrea să… să-i dau anumite explicații.

Vissbruck scoase un chițăit lipsit de umor.

– Nu știu de ce, dar nu mă pot abține să nu mă gândesc la șobolanii care fug dintr-o casă în flăcări.

Nimerită metaforă. Doar dacă șobolanii care fug de flăcări se vor arunca într-o mașină de tocat.

– Haide, generale, interveni Cosca surâzând ușor. Superiorul nu era obligat să ne spună nimic. Ar fi putut s-o șteargă de aici în toiul nopții, iar noi nici n-am fi avut habar. Eu așa aș fi făcut în locul lui.

– Îngăduie-mi să nu dau nici doi bani pe ce ai fi făcut *tu,* se răți Vissbruck. Suntem într-o situație critică. Zidurile fortificate au căzut și odată cu ele am pierdut orice șansă de a rezista mai mult. Mahalalele sunt acum un furnicar de soldați gurkieni. În fiecare noapte facem incursiuni acolo. Mai dăm foc unui berbec de asalt. Mai omorâm niște santinele în vreme ce dorm. Dar aduc zilnic tot mai multe arme și echipamente de luptă. Probabil că foarte curând, după ce vor curăța locul de toate coșmeliile de acolo, vor începe să-și asambleze catapultele alea uriașe. Și este lesne de imaginat ce se va întâmpla după aceea cu Orașul Superior când va fi atacat cu

bombe incendiare!

Întinse brațul acuzator spre fereastră:

– E foarte posibil să nimerească și Citadela! Și chiar în camera asta ar putea intra un bolovan cât un șopron de mare!

– Cunosc foarte bine situația în care ne aflăm, îl repezi Glokta.

De câteva zile duhoarea fricii e atât de puternică încât o simt și morții.

– Dar ordinele Arhilectorului sunt extrem de clare. Să rezistați până la ultimul om. Să nu capitulați.

Umerii lui Vissbruck se ofiliră.

– Oricum, capitularea nu mai folosește la nimic acum.

Se ridică, din obișnuință vru să-și îndrepte uniforma și își împinse încet scaunul sub masă. În clipa aceea lui Glokta aproape că-i fu milă de el. *Poate că merită compătimirea mea, dar am irosit-o pe toată pe Carlot dan Eider, care nu a fost absolut deloc vrednică de ea.*

– Dă-mi voie, totuși, să-ți dau un sfat, ca unul care am cunoscut interiorul închisorilor gurkiene. Dacă cetatea va cădea cu totul în mâinile lor, vă sfătuiesc să vă luați singuri viața, mai degrabă decât să vă lăsați prinși.

Generalul Vissbruck făcu ochii mari, apoi își coborî privirea la pardoseala minunată din mozaic și înghiți greu. Își ridică iar chipul, uimindu-l pe Glokta cu un surâs amar.

– Nu așa ceva am avut în minte atunci când am intrat în armată.

Glokta își lovi ușor piciorul distrus cu bastonul și zâmbi strâmb.

– Și eu aș putea spune același lucru. Ce zicea Stolicus? „Sergentul care se ocupă de recrutări vinde vise, dar livrează coșmaruri?”

– Este o exprimare foarte adecvată situației.

– Dacă te consolează cumva, să știi că s-ar putea ca soarta mea să fie chiar mai cruntă decât a voastră.

– Prea puțin mă consolează.

Vissbruck ciocni din călcâie și luă poziție de drepți. Rămase așa nemișcat câteva clipe, apoi, fără să rostească vreo altă vorbă, făcu stânga împrejur și se îndreptă spre ușă. Zgomotul pașilor lui se stinse treptat pe coridor.

Glokta se uită la Kahdia.

– Indiferent de ce i-am spus generalului, pe tine te-aș sfătui să predai orașul cu prima ocazie.

Kahdia își ridică ochii obosiți.

– După toate astea? Acum?

Mai ales acum.

– Poate că Împăratul va hotărî să dea dovadă de ceva indulgență. În orice caz, nu văd ce ați mai putea avea de câștigat continuând lupta. După cum stau lucrurile, încă mai puteți pune condiții.

– Și asta-i consolarea pe care ne-o oferi? Indulgența Împăratului?

– Asta este tot ce am. Ce-mi spuneai despre cel rătăcit în deșert?

Kahdia încuviință încet din cap.

– Orice va fi, vreau să-ți mulțumesc.

La ce să-mi mulțumești, neghiobule?

– Pentru ce? Pentru că ți-am distrus orașul și te-am lăsat la mila Împăratului?

– Pentru că ne-ai tratat cu ceva respect.

Glokta pufni.

– Respect? Ți-am spus doar ce voiai să auzi ca să obțin ce-mi trebuia.

– Poate că așa a fost. Dar mulțumirile nu

costă nimic. Mergi cu Dumnezeu.

– Dumnezeu nu va dori să mă urmeze acolo unde mă duc eu, murmură Glokta în vreme ce Kahdia ieșea încet din încăpere.

Cosca rânji disprețuitor.

– Și spune așa, Superiorule, înapoi la Adua, nu?

– Așa cum zici, înapoi la Adua.

Înapoi la Casa Întrebărilor. Înapoi la Arhilectorul Sult. Gândul acesta nu era deloc unul fericit.

– Poate ne vom mai vedea acolo.

– Crezi?

Este mult mai probabil că tu vei fi căsăpit împreună cu ceilalți atunci când orașul va cădea în mâinile gurkienilor. Prin urmare vei rata ocazia de a mă vedea atârnând în streang.

– Am învățat de la viață că întotdeauna mai e o șansă.

Cosca rânji din nou desprinzându-se de perete și îndreptându-se țanțoș spre ușă, cu mâna sprijinită ușor de mânerul sabiei.

– Nu-mi place să pierd un patron bun.

– Nici mie nu-mi place să fiu pierdut. Dar trebuie să fim pregătiți să facem față dezamăgirilor. Căci viața este plină de ele.

Iar cea mai mare dezamăgire dintre toate este felul în care se sfârșește viața.

– Bine, atunci. Dacă unul dintre noi va trebui să fie dezamăgit.

În pragul ușii, Cosca se opri și făcu o reverență cu exagerare teatrală. Poleiala jupuită de pe pieptarul său scânteie în razele dimineții.

– A fost o onoare să colaborez cu tine.

Glokta stătea pe pat, lingându-și gingiile goale și masându-și piciorul care-i palpita

dureros. Se uită în jur la apartamentul lui. *Mai bine zis apartamentul lui Davoust. Aici m-a speriat de moarte un vrăjitor bătrân în toiul nopții. De aici am urmărit cum arde cetatea. Aici am fost aproape mâncat de o fetiță de paisprezece ani. O, ce amintiri minunate…*

Se ridică cu greu, strâmbându-se de durere, și șchiopătă spre singurul cufăr pe care îl adusese cu el. *Și tot aici am semnat chitanța pentru un milion de mărci primite ca avans de la banca Valint și Balk.* Scoase din buzunarul hainei etuiul din piele pe care i-l dăduse Mauthis. *Jumătate de milion în diamante șlefuite.* Simți din nou ispita irezistibilă de a-l deschide și de a-și vârî mâna printre ele ca să le simtă puritatea rece, dură, bogată. Făcu efortul de a se abține, apoi, cu un alt efort și mai mare, împinse la o parte cu o mână unele dintre hainele împăturite pentru plecare și ascunse etuiul printre ele. *Haine negre, negre, și alte haine tot negre. Ar trebui să-mi diversific garderoba…*

– Pleci fără să-ți iei rămas-bun?

Glokta țâșni în sus de pe taburet, simțind că-i vine să vomite din cauza spasmului mistuitor care-i sfârtecă spinarea. Întinse mâna și puse capacul cufărului chiar la timp înainte de a-i ceda piciorul și se prăbuși pe el. Vitari stătea în prag uitându-se furioasă la el.

– La naiba! șuieră Superiorul, împroșcând salivă printre găurile din dantură la fiecare respirație sacadată.

Piciorul stâng nesimțitor ca o bucată de lemn. Cel drept cuprins de agonie.

Practiciana intră încet cercetând încăperea printre gene. *Vrea să vadă dacă mai e cineva aici. Înseamnă că va urma o discuție între patru ochi.* Și nu doar durerea din picior era

motivul pentru care inima începu să i se zbată în piept când Vitari închise încet ușa, iar cheia se auzi în broască. *Suntem singuri. Ce excitant!*

Practiciana se plimba de colo-colo prin cameră, iar umbra ei neagră se întindea spre Glokta.

– Am crezut că aveam o înțelegere, suflă ea prin mască.

– Și eu am crezut, se răsti Glokta, încercând să se așeze într-o poziție cumva mai demnă. Și după aia am primit un bilețel de la Sult. Vrea să mă întorc și amândoi știm de ce.

– Nu i-am spus nimic.

– Asta crezi tu.

Vitari îngustă și mai mult ochii și se apropie de el.

– Aveam o înțelegere. Eu m-am achitat de partea mea.

– Bravo ție! Consolează-te cu gândul ăsta când eu am să plutesc cu fața în jos printre docurile din Adua, iar tu vei fi blocată aici, așteptându-i pe gurkieni să doboare… aaa!

Se năpustise asupra lui, se așezase peste el, strivindu-i spatele de cufăr, lăsându-l fără aer. Scânteiere de metal, zăngănit de lanț, degete care îi cuprinseră gâtul.

– Vierme schilod! Ar trebui să-ți tai gâtul ăsta împuțit chiar acum!

Genunchiul ei i se înfipse în stomac, lama rece a cuțitului îi atinse ușor pielea gâtului, ochii ei albaștri îl priviră cu ferocitate, duri ca diamantele din cufărul de sub el. *Moartea e la câteva clipe depărtare. Bineînțeles.* Își aduse aminte cum practiciana o strânsese de gât pe Eider. *La fel de ușor ca și cum ar fi strivit o furnică, iar eu, biet olog, exact asta sunt, o*

furnică neajutorată. Poate că ar fi trebuit să bâiguie cuprins de spaimă, dar prin minte nu-i trecea decât întrebarea: *cât a trecut de când a fost o femeie deasupra mea ultima dată?*

Pufni în râs.

– Dar nu mă cunoști chiar deloc? bolborosi el, pe jumătate chicotind, pe jumătate suspinând, cu ochii curgându-i din cauza unui amestec dezgustător de durere și amuzament. Sunt Superiorul Glokta, îmi pare bine de cunoștință! Nu-mi pasă câtuși de puțin ce se întâmplă cu tine, iar tu știi foarte bine asta. Mă amenințI? Trebuie să te străduiești mult mai mult, târfă roșcată!

Ochii femeii se bulbucară de furie. Își împinse umărul înainte și își trase cotul, gata să apese cât de tare putea. *Suficient de tare cât să-mi scoată beregata prin coloana asta strâmbă, n-am nicio îndoială în privința asta.*

Buzele lui Glokta se schimonosiră într-un rictus scârbos, plin de scuipat. *Acum.*

Îi auzea respirația anevoioasă din spatele măștii. *Haide.*

Simți lama cuțitului lipită de gât, rece, ascuțită. *Sunt gata.*

Atunci practiciana scoase un șuierat prelung, ridică pumnalul și îl înfipse în bârna de lemn de lângă capul lui. Se ridică și se întoarse cu spatele. Glokta închise ochii și încercă să-și recapete respirația. *Încă mai trăiesc.* Îl copleșise un sentiment straniu. *Ușurare sau dezamăgire? Greu de spus.*

– Te rog.

Atât de încet, încât crezu că i se păruse. Vitari stătea cu spatele la el, cu capul plecat, iar pumnii încleștați îi tremurau vizibil.

– Ce?

– Te rog.

Chiar a spus-o. Și îmi dau seama că aceste cuvinte o dor.

– Te rog, nu mai spune? Crezi că aici e vorba despre rugăminți? Și, la urma urmei, de ce te-aș salva? Ai venit aici ca să spionezi pentru Sult. N-ai făcut nimic altceva decât să-mi stai tot timpul în drum! Nici nu mă pot gândi la cineva în care să am mai puțină încredere decât am în tine, iar eu nu mă încred în nimeni!

Se întoarse cu fața la el, ridică mâinile, dezlegă bridele măștii și și-o scoase. Era foarte bronzată doar pe porțiuni: în jurul ochilor, fruntea, gâtul. Chipul ei era însă mult mai delicat, mult mai tânăr, mult mai obișnuit decât își închipuise el. Nu mai părea deloc fioroasă. Părea doar speriată și disperată. Brusc, Glokta se simți ridicol de jenat, ca și cum ar fi intrat din greșeală într-o cameră și ar fi dat peste cineva în pielea goală. Simți nevoia să-și ferească privirea când Vitari se așeză în genunchi ca să fie la același nivel cu el.

– Te rog.

Cu ochii umezi, înrourați, cu buzele tremurându-i, ca și cum ar fi fost pe punctul de a izbucni în lacrimi. *Întrezărire a speranțelor secrete ascunse sub carapacea ticăloasă? Sau doar teatru de bună calitate?* Glokta simți cum pleoapa începe să i se zbată.

– Nu pentru mine, șopti ea. Te rog. Te implor.

Își trecu gânditor mâna peste pielea gâtului. Observă sânge pe vârfurile degetelor. O pată mică și maronie. *O înțepătură. O zgârietură. Doar un milimetru mai încolo și acum aș fi pompat sânge pe tot covorul ăsta superb. Doar un milimetru. De astfel de șanse*

depind viețile. De ce aș salva-o?

Dar știa răspunsul. *Pentru că în general nu prea salvez pe nimeni.*

Se întoarse greoi pe cufăr, până ajunse cu spatele la ea, și începu să-și maseze mușchiul mort al piciorului stâng. Inspiră adânc.

– Fie.

– N-ai să regreți.

– Ba regret deja. Dar nu pot rezista unei femei înlăcrimate. Să știi însă că îți cari singură bagajele!

Se uită la ea ridicând un deget ca avertisment. Vitari își pusese masca la loc. Iar ochii îi erau uscați, și mijiți, și aprigi. *Parcă n-ar putea vărsa o lacrimă nici într-o sută de ani.*

– Nu-ți face probleme, spuse ea învârtindu-și lanțul pe mână și scoțând pumnalul cruciform din capacul cufărului. Am foarte puține bagaje.

Glokta urmărea cum se reflectă flăcările în suprafața calmă a golfului. Cioburi nestatornice, roșii, galbene, albe, scânteietoare pe apa neagră. Frost vâslea lin, regulat, cu chipu-i lipsit de expresie pe jumătate luminat de pâlpâirea luminilor din oraș. În spatele lui, Severard stătea ghemuit și se uita supărat la întinderea de apă. Se zărea doar conturul țepos al capului lui Vitari așezat și mai departe, la proră. Lopețile intrau în mare și împingeau apa într-o tăcere aproape desăvârșită. Parcă barca nici nu se mișca. Mai degrabă linia neagră a peninsulei părea a se îndepărta încet de ei, în întuneric.

Ce am făcut? Am condamnat un oraș plin de oameni la moarte sau la sclavie, și pentru ce? Pentru onoarea Regelui? Pentru un retardat bălos care nu-și poate controla nici mațele,

darămite o țară? Pentru orgoliul meu? Ha! Pe ăsta l-am aruncat cât colo de multă vreme, dimpreună cu dinții mei! Pentru aprobarea lui Sult? Probabil că răsplata mea va fi un guler din frânghie și o cădere în gol.

Pe cerul nopții nu se mai zărea acum decât conturul mai întunecat al stâncii, silueta colțuroasă a Citadelei cocoțate în vârful ei. Parcă și formele zvelte ale clopotnițelor Marelui Templu. Toate alunecând departe, în trecut.

Ce altceva aș fi putut să fac? Aș fi putut să mă alătur lui Eider și celorlalți. Să le predau gurkienilor cetatea fără luptă. S-ar fi schimbat, oare, ceva? Glokta își linse posomorât gingiile goale. *Împăratul tot i-ar fi trecut pe locuitori prin foc și sabie. Iar Sult tot ar fi trimis după mine, exact așa cum a făcut. Diferențe mult prea puțin semnificative, asupra cărora nu are rost să zăbovim. Ce zicea Shickel? Foarte puțini sunt aceia cărora li se oferă o șansă.*

Briza rece îl înfioră și își strânse mantia mai bine în jurul corpului, își încrucișă brațele peste piept, se strâmbă de durere încercând să-și pună sângele în mișcare în laba amorțită a piciorului stâng. Din cetate nu mai rămăseseră decât niște puncte luminoase în depărtare.

Exact așa cum spunea Eider – toate astea doar pentru ca Arhilectorul și cei asemenea lui să poată arăta un punct sau altul pe o hartă și să spună că ne aparține. Și gura i se strâmbă într-un rictus. *Și, cu toate eforturile noastre, cu toate sacrificiile noastre, cu toate planurile și conspirațiile noastre, nici măcar n-am reușit să păstrăm cetatea. Toată suferința aceasta… și pentru ce?*

Niciun răspuns, desigur. Doar valurile

domoale izbindu-se de barcă, scârțâitul blând al ramelor, foșnetul mângâietor al lopeților în apă. Și-ar fi dorit să-i fie silă de el însuși. Să se simtă vinovat pentru ceea ce făcuse. Să-i fie milă pentru cei pe care-i lăsase la mâna gurkienilor. *Așa cum ar simți orice om. Așa cum aș fi simțit și eu odinioară.* Însă nu prea era în stare să simtă nimic altceva decât oboseala copleșitoare și durerea permanentă, sâcâitoare din picior, din spate, din gât. Se așeză greu pe băncuța din lemn a bărcii, încercând, așa cum făcea de obicei, să-și găsească o poziție mai puțin incomodă. *În fond, chiar nu e cazul să mă mai pedepsesc și eu.*

Căci pedeapsa va veni curând.

Giuvaierul tuturor orașelor

Măcar acum Jezal putea să călărească. I se scoseseră atelele în dimineața aceea, iar piciorul inflamat i se lovea de coastele calului și îl durea destul de rău. Ținea frâul cu mâna amorțită și nesigură, iar brațul fără bandaje îi era slăbit și sensibil. Îi zvâcneau surd dinții cu fiecare bufnitură a copitelor pe drumul distrus. Foarte bine însă că nu mai trebuia să stea în căruță, iar realizarea aceasta chiar era ceva. În ultimul timp, lucrurile mărunte aveau darul de a-l face nespus de fericit.

Ceilalți alcătuiau un grup sumbru, tăcut, posomorât ca bocitoarele la înmormântare, iar Jezal nu avea de ce să-i condamne. Locul în care se aflau era unul sumbru. O câmpie de țărână. De bolovani din piatră seacă. De nisip și stânci fără viață. Cerul de deasupra, nemișcat, alb, greu ca plumbul, promitea mereu ploaie, dar nu se ținea niciodată de cuvânt. Mergeau călare, strânși în jurul căruței, căutând căldura. Ei fiind unicele creaturi calde pe o întindere de sute de kilometri de deșert rece. Unicele creaturi mișcătoare într-un loc înghețat în timp. Unicele creaturi vii într-un ținut mort.

Drumul era larg, dar crăpat pe alocuri și umflat în alte părți. Ici și colo se fărâmase pe porțiuni lungi, sau torente de noroi îl acoperiseră cu totul. De-o parte și de alta, se aliniau buturugile moarte ale foștilor copaci. Probabil că Bayaz îl surprinsese privindu-le.

– O alee de stejari falnici lega acest drum de porțile orașului. Pe timp de vară frunzele

lor scânteiau și fremătau în adierea vântului câmpiei. Juvens însuși i-a plantat în Timpurile Străvechi, pe vremea când Imperiul se afla la începuturi, iar eu nici nu mă născusem încă.

Trunchiurile mutilate ale copacilor erau cenușii și uscate, dar purtau încă urma fierăstraielor.

– Parcă au fost tăiați acum câteva luni.

– Acum mulți, mulți ani, băiete. După ce Glustrod a ocupat orașul a poruncit să fie doborâți pentru a întreține focul din cuptoarele lui.

– Atunci de ce nu au putrezit?

– Până și putregaiul este o formă de viață. Dar aici lipsește cu desăvârșire.

Jezal înghiți în sec și își vârî capul între umeri, cu ochii ațintiți la cioturile de lemn mort înșiruite până departe, în zare, ca pietrele de mormânt.

– Nu-mi place asta, murmură în barbă.

– Tu crezi că mie-mi place? se încruntă supărat Bayaz. Crezi că place vreunuia dintre noi? Dacă vor să fie ținuți minte, bărbații trebuie uneori să facă ce nu le place. Prin luptă, iar nu prin lene tihnită se cuceresc faima și onoarea. Prin bătălii, iar nu prin pace se câștigă bogăția și puterea. Nu te mai interesează lucrurile acestea?

– Ba da, șopti Jezal. Cred că da…

Însă nu era deloc sigur. Privi de-a lungul mării de țărână moartă. Niciun indiciu că acolo s-ar fi aflat onoarea, darămite bogăția, și nu-și închipuia de unde ar putea veni faima. Singurele persoane care existau pe o rază de o sută cincizeci de kilometri în jur, cei cinci tovarăși ai lui, îl cunoșteau deja foarte bine. În plus, începuse să se întrebe tot

mai des dacă o viață lungă, dar săracă, trăită în anonimat desăvârșit ar fi chiar un lucru atât de îngrozitor.

Poate că, atunci când va ajunge acasă, o va ruga pe Ardee să-i fie soție. Cu ochii minții o văzu acum cum i-ar surâde când i-ar auzi propunerea. Evident că l-ar face să se zvârcolească de jenă în așteptarea răspunsului. Fără îndoială că l-ar ține în suspans. Bineînțeles că ar spune *da*. Și, în fond, care ar fi cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla? Că tatăl lui s-ar înfuria? Că ar fi amândoi obligați să trăiască din solda lui de ofițer? Că prietenii lui cei superficiali și frații lui cei idioți îl vor râde pe la spate pentru că a ajuns la sapă de lemn? Aproape că nici nu-i venea să creadă că aceste motive i se păruseră extrem de importante pe vremuri.

O viață de muncă grea alături de femeia pe care o iubește? O casă cu chirie într-o zonă mai puțin strălucitoare a orașului, cu mobilă ieftină, dar cu un foc prietenos în cămin? Fără faimă, fără bogății, doar un pat cald în care să-l aștepte Ardee… Nu i se mai părea o soartă chiar atât de cumplită acum când privise moartea în ochi, acum când își ducea zilele doar cu un castron de terci chior pe zi, recunoscător până în măduva oaselor că îl capătă și pe acela, acum când dormea singur în vânt și în ploaie.

Zâmbetul i se întinse, iar durerea surdă care se întindea în jurul cicatricii de pe maxilar i se păru aproape plăcută. Da, nu ar fi fost o viață chiar atât de rea.

Zidurile uriașe se înălțau semețe, cu creneluri știrbite, cu turnuri dărâmate, etalând cicatricele negre ale crăpăturilor și

lucind din cauza umezelii. O costișă arcuindu-se în depărtare prin burnița cenușie. Pământ acoperit cu băltoace cafenii și cu pietre mari ca sicriele.

– Aulcus, bubui Bayaz, cu falca rigidă. Giuvaierul orașelor.

– Nu mi se pare că ar străluci, mârâi Ferro.

Nici lui Logen nu i se părea. Drumul mâlos se furișa până la o arcadă dărăpănată, larg deschisă, fremătând de umbre, ale cărei porți erau de mult dispărute. Îl cuprinse o senzație înfiorătoare când privi la gura aceea întunecată. Un sentiment sinistru. Ca atunci când se aflase în fața porții deschise de la Casa Creatorului. Era ca și cum ar fi privit în străfundurile unui mormânt, foarte probabil chiar al lui însuși. Îi venea să se răsucească pe călcâie, s-o ia la fugă de acolo și să nu se mai întoarcă niciodată. Până și calul lui necheză ușurel și se dădu înapoi, aburind negurile ploii cu răsuflarea lui. Dintr-odată, drumul anevoios și presărat cu pericole înapoi la țărmul mării i se părea o călătorie mult mai plăcută decât cei câțiva pași care îl despărțeau de poarta aceea întunecată.

– Ești sigur? îi șopti lui Bayaz.

– Dacă sunt sigur? Nu, sigur că nu! V-am purtat mii de kilometri peste câmpia pustie doar pentru că așa mi-a cășunat mie! Am petrecut ani întregi plănuind călătoria asta și am strâns această trupă din toate colțurile Cercului Lumii doar ca să am de ce să mă distrez! Nu se va întâmpla nimic dacă ne întoarcem la Calcis. Mă întrebi dacă sunt sigur?

Clătină din cap și își îmboldi calul spre poarta deschisă.

Logen ridică din umeri.

– Am întrebat și eu…

Arcada se căscă tot mai mult, și mai mult, până-i înghiți pe de-a întregul. Zgomotul făcut de copitele cailor răsună de-a lungul galeriei întunecate. Pereții de piatră se strângeau tot mai mult, și mai mult în jurul lor, împiedicându-i, parcă, să respire. Logen își înfipse bărbia în piept și își fixă privirea asupra cercului de lumină din capătul celălalt. Trase cu ochiul la Luthar și îl surprinse umezindu-și tulburat buzele, fără să-i mai pese de șuvițele de păr pe care umezeala din atmosferă i le lipise de obraji.

Și ieșiră în aer liber.

– Vai de mine, șopti Picior-Lung. Vai de mine și de mine…

Edificii colosale se înălțau în jurul unei piețe nesfârșite. Prin aburii ploii se deslușeau nălucile pilaștrilor, acoperișurilor, coloanelor infinite, ale zidurilor înalte până la cer, construite pe măsura unor titani. Logen rămase cu gura căscată. Toți rămaseră cu gurile căscate. Un grup mic și zgribulit în acel spațiu neobișnuit de vast, ca niște oi speriate într-o vale stearpă, în așteptarea lupilor.

Ploaie sâsâind pe pietrele din înalturi, șiroaie lipăind pe bolovanii umezi, stropi picurând pe zidurile dărăpănate, bolborosind în crăpăturile drumului. Zgomotul înăbușit al copitelor cailor. Scârțâitul blând și gemetele roților de la căruță. Niciun alt zgomot. Nicio larmă, nicio zarvă, niciun murmur al vreunei mulțimi. Niciun tril de pasăre, niciun lătrat de câine, niciun clinchet al vreunui negoț. În locul acesta nu trăia nimic.

În locul acesta nu se mișca nimic. În locul acesta nu erau decât edificiile negre, uriașe, care se întindeau prin ploaie spre infinit, și

norii învolburați care se târau pe cerul întunecat.

Înaintară încet pe lângă ruinele unui templu, o învălmășeală de blocuri și lespezi ude. Fragmente din coloanele lui incredibil de mari erau împrăștiate pe caldarâmul spart, bucăți din acoperiș aruncate cât colo. Cu excepția cicatricei trandafirii de pe bărbie, chipul lui Luthar era alb ca varul. Se uită șocat la ruinele colosale.

– Al naibii să fiu, murmură el.

– N-am văzut în viața mea ceva mai impresionant, fu de acord în șoaptă Picior-Lung.

– Acestea sunt palatele celor bogați și morți, explică Bayaz. Sunt templele unde ei s-au închinat zeilor lor furioși. Sunt piețele unde ei au cumpărat și au vândut mărfuri și animale și oameni. Sunt teatrele și băile și bordelurile unde și-au satisfăcut toate poftele înainte de venirea lui Glustrod.

Arătă cu degetul dincolo de piață:

– Acolo este Calea Caline. Cel mai mare drum al orașului, unde locuiau cei mai de vază cetățeni. Traversează orașul prin mijloc, de la poarta de nord la cea de sud. Acum, luați aminte la mine, mai spuse el întorcându-se în șa. La cinci kilometri mai la sud de oraș se află un deal înalt, cu un templu pe culme. În Timpurile Străvechi i se spunea Roca Saturline. Acela este punctul nostru de întâlnire în cazul că ne vom pierde unii de alții.

– De ce să ne pierdem? întrebă Luthar cu ochii bulbucați.

– Pământul pe care stă orașul nu… nu are pace, și este predispus la cutremure. Clădirile sunt foarte vechi și șubrezite. Sper că vom

reuși să trecem fără vreun incident neplăcut, dar… ar fi imprudent să ne bazăm doar pe speranță. Dacă se întâmplă ceva, luați-o spre sud. Spre Roca Saturline. Până atunci nu vă depărtați unul de altul.

Nu era nevoie să se mai ostenească cu această povață. Când intrară în oraș, Logen se uită la Ferro, la părul ei țepos, la chipul ei smead înrourat de ploaie, la sprâncenele ei încruntate a pericol când privea construcțiile înalte de pe marginile drumului.

– Dacă se întâmplă ceva, îi șopti, ajută-mă, vrei?

Îi aruncă o privire scurtă, apoi înclină capul.

– Dacă am să pot, albule.

– Perfect.

Singurul lucru mai oribil decât un oraș plin de oameni este un oraș fără niciun om.

Ferro călărea cu arcul într-o mână, frâul în cealaltă, ochii atenți la alei, la ferestrele și ușile căscate, încercând să vadă pe după colțurile dărâmate și peste ruinele fostelor ziduri. Dar nici măcar nu știa ce anume se aștepta să zărească.

Însă orice ar fi nu o va prinde nepregătită.

Și își dădea seama că toți ceilalți simțeau la fel ca ea. Observă maxilarele lui Nouădegete încleștându-se și descleștându-se, încleștându-se și descleștându-se, iar și iar și iar, pe când înainta prudent printre ruine, cu mâna pe mânerul sabiei, metal zgâriat și rece, sclipind de picături de ploaie.

Luthar tresărea la fiece zgomot – la pocnetele pietrelor sub roțile căruței, la plescăitul apei din băltoace, la fornăitul vreunui cal. Capul îi zvâcnea în dreapta și în

stânga și își lingea în permanență tăietura din buză.

Quai stătea în căruță, cocârjat, cu părul ud fluturându-i în jurul obrajilor supți, cu buzele palide strânse într-o grimasă dură. Ferro îl urmări cum plesnește hățurile și observă că le strângea atât de tare, că-i ieșiseră în relief tendoanele de pe dosul mâinilor lui slăbănoage. Cu gura căscată și ochii bulbucați, Picior-Lung se uita în jur la ruinele interminabile. Pârâiașe de ploaie își croiau uneori drum printre țepii de pe țeasta lui noduroasă. Acum nu mai avea nimic de spus – singurul lucru pozitiv din acest loc uitat de Dumnezeu.

Bayaz făcea eforturi să pară sigur de sine, dar nu reușea s-o păcălească pe Ferro. Îi observă mâna care-i tremura atunci când lăsă frâul ca să-și șteargă de apă sprâncenele stufoase. Îi observă gura care îi tremura când se opreau la răscruci de drumuri. Îi observă ochii subțiați care încercau să vadă prin ploaie și să găsească drumul cel bun. Îi observă îngrijorarea și îndoiala exprimate prin fiecare mișcare pe care o făcea. Și el știa adevărul, așa cum îl simțise și ea. Locul acesta era plin de pericole.

Cling-clang.

Abia deslușit prin ropotul ploii. Parcă zgomotul făcut de un ciocan izbit de nicovală. Zgomotul confecționării de arme. Se ridică în scări, încordându-se să audă mai bine.

– Auzi? se răsti la Nouădegete.

Bărbatul se opri, mijindu-și ochii ca să vadă ceva, ascultând atent. Cling-clang. Dădu din cap.

– Aud.

Și își trase sabia din teacă.

– Ce e? se sperie Luthar, holbându-se în jur și bâjbâind după arme.

– Nu-i nimic acolo, bombăni Bayaz.

Ferro ridică palma spre ceilalți, făcându-le semn să se oprească, alunecă jos din șa și se furișă spre colțul clădirii din față, cu săgeata pregătită în arc. Se lipi cu spatele de blocul uriaș din piatră. Cling-clang. În spatele ei se strecură tiptil și Nouădegete, făcând-o să se simtă mai în siguranță.

Dădu colțul târându-se pe genunchi, cercetă cu privirea piața goală plină de bălți și moloz. În colțul cel mai îndepărtat era un turn înalt, înclinat într-o rână. Sub cupola fără luciu ferestrele erau deschise larg. Ceva se mișca încet acolo înăuntru. Ceva întunecat, care se legăna înainte și înapoi. Faptul că avea în sfârșit o țintă îi aduse un zâmbet pe buze.

Se simțea mai bine, mai liniștită acum, că avea un dușman palpabil.

Atunci auzi zgomot de copite, iar Bayaz trecu pe lângă ea și intră în piața goală.

– Sssstt, îi șuieră, dar Magul n-o băgă în seamă.

– Puteți să lăsați armele la o parte, le strigă el peste umăr. Nu-i decât un clopot vechi care răsună în bătaia vântului. Orașul era plin de clopote. Ar fi trebuit să le auziți cum băteau de fiecare dată când se năștea vreun împărat, sau era încoronat, sau se căsătorea, sau se întorcea triumfător din vreo campanie.

Își ridică brațele, vorbind din ce în ce mai tare.

– Văzduhul exploda de sunetele lor de bucurie, iar păsările se ridicau din piețe și de pe străzi și de pe acoperișuri, umplând cerul!

Acum urla de-a dreptul.

– Și străzile se umpleau de oameni! Și la toate ferestrele erau oameni! Și oamenii aceștia revărsau petale de flori asupra preaiubitului lor suveran! Și îl aclamau până rămâneau fără voce!

Începu să râdă și coborî brațele. Deasupra tuturor, clopotul spart se auzea cling-clang în bătaia vântului.

– Toate astea s-au petrecut foarte de mult. Haideți.

Quai plesni din dârlogi, iar căruța se rostogoli după Mag. Nouădegete ridică din umeri și își vârî sabia la loc în teacă. Ferro mai rămase câteva clipe privind neîncrezătoare la conturul dezolant al acelui turn înclinat deasupra căruia călătoreau nori grei și negri.

Cling-clang.

Apoi porni după ceilalți.

Statuile pluteau spre ei prin ploaia furioasă, perechi-perechi de coloși din piatră, cu chipurile mâncate de anii cei lungi, fără trăsături, identici. Apa șiroia pe marmura netedă, picura din bărbile lungi, din armuri, din brațele amputate de mult de la încheietură, sau de la cot, sau de la umăr, întinse în gesturi de amenințare sau binecuvântare. Unele statui aveau accesorii din bronz: săbii, sceptre, coroane de frunze, toate acum de culoare verde-murdar. Statuile pluteau spre ei prin ploaia furioasă, perechi-perechi de coloși din piatră, dispărând apoi în urmă, în negurile istoriei.

– Împărați, spuse Bayaz. Sute de ani de împărați.

Pe Jezal începuse să îl doară ceafa de cât își ținuse capul pe spate ca să se uite la

conducătorii din vechime, deslușindu-se amenințători pe marginile drumului. Sculpturile acestea erau de două ori mai mari decât cele din Agriont, sau poate chiar mai mari, însă semănau destul de mult cu acelea. Un val subit de dor de casă năvăli peste el.

– Parcă-i Aleea Regelui din Adua.

– Hm, mârâi Bayaz. De unde crezi că mi-a venit ideea?

Jezal tocmai încerca să priceapă acest comentariu ciudat, când băgă de seamă că se apropiau de ultima pereche de statui. Una dintre acestea era înclinată îngrijorător de mult.

– Oprește căruța! strigă Bayaz, ridicându-și palma udă și îmboldindu-și calul înainte.

Însă nu doar împărații dispăruseră din fața lor. Dispăruse și drumul. În pământ se căsca o groapă amețitoare, o spărtură uriașă în carcasa orașului. Jezal reuși să vadă, pe partea cealaltă, o costișă din pietre sfărâmate și noroi. Dincolo de ea, abia întrezărite, nălucile zidurilor și pilaștrilor și laturile drumului larg se topeau în depărtare prin ploaia necontenită.

Picior-Lung își drese glasul:

– Sper că nu vom continua să mergem pe drumul ăsta.

Cu extrem de mare prudență, Jezal se aplecă din șa și se uită în groapă. Foarte jos, pe fundul ei, apa neagră se învolbura înspumată, spălând pământul năpăstuit de sub fundațiile orașului. Din această mare subterană ieșeau ziduri sparte și turnuri sfărâmate și carcase crăpate ale unor construcții monstruos de mari. Observă o statuie încă intactă în vârful unei coloane șubrede, probabil un erou de mult dispărut.

Odinioară mâna acestuia va fi fost ridicată în semn de triumf. Acum, gestul semnifica mai degrabă disperare, de parcă ar fi implorat să fie scos din acest iad lacustru.

Jezal se așeză la loc în șa, simțindu-se dintr-odată extrem de amețit.

– Nu avem cum să continuăm pe drumul ăsta, reuși să spună dogit.

Bayaz se încruntă la apa agitată.

– Înseamnă că trebuie să găsim altul, și asta repede. Orașul este plin de asemenea crăpături. Și mai avem de mers mulți kilometri, chiar în linie dreaptă, și avem și un pod de traversat.

Picior-Lung se uită urât la el:

– Presupunând că mai stă în picioare.

– Mai stă în picioare! Construcțiile lui Kanedias durează cât lumea.

Întâiul dintre Magi se uită în sus. Cerul începuse să se învinețească, greutate întunecată apăsând peste capetele lor.

– Nu ne putem permite să zăbovim. Se pare că nu vom reuși să traversăm orașul astăzi.

Jezal îl privi îngrozit.

– Adică ne vom petrece noaptea aici?

– Bineînțeles, îl repezi Bayaz, îndepărtându-se de marginea gropii.

Lăsară în urmă Calea Caline și intrară în centrul orașului, printre ruinele care se strângeau tot mai mult în jurul lor. Jezal nu-și putea lua ochii de la umbrele lor amenințătoare ivindu-se rând pe rând din întuneric. Singurul lucru mai rău pe lume decât să-și petreacă ziua în acest loc sinistru era să-și petreacă și noaptea aici. Ar fi preferat să fie în iad. Care ar fi fost diferența?

Fluviul curgea năvalnic pe sub ei, printr-un

defileu făcut de mâna omului – pereți înalți din piatră netedă. Puternicul Aos, prizonier în acest spațiu strâmt, spumegând de furie infinită și nebună, mușcând din roca șlefuită și scuipând mânios înspre înaltul cerului. Ferro nu-și putea imagina cum ar fi putut să supraviețuiască ceva acelui potop, însă Bayaz avusese dreptate.

Podul Creatorului era la locul lui.

– În nenumăratele mele călătorii prin toate orașele și toate țările de sub mărinimosul soare, n-am văzut o asemenea minunăție, clătină uluit Picior-Lung din capul lui cel bine ras. Cum să faci un pod din metal?

Dar chiar din metal fusese construit. Metal închis la culoare, metal neted, fără viață, acoperit cu stropi strălucitori de apă. Traversa hăul ametitor într-un unic arc, incredibil de delicat, o pânză ca de păianjen din bare subțiri împletite deasupra vidului de dedesubt. Iar podul perfect orizontal de pe scheletul de bârne era confecționat din plăci de asemenea metalice, invitându-i, parcă, să-l traverseze. Imaculat în mijlocul acelei descompuneri cumplite.

– Ca și cum ar fi fost terminat chiar ieri, șopti Quai.

– Cu toate acestea, s-ar putea să fie cea mai veche construcție din oraș, spuse Bayaz indicând cu o mișcare a capului ruinele lăsate în urmă.

– S-au pierdut toate realizările lui Juvens. Prăbușite, distruse, uitate, ca și cum nici n-ar fi existat vreodată. Dar operele Maestrului Creator sunt neatinse. Și sunt încă și mai strălucitoare tocmai pentru că strălucesc într-o lume întunecată.

Suflă pe o nară, scoțând din nas un vălătuc

de ceață.

– Cine poate ști? Poate că vor rămâne în picioare și intacte până la capătul vremurilor, mult după ce noi toți vom fi în mormânt.

Luthar privi speriat la apa tumultuoasă, evident întrebându-se dacă nu cumva mormântul lui era chiar acolo jos.

– Ești sigur că ne ține?

– În Timpurile Străvechi ținea greutatea a mii și mii de oameni zilnic. Zeci de mii. Cai și căruțe și cetățeni și sclavi într-o procesiune nesfârșită, încolo și încoace, zi și noapte. Ne va ține.

Ferro îl privi cum intră pe pod și auzi zgomotul metalic al copitelor calului său.

– Acest Creator a fost neîndoios o persoană cu… talente remarcabile, murmură Navigatorul îndemnându-și calul să-l urmeze pe Bayaz.

Quai plesni din hățuri:

– Chiar așa a și fost. Iar acum este uitat de lume.

Apoi trecu Nouădegete, urmat fără prea multă tragere de inimă de Luthar. Ferro nu se clinti din loc. Rămase în bătaia ploii, încruntându-se la pod, la căruță, la cei patru cai și la călăreții lor. Nu-i plăcea nimic. Nici fluviul, nici podul, nici orașul. Nimic. Cu fiecare pas se simțise tot mai aproape de o cursă, iar acum era sigură că nu se înșelase. Niciodată n-ar fi trebuit să-l asculte pe Yulwei. Niciodată n-ar fi trebuit să plece din sud. Ea personal n-avea nicio treabă aici, în pustietatea asta înghețată și udă, alături de ceata asta de albi păgâni.

– Eu nu trec peste chestia aia, îi anunță.

Bayaz se întoarse ca să se uite la ea.

– Atunci ai de gând să zbori? Sau, pur și

simplu, să rămâi pe partea aia?

Ferro se așeză mai bine în șa, încrucișându-și mâinile în față.

– Poate chiar așa am să și fac.

– Poate că ar fi mai bine să discutăm aspectele astea după ce vom trece de oraș, murmură Fratele Picior-Lung privind tulburat în urmă, la străzile pustii.

– Are dreptate, spuse și Luthar. Locul ăsta are un aer nefast…

– Fac ceva pe aerul lui, mârâi Ferro, și fac ceva și pe voi. De ce să traversez podul? Ce anume m-ar putea interesa pe mine pe malul celălalt al fluviului? Mi-ai promis răzbunare, alb bătrân, și nu mi-ai dat decât minciuni, ploaie și mâncare proastă. De ce aș mai face măcar un pas în plus alături de voi. Spune-mi de ce!

Bayaz se încruntă.

– Fratele meu, Yulwei, te-a ajutat în deșert. Ai fi murit dacă nu ar fi fost el. I-ai dat cuvântul tău…

– Cuvântul? Ha! Cuvântul e un lanț care se rupe foarte ușor, bătrâne.

Și își întinse mâinile.

– Uite, sunt liberă, nu mai am niciun lanț. Nu am promis să mă transform într-o sclavă!

Magul dădu frâu unui oftat adânc și se cocârjă ostenit în șa.

– De parcă viața n-ar fi destul de grea și fără ajutorul tău. Spune-mi, Ferro, de ce îți place să ne faci zile fripte?

– Poate că Dumnezeu a avut ceva în cap când m-a făcut așa cum sunt, dar mie nu mi-a spus. Ce este Sămânța?

Direct la țintă. Ochii bătrânului alb zvâcniră la auzul cuvântului.

– Sămânța? murmură Jezal neînțelegând

nimic.

Bayaz se uită urât la chipurile nedumerite ale celorlalți.

– Ar fi mai bine să nu știți.

– Nu e bine. Dacă iar te apucă somnul și ai să dormi o săptămână, vreau să știu ce trebuie să facem și de ce anume.

– Mi-am revenit acum, se răți oi Bayaz, dar Ferro își dădu seama că minte.

Parcă tot trupul îi intrase la apă și părea mult mai bătrân și mai slăbit decât fusese înainte. Poate că acum era treaz și vorbea cu ei, însă era departe de a-și fi revenit. Era nevoie de mult mai mult decât de niște asigurări din vârful buzelor ca s-o păcălească.

– Nu se va mai întâmpla, poți să contezi…

– Te mai întreb o singură dată și sper măcar acum să-mi dai un răspuns simplu, fără zorzoanele tale obișnuite. Ce este Sămânța?

Bayaz o privi lung, iar ea îi susținu privirea.

– Foarte bine. Atunci vom sta în ploaie și vom discuta despre natura lucrurilor, spuse Magul îndemnându-și calul să iasă de pe pod. Sămânța este unul din numele purtate de acel lucru pe care l-a căutat Glustrod în străfundurile pământului. Este acel lucru pe care l-a folosit pentru a face tot ce vedeți aici.

– Toate astea? gemu Nouădegete.

– Toate astea, încuviință Întâiul dintre Magi, cuprinzând cu un gest toate ruinele din jur. Sămânța a transformat în ruine cel mai măreț oraș din lume și a pârjolit pământul din jur de acum până în eternitate.

– Înseamnă că-i o armă? murmură Ferro.

– Este o piatră, spuse pe neașteptate Quai, gârbovit în căruța lui, privind în gol. O piatră din lumea de dedesubt. Uitată în urmă și

îngropată atunci când Euz a alungat diavolii din lumea noastră. Este întruparea Părții Celeilalte. Însăși esența magiei.

– Chiar așa și este, șopti Bayaz. Felicitări, Maestre Quai. Bine că măcar acest subiect îți este cât de cât cunoscut. Ei bine? Ai căpătat răspunsurile dorite, Ferro?

– O piatră a făcut toate astea? se bâlbâi Nouădegete care nu părea deloc încântat. La ce naiba avem nevoie de ea?

– Cred că unii dintre noi cam au o idee.

Bayaz o țintuia cu privirea pe Ferro, cu un zâmbet pierit pe buze, de parcă ar fi știut ce-i trece prin minte. Și poate chiar știa.

În fond, nu era vreun secret.

Lui Ferro nu-i păsa nici de poveștile cu diavoli și cu pietre scoase din pământ și cu ruine străvechi. Era mult prea ocupată să-și imagineze cum ar arăta Imperiul Gurkhul transformat în ținut mort. Cu oamenii lui șterși de pe fața pământului. Cu orașele lui făcute praf și pulbere. Cu puterea lui ajunsă o amintire ștearsă. Gânduri despre moarte și răzbunare i se învolburau prin minte. Apoi zâmbi.

– Bine. Dar de ce ai nevoie de mine?

– Cine zice că am așa de multă nevoie?

Ferro îi râse în nas.

– Nu prea cred că m-ai fi suportat atâta vreme dacă n-ai fi avut nevoie de mine.

– Adevărat.

– De ce?

– Pentru că Sămânța nu poate fi atinsă. Chiar și o privire fugară la ea îți provoacă o durere cumplită. După căderea lui Glustrod, am intrat cu armata Împăratului în orașul distrus ca să căutăm supraviețuitori. N-am găsit niciunul. Doar orori, ruine și cadavre.

Prea multe cadavre ca să le mai știm numărul. Am îngropat mii și mii. Am săpat gropi comune în întregul oraș în care să intre câte o sută o dată. Truda ne-a fost îndelungată, iar în vreme ce noi ne ocupam de asta, o companie de soldați a descoperit ceva ciudat printre dărâmături. Căpitanul a învelit obiectul acela în mantia lui și i l-a adus lui Juvens. Până la lăsarea serii, omul acesta s-a veștejit și a murit. Și nici soldații lui nu au fost cruțați. Le-a căzut tot părul, li s-au împuținat trupurile. Într-o săptămână toți o sută erau morți. Doar Juvens nu avea nimic.

Făcu un semn cu capul spre căruță.

– De aceea Kanedias a confecționat lada aceea, și de aceea am adus-o cu noi. Ca să ne protejăm. Nimeni dintre noi nu e în siguranță. În afară de tine.

– De ce?

– Nu te-ai întrebat niciodată de ce ești diferită de ceilalți? De ce nu poți vedea culorile? De ce nu poți simți durerea? Ești ca Juvens și Kanedias. Ești ceea ce era și Glustrod. Ești ceea ce era chiar Euz însuși.

– Sânge de diavol, șopti Quai. Binecuvântat și blestemat.

Ferro îi aruncă o privire fioroasă:

– Ce vrei să spui?

– Te tragi din demoni, îi răspunse ucenicul, încrețindu-și buzele într-un zâmbet plin de înțelesuri. Poate chiar din Timpurile Străvechi și dincolo de ele – totuși, nu ești om pe de-a întregul. Ești o relicvă. O ultimă urmă foarte vlăguită a sângelui care există în Partea Cealaltă.

Ferro căscă gura să-l spurce, dar Bayaz i-o luă înainte.

– Nu ai cum să te lepezi de ceea ce ești,

Ferro. Nu te-aș fi adus aici dacă ar fi fost chiar și cea mai mică îndoială. Iar tu nu trebuie să încerci să renegi ceea ce ești. Trebuie să accepți asta. Este un dar. Tu poți atinge Sămânța. Poate că doar tu poți face asta în tot Cercul Lumii. Doar tu singură o poți atinge, și doar tu singură o poți duce în bătălie.

Magul se aplecă spre ea și continuă cu voce scăzută:

– Dar doar eu singur o pot face să ardă. O pot face atât de fierbinte încât să transforme în deșert întreg Imperiul Gurkhul. Atât de fierbinte încât să-i transforme în pulbere pe Khalul și pe slujitorii lui. Atât de fierbinte încât să te facă să te saturi de răzbunare, să-ți fie de ajuns până peste cap. Ai de gând să vii acum?

Și plescăi din limbă, îmboldindu-și calul iarăși spre pod.

Călărind tăcută în spatele albului bătrân, Ferro își mușca buzele până la sânge și arunca priviri fioroase la spatele vrăjitorului. În gură avea gust de sânge. Dar nu simțea durerea. Nu voia să creadă năzbâtiile înșirate de Mag, dar nu avea cum să tăgăduiască faptul că nu semăna cu ceilalți. Își aduse aminte cum îl mușcase odată pe Aruf, iar el îi spusese că, fără doar și poate, mama ei fusese o șerpoaică. Atunci, de ce nu un demon? Printre plăcile din metal, privi la apa tunătoare de dedesubt, încruntată, cu gânduri de răzbunare.

– Nu contează ce sânge curge prin tine, îi spuse cu blândețe Nouădegete care călărea alături. Care călărea neîndemânatic, ca de obicei. Tatăl meu spunea că omul are mereu posibilitatea de a alege. Bănuiesc că asta se

aplică și în cazul femeilor.

Ferro nu-i răspunse. Trase de hățuri și rămase în urma celorlalți. Femeie, sau demon, sau șarpe, nu conta. Singurul ei țel era să le facă gurkienilor cât mai mult rău. Ura-i era puternică, avea rădăcini adânci, era caldă, era ceva intim. Ura aceasta îi era cel mai vechi prieten.

În ea și numai în ea avea încredere.

Ferro fu ultima care traversă podul. Aruncă o ultimă privire peste umăr spre orașul dărâmat din care veneau, spre ruinele pe jumătate ascunse în negura cenușie a ploii.

– Sssttt!

Trase brusc hățurile, uitându-se la apa năvalnică, la sutele de ochi ale ferestrelor goale, la sutele de guri ale ușilor deschise, la sutele de găuri și crăpături și goluri în zidurile dărăpănate.

– Ce vezi? se auzi vocea îngrijorată a lui Nouădegete.

– Ceva.

Însă nu văzuse nimic. De-a lungul malului povârnit, carapacele goale ale clădirilor de odinioară stăteau claie peste grămadă, lipsite de orice fărâmă de viață.

– N-a mai rămas nimic viu în locul ăsta, spuse Bayaz. Vine noaptea și eu, unul, aș dori să am un acoperiș deasupra să-mi apere oasele bătrâne de ploaie. N-ai văzut nimic. Ochii îți joacă feste.

Ferro pufni furioasă. Ochii nu-i jucau niciun fel de festă, fie că erau ochi de diavol sau nu. Acolo, în oraș, era ceva. Simțea asta.

Ceva care-i urmărea.

Noroc

– Hopa sus, Luthar.

Pleoapele lui Jezal fluturară. Întredeschise ochii. Lumina era atât de puternică încât abia dacă își putea da seama unde se află. Gemu, clipi și își umbri ochii cu mâna. Cineva îl scuturase de umăr. Nouădegete.

– Trebuie să pornim la drum.

Jezal se sculă în capul oaselor. Razele soarelui năvăleau în camera micuță, lovindu-l în plină față. Firișoare de praf pluteau în lumina orbitoare.

– Unde sunt ceilalți? reuși el să îngaime cu limba încleiată de somn.

Nordicul își smuci capul nepieptănat spre fereastră. Printre gene, Jezal reuși cu greu să-l deslușească pe Fratele Picior-Lung care stătea nemișcat, cu mâinile la spate, uitându-se în jur.

– Navigatorul nostru încearcă să înțeleagă ceva despre locul unde ne aflăm. Restul s-au dus să dea de mâncare la cai și stabilesc itinerarul de azi. M-am gândit că ți-ar prinde bine câteva minute de somn în plus.

– Mulțam.

De fapt, i-ar fi prins bine câteva ore în plus. Încercă să-și descleieze gura amară, își linse găurile dureroase dintre dinți, spărtura inflamată din buză, verificând cât de tare îl dureau în dimineața asta. Dar umflăturile scădeau tot mai mult cu fiecare zi. Și aproape că se obișnuise cu ele.

– Ia asta.

Nouădegete îi aruncă un pesmecior.

Încercă să-l prindă, dar mâna rănită încă nu-și recăpătase mobilitatea și biscuitul căzu în țărână. Nordicul ridică din umeri.

– N-are cum să-ți facă rău nițel praf.

– Așa cred și eu.

Jezal ridică pătrățelul de pâine uscată, îl șterse cu dosul mâinii și mușcă din el, încercând să-și folosească doar partea funcțională a gurii. Dădu pătura la o parte, se răsuci și se ridică greoi și țeapăn.

Logen îl urmări cum face câțiva pași, să se dezmorțească, cu brațele întinse ca să-și țină echilibrul, cu pesmeciorul în pumn.

– Cum îți este piciorul?

– I-a fost mai rău.

Dar îi fusese și mai bine. Făcu câțiva pași șchiopătați, cu piciorul țeapăn. De fiecare dată când încerca să calce pe el, îl dureau îngrozitor și glezna și genunchiul, dar putea să meargă de unul singur, și mergea tot mai bine cu fiecare zi ce trecea. Când ajunse la peretele aspru din piatră, închise ochii și inspiră adânc, parcă dorind să izbucnească în râs, parcă dorind să izbucnească în lacrimi de bucurie pentru că era din nou în stare să stea în picioare.

– De acum înainte voi fi recunoscător pentru fiece clipă când voi putea merge singur.

Nouădegete rânji cu gura până la urechi.

– Recunoștința asta o să te țină o zi sau două, apoi iar ai să începi să te văicărești că nu-ți place mâncarea.

– Ba nu, rosti apăsat Jezal.

– Cum spui. O săptămână, atunci.

Se duse lângă fereastra din celălalt colț al camerei, măturând podeaua plină de praf cu umbra-i alungită.

– Între timp, cred că ai face bine să te uiți la asta.

– La ce?

Jezal țopăi până la Fratele Picior-Lung și se sprijini gâfâind și scuturându-și piciorul rănit de coloana fărâmată de lângă fereastră. Apoi căscă și ochii, și gura.

Probabil că se aflau la mare înălțime. Poate chiar pe culmea unui deal de unde se vedea întregul oraș. Soarele abia răsărit îi intra în ochi, aur lichid cernut prin ceața dimineții. Deasupra, cerul senin și spălăcit era brăzdat doar de câteva fâșii albe de nori calmi.

Chiar și în ruine, și la sute și sute de ani după căderea lui, panorama orașului Aulcus încă îți mai tăia răsuflarea.

Acoperișuri distruse, cât vedeai cu ochii, ziduri năruite scânteiau aprins sau zăceau cufundate în umbre prelungi. Cupole falnice, turnuri înclinate, arcade învoalate și coloane semețe se ridicau deasupra harababurii de moloz. Deslușea chiar și locurile unde se aflau piețele uriașe, străzile largi, albia fluviului unduindu-se la dreapta prin acel codru de pietre, sclipind sub razele soarelui.

– Uite, ăsta-i motivul pentru care-mi place să călătoresc, murmură Picior-Lung. Atunci când te aștepți cel mai puțin, într-o clipită, îți dai seama că întreaga ta călătorie a meritat toată osteneala. Mai există, oare, ceva asemănător? Câți dintre cei vii au admirat vreodată această priveliște? Uite, noi trei stăm la fereastra deschisă deasupra istoriei, la poarta înspre trecutul de mult uitat. Nu voi mai visa niciodată la superbul Talins, la felul cum el sclipește pe mare în diminețile îmbujorate. Și nici la Ul-Nhab, care

strălucește în miezul zilei sub pocalul azuriu al cerurilor. Și nici la munții din Ospria, care licăresc aidoma stelelor în serile blânde. De astăzi înainte inima mea aparține orașului Aulcus. Pentru totdeauna. Bine se spune că este giuvaierul orașelor. Și, dacă și în moarte este sublim mai presus de orice cuvinte, îndrăznește, oare, cineva să-și închipuie cum va fi arătat în timpul vieții? Cine nu ar fi copleșit de uimire în fața splendorii lui? Cine nu ar fi cuprins de evlavie în fața…

– Unor case vechi, bombăni Ferro din spatele lui. Și a venit vremea să le lăsăm. Strângeți-vă lucrurile.

Jezal se uită suspicios la ruinele întunecate ce se întindeau până în zare prin pâcla luminoasă. Priveliștea era magnifică și înfricoșătoare totodată. Clădirile superbe din Adua, zidurile și turnurile grandioase din Agriont: tot ce lui i se păruse sublim odinioară părea acum o copie jalnică și debilă. Se simțea ca un băiețel neștiutor dintr-o țărișoară mică și primitivă, într-un timp mărginit și lipsit de importanță. Îi părea bine că pleacă de acolo și că lasă giuvaierul orașelor în trecutul căruia îi aparținea. El personal era convins că nu va avea vise despre Aulcus.

Poate doar coșmaruri.

Era aproape de miezul zilei când ajunseră în unica piață din oraș care încă mai era plină. Un spațiu uriaș, înțesat dintr-un capăt în celălalt. O mulțime nemișcată și tăcută. O mulțime cioplită în piatră.

Statui sculptate în toate pozițiile, de toate dimensiunile, din toate materialele existente sub soare. Bazalt negru și marmură albă,

alabastru verde și porfir roșu, granit cenușiu și o sută de alte soiuri de pietre pe care Jezal nu le cunoștea. Această diversitate era destul de stranie în sine, dar cu atât mai bizar era faptul că toate statuile aveau ceva în comun: niciuna nu avea chip.

Trăsăturile gigantice fuseseră îndepărtate, iar în locul lor rămăsese un bloc de piatră găurită. Statuile mai mici fuseseră de-a dreptul decapitate. Mesaje abjecte într-o limbă pe care Jezal nu reuși s-o recunoască erau cioplite pe piepturile din marmură, de-a lungul brațelor, în jurul grumajilor, pe frunți. Se părea că în Aulcus absolut tot se făcuse la scară epică, iar aceste vandalizări nu constituiau o excepție.

Prin mijlocul acestor relicve sinistre trecea o potecă lată cât să le încapă căruța. Așa că se înșiruiră unul după celălalt ca să poată trece prin această pădure de siluete fără chipuri care se îngrămădeau de-o parte și de cealaltă a cărării ca mulțimile la o procesiune regală. Jezal călărea în frunte.

– Ce s-a petrecut aici? murmură el.

Bayaz se uită la unul dintre capete, înalt de cel puțin zece pași, ale cărui buze încă mai existau, boțite într-o expresie de nemulțumire, în vreme ce ochii și nasul dispăruseră cu totul. Pe obraz erau gravate adânc niște litere diforme.

– Când Glustrod a cucerit orașul, a dat soldaților lui blestemați o zi liberă ca să facă ce vor cu locuitorii de aici. Ca să-și potolească furia și să-și astâmpere pofta de jaf, poftele cărnii, pofta de a ucide. De parcă aceste pofte ale lor ar fi putut fi astâmpărate vreodată.

Nouădegete tuși și se foi neliniștit în șa.

– Apoi li s-a ordonat să dărâme toate

statuile care-l reprezentau pe Juvens din oraș. De pe toate acoperișurile, din toate sălile, de pe toate frizele și templele. Dar erau nenumărate portretele stăpânului meu în Aulcus, căci el însuși construise acest oraș. Însă Glustrod era extrem de meticulos. Le-a căutat și le-a descoperit pe toate, până la ultima, a poruncit să fie adunate în piața aceasta, le-a desfigurat pe toate și a întipărit pe ele cele mai îngrozitoare blesteme.

– N-a fost o familie fericită.

Jezal nu se înțelesese niciodată cu frații săi, dar ce vedea acum i se părea puțin cam exagerat. Își feri capul de degetele întinse ale unei mâini gigantice pe a cărei palmă era cioplit un simbol necunoscut.

– Ce reprezintă ăsta?

Bayaz se încruntă:

– Crede-mă când îți spun că e mai bine să nu știi.

O clădire colosală, chiar și după standardele acestui cimitir de uriași, se înălța deasupra armatei de statui. Treptele erau înalte ca zidurile unei cetăți, coloanele fațadei groase ca turnurile, iar frontonul monstruos era acoperit cu scrijelituri șterse de vreme. Bayaz își opri calul și își ridică ochii. Jezal se opri în spatele lui, aruncând priviri neliniștite spre ceilalți.

– Hai să mergem, spuse Nouădegete, scărpinându-se pe obraz și privind încordat în jur. Hai să plecăm de aici cât mai repede și să nu ne mai întoarcem niciodată.

Bayaz chicoti:

– Sângerosului Nouă i-e frică de umbre? N-aș fi crezut una ca asta.

– Fiecare umbră e aruncată de câte ceva, mârâi nordicul, însă Întâiul dintre Magi nu

putea fi scos dintr-ale lui.

– Avem timp suficient ca să ne permitem să facem un popas, spuse acesta în timp ce se chinuia să coboare din șa. Am ajuns aproape la hotarul orașului. Încă o oră și ne vom vedea de drum. Căpitane Luthar, s-ar putea să te intereseze ce vei vedea aici. De fapt, s-ar putea să-i intereseze pe toți însoțitorii mei.

Nouădegete înjură în barbă în limba lui.

– Așa să fie. Mai bine vin cu voi decât să aștept aici.

– Să știi că mi-ai stârnit curiozitatea, exclamă Fratele Picior-Lung, sărind de pe cal ca să li se alăture. Trebuie să mărturisesc că orașul nu mai pare atât de funest la lumina soarelui, cât părea în ploaia de ieri. Iar acum chiar îmi este greu să pricep cum de și-a câștigat reputația asta sinistră. Căci nicăieri în tot Cercul Lumii nu mai există o asemenea colecție de relicve atât de fascinante, iar eu sunt un om curios și nu-mi este rușine să recunosc asta. Într-adevăr, întotdeauna am fost…

– Știm prea bine cum ești, șuieră Ferro. Eu am să vă aștept aici.

– Cum dorești, spuse Bayaz luându-și toiagul agățat la șa. Întotdeauna faci exact cum vrei. Fără îndoială că te poți distra cu maestrul Quai în lipsa noastră împărtășindu-vă tot soiul de povestioare nostime. Aproape că-mi pare rău că nu voi asista la dialogul vostru sclipitor.

Ferro și ucenicul făcură un schimb de priviri deloc prietenoase, iar ceilalți înaintară printre statuile distruse și se cățărară pe treptele uriașe. Jezal șchiopăta pe piciorul rănit și se strâmba de durere. Pe ușa mare cât o casă intrară într-un loc răcoros, întunecat și

tăcut.

Îi amintea lui Jezal de Rotonda Lorzilor, însă sala aceasta era mai mare. O încăpere circulară, cavernoasă, aidoma unui castron gigantic, cu bănci așezate în trepte de jur împrejur, cioplite în piatră de mai multe culori. Porțiuni întregi erau sfărâmate și distruse. Pe jos era plin de moloz și pietre, probabil de la vreo cupolă dărâmată.

– Aha. Bolta a căzut, spuse Magul privind cu ochii mijiți la cerul strălucitor întrezărit prin crăpătura din tavan. Ce metaforă potrivită!

Oftă și cu pași mici începu să dea ocol băncilor din marmură. Jezal se uită cam speriat la bolovanul uriaș care atârna suspendat de tavan, întrebându-se cum ar fi ca o bucată din acesta să se desprindă și să-i cadă fix în moalele capului. Nu credea că Ferro ar mai fi fost în stare să-i coasă o asemenea rană. N-avea nici cea mai vagă idee pentru ce anume îl adusese Bayaz aici, dar, în fond, nu avusese nici cea mai vagă idee de ce se întâmplaseră toate lucrurile din întreaga călătorie. Așa că trase aer în piept și porni după Mag. Nouădegete îi urma îndeaproape. Zgomotul pașilor lor răsuna puternic în sala imensă.

Picior-Lung urcă atent treptele sfărâmate și se uită plin de interes la tavanul prăbușit.

– Ce a fost aici? strigă el, iar ecoul cuvintelor lui se stinse greu. Un teatru?

– Într-un fel, da, îi răspunse Bayaz. Aceasta a fost marea sală a Senatului Imperial. Aici apărea în public Împăratul, se așeza pe tronul lui și asculta polemicile dintre cei mai înțelepți cetățeni din Aulcus. Aici s-au luat hotărâri care au dat cursul istoriei.

Se mai cățără pe o treaptă și înaintă arătând entuziasmat la podea și strigând cu voce pițigăiată.

– Din câte îmi amintesc, exact din acest loc Calica s-a adresat Senatului, îndemnând la prudență în acțiunile de expansiune ale Imperiului spre Răsărit. Iar de acolo, de jos, i-a dat replica Juvens, cu multă cutezanță, ieșind învingător din lupta de opinii. I-am urmărit ca vrăjit. Aveam doar douăzeci de ani și rămăsesem fără suflare de emoție. Chiar și azi îmi aduc aminte în detaliu toată dezbaterea lor. Cuvintele, prieteni. Cuvintele pot fi mai puternice decât toate armele din întreg Cercul Lumii.

– Să știi că o împunsătură de sabie în ureche doare mai tare decât un cuvânt, șopti Logen, iar Jezal se scutură de râs, însă Bayaz nu păru să observe, căci era mult prea preocupat să treacă de la o bancă la alta.

– De aici Scarpius și-a ținut predica despre pericolele decadenței și adevăratul sens al spiritului civic. Toți senatorii îl ascultau nemișcați, ca în transă. Vocea îi răsuna ca… ca…, și Bayaz trase de aer cu degetele, de parcă s-ar fi așteptat să găsească acolo cuvântul căutat. Pfui, ce mai contează toate astea acum? N-a mai rămas nicio certitudine în lume. Aceea a fost epoca oamenilor mari care făceau numai ce era drept, medită el încruntându-se la podeaua sălii uriașe sugrumată de moloz și pietre. Aceasta este epoca oamenilor mărunți care fac numai ce sunt obligați. Oameni mărunți, cu vise meschine, încercând să meargă cu pași de uriaș. Totuși, vă puteți da seama ce clădire măreață a fost odinioară!

– Mmm, da…, riscă Jezal un răspuns,

îndepărtându-se de ceilalți ca să se uite mai bine la niște frize sculptate în perete chiar în spatele șirului de bănci.

Războinici pe jumătate despuiați, în poziții nefirești, care se împungeau cu sulițele. Totul era impresionant, fără doar și poate, dar aici se simțea un miros neplăcut. Ceva ca putregaiul, ca igrasia, ca urina de animale. Duhoare de grajduri necurățate. Încreți din nas și încercă să deslușească ceva în penumbre.

– Ce miroase așa?

Nouădegete adulmecă aerul, și fața îi căzu într-o fracțiune de secundă. Devenise întruchiparea pură a ororii buimace.

– Pe…

Își smulse sabia din teacă, făcând un pas înainte. Jezal se întoarse și el, bâjbâind după mânerul armei. Spaima apărută din senin îi apăsa pieptul…

În primul moment crezu că are de-a face cu un soi de cerșetor: la câțiva pași distanță de el, în întuneric, era o siluetă neagră, înfofolită în zdrențe, ghemuită în patru labe. Apoi îi zări mâinile: diforme și cu gheare. Apoi îi zări fața cenușie, dacă o puteai numi față: o bucată de frunte cheală, o falcă pătrată și vulgară din care țâșneau colți mult prea mari, un rât teșit ca al unui porc, ochi foarte mici și negri, licărind furioși la el. Ceva între om și animal, dar mult mai hidos decât oricare. Nu mai era nevoie să-i spună lui Nouădegete că acum îl crede.

Evident că existau în lume asemenea creaturi ca shanka.

– Prinde-o! mugi nordicul, cățărându-se pe treptele uriașei săli, cu sabia în mână. Omoar-o!

Jezal se îndreptă nu prea sigur spre creatura cu pricina, dar nu se putea bizui aproape deloc pe piciorul rănit, iar shanka era iute ca o vulpe. Înainte să apuce să facă câțiva pași, aceasta se răsuci și fugi spre o crăpătură din zid prin care se strecură așa cum se strecoară mâța prin gard.

– A dispărut!

Bayaz se grăbea deja spre ușă.

– Vedem, maestre Luthar. Vedem foarte bine!

– Vor veni mai multe, șuieră Logen, întotdeauna vin mai multe! Trebuie să plecăm de aici!

Ghinion, își spuse Jezal șchiopătând spre intrare, împiedicându-se de pietre și strâmbându-se când durerea îi săgeta genunchiul. Ghinion că Bayaz se hotărâse să facă popas chiar aici și chiar acum. Ghinion că el își rupsese piciorul și nu putuse să fugă după chestia aia scârboasă. Ghinion că veniseră la Aulcus, în loc să fi traversat fluviul câțiva kilometri mai în jos.

– Cum au ajuns aici? strigă Logen la Bayaz.

– Nu-mi prea dau seama, gemu Magul gâfâind. După moartea Creatorului le-am hăituit și le-am alungat în cele mai întunecoase colțuri ale lumii.

– Nu prea există colțuri mai întunecoase decât astea de aici.

Picior-Lung îi întrecu și coborî treptele înaintea lor, sărind câte două o dată. Jezal țopăi în urma lui.

– Ce e? strigă Ferro luându-și arcul de pe umăr.

– Capete-turtite! urlă Nouădegete.

Se uită la el fără să priceapă, iar nordicul îi făcu semn cu mâna liberă.

– Fugi!

Ghinion. Că Jezal îl învinsese pe Bremer dan Gorst și astfel fusese ales de Bayaz pentru a-l însoți în această călătorie smintită. Ghinion că practica scrima. Ghinion că tatăl său insistase să intre în armată, în loc să-l lase să-și irosească viața așa cum făceau cei doi frați ai lui. Ciudat, totuși, pe vremuri i se păruse că ăsta ar fi fost un noroc. Uneori era greu să-ți dai seama.

Jezal se împletici până la cal și se urcă pe el cu mișcări greoaie. Picior-Lung și Nouădegete erau deja în șei. Bayaz își punea toiagul la loc cu mâini tremurânde. Undeva în oraș un clopot începu să bată.

– Vai de mine, spuse Picior-Lung uitându-se înnebunit la mulțimea de statui. Vai de mine.

– Ghinion, șopti Jezal.

Ferro se holbă la el.

– Ce zici?

– Nimic, răspunse el printre dinții încleștați și dădu pinteni calului.

Nu există noroc. Norocul este un cuvânt pe care îl folosesc cei slabi de minte ca să explice consecințele nesăbuinței lor, sau ale egoismului, sau ale tâmpeniei. Cel mai adesea ghinionul înseamnă planuri proaste.

Și iată dovada.

Îl avertizase pe Bayaz că în oraș mai este ceva în afară de ea și cei cinci fraieri albi. Îl avertizase, însă nimeni nu o ascultase. Oamenii cred numai ce vor. Idioții.

Se uită la ceilalți. Quai stătea în căruța care se scutura din toate încheieturile. Privea drept înainte cu ochii mijiți. Luthar, cu dinții dezveliți într-un rânjet tâmp, stătea în șa în

poziția unui călăreț experimentat. Bayaz, cu fălcile încleștate, chipul palid și suferind, încerca să se țină bine pe cal. Picior-Lung se uita foarte des peste umăr, cu ochi mari de teamă și panică. Nouădegete sălta în șa, respirând greu, uitându-se mai mult la frâu decât la drumul din față. Cinci idioți și ea.

Auzi un mârâit și zări o creatură ghemuită pe un acoperiș mai scund. Nu mai văzuse așa ceva niciodată – o maimuță cocoșată, diformă și cu membrele lungi. Dar maimuțele nu aruncă sulițe. O urmări cum se arcuiește și sare, prinzându-se de o latură a căruței. Se legănă acolo o vreme, apoi căzu, iar ei își văzură mai departe de drum pe strada desfundată.

Poate că această creatură n-a reușit să-i atace, dar erau mult mai multe asemenea ei printre ruinele spre care se îndreptau. Ferro le putea deslușI cum se mișcă prin clădirile pline de umbre. Cum aleargă pe acoperișuri, cum stau la pândă în spatele ferestrelor și ușilor. O clipă fu tentată să încerce să lovească una dintre ele cu săgeata, dar la ce bun? Mai erau o mulțime. Sute. Ce rost ar fi avut să ucidă doar una dintre ele, când vor ieși curând din oraș și le vor lăsa în urmă? N-ar fi făcut altceva decât să irosească o săgeată.

O piatră căzu chiar lângă ea și simți cum un ciob desprins îi crestează dosul mâinii, lăsând o picătură de sânge negru pe pielea întunecată. Ferro se încruntă și se aplecă, făcându-se una cu spinarea calului. Norocul nu există.

Dar asta nu însemna că trebuia să devină o țintă.

Logen ar fi putut crede că lăsase shanka în

urmă, în trecutul lui. Dar, după ce își mai reveni din șocul de a fi văzut iarăși o asemenea creatură, înțelese că nici nu putea fi vorba de așa ceva. Nu-ți lași în urmă decât prietenii. Dușmanii se țin în permanență scai de tine.

Clopotele băteau de jur împrejur, ecoul lor izbindu-se și reverberând din ruine. Țeasta îi era plină de dangătul lor mai puternic decât tropăitul cailor și decât scârțâitul roților și de vuietul văzduhului pe lângă ei. Băteau, și iar băteau, foarte departe, foarte aproape, în față și în urmă. Clădirile treceau în goană pe lângă ei, forme pline de pericole.

Zări o sclipire și ceva săltă pe lângă el, izbindu-se apoi de pietre. O suliță. Auzi o alta cum trepidează în urmă și încă una zăngănind pe drum, în fața lui. Simți un nod uscat în gât, își strânse ochii ferindu-se de vântul care îl lovea în față și încercă să nu se gândească la eventualitatea în care o suliță i s-ar înfige în spate. Nici nu era prea greu. Avea nevoie de toată concentrarea ca să se țină în șa.

Ferro se întoarse și îi strigă ceva peste umăr, însă vorbele i se pierdură în larma din jur. Clătină din cap, iar ea îi arătă cu un gest furios drumul din față. Acum înțelese. O prăpastie uriașă se căsca înaintea lor. Gura lui Logen se căscă aidoma și scoase un cârâit stins de groază.

Trase frâul, iar calul alunecă și derapă pe pietrele vechi, întorcându-se brusc spre dreapta, stârnind un torent de pietricele și praf. Șaua se înclină, dar Logen se agăță cu disperare de cal. Trecu doar la câțiva pași de marginea abisului. Îi auzea pe ceilalți în apropiere, le auzea strigătele, dar nu le

înțelegea cuvintele. Era mult prea preocupat să se forțeze să rămână călare, murmurând în tot acest timp:

– Încă viu, încă viu, încă viu…

De-a curmezișul drumului se contura nedeslușită silueta unui templu cu pilaștrii semeți intacți, cu un bolovan triunghiular uriaș în vârf. Căruța intră printre două coloane, iar calul lui Logen își găsi drum printre alte două, afundându-se în întuneric, apoi ieșind iar la lumină într-o sală imensă fără tavan. Prăpastia înghițise zidul din stânga, iar dacă existase vreodată vreun acoperiș, acesta dispăruse de multă vreme. Logen continuă să înainteze, cu sufletul la gură și cu ochii ațintiți asupra unei arcade din față, pată luminoasă pe piatra întunecată. Acolo era scăparea, își spuse el. Dacă vor reuși să treacă prin arcada aceea, vor scăpa. Măcar de-ar reuși să treacă…

Nu văzu sulița, dar chiar dacă ar fi văzut-o, tot n-ar fi putut să facă nimic. Norocul a fost că nu i-a nimerit piciorul. Ghinionul a fost că a intrat în pieptul calului. Îl auzi cum fornăie, îl simți cum se prăbușește cu el cu tot. Prin gura larg căscată a lui Logen nu ieși niciun sunet când căzu pe pardoseala sălii. Se izbi cu pieptul de piatră, rămânând fără suflare. Simți o lovitură puternică în falcă și văzu mii de sclipiri orbitoare. Săltă și se rostogoli iar și iar, și lumea se rostogolea ca nebuna odată cu el, plină de zgomote ciudate și ceruri strălucitoare. În cele din urmă se opri într-o rână.

Rămase întins, amețit, gemând încetișor, cu capul învârtindu-i-se, cu urechile țiuind, fără să știe nici unde era, nici cine era. Apoi, lumea se limpezi recăpătându-și contururile.

Înălță capul. Prăpastia era la mai puțin de o lungime de suliță distanță de el. Auzea clar învolburarea apei de pe fundul ei. Se rostogoli pe o parte, îndepărtându-se de calul al cărui sânge se cuibărea prin crăpăturile pietrelor. O observă pe Ferro, așezată într-un genunchi, scoțând una după alta săgeți din tolbă și trăgându-le înspre pilaștrii printre care intraseră doar cu câteva secunde mai devreme.

Acolo erau mulți shanka. Puzderie.

– Rahat, gemu Logen, împingându-se cu călcâiele în dalele de piatră ca să se dea înapoi.

– Haideți! strigă Luthar care coborâse din șa, iar acum țopăia încolo și încoace. Haideți!

Un cap-turtit se năpusti spre ei, zbierând și ținând în mână un topor uriaș. Dar brusc făcu un salt și se răsuci în aer cu capul străpuns de una dintre săgețile lui Ferro. Dar veneau alții. O mulțime. Se furișau printre pilaștri, cu sulițele pregătite.

– Prea mulți! strigă Bayaz.

Bătrânul se încruntă la coloanele uriașe, la bolovanul enorm de deasupra. Își încleștase strâns maxilarele. Aerul din jurul lui începu să pâlpâie.

– Rahat.

Ca beat, fără echilibru, Logen se împletici până la Ferro. Sala imensă făcea tumbe în jurul lui. Inima îi bătea în urechi. Auzi o bubuitură ascuțită când una dintre coloane se despică, învăluindu-i pe toți într-un nor de praf. Apoi un huruit asurzitor când bolovanul de deasupra începu să se clatine. Doi shanka își ridicară ochii spre ploaia de pietre, arătând cu degetele, scoțând sunete nearticulate.

Logen o apucă strâns pe Ferro de mână.

– La naiba! șuieră ea, bâjbâind după săgeți.

Logen aproape căzu iarăși, se ridică greu în picioare și începu s-o tragă după el. O suliță zbârnâi pe lângă ei, zăngăni pe pietre și căzu în hău. Auzea cum se mișcau shanka, mârâind și grohăind unul la celălalt, escaladând pilaștrii, învălmășindu-se în sala cea mare.

– Haideți! urlă iarăși Luthar, șchiopătând vreo doi pași în direcția ieșirii, făcându-le semne frenetice.

Logen îl zări pe Bayaz. În picioare, cu dinții dezveliți, cu ochii ieșindu-i din orbite. Aerul din jurul lui se ondula și se răsucea, praful de pe jos se ridica și i se încolăcea în jurul cizmelor. Se auzi un bubuit formidabil, iar Logen se uită în spate și văzu cum o bucată mare de piatră cioplită se prăbușește de sus. Căzu cu un tunet asurzitor zguduind podeaua. Strivi un shanka mai ghinionist, făcându-l una cu pământul, atât de iute încât nu apucă să scoată niciun sunet. Singurele semne ale existenței lui rămaseră sabia zimțată care se rostogolea pe dale și pata de sânge închis la culoare. Dar veneau alții și alții. Le deslușea siluetele întunecate printre norii de praf. Veneau spre ei cu armele ridicate deasupra capetelor.

Unul dintre pilaștri se despică în două. Se înclină cu încetineală absurdă, iar fragmente din el se împrăștiau prin sala cea mare. Piatra uriașă de deasupra începu să se fisureze și din ea cădeau bucăți mari cât casa. Logen se întoarse și se aruncă pe burtă, trăgând-o pe Ferro după el. Se târî mai departe ca să scape de avalanșa nimicitoare, cu ochii strânși și cu o mână deasupra capului.

Un alt bubuit incredibil de puternic, cum

Logen nu mai auzise niciodată în viață. Ca un urlet sau un geamăt al pământului torturat de parcă întreaga lume se surpa. Poate chiar așa era. Pământul tremura și fierbea sub el. Un alt tunet asurzitor, un zornăit prelung, un soi de râcâit, un clinchet mai blând, apoi ceva asemănător cu liniștea.

Logen își descleștă fălcile țepene și deschise ochii. Aerul era plin de praf. Simțea că stă pe un fel de mal. Tuși și încercă să se miște. Dar de sub pieptul lui se auzi un scrâșnet, iar piatra de dedesubt începu să se miște, iar malul deveni mai abrupt. Icni și se lipi și mai tare de el, apucându-l strâns cu degetele. Cu una dintre mâini încă o mai ținea pe Ferro de braț, iar unghiile ei îi intraseră în încheietură. Întoarse încet capul să privească în jur și încremeni.

Dispăruseră toți pilaștrii. Dispăruse și sala. Și pardoseala. Hăul acela imens le înghițise pe toate, iar acum se căsca lacom sub el. În străfunduri, apa furioasă șuiera și plesnea dărâmăturile. Lui Logen nu-i veni să-și creadă ochilor. Stătea de-a curmezișul unei bucăți uriașe de piatră care, până în urmă cu câteva clipe, făcuse parte din pardoseală, iar acum se înclina periculos de tare chiar pe marginea abisului.

Ferro îl ținea strâns de încheietura mâinii, mâneca zdrențuită i se strânsese în jurul cotului, dezvelindu-i tendoanele brațului cafeniu clar reliefate din cauza efortului. Îi mai zări și umărul, și chipul rigid. Restul era invizibil – se legăna peste marginea bucății de piatră, deasupra hăului de dedesubt.

– Ssss, șuieră ea, cu ochii galbeni uriași de spaimă, bâjbâind disperată după un loc pe suprafața netedă de care să se poată prinde.

O bucată de piatră se desprinse din margine și căzu lovindu-se de pământul fracturat.

– Rahat, șopti Logen, aproape necutezând să respire. Cum naiba de se întâmplaseră toate astea? Trebuie să vă destăinui ceva despre Logen Nouădegete. Trebuie să vă spun că este urmărit de ghinion.

Își ridică ușor mâna liberă până găsi o muchie îngustă de care să se apuce. Apoi, centimetru cu centimetru, începu să urce spre marginea bolovanului de deasupra. O trase pe Ferro după el.

Se auzi un hârșâit înfiorător, iar piatra de sub el se zgudui și începu să se încline și mai mult. Scânci și se lipi tare de ea, încercând s-o aducă în poziția dinainte. Urmă o hurducătură ce-i lăsă un gol în stomac, iar fața i se umplu de țărână. Un scrâșnet de piatră pe piatră și bolovanul reveni la loc foarte încet. Rămase acolo gâfâind, fără să mai îndrăznească să se miște. Nu mai avea cale de scăpare. Nici în sus, nici în jos.

– Ssss!

Ochii lui Ferro îi arătară mâinile lor încleștate. Apoi făcu un semn din cap spre marginea bolovanului și spre hăul căscat sub ei.

– Trebuie să fim realiști, șopti ea, desfăcându-și degetele și dându-i drumul.

Logen își aminti cum atârna de o clădire, mult deasupra unui cerc de iarbă galbenă. Își aminti cum alunecă înapoi, murmurând vorbe prin care implora ajutor. Își aminti cum mâna lui Ferro se strânse iarăși în jurul încheieturii lui, ridicându-l. Clătină încet din cap strângând-o la rândul său.

– Idiot alb ce ești! șuieră ea dându-și ochii

galbeni peste cap.

Jezal tuși, se întoarse pe spate și scuipă țărâna din gură. Privi mirat în jur. Ceva era altfel. Parcă lumina era mai puternică decât fusese înainte, iar marginea prăpastiei era mult mai aproape. Adică, nu era departe deloc.

– Uf, suflă el, fără să-și găsească vorbele.

Se prăbușise jumătate din clădire. Zidul din spate rămăsese cât de cât întreg, împreună cu unul dintre pilaștri, dărâmat doar pe jumătate. Tot restul dispăruse, înghițit de hăul căscat în apropiere. Se chinui să se ridice în picioare, strâmbându-se când își lăsă greutatea pe piciorul rănit. Atunci îl descoperi pe Bayaz, care se sprijinea de zid.

Transpirația curgea șiroaie pe obrajii ofiliți ai Magului. Ochii îi străluceau ciudat în găvanele negre. Oasele feței păreau a-i străpunge pielea pergamentoasă. Leit un cadavru vechi de o săptămână. Îl surprinse tare că se mișca cât de cât. Jezal urmări o mână tremurătoare care arăta spre fisură. Însoțită de croncănitul:

– Terminați-i!

Apoi îi auzi și pe ceilalți.

– Aici! sună sugrumată vocea lui Nouădegete de dincolo de marginea crevasei.

Deci era în viață. Măcar atât. O dală uriașă se bălăngănea acolo, iar Jezal se duse cu multă băgare de seamă înspre ea, îngrijorat că pardoseala ar putea ceda sub el dintr-o clipă în alta. Se uită în prăpastie.

Nordicul stătea întins pe burtă, cu mâna stângă peste marginea bolovanului strângând încheietura mâinii lui Ferro. Nu-i putea zări trupul, abia dacă-i putea vedea chipul plin de

cicatrice. Câteva tone de piatră se balansau foarte lent pe muchia abisului. Era mai mult decât limpede că puteau cădea în hău în orice clipă.

– Fă ceva…, șopti Ferro fără măcar a îndrăzni să ridice vocea, iar Jezal observă, oarecum bucuros, că nu-i dăduse și alte indicații.

Își linse tăietura din buză. Poate dacă s-ar lăsa cu toată greutatea pe piatră, atunci ar putea s-o echilibreze, iar ei ar putea să iasă de acolo? Să fie atât de simplu? Se întinse prudent, frecându-și nervos vârfurile degetelor unele de celelalte, transpirând abundent și simțindu-se slăbit din senin. Puse ușurel mâna pe marginea bolovanului sub privirile încremenite ale lui Nouădegete și ale lui Ferro, care își țineau respirația.

Apăsă foarte ușor, iar lespedea începu să se încline în jos. Apăsă un pic mai mult. Se auzi un scârțâit puternic, iar bolovanul se clătină îngrozitor de tare.

– Nu-l împinge, la naiba! strigă Nouădegete, agățându-se cu unghiile de stâncă.

– Da’ ce să fac? chirăi Jezal.

– Ia ceva!

– Ia orice! șuieră Ferro.

Jezal se uită înnebunit în jur, dar nu descoperi nimic care să-i fie de folos. În plus, nu se vedea nici urmă nici de Quai, nici de Picior-Lung. Ori zăceau morți pe undeva, la fundul prăpastiei, ori reușiseră să scape de acolo în timp util. Niciuna dintre aceste ipoteze nu l-ar fi surprins prea mult. Dacă avea de gând să-i salveze pe Nouădegete și pe Ferro, trebuia s-o facă singur.

Își scoase haina și începu s-o răsucească ca

s-o transforme într-un soi de frânghie. O cântări într-o mână, clătinând dezamăgit din cap. Precis n-o să meargă, dar ce altă alternativă avea? O întinse și aruncă unul dintre capete spre prăpastie. Acesta se lovi de piatră doar la câțiva centimetri de degetele lui Logen, stârnind o ploaie de țărână.

– E bine, e bine, mai încearcă o dată!

Jezal își ridică haina cât de sus era în stare, se aplecă spre bolovan cât de mult cuteza și o aruncă din nou. Acum Logen reuși să înșface mâneca.

– Da! exclamă el și și-o înfășură pe încheietura mâinii. E bine! Acum trage!

Jezal scrâșni din dinți, se opinti și trase. Tălpile îi derapară pe pietriș, mâna și piciorul îi zvâcniră de durere. Încetișor, haina apăru iarăși în câmpul lui vizual, alunecând centimetru cu centimetru peste piatră.

– Așa! gemu Nouădegete, care apăru peste marginea lespezii.

– Trage! mârâi Ferro, săltându-și șoldurile pe planul înclinat al bolovanului.

Jezal trase din toate puterile, cu ochii strâns închiși, cu respirația șuierând printre dinții încleștați. Lângă el zăngăni o suliță și își ridică ochii la cele peste douăzeci de capete-turtite adunate de cealaltă parte a prăpastiei și care dădeau din mâinile diforme. Înghiți greu nodul din gât și își întoarse privirea de la ele. Nu-și putea permite acum să se gândească la pericolele din jur. Nu conta decât să tragă cât mai tare. Să tragă și iarăși să tragă, indiferent cât de tare l-ar fi durut toate mădularele. Și mergea chiar binișor. Încet, încet apăreau la suprafață. Jezal dan Luthar, în sfârșit erou. Își va câștiga locul meritat în călătoria asta blestemată.

Se auzi un sunet puternic, ca de ceva care se rupe.

– Rahat! grohăi Logen. Rahat!

Mâneca se desprindea încet de restul hainei. Cusăturile se întindeau, plesneau, se destrămau. Jezal scânci îngrozit. Să mai tragă oare, sau nu? Cât de tare să tragă? Plesni o altă cusătură.

– Ce să fac? se miorlăi el.

– Trage, boule!

Jezal trase de haină cât de tare era în stare. Îl ardeau palmele și toți mușchii. Ferro ajunsese pe lespede și încerca să se agațe cu unghiile de suprafața netedă. Mâna lui Logen se vedea aproape de margine, întinzându-și cele trei degete ca să se apuce de ea. Jezal trase iarăși…

Și se prăvăli în fund, în mână cu o cârpă moale. Lespedea se cutremură, gemu și se răsturnă. Un țipăt și Logen alunecă în jos, cu mâneca inutilă acum strânsă în pumn. Niciun strigăt. Doar zornăitul pietrelor. Apoi, nimic. Amândoi dispăruseră. Lespedea uriașă se mai balansă puțin, apoi reveni în poziție de echilibru pe marginea prăpastiei. Goală acum. Jezal se ridică în picioare și privi fix la hăul de dedesubt, cu gura căscată de groază, cu haina văduvă de una dintre mâneci încă atârnându-i din mâna care-i pulsa de durere.

– Nu, șopti el.

Nu așa se petreceau lucrurile în basme.

Sub ruine

– Mai trăiești, albule?

Logen gemu, se mișcă puțin și îl cuprinse groaza când simți pietrele mișcându-se sub el. Apoi își dădu seama că era întins pe un maldăr de pietriș și moloz, iar colțul ascuțit al unei pietre îl împungea dureros în mijlocul spinării. Abia reuși să deslușească un zid din piatră, obstacol dur între lumină și umbre. Clipi des, strâmbându-se la durerea care-i săgetă brațul când vru să-și șteargă țărâna din ochi.

Ferro stătea în genunchi chiar alături, cu sângele din rana de pe frunte șiroindu-i pe chipul oacheș, cu părul negru plin de praf și mizerie. În spatele ei zări o încăpere boltită care se întindea până departe, în umbre. Tavanul era spart, lăsând să se vadă cerul. Profund nedumerit Logen privi în jur. La mai puțin de un pas de locul unde stăteau ei, lespezile fuseseră retezate. La mare depărtare reuși să deslușească celălalt capăt al prăpastiei, ca o terasă din fragmente de piatră și bolovani de pământ, din care ieșeau bucăți ale clădirilor pe jumătate dărâmate.

Începu să înțeleagă ce se petrecuse. Se aflau sub pardoseala templului. Când se formase prăpastia, mai rămăsese bordura asta pe care căzuseră ei. Împreună cu o mulțime de bolovani. N-aveau cum să fi căzut prea departe. Aproape că-i veni să zâmbească. Era în viață.

– Ce…

Ferro îl plesni cu putere peste gură. Își

apropie chipul de al lui și șuieră încetișor:

– Ssstttt.

Își ridică ochii galbeni, arătându-i cu degetul tavanul boltit.

Lui Logen i se făcu pielea de găină. Acum îi auzea. Shanka. Se încăierau și zdrăngăneau încoace și încolo, bolboroseau și guițau unul la celălalt. Deasupra lor. Dădu din cap, semn că a înțeles, iar Ferro își luă mâna murdară de pe gura lui.

Foarte încet și cu mișcări cam țepene, se ridică din mormanul de dărâmături, străduindu-se să facă cât mai puțin zgomot cu putință. Odată în picioare, țărâna îi șiroi de pe haine. Se pipăi, pregătindu-se să simtă durerea mistuitoare care l-ar fi vestit că-și rupsese umărul, sau piciorul, sau că-și spărsese scăfârlia.

Haina i se sfâșiase prin multe locuri și se rănise cam zdravăn la cot. I se jupuise pielea, iar rana îi pulsa. Îi curgea sânge în jos pe braț, până în vârful degetelor. Îi curgea sânge și dintr-o rană la cap, iar maxilarul îl durea tare acolo unde îl lovise de pământ în cădere. În gură avea gust sălciu, de sânge. Probabil că-și mușcase limba. Din nou. Mare mirare că afurisita aia încă mai era la locul ei. Îl durea rău un genunchi, gâtul îi era țeapăn, coastele învinețite, dar întregul funcționa. Cu condiția să se forțeze.

Avea ceva înfășurat în jurul mâinii. Mâneca desprinsă din haina lui Luthar. O desfăcu și o aruncă. Nu-i mai era de niciun folos. De fapt, nu-i fusese de folos nici mai devreme. Ferro ajunsese deja în celălalt capăt al sălii și se uita pe sub o arcadă. Logen șontâcăi până lângă ea, strâmbându-se de mama focului ca să-și înăbușe gemetele de

durere.

– Ce fac ceilalți? șopti el.

Ferro ridică din umeri.

– Poate au scăpat? își mărturisi el speranța.

Ferro îl privi lung, cu una dintre sprâncenele negre ridicate, iar Logen tresări și își strânse cu mâna brațul rănit. Avea dreptate. Măcar ei doi trăiau și era cazul să se considere norocoși, căci nu se știa când vor mai avea parte de o asemenea șansă.

– Pe aici, șopti Ferro, arătând în întuneric.

Logen se uită în gaura aceea neagră și inima îi coborî în genunchi. Nu suporta să se afle sub pământ, cu tot mormanul ăla de pietre și țărână gata să i se prăbușească în cap în orice clipă. În plus, nu aveau nicio torță, nicio sursă de lumină. Iar acolo era o beznă ca de smoală și prea puțin aer, iar ei habar nu aveau încotro s-o apuce sau cât de mult să meargă. Tunelurile erau locurile preferate de shanka. Și de morți. Logen nu era nici unul, nici altul. Și nici nu sărea în sus de bucurie la gândul că s-ar putea întâlni cu vreun shanka sau cu vreo stafie acolo jos.

– Ești sigură?

– Ce ai? Ți-e frică de întuneric?

– Aș prefera să pot vedea pe unde merg.

– Crezi că ai de ales? îl luă Ferro peste picior. Rămâi aici, dacă așa vrei. Poate peste vreo sută de ani o să dea peste tine o altă ceată de idioți, așa ca tine!

Logen își supse posomorât gingiile însângerate, aprobând-o în ciuda temerilor sale. Parcă trecuse o veșnicie de când fuseseră împreună la ananghie, când fugiseră pe acoperișurile înalte din Agriont ca să scape de oamenii cu măști negre. O veșnicie trecuse de atunci, așa i se părea acum, și în tot acest

timp avuseseră parte de multe belele. Dar nu se schimbase mai nimic. Deși călătoreau împreună, mâncau împreună și sfidaseră moartea împreună, Ferro era la fel de acră și de furioasă ca în ziua când o văzuse pentru prima oară. Era aceeași pacoste. El încercase să aibă răbdare, zău că încercase, însă Ferro începuse să-l exaspereze peste măsură.

– Chiar trebuie? mormăi el privind-o fix în ochii cei galbeni.

– Trebuie să ce?

– Să fii atât de nesuferită. Chiar trebuie?

Îi aruncă o privire cruntă, deschise gura să spună ceva, ezită, apoi ridică din umeri.

– Ar fi trebuit să mă lași să cad.

– Ce?

Se așteptase la o ocară năprasnică din partea ei. Se așteptase, desigur, să-l împungă cu degetul în piept, ba chiar cu sabia. Însă în vocea ei parcă se strecurase o undă de regret. Dar, dacă fusese reală, nu a durat prea mult.

– Ar fi trebuit să mă lași să cad și aș fi fost de capul meu acolo jos, fără să mă mai împiedic de tine la tot pasul!

Logen râse cam în silă. Nu aveai cum să-i ajuți pe cei care se încăpățânau să-ți respingă ajutorul.

– Să te las să cazi? Fii fără grijă! Așa am să fac!

– Bine! se răți oi Ferro, intrând semeață în tunel.

Umbrele o înghițiră la iuțeală, iar Logen simți un junghi de panică la gândul că a rămas singur.

– Așteaptă-mă! șuieră el și se grăbi după ea.

Pasajul era înclinat. Se auzeau doar pașii hârșâiți ai lui Logen. Imediat se stinseră și

ultimele luciri ale luminii pe pietrele umede. Nouădegete pipăi cu mâna stângă peretele, încercând să-și înăbușe gemetele provocate de durerea din coaste, din cotul zdrelit, din falca sfărâmată.

Se făcea tot mai întuneric. Pereții și fundul deveniră doar niște păreri, apoi se contopiră în beznă. Cămașa murdară a lui Ferro era o nălucă cenușie prin aerul lipsit de viață din tunel. Dispăru doar după câțiva pași. Își ridică mâna în fața ochilor. Un contur neclar, atâta tot. În rest, doar întunericul ca de smoală.

Era îngropat. Singur și îngropat în beznă.

– Ferro, așteaptă-mă!

– Ce vrei?

Se ciocni de ea pe întuneric, simți cum ceva îl împinge în piept și aproape căzu în fund, lângă peretele ud.

– Ce mama naibii…

– Nu văd nimic! șuieră el, auzindu-și panica din glas. Nu văd… Unde ești?

Ridică mâinile în față, încercând să simtă ceva. Dar nu se mai putea orienta nicicum. Inima i se urcase în gât, stomacul i se dădea peste cap. Ce-ar fi dacă ticăloasa asta afurisită l-ar abandona aici. Ce-ar fi dacă…

– Apucă.

Și mâna ei, rece și aducătoare de liniște, o apucă pe a lui. Îi auzi vocea lângă ureche.

– Crezi că poți să vii după mine fără să cazi în nas, prostule?

– Cred… cred că da.

– Atunci vino și încearcă să-ți ții gura!

Și o simți cum se îndepărtează, trăgându-l nervoasă în urma ei.

Cum ar fi fost să-l vadă vechii lui tovarăși în ipostaza asta? Logen Nouădegete, cel mai temut bărbat din întregul Nord, pișat pe el

din cauza spaimei de întuneric și agățându-se de mâna unei femei care îl detesta, aidoma unui copil care se agață de sânul mamei. Până și lui îi venea să râdă. Dar se temea că shanka l-ar putea auzi.

Palma uriașă a lui Nouădegete era fierbinte și umedă de transpirația provocată de frică. Senzație extrem de neplăcută pentru Ferro la fel cum era și pielea lui lipicioasă aproape de a ei. Îi făcea greață, dar se forță să meargă mai departe. Îi auzea și răsuflarea, iute și sacadată în locul strâmt, îi auzea pașii împleticiți în urma ei.

Parcă doar ieri se aflaseră amândoi într-o încurcătură asemănătoare cu cea de acum, alergând prin aleile din Agriont, furișându-se pe după clădirile lui întunecate, urmăriți de pretutindeni. Parcă fusese ieri, însă totul se schimbase.

Pentru ea Logen nu reprezentase nimic altceva decât o amenințare. Un alt alb de care trebuia să se ferească. Urât și ciudat, netot și periculos. Pe atunci nu ar fi avut în ruptul capului încredere în el, chiar dacă ar fi fost ultimul om rămas în viață în întreaga lume. Acum credea că este singurul pe care s-ar putea baza. Nu o lăsase să cadă, chiar dacă ea îi ceruse asta. Preferase să cadă cu ea. Îi spusese că n-o va lăsa niciodată baltă, dacă și ea va face același lucru.

Acum se ținuse de cuvânt.

Aruncă o privire peste umăr, îi zări chipul palid cu ochi căscați care nu deslușeau nimic prin beznă, îi zări mâna liberă care pipăia pereții. Poate că ar fi trebuit să-i mulțumească pentru că nu o lăsase să se prăbușească în gol, însă asta ar fi însemnat să

admită că a avut nevoie de ajutor. Iar de ajutor aveau nevoie doar cei slabi, și cei slabi erau sortiți fie pieirii, fie unei vieți în sclavie. Niciodată nu trebuie să nutrești speranța că vei fi ajutat și astfel nu vei fi niciodată dezamăgit când ajutorul nu va veni. Iar Ferro fusese deseori dezamăgită.

Așa că, în loc să-i mulțumească, îl smuci de mână dezechilibrându-l.

În tunel se insinuase o licărire de lumină rece, deslușind difuz contururile blocurilor aspre de piatră.

– Acum vezi? îi sâsâi ea.

– Da, iar ușurarea din vocea lui era evidentă.

– Atunci poți să-mi dai drumul, se răsti ea, smulgându-și mâna din încleștarea lui și ștergându-și-o de poalele cămășii.

Se îndreptă mai departe spre licărirea aceea, frecându-și degetele unele de altele și uitându-se urât la ele. Avea o senzație ciudată.

Aproape că-i părea rău că nu o mai ținea de mână.

Lumina se făcea tot mai puternică, strecurându-se în pasaj prin bolta strâmtă din fața lor. Înaintă spre ea în vârful picioarelor și se uită după colț. Sub ei se căsca o peșteră uriașă, ai cărei pereți, unii ciopliți din piatră netedă, alții din piatră naturală, se înălțau și se învolburau în structuri lichefiate, extrem de stranii. Tavanul nu se distingea din umbre. O rază venită de sus arunca o pată de lumină pe fundul peșterii. Acolo erau trei shanka, înghesuiți unul în altul, bolborosind și râcâind la ceva de pe jos. Și, de jur împrejurul lor, lângă pereți, îngrămădite în mormane înalte cât un om, erau mii și mii și mii de

oase.

– Rahat, icni Logen din spatele ei.

Un craniu rânjea larg la ei dintr-un capăt al arcadei. Oase de om, fără îndoială.

– Se hrănesc cu morți, șopti Ferro.

– Cu ce? Dar…

– Nimic nu putrezește aici.

Bayaz le spusese că orașul era plin de morminte. De puzderie de cadavre, aruncate în gropi comune câte o sută odată. Probabil că de ani mulți zăceau acolo strânse în îmbrățișări ca de gheață.

Până când le găseau shanka.

– Trebuie să-i ocolim, șopti Nouădegete.

Ferro privi lung în umbre, încercând să găsească un drum prin care să ajungă în peșteră. Nu aveau cum să coboare munții aceia de oase fără să facă zgomot. Își dădu jos arcul de pe umăr.

– Ești sigură? o întrebă Nouădegete atingându-i cotul.

Îi dădu brânci.

– Fă-mi loc, albule.

Va trebui să se miște repede. Își șterse sângele de pe sprânceană. Scoase ușor trei săgeți din tolbă și le puse între degetele de la mâna dreaptă ca să le poată apuca repede. Luă o a patra în mâna stângă și încordă arcul, țintindu-l pe cel mai îndepărtat cap-turtit. Nici nu-l străpunsese bine săgeata pe acesta, că Ferro o și expedie pe a doua. Îl lovi pe celălalt shanka în umăr și el se prăbuși guițând surprins, alertându-l pe ultimul. Săgeata îi intră în gât, îi ieși prin ceafă și căzu și el la pământ. Ferro puse ultima săgeată în arc și așteptă. Al doilea cap-turtit încercă să se ridice în picioare, dar fu străpuns din spate și se prăvăli la loc.

Coborî arcul privind atentă la shanka. Niciunul din ei nu mai sufla.

– Rahat, gemu Logen. Bayaz are dreptate. Ești un diavol.

– *A avut* dreptate, mârâi Ferro.

Mai mult ca sigur că deja fusese înhățat de creaturile acelea, și era cât se putea de limpede că ele mâncau oameni. Probabil că se ospătaseră și din Luthar, Picior-Lung și Quai. Păcat.

Dar nu foarte.

Își puse arcul pe umăr, se aplecă și pătrunse cu multă prudență în peșteră, sfărâmând oasele sub tălpi. Cu brațele întinse ca să-și mențină echilibrul, pe jumătate pășind, pe jumătate înotând prin mormanul de oase care-i ajungea până la genunchi. Reuși să ajungă pe fundul peșterii și se lăsă în genunchi, privind în jur și umezindu-și buzele.

Nicio mișcare. Cei trei shanka zăceau alături, în bălțile propriului lor sânge.

– Ha!

Nouădegete se prăbuși de-a dura, stârnind o ploaie de pietre. Se rostogoli iar și iar și iar și se opri, în cele din urmă, în nas, în mijlocul movilei de oase. Se ridică iute în picioare.

– Rahat! Îh!

Își scutură de pe braț o bucată dintr-o cutie toracică.

– Taci, tâmpitule! sâsâi Ferro, trăgându-l lângă ea.

Se uită temătoare spre o arcadă bolovănoasă din peretele peșterii, așteptându-se ca, dintr-o clipă în alta, de acolo să dea năvală peste ei hoarde de asemenea creaturi, dornice să adauge și oasele lor la celelalte. Dar nu apăru nimeni. Îi aruncă lui Logen o

privire mohorâtă, dar nordicul era mult prea ocupat să-și oblojească juliturile. Îl lăsă în legea lui și se târî spre cele trei cadavre.

Erau strânse în jurul unui picior. Probabil piciorul unei femei, își spuse Ferro, căci nu prea avea păr. Un ciot de os ieșea din carnea uscată de pe femurul retezat. Probabil că unul dintre shanka voise să taie din ea, căci cuțitul lucea stins alături sub raza de lumină venită de sus. Nouădegete se aplecă și îl ridică.

– Niciodată nu poți avea suficiente arme.

– Nu mai spune? Dar ce te faci dacă ai să cazi în apă și n-ai să poți înota din cauza fiarelor ăstora?

Bărbatul păru nedumerit o clipă, apoi ridică din umeri și puse cuțitul de unde îl luase.

– Ai dreptate.

Ferro își scoase pumnalul de la cingătoare.

– Unul este suficient. Dacă știi unde să-l implânți.

Spintecă spinarea unuia dintre capete-turtite ca să-și poată recupera săgeata.

– De fapt, ce sunt chestiile astea?

Reuși să-și scoată săgeata întreagă și împinse cadavrul cu vârful cizmei. Acum shanka se holba la ea cu ochi porcini și orbi sub fruntea teșită. Botul rânjit îi dezvelea colții însângerați.

– Sunt chiar mai hidoși decât tine, albule.

– Așa și trebuie. Sunt shanka. Capete-turtite. Kanedias i-a făcut.

– I-a făcut?

A doua săgeată se frânse când încercă s-o scoată din cadavru.

– Așa spunea Bayaz. Ca să-i folosească în războaie.

– Dar Kanedias n-a murit?

– Se pare că armele lui i-au supraviețuit.

Săgeata din gâtul celui de-al treilea shanka se rupsese aproape de vârf. Nu-i mai era de niciun folos.

– Și cum pot fi făcute asemenea creaturi?

– Crezi că eu știu? Știu doar că în fiecare vară, odată cu topirea ghețurilor, shanka traversează marea și ne fac mari probleme atunci când vrem să-i alungăm. Probleme foarte mari.

Ferro extrase ultima săgeată, plină de sânge, dar intactă.

– Pe când eram mai tânăr, începuseră să vină din ce în ce mai des. Tata m-a trimis în sud, dincolo de munți, ca să cer ajutoare…

Ezită puțin și apoi continuă:

– Ei, e o poveste lungă. Acum Ținutul Văilor Înalte e ticsit de capete-turtite.

– Nu contează, mârâi ea ridicându-se și vârându-și cele două săgeți înapoi în tolbă, atâta vreme cât pot fi ucise.

– O, da. Pot fi ucise. Necazul este că mereu apar tot mai multe.

Se uită înnegurat la cele trei creaturi moarte.

– Acum nu mai e nimic la nord de munți. Nimic și nimeni.

Dar pe Ferro n-o impresionă prea mult informația aceasta.

– Trebuie s-o luăm din loc.

– S-au întors toți în țărână, gemu el, parcă fără să fi auzit-o, încruntându-se din ce în ce mai tare.

Se apropie de el.

– M-ai auzit? Am spus că trebuie să plecăm.

– Ce? O privi nedumerit o clipă, apoi rânji.

Maxilarele i se încordară, cicatricele se

întinseră și fremătară. Privea în gol, spre umbre.

– Bine. Hai să plecăm de aici.

Ferro se uită atentă la el și văzu cum un firicel de sânge se prelinse din păr pe obrazul țepos și murdar. Nu mai arăta ca un om în care să poată avea încredere.

– N-ai să începi să faci acum pe nebunul, albule, nu? Trebuie să-ți păstrezi sângele rece.

– N-am nimic, șopti el.

Lui Logen îi era cumplit de cald. Îl ustura pielea sub hainele jegoase. Se simțea ciudat, se simțea amețit, parcă tot capul îi era plin de duhoare de shanka. Aproape că nu mai putea respira din cauza asta. Și parcă tunelul începuse să i se miște sub picioare, prinzând viață chiar sub ochii lui. Se cutremură, cuprins de frisoane, se ghemui, iar sudoarea care-i șiroia pe față stropi pietrele de alături.

Ferro îi șopti ceva, dar nu reuși să înțeleagă ce spune – cuvintele ei se loveau de pereți, răsunau în jurul lui, însă fără niciun sens. Dădu din cap, îi făcu un semn cu mâna și se străduí să se țină după ea. Dar tunelul era din ce în ce mai fierbinte, iar pietrele difuze străluceau cu lumini portocalii. Se ciocni de Ferro și aproape căzu. Continuă să meargă în patru labe, târându-se pe genunchii zdreliți și gâfâind amarnic.

Mai încolo se deschidea o cavernă uriașă. Din centrul ei se avântau patru coloane subțiri. Sus, foarte sus, dispărând în bezna vie de deasupra. Sub ele ardeau focuri. Multe focuri, pârjolindu-i retina cu forme albe, strălucitoare. Cărbunii trosneau și trosneau și scuipau vârtejuri de fum. Scânteile cădeau în averse usturătoare, aburii șuierau în nori

groși. Metalul topit picura din creuzete, curgea prin făgașele peșterii, trăgând dungi galbene și roșii și albe pe piatra neagră.

Locul era plin de shanka, siluete diforme agitându-se prin întunericul în clocot. Ațâțau focurile, lucrau la foale, la cuptoare, aidoma oamenilor. Vreo douăzeci, poate chiar mai mulți. Larma furioasă era asurzitoare. Ciocanele bubuiau, nicovalele răsunau, fiarele zăngăneau. Capetele-turtite guițau și zbierau. Lângă peretele din spate se înălțau rastele întunecate pe care sclipeau armele. Metalul lucea în toate culorile focului și furiei.

Logen se holbă la priveliștea aceasta, fără să-și creadă ochilor. Capul îi duduia, brațul îi pulsa, căldura îl pocnea nemiloasă peste față. Poate că dăduseră peste o fierărie a iadului. Poate că totuși Glustrod reușise să deschidă o poartă sub oraș. O poartă spre Cealaltă Parte, iar ei trecuseră prin ea fără să-și dea seama.

Respirația i se accelerase, devenise neregulată și nu și-o putea calma, iar aerul inspirat era plin de fum înecăcios și de duhoare de shanka. Ochii îi ieșiseră din orbite, îl ardea beregata, nu putea să înghită. Fără să știe ce face, se pomeni cu sabia Creatorului scoasă din teacă. Lumina portocalie lucea pe fierul negru. Pumnul i se încleștase dureros de strâns pe mâner. Nu reușea să-și desfacă degetele. Le privi lung. Străluceau și ele cu licăriri portocalii și negre, pulsau de parcă ar fi fost în flăcări, venele ieșiseră în relief sub pielea întinsă, încheieturile se albiseră de strânsoarea furioasă.

Nu era mâna lui.

– Trebuie să ne întoarcem, îi spuse Ferro trăgându-l de braț, să găsim un alt drum.

– Nu.

Voce neîndurătoare ca o lovitură de ciocan, aspră ca o tocilă, ascuțită ca o sabie scoasă din teacă.

Nu era vocea lui.

– Treci în spatele meu, reuși să mai șoptească, apucând-o pe Ferro de umăr și împingând-o din drum.

Acum nu mai era cale de întoarcere…

… și le simți mirosul. Își ridică fruntea și trase în piept aerul fierbinte. I se umpluse capul de putoarea creaturilor. Și era bine așa. În mâinile potrivite, ura putea fi o armă extraordinară. Iar Sângerosul Nouă ura totul acum. Însă ura lui cea mai veche, cea mai profundă, cea mai fierbinte era cea pe care o simțea față de shanka.

Se furișă în peșteră, umbră printre focuri și ecourile metalului mânios. Cântec minunat și mult prea bine cunoscut. Se cufundă în el, se desfătă cu el, se îmbătă cu el. Avea sabia în mână, forța curgea din metalul rece în carnea lui fierbinte, și din carnea lui fierbinte în metalul rece, crescând și crescând și crescând și mai mult, odată cu talazurile respirației sale.

Capetele-turtite încă nu-l observaseră. Munceau. Își vedeau de treburile lor absurde. Nici vorbă că nu aveau cum să-și închipuie că răzbunarea îi va găsi chiar acolo unde locuiau, respirau și trudeau, dar vor afla adevărul.

Sângerosul Nouă apăru din spatele unuia, cu sabia Creatorului ridicată deasupra capului. Schiță un surâs când îi văzu umbra alungită peste țeasta cheală a acelui shanka – promisiune ce va fi curând îndeplinită. Lama

cea lungă își murmură taina, iar creatura se despică în două chiar pe mijloc, ca o floare care se deschide sub mângâierea soarelui. Sângele țâșni cald și mângâietor, împroșcând nicovala, podeaua din piatră și obrajii Sângerosului-Nouă.

Acum îl zări un cap-turtit și el se năpusti asupra lui mai iute și mai mânios decât aburul clocotit. Acela ridică brațul, dându-se înapoi. Dar nu îndeajuns de mult. Sabia Creatorului îi reteză cotul, aruncându-i brațul în aer. Chiar înainte să atingă podeaua, Sângerosul Nouă îl decapită cu o singură lovitură. Sângele bolborosi în metalul topit, pâlpâi portocaliu pe metalul sabiei, pe pielea albă a mâinii lui, pe pietrele colțuroase de pe jos. Iar el le făcu semn celorlalți.

– Haideți, le șopti. Cu toții sunteți bine-veniți.

Se repeziră la rastele, după săbiile cu ghimpi, după topoarele tăioase, și Sângerosul Nouă se amuză de graba lor. Înarmați sau nu, moartea le fusese deja hotărâtă. Era scrisă în grota cu foc și umbre. Acum o va scrie și cu sânge. Erau animale, mai prejos decât animalele. Armele lor îl loveau și îl tăiau, dar Sângerosul Nouă era plămădit din foc și întuneric și șerpuia printre loviturile lor greoaie, se rostogolea în jurul sulițelor lor stângace, trecea pe dedesubtul și pe deasupra zbieretelor lor mizerabile și furiei lor inutile.

Mai ușor decât să străpungi flacăra bătută de vânt. Mai ușor decât să străpungi umbra nestatornică. Slăbiciunea lor era o insultă la adresa puterii lui.

– Muriți! răcni el, și sabia se învârti, sălbatică și minunată, litera incandescentă de pe metalul ei trasând dâre de lumină

orbitoare. Iar pe unde trecea sabia, totul revenea la normal. Shanka zbierau și bâiguiau, iar fragmente din trupurile lor se împrăștiau în toate părțile, și erau tăiați felii la fel de precis cum este tăiată carnea pe masa măcelarului, cum este tăiată coca pe masa brutarului, cum este cosită miriștea țăranului. Totul după un plan perfect.

Sângerosul Nouă își dezgoli dinții și zâmbi, căci se simțea liber și era mulțumit de treaba bună pe care o făcea. Zări strălucirea unei săbii și se feri de ea, simțind, totuși, sărutarea ei pe coapsă. Zbură sabia ghimpată din mâna unui cap-turtit, îl apucă de ceafă și îl vârî cu fața în jgheabul pe unde curgea metalul topit în unde galbene, aprinse, furioase, iar căpățâna acestuia sâsâi, și clocoti, împrăștiind aburi împuțiți.

– Arzi! hohoti Sângerosul Nouă, iar hoiturile dezmembrate și rănile lor căscate și armele lor împrăștiate pe jos și fierul topit hohotiră împreună cu el.

Doar shanka nu hohotiră. Știau că le sunase ceasul.

Sângerosul Nouă îl văzu pe unul cum se ridică în aer și sare peste o nicovală, cu o bâtă ridicată, gata să-i sfărâme capul. Înainte să îi poată para lovitura, o săgeată intră în gura căscată a acelui shanka, dându-l pe spate, mort precum un bulgăre de lut. Sângerosul Nouă se încruntă. Văzu și alte săgeți printre cadavre. Cineva îi strica toată distracția. Se va ocupa de asta mai târziu, căci acum ceva se năpustea asupra lui dintre cele patru coloane.

În armură strălucitoare, prinsă în nituri mari, această creatură avea un coif sferic îndesat pe țeastă, iar ochii îi licăreau prin

fanta lui. Grohăia și sforăia tare ca un bivol. În picioare avea un soi de încălțări din fier, iar în mâinile cu mănuși metalice ținea un topor uriaș. Era un colos printre ceilalți shanka. Sau ceva nou, o altă creatură alcătuită din fier și carne, aici, în tenebre.

Toporul se coborî într-un arc strălucitor, iar Sângerosul Nouă se rostogoli scăpând de lovitură, toporul izbindu-se de pereții grotei, făcând să zboare așchii de piatră. Se năpusti din nou asupra lui, mugind, căscându-și botul plin de scuipat sub vizorul coifului. Sângerosul Nouă se retrase, mișcându-se și dansând împreună cu umbrele care se mișcau și cu flăcările care dansau.

Se retrase și evită lovitura din dreapta, lovitura de sus, cea de deasupra capului, cea de sub picioare. Toporul se izbi și se izbi iar de metalul și de rocile din jur, umplând aerul de o furie de țărână și pietre. Se retrase și iar se retrase, până când creatura începu să obosească sub greutatea metalelor de pe ea.

Sângerosul Nouă o văzu cum se clatină și știu că venise momentul loviturii decisive. Se repezi cu sabia deasupra capului, cu gura deschisă prin care scoase un urlet care se izbi de brațul, de mâna, de tăișul sabiei și de pereții peșterii. Uriașul shanka ridică cu ambele mâini coada toporului pentru a bloca lovitura. Metal bun și strălucitor, născut în focurile acelea iuți, tare și puternic și dur așa cum numai capetele-turtite știau să-l facă.

Însă nici lucrarea Maestrului Creator nu era mai prejos. Lama cea întunecată despică mânerul colosalului topor cu un zbieret ca de copil și spintecă armura groasă de la gât până la vintre, făcând o tăietură adâncă de un lat de palmă. Sângele țâșni pătând metalul

lucitor, pietrele mate. Sângerosul Nouă hohoti iarăși și își vârî pumnul în rană, smulgând mațele creaturii. Shanka se prăbuși pe spate, iar cele două jumătăți perfecte ale toporului îi căzură din ghearele care se mișcau spasmodic.

Surâse spre ceilalți. Trei shanka îl pândeau din penumbre, cu armele în mâini, fără să îndrăznească să-l atace. Îl pândeau din penumbre, dar întunericul nu le mai era prieten. Întunericul îi aparținea lui. Și numai lui. Sângerosul Nouă făcu un pas înainte, apoi încă unul, cu sabia atârnându-i într-o mână, în vreme ce în cealaltă îi atârna o bucată din mațele capului turtit. Ceilalți se feriră de el, guițând și agățându-se unul de celălalt cu disperare, iar Sângerosul Nouă le râse în nas.

Cât de plini ar fi fost shanka de furie cumplită, până și lor trebuia să le fie teamă de el. Totul și toți trebuiau să se teamă de el. Chiar și morții, care nu mai puteau simți durerea. Chiar și pietrele reci care nu mai puteau țese vise. Chiar și metalul fierbinte și lichid se temea de Sângerosul Nouă. Chiar și bezna.

Mugi și se năpusti înainte, aruncând cât colo măruntaiele din pumn. Cu vârful sabiei râcâi pieptul unui shanka, răsucindu-l în loc. O clipă mai târziu sabia i se afundă în umăr, despicându-l până la stern.

Ceilalți doi rămași o luară la goană, cățărându-se pe pietre. Fugă sau luptă, care era diferența? O altă săgeată străpunse spinarea unuia dintre ei trântindu-l la pământ. Sângerosul Nouă se repezi și-l apucă pe ultimul de gleznă, strângându-l ca într-o menghină. Shanka încercă să opună rezistență agățându-se inutil cu ghearele de pietrele

mânjite de funingine.

Pumnul lui era ciocanul, pământul era nicovala, iar capul de shanka era metalul ce trebuia să fie prelucrat. O lovitură și îi sparse nasul și îi scoase colții. A doua lovitură și pometele se frânse. A treia și maxilarul se crăpă. Pumnul său era făurit din piatră, din metal, din granit. Greu ca un munte care se prăvale. Lovitură după lovitură, transformă țeasta groasă a acelui shanka într-un mucilagiu amorf.

– Cap… turtit, șuieră Sângerosul Nouă și hohoti iarăși azvârlind cât colo trupul fără viață.

Se învârti cercetând grota. Sabia Creatorului îi atârna în mână și făcea să scapere pietrele pe care le zgâria. Privi lung în jur. Doar flăcările se mișcau. Și umbrele dansând în jurul lor. Grota era pustie.

– Nu! răcni el. Unde sunteți?

Dar picioarele i se înmuiaseră. Abia dacă îl mai susțineau.

– Unde sunteți, leprelor…

Se împiedică și căzu într-un genunchi pe pietrele fierbinți. Aproape fără răsuflare. Cu siguranță că mai avea ceva de făcut. Sângerosul Nouă avea mereu treabă. Doar că acum puterile păreau a-l părăsi.

Observă o mișcare și miji ochii încercând să vadă mai bine. O fâșie de întuneric ce aluneca încet printre pulsul focurilor și cadavrele răsturnate. Nu era un shanka. Ci un alt soi de dușman. Mai dibace, prin urmare și mai periculos. Piele neagră ca funinginea, pași lini ocolind bălțile de sânge rămase în urma lui. Cu un arc pe jumătate încordat în mâinile ferme. Ochii cei galbeni îi luceau ca metalul topit, ca aurul lichid, și își băteau joc

de el.

– Ești bine, albule?

Vocea ei îi răsună prelung în urechile care, oricum, îi țiuiau.

– Nu vreau să te omor, dar o voi face dacă trebuie.

Amenințări?

– Nemernico, încercă să șuiere la ea, dar buzele îi erau amorțite și de pe ele nu ieși nimic decât o dâră lungă de salivă.

Se sprijini în sabie încercând să se ridice, cu furia fierbând în el mai aprig ca oricând. O va învăța minte. După lecția primită de la Sângerosul Nouă nu va mai avea în veci nevoie de alta. O va tăia bucăți-bucățele și va strivi bucățelele sub călcâie. Dacă va reuși să se ridice în picioare…

Se clătină, respirând greu, încet, mai încet. Încercă să-și focalizeze privirea. Flăcările se micșorau și se contopeau și umbrele se lungeau, se estompau, îl sorbeau înlăuntrul lor.

Încă unul, doar unul. Mereu mai este încă unul…

Dar timpul lui se sfârșise…

… Logen se înecă și tuși și se scutură din cauza frisoanelor. Prin beznă reuși să-și deslușească mâinile încleștate pe pietrele murdare, pline de sânge ca ale unui călău. Intuia ce anume se întâmplase. Gemu, iar lacrimile îi arseră ochii. Obrajii plini de cicatrice ai lui Ferro se iți deasupra lui din întunericul fierbinte. Bine că măcar n-o omorâse și pe ea.

– Ești rănit?

Nu-i putu răspunde. Nu știa. Parcă avea o tăietură pe coaste, dar era atât de plin de

sânge că nu-și putea da seama care era realitatea. Încercă să se ridice în picioare, se propti de o nicovală și aproape își vârî mâna în cuptorul încins. Clipi des și scuipă. Îi tremurau genunchii. Focurile dogoritoare înotau înaintea lui. Cadavre pretutindeni, forme rășchirate prin funinginea de pe jos. Ca un netot, căută cu ochii prin jur ceva de care să-și poată șterge mâinile, dar totul era plin de sânge închegat. Îi venea să vomite și se clătină pe picioare nesigure printre forje spre bolta din peretele cel mai îndepărtat, ținându-și mâna însângerată la gură.

Se sprijini de piatra caldă și scuipă sângele sărat din gură. Durerea îi sfredelea coastele, fața, degetele zdrelite. Dar dacă se aștepta la compătimire, nu-și găsise persoana potrivită.

– Hai să mergem, se răsti Ferro la el. Haide, albule, ridică-te.

N-ar fi putut spune cât s-a împleticit în urma ei, prin întuneric, gâfâind amarnic și sunetele aspre ale respirației lui răsunându-i în creieri. Se târâră prin măruntaiele pământului. Prin săli vechi de când lumea pline de praf și umbre, cu pereții din piatră sparți. Prin arcade spre tuneluri șerpuitoare, pe sub tavane din lut proptite cu bârne scheletice.

La un moment dat ajunseră la un soi de răscruce, iar Ferro îl împinse înapoi în beznă, lângă perete, amândoi ținându-și respirația câtă vreme siluete diforme traversau coridorul perpendicular pe drumul lor. Mai departe, și mai departe – coridor, grotă, vizuină. Se tot târî după ea până fu sigur că se va prăbuși în orice clipă din cauza epuizării. Până fu sigur că nu va mai vedea vreodată lumina zilei…

– Stai așa, șuieră Ferro, atingându-i obrazul cu palma ca să-l oprească și aproape răsturnându-l, atât de slăbit era.

Un curs leneș de apă intra în coridorul acela, susurând prin umbre. Ferro se lăsă în genunchi, uitându-se atentă în tunelul întunecat de unde venea apa.

– Dacă intră în râu în aval, înseamnă că vine de undeva de lângă oraș.

Dar Logen nu era la fel de sigur.

– Și dacă… vine din… subteran?

– Atunci, va trebui să căutăm un alt drum. Sau să ne înecăm.

Ferro își puse arcul pe umăr și intră în apă până la piept, cu buzele strânse. Logen o urmări cum înaintează cu brațele ridicate deasupra șuvoiului întunecat. Nu obosea niciodată ființa asta? Pe el îl durea îngrozitor de tare tot corpul și era atât de dărâmat, încât nu voia nimic altceva decât să se întindă pe jos și să nu se mai ridice niciodată. Și, preț de o clipă, chiar se gândi să facă asta. Atunci Ferro se întoarse și îl văzu ghemuit pe mal.

– Haide, albule! îi sâsâi ea.

Logen oftă din rărunchi. N-aveai cum s-o faci să se răzgândească. Băgă un picior în apa rece.

– Sunt în spatele tău, murmură el. Chiar în spatele tău.

Nepotriviți

Ferro continuă să înainteze împotriva curentului, cufundată până la brâu în apa rece, strângând din dinți din cauza frigului crâncen. Nouădegete plescăia și gâfâia în spatele ei. Întrezări o boltă mai în față, iar lumina care pătrundea pe acolo licărea sfios pe apă. Bolta era închisă cu drugi grei, din fier. Însă, când se apropie, observă că drugii erau subțiri și cojiți, ruginiți până în măduvă. Dincolo de ei era pârâul care curgea spre ea printre cele două maluri din piatră și pământ. Deasupra, cerul nopții cu stele abia răsărite.

Libertatea.

Cu mâini amorțite de frig, Ferro smuci de fiarele vechi, suflând aerul printre dinți. Nouădegete apăru din urmă și își puse mâinile alături de ale ei – patru mâini una după cealaltă, două smede, două albe, încleștate strâns și trăgând. Se lipiseră unul de celălalt în spațiul mic, iar ea îi auzi gemetele cauzate de efort, își auzi propria respirație sacadată, simți metalul vechi de când lumea cum începe să se încovoaie, scârțâind încetișor.

Suficient cât să se strecoare.

Mai întâi, își aruncă dincolo arcul și tolba cu săgeți și sabia. Apoi își trecu capul printre drugi, prin deschizătura mult prea îngustă, se întoarse într-o parte, își supse burta și își ținu respirația, își trecu umerii, apoi pieptul, apoi șoldurile, simțind, în tot acest timp, cum metalul îi rașchetează pielea prin hainele ude.

Se târî pe cealaltă parte, aruncându-și

armele pe mal. Își propti umerii de boltă, picioarele de următorul drug, încordându-se din toate puterile, în vreme ce Nouădegete îl trăgea din sens opus. Cedă brusc, rupându-se în două, împroșcând fulgi de rugină în pârâu, aruncând-o pe spate în apa înghețată.

Cu chipul strâmbat de efort, Nouădegete începu să se ridice. Ferro se ridică la suprafață, icnind din cauza frigului. Îl apucă de subsuori și începu să-l tragă. Mâinile lui o prinseră de mijloc. Femeia gemu și se luptă și reuși, în cele din urmă, să-l scoată din apă. Se prăvăliră amândoi pe malul mâlos și rămaseră întinși acolo, unul lângă altul. Ferro privi la ruinele orașului ce se ridicau de jur împrejurul ei în înserarea cenușie. Amândoi se odihneau puțin, încercau să-și revină, își trăgeau sufletul. Ferro nu se așteptase să scape vie din locul acela.

Însă nu erau nici acum în afara oricărui pericol.

Se rostogoli pe o parte și se săltă în picioare, udă leoarcă și dârdâind din toate încheieturile. Niciodată nu-i mai fusese atât de frig.

– Asta e, îl auzi bălmăjind pe Nouădegete. În numele afurisiților de morți ai mei, asta e. Sunt terminat. Nu mai fac niciun pas.

Ferro clătină cu vehemență din cap.

– Trebuie să ne depărtăm de locul ăsta cât încă mai e lumină, îi explică și începu să-și adune armele din noroi.

– Adică vrei să zici că asta e lumină? Ai înnebunit de-a binelea, femeie?

– Știi că-s nebună. Haide, albule, mai spuse și îl înghionti cu vârful cizmei în coaste.

– Bine, fir-ar să fie! Bine!

Se ridică fără chef pe picioare tremurânde.

Ferro se întoarse și începu să meargă de-a lungul malului spre apus, îndepărtându-se de ziduri.

– Ce am făcut?

Se întoarse iute și îi aruncă o privire pătrunzătoare. Nouădegete nu se mișcase din loc și se uita la ea cu ochi mari.

– Ce am făcut acolo înăuntru?

– Ne-ai scos la liman.

– Am vrut să zic…

– Ne-ai scos la liman. Asta ai făcut. Nimic altceva.

Și urcă pe mal. După câteva clipe îl auzi pe Nouădegete venind în urma ei.

Era atât de întuneric, iar Logen era atât de istovit, încât aproape că nici nu văzu ruinele până nu ajunseră la adăpostul lor. Probabil o moară veche, își spuse el, construită chiar alături de apa curgătoare. Doar că roata cea mare dispăruse de vreo câteva sute de ani.

– Facem popas aici, îi șopti Ferro, trecând pragul prăvălit.

Logen era atât de îngrozitor de epuizat încât nu reuși decât să hâțâne o dată din cap și să se târască după ea. Lumina palidă a lunii pătrundea printre ruine, conturând resturile foștilor pereți, cadrele fostelor ferestre, fosta podea din tină. Se împletici până la cel mai apropiat perete și se lăsă să cadă lângă el, alunecând încetișor până dădu cu fundul de pământ.

– Încă viu, bâigui el și rânji ușurel ca pentru sine.

O sută de tăieturi și de zgârieturi și de jolituri îi reclamau atenție neîntârziată, dar era încă viu. Rămase nemișcat – ud și complet sleit, cu tot trupul îndurerat. Își lăsă ochii să

se închidă și se bucură știind că nu mai trebuie să se miște.

Brusc, se încruntă. Un sunet bizar venit din întuneric, acoperind susurul apei. Ca un clănțănit. Îi luă ceva timp, câteva secunde, să înțeleagă despre ce era vorba. Dinții lui Ferro. Își scoase haina cu mișcări greoaie, strâmbându-se când o trase peste cotul rănit, și i-o întinse.

– Ce-i asta?

– O haină.

– Văd că-i o haină. De ce mi-o dai?

Fir-ar să fie, da' încăpățânată mai era. Aproape că-l pufni râsul.

– N-oi avea eu ochii tăi, dar tot pot să aud cum îți clănțăne dinții de frig.

Îi întinse din nou haina.

– Mi-aș dori să-ți pot oferi mai multe, dar asta e tot ce am. Ai nevoie de ea mai mult decât mine. Nu trebuie să-ți fie rușine. Ia-o.

O clipă de tăcere, apoi simți cum haina îi este smulsă din mână și o auzi pe Ferro cum se înfășoară în ea.

– Mulțam, mârâi.

Ridică din sprâncene, neștiind dacă auzise bine. Se pare că era o primă dată pentru orice pe lume.

– În regulă. Și mulțam și ție.

– Ce?

– Pentru ajutor. Sub cetate și pe deal, când cu bolovanii, și pe acoperișuri, și pentru toate celelalte, îi răspunse și se mai gândi câteva clipe. M-ai ajutat foarte mult. Mai mult ca sigur, mai mult decât merit. Și, cum să-ți zic, îți sunt grozav de recunoscător pentru asta.

Se întrerupse, așteptând-o să-i răspundă, dar Ferro nu zise nimic. Nu se auzea decât clipocitul apei pe sub zidurile clădirii, vuietul

vântului prin ferestrele goale, hârâitul propriei respirații răgușite.

– În regulă, continuă el. Atâta tot. E în regulă, indiferent ce ai încercat să demonstrezi.

Alte clipe de tăcere. Îi vedea silueta în lumina lunii, lângă zid, cu haina lui pe umeri, gârbovită, părul țepos și ud, vaga licărire din ochii galbeni. Îl urmărea cu atenție. Se înjură în șoaptă. Nu se pricepea la vorbe alese. Nu se pricepuse niciodată. Poate că nimic din ce spusese nu însemnase nimic pentru ea. Dar, măcar încercase.

– Ai chef de hâța-hâța?

Se uită la ea cu gura căscată larg, uluit la maxim, închipuindu-și că nu auzise bine.

– Ce zici?

– Ce ai, albule, ai surzit?

– Am ce?

– Bine! Las-o baltă!

Îl repezi întorcându-se cu spatele la el și trăgându-și mânioasă haina mai strâns în jurul umerilor.

– Stai puțin, se bâlbâi el începând să se prindă. Adică… nu m-am așteptat să mă întrebi una ca asta. Nu zic nu… cred… dacă și tu ai chef.

Încercă să-și înghită nodul colțuros din gât. Gura i se uscase dintr-odată.

– Ai chef? Asta zici?

Se întoarse să-l privească.

– Zici că nu, sau zici că da?

– Păi, eu…, se bâlbâi iarăși, umflându-și obrajii și încercând să-și pună mintea în mișcare.

Niciodată în viața asta nu s-ar fi așteptat ca tocmai ea să-i pună o asemenea întrebare. Tocmai ea. Și acum, că i-o pusese, îi era mult

prea frică să răspundă. Nu putea nega faptul că era o perspectivă cam înfricoșătoare, dar mai bine să se încumete să o facă, decât să se teamă de ea tot restul vieții. Mult mai bine.

– Atunci, da. Cred că da. Adică, sigur că da. De ce nu? Zic da.

– Îhî.

Reuși să-și dea seama prin întuneric că Ferro se încruntă, se uită în jos, își strânge mânioasă buzele, ca și cum s-ar fi așteptat la un alt răspuns, iar acum nu era prea sigură ce să facă. Nici el nu era sigur, dacă-i vorba pe așa.

– Cum vrei s-o facem?

Pe un ton indiferent, ca și cum ar fi fost vorba despre o treabă pe care trebuiau s-o rezolve împreună, cum ar fi fost doborâtul unui copac sau săpatul unui șanț.

– Că… știi… ar cam trebui să vii nițel mai aproape, așa zic. Adică, eu sper că scula mea e bunicică, dar în niciun caz nu are cum să ajungă la tine dacă rămâi acolo.

Schiță un surâs, apoi se înjură iarăși când văzu că ea rămâne la fel de serioasă. Știa că nu se dă în vânt după glume.

– Atunci, bine.

Se apropie de el atât de calculat și atât de iute, că îl făcu să se dea înapoi puțin. Atunci ea ezită.

– Scuze, spuse el. N-am mai făcut chestia asta de ceva vreme.

– Nu.

Ferro se așeză pe vine lângă el, ridică o mână, șovăi ca și cum n-ar fi știut ce anume să facă cu ea.

– Nici eu.

Îi simți vârfurile degetelor pe mână – blânde, prudente. Se gâdilă un pic, căci

atingerea ei era extrem de ușoară. Degetul ei cel mare se frecă de ciotul fostului său deget mijlociu, iar el o urmări cu privirea. Două siluete cenușii care se mișcau prin umbre, stângace de parcă n-ar fi atins pe altcineva în toată viața lor. Ciudată senzație să simtă o femeie atât de aproape de el. Îi aducea la viață tot felul de amintiri de mult apuse.

Logen întinse încet mâna, având sentimentul că tocmai ce va urma să și-o vâre în flăcări, și atinse obrazul lui Ferro. Nu l-a ars. Pielea ei era la fel de netedă și rece ca a oricărui om. Își trecu mâna prin părul ei, iar țepii îi gâdilară degetele. Îi descoperi cicatricea de pe frunte cu buricul degetului mare și îi desenă urma de-a lungul feței, zăbovind în colțul gurii. Îi simțea pielea aspră lipită de a lui.

O expresie stranie era întipărită pe chipul ei. Își dădea seama, chiar și în beznă. Nu era expresia pe care i-o cunoștea atât de bine. Dar nu avea cum să se înșele.

Era altceva. Îi simți mușchii încordați, văzu razele lunii pe tendoanele ieșite în relief pe gâtul slab. Și ei îi era frică. Sigur că râdea în gura mare atunci când pocnea pe cineva în gură, sigur că zâmbea în fața tăieturilor și vânătăilor, sigur că i se părea o nimica toată o săgeată care îi intrase în carne. Dar se părea că o atingere cumva mai duioasă băga spaima în ea. Iar asta i s-ar fi părut extrem de ciudat lui Logen dacă nu ar fi fost și el îngrozitor de înspăimântat. Înspăimântat și excitat în același timp. Începură fiecare să tragă de hainele celuilalt, de parcă cineva tocmai le dăduse semnalul de atac și abia așteptau să-și termine treaba. Orbecăi, prin întuneric, încercând să-i descheie nasturii de la cămașă,

cu mâini care tremurau, mușcându-și în permanență buzele, neîndemânatic de parcă ar fi avut încă mănușile de la armură pe mâini. Ea îi scosese cămașa dintr-o singură mișcare.

– Rahat! gâfâi el.

Ferro îl plesni peste mâini, dându-i-le la o parte și își descheie singură nasturii, își scoase cămașa și o azvârli alături. Nu prea reușea să vadă multe în lumina lunii, doar licărul galben al ochilor ei, conturul întunecat al umerilor și al taliei ei, petele de lumină difuză de pe coaste și curbura de sub unul dintre sâni, pielea mai aspră din jurul unui sfârc.

Simți cum îi desface centura, îi simți degetele reci pătrunzând în pantaloni, simți…

– Ah! Rahat! Nu e nevoie să mi-o ridici!

– Bine…

– Ah.

– Mai bine acum?

– Ah.

O trase de curea, i-o desfăcu și își vârî mâna înăuntru. Sigur, deloc delicat, dar niciodată nu fusese vestit pentru delicatețea sa. Îi atinse părul din acel loc cu vârful degetelor și se pomeni că i se înțepenește mâna. Oricât s-ar fi forțat, nu voia să intre mai mult.

– Rahat, murmură el din nou.

O auzi pe Ferro cum trage aer printre dinți, o simți cum se mișcă într-o parte și își coboară pantalonii peste fund cu mâna rămasă liberă. Era mult mai bine așa. Puse mâna pe coapsa ei dezgolită. Bine că îi mai rămăsese un deget mijlociu. Avea la ce-l folosi.

Aproape nemișcați, în genunchi în țărână.

Doar mâinile lor cercetau și pipăiau și mângâiau, înainte și înapoi, în sus și în jos, înăuntru și afară. Încet și blând, apoi tot mai iute. Nu se auzea nimic altceva decât respirația șuierătoare a lui Ferro, hârâitul din gât al lui Logen și șoaptele lipicioase de piele pe piele umedă.

Se împinse în el, dând din șolduri ca să scape de tot de pantaloni, îl propti de zid. Logen simți nevoia să-și curețe gâtul, devenit, brusc, foarte răgușit.

– Să…

– Ssstttt.

Se ridică într-un genunchi, ghemuindu-se deasupra lui cu picioarele desfăcute larg, scuipă în căușul palmei și îi apucă penisul. Murmură ceva și se lăsă în el gemând ușurel.

– Hrrrr.

– Ah.

Se întinse și o trase mai aproape, strângându-i coapsa cu o mână, în vreme ce cu cealaltă o ținea de părul murdar și îi trăgea capul mai aproape de al lui. Pantalonii îi erau îmbârligați în jurul gleznelor, încercă să scape de ei, dar nu reuși decât să-i îmbârlige și mai mult. Al naibii să fie dacă îi va cere să se oprească din ce făcea doar pentru atâta lucru.

– Hrrrr, îi șopti ea, cu gura deschisă, frecându-și buzele calde de obrazul lui, răsuflându-i fierbinte și amar în gură.

Pielea i se freca de a lui, se lipea de a lui, se dezlipea, doar ca să se lipească iarăși.

– Ah, îi răspunse el, iar ea își legănă șoldurile înainte și înapoi, înainte și înapoi, înainte și înapoi.

– Hrrr.

Îl ținea strâns de maxilar cu o mână, îi

vârâse degetul mare în gură, iar cu mâna cealaltă se frecă între picioare, în sus și în jos, apoi, cu degetele umede îi apucă bijuteriile, cam prea strâns, cam nemaipomenit de plăcut.

– Ah.

– Hrrr.

– Ah.

– Hrrr.

– Ah…

– Ce?

– Păi…

– Îți bați joc de mine!

– Păi… mă pornisem!

– Ți-am spus că a trecut mult timp de când…

– Probabil că ani întregi!

Ieși de pe penisul ofilit, se șterse cu o mână și își șterse apoi furioasă palma de zid. Se culcă pe partea ei, cu spatele la el, trăgându-și haina peste cap.

Dacă nici ăsta nu era un moment de toată jena…

Logen înjură în barbă. Toată așteptarea aceea și nu fusese în stare să-și țină laptele în găleată. Își scărpină trist obrajii, își ciuguli bărbia râioasă.

Trebuie să vă destăinui ceva despre Logen Nouădegete. Trebuie să vă spun că este un amant desăvârșit.

Se uită într-o parte la silueta vagă a lui Ferro. Păr țepos, gât lung, umăr ascuțit, braț lung lipit de șold. Chiar și așa, cu haina peste ea, tot reușea să distingă mișcările trupului ei, putea bănui formele de dedesubt. Îi privi pielea, amintindu-și cât de netedă și moale și rece i se păruse. Îi auzea respirația. Respirație blândă, regulată, caldă…

Stai așa.

Ceva i se mișca jos. Îl durea, dar categoric se întărea din nou. Acesta era unicul avantaj al privațiunii – găleata se umplea la loc extrem de repede. Logen își umezi buzele. Ar fi fost păcat să nu profite de această ocazie doar din cauză că îi lipsea curajul. Se lăsă lângă ea, se trase mai aproape și își drese glasul.

– Ce vrei?

Tonul ei era tăios, însă nu suficient de tăios cât să-l dezarmeze.

– Știi, dacă m-ai lăsa câteva clipe, poate…

Ridică haina și își trecu mâna peste coapsa ei, simțind cum pielea îi foșnește sub palmă. Avusese destul timp să-l respingă. Nu l-ar fi mirat dacă s-ar fi întors și i-ar fi tras un genunchi în bijuterii. Dar nu se întâmplă așa ceva.

Ferro se apropie de el, lipindu-și fundul gol de abdomenul lui și ridicându-și un genunchi.

– De ce ți-aș mai da încă o șansă?

– Nu știu…, murmură el începând să rânjească.

Îi mângâie ușor pieptul, burta, își vârî apoi mâna între picioarele ei.

– Din același motiv pentru care mi-ai dat-o pe prima?

Ferro se trezi brusc, cu o tresărire de spaimă, fără să știe unde anume se afla, știind doar că era prinsă în capcană. Mârâi, se zvârcoli și lovi cu coatele ca să se elibereze. Se târî de-a bușilea mai departe, strângând din dinți, încleștându-și pumnii. Dar nu văzu niciun dușman în jur. Doar terenul sterp și stâncile întunecate în lumina cenușie a zorilor.

Și albul uriaș.

Nouădegete se ridică amețit în picioare, gemând și scuipând, uitându-se ca nebun în toate părțile. Când văzu că nu era niciun shanka chitit să-l omoare, se întoarse încet și o privi pe Ferro cu ochi încețoșați de somn.

– Ah…

Se strâmbă de durere și își atinse gura însângerată cu degetele. Se priviră cu dușmănie câteva clipe, amândoi goi pușcă și tăcuți printre ruinele reci ale morii părăsite. Între ei, haina mototolită pe pământul reavăn.

Și în momentul acela Ferro își dădu seama că făcuse trei greșeli foarte grave.

În primul rând, adormise, și nimic bun nu i se întâmplase vreodată atunci când dormea. În al doilea rând, îl lovise pe Nouădegete în față cu cotul. Iar ceea ce era mult mai rău, infinit mai rău, o tâmpenie atât de mare încât o durea chiar și să și-o amintească: se culcase cu el noaptea trecută. Acum, când îl privea în lumina nemiloasă a dimineții, când îi observa părul lipit de obrazul plin de cicatrice și sânge, trupul gol mânjit de noroi pe partea pe care dormise, nu putea înțelege de ce anume o făcuse. Poate pentru că îi era frig și era epuizată și era mult prea întuneric și dorise să atingă o altă ființă, dorise să-i fie cald câteva clipe, și atunci se gândise – cât de tâmpită a putut să fie?

Nebunie totală.

Amândoi fuseseră niște tâmpiți. Asta era limpede. Unde lucrurile fuseseră simple, acum s-au apucat să le complice. Unde păreau a se înțelege cât de cât, acum totul va fi un haos. Ea era deja derutată, iar el începuse să aibă o expresie de om înfuriat și rănit, și de

ce nu? Nimănui nu-i place să fie trezit cu un cot în gură. Deschise gura să-și ceară scuze, dar realitatea o năuci. Nici măcar nu cunoștea cuvântul acesta. Putea să-și ceară scuze în kantică, dar era atât de supărată pe sine, încât scuipă vorbele ca pe o ocară.

Și ca pe o ocară le percepu și Logen. Își îngustă ochii și răcni ceva la ea în limba lui maternă. Apoi își luă pantalonii și începu să și-i pună mormăind supărat.

– Alb ticălos, își șuieră ea, strângându-și pumnii într-un acces de furie.

Își luă cămașa sfâșiată și se întoarse cu spatele la el. Probabil că o aruncase într-o băltoacă, pentru că era udă și lipicioasă, ca noroiul.

Afurisită cămașă. Afurisit alb.

Își încleștă necăjită dinții, încheindu-și centura. Afurisită centură. N-ar fi trebuit să și-o desfacă. I se întâmpla mereu același lucru. Nu era ușor de trăit printre oameni, dar, colac peste pupăză, întotdeauna se putea baza pe ea însăși să facă lucrurile și mai dificile decât erau. Se opri, cu capul în jos, apoi se întoarse pe jumătate spre el.

Voia să încerce să-i explice că nu intenționase să-l pocnească în gură și că numai lucruri rele se întâmplau atunci când dormea. Voia să încerce să-i explice că făcuse o greșeală, că nu voise nimic altceva decât să-i fie mai cald. Voia să-l roage să aștepte.

Dar el deja ieșise pe ușa sfărâmată a fostei mori, ținându-și în mână restul hainelor.

– Să-l fut, atunci, șuieră, așezându-se să se încalțe.

Numai că asta era problema.

Jezal era așezat pe treptele sfărâmate ale

templului, culegând trist ațele din cusătura destrămată a mânecii și privind peste nesfârșirea de noroi la ruinele cetății Aulcus. Privind în gol.

Bayaz stătea sprijinit de spatele căruței, cadaveric și tras la față, cu venele reliefate în jurul ochilor cufundați în orbite, cu o grimasă dură pe buzele lipsite de culoare.

– Cât mai așteptăm? întrebă Jezal a nu știu câta oară.

– Atât cât trebuie, se răsti Magul la el, fără să-l învrednicească nici măcar cu o privire. Avem nevoie de ei.

Jezal văzu cum Fratele Picior-Lung care stătea mai sus pe trepte, cu brațele încrucișate, îi aruncă o privire îngrijorată.

– Ești stăpânul meu, bineînțeles, și nu e treaba mea să te contrazic…

– Atunci n-o face, mârâi Bayaz și la el.

– Însă Nouădegete și femeia Maljinn, insistă Navigatorul, sunt cu siguranță morți. Maestrul Luthar a explicat că i-a văzut căzând în hău. Într-un hău extrem de adânc. Durerea mea este nemăsurată, și sunt un om foarte răbdător, puțini oameni sunt mai răbdători decât mine, este una dintre multele mele calități remarcabile, dar… chiar dacă ar fi să așteptăm până la sfârșitul timpurilor, tot nu cred că s-ar schimba ceva…

– Așteptăm atât cât trebuie, mârâi Întâiul dintre Magi.

Jezal scoase un oftat adânc și își întoarse fața spre vânt, cercetând cu privirea larga pustietate, de la poalele dealului spre oraș. Cercetând cu privirea toate crăpăturile micuțe în scoarța pământului pe unde curgeau pârâiașe, cercetând cu privirea fâșia cenușie a fostului drum care șerpuia spre ei de sub

zidurile îndepărtate, printre ruinele murdare ale fostelor clădiri: hanuri, ferme, și sate, toate de mult timp moarte.

– Sunt acolo, jos, se auzi vocea calmă a lui Quai.

Jezal se ridică, având grijă să-și lase greutatea pe piciorul zdravăn, umbrindu-și ochii cu mâna și uitându-se înspre locul indicat de ucenic. Și îi văzu. Două siluete micuțe și maronii într-un deșert maroniu, mai jos, spre poalele stâncii.

– Ce v-am zis eu? croncăni Bayaz.

Picior-Lung clătină uluit din cap.

– În numele cerului, cum de au reușit să supraviețuiască?

– Sunt descurcăreți.

Jezal începuse deja să surâdă. Doar cu o lună în urmă nici în ruptul capului nu și-ar fi putut închipui că se va bucura vreodată atât de mult să-l revadă pe Logen, darămite pe Ferro. Dar iată cum acum zâmbetul i se lățea de la o ureche la cealaltă, fericit că erau amândoi teferi. Se formase o legătură între ei acolo, în sălbăticie, în fața morții și a adversităților de tot felul. O legătură ce devenea tot mai solidă, cu toate diferențele și neînțelegerile dintre ei. O legătură față de care vechile lui prietenii păreau anoste și lipsite de strălucire, fade.

Urmări siluetele care se apropiau, târându-se anevoie printre hârtoapele drumului care ducea la templu, printre stâncile înclinate, ținându-se la mare distanță unul de celălalt, de parcă ar fi călătorit separat. Mai aproape acum, începuseră să semene tot mai mult cu niște condamnați abia scăpați din iad. Hainele le erau sfâșiate și găurite și incredibil de murdare, chipurile pline de praf

împrumutaseră duritatea și asprimea pietrei. Ferro avea o tăietură adâncă pe frunte. Falca lui Logen era plină de zgârieturi, iar pielea din jurul ochilor era vânătă.

Jezal le ieși țopăind în întâmpinare.

– Ce s-a întâmplat? Cum ați…

– Nu s-a întâmplat nimic! lătră Ferro.

– Absolut nimic, mârâi Nouădegete schimbând o privire furioasă cu tovarășa lui de drum.

Mai mult ca sigur că trecuseră printr-o încercare teribilă despre care nu voiau să vorbească. Fără niciun cuvânt de salut către ceilalți membri ai cetei, Ferro se îndreptă cu pași mari spre căruță, se urcă în ea și începu să scotocească prin spate. Logen rămase pe loc, cu mâinile în șolduri, încruntându-se amarnic în urma ei.

– Așa, deci…, bâigui Jezal, neștiind ce anume să spună, ești bine?

Ochii lui Logen se întoarseră asupra lui.

– Nemaipomenit, spuse cu ironie cumplită. Niciodată în viață nu mi-a fost mai bine. Cum naiba ați scos căruța de acolo?

Ucenicul ridică din umeri:

– Caii au scos-o.

– Maestrul Quai are darul modestiei, chicoti tulburat Picior-Lung. Am avut parte de cea mai palpitantă călătorie până la Poarta de Sud a cetății…

– V-ați luptat ca să vă croiți drum, sau nu?

– Păi, nu prea, știi că lupta nu-mi…

– Așa ziceam și eu.

Logen se aplecă și scuipă flegmă acră pe jos.

– Ar fi bine să fim recunoscători, horcăi Bayaz. La urma urmelor, avem multe lucruri pentru care ar trebui să fim recunoscători.

Suntem cu toții în viață.

– Ești sigur de asta? îl repezi Ferro. Nu-mi prea pari viu.

În sinea lui, Jezal fu nevoit să se declare de acord cu această observație a femeii. Magul n-ar fi putut să arate mai rău nici dacă ar fi murit în Aulcus. Dacă ar fi murit și ar fi început deja să se descompună.

Cu mișcări iuți își scoase cămașa ferfenițită și o aruncă furioasă cât colo. Mușchii i se unduiau pe spatele uscățiv.

– La ce naiba te holbezi? se răsti ea la Jezal.

– La nimic, murmură el, plecându-și privirea.

Când îndrăzni să-și ridice iarăși ochii, Ferro își încheia deja o cămașă curată. Mă rog, nu chiar curată. O purtase chiar el cu câteva zile în urmă.

– Aia e a mea…

Ferro îi aruncă o privire atât de ucigătoare, încât făcu, fără voie, un pas înapoi.

– Dar ești binevenită s-o porți… desigur… dacă așa vrei…

– Ssss, șuieră ea vârându-și cu gesturi brutale poalele cămășii în pantaloni.

În permanență încruntată, de parcă ucidea un om. Probabil chiar pe el. Una peste alta, aceasta nu fusese chiar reîntâlnirea emoționantă la care sperase Jezal, chiar dacă lui, personal, îi cam venea să plângă acum.

– Sper să nu mai văd niciodată locurile astea, șopti el dus pe gânduri.

– Sunt de partea ta, zise Logen. N-a fost chiar atât de pustiu pe aici cum ne-am închipuit noi, nu-i așa? Crezi că poți găsi alt drum de întoarcere?

Bayaz se încruntă.

– Așa ar fi bine. Ne vom întoarce la Calcis pe fluviu. Sunt niște păduri mai în aval de noi, pe malul acesta. N-avem decât să legăm bine câțiva copaci mai zdraveni laolaltă și Aos ne va duce direct la mare.

– Sau la un mormânt pe fundul apei.

Jezal își aminti cu claritate cursul năvalnic al marelui fluviu prin canion.

– Să sperăm că nu va fi cazul. Oricum, mai avem mult de mers înspre vest până să fie nevoie să ne gândim la drumul de întoarcere.

Picior-Lung îl aprobă din cap.

– Așa este, în plus, avem de parcurs și o trecătoare printr-un lanț muntos extrem de periculos.

– Minunat, spuse Logen. Ard de nerăbdare.

– Nici mie nu-mi face plăcere. Din păcate, nu au supraviețuit toți caii.

Navigatorul ridică din sprâncene.

– Avem doi care să tragă căruța, doi de călărit… ceea ce înseamnă că avem cu doi cai mai puțini decât ne trebuie.

– Oricum nu-mi plăceau dobitoacele astea, mârâi Logen și se cățără în spatele căruței vizavi de Bayaz.

Urmă o pauză lungă, vreme în care toți se gândiră la o modalitate de rezolvare a problemei. Doi cai, trei călăreți. Situație deloc fericită. Picior-Lung rupse tăcerea.

– Bineînțeles că eu voi fi nevoit să plec în recunoaștere atunci când ne vom apropia de munți. Această muncă a mea este o parte vitală a oricărei călătorii de succes. Din păcate, îmi va trebui pentru asta unul dintre cai…

– Probabil că ar fi bine ca și eu să călăresc, murmură Jezal, cam nelalocul lui, din cauza piciorului…

Ferro se uită la căruță, iar Jezal îi surprinse schimbul înfiorător de ostil de priviri cu Logen.

– Eu merg pe jos, se răți ea.

Întoarcerea eroului

Ploua atunci când Superiorul Glokta intră șchiopătând în Adua. O ploaie meschină, cernită, urâtă, întețită de vântul aspru ce sufla dinspre mare, care transformase în capcane lunecoase și lemnul perfid al pasarelei, și bârnele guralive ale cheiului, și pietrele ude ale pontonului. Își supse gingiile inflamate, își frecă mușchiul dureros al coapsei și cercetă morocănos cu privirea linia cenușie a țărmului. La vreo zece pași depărtare, doi străjeri posaci se sprijineau de o baracă prăpădită. Mai departe, câțiva docheri se certau cu înverșunare din cauza unui morman de coșuri. Un cerșetor zgribulit făcu vreo doi pași spre Glokta, șovăi, se gândi mai bine, și o apucă în direcție opusă.

Fără mulțimi de oameni de rând care să mă întâmpine cu urale? Fără covoare din petale de flori? Fără arcade de săbii pe sub care să pășesc falnic? Fără stoluri de domnițe rușinoase? Nu-l surprindea deloc. Nici ultima oară când se întorsese din Sud nu avusese parte de așa ceva. *Rareori mulțimile îi ovaționează pe cei înfrânți, indiferent cât de aprig s-ar fi luptat, ce sacrificii imense ar fi făcut, cât de inegală ar fi fost bătălia. Domnițele fac pe ele în fața victoriilor inutile, de fațadă, dar nici măcar nu se îmbujorează atunci când aud „am făcut tot ce mi-a stat în putere”. Și mi-e teamă că nici Arhilectorul nu va fi impresionat.*

De peretele cheiului se izbi un val din cale afară de mânios, împroșcându-l pe Glokta cu stropi reci, nemiloși. Se poticni, alunecă și

aproape căzu, se împletici de-a lungul cheiului și se agăță de zidul unei barăci dărăpănate din capăt. Ridică ochii și îi văzu pe cei doi străjeri cum se holbează la el.

– S-a întâmplat ceva? se răți oi el, iar bărbații se întoarseră mormăind și ridicându-și gulerele ca să se apere de vremea haină.

Glokta își strânse mai bine mantia în jurul lui, simțind cum poalele ei ude și grele îl plesnesc peste picioare.

Doar câteva luni petrecute la soare și ai sentimentul că nu-ți va mai fi niciodată frig. Cât de repede uităm. Privi încruntat la cheiurile pustii. *Cât de repede uităm cu toții.*

– Acasă iarăși.

Frost coborî de pe pasarelă cu caseta lui Glokta sub braț, părând încântat.

– Nu-ți prea place vremea caldă, nu?

Practicianul clătină vehement din capul alb și ud, rânjind bucuros în burnița de iarnă. Severard venea în urmă, mijindu-și ochii spre norii cenușii. Se opri o clipă la capătul pasarelei, apoi păși pe dalele cheiului.

– E bine să te întorci acasă, spuse.

Mi-aș dori să-ți pot împărtăși entuziasmul, dar încă nu mă pot relaxa.

– Eminența Sa a trimis după mine și, dacă e să ne luăm după situația pe care am lăsat-o în Dagoska, cred că este mai mult decât foarte posibil ca întâlnirea cu el să nu meargă… chiar atât de bine.

Ce minciună de mare efect.

– Ai face bine să nu te lași văzut vreo două zile.

– Să nu mă las văzut? Am intenția să mă îngrop într-un bordel o săptămână întreagă.

– Foarte înțelept din partea ta. Și, Severard, în eventualitatea că nu ne vom mai

vedea, îți doresc să ai parte de noroc.

Ochii practicianului licăriră.

– Pe veci.

Glokta îl urmări cum se îndreaptă alene prin ploaie spre părțile mai promiscue ale orașului. *O altă zi obișnuită pentru practicianul Severard. Nu-și face planuri de viitor niciodată. Ce caracter deosebit.*

– Afurisită să fie țara ta nenorocită și afurisită să fie vremea asta mizerabilă, bombăni Vitari cu accentul ei tărăgănat. Trebuie să mă duc să stau de vorbă cu Sult.

– Nu mai spune! Și eu! exclamă Glokta cu voioșie exagerată. Ce coincidență încântătoare!

Îi oferi brațul.

– Putem merge împreună la Eminența Sa!

Vitari îl privi lung.

– Bine.

Însă va trebui ca tu și Sult să mai așteptați cam un ceas până să-mi luați gâtul.

– Mai întâi va trebui să fac o scurtă vizită.

Lovi cu vârful bastonului în ușă. Niciun răspuns. *Fir-ar să fie.* Pe Glokta îl durea spatele ca naiba și simțea că este absolut necesar să se așeze pe ceva. Ciocăni din nou, mai tare de această dată. Balamalele scheunară, ușa se întredeschise. *Era descuiată.* Se încruntă și o împinse de perete. Cadrul era crăpat pe dinăuntru, zăvorul sfărâmat. *A fost spartă.* Șontâcăi peste prag și intră în hol. Pustiu și înghețat. Nici urmă de mobilier. *Ca și cum s-ar fi mutat de aici. Dar de ce?* Începu să i se zbată o pleoapă. Aproape că nu se gândise deloc la Ardee în tot timpul petrecut în Sud. *Alte chestiuni mi-au părut mai presante. Unicul meu prieten mi-a dat această sarcină.*

Dacă a pățit ceva…

Glokta arătă spre scară, iar Vitari îi făcu semn că a înțeles și urcă fără zgomot, aplecată și scoțându-și din cizmă un cuțit scânteietor. Arătă spre hol, iar Frost intră ușurel în casă, ținându-se în umbrele de lângă pereți. Ușa camerei de zi era întredeschisă și Glokta se târî spre ea și o împinse de perete.

Ardee stătea așezată lângă fereastră cu spatele la el: rochie albă, păr negru, exact cum și-o amintea. Observă cum tresare ușor la auzul scârțâitului făcut de balamale. *Deci trăiește.* Doar că încăperea se schimbase în mod radical. Era complet goală, cu excepția scaunului pe care stătea tânăra. Pereți văruiți și goi, podea din lemn, goală, ferestre fără draperii.

– Fir-ar să fie, n-a mai rămas nimic! strigă ea cu voce spartă și sugrumată.

Evident. Glokta se încruntă și mai tare și intră în cameră.

– Nimic, am spus!

Se ridică din scaun, tot cu spatele la el.

– Sau te-ai hotărât să iei și scaunul ăsta?

Se întoarse, apucă scaunul de spetează, îl ridică deasupra capului și îl azvârli spre el cu un zbieret. Se sfărâmă de peretele de lângă ușă, împrăștiind așchii și var. Un picior zbârnâi pe lângă fața lui Glokta și căzu cu zgomot în colț, restul se rostogoli pe dușumea, într-un talmeș-balmeș de praf și fragmente de lemn.

– Ești foarte amabilă, șopti Glokta, însă prefer să nu stau jos.

– Tu!

Îi deslușì surpriza din ochi printre șuvițele încurcate de păr care îi căzuseră pe chip. Nu și-o amintea atât de slabă și de palidă. Rochia

îi era boțită și mult prea subțire pentru frigul din cameră. Încercă să și-o netezească cu mâini tremurânde, încercă zadarnic să-și aranjeze părul murdar. Scoase un hohot mic lipsit de umor.

– Mă tem că nu prea sunt pregătită să primesc musafiri.

Glokta auzi duduitul lui Frost pe hol, îl văzu în pragul ușii, amenințător și cu pumnii pregătiți de luptă. Ridică un deget.

– E în regulă. Așteaptă afară.

Albinosul se retrase în umbre, iar Glokta șchiopătă pe podeaua fragilă din lemn, intrând în salonaș.

– Ce s-a întâmplat?

Ardee strâmbă din gură.

– Se pare că tatăl meu nu a fost chiar atât de înstărit pe cât credeam cu toții. A avut datorii. La scurtă vreme după ce fratele meu a plecat în Englia, au venit să încaseze plățile.

– Cine a venit?

– Un individ care mi-a spus că îl cheamă Fallow. Mi-a luat toți banii pe care îi aveam, dar nu au fost suficienți. Mi-a luat și bijuteriile rămase de la mama, atâtea câte erau. Mi-au dat șase săptămâni să fac rost de restul sumei. Mi-am concediat slujnica. Am vândut absolut tot ce am putut să vând, dar mereu voiau mai mult. Și au venit din nou. Acum trei zile. Au luat tot. Fallow mi-a zis că am noroc că-mi lasă rochia de pe mine.

– Înțeleg.

Tânăra scoase un oftat prelung, cutremurat.

– De atunci stau aici și mă gândesc cum poate face rost de ceva bani o femeie fără prieteni.

Se uită lung la Glokta.

– Cutez a spune că în minte mi-a venit o singură metodă. Și, dacă aș fi avut curaj, aș fi făcut-o deja.

Glokta își supse gingiile.

– Atunci înseamnă că amândoi avem noroc că ești atât de lașă.

Își dădu haina jos de pe un umăr, apoi se zvârcoli și se hâțână ca să-și scoată brațul din mânecă. Când reuși în sfârșit, fu nevoit să treacă toiagul în cealaltă mână ca să reușească să și-o dea jos de tot. *Pe naiba. Nici măcar un gest nobil nu mai pot face cu grație.* În cele din urmă i-o întinse fetei, clătinându-se ușor pe piciorul bolnav.

– Ești convins că nu-ți trebuie mai mult decât îmi trebuie mie?

– Ia-o. Măcar așa n-o să mai fiu nevoit să mă chinuiesc să mi-o pun la loc.

Replica lui îi aduse umbra unui zâmbet pe buze.

– Mulțumesc, murmură ea, înfășurându-și haina în jurul umerilor. Am încercat să dau de tine, dar n-am știut… unde ești…

– Îmi pare rău pentru asta, dar important este că acum sunt aici. Nu mai trebuie să-ți faci niciun fel de griji. Va trebui, însă, să stai cu mine peste noapte. Apartamentul meu nu este prea spațios, dar ne vom descurca. *Oricum, va fi mult mai mult spațiu după ce voi fi găsit plutind cu fața în jos lângă docuri.*

– Și după aia?

– După aia ai să te întorci aici. Mâine casa aceasta va fi exact așa cum a fost înainte.

Se holbă la el.

– Cum?

– O, voi avea eu grijă de asta. Mai întâi de toate trebuie să te ducem la căldură.

Superiorul Glokta, prieten al celor fără de

prieteni.

Ardee închisese ochii în timp ce el vorbea și îi auzi respirația șuierătoare. Se clătină ușor, ca și cum n-ar mai fi avut putere să stea în picioare. *Straniu cum putem să rezistăm atâta vreme cât durează crizele. De îndată ce se termină, toată puterea se scurge din noi într-o clipită.* Glokta se întinse spre ea, aproape atingându-i umărul, dar ochii i se deschiseră chiar în secunda aceea și păru a-și reveni. Glokta își trase mâna înapoi.

Superiorul Glokta, salvatorul domnițelor aflate la ananghie. O conduse prin hol, spre ușa spartă de la intrare.

– Îngăduie-mi să vorbesc o clipă cu practicienii mei.

– Desigur, răspunse Ardee, ridicându-și spre el ochii mari, negri, îngrijorați, tiviți cu roșeața oboselii. Și îți mulțumesc. Ești un om bun, indiferent de ce se spune.

Glokta își înăbuși iute impulsul de a chicoti nebunește. *Om bun? N-am nicio îndoială că Salem Rews ar fi de acord cu tine. Sau Gofred Hornlach, sau Magistrul Kault, sau Korsten dan Vurms, generalul Vissbruck, ambasadorul Islik, Inchizitorul Harker, sau oricare dintre sutele de victime ale mele, împrăștiate prin lagărele din Englia, căutând adăpost în Dagoska, așteptându-și moartea. Cu toate acestea, Ardee West crede că sunt un om bun.* Senzație ciudată, deloc neplăcută. *Parcă aș fi iar ființă omenească. Ce păcat că e atât de târziu.*

Îi făcu semn lui Frost să se apropie, iar Ardee ieși din încăpere înfășurată în haina lui neagră.

– Am o treabă pentru tine, prietene. O ultimă misiune, spuse Glokta cu mâna pe umărul puternic al albinosului. Cunoști un

cămătar pe nume Fallow?

Frost dădu din cap.

– Găsește-l și fă-i rău, fă-l să se zvârcolească. Adu-l aici și arată-i cu cine s-a pus. Totul trebuie refăcut exact așa cum a fost, ba chiar mai bine de atât. Spune-i asta. Dă-i o singură zi. O singură zi, și apoi ai să-l găsești din nou și ai să începi să tai bucățele din el. Ai înțeles? Fă-mi serviciul ăsta.

Frost dădu iarăși din cap, iar ochii rozalii îi luciră în holul întunecat.

– Probabil că Sult ne așteaptă deja, spuse încet Vitari de pe scară.

– Bineînțeles că ne așteaptă.

Glokta se strâmbă de durere șontâcăind spre ușa deschisă. *Și în niciun caz nu dorim să o facem pe Eminența Sa să aștepte.*

Toc, boc, durere. Acesta era ritmul mersului lui Glokta. Tocănitul încrezător al călcâiului drept, apoi bocănitul bastonului, urmat de interminabila târșâială a piciorului stâng, cu obișnuitele junghiuri în genunchi, fese și spate. Toc, boc, durere.

Mersese de la docuri la casa lui Ardee, la Agriont, la Casa Întrebărilor, și apoi străbătuse tot drumul până aici. *Șchiop. Singur. Fără ajutor.* Acum fiecare pas era un chin cumplit. Acum se strâmba de durere la fiecare mișcare. Gemea și transpira și înjura. *Dar al naibii să fiu dacă am să-mi încetinesc pașii.*

– Nu-ți place să-ți fie bine, nu? șopti Vitari.

– De ce mi-ar plăcea? se răsti el. Te poți consola la gândul că aceasta e foarte posibil să fie ultima noastră discuție.

– Atunci de ce te duci la el? De ce nu fugi?

Glokta pufni.

– În caz că n-ai observat, alerg extrem de prost. În plus, sunt curios.

Vreau să știu de ce Eminența Sa nu m-a lăsat acolo să putrezesc laolaltă cu ceilalți.

– Curiozitatea ți-ar putea fi fatală.

– Dacă Arhilectorul mă vrea mort, nu am cum să scap dacă aș porni șchiopătând în direcție opusă. Prefer să-mi primesc moartea în picioare.

Se strâmbă de durere la junghiul neașteptat din picior.

– Sau, poate, așezat. Oricum, față în față cu el, și cu ochii larg deschiși.

– Este alegerea ta.

– Așa este. *Ultima.*

Intrară în anticamera lui Sult. Trebuia să recunoască faptul că nu sperase să ajungă până aici. Se așteptase să fie înșfăcat de fiecare practician cu mască neagră pe lângă care trecuseră pe holuri. Se așteptase ca fiecare Inchizitor cu haină neagră să-l arate cu degetul și să reclame arestarea lui imediată. *Și totuși iată-mă din nou aici.* Toate erau la fel ca înainte: biroul impozant, scaunele impozante, cei doi practicieni uriași care flancau ușile impozante.

– Sunt…

– Superiorul Glokta, desigur, își plecă fruntea cu respect secretarul Arhilectorului. Puteți intra. Eminența Sa vă așteaptă.

Lumina se revărsa din biroul Arhilectorului în încăperea strâmtă.

– Eu am să rămân aici, zise Vitari, trântindu-se pe un scaun și întinzându-și pe un altul picioarele încălțate cu cizme murdare și ude.

– Să nu rămâi prea mult.

Să fie acestea, ultimele mele cuvinte? Glokta

înjură în sinea lui îndreptându-se spre ușă cu pași târșâiți. *Ar fi trebuit să mă gândesc la o replică mai demnă de ținut minte.* Se opri o clipă în prag, inspiră adânc și intră.

Aceeași încăpere rotundă, aerisită. Aceeași mobilă închisă la culoare, aceleași tablouri întunecate pe pereții albi, aceeași fereastră mare cu aceeași priveliște spre Universitate și Casa Creatorului. *Nici vorbă de asasini ascunși pe sub masă, nici vorbă de călăi pândind în spatele ușii.* Doar Sult așezat la birou, cu un condei în mână, înșirând cu calm însemnări uniforme pe hârtiile din fața lui.

– Superior Glokta!

Sult se ridică și traversă grațios podeaua lustruită, cu straiele-i albe fluturând în jurul lui.

– Sunt atât de bucuros că te-ai întors viu și nevătămat!

Arhilectorul dădea impresia că ar fi încântat să-l revadă, iar Glokta își încruntă sprâncenele. Se pregătise pentru absolut orice fel de întâmpinare, mai puțin asta.

Sult îi întinse mâna pe care sclipea violet piatra inelului. Glokta schiță o grimasă când se aplecă să sărute simbolul funcției.

– Slujesc și mă supun, Eminență.

Se îndreptă cu greu de șale. *Nici vorbă de pumnal vârât în spate?* Dar Sult deja se îndrepta spre scrinul din cealaltă parte a încăperii, surâzând larg.

– Ia loc, te rog, ia loc! Nu trebuie să aștepți să-ți dau voie!

De când? Glokta se așeză gemând, nu înainte de a fi aruncat o privire fugară scaunului, căutând ace otrăvite. În tot acest timp, Arhilectorul deschisese scrinul și cotrobăia înăuntru. *Oare o să scoată o arbaletă*

și o să-mi tragă o săgeată prin gât? Însă nu scoase decât două pahare.

– Am senzația că meriți felicitări, îi spuse peste umăr.

Glokta clipi nedumerit.

– Poftim?

– Felicitări. Ai făcut o treabă excelentă.

Sult continuă să surâdă în timp ce așeză paharele pe masa rotundă și scoase dopul carafei din cristal. *Ce să spun? Ce să spun?*

– Eminență… Dagoska… trebuie să fiu sincer. Când am plecat era pe punctul de a cădea în mâinile gurkienilor. Probabil că foarte curând cetatea va fi ocupată în întregime…

– Bineînțeles că va fi ocupată.

Sult alungă această problemă cu un gest al mâinii îmbrăcate cu mănușă albă.

– Niciodată nu a existat nici cea mai mică șansă de a o putea apăra până la capăt. Tot ce am sperat a fost că vei reuși să-i faci pe gurkieni să plătească scump pentru asta! Și ce bine te-ai descurcat, Glokta! I-ai făcut să plătească cu vârf și îndesat!

– Atunci… înseamnă că sunteți… mulțumit?

Aproape că nu reuși să rostească cuvântul.

– Sunt de-a dreptul fericit! Nici dacă aș fi scris eu însumi povestea asta nu mi-ar fi ieșit atât de bine! Incompetența Lordului Guvernator, trădarea fiului său, toate acestea demonstrează cât de puțin ne putem bizui pe autoritățile locale în momente de criză. Trădarea lui Eider a scos la iveală duplicitatea tagmei negustorești, legăturile lor dubioase, moralitatea lor putredă! Ghilda negustorilor de Mirodenii a fost, astfel, dizolvată, împreună cu cea a Pânzarilor. Iar

acum drepturile lor comerciale sunt în mâinile noastre. Cele două ghilde au fost expediate în latrina istoriei, iar puterea negustorilor a fost distrusă! Singură Inchiziția Maiestății Sale a rămas neclintită în fața celui mai necruțător dușman al Uniunii. Ar fi trebuit să vezi mutra lui Marovia când am prezentat mărturisirile în fața Consiliului Deschis!

Sult umplu paharul lui Glokta.

– Sunteți foarte amabil, Eminență, murmură el luând o sorbitură. *Ca de obicei, vinul este excelent.*

– Și atunci a luat cuvântul în Consiliul Deschis, în fața Regelui însuși, ia aminte ce-ți spun, și a declarat că nu vei rezista nici măcar o săptămână după începerea atacului gurkian!

Și Arhilectorul izbucni în hohote umede de râs.

– Ce bine ar fi fost să-l poți vedea și tu. Sunt convins că va rezista mai mult, i-am replicat eu atunci. Sunt sigur că va rezista mult mai mult.

Un gir cât se poate de răsunător.

Sult lovi în masă cu palma înmănușată.

– Două luni, Glokta! Două luni! Și, cu fiecare zi care trecea, el era considerat tot mai neghiob, iar eu deveneam erou în ochii tuturor… noi deveneam eroi, se corectă el de îndată. Și nu trebuia să fac absolut nimic decât să zâmbesc! Și în fiecare zi membrii Consiliului își mutau scaunele puțin mai departe de Marovia și mai aproape de mine! Săptămâna trecută au votat acordarea de puteri suplimentare Inchiziției. Nouă voturi pentru și doar trei împotrivă. Nouă la trei! Săptămâna viitoare mergem și mai departe!

Cum naiba ai reușit?

Și îl privi pe Glokta așteptând nerăbdător un răspuns.

M-am vândut băncii care i-a finanțat pe Pânzari, apoi am folosit banii ca să-l cumpăr pe mercenarul cel mai de neîncredere din întreaga lume. Apoi am omorât un emisar lipsit de apărare care venise să poarte tratative cu noi și am torturat o copilă slujnică până am făcut-o carne tocată. A, și i-am dat drumul celei mai periculoase trădătoare din tot grupul. Neîndoios, misiunea mea a fost încărcată de fapte eroice. Cum am reușit?

– Sculându-mă devreme dimineața, murmură el.

Un licăr se aprinse în ochii lui Sult, iar Glokta îl observă. *O urmă de iritare, poate? O urmă de neîncredere?* Dar licărul se stinse repede.

– Sculându-te devreme dimineața. Bineînțeles.

Ridică paharul spre Glokta.

– Este a doua virtute esențială. Imediat după cruzime. Îmi place stilul tău, Glokta. Am afirmat-o întotdeauna.

Nu mai spune? Glokta înclină capul cu modestie.

– Rapoartele practicienei Vitari au fost pline de admirație. Cel mai mult mi-a plăcut modul în care l-ai tratat pe emisarul gurkian. Povestea asta trebuie că a șters o clipă rânjetul de pe fața porcului ăluia arogant care-și spune împărat.

Deci Vitari s-a ținut de cuvânt? Interesant.

– Da, lucrurile au mers bine. Cu excepția afurisiților ăstora de țărani care ne tot fac probleme și, desigur, cu excepția evenimentelor din Englia. Ce păcat de

Ladisla.

– Ladisla? întrebă Glokta neînțelegând.

Sult păru cuprins de tristețe.

– N-ai auzit? Altă idee strălucită a lui Marovia. A vrut să crească popularitatea Prințului Moștenitor oferindu-i comanda uneia dintre armatele care luptă în Nord. Ceva mai ferit, unde nu va fi în pericol, iar la întoarcere va fi încununat de glorie. Nu era chiar un plan prost, dar s-a întâmplat că s-a pomenit chiar în mijlocul bătăliei și a intrat direct în mormânt.

– Cu armată cu tot?

– Doar câteva mii de oameni, majoritatea gunoaie pe care nobilii îi trimit să se înroleze. Nimic important. Oricum, Ostenhorm încă e în mâinile noastre, iar planul cu Prințul n-a fost al meu, așa că, una peste alta, totul e în regulă. Între noi fie vorba, probabil că-i mai bine că s-a întâmplat așa. Ladisla era de nesuportat. Nici nu mai știu din câte scandaluri a trebuit să-l scot. Nenorocitul retardat nu putea să-și țină pantalonii pe el. Raynault pare altfel. Mai cumpătat, mai cu judecată. Face ce i se spune și nu crâcnește. Este mult mai bine din toate punctele de vedere. Desigur, doar să aibă grijă și să nu se lase cumva ucis, că ne-ar băga pe toți în belea.

Sult luă o altă dușcă din pahar și își plimbă vinul prin gură cu oarece satisfacție la adresa propriei persoane.

Glokta își drese glasul. *Să profit de buna lui dispoziție…*

– Mai este o chestiune pe care aș dori s-o discutăm, Eminență. Spioana gurkiană pe care am descoperit-o în cetate. Era…

Ei, cum s-o descriu fără să mă ia drept

nebun?

Dar Sult i-o luase din nou înainte.

– Știu. O Devoratoare.

Știi? Până și asta o știi?

Arhilectorul se sprijini de spătarul jilțului și clătină din cap.

– O monstruozitate ocultă. O poveste de speriat copiii. Mâncători de carne de om. Se pare că este o practică deja consacrată în Sudul primitiv. Dar nu-ți face probleme. Am primit deja sfaturi în această privință.

– Dar cine poate oferi sfaturi despre așa ceva?

Arhilectorul nu-i răspunse, ci doar scăpără iarăși zâmbetul lui insinuant.

– Probabil că ești foarte obosit. Vremea de prin părțile acelea te sleiește de puteri. Doar căldură infernală și praf, chiar și iarna. Odihnește-te. O meriți. Voi trimite după tine dacă va mai fi cazul.

Și Sult luă iar condeiul în mână, privind la hârtiile de pe birou, nelăsându-i lui Glokta altceva de făcut decât să se târâie până la ușă, cu o expresie de nedumerire profundă pe chip.

– Îmi pari destul de viu, murmură Vitari când îl văzu intrând în anticameră.

Adevărat. Destul de.

– Sult a fost… încântat.

Tot nu-i venea să creadă. Până și alăturarea acestor cuvinte i se părea bizară.

– Păi, așa și trebuie, după cât te-am vorbit de bine.

– Hm, se încruntă Glokta. Mi se pare că îți datorez scuze.

– Păstrează-ți-le. Nu valorează nici cât un rahat pentru mine. Doar vezi să ai încredere în mine data viitoare.

– Rezonabilă cerere, recunoscu el privind-o cu coada ochiului. *Probabil că glumești.*

Camera era plină cu piese splendide de mobilier. *Excesiv de plină, aș zice.* Scaune tapisate somptuoase, o măsuță veche și extrem de valoroasă, un scrin lustruit. Mult prea multe pentru salonașul micuț. Unul dintre pereți era în întregime acoperit cu un tablou vechi înfățișându-i pe Lorzii Uniunii aducându-și omagiile lui Harod cel Mare. Pe jos era întins un covor kantic, foarte gros și foarte mare pentru dușumeaua aceea. Un foc vesel ardea în cămin, între două vaze antice, încăperea era îmbietoare, plăcută și călduroasă. *Cât de multe se pot realiza într-o singură zi dacă ai parte de stimularea corespunzătoare.*

– E bine, spuse Glokta privind în jurul său. Foarte bine.

– Firește, șopti Fallow, înghețat într-o plecăciune respectuoasă, strivindu-și pălăria în mâinile nervoase. Firește, Superiorule, am făcut tot posibilul. Apucasem să… să vând o parte din mobilele de aici, așa că le-am înlocuit cu altele mai bune, cele mai bune pe care le-am putut găsi. Restul casei este neschimbat. Sper că… sper că ești mulțumit?

– Și eu sper. Ești mulțumită?

Ardee îi aruncă o privire ucigătoare lui Fallow.

– Merge.

– Minunat, spuse agitat cămătarul, uitându-se pe furiș la Frost, apoi plecându-și privirea în pământ. Minunat! Te rog să primești scuzele mele sincere! N-am avut nici cea mai vagă idee, nici cea mai vagă idee, Superiorule, că ai avea vreo legătură cu toată

povestea asta. Firește, dacă aș fi știut, n-aș fi… niciodată… îmi pare foarte, foarte rău.

– Dar nu mie trebuie să-mi ceri iertare, nu crezi?

– Nu, nu, sigur că nu, se repezi cămătarul și se întoarse încet spre Ardee. Domnița mea, te rog să accepți scuzele mele sincere.

Ardee se uită furioasă la el, își boți buzele, dar nu spuse nimic.

– Poate dacă te-ai ruga de ea, îi sugeră Glokta. În genunchi. Poate că atunci ai reuși s-o îmbunezi.

Fără ezitare, Fallow căzu în genunchi. Începu să-și frângă mâinile.

– Domnița mea, te rog…

– Mai jos, spuse Glokta.

– Desigur, murmură el, lăsându-se în patru labe. Îți cer iertare, domniță. Cu smerenie îți cer iertare. Dacă ai bunătatea, te implor…

Întinse ușurel o mână să-i atingă poalele rochiei, dar Ardee se trase violent la o parte, apoi îl lovi sălbatic cu piciorul în față.

– Aaaa! chirăi cămătarul, rostogolindu-se pe jos de durere, pătând covorul cu sângele care-i curgea din nasul spart.

Glokta simți cum i se ridică sprâncenele a mirare. *Ei, uite, la asta nu m-am așteptat.*

– Ia-o, boule!

Și îl lovi în gură cu toată puterea. Acum și peretele se umplu de pete de sânge. Pantoful lui Ardee i se înfipse în burtă, făcându-l să se chircească de durere.

– Tu, mârâi ea, tu…

Îl lovi din nou, iar Fallow se cutremură și icni și gemu, făcându-se ghem. Frost făcu un pas spre el, dar Glokta ridică un deget.

– E în regulă, murmură, cred că se descurcă și singură.

Loviturile se mai domoliră. Începuse să gâfâie. Îl pocni încă o dată pe Fallow cu tocul în coaste și cu vârful pantofului îi sparse iarăși nasul. *Dacă se va plictisi vreodată, o așteaptă o carieră strălucită de practician.* Ardee se aplecă și îl scuipă cu obidă pe obraz. Îl lovi din nou, apoi se sprijini de scrinul lustruit, îndoită de mijloc și respirând sacadat.

– Mulțumită? o întrebă Glokta.

Îl privi lung printre șuvițele încâlcite de păr.

– Nu chiar.

– Și dacă îl mai lovești ai să te simți mai mulțumită?

Își încreți sprâncenele, uitându-se la Fallow care horcăia întins pe covor. Făcu un pas spre el și îl pocni cu toată puterea în piept, apoi se îndepărtă de el clătinându-se și ștergându-și nasul. Își dădu la o parte părul căzut în ochi.

– Am terminat.

– Bine. Ieși, șuieră Glokta. Ieși, lepădătură!

– Desigur, reuși să bâiguie Fallow printre buzele pline de sânge și salivă, târându-se în patru labe spre ușă, cu Frost supraveghindu-l îndeaproape. Desigur! Mulțumesc! Vă mulțumesc foarte mult tuturor!

Ușa se trânti în urma lui.

Ardee se trânti într-un scaun, își sprijini coatele pe genunchi și își cuprinse fruntea în palme. Glokta îi observă tremurul ușor al mâinilor. *Tortura poate fi o treabă foarte istovitoare, cine să știe mai bine decât mine asta. Mai ales dacă nu ești obișnuit.*

– În locul tău, nu mi-ar părea prea rău, îi spuse. Sunt convins că a meritat-o.

Îl privi cu ochi duri.

– Nu-mi pare rău. Merită mai multe.

Nici la asta nu m-am așteptat.

– Vrei să capete mai multe?

– Nu, rosti ea ostenită.

– Cum ți-e voia. *Dar e bine să ai de unde alege.* Poate că ar fi bine să-ți schimbi hainele.

Tânăra își privi rochia. Era pătată până la genunchi cu sângele lui Fallow.

– Dar nu am cu ce…

– La etaj te așteaptă o cameră plină cu haine noi. Am avut eu grijă. Și îți voi angaja și niște slujitori de încredere.

– Nu am nevoie.

– Ba ai. Nu am de gând să te las singură în casă.

Ridică disperată din umeri.

– Nu am cu ce să-i plătesc.

– Nu-ți face griji. Am să mă ocup eu de treaba asta. *Datorită generozității băncii Valint și Balk.* Nu-ți mai face nicio grijă. I-am făcut o promisiune fratelui tău și intenționez să mi-o respect întru totul. Îmi pare extrem de rău că s-a ajuns atât de departe. Am avut o mulțime de treburi… acolo, în Sud. Fiindcă veni vorba, ai primit vești de la el?

Ardee își ridică brusc privirea.

– Nu știi?

– Ce să știu?

Făcu un efort să-și înghită nodul lacrimilor din gât și își coborî fruntea.

– Collem a fost cu Prințul Ladisla în bătălia aceea despre care vorbește toată lumea. Unii au fost luați prizonieri, apoi au fost răscumpărați – dar nu s-a aflat printre ei. Se presupune…

Șovăi cu ochii țintă la petele de sânge de pe rochie.

– Se presupune că a fost ucis.

– Ucis?

Lui Glokta începu iarăși să i se zbată pleoapa. I se înmuiară genunchii. Se clătină până la un scaun și se prăbuși pe el. Acum îi tremurau și lui mâinile. *Moarte. Se întâmplă în fiecare zi. Nu demult eu însumi am provocat mii de morți fără să-mi pese. M-am uitat la mormanele de cadavre și am ridicat din umeri. Atunci, de ce mă tulbură vestea aceasta?* Dar îl tulbura.

– Ucis? șopti iarăși.

Ardee dădu încet din cap și își acoperi fața cu mâinile.

Slabă consolare

De după tufișuri, prin ninsoarea deasă, West se uita la postul de pază al Uniunii aflat mai la vale de locul unde se găseau ei. Santinelele se așezaseră laolaltă, în cerc, și se cocârjaseră peste o cratiță aburindă de deasupra flăcării rahitice. Soldații erau înfășurați în haine groase și în aburii respirației, iar armele le zăceau uitate mai departe, în zăpadă. West știa prea bine cum se simt. Poate că Bethod va veni săptămâna asta, poate va veni săptămâna viitoare, dar în fiecare clipă a fiecărei zile trebuiau să se lupte cu un alt dușman nemilos: frigul.

– Așa rămâne, șopti Treicopaci. E mult mai bine să cobori singur. S-ar putea să nu fie prea încântați să mă vadă pe mine și pe băieți năpustindu-ne înspre ei. Nici nu arătăm prea bine.

Copoiul rânji:

– S-ar putea chiar să tragă în noi.

– Și ar cam fi păcat, șuieră Dow, după ce am făcut atâta drum.

– Strigă-ne atunci când crezi că sunt pregătiți să primească o ceată de nordici, bine?

– Așa voi face, spuse West și își trase sabia cea grea de la brâu și i-o întinse lui Treicopaci. Ai grijă de ea.

– Noroc, îi ură Copoiul.

– Noroc, Furiosule, îi spuse și Dow, lățindu-și buzele în rânjetul lui sălbatic.

West coborî încet panta blândă spre apă, strivind zăpada sub tălpile cizmelor lui furate,

cu mâinile ridicate deasupra capului pentru a arăta că nu este înarmat. Chiar și așa stând lucrurile, nu i-ar fi învinovățit dacă l-ar fi ucis pe loc cu câteva săgeți bine țintite. Era conștient că arăta ca un sălbatic. Ceea ce mai rămăsese din uniforma sa era ascuns sub un morman de bucăți de blană și de zdrențe, legate în talie cu o sfoară, iar pe deasupra cu o haină jegoasă furată de la un nordic mort. Obrajii murdari erau acoperiți cu o barbă mare de câteva săptămâni, ochii îi erau roșii, iritați și duși în fundul capului de foame și epuizare. Arăta ca un om disperat și, ceea ce era mai grav, chiar era disperat. Era un ucigaș. Era cel care-l omorâse pe Prințul Moștenitor Ladisla. Era cel mai josnic dintre trădători.

Unul dintre soldații de pază îl observă, se ridică neîndemânatic de la locul său, răsturnând cratița în foc, și își luă repede sulița din zăpadă.

– Stai! strigă el într-o nordică aproximativă.

Ceilalți săriră și ei la arme. Unul încerca să vâre o săgeată în arc cu mâini înmănușate.

West se opri. Neaua se așternea acum blândă pe părul lui încâlcit și murdar și pe umeri.

– Nu vă fie teamă, le strigă în limba comună. Sunt de partea voastră!

Îl măsurară din priviri.

– Vom vedea! îi răspunse unul dintre soldați. Treci apa spre noi! Foarte încet!

Coborî malul și intră în râu, strângând nefericit din dinți când apa înghețată îl înmuie până la brâu. Urcă greu pe malul celălalt, iar cele patru santinele se traseră în jurul lui cu armele ridicate.

– Ai grijă!

– Poate-i o cursă!

– Nu-i nicio cursă, rosti West rar, cu ochii la armele amenințătoare și încercând să rămână calm. Sunt de-ai voștri.

– De unde naiba vii?

– Am fost în divizia Prințului Ladisla.

– Ladisla? Și ai venit pe jos până aici?

West aprobă din cap.

– Pe jos.

Santinelele părură că se mai relaxează, vârfurile sulițelor șovăiră și începură să se ridice. Gata-gata să-l creadă. În fond, vorbea limba comună ca un băștinaș și arăta de parcă parcursese o sută cincizeci de kilometri prin ținutul dușmănos.

– Cum te numești? îl întrebă cel cu arbaleta.

– Sunt colonelul West, murmură el cu voce spartă.

Avea sentimentul că spune o minciună, chiar dacă era purul adevăr. Acum era cu totul alt om decât cel care pornise spre Englia.

Santinelele schimbară priviri neliniștite.

– Am crezut că ai murit, bâigui cel cu sulița.

– Nu chiar, flăcăule, spuse West. Nu chiar.

Când West intră în cort, Lordul Mareșal Burr era cufundat în studierea unor hărți boțite. La lumina aruncată de lampă, se părea că fusese puternic afectat de responsabilitățile impuse de conducerea armatei. Părea mai bătrân, mai palid, mai slab. Părul și barba îi crescuseră mult și erau neîngrijite. Slăbise, iar uniforma șifonată îi atârna pe trup, dar se ridică de la masă cu aceeași energie de

odinioară.

– Pe cinstea mea, colonelul West! N-am sperat să ne mai vedem vreodată!

Îi apucă mâna și i-o strânse cu putere.

– Mă bucur că ai scăpat. Mă bucur al naibii de tare! Ne-a lipsit mintea ta limpede, nu mă feresc să-ți spun asta, continuă Lordul Mareșal privindu-l pătrunzător pe West. Pari epuizat, prietene.

Foarte adevărat. West știa bine că nu fusese niciodată cel mai frumușel tânăr din Agriont, dar se mândrise cu aspectul lui sincer, prietenos, plăcut. Nici nu-și mai recunoscuse chipul în oglindă când reușise să facă prima baie după multe săptămâni, când își pusese o uniformă de împrumut și se bărbierise. Toate trăsăturile lui erau schimbate, ascuțite, stoarse de culoare. Pomeții, și așa proeminenți, deveniseră de-a dreptul colțuroși, părul și sprâncenele rărite erau pline de fire cărunte, maxilarul uscat începuse să semene cu cel al unui lup. Riduri posomorâte erau săpate în obrajii palizi, la baza nasului și în colțurile ochilor. Iar ochii i se schimbaseră cel mai mult. Se îngustaseră. Căpătaseră o privire flămândă. Gri ca de gheață, de parcă tot frigul i-ar fi pătruns în creier, și încă îl mai amenința de acolo, chiar dacă acum ajunsese la căldură. Încercase să își amintească de vremurile de dinainte de acest război, încercase să zâmbească și să râdă și să folosească expresiile din trecut, dar toate acestea păruseră ridicole și absurde pe chipul lui împietrit. Din oglindă îl privea un bărbat crud care nu voia cu niciun chip să dispară.

– A fost un drum greu, domnule.

Burr dădu din cap.

– Desigur că așa a fost, desigur. Un drum al naibii de greu, mai ales pe o vreme ca asta. Până la urmă, a fost bine că i-am trimis pe nordicii aceia cu tine, nu?

– A fost foarte bine, domnule. Au fost extrem de curajoși și inventivi. Mi-au salvat viața de câteva ori.

Îi aruncă o privire lui Pike, rămas la o distanță respectuoasă în spatele său.

– Ne-au salvat viețile tuturor.

Burr se uită și el la chipul fără trăsături al deținutului.

– Cine este acest om?

– Pike, domnule. Sergent al recruților din Stariksa. A fost despărțit de compania lui în toiul luptelor.

Minciunile țâșniră surprinzător de ușor din gura lui West.

– El și o tânără, cred că este fata unui bucătar care însoțea convoiul de provizii, ni s-au alăturat pe drumul spre nord. Ne-a ajutat nespus de mult, domnule. Este un om deosebit, aflat la ananghie. Nu m-aș fi descurcat fără el.

– Excelent! exclamă Burr, apropiindu-se de deținut și strângându-i mâna. Bună treabă. Dar, Pike, îmi pare rău să-ți spun că regimentul tău a fost decimat. Au supraviețuit doar câțiva. Prea puțini au supraviețuit, dar oricând oamenii de încredere sunt bine-veniți în cartierul meu general. Cu atât mai mult cei aflați la ananghie.

Scoase un oftat prelung.

– Nu prea am oameni de nădejde în preajmă. Sper că vei fi de acord să rămâi alături de noi.

Deținutul încercă să-și stăpânească emoția la auzul acestei vești neașteptate.

– Bineînțeles, domnule Lord Mareșal, este o onoare pentru mine.

– Ce s-a întâmplat cu Prințul Ladisla? șopti Burr.

West trase aer în piept și își plecă ochii.

– Prințul Ladisla…, păru că își caută cuvintele și clătină încet din cap. Am fost surprinși de un regiment de cavalerie. Ne-au atacat, ne-au ocupat centrul de comandă. Totul s-a petrecut atât de repede… L-am căutat după aceea, dar…

– Înțeleg. Ei, asta este. N-ar fi trebuit să meargă la luptă, dar, ce să-i fi făcut? Nu eu sunt cel care a decis asta. Eu doar comand armata asta blestemată!

Puse mâna pe umărul lui West cu un gest părintesc.

– Nu ai de ce să te simți vinovat. Sunt convins că ai făcut absolut tot ce ți-a stat în putere.

West nu îndrăzni să ridice ochii. Se întreba ce ar fi spus Burr dacă ar fi știut ce se întâmplase în realitate acolo, în pustietatea înghețată.

– Au mai fost și alți supraviețuitori?

– Câțiva doar. Foarte puțini și ca vai de ei.

Burr râgâi, se strâmbă și se frecă pe burtă.

– Îmi cer scuze. Tot nu mă lasă în pace afurisita asta de indigestie. Și din cauza mâncării de aici… gâh, râgâi el iarăși.

– Iertați-mă, domnule, dar care este situația?

– Gata să te apuci de treabă, West, nu? Uite, asta mi-a plăcut întotdeauna la tine. Gata de treabă. Am să fiu sincer cu tine. Când am primit scrisoarea pe care mi-ai trimis-o, am avut intenția să ne întoarcem în sud și să asigurăm apărarea Ostenhormului, însă

vremea a fost îngrozitoare și ne-a făcut numai probleme și nu am reușit să înaintăm. Nordicii păreau a fi pretutindeni! Se prea poate ca Bethod să-și țină grosul armatei lângă Cumnur, dar și-a lăsat aici trupe suficiente cât să ne dea mult de furcă. Am avut parte de atacuri permanente asupra căilor noastre de aprovizionare, am avut parte de câteva ambuscade absolut inutile, dar extrem de violente, plus o acțiune haotică pe timp de noapte care a reușit să semene panică în întreaga divizie a lui Kroy.

Poulder și Kroy. Amintiri dezagreabile își croiau drum înapoi în mintea lui West, făcând aproape atrăgătoare chinurile din timpul călătoriei spre nord.

– Ce mai fac generalii?

Ochii lui Burr scânteiară pe sub sprâncenele stufoase.

– Mă crezi dacă îți spun că sunt mai insuportabili ca oricând? Dacă se află amândoi în aceeași încăpere, se iau imediat la ceartă. A trebuit să țin întâlnirile informative cu ei în zile separate ca să evit încăierările. Ridicol!

Agasat, duse mâinile la spate și începu să se plimbe prin cort cu pași mari.

– Dar până și necazul provocat de ei pălește în fața frigului ăstuia cumplit! Am oameni cu degerături, cu febră, cu scorbut. Corturile cu bolnavi sunt pline până la refuz. La fiecare om ucis de dușman, am pierdut alți douăzeci în fața iernii. Iar cei care se mai țin încă pe picioare nu mai au niciun chef de luptă. Iar cercetașii… Ha! Nici nu vreau să aud!

Lovi supărat cu palma în hărțile de pe masă.

– Toate astea nu sunt decât fantezii pure! Inutile! Și nici nu avem cercetași buni. În fiecare zi e ceață și ninge des și nu putem vedea nici măcar până în capătul celălalt al taberei! Sincer, West, n-am nici cea mai vagă idee unde se află acum corpul principal al armatei lui Bethod…

– Spre sud, domnule, cam la două zile de marș în spatele nostru.

Burr ridică mirat sprâncenele.

– Nu mai spune?

– Așa este. Treicopaci și nordicii lui l-au supravegheat îndeaproape, ba chiar au lăsat pe drum niște surprize mai puțin plăcute pentru călăreții lui.

– Surprize ca aceea pe care ne-au făcut-o nouă, West, așa spui? Frânghii întinse de-a curmezișul drumului, și chestii din astea? chicoti Mareșalul pe înfundate. Zici două zile de mers pe jos? Asta este o informație utilă. Nemaipomenit de utilă!

Burr se mai strâmbă o dată și se frecă iar pe abdomen. Se duse la masă cu o riglă în mână și începu să măsoare distanțele.

– Două zile de marș. Înseamnă că e undeva pe aici. Ești sigur?

– Sunt sigur, domnule Lord Mareșal.

– Dacă se îndreaptă spre Dunbrec, înseamnă că va trece pe lângă pozițiile ocupate de generalul Poulder. Și poate așa vom reuși să-l atragem în luptă înainte de-ai lăsa timp să ne încercuiască. Poate așa îi vom oferi o surpriză pe care s-o țină minte toată viața! Foarte bine, West, foarte bine!

Aruncă rigla cât colo.

– Acum poate că ar fi bine să te odihnești puțin.

– Aș prefera să mă întorc la îndatoririle

mele, domnule…

– Știu, și chiar am nevoie de tine, dar n-o să vină sfârșitul lumii dacă ai să te odihnești o zi sau două. Ai trecut prin mult prea multe.

West își simți gâtul uscat. Brusc, începu să se simtă extraordinar de istovit.

– Firește. Și ar trebui să scriu și o scrisoare… surorii mele.

Cuvintele acestea i se părură ciudate. Nu se mai gândise la ea de săptămâni întregi.

– Ar trebui s-o înștiințez că sunt… că sunt în viață.

– Foarte bună idee. Te voi chema când voi avea nevoie de tine, colonele.

Și Burr îi întoarse spatele, aplecându-se din nou peste hărți.

– N-am să uit ce ai făcut pentru mine, șopti Pike în urechea lui West când ieșiră în frigul de afară.

– Nu am făcut nimic deosebit. Nimeni nu-ți va duce lipsa în lagăr. Pur și simplu, ai redevenit sergentul Pike. Acum poți să-ți lași greșelile în urmă.

– N-am să uit. Acum sunt omul tău, colonele, indiferent ce va fi să fie. Sunt omul tău!

West dădu din cap, îndepărtându-se încruntat prin ninsoare. Războaiele ucideau mulți oameni. Dar și ofereau câtorva o a doua șansă.

West ezită în prag. Dinăuntru se auzeau râsete. Voci mult prea bine cunoscute. Sunetul lor ar fi trebuit să-l facă să se simtă în siguranță, să se simtă binevenit. Dar nu. Îl îngrijorau. Ba, chiar îl speriau. Cu siguranță că ei știau adevărul. Îl vor arăta cu degetul și vor striga. „Asasinul! Trădătorul! Ticălosul!”

Se întoarse în ninsoarea rece care se așternea ușor peste tabără. Corturile din apropiere se conturau negre pe zăpada albă. Cele din spatele lor aruncau pâlpâiri cenușii. Și mai departe se întrezăreau doar ca niște siluete neclare, apoi ca niște năluci prin ninsoarea deasă. Nu se mișca nimic. Trase aer în piept și intră în cort.

Cei trei ofițeri erau strânși în jurul unei măsuțe pliante, aproape de soba fierbinte. Barba lui Jalenhorm atinsese dimensiuni de lopată. Capul lui Kaspa era înfășurat într-o basma roșie. Brint era încotoșmănat într-o manta neagră și împărțea cărțile celorlalți doi.

– La naiba, trage draperia aia după tine, e frig afa… și lui Jalenhorm îi căzu falca. Nu! Nu se poate! Colonelul West!

Brint sări de parcă fusese mușcat de fund.

– Rahat!

– V-am zis eu! urlă Kaspa aruncând cărțile de joc și rânjind cu gura până la urechi. V-am zis eu că se întoarce!

Îl înconjurară, bătându-l pe spate, strângându-i mâinile, trăgându-l în cort. Nici vorbă de cătușe, nici vorbă de săbii trase din teacă, nici vorbă de învinuiri de trădare. Jalenhorm îl conduse la scaunul cel mai bun, anume cel care încă nu se descleiase de tot. Kaspa suflă într-un pahar și îl șterse cu degetele, iar Brink scoase dopul unei sticle.

– Cum ai ajuns aici?

– Când ai venit?

– Ai fost cu Ladisla?

– Ai fost în lupta aia?

– Stați așa, spuse Jalenhorm, lăsați-l să respire.

West îi făcu semn că nu este nevoie.

– Am ajuns în dimineața asta și aș fi venit direct la voi dacă nu aș fi avut două întrevederi extrem de importante. Una cu o baie și un brici. Cealaltă cu Mareșalul Burr. Am fost cu Ladisla, am fost în lupta aia și am ajuns aici traversând ținutul pe jos ajutat de cinci nordici, o fată și un bărbat fără chip.

Luă paharul și îl dădu peste cap, se strâmbă și își supse dinții când simți fierbințeala plăcută a alcoolului pătrunzându-i în stomac. Bucuros că se hotărâse, totuși, să intre în cortul lor.

– Nu te rușina, spuse, luându-i paharul gol.

– Ai traversat ținutul pe jos, clătină din cap Brint, în timp ce-i umplea paharul, cu cinci nordici. Și o fată, ai zis, parcă?

– Așa am zis.

West se încruntă, întrebându-se ce făcea Cathil în vremea aceea. Întrebându-se dacă nu cumva avea nevoie de ajutor… prostii, știa să-și poarte singură de grijă.

– Am înțeles că ai reușit să aduci scrisoarea la timp, locotenente? îi spuse lui Jalenhorm.

– Am avut parte de câteva nopți cu emoții și îngheț pe drum, zâmbi larg uriașul, dar am reușit.

– Doar că acum e căpitan, adăugă Kaspa așezându-se pe un taburet.

– Nu mai spuneți?

Jalenhorm ridică din umeri cu modestie.

– De fapt, asta ți-o datorez ție. Când m-am întors, Lordul Mareșal m-a luat lângă el.

– Dar *căpitanul* Jalenhorm încă își mai găsește timp să stea cu noi, cei mărunți și neînsemnați, cerul să-l aibă în pază.

Brint își linse vârfurile degetelor și începu să împartă cărțile la patru.

– Nu joc. N-am bani, murmură West.

Kaspa zâmbi:

– Nu-ți face probleme, colonele. Nu mai jucăm pe bani. Ni s-a părut că nu mai merită dacă nu mai e Luthar care să ia și pielea de pe noi.

– Tot n-a apărut?

– Hoff trimisese după el. Și n-am mai auzit nimic de atunci.

– Are prieteni în cercuri înalte, spuse morocănos Brint. Probabil că acum se dă mare în fața doamnelor din Adua, în vreme ce nouă ne îngheață cururile de frig.

– Hai să fim cinstiți, interveni Jalenhorm. Se dădea mare în fața femeilor și de față cu noi.

West se încruntă. Foarte adevărat, din nefericire.

Kaspa își scărpină palma de muchia mesei.

– Așa că jucăm pe onoare.

– Deși nici din asta nu se prea găsește pe aici, comentă sarcastic Brint.

Ceilalți doi izbucniră în hohote de râs, iar Kaspa își vărsă băutura pe barbă. West ridică din sprâncene. Erau beți, și cu cât mai repede se îmbăta și el, cu atât mai bine va fi pentru toată lumea. Își goli pe nerăsuflate paharul și întinse mâna după sticlă.

– Să-ți spun ceva, zise Jalenhorm, aranjându-și cărțile cu degete rebegite de frig. Mă bucur nespus de mult că nu mai trebuie să-i dau niciun fel de veste surorii tale. Aproape că n-am putut să închid un ochi de grijă. Mă tot gândeam cum anume să-i spun și nu mi-a venit nicio idee.

– Niciodată n-ai idei, mârâi Brint și toți chicotiră iarăși.

Până și West reuși să schițeze un zâmbet scurt.

– Cum a fost lupta? îl întrebă Jalenhorm.

West își privi lung paharul.

– Rău. Nordicii i-au întins o capcană lui Ladisla, el a căzut drept în ea și și-a pierdut cavaleria. După aceea s-a lăsat o ceață atât de deasă că nu-ți mai vedeai mâna dacă ți-o ridicai în fața ochilor. Înainte să pricepem ce se întâmplă, ne-a atacat cavaleria lor. Și cred că pe mine m-au lovit în cap. Nu-mi mai amintesc nimic altceva decât că m-am trezit întins în noroi și peste mine era un nordic care voia să-mi facă felul. Cu asta…

Scoase sabia cea grea de la brâu și o puse pe masă.

Cei trei ofițeri se holbară la ea ca vrăjiți.

– La naiba, șopti Kaspa.

Brint făcu ochii mari.

– Și cum l-ai dovedit?

– Eu nu i-am făcut nimic. Fata despre care v-am povestit…

– Da?

– Ea i-a făcut creierii chisăliță cu un baros.

– La naiba, șopti Kaspa.

– Pfui! exclamă Brint, lăsându-se greoi în scaun. Ce mai femeie!

West se încruntă, nedezlipindu-și ochii de la paharul din mână.

– Poți s-o mai spui o dată.

Își aminti trupul lui Cathil lipit de al lui în somn, răsuflarea ei caldă. Ce mai femeie…

– Chiar că poți s-o mai spui o dată.

Dădu paharul peste cap, se ridică și își puse sabia nordicului la brâu.

– Pleci? îl întrebă Brint.

– Mai am ceva de făcut.

Se ridică și Jalenhorm.

– Îți mulțumesc, colonele. Pentru că m-ai trimis cu scrisoarea. Se pare că ai avut

dreptate, nu aveam cum să vă ajut.

– Nu, răsuflă West, nimeni n-ar fi avut cum să ne ajute.

Noaptea era liniștită și rece, iar West când aluneca, când se împotmolea în noroiul pe jumătate înghețat. Ici și colo, în întuneric, ardeau focuri, iar în jurul lor erau strânși soldați îmbrăcați cu toate hainele pe care le aveau, învăluiți în aburii respirației. Focurile anemice le luminau chipurile rebegite de frig. Însă un foc ardea mai tare decât toate celelalte, pe un povârniș lângă tabără, iar West într-acolo se îndreptă pe picioare cam nesigure din cauza paharelor băute. Două siluete întunecate se odihneau lângă flăcările vii.

Dow cel Negru fuma o pipă al cărei fum se încolăcea vesel în jurul rânjetului lui fioros. Între genunchi ținea o sticlă deschisă, și alte sticle goale zăceau aruncate în zăpadă. De undeva de la dreapta, din întuneric, se auzea un cântec în nordică. O voce puternică, groasă, complet pe lângă melodie.

– L-a tăiat până la ooooooooooos. Nu. Până la ooooooooooooos. Până la… stai puțin.

– Ești bine? întrebă West întinzându-și spre foc mâinile înmănușate.

Treicopaci îi aruncă un zâmbet voios. Se clătina ușurel încoace și încolo. West își dădu seama că era prima dată când îl vedea zâmbind pe bătrânul războinic. Îi arătă dealul din apropiere.

– Tul se pișe acolo. Și cântă. Și eu sunt beat muci.

Se prăbuși pe spate în zăpadă, cu mâinile și picioarele rășchirate.

– Și am fumat. Sunt varză. Și leoarcă. Dow, unde suntem?

Dow se uită cruciș peste flăcări, cu gura căscată, ca și cum ar fi vrut să deslușească ceva în zare.

– În mij-ocul unei pustie-ăți de tot ra-atu, cotcodăci el scuturându-l pe Treicopaci de picior. Unde în a-tă pa-te? V-ei, Fu-iosule? îi întinse el pipa lui West.

– Fie.

Trase și simți cum fumul îi mușcă plămânii. Tuși aburi maronii în aerul înghețat și trase iarăși din pipă.

– Dă-mi-o și mie, zise Treicopaci ridicându-se în șezut și smulgându-i-o din mână.

Vocea tunătoare a lui Tul se rostogoli incredibil de fals din întuneric.

– Își roti barda ca… ca ce? Își roti barda ca… rahat. Nu. Stai așa.

– Știți pe unde e Cathil? îi întrebă West.

Dow rânji cu subînțeles.

– Pe aici pe undeva.

Arătă un grup de corturi așezate mai sus pe deal.

– Cred că pe acolo.

– Pe aici pe undeva, repetă Treicopaci, chicotind ușurel. Pe aici pe undeva.

– Era… Sângerosul… Nooooouuuuuăăăă! se auzi gâlgâitul din spatele copacilor.

West urcă panta spre corturi, pe urmele pașilor de mai devreme. Deja simțea efectul pipei. Avea capul ușor, picioarele îi erau mai sprintene. Parcă nici nasul nu și-l mai simțea atât de rece, ci doar îl furnica deloc neplăcut. Auzi un râs cald de femeie. Rânji și mai făcu câțiva pași prin zăpadă spre corturi. O lumină blândă se revărsa în noapte printr-o crăpătură a unuia dintre ele. Acum râsetele se auzeau

mai tare.

– Îh… îh… îh…

West se încruntă. Parcă totuși nu erau râsete. Se apropie și mai mult, străduindu-se să nu facă zgomot. În mintea lui încețoșată pătrunse alt sunet. Un soi de mârâit intermitent, ca de animal. Se trase mai aproape și se aplecă să se uite prin crăpătură, ținându-și respirația.

– Îh… îh… îh…

Văzu spatele gol al unei femei ridicându-se și coborând. Un spate mlădios. Se mai apropie încă puțin și îi deslușI părul șaten, zburlit și murdar. Cathil. De sub ea ieșeau două picioare de bărbat ajungând până aproape de nasul lui West. Degetele mari se mișcau vesele.

– Îh… îh… îh…

O mână se strecură pe la subsuoara ei, iar o alta îi trecu pe sub genunchi. Urmă un geamăt gros, iar cei doi iubiți, dacă puteau fi numiți astfel, se rostogoliră ușor pe o parte, iar femeia ajunse dedesubt. West rămase cu gura căscată. Vedea acum o parte din capul bărbatului și nu-și putea dezlipi ochii de la el. Bărbia ascuțită și țepoasă era inconfundabilă. Copoiul. Fundul ridicat i se mișca în sus și în jos. Mâna lui Cathil se încleștă pe una din fesele păroase strângând-o în ritm cu mișcările trupurilor lor.

– Îh… îh… îh…

West își acoperi iute gura cu palma. Ochii îi ieșiseră din orbite. Se simțea pe jumătate îngrozit, pe jumătate excitat. Era sfâșiat între dorința aprigă de a-i urmări în continuare și dorința de a o lua la goană de acolo. Cea din urmă avu câștig de cauză. Făcu un pas înapoi, dar călcâiul i se agăță de un țăruș al cortului

și căzu lat cu un strigăt înăbușit.

– Ce naiba? exclamă o voce dinăuntru.

Se ridică iute în picioare și o luă la fugă prin zăpadă și prin întuneric. Din spate se auzi apărătoarea cortului dată furios la o parte.

– Care dintre voi, ticăloșilor, vine peste mine? urlă Copoiul în nordică. Tu ești, Dow? Pe legea mea că am să te omor!

Ținuturile înalte

– Munții Sparți, gâfâi Fratele Picior-Lung cu glasul sugrumat de emoție. Priveliște cu adevărat magnifică.

– Cred că mi-ar plăcea și mai mult dacă n-aș fi nevoit să mă cațăr pe ei, mârâi Logen.

Jezal era întru totul de acord. Forma ținuturilor prin care trecuseră se schimbase zi după zi. Mai întâi fuseseră pajiștile dulci, apoi câmpiile cu coline blânde, dealurile bombate acoperite cu stânci golașe și pâlcuri de copaci piperniciți și ursuzi. În zare se profilau mereu piscurile munților, cenușii și estompate, apropiindu-se și crescând cu fiecare dimineață, până când ajunseseră, parcă, să străpungă norii duși pe gânduri.

Acum se aflau chiar în umbra lor. Valea cea lungă pe care veniseră, cu copacii ei unduindu-se în bătaia vântului, cu meandrele spectaculoase ale apei, se sfârșea într-un labirint de ziduri năruite. Dincolo de ele, un povârniș abrupt urca spre depresiunile submontane, iar mai departe se ridica primul munte al lanțului, semeț și magnific, cu piscurile acoperite de zăpadă atingând cerul. Exact cum și-ar închipui un copil că trebuie să arate munții.

Bayaz cercetă ruinele fundațiilor cu ochii săi verzi și duri.

– Acolo s-a aflat o fortăreață invincibilă. Marca hotarul de apus al Imperiului, înainte ca pionierii să traverseze trecătoarea și să se stabilească în văile de dincolo de ea.

Acum locul adăpostea doar buruieni

țepoase și rugi otrăvitori. Magul coborî cu greutate din căruță, își îndreptă spatele și își dezmorți picioarele, strâmbându-se de durere în tot acest timp. Încă părea mult îmbătrânit și bolnav, dar îi mai revenise culoarea în obraji și parcă se mai împlinise la față de când plecaseră din Aulcus.

– Gata cu odihna mea, oftă el. Ne-au fost de mare folos și căruța, și caii, însă trecătoarea e mult prea prăpăstioasă pentru ei.

Acum Jezal reuși să vadă cărarea șerpuită care ducea în vârf, o brazdă palidă prin iarbă și stânci abrupte, dispărând peste una dintre culmi.

– Pare tare departe.

Bayaz pufni pe nas:

– Aceasta este abia prima ascensiune din multele care ne așteaptă astăzi și din cele foarte multe pe care le vom face în zilele ce vor urma. Dacă totul merge bine, vom petrece o săptămână în munți, băiete.

Jezal nu avu curajul să-l întrebe ce s-ar putea întâmpla dacă lucrurile vor merge prost.

– Nu trebuie să luăm prea multe bagaje, continuă Bayaz. Căci ne așteaptă un drum lung și greu. Apă și toată mâncarea care ne-a mai rămas. Haine călduroase, pentru că pe culmi va fi cumplit de frig.

– Poate că primăvara timpurie nu este cel mai bun moment pentru o expediție peste lanțul muntos, comentă Picior-Lung cu glas scăzut.

Bayaz îl privi cu asprime.

– Se spune că momentul cel mai propice de a trece peste un obstacol este atunci când te găsești pe partea cealaltă a lui! Sau propui

cumva să așteptăm vara?

Dând dovadă de judecată sănătoasă, după părerea lui Jezal, Navigatorul preferă să nu răspundă.

– În mare parte, trecătoarea este ferită de intemperii, iar vremea ar trebui să fie cea mai mică din grijile noastre. Dar vom avea nevoie de funii. În Timpurile Străvechi drumul ăsta era bun, dar asta a fost atunci. Poate că a dispărut pe alocuri, sau s-a prăbușit în văi adânci, cine poate ști? S-ar putea să avem parte de un urcuș destul de dificil.

– Nu mai pot de nerăbdare, mârâi Jezal.

– Luați asta, spuse Bayaz desfăcând cu mâinile-i osoase unul dintre sacii cu nutreț și dând fânul la o parte. La fundul sacului, lespede neagră în iarba uscată și galbenă, se afla lada pe care o luaseră din Casa Creatorului.

– Cui îi revine plăcerea să care afurisenia aia? privi Logen pe sub sprâncene. Ce-ar fi să tragem la sorți? Nu?

Nimeni nu-i răspunse. Nordicul trase lada din căruță, iar icnetele sale se împletiră cu scârțâitul lemnului.

– Înseamnă că eu sunt alesul, mai zise el punând obiectul greu pe o pătură.

Lui Jezal nu-i făcea deloc plăcere să se uite la lada aceea. Îi aducea aminte de coridoarele lipsite de aer din Casa Creatorului. Îi amintea de povestirile întunecate ale lui Bayaz despre magie și despre demoni și despre Cealaltă Parte. Îi amintea de faptul că această călătorie a lor avea un scop pe care el nu-l înțelegea, dar, chiar și așa, nu o gusta absolut deloc. Se simți mai bine când Logen o înfășură în mai multe pături, transformând-o într-un soi de balot. Măcar bine că n-o mai

vedea acum, chiar dacă tot la ea se gândea.

Toți aveau o mulțime de catrafuse de cărat. Firește că Jezal își luă săbiile, vârâte bine în tecile de la cingătoare. Apoi hainele de schimb: cele mai puțin pătate, mai puțin rupte și mai puțin împuțite, precum și mantaua cea sfâșiată și ponosită și fără o mânecă. Mai puse în raniță și o cămașă de schimb, un colac de frânghie deasupra ei, și jumătate din provizii. Aproape că își dorea să fie mai multe: nu mai aveau nimic altceva decât o ultimă cutie cu pesmeți, jumătate de sac cu făină de ovăz și un pachet cu pește sărat din care nu mânca decât Quai. Făcu sul două pături și le prinse în chingi peste raniță, își atârnă la brâu o ploscă plină cu apă și se declară pregătit de drum. Mă rog, cât de pregătit putea fi în situația aceasta.

Quai deshămă caii de la căruță, iar Jezal scoase șeile și hamurile celorlalți doi. Nu i se părea deloc corect că erau nevoiți să abandoneze caii în mijlocul pustietății după ce aceștia îi purtaseră în spinare tot drumul de la Calcis. Lui Jezal i se părea că trecuseră ani buni de atunci. Acum era cu totul altul față de cel care fusese atunci când plecase în călătoria aceasta. Aproape că se cutremură când își aminti aroganța lui, și ignoranța lui, și egoismul.

– Hiii! strigă el.

Însă calul îl privi cu tristețe și începu să pască iarba de la picioarele lui. Îl mângâie drăgăstos.

– Sper să găsească drumul spre casă.

– Sau nu, mârâi Ferro trăgându-și sabia din teacă.

– Ce vrei să…

Lama arcuită reteză pe jumătate capul

calului lui Jezal, umplându-l pe tânăr de sânge. Bietul animal se prăvăli la pământ, pe o parte, înroșind iarba.

Ferro îl apucă de o copită, îl trase spre ea, iar cu cealaltă mână începu să-i taie piciorul cu mișcări scurte și îndemânatice. Jezal o privea cu gura căscată, neînțelegând ce se petrece.

Femeia îi aruncă o privire furioasă.

– N-am de gând să las toată carnea asta ca s-o mănânce păsările. Nu ne va ține prea mult, dar măcar diseară vom mânca pe săturate. Dă-mi sacul ăla.

Logen îi aruncă un sac gol și ridică din umeri.

– Nu trebuie să te atașezi prea mult de nimeni, Jezal. Nu aici, în pustiu.

Începură să urce fără să mai scoată o vorbă. Aplecați sub povara bagajelor, târșâindu-și picioarele, concentrați asupra potecii șubrede. Drumul urca și se întorcea, urca și se întorcea, urca și se întorcea. Nu după mult timp, pe Jezal începură să-l doară picioarele, începură să-l doară umerii, transpirația îi curgea în ochi și îi șiroia pe obraji. Pas cu pas. Asta îi spusese West în Agriont, într-o altă viață. Pas cu pas. Avusese dreptate. Stângul, dreptul, și tot așa.

După o vreme, se opri să se uite în jos. Nu-i veni să creadă cât de mult urcaseră într-un timp așa de scurt. De unde ajunsese, putea să vadă fundațiile fortăreței distruse, dungi cenușii în iarba verde de la baza trecătorii. Iar mai departe, drumul destupat care trecea printre dealurile tocite, ducând spre Aulcus. Jezal se înfioră fără voia lui și se întoarse cu fața spre munte. Mai bine să lase totul în urmă și să nu se mai gândească.

Pietrișul și țărâna de pe cărarea abruptă scrâșneau sub tălpile cizmelor uzate ale lui Logen. Înainta cu greu, cocoșat sub greutatea lăzii de metal pe care o căra în spate, parcă și mai grea cu fiecare pas, intrându-i în carne ca un sac plin cu piroane chiar dacă era înfășurată în pături. Dar pe Logen nu-l deranja. Era mult prea ocupat să se uite la fundul lui Ferro care urca în fața lui. Să se uite cum i se încordează mușchii la fiecare pas sub materialul jegos al pantalonilor.

Ciudat. Înainte de hâța-hâța nu se gândise deloc la ea în felul acesta. Se concentrase numai să o împiedice să fugă, sau să tragă în el cu arcul, sau să înjunghie pe cineva din grup. Prea ocupat să-și dea seama când e furioasă, încât nu apucase să-i vadă chipul. Prea ocupat să-i urmărească mișcările mâinilor, încât nu apucase să-i observe restul trupului. Acum nici nu se mai putea gândi la altceva.

Îl fascina totul la ea. Se surprindea că o urmărește în permanență cu coada ochiului. Când mergeau. Când se odihneau. Când ea mânca, sau bea, sau vorbea, sau scuipa. Când se încălța dimineața și când se descălța seara. Colac peste pupăză, pentru că se uita la ea și și-o închipuia în pielea goală, odorul îi era pe jumătate sculat mai tot timpul. Dacă va continua tot așa, drumul se va dovedi un chin cumplit.

– La ce te zgâiești?

Logen se opri și își ridică ochii în soare. Ferro se uita furioasă la el. Se îndreptă de spate și își aranjă mai bine balotul de pe spate, frecându-și umerii, ștergându-și sudoarea de pe frunte. Ar fi putut să-i îndruge

o minciună. Că privea piscurile magnifice ale munților. Că se uita pe unde calcă. Sau că se uita dacă rănița ei este bine prinsă. Dar ce rost ar fi avut? Amândoi știau la ce se uitase, iar ceilalți nu-i puteau auzi acum.

– Mă zgâiesc la fundul tău, îi răspunse ridicând din umeri. Scuze dacă te deranjează, dar arată foarte bine. Și nu fac niciun rău dacă mă uit, nu?

Ferro deschise mânioasă gura, dar el o ocoli și își văzu de drum înainte ca ea să apuce să spună ceva. După vreo zece pași se uită peste umăr. Rămăsese pe loc, tot cu mâinile în șolduri, încruntându-se după el. Rânji larg.

– La ce te zgâiești? o întrebă și el.

Se opriră să-și ia apă pe marginea unei văi adânci. Dimineața era rece, aerul proaspăt și tare. Printre copaci și tufele stufoase de coacăze, Jezal vedea cursul năvalnic al apei. De partea cealaltă se ridicau stânci amețitor de înalte, lespezi cenușii aproape netede și verticale, terminându-se cu piscuri maiestuoase deasupra cărora păsările negre zburau și croncăneau, în vreme ce norii albi făceau piruete pe cerul palid. Priveliște de mare efect, însă cumva cam tulburătoare.

– Minunat, murmură Jezal, având grijă să nu se apropie prea mult de margine.

Logen încuviință din cap.

– Mi-aduce aminte de acasă. Când eram tânăr petreceam săptămâni în șir în Ținuturile Înalte, punându-mi puterile la încercare împotriva muntelui.

Luă o înghițitură de apă din bidon, apoi i-l dădu lui Jezal, uitându-se în tot acest timp la piscurile întunecate cu ochi mijiți.

– Dar muntele învinge întotdeauna, așa să știi. Imperiul acesta s-a făcut și s-a desfăcut, iar muntele a rămas la locul lui, privind de sus frământările noastre. Și tot aici va fi și după ce noi ne vom fi întors în țărână. S-a uitat cu dispreț și la casa mea.

Își trase nasul, apoi scuipă cu năduf în vale.

– Acum nu se mai uită de sus la nimic.

Jezal bău puțină apă.

– După ce se termină, ai să te întorci în nord?

– Poate. Am niște polițe de plătit acolo. Niște polițe mari, răspunse nordicul ridicând din umeri. Dar cutez a spune că nu se va supăra nimeni dacă nu le voi mai plăti. Cred că toată lumea își închipuie că am murit și nu plânge nimeni după mine.

– Nu te așteaptă nimeni?

Logen se scutură cuprins de un fior.

– Doar mai mult sânge. Familia mea e moartă și putrezită de mult timp, iar acei prieteni pe care nu mi i-am făcut dușmani și nu i-am omorât cu sabia și-au dat viața din cauza orgoliului și prostiei mele. Cam atât am reușit să realizez în viață. Dar tu încă mai ai timp, Jezal, ce spui? Ai șansa să-ți clădești o viață frumoasă și liniștită. Tu ce ai de gând să faci?

– Păi… m-am gândit…, spuse tânărul dregându-și glasul și simțindu-se brusc tulburat, de parcă planurile sale ar fi devenit mai reale atunci când erau rostite cu voce tare. Acasă e o fată… mă rog, o femeie. Sora prietenului meu… se numește Ardee. Și cred că, mi se pare, de fapt, că sunt îndrăgostit de ea…

I se părea straniu că-și împărtășește cele

mai intime sentimente acestui om pe care, până nu demult, îl considerase o brută. Acestui om care nu avea cum să înțeleagă regulile rafinate ale vieții din Uniune, care nu avea cum să priceapă sacrificiul la care se gândise Jezal. Dar, fără să știe de ce anume, îi era foarte ușor să i se destăinuie.

– M-am gândit… că, poate, dacă și ea va dori… poate o să ne căsătorim.

– Pare un plan excelent, rânji aprobator Logen. Însoară-te cu ea și sădește niște semințe.

Jezal ridică din sprâncene.

– Mi-e teamă că nu mă prea pricep la agricultură.

Nordicul izbucni năprasnic în hohote de râs, împroșcând salivă în jur.

– Nu semințe din acelea, băiete! exclamă el plesnindu-l pe Jezal peste umăr. Dar, dacă vrei să asculți de sfatul unuia de teapa mea, ia aminte la ce-ți spun acum: găsește ceva de făcut care să nu aibă de-a face cu moartea.

Se aplecă, ridică balotul cel uriaș și și-l așeză în spate, trecându-și brațele pe sub curele.

– Lasă luptele pe seama celor care n-au minte.

Apoi se întoarse și începu din nou să urce.

Jezal rămase pe gânduri. Își atinse cicatricea de pe bărbie. Își pipăi cu limba gaura dintre dinți. Logen avea dreptate. Lupta nu era pentru el. Deja avea prea multe cicatrice pentru gustul lui.

Ziua era senină. Și, pentru prima oară după multă vreme, lui Ferro îi era, în sfârșit, cald. Îi plăcea să simtă fierbințeala aprigă a soarelui pe față și pe mâini. Pe terenul

pietros, stâncile și crengile copacilor își conturau clar umbrele, iar cascada din apropiere împrăștia mii de stropi scânteietori de apă în văzduh.

Ceilalți rămăseseră în urmă. Picior-Lung mergea fără să se grăbească, surâzând la tot și toate, trăncănind vrute și nevrute despre măreția priveliștii. Quai mergea cocoșat sub greutatea raniței, cu o expresie încăpățânată pe chip. Bayaz mergea greu, tresărind și asudând, gâfâind de parcă ar fi urmat să cadă lat dintr-o clipă în alta. Luthar mergea văitându-se de bășicile de la picioare oricui avea chef să-l asculte, adică nimănui. Așa că doar ea și nordicul urcau cu pași mari și hotărâți, învăluiți într-o tăcere împietrită.

Exact așa cum îi plăcea ei.

Se cățără peste buza unei stânci năruite și dădu peste un iaz întunecat, ale cărui ape spălau pietrele netede de pe mal. Deasupra lui, câțiva copaci strâmbi își împleteau ramurile, iar frunzele lor, abia ieșite din muguri, sclipeau și murmurau în adierea vântului. Soarele strălucea, iar sute de insecte patinau și bâzâiau alene pe luciul apei.

Fără îndoială, era un loc minunat, în cazul în care te dădeai în vânt după chestii din astea.

Iar Ferro nu se dădea.

– Pești, murmură ea, lingându-se pe buze.

Ce bun ar fi fost un pește perpelit la foc. Se terminase carnea de cal și îi era foame. Se aplecă să-și umple plosca și urmări formele argintii și iuți de sub apă. O droaie de pești. Nouădegete lăsă balotul greu din spinare, se așeză pe o piatră și începu să-și scoată cizmele. Apoi își sumese pantalonii până deasupra genunchilor.

– Ce faci, albule?

Îi zâmbi.

– Am de gând să prind niște pește din iazul ăsta.

– Cu mâna goală? Crezi că ai degete îndeajuns de dibace?

– Mi se pare că tu ar cam trebui să știi asta.

Ferro îi aruncă o căutătură cruntă, dar nordicul zâmbi și mai tare, încrețindu-și colțurile ochilor.

– Privește și bagă la cap, femeie.

Și intră în apă, foarte atent, cu buzele strânse, mișcându-și ușurel mâinile prin iaz.

– Ce face?

Luthar își lăsă ranița lângă Ferro și își șterse obrajii cu dosul palmei.

– Prostul crede că poate prinde pește.

– Cu mâinile goale?

– Privește și bagă la cap, băiete, mormăi Nouădegete. Aha…

Iar chipul i se destinse într-un nou zâmbet.

– Iacătă-l.

Mușchii i se unduiau sub pielea brațelor, degetele i se mișcau agile sub apă.

– L-am prins!

Și trase mâna șiroind de apă. Ceva străluci în razele soarelui, iar el aruncă acel ceva pe mal. Era un pește care sălta și se zbătea pe mușchiul umed.

– Ha-ha! exclamă Picior-Lung alăturându-li-se. Scoate pești din iaz fără undiță, nu? Trebuie să recunosc că acesta este un talent cu adevărat remarcabil. Am cunoscut un bărbat din Cele O Mie de Insule despre care se spunea că ar fi fost cel mai mare pescar din Cercul Lumii. Și vă mărturisesc cu mâna pe inimă, l-am văzut cum se așeza pe mal și începea să cânte din gură, iar peștii pur și

simplu îi săreau în poală. Chiar așa făceau, pe cinstea mea!

Dar se întrerupse din povestit, supărat că nu interesează pe nimeni ce are de spus. Apăru și Bayaz peste buza stâncii, aproape târându-se în patru labe. Îi urma ucenicul cu chipul transformat într-o mască a încăpățânării.

Întâiul dintre Magi înaintă clătinându-se și ajutându-se de toiag până când ajunse lângă o stâncă de care să se sprijine.

– Poate… poate că ar trebui să ne oprim aici, bolborosi el cu respirația tăiată și transpirația curgându-i șiroaie pe obrajii supți. N-ai zice că obișnuiam să alerg prin trecătoarea asta. O traversam în doar două zile.

Toiagul îi căzu dintre degetele-i tremurânde și se rostogoli cu zgomot până pe lemnele plutitoare de lângă mal.

– Pe vremuri…

– M-am gândit… murmură Luthar.

Bayaz își roti ochii obosiți în orbite, de parcă i-ar fi fost mult prea greu chiar și să se întoarcă spre el.

– Te-ai gândit și ai mers *în același timp?* Rogu-te, nu te forța prea mult, căpitane Luthar.

– De ce Marginea Lumii?

Magul se încruntă.

– Nu ca să facem mișcare fizică, te asigur. Acolo se află ce căutăm noi.

– Știu. Dar de ce se află tocmai acolo?

– Îhî, fu și Ferro de acord. Bună întrebare.

Bayaz trase aer în piept adânc și horcăit, umflându-și obrajii.

– N-aveți stare, ei? După ce Aulcus a fost distrus, după ce Glustrod a murit, cei trei fii

ai lui Euz rămași în viață s-au întâlnit să se sfătuiască – Juvens, Bedesh și Kanedias. Au discutat despre ce să facă… cu Sămânța.

– Și pe ăsta! strigă Nouădegete scoțând alt pește din apă și aruncându-l printre pietre lângă primul.

Bayaz se uită fără nicio expresie la biata vietate care se zbătea disperată, cu gura și branhiile căscate.

– Kanedias dorea să o studieze. Pretindea că o poate folosi în scopuri juste. Juvens se temea de ea, dar nu știa cum s-o distrugă, deci a încredințat-o spre păstrare fratelui său. Însă, după ani lungi, când rănile Imperiului nu reușiseră încă să se vindece, el ajunse să regrete această hotărâre. Îl neliniștea mai ales faptul că, fiind însetat de putere, Kanedias ar fi putut încălca Prima Lege, așa cum făcuse și Glustrod. Atunci el ceru ca pietrei să-i fie luate puterile. La început Creatorul refuză, iar încrederea dintre cei doi frați slăbi. Știu toate astea pentru că eu am fost cel care a dus mesajele de la unul la altul. Am aflat după aceea că tot atunci își pregăteau și armele pe care aveau să le folosească într-o bună zi unul împotriva celuilalt. Juvens l-a rugat, apoi l-a implorat, apoi l-a amenințat, și, în cele din urmă, Kanedias s-a îmblânzit. Astfel, cei trei fii ai lui Euz au pornit spre Shabulyan.

– Nu există un alt loc mai îndepărtat în tot Cercul Lumii, murmură Picior-Lung.

– Tocmai din acest motiv a fost ales. Au predat Sămânța spiritului insulei care trebuia să o păstreze în siguranță până la sfârșitul vremurilor.

– Au poruncit spiritului să n-o elibereze niciodată, îl completă în șoaptă Quai.

– Ucenicul meu dă din nou dovadă de

ignoranță, îl sfredeli Bayaz cu privirea pe acesta pe sub sprâncenele-i stufoase. Nu niciodată, maestre Quai. Căci Juvens era destul de înțelept ca să-și dea seama că nu are cum să prevadă toate urmările. Înțelegea că se putea ivi un moment disperat, cândva, în viitor, când puterea… puterea acestui lucru ar putea fi necesară. Prin urmare, Bedesh a poruncit spiritului să o dea doar acelui om care va avea toiagul lui Juvens.

Picior-Lung se încruntă.

– Păi, și unde e toiagul ăsta?

Bayaz îi arătă bucata de lemn pe care o folosise el la mers, aruncată pe jos alături, bucată de lemn neșlefuit și fără niciun ornament.

– Ăla? mormăi Luthar mai mult decât dezamăgit.

– Dar la ce te așteptai, căpitane? îi rânji Bayaz din colțul gurii. La un sceptru din aur strălucitor, lung de trei metri, cu stihuri încrustate în cristale, cu mânerul dintr-un diamant mare cât căpățâna ta? pufni Magul. Nici măcar eu nu am văzut o piatră prețioasă *atât* de mare. Un băț simplu a fost suficient de bun pentru stăpânul meu. Nu a avut nevoie de nimic altceva. O bucată de lemn nu poate face pe cineva mai înțelept, sau mai nobil, sau mai puternic, așa cum nici sabia nu poate face asta. Puterea vine din carne, băiete, și din inimă, și din cap. Mai ales din cap.

– Iubesc iazul ăsta! hohoti Nouădegete aruncând un alt pește pe mal.

– Juvens, murmură încetișor Picior-Lung, și frații lui, puternici mai presus de orice închipuire, nici oameni, nici zei, dar câte ceva din amândouă. Chiar și lor le era teamă de lucrul acesta. Și s-au zbătut atât de mult să o

facă de nefolosit. În cazul ăsta, n-ar trebui și noi să ne temem?

Bayaz înfruntă cu ochi strălucitori privirea fixă a lui Ferro. Pielea-i ridată era îmbrobonată de sudoare; firele de păr din barbă îi erau umede și întunecate la culoare, însă chipul îi era tot atât de lipsit de expresie ca o ușă închisă.

– Armele sunt periculoase pentru cei care nu le înțeleg. M-aș putea răni la picior cu arcul lui Ferro Maljinn, dacă nu aș ști cum să-l folosesc. Mi-aș putea ucide aliatul cu sabia căpitanului Luthar, dacă nu m-aș pricepe s-o mânuiesc. Cu cât este mai grozavă arma, cu atât și pericolul este mai mare. Credeți-mă când vă spun că nutresc respectul și teama cuvenite față de lucrul pe care am pornit să-l găsim, însă avem nevoie de o armă cu adevărat formidabilă pentru a putea lupta împotriva dușmanilor noștri.

Ferro se încruntă. Tot nu era convinsă că dușmanii ei și dușmanii lui erau unii și aceiași, însă nu avea de gând să insiste asupra acestui aspect. Pentru moment. Se uită la Nouădegete și îl surprinse cum se holbează la ea. Ochii lui o evitară, revenind asupra luciului apei. Se holba mereu la ea în ultimul timp. Se holba și rânjea. Iar acum se pomenea și ea că se holbează la el mai des decât ar fi fost cazul. Lumina reflectată de suprafața iazului desena forme ciudate pe chipul nordicului. Își ridică din nou privirea, o întâlni pe a ei și îi zâmbi larg.

Ferro se încruntă și mai tare. Scoase pumnalul, tăie capul unuia dintre pești, îi scoase mațele cleioase și le aruncă în apă chiar lângă picioarele lui Nouădegete. Firește că fusese o greșeală să se culce cu el, dar

lucrurile n-au ieșit chiar atât de prost.

– Aha! strigă Logen stârnind o altă arteziană, apoi se împiedică cu mâinile apucând doar aerul. Uuuf!

Peștele îi sărise dintre degete, săgeată de sclipiri agitate, iar nordicul pică în nas. Se ridică iute, scuipând și scuturându-și capul, cu părul ud lipit de țeastă.

– Ticălosule!

– Pentru fiecare om există, pe undeva, prin lume, un adversar mai isteț decât el, cugetă cu voce tare Bayaz întinzându-și picioarele. Oare ți l-ai găsit, în sfârșit, pe al tău, maestre Nouădegete?

Jezal se trezi brusc din somn. Era miezul nopții. Era năuc și cu mintea încețoșată și avu nevoie de câteva clipe ca să-și dea seama unde se află, căci visase că este acasă, visase Agriontul, visase zilele lui însorite și serile lui fierbinți și nebune. O visase pe Ardee, sau pe cineva care semăna cu Ardee, care îi zâmbea din colțul gurii în salonul lui călduros și confortabil. Acum cerul negru al nopții era înțesat cu stele strălucitoare, iar aerul rece și tare al Ținuturilor Înalte îi pișcă buzele și nările și lobii urechilor.

Înțelese că se află în Munții Sparți, la o jumătate de lume distanță de Adua, și sentimentul înstrăinării îi săgetă inima. Bine măcar că avea burta plină. Pește și pesmeți. Prima masă decentă de când s-a terminat carnea de cal. Unul dintre obraji îi era încălzit de dogoarea tăciunilor. Se întoarse spre ei, trăgându-și păturile până sub bărbie. În locurile acestea fericirea însemna doar pește proaspăt și un foc aprins.

Se încruntă. Se mișcau păturile de lângă el,

acolo unde dormea Logen. La început crezu că nordicul se răsucește în somn, însă continuară să se miște. Era un balans lent, regulat, însoțit de niște mormăieli încetișoare. În primă instanță i se păruse că e sforăitul lui Bayaz, dar acum își dădu seama că se înșelase. Își încordă privirea și, prin întuneric, reuși să distingă umărul și brațul lui Nouădegete. Se mișcau și ele. Iar sub brațul lui, strângându-l tare, era altă o mână cu piele închisă la culoare.

Gura lui Jezal se căscă a mare mirare. Logen și Ferro. Și, după ce auzea, nu era nici cea mai mică îndoială că se împerecheau! Chiar acolo, la mai puțin de un pas de capul lui! Rămase cu ochii ațintiți asupra mișcării păturilor în lumina slabă a focului. Când au… De ce au… Cum au… Era o scârboșenie nemaipomenită, asta era! Și îl cuprinse din nou vechea aversiune față de cei doi. Strânse dezgustat buzele. Doi sălbatici care se coțăie în ochii tuturor! Îl bătu gândul să se ridice și să le tragă un șut, așa cum ar fi făcut cu doi câini care, pe nepusă masă și spre jena generală, s-au pus pe făcut pui în timpul unei petreceri în aer liber.

– Rahat, șopti o voce, iar Jezal înmărmuri, închipuindu-și că l-a văzut unul dintre cei doi.

– Stai așa.

O pauză scurtă.

– Ah… ah, așa e bine.

Iar mișcarea ritmică fu reluată, păturile săltau în sus și în jos, înainte și înapoi, mai încet la început, apoi tot mai repede. Cum să doarmă în situația asta? Bombăni furios în gând și se întoarse pe partea cealaltă, trăgându-și păturile peste cap. Rămase întins

în întuneric, ascultând grohăitul gutural al lui Nouădegete și șuieratul accelerat al lui Ferro. Își închise ochii strâns, și simți usturimea lacrimilor sub pleoape.

Fir-ar să fie, tare singur mai era.

Vizita

Drumul cobora dinspre vest, printre cele două creste acoperite cu pini care străjuiau valea albă și pustie. Apoi se întâlnea cu Șuvoiul Alb la vad. Râul își merita pe deplin numele mai ales acum, când era înțesat de sloiuri și curgea năvalnic și înspumat.

– Deci ăsta e, mormăi Tul, întins pe burtă și uitându-se printre tufe.

– Așa cred, zise Copoiul, doar dacă nu mai e încă o fortăreață uriașă pe undeva pe cursul râului ăstuia.

De pe culme, Copoiul îi distingea extrem de bine conturul, cele șase laturi perfect egale de ziduri impunătoare din piatră neagră, înalte de cel puțin doisprezece pași, cu câte un turn masiv și circular în fiecare colț. Vedea și acoperișurile din ardezie cenușie ale clădirilor din interior. În față mai era încă un zid, tot cu șase laturi, ce-i drept, mai mic, dar tot destul de înalt, fragmentat de vreo douăsprezece turnuri mai mici. Una din laturi era apărată de râu, în vreme ce în fața celorlalte fusese săpat un șanț adânc și lat, astfel încât fortăreața devenise, parcă, o insulă de piatră. Accesul înăuntru nu se putea face decât pe un pod, unul singur.

– Rahat, exclamă Dow. Ați mai văzut vreodată ziduri dintr-astea? Cum naiba de a reușit Bethod să intre?

Copoiul clătină din cap.

– Nu contează acum. N-are cum să-și vâre toată armata înăuntru.

– Dar nici nu vrea asta, spuse Treicopaci.

Nu Bethod. Nu așa procedează el. Preferă să stea afară, unde să aibă libertate de mișcare, așteptând momentul prielnic de a-și lua adversarul prin surprindere.

– Îhî, își mârâi Ursuzul încuviințarea.

– Afurisită Uniune! înjură Dow. Ăștia nu sunt niciodată atenți! Tot timpul ăsta noi l-am urmărit pe Bethod din sud și ei l-au lăsat să treacă fără să ridice măcar un deget! Acum e înăuntru la adăpost, are apă, are hrană, se simte bine și abia așteaptă să ne vadă!

Treicopaci plesni din limbă.

– N-are rost să ne văicărim acum, nu crezi? Din câte îmi aduc aminte și de tine a reușit să treacă de vreo două ori.

– Îhî. Ticălosul ăsta se pricepe al naibii de bine să apară tocmai acolo unde nu-l așteaptă nimeni.

Copoiul cerceta din priviri și fortăreața, și râul din spatele ei, și valea cea lungă, și terenul înalt acoperit cu copaci.

– Nu m-ar mira să-și fi postat deja oameni pe creasta cealaltă și prin pădurile de lângă șanț.

– Înseamnă că te-ai gândit la toate, zise Dow privindu-l pieziș. Doar o singură nelămurire mai avem. Ți-a supt-o, sau încă nu?

– Ce? exclamă Copoiul prins pe picior greșit.

Tul izbucni în hohote umede de râs. Treicopaci chicotea mai potolit. Până și Ursuzul scoase un sunet ca o respirație adâncă, dar mult mai răsunătoare.

– E o întrebare simplă, nu? continuă Dow. Ți-a supt-o sau nu ți-a supt-o?

Copoiul se uită urât la el și-și vârî capul între umeri.

– La naiba.

Tul abia își putea ține chicotitul în frâu.

– Atunci, ce i-a făcut? S-a căcat pe ea? Recunosc, Dow, ai avut dreptate când ai spus că ăștia din Uniune au alte obiceiuri!

Acum toți râdeau cu poftă, cu excepția Copoiului, firește.

– Să mă piș pe voi toți, mârâi el. Poate ar trebui să vi le sugeți între voi. Măcar așa n-ați mai da din gură.

Dow îl plesni pe umăr.

– Nu-ți face mari speranțe. Știi bine că Tul turuie și cu gura plină!

De prea mult râs, pe Tul îl pufniră mucii pe nas și și-i suflă în palmă. Copoiul îi aruncă o privire cruntă. Ca și cum o asemenea privire ar fi putut să împiedice o piatră să se rostogolească la vale. N-a oprit-o.

– În regulă, acum potoliți-vă, mormăi Treicopaci rânjind încă. Cineva ar trebui să se uite mai de aproape. Trebuie să ne dăm seama unde sunt băieții lui Bethod înainte ca trupele Uniunii să intre în gura lupului ca o droaie de neghiobi.

Copoiul simți o strângere de inimă.

– Unul dintre noi? Care dintre voi, ticăloșilor, se va duce?

Dow cel Negru zâmbi dându-i o palmă peste umăr.

– Cred că cel care s-a încălzit cel mai bine azi-noapte este și cel care va ieși primul în frig. Ce ziceți, băieți?

Copoiul se furișă printre copaci, cu arcul pregătit în mână, dar fără să-l fi încordat de teamă să nu-și tragă o săgeată în picior sau să facă altă tâmpenie. Văzuse accidente din astea și nu avea niciun chef să se întoarcă în

tabără țopăind într-un picior și încercând să le explice celorlalți cum de s-a întâmplat că are o săgeată înfiptă în laba celuilalt picior. I se va aduce mereu aminte de stângăcia lui.

Se puse în genunchi și se uită printre copaci, apoi se uită în jos – la pământul gol, la peticele de zăpadă, la grămăjoarele de ace ude de pin, la… își ținu respirația. O urmă de picior, chiar lângă el. Jumătate în noroi, jumătate în zăpadă. Neaua se topea, și iar cădea din cer, și se topea, și iar cădea. O asemenea urmă nu avea cum să dureze. Ceea ce însemna că era recentă. Copoiul amușină aerul. Nu simțea prea multe. Oricum, era greu să miroși ceva în frigul ăsta – cu nasul înghețat și roșu și plin de muci. Se târî în direcția indicată de forma urmei, privind în jur. Descoperi o alta, apoi încă una. Cineva trecuse pe aici, nu cu mult timp în urmă.

– Tu trebuie să fii Copoiul.

Înlemni, cu inima bocănindu-i în piept cât un regiment de infanterie în marș. Se uită în direcția de unde venise vocea. La vreo zece pași depărtare de el era un bărbat tolănit pe trunchiul doborât al unui copac, cu spatele sprijinit de o creangă groasă, cu mâinile strânse sub cap, ca și cum ar fi avut intenția să tragă un pui de somn. Părul lung și negru îi atârna în ochi, dar îl privea cu atenție pe Copoi printre șuvițele jilave. Se ridică alene în capul oaselor.

– N-am să mă ating de astea, spuse necunoscutul arătând spre un topor zdravăn pe jumătate implântat în trunchiul putrezit și spre un scut rotund sprijinit de el. Ca să înțelegi că vreau să stăm de vorbă. Acum am să vin spre tine. Ce spui?

Copoiul ridică arcul și trase coarda.

– Vino, dacă vrei, însă dacă încerci să faci ceva, am să-ți vâr o săgeată în gât.

– Corect, fu de acord Păr Lung balansându-se și sărind de pe copac.

Își lăsă armele la locul lor și trecu printre copaci. Chiar dacă mergea cu capul aplecat și cu mâinile goale ridicate în aer, tot părea foarte înalt. Sigur, dădea senzația că ar avea gânduri pașnice, însă Copoiul nu voia să riște. Una era să pari pașnic, iar cu totul alta era să fii cu adevărat pașnic.

– Dacă îmi dai voie să-ți spun, zise bărbatul apropiindu-se, tocmai pentru că îmi doresc să ai încredere în mine, să știi că nu m-ai observat. Dacă aș fi avut un arc, aș fi putut trage în tine fără probleme.

Era o observație justă, dar Copoiului nu-i plăcu defel.

– Ai arc?

– Nu, nu am.

– Greșeala ta, se răți el. Oprește-te acolo unde ești.

– Așa am să fac, spuse străinul oprindu-se la câțiva pași de nordic.

– Eu sunt Copoiul și se pare că mă cunoști. Tu cine ești?

– Ți-l aduci aminte pe Gâthorcăitor?

– Firește, dar nu ești tu ăla.

– Nu. Sunt fiul lui.

Copoiul se încruntă și își mai încordă un picuț arcul.

– Ai face bine să-mi spui adevărul. Pe fiul lui Gâthorcăitor l-a omorât Nouădegete.

– Așa este. Eu sunt celălalt fiu.

– Dar celălalt fiu era un băiețel…, murmură Copoiul numărând în gând iernile trecute de atunci. Rahat. Atât de mult a trecut?

– Atât de mult.

– Te-ai făcut mare.

– Asta fac băieții.

– Acum ai un nume?

– Mi se spune Fiori-îți-dau.

– De unde până unde?

Celălalt rânji cu gura până la urechi.

– Pentru că dușmanilor le dau fiori pe șira spinării când mă zăresc.

– Nu mai spune?

– Sincer, nu-i chiar așa, oftă tânărul. Aș putea să-ți spun adevărul. Prima oară când am luat parte la o luptă, m-am îmbătat așa de tare că am căzut în râu când m-am dus să-mi fac nevoile. Curentul mi-a tras pantalonii și m-a aruncat cam un kilometru mai la vale. M-am întors în tabără tremurând ca vai de mine. Până și trufandalele îmi intraseră în burtă, așa de mult se micșoraseră, povesti el scărpinându-și falca. Îți dai seama ce rușine mi-a fost. Dar m-am achitat în luptă.

– Nu zău?

– Ba zău. De-a lungul anilor mi-am mânjit degetele cu ceva sânge. Bineînțeles că nu mă pot compara cu tine, dar am făcut suficiente isprăvi ca să-i conving pe unii să mă urmeze.

– Ia te uită! Câți?

– Vreo douăzeci de țărani, sau cam așa ceva. Nu-s departe de aici, dar nu trebuie să te neliniștești. Unii dintre ei au luptat pe vremuri alături de tatăl meu, alții sunt noi. Dar toți sunt bărbați destoinici.

– Mă bucur pentru tine. Ai luptat de partea lui Bethod, nu-i așa?

– Fiecare om are nevoie de ceva de lucru. Asta nu înseamnă că m-aș da în lături de la ceva mai bun. Pot să-mi las mâinile în jos acum?

– Nu. Îmi plac acolo unde sunt. Și ce faci singur în pădure?

Fiori-îți-dau își strânse buzele gânditor.

– Să nu mă crezi nebun, dar am auzit un zvon cum că Rudd Treicopaci ar fi pe aici cu tine.

– Așa este.

– Adevărat?

– Și Tul Duru Capdetunet, și Grim Ursuzul, și Dow cel Negru, toți sunt aici.

Fiori-îți-dau ridică sprâncenele a mirare și se sprijini de un copac din apropiere, cu mâinile tot ridicate deasupra capului. Copoiul îl urmărea cu multă atenție.

– Ai o trupă renumită cu tine. Voi cinci ați făcut de două ori mai multă vărsare de sânge decât am făcut eu cu cei douăzeci de oameni ai mei. Sunteți Oameni Vestiți, Oameni Aleși. Sunteți oameni pe care alții își doresc să-i urmeze.

– Și tu dorești să ne urmezi?

– Se prea poate.

– Cu țăranii tăi cu tot?

– Cu ei cu tot.

Copoiul fu nevoit să recunoască în sinea lui că oferta era tentantă. Douăzeci de țărani pricepuți în ale războiului, care știau, în plus, și unde se află Bethod, poate și ce pune la cale. Informația asta l-ar fi scutit să mai stea la pândă prin pădurea friguroasă. El, unul, se săturase până peste cap de copaci uzi. Dar nu avea încă încredere în ticălosul ăsta, nici pe departe. O să-l ducă în tabără, și va hotărî Treicopaci ce vor face mai departe.

– Bine, spuse el, vom vedea. Acum treci și urcă dealul ăsta, iar eu am să vin la câțiva pași în urma ta.

– În regulă, zise Fiori-îți-dau și începu să

urce panta, cu mâinile tot ridicate. Dar vezi ce faci cu săgeata aia, bine? N-am chef să pățesc ceva doar pentru că tu nu te uiți pe unde calci.

– Nu-ți face griji, flăcăule, Copoiul nu… ha!

Se împiedică de o rădăcină ieșită în afară și se împletici și dădu drumul corzii de la arc. Săgeata zbură chiar pe lângă capul lui Fiori-îți-dau și se înfipse într-un copac din apropiere. Copoiul căzu în patru labe în noroi, cu arcul gol în mână, privindu-l pe celălalt cum se apropie de el.

– Pișat, mormăi el.

Dacă ar fi vrut, străinul i-ar fi putut da un pumn zdravăn în scăfârlie și i-ar fi făcut de îndată felul.

– Bine că nu m-ai nimerit, spuse Fiori-îți-dau. Acum pot să las mâinile jos?

Firește că Dow se ridică brusc în picioare când îi văzu.

– Cine naiba mai e și ticălosul ăsta? mârâi el, apropiindu-se de Fiori-îți-dau cu pași mari și apăsați, cu toporișca în mână, măsurându-l din priviri și zbârlindu-se la el.

Scena ar fi putut părea caraghioasă, căci Dow era cu jumătate de cap mai scund, însă Fiori-îți-dau nu păru prea amuzat. Nu-i vorbă, că nici nu avea motive.

– E…, începu Copoiul, dar nu apucă să spună mai multe.

– Un ticălos înalt, nu? Ei bine, eu n-am de gând să vorbesc cu unul la care trebuie să mă uit de jos în sus! Stai jos, uriașule! și îi dădu un brânci așezându-l în fund.

Copoiul își spuse că Fiori-îți-dau făcu față destul de bine. Sigur că gemuse când dăduse

cu șezutul de pământ, apoi bătu des din pleoape, nedumerit de ce i se întâmplă, apoi se sprijini în coate zâmbind la ei.

– Cred că am să stau frumușel aici. Dar vă rog să nu mi-o luați în nume de rău. N-am cerut eu să fiu așa înalt, așa cum nici tu n-ai cerut să fii așa de tâmpit.

Copoiul tresări când îl auzi vorbind așa, așteptându-se ca trufandalele lui Fiori-îți-dau să facă fără voie cunoștință cu cizma lui Dow. În schimb, tovarășul lui începu să rânjească binedispus.

– Dar eu am cerut să fiu tâmpit. Îmi place asta. Și-mi place și ticălosul. Cine e?

– Îl cheamă Fiori-îți-dau, răspunse Copoiul. E fiul lui Gâthorcăitor.

Dow se încruntă.

– Păi, Nouădegete nu l-a…

– Celălalt fiu.

– Păi, n-are cum să aibă mai mult de…

– Fă singur socoteala.

Dow se încruntă și mai tare, apoi clătină uluit din cap.

– Rahat. Atât de mult a trecut?

– Seamănă cu Gâthorcăitor, se auzi vocea lui Tul, care se apropie de ei.

– Mama naibii! exclamă Fiori-îți-dau. Am crezut că nu vă plac oamenii înalți. Ăsta arată de parcă ar sta în cârca altcuiva!

– Sunt unul singur, zise Tul și se aplecă să-l ridice de mână, așa cum ridici un copil căzut la joacă. Scuze pentru primirea asta, prietene. Avem puțini oaspeți și ajungem să-i omorâm și pe ăia.

– Sper să fac excepție, zise Fiori-îți-dau tot cu ochii largi de uimire la Capdetunet. Înseamnă că acela este Grim Ursuzul.

– Îhî, confirmă Grim fără să-și ridice ochii

de la aranjatul săgeților.

– Iar tu ești Treicopaci?

– Ăsta mi-e numele, zise cel mai în vârstă dintre ei, cu mâinile în șold.

– Măi, măi, murmură Fiori-îți-dau, frecându-și ceafa. Sincer vă spun că mă simt la strâmtoare. La mare strâmtoare. Tul Duru, și Dow cel Negru, și… la naiba. Chiar tu ești Treicopaci?

– Eu sunt.

– Ei bine. Rahat. Tata spunea că în tot nordul nu e un bărbat mai bun decât tine. Că dacă ar fi fost să aleagă pe cine să urmeze, pe tine te-ar fi ales. Până când ai pierdut în fața Sângerosului Nouă, firește, dar sunt niște lucruri în viață cărora n-ai ce le face. Ia te uită, Rudd Treicopaci e chiar în fața mea…

– De ce ai venit aici, tinere?

Fiori-îți-dau părea a fi rămas fără cuvinte, drept pentru care Copoiul vorbi în locul lui:

– Zice că are vreo douăzeci de țărani înarmați cu el și că vor să ni se alăture.

Câteva clipe, Treicopaci îl privi pe Fiori-îți-dau în ochi.

– Așa este?

Fiori-îți-dau dădu din cap și spuse:

– L-ai cunoscut pe tatăl meu. Gândea la fel ca tine, iar eu sunt sânge din sângele lui, croit după chipul și asemănarea lui. Îmi stă în gât că trebuie să-l slujesc pe Bethod.

– Mi se pare corect ca omul să-și aleagă stăpânul și să-i fie credincios.

– Și eu gândesc așa, zise Fiori-îți-dau. Doar că este o sabie cu două tăișuri. Conducătorul trebuie și el să se îngrijească de oamenii lui, nu crezi?

Copoiul îi aprobă spusele mișcând din cap. După părerea lui, afirmația era una foarte

justă.

– Lui Bethod nu-i mai pasă nici cât negru sub unghie de nimeni. Și nu ascultă de nimeni altcineva decât de cotoroanța aia a lui.

– Cotoroanță? se miră Tul.

– Da, vrăjitoarea asta, Crurib, sau cum o fi chemând-o. Cea care face ceața. Bethod e într-o tovărășie întunecată. Iar războiul ăsta, războiul ăsta n-are niciun sens. Englia? Ce să facem cu Englia, când avem pământuri din belșug? Ne va conduce pe toți înapoi în țărână. Dar am rămas alături de el atâta vreme cât nu am avut pe cine să urmăm. Însă când am auzit că Rudd Treicopaci ar putea să fie în viață și că s-a alăturat Uniunii, atunci…

– V-ați hotărât să aruncați o privire, nu?

– Ne-a ajuns până peste cap. Bethod s-a însoțit cu niște ciudățenii. Esticii ăștia de dincolo de Crinna, numai piele și os, chiar mai rău, dacă pricepeți ce vă spun, nici nu le poți zice oameni. N-au niciun cod după care să se călăuzească, n-au îndurare, nici nu ne vorbesc limba. Niște sălbatici nenorociți, asta sunt, absolut toți. Bethod i-a vârât pe unii în fortăreața Uniunii de colo-șa, din vale, iar ei au atârnat trupurile soldaților de ziduri, le-au tăiat cruci în carne și le-au scos mațele și i-au lăsat să putrezească. Nu-i bine. Și mai sunt și Calder, și Scale care aruncă ordine tot timpul, deși sunt proști de dau în gropi.

– Jigodia de Calder, mârâi Tul scuturând din cap.

– Jigodia de Scale, șuieră Dow, scuipând pe pământul reavăn.

– Nu există două lepădături mai mari decât ăștia doi în tot nordul, continuă Fiori-îți-dau. Iar acum am aflat că Bethod a făcut o înțelegere.

– Ce fel de înțelegere? se interesă Treicopaci. Fiori-îți-dau se întoarse și scuipă peste umăr.

– O înțelegere cu blestemații de shanka, asta a făcut.

Copoiul se holbă la el. Toți se holbară. Asta era o veste îngrozitoare.

– Cu capetele-turtite? Cum?

– Cine poate ști? Poate că vrăjitoarea aia a lui a găsit o metodă prin care să poată mijloci comunicarea cu ei. Vremurile se schimbă repede, și nu e bine. Sunt o mulțime de băieți acolo, în armata lui, cărora nu le convin deloc treburile astea. Fără să-l mai punem la socoteală și pe Temutul.

Dow se încruntă:

– Temutul? N-am auzit niciodată de el.

– Da' unde ați fost? Pe altă lume?

Nordicii se priviră între ei.

– Cam așa, răspunse Copoiul. Cam așa.

Cam scump

– Aveți un oaspete, domnule, murmură Barnam, cu chipul palid ca moartea, nu se știe din ce motiv.

– Evident, se răți oi la el Glokta. Bănuiesc că acest oaspete tocmai ce mi-a bătut în ușă.

Aruncă lingura în castronul cu supă abia atinsă și își trecu morocănos limba peste gingii. *Ce mâncare scârboasă, dacă o pot numi mâncare. Mi-e dor de felul cum gătea Shickel, chiar dacă nu și de încercările ei de a mă ucide.*

– Ei bine, cine e, omule?

– E… Hm… e…

Arhilectorul Sult pătrunse în încăpere cu capul plecat pentru a nu-și strica frizura impecabilă atingând cadrul ușii. *Aha. Pricep.* Oaspetele cuprinse cu o privire urâcioasă sufrageria înghesuită, cu buzele încrețite de dezgust, de parcă tocmai ce ar fi căzut într-un canal.

– Nu te ridica, se răsti el la Glokta.

Nici n-aveam intenția.

Barnam înghiți în sec.

– Să-i aduc Eminenței Voastre…

– Ieși afară! mârâi Sult, iar bătrânul servitor se împletici și se împiedică în graba lui de a ajunge mai repede la ușă.

Disprețul Arhilectorului se mai stinse. *Se pare că buna dispoziție de la precedenta noastră întâlnire este acum doar un vis.*

– Ai naibii țărani, șuieră el strecurându-se pe un scaun de la masa îngustă a lui Glokta. A mai avut loc o răzmeriță lângă Keln, iar ticălosul ăla de Tăbăcar a fost iar în mijlocul

ei. O evacuare blamată de toți s-a transformat într-o răscoală în toată regula. Lordul Finster nu a apreciat corect starea de spirit a localnicilor și s-a ales cu trei gărzi omorâte, iar el, dobitocul, e acum asediat în propriul conac de o mulțime furibundă. Din fericire nu au reușit să intre, așa că s-au mulțumit să incendieze jumătate din sat.

Sult pufni cu dispreț vădit.

– Propriul lor sat! Asta face un cretin când se înfurie. Distruge ce are la îndemână, chiar dacă e vorba de propria lui casă! Firește că membrii Consiliului Deschis cer sânge. Sânge de țărani. Și mult. Trebuie să trimitem Inchiziția să se ocupe de asta, să prindă niște căpetenii, sau niște tâmpiți despre care să spună că ar fi căpeteniile răscoalei. Ar trebui să-l spânzurăm pe Finster, însă mă tem că varianta asta nici nu poate intra în discuție.

Glokta își drese glasul.

– Mă voi pregăti de îndată să plec spre Keln. *Ca să mă dau în bărci cu țăranii. Nu-i tocmai misiunea mea preferată, dar…*

– Nu. Pentru altceva am nevoie de tine. Dagoska a căzut.

Glokta ridică o sprânceană. *Nu-i chiar o surpriză. Vestea asta n-avea cum să-l șocheze pe Eminența Sa într-o asemenea măsură încât să catadicsească să se înghesuie în apartamentul meu cel strâmt.*

– Se pare că gurkienilor li s-a permis accesul în cetate datorită unui aranjament făcut în prealabil. Un act de trădare, firește, dar în vremuri ca astea… nu ar trebui să ne surprindă. Trupele Uniunii au fost masacrate, atâtea câte mai rămăseseră, însă mulți dintre mercenari n-au pățit nimic, ci doar au fost luați sclavi, iar localnicii au fost, în general,

cruțați.

Milostenia gurkiană, cine și-ar fi închipuit. Mai există și minuni pe lumea asta.

Sult înlătură mânios un fir de praf de pe mănușa lui fără pată.

– Am auzit că, atunci când gurkienii au intrat în citadelă, generalul Vissbruck a preferat să-și ia viața mai degrabă decât să cadă în mâinile lor. *Ia te uită. Nu l-aș fi crezut în stare de așa ceva.* A ordonat ca trupul să-i fie incinerat, pentru ca să nu-i fie batjocorit de dușmani. Apoi și-a tăiat gâtul. Curajos om. Înălțătoare pildă. Mâine îl vom onora în Consiliul Deschis.

Ce bine de el. O moarte oribilă, însă onorată, este de preferat unei vieți lungi petrecute în anonimat.

– Firește, spuse încet Glokta. Curajos om.

– Dar asta nu este tot. Imediat după ce am primit de veste despre cele petrecute, a venit și un sol. Un sol din partea Împăratului de Gurkhul.

– Un sol?

– Într-adevăr. Cerând… pacea, explică Arhilectorul rostind ultimul cuvânt cu mult dispreț în glas.

– Pacea?

– Încăperea asta pare cam mică pentru a putea produce ecouri.

– Desigur, Eminență, dar…

– De ce nu, la urma urmei? Au căpătat ce și-au dorit. Au Dagoska, și nu mai au unde să se ducă de acolo.

– Nu, Arhilectore. *Poate doar peste mare.*

– Se pare că vor pace. Ar fi inacceptabil să mai cedăm ceva, însă, să fim sinceri, Dagoska nu a însemnat niciodată prea mult pentru noi. Ba chiar ne-a costat mai mult decât am

obținut de pe urma ei. N-a fost nimic altceva decât un trofeu pentru Regele nostru. Cutez a spune că ne e mult mai bine fără piatra aia inutilă.

Glokta lăsă capul în jos.

– Absolut, Eminență. *Deși ne-am putea întreba de ce v-ați dat atât peste cap ca s-o apărați.*

– Din păcate, dispariția cetății te lasă fără titlul de Superior.

Arhilectorul părea aproape încântat. *Deci asta este, revin la statutul de simplu Inchizitor, nu? Adică nu voi mai fi binevenit la întrunirile celor de vază…*

– Însă am hotărât să te las să-ți păstrezi titlul. În calitate de Superior de Adua.

Glokta nu răspunse imediat. *O promovare însemnată, doar că…*

– Dar, Eminență, aceasta este funcția Superiorului Goyle.

– Așa este. Și va continua să fie.

– Atunci…

– Veți împărți responsabilitățile. Goyle are mai multă experiență, așa că el va fi partenerul principal și va continua să conducă departamentul. Ție îți voi găsi anumite misiuni potrivite talentelor tale deosebite. Sper ca această competiție sănătoasă va scoate la iveală ce e mai bun în voi.

Mai mult ca sigur că toată întrecerea asta se va sfârși cu moartea unuia dintre noi, și cu toții știm cine este favoritul. Sult schiță un zâmbet subțire, ca și cum i-ar fi putut ghici gândurile.

– Sau poate va demonstra că unul dintre voi este *superior* celuilalt.

Și scoase un hohot de râs fără pic de veselie, ca un lătrat, încântat de gluma

făcută. Glokta îi răspunse cu un rânjet bălos și știrb.

– Între timp, vreau să te ocupi de solul ăsta. Se pare că știi cum să te porți cu kanticii, dar îți cer ca, măcar pentru moment, să te abții să-l decapitezi și pe acesta, spuse Arhilectorul îngăduindu-și un zâmbet minuscul. Fă bine și află dacă urmărește să dobândească și altceva în afară de pace. Ne-ar folosi să știm cu ce ne confruntăm, ca să nu picăm de proști.

Se ridică și se extrase cu greutate din spatele mesei, foarte încruntat, de parcă încăperea strâmtă ar fi fost un afront intenționat la adresa demnității lui.

– Și, te rog, Glokta, caută-ți o locuință mai bună. Un Superior de Adua să trăiască în halul ăsta? E o rușine!

Glokta își plecă umil capul, iar mișcarea îi trimise săgeți de durere de-a lungul spinării, până în noadă.

– Firește, Eminență.

Solul Împăratului era un bărbat lat în umeri, cu barbă mare și neagră, cu o tichie albă pe cap și îmbrăcat în straie de asemenea albe, brodate cu fir de aur. Se ridică și făcu o plecăciune smerită în fața lui Glokta care șontâcăia peste pragul ușii. *Dacă ar fi să mă iau după aparențe, aș spune că este tot atât de plin de bună cuviință, pe cât de arogant și plin de ifose a fost ultimul emisar. Alt tip de om pentru un alt tip de obiectiv.*

– Ah, Superiorul Glokta. Ar fi trebuit să-mi închipui.

Vocea îi era gravă și bogată și stăpânea la perfecție limba comună.

– Mulți oameni din partea noastră de mare

au fost extrem de dezamăgiți când nu ți s-a descoperit cadavrul printre cele din citadela Dagoska.

– Sper că le vei transmite sincerele mele scuze.

– Așa voi face. Numele meu este Tulkis și sunt sfetnicul lui Uthman-ul-Dosht, Împăratul gurkienilor, rânji solul descoperind o semilună de dinți puternici și albi în barba neagră. Sper că te vei purta mai bine cu mine decât ai făcut-o cu ultimul emisar trimis de poporul meu.

Glokta șovăi. *Simțul umorului? Extrem de surprinzător.*

– Asta va depinde de tonul pe care îl vei adopta.

– Desigur. Shabbed al Islik Burai a fost întotdeauna cam… cam agresiv. În plus, loialitățile lui erau cumva… cumva eterogene, rânji și mai larg Tulkis. A fost un credincios pătimaș. Foarte religios. A fost un om mai apropiat, poate, de biserică decât de stat. Și eu îi aduc cinstire lui Dumnezeu, firește, își atinse el fruntea cu vârfurile degetelor. Îl cinstesc pe marele și sfântul Profet Khalul – o altă atingere a frunții – dar îl slujesc…, iar ochii lui îi întâlni pe ai lui Glokta, îl slujesc doar pe Împărat.

Interesant.

– Mi-am închipuit că la voi biserica și statul au un singur glas.

– Deseori așa și este, însă există printre noi unii care cred că preoții ar trebui să se ocupe doar de rugăciuni și să lase buna guvernare pe seama Împăratului și a sfetnicilor lui.

– Înțeleg. Și ce anume are Împăratul să ne comunice?

– Marile dificultăți întâmpinate la

cucerirea cetății Dagoska au șocat poporul nostru. Preoții ne convinseseră că această campanie va fi una ușoară pentru că Dumnezeu este cu noi, iar cauza noastră este una dreaptă și așa mai departe. Dumnezeu este mare, continuă solul ridicându-și ochii în tavan, însă nu poate înlocui planurile bune. Împăratul dorește pace.

Glokta nu spuse nimic câteva clipe. Apoi exclamă prefăcându-se uimit:

– Marele Uthman-ul-Dosht? Atotputernicul? Neîndurătorul? Vrea pace?

Solul nu se arătă deranjat de tonul ironic al Inchizitorului.

– Sunt convins că înțelegi foarte bine cât de folositoare poate fi reputația de om lipsit de scrupule. În primul și în primul rând, un mare conducător, mai ales conducătorul unei țări atât de întinse și diverse cum este Gurkhul, trebuie să fie temut. Desigur că și-ar dori să fie iubit, însă acesta este un lux pe care nu și-l poate permite. Teama este esențială. Indiferent ce ai auzit, Uthman nu este nici om al păcii, nici al războiului. El este un om al… cum spuneți voi? Al necesității. Este un om al uneltei potrivite la momentul potrivit.

– Foarte prudent din partea lui, murmură Glokta.

– Acum este vorba de pace. Îndurare. Compromis. Acestea sunt uneltele care-i convin scopurilor lui, chiar dacă nu convin scopurilor… altora, spuse solul atingându-și din nou fruntea. Și m-a trimis pe mine ca să aflu dacă vă convin și vouă.

– Măi, măi, măi. Atotputernicul Uthman-ul-Dosht vorbește despre îndurare și ne oferă pacea. Trăim timpuri stranii, nu ți se pare,

Tulkis? Au învățat gurkienii cum să-și iubească dușmanii? Sau, pur și simplu, le este frică de ei?

– Nu trebuie să-ți iubești dușmanul și nici să-ți fie frică de el pentru a dori pacea. Nu trebuie decât să te iubești pe tine însuți.

– Așa crezi?

– Chiar așa. Mi-am pierdut doi fii în războaiele dintre popoarele noastre. Unul la Ulrioch, în ultimul război. Era preot și a ars în templul lui. Celălalt a murit de curând, în asediul asupra Dagoskăi. A condus atacul după ce a fost făcută prima breșă în fortificațiile voastre.

Glokta se încruntă și își trosni gâtul. *Grindina de săgeți trase de arbalete, siluete micuțe, prăbușindu-se printre dărâmături.*

– A fost un atac curajos.

– Războiul este crud mai ales cu cei bravi.

– Așa este. Îmi pare rău de pierderile suferite. *Deși nu-mi pare deloc.*

– Îți mulțumesc pentru condoleanțele tale sincere. Dumnezeu a considerat de cuviință să mă binecuvânteze cu încă alți trei fii, dar golurile lăsate de acești doi copii nu se vor umple niciodată. E ca și cum mi-aș fi pierdut bucăți din trupul meu. De aceea cred că pot înțelege câte ceva din pierderea pe care ai suferit-o și tu în același război. Îmi pare rău și mie pentru pierderile tale.

– Ești foarte amabil.

– Suntem conducători. Războiul izbucnește atunci când noi eșuăm în ceea ce facem. Sau dacă suntem împinși spre eșec de cei nesăbuiți și neghiobi. Victoria este mai bună decât înfrângerea, însă… nu cu mult mai bună. Tocmai de aceea Împăratul oferă pacea, sperând că astfel se va pune capăt odată

pentru totdeauna ostilităților dintre națiunile noastre. Nu avem niciun interes să traversăm marea ca să ne războim cu voi, iar voi nu aveți niciun interes să puneți piciorul pe continentul kantic. Așa că vă oferim pacea.

– Atâta tot?

– Atâta?

– Ce ar spune poporul nostru dacă v-am ceda pur și simplu Dagoska, pentru care am plătit atât de mult în ultimul război?

– Să fim realiști. Încurcăturile în care ați intrat în campania voastră din nord vă plasează într-o situație extrem de dezavantajoasă. Dagoska este pierdută. În locul vostru mi-aș scoate-o din minte. Oricum, pot aranja să primiți douăsprezece cufere ca despăgubiri oferite de Împăratul meu Regelui tău. Cufere din abanos înmiresmat, ornate cu frunze din aur, purtate de sclavi precedați de funcționari umili ai guvernului Împăratului.

– Și ce anume ar conține aceste cufere?

– Nimic.

Cei doi bărbați se priviră lung.

– În afară de mândrie. Poți spune ce vrei. Că în ele se află o avere în aur gurkian, sau în bijuterii kantice, sau tămâie de dincolo de deșert. Că în ele se află o avere mai mare decât valoarea cetății. Poate că ar domoli mânia poporului tău.

Glokta trase iute aer în piept.

– Pace. Și niște lăzi goale.

Piciorul stâng îi amorțise sub masă și se strâmbă de durere când și-l mișcă ridicându-se din scaun. Șuieră printre gingii:

– Voi transmite oferta voastră mai-marilor mei.

Era pe punctul de a se întoarce cu spatele

la sol, când Tulkis îi întinse mâna. Glokta se uită la ea câteva clipe. *Ei și, ce rău mi-ar putea face?* Apoi strânse mâna gurkianului.

– Sper că îi vei putea convinge, spuse solul.

Și eu sper.

Spre marginea lumii

În dimineața celei de-a noua zile în munți, Logen văzu marea. Se târî până la marginea stâncii, julindu-și pielea și acolo unde încă mai rămăsese intactă, și iat-o. Cărarea cobora brusc într-un ținut plat aflat mult mai jos de el. Iar dincolo era linia strălucitoare a orizontului. Aproape că îi putea simți mirosul, zvâcul acela sărat din aer inspirat cu fiecare răsuflare. Ar fi zâmbit cu gura până la urechi dacă nu i-ar fi adus aminte atât de mult de casă.

– Marea, șopti el.

– Oceanul, îl corectă Bayaz.

– Am traversat continentul vestic din țărm în țărm, spuse Picior-Lung, cu rânjet din ureche în ureche. Suntem aproape.

Până la amiază au fost și mai aproape. Poteca se lățise devenind o alee noroioasă, divizată de tufe stufoase, ca niște garduri vii. Pretutindeni se zăreau bolovani desțeleniți, dar și petice de pajiște verde, cu iarbă bogată, sau cu lăstari, sau unduind în adierea vântului culturile insipide de toamnă. Logen nu se pricepea mai deloc la agricultură, dar până și pentru el era limpede că terenul acela era lucrat. De curând, chiar.

– Ce oameni ar putea să trăiască atât de departe? șopti Luthar, privind bănuitor la câmpul neîngrijit.

– Descendenții pionierilor de demult. Au rămas aici, singuri, după prăbușirea Imperiului. Și, de bine, de rău, au reușit să-și facă o viață.

– Ați auzit? șuieră Ferro, cu ochii îngustați, cu mâna scotocind în tolbă după o săgeată.

Logen ridică fruntea, ascultând cu atenție. O bufnitură, venită ca de la mare depărtare, apoi o voce, subțiată de vânt. Apucă mânerul sabiei și se ghemui la pământ. Se târî până la una dintre tufe și se uită peste ea, cu Ferro alături.

Doi bărbați aveau treabă cu o bucată din trunchiul unui copac în mijlocul câmpului arat. Unul îl cioplea cu un topor, celălalt îl păzea, cu mâinile în șolduri. Lui Logen i se uscă gura. Cei doi nu păreau a prezenta nicio amenințare, însă aparențele erau cel mai adesea înșelătoare. Trecuse multă vreme de când nu se mai întâlniseră cu vreo ființă care să nu vrea să-i omoare.

– Liniștiți-vă, le șopti Bayaz. Nu este niciun pericol.

Ferro îi aruncă o privire furioasă.

– Ai mai spus asta și înainte.

– Nu omorâți pe nimeni până nu vă spun eu, își șuieră Magul ordinul, apoi strigă spre cei doi într-o limbă pe care Logen n-o cunoștea și le făcu semne pașnice cu mâna.

Cei doi bărbați tresăriră speriați și priviră în jur cu gurile căscate a mirare. Bayaz strigă din nou. Fermierii se uitară unul la celălalt, își lăsară uneltele jos și se îndreptară spre micul grup cu pas agale.

Se opriră la câțiva pași distanță de călători. Erau urâți, chiar și după standardele lui Logen – scunzi și îndesați, cu trăsături brute, îmbrăcați cu haine fără de culoare, peticite și murdare. Se holbau temători la cei șase străini, mai ales la armele lor, de parcă nu mai văzuseră oameni sau arme până atunci.

Bayaz le vorbi pe ton prietenos, surâzând,

dând din mâini, arătând spre ocean. Unul dădu din cap, răspunse, ridică din umeri și arătă spre potecă. Apoi se strecură prin gardul viu, trecând din câmp pe drum. Sau, mai bine spus, de pe pământ moale pe noroi întărit. Le făcu semn să îl urmeze, în vreme ce tovarășul lui îi privea cu neîncredere din cealaltă parte a tufelor.

– Ne va duce la Cawneil, zise Bayaz.

– La cine? strigă Logen, dar Magul nu-i răspunse.

Pornise deja după țăran spre apus.

Amurg apăsător sub un cer ca de plumb. Iar ei își târșâiau picioarele printr-un oraș pustiu, în urma călăuzei lor posace. Individ extrem de pocit, își spuse Jezal, dar nu era mai puțin adevărat că nu întâlnise niciodată un țăran care să fie vreo frumusețe. Și își închipuia că așa trebuie să fie în întreaga lume. Străzile erau goale și colbuite, pline cu buruieni și gunoaie. Majoritatea caselor erau abandonate, acoperite cu mușchi și plante agățătoare. Iar cele câteva care dădeau semne că ar fi încă locuite erau, în ansamblu, cam în aceeași stare mizeră.

– S-ar părea că și aici s-a stins strălucirea trecutului, spuse dezamăgit Picior-Lung. Presupunând că ar fi existat vreo asemenea strălucire.

Bayaz dădu din cap.

– În timpurile pe care le trăim, gloria se găsește în cantități insuficiente.

În fața caselor neîngrijite se deschidea o piață mare. Pe margini, un grădinar de mult uitat sădise plante ornamentale, însă iarba era acum uscată, locul florilor fusese luat de buruieni, iar copacii își înălțau ghearele

uscate spre plumbul cerului. Din această descompunere lentă se înălța o clădire uriașă și ciudată, sau, mai bine spus, se înălța un talmeș-balmeș de clădiri de forme și stiluri nedefinite. Trei turnuri înalte și conice, unite la bază, dar despărțite spre vârf. Acoperișul unuia dintre ele căzuse de multă vreme, dezvăluind vederii grinzile golașe.

– O bibliotecă…, șopti Logen ca pentru sine.

Jezal nu prea era de acord.

– Ei, na?

– Marea Bibliotecă de Vest, spuse Bayaz în vreme ce traversau piața dărăpănată. Aici am făcut primii mei pași șovăielnici într-ale cunoașterii. Aici stăpânul meu m-a învățat Prima Lege. Iar și iar m-a învățat, până când am fost în stare s-o declam fără greșeală în toate limbile cunoscute. Acesta a fost un loc al studiului, al miracolelor și al frumuseții copleșitoare.

Picior-Lung își supse dinții.

– Timpul nu a fost bun cu locul ăsta.

– Timpul nu este bun niciodată.

Călăuza lor spuse câteva cuvinte și le arătă o ușă mare, cu vopseaua verde rău scorojită. Apoi se îndepărtă, tot uitându-se la ei peste umăr cu profundă neîncredere.

– În vremurile astea e tare greu să găsești pe cineva care să te ajute, observă resemnat Întâiul dintre Magi urmărindu-l pe țăran cu privirea. Apoi își ridică toiagul și lovi de trei ori în ușă.

Urmă o tăcere prelungă.

– Bibliotecă? auzi Jezal întrebarea lui Ferro, evident neobișnuită cu acest cuvânt.

– Pentru cărți, se auzi răspunsul lui Logen.

– Cărți, pufni ea. Pierdere de vreme.

Din spatele ușii se auziră niște zgomote slabe: venea cineva să deschidă, bombănind nervos. Acum zăvoarele scrâșniră, iar ușa se deschise scârțâind pe balamale. Un bărbat înaintat în vârstă și mult aplecat de spate se holba uluit la ei, cu înjurătura rămasă nerostită pe buze. Într-o mână ținea o lumânare aprinsă, care-i lumina unul dintre obrajii zbârciți.

– Eu sunt Bayaz, Întâiul dintre Magi, și am treabă cu Cawneil.

Slujitorul rămase în continuare cu gura știrbă larg căscată și ochii bulbucați. Jezal era aproape convins că în scurtă vreme va începe să i se scurgă saliva pe bărbie. Era limpede că nu aveau parte de prea mulți oaspeți pe aici.

Lumina slabă a lumânării nu putea dezvălui sala impozantă din spatele bătrânului. Mese din lemn masiv se cocoșau sub greutatea maldărelor de cărți. Pereții erau acoperiți cu rafturi până în întunericul mucegăit al tavanului. Umbrele pâlpâiau pe cotoarele volumelor legate în piele, de toate mărimile și culorile, pe sulurile de pergament neglijent îngrămădite în piramide înclinate. Lumina lumânării scânteia pe poleiala din argint, pe ornamentele din aur, pe pietrele fără luciu incrustate în copertele tomurilor uriașe. În mijlocul acestei imense cantități de erudiție străveche se arcuia o scară lungă, cu balustrada lustruită de trecerea a mii și mii de mâini, cu treptele tocite de trecerea a mii și mii de pași. Totul era acoperit cu un strat gros de praf. Când Jezal trecu peste prag, i se încurcă în păr o pânză monstruoasă de păianjen, lipicioasă și scârboasă, iar tânărul se luptă din greu cu ea, strâmbându-se dezgustat.

– Stăpâna casei, hârâi servitorul cu un accent ciudat, s-a dus deja la culcare.

– Scoal-o, atunci, se răţoi la el Bayaz. Se face târziu şi mă grăbesc. Nu avem timp de…

– Măi, măi, măi.

O femeie se afla în capul scării.

– Într-adevăr se face târziu, căci îmi bat iubiţii vechi la poartă.

Voce pătrunzătoare, dulce ca melasa. Femeia începu să coboare treptele, dar foarte încet, exagerat de încet, mângâind cu unghiile-i lungi balustrada arcuită. Părea de vârstă mijlocie: înaltă, slabă, graţioasă, cu un obraz acoperit în întregime de părul lung şi negru.

– Soră. Avem probleme importante de discutat.

– Ah, nu mai spune?

Ochiul pe care Jezal îl vedea era mare, negru, uşor congestionat de plâns. Învălui grupul de călători cu o privire melancolică, leneşă, aproape adormită.

– Ce plictiseală crâncenă.

– Sunt foarte obosit, Cawneil. Şi n-am chef de jocurile tale.

– Cu toţii suntem foarte obosiţi, Bayaz. Cu toţii suntem înfiorător de obosiţi.

Pluti până la piciorul scării şi peste podeaua neregulată înspre ei, cu un oftat prelung şi teatral.

– A fost o vreme când îţi plăcea să te joci. Jucai jocurile mele zile în şir, din câte îmi aduc eu aminte.

– Asta s-a întâmplat demult. Lucrurile se schimbă.

Chipul femeii se strâmbă de furie neaşteptată şi înfricoşătoare.

– Lucrurile putrezesc, vrei să spui! Cu toate

acestea, iar vocea i se îmblânzi din nou până la șoaptă, în calitatea noastră de ultimi rămași ai Ordinului Magilor, ar trebui măcar să încercăm să fim politicoși. Haide, frate al meu, prieten al meu, scumpul meu, nu ai de ce să te grăbești. Se face târziu, iar voi aveți timp să vă spălați de colbul de pe drum, să vă aruncați zdrențele astea împuțite de pe voi și să vă îmbrăcați frumos pentru cină. Vom discuta la masă, așa cum obișnuiesc persoanele civilizate. Atât de rar se întâmplă să mă mai bucur de oaspeți.

Trecu pe lângă Logen, măsurându-l admirativ din cap până în picioare.

– Și mi-ai adus oaspeți atât de robuști.

Zăbovi cu privirea asupra lui Ferro.

– Oaspeți atât de exotici.

Mângâie cu un deget obrazul lui Jezal.

– Oaspeți atât de drăgălași!

Jezal înlemni de jenă, neștiind cum să răspundă unui asemenea gest nelalocul lui. De aproape, părul ei cel negru era alb la rădăcină, semn că și-l vopsise. Pielea cea netedă era, de fapt, ridată și o idee cam prea galbenă, semn că și-o pudrase din belșug. Rochia cea albă era murdărită pe poale și avea o pată vizibilă pe una dintre mâneci. Părea la fel de bătrână ca Bayaz, sau poate mai bătrână.

Se uită în colțul unde se retrăsese Quai și se încruntă.

– Nu sunt însă prea sigură ce fel de oaspete este acela… dar sunteți cu toții bineveniți la Marea Bibliotecă de Vest. Bine ați venit…

Cu briciul în mână, Jezal se privi uluit în oglindă.

Cu doar câteva clipe în urmă se gândise la

călătoria care se apropia acum de final, felicitându-se pentru cât de multe învățase. Toleranță și înțelegere, curaj și sacrificiu de sine. Pentru cât de mult se maturizase. Pentru cât de mult se schimbase. Dar felicitările nu-și mai aveau locul. Poate că oglinda era una foarte veche, iar imaginea lui reflectată era întunecată și deformată, dar nu era nicio îndoială că fața lui era complet distrusă.

Dispăruse simetria încântătoare a trăsăturilor. Maxilarul lui, odinioară perfect, o cotise acum spre stânga, bărbia lui, bărbia lui cea nobilă, se strâmbase. Cicatricea care începea de pe buza superioară ca o dungă aproape estompată se bifurca scobind adânc buza inferioară, trăgând-o în jos și conferindu-i astfel feței sale un aspect răutăcios și batjocoritor.

Iar el nu avea ce face. Dacă încerca să zâmbească era încă și mai rău, căci își dezvelea găurile urâte dintre dinți, mult mai potrivite unui luptător de bâlci sau unui tâlhar decât unui ofițer din Oastea Regelui. Singura veste bună era că foarte probabil urma să moară pe drumul de întoarcere, și niciuna din vechile lui cunoștințe nu avea să-l vadă într-așa hal de desfigurat. Slabă consolare, ce să-ți spun!

O singură lacrimă pleoscăi în ligheanul din fața lui.

Înghiți nodul plin cu lacrimi din gât, inspiră adânc, ca în fața unei mari primejdii, și își șterse obrazul ud. Apoi își ridică falca aceea nouă și străină și strânse hotărât briciul. Răul fusese făcut și nu mai era cale întoarsă acum. Poate că era mai urât, dar cu siguranță că era un om mai bun și, așa cum ar fi spus Logen, era încă în viață. Mânuind

atent briciul, își îndepărtă țepii răzleți de pe obraji, de lângă urechi, de pe gât. Însă nu se atinse de firele de păr de pe bărbie și din jurul gurii. I se părea că arată bine cu barbă, își spuse, ștergând briciul. Sau, măcar îi mai ascundea chipul pocit.

Își puse hainele pe care le primise. O cămașă cu miros puternic de mucegai și o pereche de pantaloni bufanți cu o croială ridicol de demodată. Când fu gata pentru cină se mai privi o dată în oglindă și aproape că izbucni în râs la vederea imaginii sale deformate. Locuitorii lipsiți de griji din Agriont nu l-ar fi recunoscut. Nici vorbă că și el abia dacă se recunoștea.

Cina nu se ridică deloc la nivelul speranțelor lui Jezal. Argintăria era murdară și fără luciu, farfuriile uzate și crăpate, masa însăși era șchioapă și înclinată, dând senzația că toată mâncarea se va duce la vale și va cădea pe podeaua murdară. Felurile erau aduse de același servitor cu pași târșâiți, care nu se grăbea acum mai mult decât o făcuse când le deschisese ușa. Prin urmare, fiecare fel de mâncare venea la masă mai rece și mai sleit decât cel de dinainte. Mai întâi au mâncat o supă vâscoasă incredibil de lipsită de gust. Apoi o bucată de pește atât de prăjit, că nu mai rămăsese din el decât cenușa. Apoi o felie de carne atât de crudă că părea aproape vie.

Bayaz și Cawneil mâncau în tăcere ca de piatră, uitându-se din când în când unul la celălalt peste masă într-un fel parcă menit să taie celorlalți orice chef. Quai ciugulea din farfurie, cu ochii ațintiți la cei doi Magi. Picior-Lung se năpustea cu multă poftă asupra fiecărui fel de mâncare, zâmbind celorlalți de

parcă și ei s-ar fi simțit la fel de bine ca și el. Logen, încruntat și foarte concentrat, își ținea furculița în pumn împlântând-o neștiutor în farfurie, de parcă mâncarea din față ar fi fost vreun shanka enervant, și vârându-și din când în când în mâncare mânecile bufante ale tunicii mult prea strâmte. Jezal era sigur că, nici dacă și-ar fi dorit, Ferro nu ar fi știut să mânuiască tacâmurile cu oarece dexteritate, însă ea preferase să mănânce cu mâinile, uitându-se dușmănos la oricine îi întâlnea privirea, ca și cum ar fi vrut să-l provoace să îi spună că nu se cădea să se comporte astfel. Purta aceleași haine murdare pe care nu și le mai dăduse jos în ultima săptămână, iar Jezal se întrebă dacă i se oferise și ei o rochie pe care să o îmbrace la cină. Aproape se înecă numai la imaginea pe care i-o aduse gândul acesta.

Nici mâncarea, nici compania, nici ambianța nu erau pe placul lui Jezal. Însă realitatea era că rămăseseră fără hrană cu câteva zile în urmă, iar de atunci mâncaseră doar câteva rădăcini calcaroase scoase de Logen din pământ, șase ouă micuțe furate de Ferro dintr-un cuib și câteva fructe sălbatice înfiorător de amare culese la întâmplare de Picior-Lung. Tânărul și-ar fi dorit din tot sufletul să mănânce tot din farfurie. Dar, încercând să taie bucata de carne plină de zgârciuri tari, se întrebă dacă într-adevăr ar fi fost o alegere înțeleaptă.

– Mai plutește corabia? mârâi Bayaz.

Toți își ridicară ochii din farfurii. Acestea erau primele cuvinte rostite de la începutul mesei.

Ochiul negru al lui Cowneil îl privi cu răceală.

– Te referi la corabia cu care Juvens și frații lui au ajuns la Shabulyan?

– La care alta m-aș putea referi?

– În acest caz, răspunsul este nu. Nu mai e în stare să navigheze. Acum stă ancorată în vechiul doc, plină de putregai verde. Dar fii pe pace. Am construit o alta, iar atunci când și aceasta a putrezit, am construit încă una. Ultima corabie, ancorată la țărm, e acoperită de alge și scoici, dar i-am păstrat echipajul și are provizii din belșug. Nu mi-am uitat promisiunea făcută stăpânului nostru. Mi-am îndeplinit obligațiile.

Sprâncenele lui Bayaz se îmbinară într-o încruntătură furioasă.

– Adică vrei să spui că eu nu mi le-am îndeplinit?

– Nu am spus asta. Dacă ți se pare că auzi vreun reproș, acela vine din propria ta vină, nu din acuzațiile mele. Nu sunt de partea nimănui, știi asta. Niciodată n-am fost de partea nimănui.

– Vorbești de parcă lenea ar fi cea mai mare virtute, mormăi Întâiul dintre Magi.

– Chiar este, atunci când a acționa înseamnă a lua parte la ciorovăielile voastre. Uiți, Bayaz, că am văzut toată povestea asta de nenumărate ori și mi se pare teribil de agasantă. Istoria se repetă. Fratele se întoarce împotriva fratelui. Așa cum s-a luptat Juvens cu Glustrod, așa cum s-a luptat Kanedias cu Juvens, așa se luptă acum Bayaz cu Khalul. Oameni mai mici într-o lume mai mare, cu la fel de multă ură și fără îndurare. Se va sfârși oare această rivalitate sordidă precum s-au sfârșit celelalte? Sau mai rău?

Bayaz pufni pe nas.

– Să nu ne prefacem că ți-ar păsa atât de

mult încât să te scoli din pat pentru noi.

– Nu, nu îmi pasă. Recunosc de bunăvoie. Niciodată nu am semănat cu tine sau cu Khalul și nici cu Zacharus sau Yulwei. Ambiția mea nu este nemărginită ca a voastră, și aroganța mea nu este nici ea fără fund.

– Nu, așa este, spuse Bayaz sugându-și dezgustat gingiile și aruncându-și furculița în farfurie. Frivolitatea ta este fără margini și indolența ta nu are fund.

– Și năravurile și calitățile mele sunt mărunte. Niciodată nu m-a interesat să refac lumea după planurile mele mărețe. Sunt mulțumită cu lumea asta așa cum este ea, așa că sunt un pitic printre giganți.

Îi privi oaspeții pe rând.

– Însă piticii nu se lasă striviți de tălpile nimănui.

Jezal îi surprinse privirea iscoditoare oprită asupra lui și își redirecționă atenția asupra bucății de carne asemănătoare cauciucului.

– Este lungă lista cu cei pe care i-ai călcat în picioare în goană după îndeplinirea ambițiilor tale, nu-i așa, dragostea mea?

Jezal începu să simtă apăsarea furiei lui Bayaz.

– Nu este nevoie să vorbești în cimilituri, soră, mârâi bătrânul. Înțeleg ce vrei să spui.

– O, am uitat. Îți place vorba directă și nu poți să suferi înșelăciunea. Mi-ai spus asta imediat după ce mi-ai spus că n-ai să mă părăsești niciodată și chiar înainte de a pleca de lângă mine ca să-ți găsești pe alta.

– N-a fost alegerea mea. Mă nedreptățești, Cowneil.

– *Eu* te nedreptățesc *pe tine?* șuieră ea, iar

acum mânia ei îl apăsa pe Jezal din partea opusă. Cum te nedreptățesc, frate? Oare nu ai plecat? Oare nu ți-ai găsit pe alta? Oare nu ai furat tu de la Creator, mai întâi secretele, apoi fiica?

Jezal se foi în scaun și își vârî capul între umeri, simțindu-se ca o nucă prinsă în clește.

– O chema Tolomei. Ți-o mai aduci aminte?

Căutătura cruntă a lui Bayaz deveni și mai glaciară.

– Am greșit și încă mai plătesc pentru greșelile mele. În fiecare zi mă gândesc la ea.

– Cât de insuportabil de nobil ești! râse batjocoritor Cowneil. Sunt convinsă că ar leșina de emoție dacă te-ar putea auzi! Și eu mă gândesc din când în când la ziua aceea. Ziua care a pus capăt Timpurilor Străvechi. Când ne-am strâns în fața Casei Creatorului setoși de răzbunare. Cum ne-am folosit toată Arta și întreaga furie și n-am reușit nici măcar să facem o zgârietură în porți. Cum i-ai șoptit lui Tolomei în miez de noapte și ai implorat-o să te lase să intri.

Cowneil își apăsă mâinile veștejite pe piept.

– Și cât de tandre au fost cuvintele pe care le-ai folosit. Cuvinte pe care nici nu bănuiam că le cunoști. Până și o scorpie ca mine a fost emoționată. Cum te-ar fi putut refuza o ființă nevinovată ca Tolomei, fie că era vorba să-ți deschidă porțile tatălui ei, fie că trebuia să-și deschidă picioarele în fața ta? Și, spune-mi, frate, cum ai răsplătit-o pentru sacrificiul ei? Pentru că te-a ajutat, pentru că a avut încredere în tine, pentru că te-a iubit? Ce dramatică trebuie să fi fost scena! Voi trei, pe acoperiș. O tânără naivă, tatăl ei gelos și

iubitul ei secret.

Scoase un hohot amar de râs.

– Asta n-a fost niciodată o rețetă de succes, dar rareori a avut un final atât de nefericit ca al vostru. Și tatăl, și fiica. Iar drumul de pe acoperiș până jos era unul foarte lung.

– Kanedias nu avea strop de milă, mârâi Bayaz, nici măcar pentru propriu-i copil. Și-a aruncat fiica de pe acoperiș chiar în fața mea. Apoi ne-am luptat, iar eu l-am azvârlit în flăcări. Și l-am răzbunat pe stăpânul nostru.

– O, minunat! exclamă Cowneil bătând din palme cu falsă încântare. Finalurile fericite sunt pe placul tuturor! Mai spune-mi ceva. Ce anume te-a făcut s-o plângi atât de mult pe Tolomei, când eu însămi nu am reușit niciodată să te fac să verși vreo lacrimă? Ia spune-mi, frate, ți-ai dat cumva seama că îți plac neprihănitele?

Bătu des din gene cu afectare ironică, expresie stranie și nepotrivită pe chipul ei bătrân.

– Sau inocența? Virtutea cea mai pasageră și mai lipsită de valoare dintre toate? Virtutea cu care eu nu m-am combinat niciodată.

– Soră a mea, poate că este unicul lucru cu care nu te-ai combinat vreodată.

– O, superb, vechea mea dragoste, foarte bine. Mai presus de orice mi-a plăcut întotdeauna mintea ta cea ageră. Desigur, Khalul a fost un amant mai priceput, dar niciodată nu a avut pasiunea ta, nici cutezanța ta.

Străpunse bucata de carne cu furculița, cu un gest plin de ranchiună.

– Să te apuci să călătorești până la Marginea Lumii la vârsta ta? Ca să furi acel lucru pe care stăpânul ne-a interzis să-l

atingem? Ăsta da curaj.

Bayaz se strâmbă disprețuitor.

– Ce știi tu despre curaj ca să vorbești așa? Tocmai tu, care n-ai iubit pe nimeni în afară de tine însăți în toți acești ani foarte lungi? Tu, care nu ți-ai asumat niciodată vreun risc și care nu ai dăruit nimic și nu ai construit nimic? Tu, care ai lăsat pradă putregaiului toate darurile pe care ți le-a făcut stăpânul nostru? Lasă-ți poveștile în țărână, soră a mea, acolo unde le este locul. Nimănui nu-i pasă, cu atât mai puțin mie.

Cei doi Magi se priviră cu ură într-o tăcere ca de gheață, într-o atmosferă încărcată de clocotul furiei lor. Scaunul lui Nouădegete scârțâi ușor când acesta și-l trase precaut mai departe de masă. Vizavi de el, Ferro se uita în jur cu neîncredere absolută. Malacus Quai își dezvelise dinții, cu ochii fioroși ațintiți asupra maestrului său. Jezal își ținea respirația, neputând face altceva decât să spere că această dispută de neînțeles pentru el nu se va sfârși prin incendierea cuiva. Mai ales nu a lui.

– Ei, îndrăzni fratele Picior-Lung, eu unul aș dori să mulțumesc gazdei noastre pentru această masă excelentă…

Cei doi Magi îl fixară cu priviri necruțătoare.

– Acum, că suntem aproape de… de destinația noastră… finală… hm…

Navigatorul înghiți în sec și își coborî ochii în farfurie.

– Nu contează.

În pielea goală, și mereu încruntată, Ferro își trăsese un picior la piept și își zgândărea o crustă de pe genunchi.

Privi nemulțumită la pereții groși ai încăperii, închipuindu-și uriașa greutate a pietrei vechi din jurul ei. Își aminti cum se uitase la fel la pereții celulei ei din palatul lui Uthman și cum se ridica cu greu ca să ajungă la ferestruica de lângă tavan. Își aminti razele soarelui pe chipul ei și visurile de libertate. Își aminti cum o rodea fierul cătușei de la gleznă, și lanțul cel lung și subțire, mult mai solid decât lăsa impresia, își aminti cum se luptase cu el, cum încercase să-l roadă cu dinții, cum își trăsese piciorul până reușise să-și dea sângele. Ura pereții. Întotdeauna i se păruseră a fi fălcile unei capcane.

Ferro se uită urât la pat. Ura paturile și canapelele și pernele. Lucrurile moi te înmuiau, iar ea nu avea nevoie de așa ceva. Își aminti de un pat moale pe care zăcuse în întuneric în primii ei ani de sclavie. Pe vremea când era doar o copilă, și era micuță, și era slabă. Își aminti cum zăcuse în întuneric și plânsese în hohote înfricoșată de singurătate. Ferro scormoni cu furie, până la sânge, zgaiba de pe genunchi. Ura copilul acela neputincios și prost care se lăsase prins în capcană. Detesta această amintire.

Se uită cu și mai mare nemulțumire la Nouădegete, care dormea pe spate cu așternuturile mototolite și adunate în jurul lui, cu capul dat pe spate, gura deschisă, ochii închiși, respirând ușor pe nas. Dormea ca un copil. De ce se culcase cu el? Și de ce continua să o facă? N-ar fi trebuit niciodată să se atingă de el. N-ar fi trebuit niciodată să-i vorbească. Nu avea nevoie de el, de prostul ăsta alb, uriaș și urât.

Nu avea nevoie de nimeni.

Ferro își tot spunea cât de mult urăște

toate lucrurile astea, își spunea că ura nu i se va ostoi niciodată. Însă, oricât de mult strângea din buze și se încrunta și își zgândărea coaja rănilor, îi era greu să simtă la fel ca înainte. Se uită la pat, la lemnul negru care lucea în scânteierea jăraticului din cămin, la mișcarea umbrelor pe așternuturile mototolite. Cui i-ar păsa dacă s-ar culca aici, nu pe salteaua rece din camera ei? Patul nu-i era dușman. Așa că se sculă de pe scaun, traversă tiptil încăperea și se strecură în pat, cu spatele la Nouădegete, cu grijă să nu-l trezească. Nu de dragul lui, firește.

N-avea chef să se justifice.

Zvâcni din umeri și se trase mai aproape de căldura bărbatului. Îl auzi cum mormăie în somn, îl simți cum se mișcă. Se încordă, pregătită să sară din pat, ținându-și răsuflarea. Brațul lui o cuprinse și îi murmură ceva în ureche, fragmente de cuvinte venite din somn. Îi simțea respirația fierbinte pe gât.

Iar trupul lui masiv, lipit de spatele ei, nu o mai făcu să se simtă prinsă în capcană. Greutatea mâinii lui albe pe pieptul ei, greutatea brațului lui în jurul mijlocului ei… erau senzații aproape plăcute. Și se încruntă din nou.

Nimic bun nu avea cum să dureze prea mult.

Așa că îl apucă de mână, îi mângâie ciotul degetului lipsă, își împleti degetele cu ale lui și își închipui că este în siguranță și că este împlinită. Ce rău făcea dacă își închipuia asta? Strânse mai tare la piept mâna bărbatului.

Pentru că știa că nu va dura prea mult.

Înaintea furtunii

– Bun venit, domnilor. Domnule general Poulder, domnule general Kroy. Bethod s-a retras până la Șuvoiul Alb și este greu de crezut că va mai găsi vreun teren bun pe care să ne înfrunte.

Burr răsuflă energic, îmbrățișând întreaga adunare cu o privire gravă.

– Cred că lupta va avea loc mâine.

– Bravo! strigă Poulder, plesnindu-se peste picior cu mult aplomb.

– Oamenii mei sunt pregătiți, murmură Kroy ridicându-și bărbia cu doi centimetri, cât îi permitea regulamentul.

Cei doi generali, împreună cu membrii din conducerea trupelor lor, se priviră dușmănos, fiecare încercând să întreacă entuziasmul războinic al rivalului său. West simți că-i vine să strâmbe din nas. Nici două găști de copii din curtea școlii nu s-ar fi purtat cu mai puțină maturitate.

Burr ridică din sprâncene și se întoarse la hărțile lui.

– Din fericire pentru noi, arhitecții care au ridicat fortăreața de la Dunbrec au studiat și terenul din jur. Avem norocul să fim în posesia unor hărți extrem de amănunțite. În plus, un grup de nordici, care au trecut de curând de partea noastră, ne pot furniza informații detaliate despre forțele, poziția și intențiile lui Bethod.

– De ce am da crezare unei haite de javre nordice, mârâi disprețuitor generalul Kroy, când nu manifestă loialitate nici măcar față

de propriul lor rege?

– Permiteți-mi, domnule, intonă West, dacă prințul Ladisla ar fi fost dispus să-i asculte, atunci poate că ar mai fi fost alături de noi. Împreună cu divizia lui.

Generalul Poulder chicoti vesel, dimpreună cu oamenii săi. Evident că generalul Kroy nu părea la fel de amuzat. Îi aruncă lui West o privire asasină, la care tânărul răspunse cu o expresie impenetrabilă.

Burr își drese vocea și se avântă mai departe:

– Bethod a cucerit fortăreața Dunbrec, spuse lovind cu vârful bățului indicator în hexagonul negru de pe hartă. Iar aceasta este astfel poziționată încât acoperă unicul drum important care vine din Englia, la întâlnirea cu Șuvoiul Alb, granița noastră de nord. Drumul se apropie de fortăreață dinspre vest și se îndreaptă spre est printr-o vale largă cu malurile împădurite. Cea mai mare parte a trupelor lui Bethod și-a ridicat tabăra lângă fortăreață, dar el intenționează să lanseze un atac la vest de drum, de îndată ce ne vom arăta vederii.

Indicatorul lui Burr izbi cu putere linia întunecată, șfichiuind hârtia groasă a hărții.

– Valea prin care trece râul este goală, cu excepția unor tufe de orz sălbatic și bolovani desțeleniți, oferindu-i din belșug spațiu pentru manevre.

Se întoarse spre ofițeri, cu bățul strâns în pumn, și se sprijini cu mâinile de masa din față.

– Vreau să-i cădem în cursă. Sau, mai bine spus… să-i dăm senzația asta. Generale Kroy?

Kroy își dezlipi privirea furibundă de pe chipul lui West și răspunse posomorât:

– Da, Lord Mareșal?

– Divizia ta urmează să se desfășoare peste drum, de unde va înainta pas cu pas spre fortăreață, încurajându-l astfel pe Bethod să-și lanseze atacul. Pas cu pas, spun, fără gesturi nesăbuite și eroisme ieftine. Între timp, divizia generalului Poulder va fi trecut printre copacii de pe creasta nordică de aici – bățul indicator lovi pata verde de pe hartă – ajungând chiar în fața poziției generalului Kroy.

– Chiar *în fața* poziției generalului Kroy, rânji Poulder, de parcă i se făcuse vreo favoare specială.

Kroy se îmbufnă scârbit.

– *Chiar* în față, da, continuă Burr. Când trupele lui Bethod vor fi ocupate în vale, misiunea voastră este să le atacați de sus și să loviți în flanc. Este extrem de important să așteptați până când nordicii vor fi absolut toți angajați în luptă, generale Poulder, pentru ca să-i putem încercui, să-i copleșim numeric, și să-i nimicim dintr-un singur atac. Dacă le permitem să se retragă spre vadurile râului, fortăreața le va acoperi retragerea, iar noi nu vom putea să-i urmărim. Recucerirea fortăreței Dunbrec ar dura luni întregi.

– Desigur, Lord Mareșal, exclamă generalul Poulder, divizia mea va aștepta până în ultimul moment, te asigur de asta!

Kroy pufni pe nas.

– Nici n-ar trebui să-ți fie prea greu. Din câte știu, ești maestru atunci când vine vorba să întârzii. N-ar mai fi deloc nevoie să ne luptăm acum dacă i-ai fi interceptat pe nordici săptămâna trecută, în loc să le permiți să treacă pe lângă tine!

Poulder se zbârli.

– Ți-e ușor să vorbești când ai stat pe aripa dreaptă fără să faci nimic! E un noroc că n-au trecut noaptea! Ai fi confundat retragerea cu un atac și ai fi fugit cu întreaga divizie din calea lor!

– Domnilor, vă rog! mugi Burr, izbind în masă cu bățul. Fiecare om va avea parte de luptă din plin, vă asigur de asta, iar dacă fiecare dintre noi își va face datoria, vom avea parte și de glorie! Dacă vrem ca planul nostru să dea rezultate, trebuie să conlucrăm!

Râgâi și își linse supărat buzele, în vreme ce cei doi generali și oamenii lor se uitau cu ură unii la alții. West ar fi izbucnit în râs, dacă n-ar fi fost în joc viața oamenilor, inclusiv a lui.

– Generale Kroy, spuse Burr cu tonul unui părinte care vorbește cu un copil năbădăios. Doresc să fiu sigur că ți-ai înțeles ordinele.

– Trebuie să-mi desfășor divizia peste drum, șuieră Kroy, și să avansez încet și ordonat spre est, către Dunbrec, atrăgându-i în luptă pe Bethod și pe sălbaticii lui.

– Așa este. Generale Poulder?

– Trebuie să mă ascund cu divizia mea printre copaci, *chiar în fața* regimentelor generalului Kroy, pentru ca, în ultimul moment, să atac lepădăturile nordice din flanc.

Burr schiță un zâmbet.

– Corect.

– Excelent plan, Lord Mareșal, dacă îmi este permis a spune asta! se trase vesel Poulder de mustață. Fii sigur că eu și calul meu îi vom face bucăți. Bu-căți!

– Mă tem că nu vei lua cavaleria cu tine, generale, spuse West pe ton impasibil. Pădurea este deasă, iar caii nu vor fi de

niciun folos. Ba chiar le-ar putea da de veste nordicilor că te afli acolo. Nu ne putem asuma acest risc.

– Dar… cavaleria mea, murmură Poulder zdrobit de durere. Cele mai bune regimente ale mele!

– Vor rămâne aici, rosti West pe același ton, lângă cartierul general al mareșalului Burr, sub directa lui comandă, ca rezervă. Vom intra în luptă și cu cavaleria, dacă situația o va cere.

De această dată fu nevoit să întâmpine furia lui Poulder cu o privire impenetrabilă, în vreme ce chipurile lui Kroy și ale ofițerilor lui se lăbărțară în zâmbete acre.

– Nu prea cred…, șuieră Poulder.

Burr nu-l lăsă să continue.

– Aceasta este hotărârea pe care am luat-o. Mai este un lucru de care trebuie să țineți cont. Sunt zvonuri care spun că Bethod a chemat întăriri. Niște primitivi ciudați de dincolo de munți. Stați cu ochii căscați și cu flancurile bine apărate. Vă voi da mâine de știre când va fi momentul să lovim. Cel mai probabil înainte de prima geană de lumină. Asta a fost tot.

– Putem trage nădejde că vor face ce li s-a spus? șopti West urmărind cu privirea cele două grupuri care se scurgeau afară din cort.

– Ce altceva am putea face?

Mareșalul se aruncă într-un scaun și își propti mâinile pe abdomen, privind morocănos la hartă.

– Eu nu mi-aș face atâtea griji. Kroy nu are altă opțiune decât să coboare în vale și să se lupte.

– Dar Poulder? Îl cred în stare să găsească o altă scuză pentru a rămâne la adăpostul

pădurii.

Lordul Mareșal scutură din cap rânjind.

– Și să-l lase pe Kroy singur să se lupte? Dacă îi învinge pe nordici de unul singur și își arogă toate meritele? Nu. Poulder n-ar risca asta. Planul nostru îl obligă să colaboreze.

Se întrerupse și își ridică ochii la West.

– Iar tu ai face bine să-i tratezi pe amândoi cu ceva mai mult respect.

– Credeți că merită, domnule?

– Sigur că nu. Dar dacă, să zicem, se întâmplă să pierdem mâine, mai mult ca sigur că unul dintre ei îmi va lua locul. Ce se va alege de tine în cazul ăsta?

West se strâmbă.

– Voi fi distrus, domnule. Dar nu voi reuși să împiedic asta dacă voi începe să fiu politicos de acum înainte. Ei mă detestă pentru ceea ce reprezint, nu pentru ce-mi iese pe gură. Așa că-i mai bine să spun ce vreau atâta vreme cât mai pot.

– Cred că ai dreptate. Sunt cumplit de enervanți amândoi, dar măcar le putem anticipa tâmpeniile. Pe mine Bethod mă îngrijorează. Oare va face ce vrem noi să facă?

Burr râgâi, înghiți și râgâi din nou.

– La naiba cu indigestia asta blestemată!

Treicopaci și Copoiul stăteau tolăniți pe o băncuță la intrarea cortului, stranie pereche în mulțimea scrobită de ofițeri și gărzi.

– Mie îmi cam miroase a bătălie, spuse Treicopaci la vederea lui West.

– Așa este.

West îi arătă oamenii lui Kroy îmbrăcați în uniforme negre.

– Jumătate din trupe vor coborî în vale

mâine dimineață, sperând să-l poată atrage pe Bethod în luptă.

Apoi arătă spre suita stacojie a lui Poulder.

– Cealaltă jumătate se vor ascunde printre copaci, cu intenția de a-l lua prin surprindere atunci când va încerca să se retragă.

Treicopaci dădu încetișor din cap.

– Mi se pare un plan bun.

– Bun și simplu, zise și Copoiul.

West se cutremură. Abia dacă se putea uita la bărbatul acesta.

– N-am fi avut niciun plan dacă nu ne-ați fi adus informațiile alea, reuși să mârâie el printre dinții încleștați. Sunteți siguri că putem avea încredere în ce ne-a spus?

– Cât se poate de siguri, răspunse Treicopaci.

Copoiul zâmbi cu gura până la urechi.

– Fiori-îți-dau e în regulă și, din câte am aflat și noi, cred că spune adevărul. Firește, însă, nu există garanții.

– Desigur că nu. Meritați să vă odihniți.

– N-aș spune nu.

– V-am găsit loc la extremitatea stângă a frontului, la capătul diviziei conduse de generalul Poulder, în pădure, pe teren înalt. Acolo veți fi feriți. Mâine acolo va fi cel mai sigur loc din toată armata. Așezați-vă, faceți-vă focul și, dacă totul merge bine, data viitoare când ne vom întâlni va fi în fața cadavrului lui Bethod.

Le întinse mâna.

Treicopaci i-o strânse râzând.

– Acum vorbești pe limba noastă, Furiosule. Ai grijă de tine.

Și, împreună cu Copoiul, porni să urce coasta spre linia copacilor.

– Colonele West?

Știu cui aparține vocea chiar dinainte de a se întoarce. Nu erau prea multe femei în tabără care să-i caute de vorbă. Cathil stătea în noroi până la glezne, cu o haină de împrumut înfășurată în jurul ei. Părea cumva rușinată, cumva sfioasă, însă, doar la vederea ei, West se simți cumva lovit de un val de furie și jenă.

Știa că nu-i corect. Nu avea niciun drept asupra ei. Nu era corect, dar asta nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. Nu se putea gândi decât la fața Copoiului și la gemetele ei, îh… îh… îh. Atât de neașteptate. Atât de frustrante. Atât de oribile pentru el.

– Ar fi bine să te duci cu ei, îi spuse West cu politețe de gheață, incapabil să mai spună și altceva. Acolo e cel mai sigur.

Se întoarse să plece, dar fata îl opri.

– Nu-i așa că tu ai fost lângă cort… noaptea trecută?

– Da, mă tem că eu am fost. Venisem să văd dacă ai nevoie de ceva, minți el. Habar n-am avut că vei fi… cu cine erai.

– N-am vrut să…

– Chiar Copoiul? murmură el cu chipul strâmbat de nedumerire totală. Chiar cu el? Adică… de ce?

De ce cu el și nu cu mine, voise să spună, dar reuși să se oprească la timp.

– Știu… știu ce trebuie să crezi…

– Nu ai de ce să-mi dai explicații! șuieră el, deși tocmai ce i le ceruse. Cui îi pasă ce cred eu?

Se răstise cu mai mult venin în suflet și în glas decât intenționase, dar pierderea controlului nu făcu decât să-l înfurie și mai tare și să-l scoată din minți.

– Nu-i treaba mea cu cine te fuți!

Fata tresări și își coborî ochii.

– N-am vrut să… Îți datorez foarte multe, știu asta. Doar că… ești mult prea furios pentru mine. Asta-i tot.

Și începu să urce dealul în urma nordicilor, iar West rămase cu ochii la ea, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Îi plăcea mai mult să se culce cu sălbaticul ăla împuțit doar pentru că *el* era prea furios? Era atât de nedrept, că simți cum se sufocă de furie.

Întrebări

Colonelul Glokta dădu buzna în sufragerie, teribil de grăbit, luptându-se cu catarama de la centură.

– La naiba! spumegă el de furie.

Era extrem de neîndemânatic. Nu putea să și-o închidă cum trebuie.

– La naiba, la naiba!

– Ai nevoie de ajutor? îl întrebă Shickel țintuită în spatele mesei, cu urmele negre ale arsurilor pe umeri, cu rănile deschise uscate precum hălcile de carne de la măcelărie.

– Nu, n-am nevoie de niciun ajutor afurisit! zbieră el, aruncându-și centura pe dușumea. Am nevoie să-mi explice cineva ce naiba se întâmplă aici! E o rușine! Cum se face că oamenii din regimentul meu se fâțâie încolo și încoace în pielea goală? Nu permit așa ceva! Mai ales cu răni așa de urâte! Unde ți-e uniforma, fetițo?

– Mi-am închipuit că vei fi mai îngrijorat din caza Profetului.

– Dă-l încolo! se răsti Glokta, strecurându-se pe bancheta din fața ei. Cum rămâne cu Bayaz? Cum rămâne cu Întâiul dintre Magi? Cine este? Ce urmărește ticălosul ăsta bătrân?

Shickel schiță un surâs blând.

– A, asta te frământă. Credeam că știe toată lumea. Răspunsul este…

– Da! bolborosi colonelul, nerăbdător ca un școlar. Răspunsul este?

Ea izbucni în râs și lovi cu palma băncuța pe care stătea. *Buf, buf, buf.*

– Răspunsul este…

Răspunsul este…

Buf, buf, buf. Ochii lui Glokta se deschiseră brusc. Afară încă mai era întuneric. Doar o rază palidă intra printre perdele. *Cine bate cu pumnii în ușă la ora asta? Veștile bune vin la lumina zilei.*

Buf, buf, buf.

– Da, da! zbieră el. Sunt olog, nu surd! Te-am auzit, naiba să te ia!

– Atunci deschide afurisita asta de ușă!

Voce înăbușită, dar accentul styrian inconfundabil. *Scorpia de Vitari. Exact ce-mi trebuie în toiul nopții.* Glokta încercă din toate puterile să-și domolească gemetele pe când își descâlcea mădularele amorțite din așternuturile transpirate, răsucindu-și încet capul ca să-și relaxeze gâtul, dar nereușind.

Buf, buf. *Oare când mi-a bătut ultima oară o femeie la ușa dormitorului?* Își luă bastonul de pe cuvertură, își înfipse în buza inferioară cei câțiva dinți rămași în gură și gemu încetișor dându-se cu multă grijă jos din pat. Puse un picior pe dușumea, apoi se ridică brusc în capul oaselor, cu ochii strânși de durerea care-i săgetă cu otravă spatele. Gâfâia de parcă ar fi alergat cincisprezece kilometri. *Temeți-vă de mine, temeți-vă de mine, toți trebuie să vă temeți de mine! În cazul în care reușesc să mă dau jos din pat.*

Buf.

– Vin, naiba să te ia!

Își propti bastonul în podea și se balansă ca să ajungă în poziție verticală. *Ușurel, ușurel.* Mușchii din piciorul schilodit îi tremurau puternic, făcând laba fără degete să zvâcnească aidoma unui pește aruncat pe uscat. *Blestematul! Dacă nu m-ar durea atât de*

rău, aș zice că-i al altcuiva. Dar calm, calm, trebuie să fim amabili.

– Ssst, sâsâi el ca un părinte ce își alină copilul care plânge, în vreme ce își masa încetișor mușchii distruși și încerca să-și domolească respirația. Ssst.

Iar convulsiile se calmară, ajungând un freamăt suportabil. *Mă tem că doar la atât ne putem aștepta.* Își trase în jos cămașa de noapte răsucită în timpul somnului, se târî până la ușă, răsuci furios cheia în broască și deschise. Vitari era pe coridor, lipită de perete, siluetă mai întunecată decât umbrele din jur.

– Tu, mârâi el șchiopătând spre scaun. Pur și simplu nu poți să stai de-o parte, nu? Ce te fascinează atât la dormitorul meu?

Femeia intră și se uită cu dispreț la încăperea sărăcăcioasă.

– Poate că îmi place să te văd cum te zvârcolești de durere.

Glokta pufni pe nas, frecându-și cu blândețe genunchiul în flăcări.

– Înseamnă că te-ai udat între picioare.

– Ai să te miri, dar nu. Arăți ca moartea.

– Când n-arăt așa? Ai venit să-ți bai joc de înfățișarea mea, sau ai vreo treabă cu mine?

Vitari își încrucișă brațele lungi peste piept și se sprijini de perete.

– Trebuie să te îmbraci.

– Alt pretext ca să mă vezi în fundul gol?

– Te cheamă Sult la el.

– Acum?

Femeia își dădu ochii peste cap.

– O, nu, avem tot timpul din lume. Îl știi cum este.

– Unde mergem?

– Ai să vezi când vom ajunge acolo.

Și Vitari grăbi pasul, făcându-l să se strâmbe și să icnească de durere pe când șchiopăta prin galeriile întunecate, pe aleile umbroase, prin curțile cenușii ale Agriontului, complet lipsite de culoare în primele ore ale dimineții.

Cizmele îi scrâșneau neîndemânatice pe pietrișul parcului. Iarba era încărcată cu rouă rece, aerul – greu de ceața dimineții. Copacii se înălțau amenințători pe lângă ei, ca niște gheare negre în tenebre. Apoi ajunseră la un zid impunător. Vitari îl conduse spre o poartă mare flancată de două gărzi. Armurile grele le erau lucrate în aur, halebardele grele le erau bătute în aur, soarele de aur al Uniunii le era brodat pe pieptare. *Cavalerii Ordinului Regal. Gărzile personale ale Regelui.*

– Aici e palatul? murmură Glokta.

– Nu, e mahalaua, deșteptule.

– Stați, îi opri unul dintre cei doi cavaleri ridicând mâna înmănușată, iar vocea îi răzbătu prin grilajul coifului. Cine sunteți și cu ce treabă aici?

– Superiorul Glokta, răspunse, șontâcăind până la zid ca să se sprijine de pietrele lui igrasioase și apăsându-și cu furie limba de gingiile goale ca să contrabalanseze durerea din picior. Cât privește treaba pe care am avea-o aici, întreab-o pe ea. Ce pot eu să-ți spun este că n-a fost ideea mea să venim până aici.

– Practician Vitari. Arhilectorul ne așteaptă. Și știi asta, boule, că ți-am spus atunci când am ieșit pe poartă.

Dacă ar fi fost posibil ca un om îmbrăcat din cap până în picioare în armură să pară jignit, atunci acesta cu siguranță că așa părea.

– Protocolul îmi impune să întreb pe fiecare…

– Deschide-o! lătră Glokta apăsându-și coapsa cu pumnul, cât încă mai pot să mă târăsc singur!

Bărbatul bătu mânios în poartă și o ușă mică se deschise de îndată. Vitari se aplecă pentru a putea trece, iar Glokta o urmă șontâcăind pe o potecă din pietre tăiate cu multă migală, printr-o grădină plină de umbre. Crengile înmugurite ale copacilor erau îmbrăcate în rouă rece, stropi grași de apă picurau de pe statuile impozante. De undeva, nevăzută de nimeni, o cioară croncăni lugubru, spărgând nemișcarea dimineții. În fața lor se înălța palatul întunecat în prima lumină a zorilor, un talmeș-balmeș de acoperișuri, turnuri, sculpturi, zidărie ornamentală.

– Ce căutăm aici? șuieră Glokta.

– Ai să vezi.

Urcă cu greu o treaptă între două coloane falnice și alți doi Cavaleri ai Ordinului Regal, atât de nemișcați și tăcuți, încât ai fi putut spune că nu erau decât două armuri goale. Bastonul pocnea ritmic pe pardoseala din marmură a sălii cu ecou, luminate slab de lumânări pâlpâitoare. Pereții erau în întregime acoperiți cu frize întunecate: scene ale uitatelor victorii și împliniri – regi arătând ceva cu mâna, regi fluturând săbii, regi citind proclamații, regi cu piepturile umflate de fală. Se mai chinui să urce alte câteva trepte pe lângă pereți pe care erau gravate splendide flori de aur ce străluceau în lumina lumânărilor. Vitari îl aștepta nerăbdătoare în capul scării. *La naiba, oricât de superbă ar fi scara asta, tot nu mi-e ușor s-o urc.*

– Acolo jos, îi șopti practiciana.

La vreo douăzeci de pași distanță de ei, câțiva oameni cu priviri nefericite erau strânși în jurul unei uși. Un Cavaler al Regelui stătea pe un scaun, fără coif, cu capul în mâini. Alți trei bărbați, strânși unul într-altul, vorbeau cu voci scăzute și profund neliniștite. Șoaptele lor înspăimântate ricoșau din pereți și reverberau de-a lungul coridorului.

– Tu nu vii?

Vitari clătină din cap.

– Nu mi-a spus să vin și eu.

Cei trei bărbați îl priviră lung pe Glokta care se apropia șchiopătând de ei. *Ia uită-te pe cine găsim noi șușotind pe lângă ușile palatului chiar înainte de ivirea zorilor!* Lordul Șambelan Hoff purta o haină de casă aruncată în grabă peste cămașa de noapte, iar chipul lui durduliu parcă încă se mai afla sub impresia unui coșmar recent. Un colț al gulerului de la cămașa Lordului Mareșal Varuz era ridicat, iar părul cărunt îi era vâlvoi. Înaltul Judecător Marovia avea obrajii supți, ochii încercuiți cu roșu, iar mâna acoperită cu piele hepatică îi tremură ușor când arătă spre ușă.

– Înăuntru, șopti el. Înfiorătoare treabă. Înfiorătoare. Ce se poate face?

Glokta se încruntă, șchiopătă pe lângă garda care plângea în hohote și intră.

Într-un dormitor. *Magnific. În fond, suntem în palat.* Pe tapetul în culori vii erau atârnate pânze întunecate în rame poleite. Căminul enorm era cioplit din piatră maro și roșie, semănând cu un templu kantic în miniatură. Patul cu patru stâlpi părea mai spațios decât întregul dormitor al lui Glokta. Așternuturile mototolite erau date la o parte, dar nu se vedea nici urmă de locatar. Una dintre

ferestrele înalte era întredeschisă, și prin ea intra adierea rece din lumea cenușie de afară, făcând flăcările lumânărilor să danseze și să pâlpâie.

Arhilectorul Sult stătea în mijlocul încăperii, de cealaltă parte a patului, privind îngândurat podeaua. Glokta ar fi fost dezamăgit dacă s-ar fi așteptat ca și șeful lui să arate la fel de neîngrijit precum cei trei din fața ușii. Straiul alb al Arhilectorului era imaculat, ca de obicei; părul său alb era îngrijit pieptănat, ca de obicei. Își ținea împreunate în față mâinile-i îmbrăcate în mănuși albe.

– Eminență… gâfâi Glokta șontâcăind spre el.

Atunci observă ceva pe podea. Un lichid întunecat la culoare care lucea în lumina lumânărilor. *Sânge. Oare de ce nu mă surprinde?*

Mai șchiopătă puțin, apropiindu-se de locul respectiv. Cadavrul era întins pe spate. Cearșafurile albe erau pline de sânge, patul și peretele erau mânjite de sânge, bordura draperiilor luxoase de la fereastră era îmbibată cu sânge. La fel și cămașa de noapte de pe mort. O mână și-o ținea ridicată, iar cealaltă fusese despicată chiar deasupra degetului mare. O rană deschisă pe unul din brațe, iar de acolo lipsea o bucată de carne. *Ca și cum ar fi fost mușcat.* Un picior rupt și îndoit în poziție nefirească, cu osul fracturat ieșind prin piele. Gâtul fusese sfârtecat în așa hal, încât capul abia mai avea de ce să se țină. Însă chipul era ușor de recunoscut. Părea că zâmbește la stucatura delicată a tavanului, cu dinții dezgoliți și cu ochii holbați.

– Prințul Moștenitor Raynault a fost asasinat, murmură Glokta.

Arhilectorul se făcu a aplauda ușurel cu două degete înmănușate în podul celeilalte palme.

– O, foarte bine. Uite, vezi, exact pentru aceste observații strălucite te-am chemat eu. Da, Prințul Raynault a fost asasinat. O tragedie. O crimă odioasă. O ticăloșie colosală care lovește chiar în inima națiunii noastre și îl afectează pe fiecare cetățean în parte. Însă nu acesta este lucrul cel mai rău.

Arhilectorul inspiră adânc și continuă:

– Regele nu are frați, Glokta, înțelegi ce-ți spun? Acum nu mai are nici urmași. Iar atunci când Regele va muri, de unde crezi că va veni viitorul conducător ilustru?

Glokta înghiți în sec. *Pricep. Este o inconvenientă majoră.*

– Din Consiliul Deschis.

– În urma unui scrutin, mârâi disprețuitor Sult. Membrii Consiliului Deschis vor vota viitorul Rege. Câteva sute de retardați pe care nu te poți bizui nici măcar să fie în stare să-și comande singuri prânzul.

Glokta înghiți în sec. Din nou. *Aproape că-mi vine să mă bucur de starea proastă în care se află Eminența Sa, dacă nu ar fi și capul meu în joc.*

– Nu ne bucurăm de popularitate în Consiliul Deschis.

– Ne detestă. Ba mai mult, chiar. Din cauza acțiunilor noastre împotriva Pânzarilor, Negustorilor de Mirodenii, împotriva Lordului Guvernator Vurms, și lista poate continua. Niciunul dintre acești nobili nu are încredere în noi.

Și dacă Regele moare…

– Cum îi merge Regelui cu sănătatea?

– Nu-i merge, se încruntă Sult la cadavrul însângerat. Toată munca noastră poate fi distrusă dintr-o singură lovitură. Asta în cazul în care nu vom reuși să ne facem prieteni în Consiliul Deschis câtă vreme Regele mai este în viață. În cazul în care nu vom reuși să îi intrăm în grații, astfel încât să ne permită să-i alegem noi succesorul, sau, măcar, să influențăm considerabil alegerea acestuia.

Îl privi lung pe Glokta cu ochi albaștri care-i scânteiau în lumina lumânărilor.

– Trebuie să cumpărăm voturile, trebuie să șantajăm, trebuie să fim convingători, trebuie să amenințăm ca să obținem ceea ce vrem. Și poți fi sigur că nemernicii ăia trei de afară se gândesc acum exact la același lucru. Cum mă voi putea menține la putere? Pe care candidat să sprijin? Ce voturi pot controla? Când vom anunța crima, va trebui să asigurăm Consiliul Deschis că ucigașul se află deja în mâinile noastre. Apoi se va face dreptate. Repede, brutal, și în văzul tuturor. Și cine știe ce se va alege de noi dacă voturile nu ne vor fi favorabile? Cu Brock pe tron, sau cu Isher, sau Heugen?

Sult se cutremură îngrozit.

– În cel mai fericit caz, vom rămâne fără funcții. În cel mai rău caz… *Cadavre găsite plutind pe lângă docuri…* De aceea am nevoie să mi-l găsești pe asasinul Prințului. De îndată.

Glokta se uită la cadavru. *La ce a mai rămas din el.*

Împunse rana deschisă cu vârful bastonului. *Am mai văzut asemenea răni, acum câteva luni, pe cadavrul acela din parc. A fost un Devorator, sau, cel puțin, așa ar trebui să*

credem. Un curent de aer rece pătrunse prin fereastra deschisă. *Un Devorator care a intrat pe fereastră. Agenților Profetului nu prea le stă în fire să lase asemenea indicii în urmă. De ce nu l-au făcut să dispară, așa cum au procedat cu Davoust? Să credem că, dintr-odată, nu le mai este foame?*

– Garda ce spune?

Sult făcu un semn indiferent din mână.

– Zice că a stat toată noaptea în fața ușii, ca de obicei. A auzit un zgomot, a intrat în încăpere, l-a găsit pe Prinț așa cum este și acum, iar fereastra era deschisă. A trimis imediat după Hoff. Hoff a trimis după mine, iar eu am trimis după tine.

– Cu toate acestea, garda ar trebui să fie interogată cum se cuvine…

Glokta se uită la mâna ridicată a lui Raynault. Era ceva în căușul ei. Cu multă greutate reuși să se aplece – bastonul se clătină primejdios de tare sub greutatea lui – și luă obiectul respectiv dintre degetele cadavrului. *Interesant.* O bucată de pânză. Pânză albă, deși acum pătată cu sânge. O netezi și o ridică la lumină. Era brodată cu fir de aur. *Am mai văzut așa ceva.*

– Ce-i aia? se răsti la el Sult. Ai descoperit ceva?

Glokta nu-i răspunse. *Poate, însă a fost foarte ușor. Aproape mult prea ușor.*

Glokta îi făcu un semn din cap lui Frost, iar albinosul se întinse și trase sacul de pe capul emisarului Împăratului. În lumina nemiloasă, Tulkis clipi des din pleoape, inspiră adânc și aruncă priviri furișe prin încăpere. O cutie albă și murdară, intens luminată. Îl măsură din ochi pe Frost, așezat

amenințător chiar lângă umărul lui. Îl măsură din ochi pe Glokta, așezat în fața lui. Măsură din ochi scaunele șubrede și masa murdară și lădița lăcuită de pe ea. Nu păru, însă, să observe gaura neagră din colțul de vizavi de el, chiar de lângă capul lui Glokta. Foarte bine. Nici nu trebuia s-o observe. Prin acea gaură Arhilectorul Sult urmărea întreaga scenă. *Pe acolo aude fiecare cuvințel al nostru.*

Glokta îl urmări pe sol îndeaproape. *De obicei în aceste prime momente omul își dă în vileag vina. Mă întreb care îi vor fi primele cuvinte? Un nevinovat ar întreba de ce anume este acuzat…*

– De ce anume sunt acuzat? întrebă Tulkis.

Glokta simți cum îi zvâcnește o pleoapă. *Desigur însă, un individ inteligent, dar vinovat ar putea pune lesne aceeași întrebare.*

– De asasinarea Prințului Moștenitor Raynault.

Solul tresări și se lăsă fleșcăit în scaun.

– Profundele mele condoleanțe familiei regale și tuturor cetățenilor Uniunii în această zi îndoliată. Dar chiar sunt necesare legăturile astea?

Și făcu un semn din cap spre lanțul lung și greu înfășurat în jurul trupului lui gol.

– Sunt. Presupunând că ești cel pe care îl căutăm.

– Înțeleg. Ar avea vreo importanță dacă ți-aș spune că nu am absolut nicio vină în crima asta atroce?

Mă cam îndoiesc. Chiar dacă ai fi nevinovat. Glokta azvârli pe masă bucata de pânză pătată cu sânge.

– Asta era în mâna Prințului.

Tulkis se încruntă, profund nedumerit. *De parcă n-a mai văzut-o niciodată.*

– Se potrivește perfect cu gaura dintr-un veșmânt pe care l-am găsit în camera ta. Veșmânt pătat și el cu sânge din belșug.

Tulkis căscă ochii mari la Glokta. *De parcă habar nu are cum a ajuns acolo.*

– Cum îți explici asta?

Solul se aplecă peste masă cât de mult îi permiteau mâinile legate la spate și vorbi repede și cu voce coborâtă.

– Te rog, ajută-mă, Superiorule. Dacă agenții Profetului mi-au descoperit misiunea – și ei descoperă absolut tot mai devreme sau mai târziu – nu se vor da în lături de la nimic ca să mă împiedice să mi-o îndeplinesc. Știi foarte bine de ce sunt capabili. Dacă mă pedepsești pentru crima aceasta, vei aduce insultă Împăratului. Îi vei respinge mâna întinsă cu prietenie, îi vei da o palmă peste față. Va jura să se răzbune, iar când Uthman-ul-Dosht jură ceva… nu contează viața mea, dar misiunea mea nu trebuie să dea greș. Consecințele… pentru națiunile noastre deopotrivă… te rog, Superiorule, te implor… Ai reputația că ai fi descuiat la minte…

– O minte descuiată este aidoma unei răni deschise, mârâi Glokta. Este vulnerabilă la otravă. Expusă la puroi. Și nu-i provoacă posesorului ei decât durere.

Îi făcu un semn lui Frost, iar albinosul puse cu mare grijă pe masă hârtia cu mărturisirea și o trase spre Tulkis cu vârfurile degetelor sale albe. Alături de hârtie puse călimara și-i deschise capacul din bronz. Puse și condeiul pe masă. *Cât se poate de ordonat și minuțios.*

– Mărturisirea ta, făcu Glokta un semn cu mâna spre hârtia de pe masă. În cazul în care încă te mai întrebi ce conține.

– Dar nu sunt vinovat, murmură Tulkis cu

voce șoptită.

Glokta se strâmbă enervat.

– Ai fost torturat vreodată?

– Nu.

– Dar ai asistat la vreo tortură?

– Am asistat, spuse solul cu gura uscată.

– Atunci ai o idee vagă despre ce te așteaptă.

Frost deschise lada de pe masă. Tăvile dinăuntru se ridicară și se răsfirară, precum aripile unui fluture uriaș, etalând instrumentele lui Glokta în toată frumusețea lor sclipitoare, hipnotizantă, oribilă. Ochii lui Tulkis se umplură de spaimă și de fascinație.

– Sunt cel mai bun, oftă prelung Glokta strângându-și mâinile la spate. Nu-i o chestiune de orgoliu, ci realitatea însăși. N-ai fi aici cu mine dacă eu n-aș fi cel mai bun. Îți spun toate astea pentru că vreau să nu mai ai niciun dubiu. Pentru că vreau să-mi răspunzi la întrebări fără să mai nutrești vreo iluzie că ai putea scăpa teafăr. Uită-te la mine.

Așteptă până ce Tulkis îi întâlni privirea.

– Mărturisești?

O pauză. Apoi șoapta solului.

– Sunt nevinovat.

– Nu asta te-am întrebat. Te mai întreb o dată. Mărturisești?

– Nu pot.

Se priviră lung, iar Glokta nu mai avu nicio îndoială. *Este nevinovat. Dacă s-a putut furișa peste zidurile palatului și a putut intra pe fereastra Prințului fără să-l observe nimeni, la fel de bine putea să iasă din Agriont înainte ca noi să prindem de veste. Și atunci, de ce a rămas și a dormit și și-a lăsat în dulap hainele pătate cu sânge ca să le descoperim noi? O dâră de indicii atât de ostentative, că și un orb le-ar putea lua*

urma. Am fost trași pe sfoară într-un mod prea puțin dibaci. Una este să-l pedepsesc pe nevinovat, dar să mă las acoperit de ridicol? Asta-i cu totul altă chestiune.

– O clipă, spuse încet Glokta.

Se chinui să se dea jos de pe scaun, șontâcăi spre ușă, ieși, o închise cu grijă în urmă, șchiopătă strâmbându-se de durere până la camera de alături și intră.

– Ce naiba faci acolo? se răți Arhilectorul la el.

Glokta rămase cu capul plecat într-o atitudine de respect profund.

– Încerc să stabilesc adevărul, Eminență…

– *Ce* încerci tu să stabilești? Consiliul Închis așteaptă mărturisirea, și tu dai din gură că ce?

Ochii lui Glokta nu se plecară sub privirea furioasă a Arhilectorului.

– Și dacă nu minte? Dacă Împăratul chiar își dorește pacea? Dacă e nevinovat?

Ochii albaștri și reci ai lui Sult se holbară nedumeriți.

– Ți-ai pierdut doar dinții în Gurkhul sau și blestemata aia de minte? Cui îi pasă dacă e nevinovat sau nu? Ce ne preocupă pe noi acum e să facem ce trebuie ca să fie bine! Ce ne preocupă pe noi acum este să facem ce e necesar! Ce ne preocupă pe noi acum e să obținem o semnătură pe hârtia aia… – Arhilectorul aproape că făcea spume la gură de furie și își încleșta și descleșta nervos pumnii – … zdreanță schiloadă de om ce ești! Fă-l să semneze și să terminăm cu asta ca să ne putem apuca să dăm limbi în cururile celor din Consiliul Deschis!

Glokta își plecă și mai mult capul.

– Desigur, Eminență.

– Obsesia ta perversă pentru *adevăr* o să-mi mai pricinuiască și alte supărări în seara asta? Mă descurc mai bine cu acul de cusut decât cu lopata, dar până și eu aș fi în stare să smulg o mărturisire de la ticălosul ăluia! Este cazul să trimit după Goyle?

– Sigur că nu, Eminență.

– Atunci, du-te acolo, fir-ai tu să fii, și fă-l… să… semneze!

Glokta ieși șchiopătând din cameră, bombănind nemulțumit, întinzându-și gâtul într-o parte și în alta, frecându-și palmele inflamate, încordându-și umerii și auzind cum îi trosnesc articulațiile. *Dificil interogatoriu!*. Cu picioarele încrucișate, Severard stătea așezat pe coridor sprijinindu-și capul de peretele soios.

– A semnat?

– Firește.

– Minunat. Alt mister rezolvat, șefule, ce zici?

– Mă cam îndoiesc de asta. Nu-i un Devorator. Nu așa cum a fost Shickel. Simte durerea, crede-mă.

Severard ridică nepăsător din umeri.

– Shickel spunea că fiecare dintre ei are câte un alt talent.

– Așa a spus. Așa a spus.

Totuși. Glokta își șterse ochiul care îi curgea, gândind: *Cineva l-a ucis pe Prinț. Cineva are ceva de câștigat de pe urma morții lui. Și aș vrea să știu cine este acest cineva, chiar dacă nimănui nu-i pasă.*

– Mai am câteva întrebări la care vreau răspuns. Soldatul care a făcut de gardă la ușa Prințului azi-noapte. Vreau să stau de vorbă cu el.

Practicianul ridică din sprâncene.

– De ce? Că doar avem mărturisirea.

– Adu-l la mine chiar acum.

Severard se ridică de lângă zidul murdar.

– Cum zici. Tu ești șeful.

Porni agale pe coridor:

– Îți servesc de îndată un Cavaler din Ordinul Regelui.

Pe poziții

– Ai dormit? întrebă Pike, scărpinându-și partea mai puțin arsă a feței sale distruse.

– Nu. Tu?

Deținutul devenit sergent clătină din cap.

– N-am mai dormit de zile întregi, murmură melancolic Jalenhorm.

Își umbri ochii cu mâna și se uită spre creasta de nord, spre linia neregulată a copacilor de sub cerul plumburiu.

– Divizia lui Poulder a pornit deja prin pădure?

– Înainte de a se lumina de ziuă, răspunse West. Curând ar trebui să ne dea de știre că și-a ocupat pozițiile. Iar acum se pare că și Kroy e gata de plecare. Măcar punctualitatea ar trebui să i-o respectăm.

În vale, dincolo de punctul de comandă al lui Burr, divizia generalului Kroy intra în dispozitiv de luptă. Centrul era alcătuit din trei regimente de infanteriști din Oastea Regelui. Pe fiecare flanc, pe teren mai înalt, se afla câte un alt regiment de recruți. Cavaleria se afla în ariergardă. Spectacolul era complet diferit de jalnica desfășurare de forțe efectuată de armata improvizată a lui Ladisla. Batalioanele înaintau cu pas sigur în coloane ordonate și compacte: tropăind cadențat prin noroi, prin iarba înaltă, prin peticele de zăpadă din gropi. Se opriră în pozițiile stabilite și începură să se întindă în rânduri parcă desenate, iar în scurt timp valea fu acoperită cu o rețea de soldați. Aerul rece răsuna de bubuitul înfundat al pașilor

lor, de tunetul tobelor lor, de strigătele întretăiate ale comandanților lor. Totul se desfășura în bună ordine, conform regulamentului.

Lordul Mareșal Burr dădu la o parte aripa cortului și ieși, răspunzând cu fluturări din mână la saluturile gărzilor și ofițerilor aflați prin preajmă.

– Colonele, mârâi el cu ochii la cer. Vremea încă e frumoasă, nu?

Soarele era doar o pată palidă la orizont, iar cerul era plin de vânătăi întunecate deasupra coastei nordice.

– Pentru moment, domnule, îi răspunse West.

– Nicio veste de la Poulder?

– Nu, domnule. Însă pădurea e deasă, opacă, și se înaintează mai greu.

Pădurea era opacă, într-adevăr, însă nu tot atât de opacă și obtuză pe cât era Poulder, își spuse West, care ținu pentru sine această remarcă lipsită de profesionalism.

– Ai apucat să mănânci ceva?

– Da, domnule, minți West care nu înghițise nimic de cu seară, și nici atunci nu mâncase prea mult.

Numai gândul la mâncare îi făcea greață.

– Măcar unul dintre noi a mâncat, comentă Burr, apăsându-și posomorât burta cu mâna. A naibii indigestie. Nu pot să vâr nimic în gură.

Se strâmbă și scoase un râgâit prelung.

– Scuze. Uite-i acolo.

Probabil că generalul Kroy se declarase mulțumit de poziționarea fiecărui om din divizia lui, deoarece soldații din vale începuseră să înainteze. Iar stindardele regimentelor, steagurile batalioanelor,

drapelele companiei începură să fluture în vântul rece. Soarele palid scânteia pe săbiile ascuțite și pe armurile lustruite, strălucea pe panglicile aurii și pe lemnul șlefuit, sclipea pe catarame și harnașamente. Înaintau în formație compactă, falnică etalare de forță militară. Dincolo de ei, spre partea dinspre est a văii, în spatele copacilor, se înălța un turn întunecat. Primul turn al fortăreței Dunbrec.

– Ce mai spectacol, murmură Burr. În total cincisprezece mii de ostași aici și tot pe atâția sus, pe culme.

Făcu un semn din cap spre rezerva de la punctul de comandă – două regimente de cavaleriști dornici de acțiune:

– Alți două mii care își așteaptă ordinele.

Privi tabăra ridicată în zăpada din vale: oraș de corturi, căruțe, maldăre de lăzi și butoaie printre care mișunau siluete negre.

– Fără să mai numărăm miile care sunt aici – bucătari, grăjdari, potcovari, căruțași, slugi și doctori.

Clătină din cap dus pe gânduri.

– Câtă răspundere, toate viețile astea, nu crezi? Ar trebui să fii fraier dacă ți-ai dori să te înhami la un asemenea jug.

West schiță un surâs posac.

– Așa este, domnule.

– Mi se pare că…, șopti Jalenhorm mijindu-și ochii în soare. Ăia sunt…?

– Lunetă! se răsti Burr, și un ofițer din apropiere i-o înmână cu un gest afectat. Măi, măi. Ce avem noi aici?

Întrebare retorică, fără doar și poate. Nu avea cine altcineva să provoace această exclamație a Mareșalului.

– Nordicii lui Bethod, zise Jalenhorm,

constatând evidența, așa cum făcea mai mereu.

Prin propria-i lunetă, West îi văzu cum se năpustesc în câmp deschis, revărsându-se dintre copacii din capătul de lângă râu al văii, întinzându-se ca sângele ce curge din venele tăiate ale unui sinucigaș. Hoarde cenușii, murdare, se coagulau pe flancuri. Erau robii, cei cu arme ușoare. În centru căpătau contur rânduri mai ordonate, platoșe și săbii pe care lumina sclipea stins. Țăranii lui Bethod.

– Nici urmă de cai.

West se simți mai agitat decât fusese el vreodată. Avusese deja parte de o confruntare aproape fatală cu cavaleria lui Bethod și nu își dorea să repete experiența.

– E bine să-ți poți vedea, în sfârșit, inamicul, spuse Burr, dând glas unor sentimente opuse celor nutrite lui West. Recunosc că se mișcă repede și bine, continuă Mareșalul schițând unul din zâmbetele lui extrem de rare. Dar se mișcă exact în direcția pe care ne-o dorim noi. Capcana are momeala în ea și e gata să se închidă, ce zici, căpitane?

Și îi dădu luneta lui Jalenhorm, care se uită și el în vale și zâmbi larg la rândul lui.

– Exact în direcția pe care ne-o dorim noi, repetă el.

Însă West nu le împărtășea încrederea. Își amintea mult prea bine șirul subțire de nordici de pe culmea dealului, chiar acolo unde Ladisla își închipuise că-și dorește să-i atragă.

Oamenii lui Kroy se opriră, iar unitățile trecură iute în poziții, la fel de calm de parcă s-ar fi aflat la o paradă militară: aliniate pe patru rânduri, în spate cu companiile de rezerviști, în față cu o linie de arcași. West

abia deslușì ordinele de tragere și urmări ploaia de săgeți care se abătu peste soldații lui Bethod. Își încleștă pumnii și își înfipse unghiile în carne, dorindu-și ca nordicii să moară pe loc. În schimb, aceștia trimiseră înapoi o salvă ordonată de săgeți și porniră la atac.

Strigătul lor de luptă pluti până la ofițerii strânși în fața cortului, urlet nepământesc, prelung în aerul înghețat. West își mușcă buzele, amintindu-și când îl auzise ultima oară reverberând prin ceața groasă. Greu de crezut că fusese doar cu câteva săptămâni în urmă. Și se simți din nou vinovat pentru că îi părea bine că se află în spatele liniilor, deși fiorul de-a lungul spinării părea a-i spune că data trecută o asemenea poziție mai ferită nu-i fusese de niciun folos.

– Fir-ar să fie, exclamă Jalenhorm.

Nimeni altcineva nu mai spuse nimic. Cu dinții încleștați și inima bătându-i să-i spargă pieptul, West încerca să-și potolească tremurul mâinilor în care ținea luneta. Nordicii se năpusteau în vale. Arcașii lui Kroy mai trimiseră încă o ploaie de săgeți, apoi se retraseră prin culoarele ordonate dintre rânduri, regrupându-se în spatele liniilor. Sulițele fură coborâte, scuturile ridicate și, parcă fără pic de zgomot, armata Uniunii se pregăti de confruntarea cu nordicii gălăgioși.

– Contact, mârâi Lordul Mareșal Burr.

Rândurile Uniunii părură a se undui, razele palide ale soarelui părură a luci mai repede pe mulțimea de oameni, un huruit vag umplu văzduhul. La punctul de comandă nu se rosti nici măcar un cuvânt. Toți se uitau prin lunete sau își mijeau ochii în soare, întinzându-și gâturile ca să poată vedea mai

bine ce se întâmpla în vale, ținându-și răsuflarea.

După ceea ce le păru tuturor o perioadă teribil de lungă, Burr își luă luneta de la ochi.

– Bun, zise el. Rezistă. Se pare că nordicii tăi au avut dreptate, West, suntem superiori din punct de vedere numeric, chiar și fără Poulder. O să avem parte de un scandal de pomină când o să ajungă aici…

– Sus, șopti West, pe creasta dinspre sud.

Ceva licări printre copaci. Ceva metalic.

– E cavaleria, domnule, pot să jur pe viața mea. Se pare că Bethod a avut aceeași idee ca noi, dar pe flancul celălalt.

– La naiba! șuieră Burr. Dați-i de știre generalului Kroy să se replieze și să se pregătească pentru un atac din dreapta!

Unul dintre aghiotanți sări în șa și porni în galop spre cartierul general al lui Kroy, răscolind bulgări de noroi sub copitele calului.

– Alte scamatorii din astea și nu va mai fi bine pentru noi, spuse Burr închizându-și luneta și începând să se bată cu ea în palmă. Nu trebuie să eșuăm, colonele West. Nu trebuie să ne stea nimic în cale. Nici aroganța lui Poulder, nici orgoliul lui Kroy, nici viclenia dușmanului, nimic, absolut nimic! Trebuie să învingem astăzi aici. *Nu trebuie* să dăm greș!

– Da, domnule.

Însă West nu prea știa ce ar fi putut face.

Soldații Uniunii încercau să nu facă zgomot, ceea ce însemna că făceau tot atât de mult tărăboi ca o turmă de oi duse la tuns. Gemeau și grohăiau, alunecau pe pământul reavăn, iar armurile zăngăneau și armele li se

loveau de crengile mai joase. Copoiul îi urmărea clătinând cu tristețe din cap.

– Bine că nu-i nimeni acolo să-i audă, șuieră Dow. Idioții ăștia ar trezi și un mort.

– Nu e cazul să faci și tu zgomot, îl admonestă Treicopaci din fruntea grupului, făcându-le semn camarazilor săi să-l urmeze.

Stranie senzație să mărșăluiască din nou împreună cu atât de mulți oameni. Cei douăzeci de țărani ai lui Fiori-îți-dau li se alăturaseră, și ce grup ciudat mai erau și aceștia. Bărbați înalți și bărbați scunzi, tineri și bătrâni, cu tot soiul de arme și armuri, dar foarte eficiente din câte își putea da seama Copoiul.

– Stai!

Și soldații Uniunii se opriră buluc, bombănind și zăngănind, apoi începură să se aranjeze în rânduri de front de-a lungul celei mai înalte părți a crestei. Lung front, își spuse Copoiul, judecând după numărul de trupeți pe care-i urmărise intrând în pădure. Ei se aflau chiar la capătul diviziei. Se uită la copacii din stânga și se încruntă. Cam izolat locul acesta.

– Dar foarte sigur, șopti ca pentru sine.

– Ce zici? îl întrebă Cathil care se așezase pe o buturugă uriașă.

– Suntem la adăpost aici, îi spuse în limba ei, reușind să schițeze un soi de zâmbet.

Tot nu avea habar cum să se poarte cu ea. Pe timpul zilei între ei se căsca o prăpastie uriașă. Prăpastie pe care el nu știa dacă o va trece vreodată, căci îi despărțeau și rasa, și vârsta, și limba. Bizar, însă, noaptea această prăpastie dispărea ca prin vrajă. Pe întuneric se înțelegeau destul de bine. Poate cu timpul vor reuși să facă relația să funcționeze. Poate

nu. Și cu asta basta. Dar îi părea bine că acum e alături de el. Îl făcea să se simtă iarăși ca un bărbat în carne și oase, și nu ca un animal care se furișează prin păduri.

Observă un ofițer Unionist care se îndrepta cu pași țanțoși spre Treicopaci. Sub braț avea înfipt un soi de bețișor lustruit.

– Generalul Poulder vă cere să rămâneți aici, pe aripa stângă, pentru a asigura flancul îndepărtat, spuse el foarte rar și foarte tare, ca și cum așa s-ar fi putut face înțeles în cazul că ei nu i-ar fi cunoscut limba.

– În regulă, confirmă Treicopaci.

– Divizia se va desfășura pe creastă, în dreapta voastră!

Și împunse aerul cu bețișorul lui arătând spre copaci unde oamenii lui își ocupau posturile într-un tărăboi infernal.

– Vom aștepta până când trupele lui Bethod se vor fi angajat în luptă cu divizia generalului Kroy, și atunci îi vom ataca și îi vom izgoni de pe câmpul de luptă!

Treicopaci dădu din cap.

– Ai nevoie de ajutor?

– Sincer, mă cam îndoiesc, însă vă vom da de veste dacă va fi cazul.

Și se întoarse la subordonații lui cu același mers fălos. După doar câțiva pași însă, alunecă, și aproape dădu cu târtița de noroi.

– E sigur de sine, observă Copoiul.

Treicopaci ridică din sprâncene.

– Cam prea mult, după gustul meu. Dar dacă asta înseamnă că nu va trebui să luptăm, să știi că îmi convine. Haideți! strigă întorcându-se spre țăranii lui Fiori-îți-dau. Apucați trunchiul ăla gros și târâți-l până la margine!

– De ce? întrebă unul cu față ursuză,

frecându-și genunchiul.

– Ca să ai după ce să te ascunzi dacă apare Bethod, lătră Dow la el. Treci la treabă, prostule!

Mârâind nemulțumiți, țăranii își lăsară armele deoparte și se apucară de lucru. Lupta alături de legendarul Rudd Treicopaci parcă nu era chiar atât de distractivă pe cât își imaginaseră. Copoiul zâmbi. Ar fi trebuit să-și dea seama. Conducătorii nu ajung să fie pomeniți în legende dacă dau dovadă de superficialitate. Se îndreptă spre bătrânul lui prieten care se uita încruntat înspre pădure.

– Ești îngrijorat, șefu'?

– Acolo se pot ascunde foarte ușor destui oameni. Și pot aștepta momentul prielnic de atac după începerea bătăliei.

– Așa și este, rânji Copoiul. Tocmai de aceea ne aflăm noi aici.

– Ce vrei să spui? Că Bethod nu s-o fi gândit la același lucru?

Rânjetul Copoiului începu să se stingă.

– Dacă are oameni în plus, s-ar putea să-i treacă prin minte că i-ar folosi mai bine aici, pe culme, în așteptarea momentului potrivit, întocmai cum facem noi. Și ne-am putea pomeni față în față cu ei. Și atunci ce zici tu că o să se întâmple?

– O să ne luăm la omor, zic eu. Dar Fiori-îți-dau spune că Bethod nu are oameni. Ăștia din Uniune sunt de două ori mai mulți.

– Poate, dar lui îi plac atacurile prin surprindere.

– Bine, fu de acord Copoiul urmărind cum țăranii lui Fiori-îți-dau se opintesc la trunchiul uriaș blocând creasta dealului. Cum zici tu. Am pus pomul ăla de-a curmezișul și o să sperăm că totul va fi în ordine.

– În ordine? mârâi Treicopaci. Când ai mai pomenit tu așa ceva?

Se îndreptă să discute ceva cu Ursuzul, iar Copoiul ridică din umeri în spatele lui. Dacă, pe nepusă masă, s-ar trezi înainte cu câteva sute de țărani ai lui Bethod, chiar că ar fi în mare încurcătură. Însă nu mai aveau ce face acum. Așa că se aplecă lângă raniță și își scoase dinăuntru bucata de cremene și câteva rămurele uscate. Le așeză pe pământ cu grijă și începu să scapere piatra.

Fiori-îți-dau se așeză pe vine lângă el, sprijinit în coada toporului.

– Ce faci?

– Ce ți se pare că fac? se răți oi la el Copoiul suflând în vreascuri și urmărind cum crește flacăra. Îmi fac un foc.

– Da' nu așteptăm să înceapă bătălia?

Copoiul se așeză în fund și mai puse niște rămurele uscate pe foc.

– Așteptăm, cum să nu, și eu zic că ăsta-i cel mai bun moment să facem un foc. Războiul înseamnă mai ales așteptare, flăcău. Și, dacă ești în branșa noastră, tot stai și aștepți. Și timpul ăsta când aștepți ți-l poți petrece în frig, sau poți încerca să faci ceva ca să te simți un picuț mai bine.

Scoase din raniță o tingire și o puse pe foc. Tingire nouă, tingire bună, o luase de la sudiști. Desfăcu un pachet. Cinci ouă, încă întregi. Ouă frumușele, pestrițe. Sparse unul de marginea tingirii și auzi sâsâitul lui plăcut. Zâmbi larg. Lucrurile parcă începeau să meargă mai bine. Nu mai mâncase ouă de multă vreme. Dar chiar atunci când îl spărgea pe ultimul, vântul, care își schimbase direcția, îi aduse un miros nou în nări. Altceva decât mirosul de ouă prăjite. Ridică iute capul

încruntându-se.

– Ce e? întrebă Cathil.

– Probabil că nimic, îi răspunse, știind, însă, că e mai bine să nu riște. Stai aici și ai grijă de ouă, bine?

– Bine.

Copoiul se cățără peste trunchiul doborât, se ghemui lângă primul copac și cercetă valea cu privirea. Acum nu mai simțea niciun miros, de asta era sigur. Și nici nu vedea nimic printre copaci – nimic în afară de pământul ud, de peticele de zăpadă, de ramurile pinilor și de umbrele nemișcate. Absolut nimic. Treicopaci îl speriase cu toată vorbăria lui despre atacuri prin surprindere.

Tocmai voia să se întoarcă, dar simți din nou izul de mai înainte. Se ridică, făcu câțiva pași în jos pe versant, îndepărtându-se de focul lui și de trunchiul de copac. Iar Treicopaci apăru ca din senin lângă el, cu scutul pe braț și sabia strânsă în mână.

– Ce e, Copoiule, simți ceva?

– S-ar putea.

Amușină din nou, prelung, fără să se grăbească, aspirând pe nas aerul, încercând să-și dea seama ce este.

– Probabil că nu-i nimic.

– Nu mă lua pe mine cu „nimic”, Copoiule. Nasul tău ne-a scos din multe belele până acum. Ce simți?

Vântul își schimbă direcția și, de această dată, mirosul îl izbi din plin. Nu-l mai simțise de ceva vreme, dar nu avea cum să nu-l recunoască.

– La naiba, șopti el. Shanka.

– Hei!

Copoiul se uită în jur cu gura căscată. Cu tingirea în mână, Cathil tocmai trecea peste

trunchiul doborât.

– Sunt gata ouăle, zise ea celor doi cu un surâs vesel.

Treicopaci îi făcu un semn cu mâna și urlă cât îl țineau plămânii:

– Toată lumea la adăpost în spatele…

Din tufișuri se auzi plesnet de arc. Copoiul simți cum săgeata șuieră prin văzduh la vreo doi pași pe lângă el, căci capetele-turtite nu erau arcași pricepuți. Doar din noroc chior au reușit să găsească o victimă.

– Ah, oftă Cathil, uitându-se la săgeata din coaste. Ah…

Și se lăsă moale la pământ, scăpând tingirea în zăpadă. Copoiul se repezi la ea, cu respirația hârâindu-i în gâtlej. O apucă de brațe și îl văzu pe Treicopaci care o apucase de picioare. Bine că nu era grea. Nu era grea deloc. Pe lângă ei mai zburară două săgeți. Una se înfipse în trunchiul de copac. O aruncară pe fată în spatele lui și se adăpostiră și ei.

– Sunt shanka acolo jos! strigă Treicopaci. Au lovit fata!

– Cel mai sigur loc, ei? mârâi Dow, ghemuindu-se în spatele copacului și învârtind barda în mână. Jigodii nenorocite!

– Shanka? Așa de mult la sud? se minună cineva.

Copoiul o apucă pe Cathil de sub brațe și o trase la adăpostul de lângă foc.

– M-au nimerit, gemu ea, uitându-se la săgeată și la sângele care i se întindea pe haine.

Începu să tușească și se uită cu ochi mari la Copoi.

– Vin! urlă Fiori-îți-dau. Pregătiți-vă, băieți!

Oamenii își scoaseră săbiile din teci, își strânseră curelele și legăturile scuturilor, își încleștară fălcile și se încurajară reciproc plesnindu-se vârtos pe spate. Din spatele copacului, Ursuzul, cu un calm desăvârșit, trăgea săgeată după săgeată în vale.

– Trebuie să mă duc, zise Copoiul, strângând-o pe Cathil de mână, dar am să mă întorc, bine? Tu stai aici cuminte, da? Am să mă întorc.

– Ce? Nu!

Fu nevoit să-i descleștеze cu forța degetele. Nu-i plăcea să facă una ca asta, dar nu avea de ales.

– Nu, șopti ea, sfârșită de puteri, pe când el se târa spre trunchiul de copac și spre țăranii din spatele lui.

O suliță rudimentară se împlântă în pământ chiar lângă el. Copoiul o privi lung, apoi se furișă de-a bușilea pe lângă ea, îndreptându-se spre locul unde se ascundea Ursuzul. Privi în josul dealului.

– Fir-ar mama ei de viață!

Copacii colcăiau de capete-turtite. Copacii dinspre vale, copacii din stânga, copacii din dreapta. Forme întunecate și hidoase care se mișcau, care mișunau, care se buluceau să urce dealul. Parcă erau sute. La dreapta lor soldații Uniunii răcneau și zăngăneau din arme și armuri, neînțelegând ce se petrece. Din pădure țâșneau săgeți furioase spre ei.

– Fi-r-ar mama ei de viață!

– Zic că ar fi cazul să începi și tu să tragi.

Ursuzul dădu drumul unei săgeți și scoase o alta din tolbă. Copoiul luă și el una, dar țintele erau atât de multe, că nu știu pe care s-o aleagă, și trase la nimereală, blestemând tot timpul. Acum erau și mai aproape, atât de

aproape că le putea zări fețele, dacă le puteai spune fețe. Fălci lătărețe căscate, mârâind și pline de colți, ochi mici și sălbatici, plini de ură și venin. Arme grosolane – măciuci cu zeci de cuie, topoare făcute din piatră cioplită, săbii ruginite furate de la morți. Și urcau neabătuți, mai iuți decât lupii pădurilor.

Copoiul îl lovi pe unul în piept și îl văzu cum cade. Îl nimeri pe altul în picior. Dar ceilalți nu șovăiră nici măcar un pic.

– Gata! îl auzi el pe Treicopaci, simți cum bărbații din juru-i se ridică în picioare, cu săbiile ridicate, cu sulițele ridicate, cu scuturile ridicate, pregătiți să respingă atacul.

Se întrebă cum anume puteai vreodată în viață să fii gata pentru așa ceva.

Un cap-turtit, cu gura căscată și colții la vedere, sări peste trunchiul copacului. Copoiul îl zări, formă neagră prin aer; îl auzi, muget prelung; apoi sabia lui Tul îl despică în două, împroșcând tot locul cu sânge, aidoma apei ce curge dintr-o sticlă spartă.

Altul se cățăra peste trunchi, iar Treicopaci îi reteză brațul dintr-o singură lovitură cu sabia și îl aruncă în vale cu scutul. Acum veneau și mai mulți, mult mai mulți, înghesuindu-se unii în alții ca să escaladeze copacul. Copoiul îl nimeri cu săgeata pe unul chiar în față, la doar un pas distanță de el, scoase cuțitul și i-l înfipse în burtă, urlând din toți bojocii, simțind căldura sângelui care-i șiroia pe mâini. Îi smulse măciuca din gheare, o repezi asupra altuia, îl rată și se duse mai departe. Toți zbierau și loveau cu săbiile în dreapta și în stânga.

Copoiul îl văzu pe Fiori-îți-dau cum izbește capul unui shanka de un copac cu cizma și

cum își ridică scutul și îi sfărâmă chipul. Cum doboară un altul cu barda, stropindu-l pe Copoi cu sânge. Și cum îl prinde pe un al treilea în brațe și se prăbușește cu el la pământ, rostogolindu-se prin noroi, zbătându-se și lovind. Shanka ajunse deasupra, și Copoiul îl lovi cu măciuca pe spinare, o dată, de două ori, de trei ori, iar Fiori-îți-dau îl împinse la o parte, se ridică și îi zdrobi capul cu piciorul. Apoi se repezi mai departe, doborând un alt cap-turtit care tocmai ce își înfipsese sulița într-un țăran înspăimântat.

Copoiul clipi des, încercând să-și șteargă sângele din ochi cu mâneca. Îl văzu pe Ursuz cum își ridică pumnalul și îl implântă până la plăsele prin tărtăcuța unui cap-turtit, iar lama ieși prin gura acestuia, țintuindu-l de trunchiul unui copac. Îl văzu pe Tul cum spulberă cu pumnul fața altui shanka, iar și iar și iar, până când din capul lui nu mai rămase nimic decât un fel de terci roșu. Un cap-turtit cu sulița ridicată sări în copacul de alături, dar, înainte să apuce să-l înjunghie, Dow țâșni și-i reteză picioarele. Shanka se răsuci prin aer guițând.

Copoiul văzu alt shanka grămadă peste un țăran, mușcându-l cu înverșunare de gât. Smulse sulița din pământ și o aruncă înfigând-o în spinarea ticălosului. Capul-turtit căzu scoțând sunete nearticulate și încercă să ajungă cu ghearele în spate ca să și-o scoată dintre umeri. Dar sulița îl pătrunsese adânc.

Alt țăran se zvârcolea urlând de mama focului, cu brațul prins în colții unui shanka. Cu cealaltă mână încerca să-l lovească în cap. Copoiul făcu un pas spre ei, dar înainte de a apuca să-l ajute, un cap-turtit se repezi la el cu o suliță. Îl observă la timp și se feri, îl tăie

peste ochi cu pumnalul, apoi îl lovi cu măciuca în moalele capului și simți oasele spărgându-se precum coaja de ou. Se întoarse spre altul. Unul al naibii de mare, care deschise fălcile la el și mârâi cu bale la gură, cu un topor uriaș în gheare.

– Haide! îi strigă el, ridicând și măciuca, și cuțitul.

Dar înainte de a apuca să-l atace, Treicopaci veni din spate și îl despică de la umăr până la piept. Îi țâșni sângele și se prăbuși în noroi. Însă reuși cumva să se ridice, suficient cât să ajungă în dreptul pumnalului Copoiului.

Acum shanka se retrăgeau, iar țăranii urlau și îi doborau unul câte unul. Ultimul orăcăi speriat și se repezi la cel mai apropiat copac, încercând să se cațere în el. Dar căzu la pământ când sabia lui Dow îi făcu o rană adâncă în spate, dezvelind carnea roșie și așchiile de os alb. Rămase zvâcnind câteva clipe pe o creangă, cu picioarele atârnându-i în gol. Apoi nu se mai mișcă.

– I-am terminat! mugi Fiori-îți-dau, cu pete mari de sânge pe obraji. I-am terminat!

Țăranii lui ovaționară și strigară și își agitară armele. Sau, mai curând, majoritatea ovaționară. Vreo doi stăteau nemișcați, alți câțiva zăceau pe jos, răniți, gemând, gâlgâind printre dinți. Copoiul nu credea că ăstora le ardea să sărbătorească. Nici Treicopaci nu credea asta.

– Gura, proștilor! Au plecat acum, dar vor veni și mai mulți. Ăsta-i necazul cu capetele-turtite, mereu se întorc mai mulți! Luați cadavrele alea din drum, adăpostiți răniții! Recuperați cât de multe săgeți puteți! Vom avea curând nevoie de ele!

Copoiul șchiopătă spre locul unde focul ardea mocnit. Cathil nu se mișcase de unde o lăsase. Acum respirația i se accelerase, dar era foarte slabă. Ținea o mână apăsată pe coaste, acolo unde pătrunsese săgeata. Îl privi cu ochi mari și umezi cum se apropie de ea, fără să spună nimic. Nici el nu rosti vreun cuvânt. Ce ar fi fost de spus? Își scoase cuțitul și-i despică bluza însângerată, de la săgeată până jos, o dădu la o parte și se uită mai bine la rană. Era înfiptă în dreapta, chiar sub sân, între două coaste. Nu era un loc bun pentru o rană de săgeată, presupunând că ar exista un asemenea loc.

– E bine? bâigui ea clănțănind din dinți, cu chipul alb ca zăpada, cu ochii strălucitori din cauza febrei. E bine?

– E bine, o liniști el, ștergându-i cu degetul mare țărâna de pe obraz. Nu te agita, bine? O rezolvăm noi cumva.

Iar în tot acest timp își spunea: mincinos împuțit ce ești tu, Copoiule, laș nenorocit ce ești. Fata asta are o săgeată în piept.

Treicopaci se așeză pe vine lângă ei.

– Trebuie s-o scoatem, se încruntă el. Eu o țin, și tu tragi.

– Eu ce?

– Ce zice? șuieră Cathil printre dinții plini de sânge. Ce fa…? vru ea să știe, dar Copoiul apucase deja săgeata cu ambele mâini, iar Treicopaci o ținea strâns de brațe. Ce faceți…?

Copoiul trase, dar săgeata nu vru să iasă. Trase din nou, și sângele se revărsă din rană și curse pe pielea ei palidă în două șiroaie întunecate. Trase iarăși, și fata se zvârcoli și lovi din picioare și urlă de parcă ar fi omorât-o încet și în chinuri. Trase, dar săgeata tot nu

vru să iasă. Trase, dar săgeata nu se mișcă nici cât un lat de deget.

– Trage! șuieră Treicopaci.

– Nu vrea să iasă, în pizda mă-sii! îi mârâi în nas Copoiul.

– Bine! Bine!

Copoiul dădu drumul săgeții, iar Cathil își înghiți sângele și se înecă și începu să tușească, să bolborosească, să se cutremure și să se zvârcolească, înghițind aerul cu sete și scuipând salivă colorată în roșu deschis.

Treicopaci se frecă gânditor pe bărbie, mânjindu-și fața de sânge.

– Dacă n-o poți scoate, trebuie s-o împingi înăuntru.

– Să ce?

– Ce… zice? îi clănțăniră dinții lui Cathil.

Copoiul își simți gura uscată și gâtul plin cu bolovani.

– Trebuie s-o împingem.

– Nu, șopti tânăra cu ochii ieșiți din orbite. Nu.

– Ține-te bine, fato, murmură Treicopaci în limba comună, apucând-o iarăși de mâini. Ține-te bine. Fă-o, Copoiule.

– Nu…

Copoiul strânse din dinți și se împinse cu putere în săgeata ruptă. Cathil zvâcni puternic și scoase un soi de oftat, apoi își dădu ochii peste cap și leșină. Copoiul îi întoarse pe o parte trupul moale ca o cârpă și văzu capul săgeții ieșindu-i prin spate.

– Bine, murmură el, e bine, a trecut.

O apucă cu grijă și o scoase afară răsucind-o încetișor. Cu săgeata ieși și niște sânge, dar nu prea mult.

– Semn bun, spuse Treicopaci. Înseamnă că nu i-a atins plămânul.

Copoiul își mușcă buzele.

– E bine.

Luă niște bandaje și le aplică peste gaura din spatele fetei, apoi i le petrecu peste piept, cu ajutorul lui Treicopaci.

– E bine, bine, repeta el tot înfășurând bandajele în jurul trupului tinerei, cu degete pe care și le simțea reci și neîndemânatice, până când îi pansă rănile cât de bine putea.

Mâinile îi erau pline de sânge, bandajul era plin de sânge, burta și spatele lui Cathil erau pline de urme rozalii de degete peste dârele negre de mizerie și de sânge. Îi trase cămașa la loc și o așeză cu blândețe pe spate. Îi atinse obrazul – era cald, ochii îi avea închiși, pieptul i se mișca ușor, răsuflarea i se aburea în jurul gurii.

– Trebuie să o învelim cu ceva.

Se ridică și își scoase pătura din raniță, împrăștiind tot felul de lucruri pe lângă foc. O scutură și o așeză peste trupul fetei.

– Să-ți țină cald, da? Să-ți fie bine și cald.

O înveli și mai bine, vârând colțurile păturii sub ea. Îi acoperi și picioarele.

– Să-ți țină cald.

– Copoiule.

Treicopaci se aplecase și îi asculta respirația. Se ridică și clătină încet din cap.

– A murit.

– Ce?

Fulgi albi dansau în jurul lor. Începuse din nou ninsoarea.

– Unde naiba-i Poulder? mârâi Mareșalul Burr, uitându-se în vale, încleștându-și și descleștându-și frustrat pumnii. I-am zis să aștepte până începe lupta, nu după!

West nu știu ce să spună. Într-adevăr, unde

era Poulder? Ninsoarea cădea mai deasă acum, coborând din cer în trombe și în vârtejuri, acoperind câmpul de luptă cu o draperie cenușie, conferind întregii scene un aer de ireal. Înăbușite și cu ecou, zgomotele ajungeau la ei ca de foarte departe. Puncte negre pe pământul alb, soli călare alergau de colo-colo în spatele liniilor cu cereri urgente de a primi întăriri. Numărul răniților creștea – gemeau pe tărgi, icneau în căruțe, sau se târau, tăcuți și plini de sânge, pe drumul spre cartierul general.

Chiar și prin ninsoare era limpede că oamenii lui Kroy se aflau în dificultate. Rândurile ordonate se îngroșaseră alarmant spre centru, unitățile pieriseră într-o singură masă diformă, contopite în haosul și deruta bătăliei. West pierduse șirul ofițerilor pe care generalul Kroy îi trimisese la punctul de comandă cerând ajutor sau permisiunea de a se retrage. Toți fuseseră expediați înapoi cu același mesaj. Să reziste și să aibă răbdare. În tot acest timp, de la Poulder nu venea decât o tăcere neașteptată și de rău augur.

– Unde mama naibii e?

Burr se îndreptă spre cort cu pași apăsați, lăsând urme negre pe crusta proaspătă de zăpadă.

– Tu! răcni el la un aghiotant, făcându-i nervos semn să se apropie.

Păstrând o distanță respectuoasă, West intră în cort după Mareșal, urmat îndeaproape de Jalenhorm.

Burr se aplecă peste masă și smulse un condei din călimară, împrăștiind stropi negri de cerneală pe lemnul lăcuit.

– Du-te în pădure și găsește-mi-l pe generalul Poulder! Află ce naiba face și

întoarce-te să-mi raportezi de urgență!

– Da, domnule! răcni ofițerul luând poziție de drepți.

Burr mâzgăli ordinele pe o bucată de hârtie.

– Comunică-i că îi ordon să atace *imediat!*

Se iscăli cu mișcări mânioase ale mâinii și aruncă hârtia spre aghiotant.

– Cu siguranță, domnule! mai răcni o dată tânărul ofițer și se grăbi să iasă din cort plin de importanța misiunii încredințate.

Burr se întoarse la hărțile lui și le privi cu ură, trăgându-se de barbă cu o mână și masându-și burta cu cealaltă.

– Unde mama naibii e Poulder?

– Domnule, poate și el este atacat…

Burr râgâi, se strâmbă, râgâi iarăși și lovi cu pumnul în masă aproape răsturnând călimara.

– Blestemată să fie indigestia asta împuțită! exclamă el și împunse harta cu degetul. Dacă Poulder nu vine curând, vom fi nevoiți să recurgem la rezerviști. Mă auzi, West? Să recurgem la cavalerie.

– Da, domnule, firește.

– Nu avem voie să dăm greș.

Mareșalul se încruntă, înghiți greu. Iar West avu senzația că se albise brusc la față.

– Nu… nu avem…

Se clătină ușor pe picioare privind speriat în jur.

– Domnule, vă simțiți…

– Aaaaa!

Și Lordul Mareșal Burr se cutremură și vomită peste masă, pe hărți. West înțepeni, cu gura tot mai căscată de uluire. Materia ieșită din superiorul său era roșie, dar foarte închisă, neagră aproape. Burr icni din nou,

sprijinit în pumni de masă, tremurând din toate încheieturile. Se aplecă mai tare și din gură i se revărsă un alt șuvoi de vomă.

– Gâââârrrr!

Apoi, clătinându-se și mai tare, cu salivă roșie atârnându-i de pe buze, cu ochii ieșiți din orbite, alb ca varul, scoase un geamăt gâtuit și se prăbuși pe spate, trăgând după el o hartă plină cu sânge.

În cele din urmă, West pricepu ce se întâmplă, chiar la timp ca să se repeadă și să prindă în brațe trupul moale al Lordului Mareșal. Se încovoie sub greutatea bărbatului, chinuindu-se din răsputeri să nu-l scape.

– Rahat! oftă Jalenhorm.

– Ajută-mă, fir-ar să fie! mârâi West la el.

Bărbatul cel uriaș îl apucă pe Burr de brațul celălalt și împreună îl târâră pe Mareșal până la pat. West îi descheie nasturele de sus și-i lărgi gulerul.

– Are ceva la stomac, murmură el printre dinți. Se vaită de câteva săptămâni.

– Chem doctorul! zbieră Jalenhorm.

Dădu să se repeadă afară din cort, dar West îl apucă de braț, împiedicându-l.

– Nu.

Uriașul făcu ochii mari.

– Poftim?

– Dacă se află că e bolnav, se va stârni panica. Poulder și Kroy vor începe să se poarte după cum îi taie capul. Armata s-ar putea dezmembra. Nimeni nu trebuie să afle până după luptă.

– Dar…

West se ridică și puse mâinile pe umerii lui Jalenhorm, privindu-l drept în ochi. Știa deja ce anume trebuie să facă. Nu avea de gând să

mai asiste la un alt dezastru.

– Ascultă-mă. Nu trebuie să ne abatem de la plan. Nu trebuie.

– Cine? privi Jalenhorm năucit în jur. Noi doi, singuri?

– Dacă așa trebuie.

– Dar este viața unui om în joc!

– În joc sunt viețile mai multor mii de oameni, îl repezi West. Nu avem voie să dăm greș, l-ai auzit.

Chipul lui Jalenhorm se făcuse aproape la fel de alb ca al lui Burr.

– Nu cred că asta a vrut să spună…

– Nu uita că îmi ești dator, șopti West apropiindu-se și mai mult de camaradul său. Fără mine, acum ai fi putrezit frumușel într-un morman de hoituri la nord de Cumnur.

Nu-i plăcea să se poarte astfel, dar nu avea încotro și nu era timp de amabilități.

– Ne-am înțeles, căpitane?

Jalenhorm se bâlbâi:

– Da, domnule, așa cred.

– Bine. Ai grijă de Mareșalul Burr. De restul am să mă ocup eu, mai spuse West gata să iasă din cort.

– Dar dacă se…

– Improvizează, se răsti colonelul peste umăr.

Avea griji mai mari decât sănătatea unui singur om. Ieși în aerul rece. Pe puțin douăzeci de ofițeri și gărzi se adunaseră înaintea cortului, cu fața la valea acoperită cu zăpadă, privind prin lunete și bolborosind între ei.

– Sergent Pike! strigă West făcându-i semn fostului deținut. Vreau să stai de pază aici, înțelegi?

– Desigur, domnule.

– Vreau să stai de pază aici și să nu dai voie nimănui să intre în cort, cu excepția mea și a căpitanului Jalenhorm. Nimeni nu are voie să intre aici, repetă el coborând vocea. Indiferent de situație.

Pike dădu din cap, cu ochii sclipindu-i pe substanța rozalie în care i se transformaseră trăsăturile arse.

– Am înțeles.

Și se postă la intrarea în cort într-o poziție aproape neglijentă, cu degetele mari vârâte în centura de care-i atârna sabia.

O clipă mai târziu, de pe deal, se apropie în galop un cal fornăind și scoțând aburi pe nări. Călărețul coborî iute din șa și apucă să facă doar vreo doi pași înainte ca West să-i taie drumul.

– Mesaj urgent pentru Mareșalul Burr din partea generalului Poulder! gâfâi zorit individul.

Încercă să-l ocolească pe West, însă nu reuși.

– Mareșalul Burr este ocupat. Îmi poți preda mie mesajul.

– Mi s-a spus foarte clar să nu…

– Mie, căpitane!

Ofițerul tresări.

– Domnule, divizia generalului Poulder este angajată în luptă în pădure.

– În luptă?

– În luptă grea. Au fost câteva atacuri sălbatice în aripa stângă și ne este foarte greu să mai rezistăm. Generalul Poulder cere permisiunea de a ne retrage și a ne regrupa, domnule!

West își înghiți cu greu nodul uscat din gât. Planul începuse deja să se destrame și pericolul de a eșua era iminent.

– Să vă retrageți? Nu! Imposibil. Dacă vă retrageți, divizia lui Kroy va rămâne expusă. Spune-i generalului Poulder să reziste și să meargă până la capăt cu atacul, dacă poate. Spune-i că în niciun caz nu trebuie să se retragă! Spune-i că toți trebuie să ne achităm de misiunea primită.

– Dar, domnule, aș dori…

– Pleacă! strigă West. Imediat!

Solul îl salută și încălecă din nou. Pe când urca dealul, un alt vizitator își opri calul în apropiere de cort. West înjură în barbă. Colonelul Felnigg, șeful de stat-major al lui Kroy. Acesta nu va fi tot atât de ușor de convins.

– Colonele West, zbieră el coborând din șa. Divizia noastră este angajată într-o luptă teribilă de-a lungul întregii linii a frontului, iar acum a apărut și cavaleria inamică din dreapta! Cavaleria lor ne atacă un regiment de recruți amărâți!

Pornise deja spre cort, scoțându-și mănușile cu gesturi nervoase.

– Fără întăriri nu vor rezista prea mult, iar dacă sunt împrăștiați, flancul nostru va sări în aer! Ar putea fi sfârșitul! Unde naiba e Poulder?

West încercă în zadar să-l încetinească pe Felnigg.

– Generalul Poulder a fost atacat la rândul său. În orice caz, voi ordona ca rezerviștii să plece imediat și…

– Nu-i suficient, mârâi Felnigg, trecând pe lângă el și îndreptându-se cu pași mari spre cort. Trebuie să discut cu Mareșalul Burr imedi…

Pike îi tăie calea, cu mâna pe mânerul sabiei.

– Mareșalul este… ocupat, șopti el.

Privirea din ochii bulbucați era atât de îngrozitor de amenințătoare, că până și West se simți ușor speriat. Urmă o tăcere încordată când șeful de stat-major și deținutul fără chip se holbară unul la celălalt.

Apoi Flenigg făcu un pas șovăielnic înapoi. Clipi des, își umezi tulburat buzele.

– Este ocupat. Înțeleg. Asta este, se bâlbâi el îndepărtându-se cu încă un pas. Și spui că ne veți trimite regimentele de rezerviști.

– Imediat.

– Atunci, atunci… voi comunica generalului Kroy că vom primi întăriri, continuă Felnigg punând un picior în scara șeii. Dar să știi că este o încălcare gravă a regulamentului, se încruntă el înspre cort, înspre Pike și, în cele din urmă, înspre West. O încălcare extrem de gravă a regulamentului.

Și își împunse calul cu pintenii pornind spre vale. West îl urmări cu privirea, gândindu-se că Felnigg nici nu-și poate imagina cât de gravă era această încălcare a regulamentului. Se întoarse spre un aghiotant.

– Mareșalul Burr ordonă ca rezervele să intre în luptă pe aripa dreaptă. Trebuie să atace cavaleria lui Bethod și s-o izgonească. Dacă slăbim pe flancul acela, ne așteaptă dezastrul. Ai înțeles?

– Ar trebui să primesc ordinul scris de la Mareșal…

– Nu avem vreme de ordine scrise! urlă West. Du-te și fă-ți datoria, omule!

Supunându-se, aghiotantul se repezi spre cele două regimente de rezerviști de cavalerie, care așteptau răbdători în zăpadă.

West îl urmări cu privirea, trosnindu-și nervos degetele. Oamenii începură să se urce în șei și să intre în dispozitiv de atac. West își mușcă buzele. Ofițerii și gărzile lui Burr îl priveau cu expresii ce oscilau între curiozitatea cumpătată și neîncrederea fățișă.

Se întoarse spre cort, răspunzând la salutul unora dintre ei și încercând să dea impresia că totul era în ordine, că totul nu era decât rutina firească. Se întrebă cât va mai dura până când cineva va refuza să-l mai creadă pe cuvânt, până când cineva va intra cu forța în cort, până când cineva va descoperi că Lordul Mareșal Burr plecase în călătoria spre tărâmul morților. Se întrebă dacă se va întâmpla după ce frontul va fi străpuns în vale, iar centrul lor de comandă va fi ocupat de nordici. Dacă va fi după, nu va mai avea nicio importanță.

Pike îl întâmpină cu un zâmbet, sau, mai bine zis, cu o expresie ce ar fi putut fi considerată un zâmbet. West și-ar fi dorit să-i poată zâmbi și el, doar că nu se simțea în stare.

Copoiul se lăsă jos, răsuflând greu. Cu spatele sprijinit de un copac doborât, cu arcul atârnându-i în mâna moale. Alături, în pământul ud, era înfiptă o sabie. O luase de la un țăran mort și o folosise, și credea că o va mai folosi încă și mai mult până la sfârșitul zilei. Era plin de sânge – pe mâini, pe haine, peste tot. Sângele lui Cathil, sângele capetelor-turtite, sângele lui. Nu merita să se ostenească să se șteargă – va fi alt sânge în curând.

De trei ori shanka urcaseră dealul și de trei ori îi respinseseră, de fiecare dată tot mai greu. Copoiul se întreba dacă și data viitoare

vor mai fi în stare să-i respingă. Căci nu se îndoia că vor ataca din nou. Nu se îndoia câtuși de puțin. Când și câți erau întrebările care nu-i dădeau pace.

Auzea răniții Uniunii scâncind și țipând de după copaci. Mulți răniți. La ultimul atac, unul dintre țărani își pierduse mâna. Poate că nu era bine spus că și-o „pierduse", de vreme ce-i fusese retezată cu un topor. Începuse instantaneu să urle din toate puterile, dar acum se potolise și nu i se mai auzea decât respirația slabă și horcăită. Îi bandajaseră ciotul cu o cârpă legată cu o curea, iar acum bietul om se holba la fosta lui mână cu expresia aceea pe care o au uneori răniții. Cu ochi mari și albi, de parcă nu înțelegea ce vede. De parcă nu înceta să se mire.

Copoiul se ridică ușurel, uitându-se peste trunchiul de copac. Vedea capetele-turtite în pădurea din vale. Ascunși în umbre. Așteptând. Nu-i plăcea să-i vadă acolo. Știa că shanka vor continua să-i atace până vor fi complet distruși sau puși pe fugă.

– Ce așteaptă? șuieră el. Când au învățat afurisiții ăștia de capete-turtite să aștepte?

– Când au învățat să lupte pentru Bethod? mormăi Tul curățându-și sabia. Multe s-au schimbat, și numai în rău.

– Când oare s-a mai schimbat ceva în bine? mârâi Dow aflat ceva mai încolo.

Copoiul se încruntă. Nasul lui detectase un miros nou, igrasios. Printre copaci se zărea ceva foarte deschis la culoare, din ce în ce mai deschis.

– Ce-i aia? Ceața aia?

– Ceață? La înălțimea asta? chicoti Dow cu glas de cioară care-și cheamă suratele. În momentul ăsta al zilei? Ha! Ia stai nițel, că

parcă…

Acum o vedeau cu toții – ceva alb agățat de versantul ud al dealului. Copoiul simți un nod în gât. I se uscase gura. Se simți, dintr-odată, foarte speriat, dar nu din cauza acelor shanka din vale. Din altă cauză. Ceața se strecura printre copaci, se încolăcea în jurul trunchiurilor, se dilata în fața ochilor lor înspăimântați. Capetele-turtite porniră, siluete neclare prin umbrele cenușii.

– Nu-mi place, îl auzi pe Dow. Nu-i normal.

– Calmi, flăcăi! vocea groasă a lui Treicopaci. Păstrați-vă calmul!

Copoiul mai prinse ceva curaj auzindu-l, dar nu-l ținu mult. Începu să se legene înainte și înapoi, simțind că-i vine să vomite.

– Nu, nu, șopti Fiori-îți-dau, privind înnebunit în toate părțile de parcă ar fi căutat o cale de scăpare.

Copoiul simți cum i se ridică părul pe brațe, cum îl furnică toată pielea, cum nodul mare din gât se face și mai mare. Îl cuprinsese o teamă necunoscută, care plutea spre el împreună cu ceața – se târa prin pădure, se învolbura în jurul copacilor, pătrundea pe sub trunchiul de copac în spatele căruia se adăposteau ei.

– El e, murmură Fiori-îți-dau, cu ochii mari cât cepele bine crescute, și făcându-se mic la pământ de parcă i-ar fi fost teamă să nu fie auzit. El e!

– Cine? croncăni Copoiul.

Fiori-îți-dau doar scutură din cap și se lipi și mai tare de noroiul rece. Copoiul simți o dorință copleșitoare de a face același lucru, în schimb se forță să se ridice, se forță să se uite peste copac. Un Om Vestit, speriat ca un copil

în întuneric, fără să știe din ce motiv? Mai bine să vadă cu ce se confruntă, își spuse. Mare greșeală.

În ceață se zărea o umbră, prea înaltă și prea dreaptă ca să fie un shanka. Un om zdravăn, mare ca Tul. Ba chiar mai mare. Un uriaș. Copoiul își frecă ochii iritați, gândindu-se că trebuie să fie vorba despre un efect al luminii prin toată bezna aia, nimic altceva. Dar nu. Și umbra aceea se apropie tot mai mult și căpătă tot mai mult contur, mai mult, și, cu cât se deslușea mai limpede, cu atât se intensifica spaima.

Cutreierase mult Copoiul, de-a lungul și de-a latul nordului, însă niciodată nu mai văzuse vreo altă creatură atât de ciudată și de ireală ca gigantul acesta. O jumătate din trup îi era acoperit cu o armură neagră bătută în ținte și piroane – armură formată din mai multe plăci negre din metal bătut cu ciocanul, îndreptat și îndoit. Cealaltă jumătate era goală, cu excepția curelelor și chingilor și cataramelor care prindeau armura. Picioare goale, brațe goale, piept gol, toate plesnind de mușchi hidoși. Chipul îi era ascuns în spatele unei măști din fier negru, plin de zgârieturi.

Veni și mai aproape, ridicându-se din aburii ceții, iar Copoiul văzu că are pielea vopsită. De fapt, era acoperită în întregime cu litere minuscule, albastre. N-avea nicio armă, dar acest amănunt îl făcea parcă și mai fioros.

– În numele afurisiților de morți! icni Copoiul cu gura larg căscată de groază.

– Calmi, flăcăi, mârâi Treicopaci. Calmi.

Iar vocea bătrânului său prieten reuși să-l împiedice pe Copoi să nu dea bir cu fugiții fără să privească în urmă.

– El e! zbieră unul dintre țărani, cu voce stridentă ca de fată. E Temutul!

– Tacă-ți fleanca aia împuțită! se auzi vocea lui Fiori-îți-dau. Știm cine e!

– Săgeți! strigă Treicopaci.

Mâinile Copoiului tremurau când își ținti săgeata asupra uriașului. Parcă și de la distanța asta îi venea greu să o facă. Își forță degetele să dea drumul corzii, dar săgeata ricoșă de armură și căzu printre copaci, fără să producă niciun rău. Ursuzul trase mai bine. Săgeata lui se înfipse adânc în carnea pictată a creaturii. Zburară și alte săgeți din arcurile țăranilor. Una îl lovi în umăr, alta îi străpunse gamba imensă. Uriașul nu scoase niciun sunet. Continua să înainteze, neabătut, aidoma ierbii care crește primăvara. Iar ceața, capetele-turtite și spaima înaintau odată cu el.

– Fir-ar, mormăi Ursuzul.

– E un diavol! chirăi unul din țărani. Diavol din iad!

Cam aceeași senzație o avea și Copoiul. Simți cum teama se amplifică în jurul lui, simți cum ceilalți încep să șovăie. Simți cum el însuși începe să se retragă, fără să vrea.

– Haideți! urlă Treicopaci cu voce groasă și calmă, de parcă lui nu i-ar fi fost deloc frică. La trei! Când zic trei, atacăm!

Copoiul se holbă la el, întrebându-se dacă nu cumva bătrânul lui prieten își pierduse mințile. Măcar aici, unde erau, se puteau ascunde în spatele copacului. Auzi bolboroseala unor țărani care, fără îndoială, îi împărtășeau părerea. Nu le plăcea planul acesta. Nu erau încântați de ideea că vor trebui să atace mulțimea de shanka și uriașul din mijlocul lor.

– Ești sigur că e bine? șuieră Copoiul.

Treicopaci nici măcar nu se uită la el.

– Atacul e cel mai bun leac împotriva fricii! Îți urcă sângele la cap și preschimbă teama în furie. Terenul este de partea noastră și nu-i vom aștepta aici!

– Sigur?

– Pornim, zise Treicopaci întorcându-se.

– Pornim, mârâi Dow, aruncând priviri ucigașe țăranilor, parcă provocându-i să îndrăznească să bată în retragere.

– La trei! tună Treicopaci.

– Îhî, confirmă Ursuzul.

Copoiul simți cum i se strânge gâtul, neștiind dacă și el va ataca sau nu. Treicopaci se uită peste trunchiul copacului, cu gura strânsă într-o grimasă dură, urmărind siluetele din ceață și uriașul din mijlocul lor. Mâna și-o ținea întinsă în spate ca pentru a spune „așteptați”. Așteptați să ajungă la distanța bună. Așteptați momentul potrivit.

– Atac la trei? șopti Fiori-îți-dau. Sau după?

Copoiul clătină din cap.

– Nu contează, atâta vreme cât ataci.

Dar își simțea picioarele grele ca două pietre de moară.

– Unu!

Deja „unu”? Copoiul privi peste umăr, văzu trupul lui Cathil sub pătură, lângă focul stins. Poate că asta ar fi trebuit să-l înfurie, dar îl făcu doar să se simtă și mai speriat. Realitatea era că nu voia să sfârșească în același fel. Se cutremură și își întoarse privirea, apucă strâns pumnalul și sabia împrumutată de la mort. Fierul nu simțea teama. Arme bune, pregătite să facă o treabă sângeroasă. Și-ar fi dorit să fie și el măcar pe

jumătate la fel de pregătit, însă mai trecuse prin încercări din acestea și știa că nimeni nu este cu adevărat pregătit niciodată. Nu trebuie să te simți pregătit. Trebuie doar să te repezi înainte.

– Doi!

Dintr-o clipă în alta. Deschise larg ochii, inspiră adânc aerul rece, se cutremură de frig. Simțea miros de oameni, de pini, de shanka și de ceață. Auzi respirații sacadate din spate, pași furișați – de jos, strigăte – de-a lungul frontului, propriul său sânge – bubuindu-i în vene. Văzu absolut tot ce se petrecea în jur, dar cu încetinitorul, aidoma mierii care se scurge de pe lingură. Ceilalți se mișcau în jurul lui, bărbați duri cu chipuri dure, înaintând prin ceață și spaimă, pregătindu-se. Vor ataca, nu mai exista nicio îndoială în privința asta. Vor ataca toți, până la ultimul. Simți cum îl furnică mușchii de la picioare îmboldindu-l să se ridice.

– Trei!

Treicopaci fu primul care sări peste trunchiul doborât, și Copoiul îl urmă, iar oamenii din jurul lor atacau și văzduhul răsuna de strigătele lor, de furia lor și de frica lor, iar el fugea și zbiera. Picioarele îl duceau iute și vântul vâjâia pe lângă el și copacii negrii și cerul alb se legănau în fața ochilor lui și ceața se întindea spre el și forme întunecate îl așteptau în ceața aceasta.

Lovi cu sabia un shanka, îl lovi puternic, mugind, iar lovitura îl răsuci în loc. Își continuă atacul, învârtindu-se, împleticindu-se, urlând. Lama se implântă adânc în piciorul unui alt shanka, doborându-l la pământ, iar Copoiul se rostogoli la vale, alunecând prin mocirlă, încercând din

răsputeri să se ridice. Zgomotele luptei îl învăluiau – înăbușite și stranii. Bărbați zbierându-și blestemele și shanka mârâindu-și ura și zăngănitul și bubuitul metalului pe metal, al metalului în carne.

Se întoarse, alunecând printre copaci, fără să știe de unde va veni următorul cap-turtit, fără să știe dacă nu cumva va primi o suliță în spinare. Desluși o siluetă prin umbre și țâșni spre ea, strigând din toți bojocii. Și ceața păru a se ridica în fața lui și se opri îngrozit, horcăind, aproape căzând pe spate în dorința lui aprigă de a fugi de acolo.

Temutul se afla la nici cinci pași în fața lui, mai mare și mai teribil ca oricând, cu pielea-i tatuată plină de săgeți rupte. În pumn ținea un țăran de gât și țăranul se zbătea și dădea din picioare. Tendoanele pictate se încordară și degetele colosale se strânseră și ochii țăranului ieșiră din orbite și gura i se deschise, dar nu scoase niciun sunet. Se auzi un pocnet, și uriașul aruncă trupul moale ca o cârpă, și țăranul mort se rostogoli iar și iar prin zăpadă și noroi, cu capul bălăngănindu-i-se în toate părțile, și se opri, în cele din urmă, nemișcat.

Cu ceața plutind în jurul lui, Temutul își coborî ochii din spatele măștii și se uită la Copoi, iar Copoiul se uită la el, aproape udându-și pantalonii de groază.

Însă există anumite lucruri care trebuie făcute. Mai bine să le faci, decât să te temi toată viața de ele. Asta ar fi spus Logen. Drept care Copoiul căscă gura și urlă cât putu de tare și se năpusti la creatură, rotind sabia împrumutată deasupra capului.

Uriașul își ridică brațul împlătoșat și pară lovitura. Metal zăngăni pe metal, zgâlțâindu-i

Copoiului dinții în gură. Scăpă sabia din mână sub forța impactului, în aceeași clipă reușind să-și strecoare pumnalul pe sub brațul creaturii și implântându-l până la plăsele în pieptul tatuat.

– Ha-haaa! zbieră Copoiul, însă bucuria îi fu scurtă.

Mâna uriașă a Temutului explodă prin valurile ceții, îi dădu un dos de palmă și-l proiectă prin aer. Pădurea se clătină în jurul lui, se izbi de un copac și căzu cât era de lung în noroi. Încercă să-și recapete suflul, dar nu fu în stare. Încercă să se întoarcă, dar nu fu în stare. Durerea îi sfâșia coastele, ca și cum un bolovan imens i s-ar fi prăbușit pe piept.

Își ridică privirea, agățându-se inutil de noroi. Nu mai avea suflu în el nici cât să poată suspina. Temutul se îndrepta spre el, agale, fără grabă. În mers își scoase cuțitul dintre coaste. Parcă era o jucărie între degetul lui mare și arătătorul enorm. Parcă era o scobitoare. Îl aruncă printre copaci. Își ridică piciorul colosal, gata să-l calce pe Copoi pe cap și să-i zdrobească țeasta așa cum ai sparge o nucă pe nicovală. Iar Copoiul nu se putea apăra, paralizat de durere și spaimă.

– Nemernicule!

Și Treicopaci țâșni din tufe, izbi șoldul acoperit cu armură al creaturii gigantice și o dezechilibră. Iar piciorul care țintise capul Copoiului călcă acum țărâna chiar de lângă nasul acestuia. Bătrânul războinic atacă în continuare, lovind iar și iar pieptul dezvelit al uriașului. Mârâia și blestema, iar Copoiul icnea și se zvârcolea, încercând cu disperare să se ridice în picioare, dar nereușind.

Lovitura de pumn a uriașului ar fi putut

dărâma o casă, dar Treicopaci o evită, ridică sabia și făcu o crestătură adâncă în masca neagră a Temutului, dându-i capul pe spate în urma impactului, făcându-l să se clatine iar pe picioare, umplându-i gura de sânge. Nordicul nu-i lăsă vreme să-și revină și lovi cu putere armura de pe pieptul creaturii, făcând o tăietură adâncă în carnea albastră neacoperită cu platoșă. Lovitură aducătoare de moarte, fără îndoială, dar nu picurară decât câțiva stropi de sânge.

Acum uriașul își recăpătase echilibrul și scoase un muget teribil care îi îngheță Copoiului sângele în vene. Își ridică brațul masiv și și-l repezi înainte. Izbi scutul lui Treicopaci, îl sparse, și trecu prin el lovindu-l strașnic în umăr și doborându-l. Temutul se aplecă deasupra lui cu pumnul ridicat. Treicopaci mârâi fioros și își înfipse până la mâner sabia în pulpa tatuată a creaturii. Copoiul văzu cum vârful însângerat al sabiei iese pe partea cealaltă a piciorului, însă Temutul nu-și pierdu elanul. Mâna cea uriașă sfărâmă coastele lui Treicopaci cu zgomot de vreascuri uscate frânte pe genunchi.

Copoiul gemu, răcâind noroiul, însă pieptul parcă-i era în flăcări și nu se putea ridica, nu putea face nimic altceva decât să urmărească neputincios întreaga scenă. Acum Temutul ridică celălalt pumn acoperit de asemenea cu fier negru. Îl ridică încet și atent, apoi îl coborî iute în cealaltă parte a lui Treicopaci, trimițându-l definitiv la pământ. Brațul enorm se ridică iarăși, sânge roșu pe degete albastre.

Și din ceață apăru ceva negru care se înfipse în subsuoara temutului, făcându-l să-și piardă din nou echilibrul. Urlând cât îl țineau

puterile, Fiori-îți-dau începu să-l împungă cu sulița, împingându-l pe versant la vale. Temutul se rostogoli, alunecă, se sculă, simulă un pas înapoi și ridică mâna cu iuțeala unui șarpe gigantic. Îl plesni pe Fiori-îți-dau așa cum un om normal plesnește o muscă sâcâitoare. Tânărul dispăru zbierând și zvârcolindu-se în ceață.

Înainte ca uriașul să apuce să se ducă după el, se auzi un bubuit ca de tunet și sabia lui Tul îl izbi în umărul acoperit cu armură, azvârlindu-l în genunchi. Acum ieși și Dow din neguri și tăie o halcă zdravănă din piciorul colosal. Apăru și Fiori-îți-dau mârâind sălbatic și lovindu-l cu sulița. Uriașul păru încolțit de cei trei, fără sorți de scăpare.

Și, indiferent cât de imens ar fi fost, ar fi trebuit să fie deja mort. Ar fi trebuit să se fi întors deja în țărână după rănile pe care i le făcuseră Treicopaci și Fiori-îți-dau și Dow. În schimb, se ridică din nou, cu șase săgeți și sabia lui Treicopaci ieșindu-i din trup și scoase un muget teribil care îl făcu pe Copoi să tremure până în vârful degetelor. Fiori-îți-dau căzu brusc în fund, albindu-se la față. Tul clipi speriat, șovăi și scăpă sabia din mână. Chiar și Dow cel Negru făcu un pas înapoi.

Temutul se aplecă și apucă sabia lui Treicopaci. Și-o scoase din picior și o lăsă să cadă, umplând noroiul de sânge. Doar că acolo unde fusese ea implântată nu se vedea nici urmă de rană. Absolut nicio urmă. Apoi se întoarse și țâșni în neguri, iar ceața se închise în spatele lui, iar Copoiul îl auzi cum își croiește drum, izbindu-se de copaci. Și își spuse că niciodată nu fusese mai fericit să vadă cum cineva dă bir cu fugiții.

– Haideți! Pe aici! urlă Dow, pregătindu-se

să se repeadă la vale, dar Tul i se așeză în cale, cu mâna ridicată.

– Nu te duci nicăieri. Nu știm câți shanka sunt acolo jos. O să ucidem creatura aia altădată.

– Dă-te din drumul meu, flăcău!

– Nu.

Copoiul se întoarse pe cealaltă parte, strâmbându-se de durere și începu să se târască spre tovarășii lui. Ceața începuse să se ridice, lăsând în urma-i un aer rece și limpede. Ursuzul cobora din cealaltă parte, cu arcul pregătit de tragere. De jur împrejur, prin noroi și zăpadă, erau o mulțime de cadavre, mai ales shanka, dar și vreo câțiva țărani.

Copoiului i se păru o veșnicie până când reuși să ajungă la Treicopaci. Bătrânul lui prieten zăcea pe spate, cu scutul sfărâmat încă prins de braț. Respirația îi era slabă și șuierătoare, iar pe gură îi ieșeau bulbuci de sânge. Își rostogoli ochii spre Copoi, întinse mâna și îl înșfăcă de haină, îl trase spre el și îi șopti la ureche printre dinții-i însângerați.

– Ascultă-mă, Copoiule! Ascultă-mă!

– Ce, șefu'? croncăni Copoiul abia reușind să vorbească din cauza durerii sfâșietoare din piept.

Se aplecă, ascultă, dar nu auzi nimic. Treicopaci avea ochii larg deschiși, holbați la ramurile de deasupra. O picătură de apă pică pe un obraz și curse în barba lui plină de sânge. Nimic altceva.

– Înapoi în țărână, spuse Ursuzul cu chipul vlăguit ca pânzele vechi de păianjeni.

West își rodea unghiile privind cum generalul Kroy și oamenii săi urcau drumul,

congregație solemnă de oameni îmbrăcați în negru, pe cai negri. Ninsoarea încetase deocamdată, dar cerul avea culoarea neagră a mâniei fioroase, iar lumina era atât de slabă, că parcă ar fi fost deja seară, iar vântul înghețat scutura pânza corturilor din punctul de comandă. Timpul pe care reușise să-l câștige West se terminase.

Simți un impuls neașteptat, aproape copleșitor, de a se răsuci pe călcâie și a o lua la goană departe de locul acela. Impuls atât de ridicol, încât imediat simți un altul, la fel de neadecvat: îi veni să râdă. Din fericire, fu în stare să se înfrâneze. Nu era nimic de râs. Nici pe departe. Tropotul copitelor se apropia, iar el începuse să se gândească dacă era chiar atât de proastă ideea de a o lua la sănătoasa.

Kroy își struni calul cu sălbăticie și coborî din șa. Își netezi uniforma cu gesturi brutale, își reglă centura și se îndreptă cu pași repezi spre cort. West îl opri, sperând să-l poată reține, și astfel să mai câștige câteva secunde.

– Generale Kroy, felicitări, domnule, ați luptat cu multă dârzenie!

– Desigur, *colonele West,* îi rosti disprețuitor Kroy numele și gradul, de parcă ar fi fost o ocară teribilă, iar oamenii lui i se strânseră amenințători în spate.

– Permiteți să vă întreb care este situația?

– *Situația?* mârâi generalul. Situația este că nordicii s-au retras, dar nu sunt încă înfrânți. Am reușit să-i batem, în cele din urmă, dar toate unitățile mele sunt epuizate, până la ultimul om. Prea istoviți ca să-i putem urmări. Din cauza lașității lui Poulder, inamicul a fost în stare să se retragă peste vad! Vreau să-l văd spânzurat pentru trădare!

Pe onoarea mea că n-am să mă las până n-am să-l văd atârnând în ștreang!

Se uită furios în jur, în vreme ce ofițerii lui murmurau mânioși între ei.

– Unde este Lordul Mareșal Burr? Cer să îl văd pe Lordul Mareșal!

– Desigur, doar îngăduiți-mi…

Însă cuvintele lui West fură înăbușite de zgomotul tot mai puternic al altor cai și un al doilea grup de călăreți apăru lângă cortul Mareșalului. Cine altcineva dacă nu generalul Poulder, însoțit de suita lui extrem de numeroasă și de o căruță. Spațiul insuficient deveni ticsit de oameni și animale. Poulder sări de pe cal și se repezi spre cortul Mareșalului. Părul îi era vâlvoi, maxilarele încleștate, un obraz crestat în diagonală. Oamenii lui în purpuriu îl urmară îndeaproape: săbiile zăngăniră, panglicile aurii fluturară, chipurile se îmbujorară.

– Poulder! șuieră Kroy. Ai ceva tupeu să te arăți în fața mea! Ai ceva curaj! Ăsta-i singurul act de curaj pe care l-ai făcut toată ziua!

– Cum îndrăznești! zbieră Poulder. Pretind scuze! Cere-ți imediat scuze!

– Scuze? Eu să-mi cer scuze? Ha! Am să am grijă ca tu să fii cel care își va cere iertare! Planul era să ataci din stânga! Mai bine de două ore am tot fost atacați!

– Aproape trei ore, domnule, se vârî în seamă unul din oamenii lui.

– Trei ore, la naiba! Dacă asta nu se cheamă lașitate, înseamnă că eu nu știu ce-i aia!

– *Lașitate?* guiță Poulder, iar câțiva dintre ofițerii lui chiar își puseră mâinile pe săbii. Îmi vei cere scuze de îndată! Divizia mea a

fost supusă unui atac brutal și susținut pe flanc! Am fost obligat să conduc eu însumi o șarjă! Pe jos!

Își împinse capul înainte și indică tăietura cu un deget înmănușat.

– *Noi* suntem cei care ne-am luptat cu adevărat! *Noi* am adus victoria de astăzi!

– Afurisit să fii, Poulder, nimic n-ai făcut! Victoria aparține doar oamenilor *mei!* Atac? Ați fost atacați? De cine? De animale din pădure?

– A-ha! Exact! Arată-i!

Unul dintre subalternii lui Poulder smulse pânza de pe căruță, descoperind ceea ce, la o primă vedere, semăna cu o grămadă de zdrențe pline de sânge. Ofițerul își încreți nasul scârbit și o împinse într-o parte. Obiectul de sub acoperământ căzu pe pământ, se rostogoli până ajunse pe spate și țintui cerul cu ochi mici și negri ca de gândac. Falca-i uriașă și hidoasă atârna căscată, iar colții creaturii, lungi și ascuțiți, se întindeau care încotro. Pielea acelei chestii avea o culoare nedefinită, maro-cenușie, era aspră și plină de bătături. Nasul – un ciot diform. Căpățâna – plată și spână, cu frunte proeminentă, dar teșită mult spre spate. Unul dintre brațe era scurt și musculos, celălalt – mult mai lung și ușor curbat, amândouă, însă, terminându-se cu gheare. Creatura părea amorfă, sigur hidoasă, probabil primitivă. West se uită năucit la ea, cu gura căscată de uimire.

Evident, nu se uita la o ființă omenească.

– Uite! guiță Poulder. Îndrăznește acum să mai spui că divizia mea nu a luptat! Erau sute de… de chestii din astea acolo! Mii erau, și se luptau de parcă dăduse strechea-n ele! Am

reușit să rezistăm, și tu ai avut noroc că noi am rezistat! Cer! spumegă el, Reclam! urlă el cu clăbuci la gură, *Pretind!* guiță el, vânăt la față, să mi se ceară scuze!

Ochii lui Kroy zvâcniră în semn de nedumerire, de frustrare, de furie. Strânse din buze, din fălci, din pumni. Nu exista nicio regulă pentru o asemenea situație. Se întoarse spre West.

– Cer să-l văd pe Mareșalul Burr! răcni el.

– Și eu la fel! chiăi strident Poulder, nelăsându-se mai prejos.

– Lordul Mareșal este…

Și West nu mai știu ce să zică. Nu mai avea nicio idee. Nicio stratagemă, niciun truc, niciun plan.

– … este…

El nu va putea să se refugieze peste vadul râului. Se terminase totul. Cel mai probabil, va sfârși într-un lagăr de detenție.

– … este…

– Sunt aici.

Și, spre nemărginita uimire a lui West, Burr se ivise în ușa cortului. Chiar și în penumbră era evident că se simțea cumplit de rău. Paloare cadaverică, frunte scăldată în transpirație, ochi încercănați și duși în fundul capului. Îi tremurau buzele, nu se ținea bine pe picioare. Se apucase strâns de unul dintre țărușii cortului. West observă o pată închisă la culoare pe uniforma Mareșalului, foarte probabil sânge.

– Mă tem că am fost… puțin cam indispus în timpul luptei, croncăni Burr. Posibil să nu-mi fi priit mâncarea.

Mâna îi tremură, iar Jalenhorm se apropie iute de el, gata să-l prindă în caz că va leșina. Însă, cu un efort supraomenesc de voință,

Lordul Mareșal rămase în picioare. West aruncă o privire speriată la adunarea furioasă din jur, întrebându-se ce impresie le făcea acest cadavru ambulant. Însă cei doi generali erau mult prea absorbiți de propria lor răfuială ca să bage de seamă și altceva.

– Lord Mareșal, trebuie să protestez împotriva generalului Poulder…

– Domnule, cer ca generalul Kroy să-mi prezinte scuze…

Cea mai bună apărare ar fi atacul neîntârziat, își spuse West.

– Tradiția cere, zbieră el cât îl ținea gura, ca, înainte de toate, să-l felicităm pe comandantul nostru pentru această victorie!

Începu să bată încet din palme, ca pentru a da un exemplu. I se alăturară de îndată și Pike, și Jalenhorm. Poulder și Kroy schimbară priviri glaciare, aplaudând și ei fără prea multă tragere de inimă.

– Aș dori să fiu primul…

– *Cel dintâi* care vă felicită, Lord Mareșal!

Acum aplaudau și ofițerii lor, și ceilalți bărbați strânși în jurul cortului, și cei aflați mai departe; iar nu după mult timp de pretutindeni răsunau ovații entuziasmate.

– Ura pentru Lordul Mareșal Burr!

– Lordul Mareșal!

– Victorie!

Burr se strâmba și tremura, ținându-și mâna apăsată pe abdomen, cu chipul o mască a suferinței. West se furișă în spate, departe de veselia generală, departe de glorie. Nu-l interesa câtuși de puțin. Știa că fusese o victorie pe muchie de cuțit. Îi tremurau mâinile, în gură avea un gust amar, privirea i se tulburase. Îi auzea pe Poulder și Kroy care se luaseră iarăși la harță ca două rațe

țâfnoase și guralive.

– Trebuie să ocupăm imediat cetatea Dunbrec, să declanșăm un atac în viteză câtă vreme…

– Pfui! Prostii! Fortificațiile sunt prea solide. Trebuie s-o înconjurăm și să ne pregătim de…

– Nonsens! Divizia mea ar putea ocupa cetatea și mâine!

– Rahat! Trebuie să ne consolidăm pozițiile! Competențele mele deosebite în arta asediului spun asta!

Și așa mai departe. West își astupă urechile ca să nu-i mai audă și își continuă drumul prin noroiul cleios. Se cățără pe o piatră, trecu pe partea cealaltă, se lipi cu spatele de ea și se lăsă în jos până ajunse să stea ghemuit în zăpadă, cu genunchii strânși la piept, așa cum obișnuia să facă în copilărie când tatăl lui era supărat.

Mai jos în vale, prin întunericul tot mai dens, oamenii se mișcau încolo și încoace pe câmpul de luptă. Începuseră să sape mormintele.

Pedeapsă pe măsură

Plouase până nu de mult. Acum se oprise. Pavajul din Piața Mareșalilor începuse să se usuce. Dalele rămăseseră umede doar în mijloc. O rază palidă străpunsese norii și scânteia pe lanțurile agățate în cadru, pe lamele, cârligele și cleștii uneltelor din rastel. *Bună vreme pentru un asemenea eveniment. Dar ai prefera să nu participi la el dacă te cheamă Tulkis.*

Mulțimea anticipa deja dramatismul spectacolului. Piața cea largă era dominată de flecăreala spectatorilor, amestec amețitor de exaltare și mânie, de bucurie și ură. Zona pentru public era ticsită, oamenii se îngrămădeau și mereu soseau alții, dar mai era loc din belșug în spațiul rezervat conducătorilor, spațiu împrejmuit cu gard și foarte bine păzit, aflat chiar în fața eșafodului. *La urma urmei, mai-marii și mai-bunii noștri trebuie să aibă parte de cea mai frumoasă priveliște.* Peste umerii celor din primul rând, vedea scaunele pregătite pentru membrii Consiliului Închis. Dacă s-ar fi ridicat pe vârfuri, operațiune pe care nu îndrăznea să o efectueze prea des, cu siguranță că ar fi reușit să vadă și claia de păr alb a Arhilectorului, deranjată ușor de adierea vântului.

Se uită într-o parte la Ardee. Tânăra se încrunta fioros la eșafod, mușcându-și buzele cu nerăbdare. *Și dacă stai să te gândești că a fost o vreme când duceam tinerele domnițe la cele mai bune stabilimente din oraș, la grădinile*

de plăceri de pe deal, la concerte în Sala Șoaptelor, sau direct în apartamentul meu, dacă mi se părea că aveam să mă descurc. Acum le duc la execuții. Simți cum gura i se strâmbă într-o părere de zâmbet amar. *Asta este, lucrurile se schimbă.*

– Cum va fi? îl întrebă Ardee.

– Va fi spânzurat și eviscerat.

– Poftim?

– I se vor lega lanțuri de mâini și de gât, nu prea tare, ca să nu-l stranguleze, și va fi ridicat. Apoi va fi tăiat în lung și i se vor scoate mațele care vor fi prezentate spectatorilor.

Fata șopti gâtuit:

– Va fi viu atunci?

– Posibil. E greu de spus. Depinde de călăi, dacă își vor fac treaba cum se cuvine. Oricum, nu va mai trăi mult. *Fără mațe.*

– Pare… o metodă cam drastică.

– Așa și trebuie. Este cea mai crudă pedeapsă pe care au putut-o născoci cruzii noștri strămoși. Înțeleg că nu s-a mai pus în practică de vreo optzeci de ani.

– De aceea au venit atâția oameni.

Glokta ridică din umeri.

– Stârnește curiozitatea, însă este drept că întotdeauna execuțiile au fost niște spectacole pe cinste. Oamenii se dau în vânt după moarte. Le amintește că, indiferent cât de meschină, cât de abjectă, cât de mârșavă le-ar fi viața… tot au parte de așa ceva.

Glokta simți cum cineva îl bate ușor pe umăr și se întoarse strâmbându-se de durere. Chipul mascat al lui Severard era chiar în spatele lui.

– M-am ocupat de afacerea aia. Despre Vitari.

– Aha. Și?

Ochii lui Severard alunecară bănuitori spre Ardee, apoi se aplecă și șopti în urechea lui Glokta.

– Am urmărit-o până la o casă, de după Pajiștea lui Galt, lângă piață.

– Știu unde-i piața. Și?

– M-am uitat înăuntru pe una din ferestre.

Glokta ridică ironic o sprânceană.

– Îți face plăcere toată povestea asta, nu-i așa? Ce era înăuntru?

– Copii.

– Copii? șopti uluit Glokta.

– Trei copii micuți. Două fete și un băiat. Și ce culoare crezi că are părul lor?

Nu mai spune.

– Nu cumva roșu aprins?

– Întocmai ca mama lor.

– Deci are copii? își supse Glokta gingiile dus pe gânduri. Cine și-ar fi închipuit?

– Așa este. Eu, unul, am crezut că are un bloc de gheață la păsărică.

Așa se explică de ce voia cu tot dinadinsul să se întoarcă din sud. Tot timpul acesta o așteptau trei micuți. Instinctul matern. Ce emoționant! Își șterse ochiul stâng care îl ustura.

– Bună treabă, Severard, s-ar putea să fim nevoiți să ne folosim de informația asta. Și cealaltă poveste? Garda Prințului?

Cu gesturi iuți, Severard își ridică masca și se scărpină pe obraz, privind agitat în toate părțile.

– Aici chiar s-a întâmplat ceva ciudat. Am încercat să îl găsesc, dar… se pare că a dispărut.

– A dispărut?

– Am vorbit cu familia lui. Nu l-au mai văzut din ziua de dinainte de moartea

Prințului.

Glokta se încruntă.

– Ziua de dinainte? *Dar a fost în palat… L-am văzut.* Ia-i pe Frost și pe Vitari. Fă-mi o listă cu absolut toate persoanele care s-au aflat în palat în noaptea aceea. Cu absolut toți lorzii, toți servitorii, toți soldații. Am să dau eu de capătul poveștii ăsteia. *Într-un fel sau altul.*

– Așa ți-a spus Sult să faci?

Glokta îl săgetă cu privirea pe practician.

– Nu mi-a spus să n-o fac. Ai grijă și fă-ți treaba.

Severard murmură ceva, dar cuvintele îi fură înăbușite de tumultul mulțimii care erupsese brusc într-o cascadă de râsete furioase. Tulkis era condus spre eșafod. Mergea încet, împiedicat de lanțurile grele din jurul gleznelor. Nici nu plângea, nici nu se văicărea, nici nu țipa. Părea doar foarte trist și îndurerat. Cu vânătăi pe obraji și cu răni inflamate pe brațe și pe picioare și pe piept. *Nu ai cum să folosești andrele înroșite în foc fără să lași semne, dar trebuie să recunosc că arată destul de bine, dacă e să ținem cont prin câte a trecut.* Era complet gol, cu excepția unei bucăți de pânză petrecute peste șolduri. *Ca să cruțăm firea delicată a doamnelor de față. Este o distracție pe cinste să privești cum unui om i se scot măruntaiele, dar vederea cocoșelului lui ar fi ceva obscen.*

Un funcționar apăru în fața eșafodului și începu să citească numele deținutului, natura acuzațiilor care îi erau aduse, mărturisirea acestuia și pedeapsa la care era condamnat, însă chiar și de la această distanță mică nu prea putea fi auzit din cauza murmurului mulțimii, accentuat de ocazionale strigăte

furioase. Glokta se strâmbă de durere și începu să-și miște încet piciorul înainte și înapoi ca să-și relaxeze mușchii.

Călăii cu chipurile acoperite de măști preluară deținutul cu deosebită grijă. Traseră un sac negru peste capul solului, îi puseră cătușe la mâini, la gât, la glezne. Glokta urmări cum pânza sacului se mișcă acolo unde era gura bietului om. *Ultimele răsuflări disperate. Oare se roagă? Oare împroașcă blesteme furibunde? Cine știe? Și, oricum, ce mai contează?*

Îl săltară în aer și îl țintuiră pe cadru. Mare parte din greutate i se sprijinea în brațe, iar manșonul din jurul gâtului era destul de strâns ca să-l sufoce, dar nu să-l și ucidă. Bineînțeles că se zbătu. *Absolut firesc. Instinctul animalic de a te zvârcoli ca să scapi din strânsoare și să poți respira din nou. Instinct căruia nu i te poți împotrivi.* Unul dintre călăi se duse la rastel, alese o sabie grea și o prezentă publicului cu gesturi afectate. Soarele bicisnic sclipi o clipă pe lamă. Se întoarse cu spatele la spectatori și începu să taie.

Se așternu o tăcere de mormânt, întreruptă doar de susurul înăbușit al respirației lui Tulkis. Această pedeapsă nu necesita strigăte. Această pedeapsă pretindea doar o liniște stupefiată. Aceasta era o pedeapsă la care nu se putea răspunde decât cu priviri oripilate și fascinate. *Acesta îi este scopul.* Nimic altceva decât tăcere și bolboroseala moale a respirației deținutului. *Atâta vreme cât cercul de fier din jurul gâtului îl împiedică să zbiere.*

– Pedeapsă pe măsura faptei, șopti Ardee urmărind cum ies intestinele din trupul fostului emisar. Așa îi trebuie pentru că l-a

asasinat pe Prințul Moștenitor.

Glokta se aplecă la urechea tinerei.

– Sunt destul de sigur că nu a asasinat pe nimeni. Bănuiesc că nu se face vinovat de nimic altceva decât de faptul că este un om curajos, care ne-a spus adevărul și ne-a întins mâna în semn de pace.

Ardee făcu ochii mari.

– Atunci de ce a primit pedeapsa asta?

– Pentru că Prințul Moștenitor a fost ucis. Cineva trebuie să fie pedepsit.

– Dar… cine l-a ucis de fapt pe Raynault?

– Cineva care nu dorește să fie pace între Gurkhul și Uniune. Cineva care vrea ca războiul dintre noi să se intensifice, să se extindă și să nu ia sfârșit niciodată.

– Cine ar putea dori una ca asta?

Glokta nu-i răspunse. *Într-adevăr, oare cine?*

Nu trebuie să-l admiri pe nemernicul ăla de Fallow, dar trebuie să recunoști că se pricepe la mobilier. Glokta se sprijini de spătarul moale al scaunului, cu picioarele întinse spre focul din cămin. Începu să-și rotească gleznele care îl dureau înfiorător.

Însă Ardee nu părea a se simți la fel de bine. *Să nu uităm însă că distracția de dimineață n-a fost un spectacol prea plăcut.* Stătea lângă fereastră, dusă pe gânduri, cu fruntea încrețită, și se trăgea tulburată de o șuviță de păr.

– Simt nevoia să beau ceva.

Se duse la bufet și scoase dinăuntru o sticlă și un pahar. Ezită și se uită la Glokta.

– N-ai de gând să-mi spui că e prea devreme?

El ridică din umeri.

– Știi și singură ce oră este.

– Simt nevoia să beau ceva după…

– Atunci bea. Nu trebuie să te justifici în fața mea. Nu sunt fratele tău.

Îl privi furioasă, deschise gura de parcă ar fi vrut să-i răspundă, se răzgândi și împinse cu gesturi bruște și paharul, și sticla înapoi. Apoi trânti ușița bufetului.

– Mulțumit?

Ridică iarăși nepăsător din umeri.

– Cât de mulțumit îmi permite starea mea să fiu.

Ardee se trânti pe scaunul din fața lui și își țintui cu privirea ursuză un pantof.

– Și acum?

– Acum? Acum ne vom încânta reciproc cu observații amuzante cam o oră, apoi poate vom face o plimbare prin oraș? O plimbare lentă, bineînțeles. După care poate vom lua prânzul. Mă gândeam să mergem la…

– Mă refeream la succesiunea la tron.

– Ah, murmură Glokta. La asta te refereai.

Se întinse și își aranjă mai bine pernele de la spate, apoi se întinse iarăși cu un geamăt de satisfacție. *Stând în camera asta călduroasă și confortabilă, în această companie plăcută, chiar m-aș putea mistifica spunându-mi că am o viață.* Și continuă cu un surâs:

– Se va vota în Consiliul Deschis. Nu am niciun dubiu că, până atunci, vom asista la o orgie de șantaje, de mituiri, de corupție și de trădare. La un carnaval de încheieri de afaceri, de spargeri de alianțe, de intrigi și de asasinate. La un dans vesel de măsluiri, de aranjamente, de amenințări și de promisiuni. Și toate acestea vor continua până la moartea Regelui – *atunci* se va vota în Consiliul Deschis.

Ardee îi aruncă zâmbetul ei pieziș.

– Până și fetele din popor spun că Regele nu va mai trăi mult.

– Măi să fie, ridică Glokta din sprâncene. Din moment ce până și ele spun asta, înseamnă că e adevărat.

– Care sunt favoriții?

– De ce nu-mi spui pe care l-ai prefera tu?

– Bine, am să-ți spun, fu de acord tânăra și se așeză mai bine în scaun, frecându-și maxilarul gânditoare cu un deget. Bineînțeles că primul ar fi Brock.

– Bineînțeles.

– Apoi Barezin, Heugen și Isher.

Glokta încuviință dând din cap la fiecare nume rostit. *Nu-i deloc proastă.*

– Ei sunt cei patru favoriți. La cine altcineva ne-am mai putea gândi?

– Meed a dat cu piciorul la orice șansă ar fi avut atunci când a fost învins de nordici. Ce părere ai de Skald, Lordul Guvernator din Starikland?

– Foarte bine. Are șanse minime, dar va fi pe listă…

– Iar dacă voturile din Midderland se vor împărți…

– Cine poate spune ce se va întâmpla?

Își surâseră larg.

– În momentul acesta ar putea fi oricine, continuă el. În plus, ar mai trebui să luăm în considerație și copiii din flori ai Regelui.

– Există bastarzi?

Glokta ridică din sprâncene.

– Cred că pot numi pe vreo doi.

Ardee izbucni în râs, iar el se felicită pentru că reușise s-o scoată din starea de posomorală.

– Firește, sunt doar zvonuri. Ai auzit vreodată de Carmee dan Roth? Este doamnă

de onoare la curte și este considerată a fi o frumusețe de excepție. Cu ani în urmă era favorita Regelui. A dispărut fără veste și apoi s-a spus că ar fi murit, poate la naștere, dar cine știe? Oamenilor le place teribil să bârfească, și se întâmplă ca tinerele frumoase să moară din când în când, fără să fi purtat în pântece un bastard de sânge regesc.

– O, așa este, așa este! flutură din gene Ardee, prefăcându-se că ar fi în pragul leșinului. Noi, femeile, suntem o specie tare bolnăvicioasă.

– Da, draga mea, așa sunteți. Frumusețea este un blestem. Eu unul mulțumesc stelelor în fiecare zi că m-au vindecat de ea, zise Glokta aruncându-i zâmbetul lui știrb și batjocoritor. Membrii Consiliului Deschis au năpădit orașul cu zecile și îndrăznesc a spune că mulți din ei nu au pus piciorul niciodată în Rotonda Lorzilor. Au simțit mirosul puterii și vor să ia parte la împărțirea ei. Fiecare vrea să obțină câte ceva, atâta vreme cât se mai poate. S-ar putea să asistăm acum la unicul moment în zece generații când toți nobilii sunt pregătiți să ia o decizie reală.

– Dar ce decizie… murmură Ardee clătinând din cap.

– Ai dreptate. Cursa va fi lungă, iar concurența va fi aprigă. *Ca să nu spun mortală.* Și iau în calcul și posibilitatea ca, în ultima clipă, să apară un străin. Cineva din afară, fără dușmani. Un candidat de compromis.

– Și cum rămâne cu Consiliul Închis?

– Le este interzis să ia atitudine, desigur, pentru a asigura imparțialitatea procesului, pufni el. Imparțialitate! Ceea ce își doresc ei din adâncul inimii este să ne vâre un neavenit

pe gât. Cineva pe care ei să-l poată domina, să-l poată manipula, astfel încât să-și poată continua netulburați scandalurile.

– Dar există un asemenea candidat?

– Oricine are drept de vot poate fi o opțiune, prin urmare, teoretic, cel puțin, sunt sute de candidați. Dar, firește, cei din Consiliul Închis nu pot cădea de acord asupra unuia, așa că se agață fără pic de demnitate de candidații cei mai puternici, schimbându-și loialitățile după cum bate vântul, cu speranța că vor reuși să-și asigure viitorul, făcând tot ce le stă în putere ca să rămână în funcție. Au pierdut atât de repede puterea în favoarea nobililor, că și acum li se învârt capetele. Iar unele din aceste capete vor cădea, fii sigură de asta.

– Și crezi că va cădea și al tău? îl întrebă Ardee privindu-l pe sub sprâncene.

Glokta își linse încet gingiile.

– Dacă va cădea capul lui Sult, probabil că al meu va fi următorul.

– Sper să nu se întâmple așa ceva. Ai fost bun cu mine. Mai bun decât oricine altcineva. Mai bun decât merit.

Folosea din nou vicleșugul cu pretinsa sinceritate, iar Glokta, deși conștient de prefăcătoria tinerei, se simți din nou dezarmat.

– Prostii, mormăi el, foindu-se stânjenit în scaun.

Bunătate, sinceritate, încăperi plăcute și confortabile… colonelul Glokta ar fi știut ce să spună, dar eu mă simt străin aici. Încă mai bâjbâia în căutarea unui răspuns, când se auzi o bătaie energică în ușă.

– Aștepți pe cineva?

– Pe cine să aștept? Toți oamenii pe care îi

cunosc sunt în camera aceasta.

Glokta încercă să tragă cu urechea, însă nu prinse decât niște murmure nedeslușite. Apoi servitoarea vârî capul pe ușă.

– Îmi cer iertare, dar cineva îl caută pe Superior.

– Cine? se răsti la ea Glokta.

Severard, cu vești despre garda Prințului Raynault? Vitari, cu vreun mesaj de la Arhilector? O altă problemă pe care trebuie s-o rezolv de urgență? Alte întrebări pe care le am de pus?

– Zice că îl cheamă Mauthis.

Glokta simți că-i zvâcnește tot obrazul stâng. *Mauthis?* Nu se mai gândise de multă vreme la el, dar îi veni imediat în minte chipul uscățiv al bancherului care-i întindea chitanța la semnat. *Chitanță pentru darul de un milion de mărci. S-ar putea ca la un moment dat în viitor să vină la tine un reprezentant al băncii Valint și Balk și să-ți ceară anumite… favoruri.*

Ardee îl privea îngrijorată.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu, nimic, hârâi el încercând să nu sune ca și cum s-ar fi sufocat. Un vechi colaborator. Mă poți lăsa singur o clipă? Trebuie să discut cu acest domn.

– Bineînțeles.

Tânăra se ridică și se îndreptă spre ușă în șoapte de mătase pe covor. Se opri la jumătatea drumului și se uită înapoi, mușcându-și buzele. Se îndreptă spre bufet, de unde scoase sticla și paharul. Apoi ridică din umeri.

– Simt nevoia să beau ceva.

– Toți simțim nevoia asta, murmură Glokta în urma ei.

Mauthis intră după câteva secunde. Aceiași

pomeți proeminenți, aceiași ochi reci duși în fundul capului. Dar parcă era ceva schimbat în atitudinea lui. *O anumită nervozitate. Poate o anumită neliniște?*

– Ca să vezi, Maestre Mauthis, ce onoare să…

– Poți să renunți la amabilități, Superiorule, spuse bancherul cu glas pițigăiat și scrâșnit ca niște balamale ruginite. N-am vanități deșarte. Prefer să vorbesc deschis.

– Foarte bine. Ce anume aș putea să…

– Stăpânii mei, banca Valint și Balk, nu sunt deloc mulțumiți cu felul în care îți desfășori ancheta.

Mintea lui Glokta o luă la fugă.

– Ancheta despre ce?

– Despre moartea Prințului Moștenitor Raynault.

– Ancheta aceasta s-a încheiat. Te asigur că nu…

– Să punem cărțile pe masă, Superiorule. Ei știu. Ți-ar fi mult mai ușor dacă ți-ai spune în permanență că ei știu totul. De obicei așa se și întâmplă. Crima a fost soluționată cu impresionantă rapiditate și competență, dacă-mi este permis a spune. Stăpânii mei sunt încântați de rezultate. Vinovatul a fost adus în fața justiției. Nu folosește nimănui dacă vei săpa mai adânc în treaba asta nefericită.

Chiar că a pus cărțile pe masă. Însă de ce i-ar deranja întrebările mele pe Valint și Balk? Mi-au dat bani tocmai pentru a dejuca planurile gurkienilor, iar acum nu le convine că investighez un complot gurkian? N-are niciun sens… doar dacă nu cumva asasinul nu a venit din sud. Doar dacă nu cumva asasinii Prințului Raynault sunt de prin părțile noastre.

– Mai sunt câteva amănunte ce trebuie

elucidate, mormăi Glokta. Stăpânii tăi n-au motiv de supărare…

Mauthis înaintă un pas. Fruntea îi lucea de transpirație, deși în încăpere nu era prea cald.

– Nu sunt supărați, Superiorule. Dar nu aveai de unde să știi că sunt nemulțumiți. Acum știi. Iar dacă ai continua această anchetă, deși știi că îi nemulțumește… abia atunci se vor supăra.

Se aplecă spre Glokta și îi șopti:

– Îngăduie-mi să-ți spun, Superiorule, ca de la un pion la altul. Nu dorim ca ei să se supere.

Tonul bancherului era straniu. *Nu mă amenință. Mă imploră.*

– Vrei să spui, murmură Glokta aproape fără să-și miște buzele, că îl vor informa pe Arhilectorul Sult despre micuțul lor aport la apărarea cetății Dagoska?

– Asta nu-i nimic.

Expresia de pe chipul lui Mauthis era clară. *Teamă.* Teamă, pe chipul acela care, în mod obișnuit, era o mască a indiferenței. Ceva din această atitudine nouă a bancherului îi lăsă lui Glokta un gust amar, îi șerpui fiori reci pe șira spinării, îi puse un nod dureros în gât. Își amintea senzația aceasta. O mai încercase cu multă vreme în urmă. Așa simțea el teama. *M-au cumpărat. Complet și definitiv. Am știut atunci când am semnat. Acesta a fost prețul, iar eu nu am avut de ales și a trebuit să-l plătesc.*

Spuse încet și poticnit:

– Anunță-i pe stăpânii tăi că nu vom continua ancheta.

Mauthis închise ochii o clipă și răsuflă evident ușurat.

– Sunt nespus de bucuros să le transmit acest mesaj. O zi bună îți doresc.

Și ieși, lăsându-l singur pe Glokta în salonul lui Ardee, holbându-se la ușă și întrebându-se ce anume se petrecuse.

Sălașul de piatră

Prora corabiei se izbi cu forță de malul stâncos, în gemete și scrâșnete de pietriș. Doi vâslași săriră în valuri și traseră vasul alți câțiva pași mai înspre țărm. Îl fixară bine, apoi se grăbiră să se întoarcă la bord, ca și cum apa le-ar fi provocat o durere puternică. Jezal îi înțelegea. Această insulă de la Marginea Lumii, această destinație finală a călătoriei lor, acest loc numit Shabulyan avea, fără doar și poate, un aspect extrem de neplăcut.

Era o colină enormă, din pietre goale, promontorii abrupte și maluri dezolante sfârtecate de valurile reci. Versanți ascuțiți și costișe cu grohotiș perfid se ridicau alcătuind muntele amenințător, profilându-se negru pe cerul întunecat.

– Vreți să veniți pe țărm? îi întrebă Bayaz pe corăbieri.

Cei patru vâslași nu dădură semne că ar fi vrut, iar căpitanul lor clătină încet din cap.

– Am auzit numai lucruri rele despre insula asta, mormăi el în limba comună, dar cu un accent atât de pronunțat că abia putea fi înțeles. Se spune că-i blestemată. Vă așteptăm aici.

– S-ar putea să dureze.

– Vă așteptăm cât va fi nevoie.

Bayaz ridică din umeri.

– Atunci, așteptați-ne.

Coborî în apa până la genunchi. Ceilalți îl urmară cam fără tragere de inimă prin apa înghețată, spre mal.

Era un loc sinistru, un loc potrivit numai pentru pietre și apa rece. Valurile spumegau lacome pe țărm și se retrăgeau în silă printre pietre. Bătea un vânt nemilos peste acest pustiu, vânt care trecea tăios prin pantalonii uzi ai lui Jezal, prin părul lui ud, vârându-i-l în ochi și înfrigurându-l până în măduva oaselor. Un vânt care îi răpi și ultima urmă de emoție pe care ar fi simțit-o la gândul că au ajuns la capătul drumului. Un vânt care reușea să descopere crăpăturile și găurile din bolovani și le făcea să cânte, să ofteze și să bocească într-un cor funest.

Vegetație nu era mai deloc aici. Ceva iarbă lipsită de culoare, lipsită de sevă; câteva tufe cu țepi, mai mult moarte decât vii; câteva pâlcuri de copaci uscați agățați cu disperare de stâncile implacabile, îndoiți în direcția vântului, de parcă ar fi putut fi smulși din rădăcini în orice clipă. Jezal le simți suferința.

– Minunat loc! strigă el, iar vorbele îi fură luate de vânt de îndată ce le rosti. Dacă ești pasionat de pietre!

– Unde poate ascunde înțeleptul o piatră? îl repezi Bayaz. Printre o mie de alte pietre! Printre un milion!

Insula aceea cu siguranță nu ducea lipsă de pietre. Bolovani, roci mai mici, pietricele rotunde și prundiș, toate se găseau din abundență. Locul era extrem de dezagreabil tocmai din cauza lipsei acute de orice altceva. Jezal aruncă o privire în urmă, cuprins de un atac de panică la gândul că cei patru marinari ar fi dus corabia în larg, lăsându-i de izbeliște.

Dar erau tot acolo, lângă țărm. În spatele lor, pe oceanul învolburat, corabia

mătăhăloasă și diformă a lui Cawneil stătea la ancoră, cu pânzele coborâte, cu catargul conturat negru pe cerul suferind, legănându-se încet pe valurile neliniștite.

– Trebuie neapărat să găsim un loc adăpostit de vânt! răcni Logen.

– Oare există așa ceva pe insula asta nenorocită? zbieră Jezal.

– Trebuie să existe! Vreau să fac focul!

Picior-Lung arătă spre stânci.

– Probabil că vom găsi o peșteră acolo sus, sau un loc adăpostit. Veniți după mine!

Se cățărară pe țărm, mai întâi alunecând pe pietrișul ud, apoi țopăind din piatră în piatră. Spre deosebire de orice altă destinație, Marginea Lumii nu părea absolut deloc să merite osteneala aceasta. Ar fi putut găsi pietre și apă rece din belșug fără să părăsească nordul. Logen avea o presimțire urâtă despre locul acesta, însă nu avea niciun rost să-și manifeste temerile cu glas tare. Presimțiri urâte îl tot bântuiseră în ultimii zece ani. Caută spiritul ăsta, găsește Sămânța asta, apoi pleacă, și fă-o cât mai degrabă. Și după ce se va fi terminat totul? Ce va face? Se va întoarce în nord? Se va întoarce la Bethod și la fiii lui, la cazne și la vrajbe și la râurile de sânge stricat? Logen se înfioră. Nu-l atrăgea nimic din toate acestea. Mai bine înfruntă-ți temerile decât să trăiești toată viața cu frica în sân, i-ar fi spus tatăl lui. Pe de altă parte, însă, tatăl lui obișnuia să spună o droaie de lucruri, și multe dintre ele nu erau cine știe ce.

Se uită la Ferro, iar ea îi întoarse privirea. Nu se încruntă, nu surâse. Firește că el nu se pricepuse niciodată să înțeleagă mintea

femeilor, sau mintea oricui altcuiva, însă Ferro era o enigmă mai deosebită. În timpul zilei, era la fel de rece și de îmbufnată ca de obicei, dar în majoritatea nopților se cuibărea lângă el sub pătură. Nu o înțelegea, dar nici nu îndrăznea să o întrebe nimic. Trist adevăr, ea era cel mai bun lucru care i se întâmplase în viață de foarte mult timp. Oftă adânc și se scărpină în cap. Acum, că punea astfel problema, își dădea seama că nu era mare lucru de viața lui.

La baza stâncilor dădură peste un soi de peșteră. De fapt, mai mult o scobitură între doi bolovani uriași, ferită cât de cât de rafalele puternice ale vântului. Nu tocmai un loc prielnic conversației, dar insula era pustie, iar Logen se îndoia că ar putea găsi unul mai bun. În fond, trebuie să fii realist.

Ferro ciopârți cu sabia un copac pipernicit din apropiere și aduse câteva vreascuri pentru foc. Logen se așeză pe vine și începu să scapere cremenea cu degete amorțite de frig. Curenții de aer pătrundeau printre stânci, iar lemnul era ud, dar, după multe înjurături și multă strădanie, reuși să aprindă un foc anemic. Se ghemuiră toți în jurul lui.

– Adu-mi lada, îi ceru Bayaz.

Logen o scoase din raniță și o puse cu un geamăt lângă Ferro. Bayaz pipăi cu vârful degetelor pe marginea ei, găsi încuietoarea ascunsă, iar capacul se ridică fără zgomot. Înăuntru erau niște spirale metalice, în jurul unui locaș cam de mărimea pumnului lui Logen.

– La ce folosesc astea? întrebă nordicul.

– Să capitoneze și să țină nemișcat obiectul dinăuntru.

– Chestia aia trebuie să fie capitonată?

– Așa s-a gândit Kanedias că ar fi mai bine.

Acest răspuns nu-l făcu pe Logen să se simtă mai în largul lui.

– Pune-o înăuntru atunci când te simți în stare, spuse Magul întorcându-se către Ferro. Nu este cazul să ne expunem mai mult decât e necesar. Iar voi, ceilalți, ați face bine să vă țineți la distanță.

Și le făcu semn cu mâinile să se îndepărteze. Luthar și Picior-Lung se împiedicară unul de celălalt în zelul lor de a scăpa de acolo. Quai însă rămăsese cu ochii ațintiți la pregătiri și nu se mișcă din loc.

Logen ședea cu picioarele încrucișate în fața flăcării anemice, simțind cum nodul de neliniște din stomac crește cu fiecare secundă. Deja regreta că se băgase în toată afacerea asta, dar acum era un picuț cam târziu ca să se răzgândească.

– Ar fi bine dacă le-am oferi ceva, zise el privind în jur și dând cu ochii de Bayaz, care-i întindea o ploscă din tablă.

Logen îi scoase dopul, iar aroma alcoolului îi mângâie nările ca o iubită de mult pierdută și jelită.

– Vrei să spui că ai avut băutura asta la tine tot timpul?

Bayaz dădu din cap.

– Pentru momentul acesta.

– Păcat că n-am știut! Aș fi folosit-o cum se cuvine de câteva ori.

– O poți folosi cum se cuvine acum.

– Nu-i chiar același lucru.

Logen duse plosca la gură și luă o dușcă, se împotrivi din răsputeri dorinței aprige de a înghiți, își umflă obrajii și o scuipă peste foc, stârnind flăcări aprige.

– Și acum? îl întrebă Bayaz.

– Acum așteptăm. Așteptăm până când…

– Aici sunt, Nouădegete.

Voce aidoma vântului printre stânci, aidoma pietrelor care cad de pe munți, aidoma mării care se agață de mal, nevrând să se retragă. Spiritul se ivi în adăpostul lor strâmt dintre stânci – o nălucă fără umbră, ca un morman cenușiu de pietre, înalt cât doi oameni.

Logen ridică din sprâncene. Niciodată spiritele nu răspund cu atâta promptitudine, presupunând că se deranjează să răspundă vreodată.

– Ai venit repede.

– Așteptam să mă chemi.

– Ai așteptat cam mult, mi se pare.

Spiritul era de acord, da, așteptase cam mult.

– Ei bine, hm, păi… am venit după…

– După obiectul pe care mi l-au încredințat fiii lui Euz. Înseamnă că în lumea oamenilor se petrec lucruri oribile dacă ați pornit în căutarea lui.

Logen simți că nu mai are aer.

– Când nu se petrec asemenea lucruri?

– Tu vezi ceva? șopti Jezal mai din spate.

– Nimic, îi răspunse Picior-Lung. Trebuie să recunosc că este…

– Gura! mârâi Bayaz peste umăr.

Spiritul pluti mai aproape de el.

– Să fie oare acesta Întâiul dintre Magi?

– El este, spuse Logen, neplăcându-i abaterea de la subiect.

– E mai scund decât era Juvens. Și nici nu-mi place cum arată.

– Ce zice? se răți nerăbdător Bayaz, holbându-se în aer, cam la stânga spiritului.

Logen își scărpină obrazul.

– Zice că Juvens era înalt.

– Înalt? Și ce dacă? Ia ce ne trebuie și hai să plecăm de-aici!

– Nu mai are răbdare, tună spiritul.

– Venim de foarte departe. Are toiagul lui Juvens.

Spiritul dădu din cap.

– Cunosc bine ramura aceea uscată. Mă bucur. Am purtat și eu toiagul acesta multe ierni lungi și știu cât de greu este. Acum am să ațipesc puțin.

– Bună idee. Dar, înainte de asta, dacă ai vrea să…

– Am să-l dau femeii.

Spiritul își vârî mâna în burta lui de piatră, iar Logen se dădu înapoi precaut. Pumnul reapăru, iar nordicul se cutremură când înțelese ce era în el.

– Întinde-ți mâinile, îi spuse lui Ferro.

Când lucrul acela căzu în palmele întinse ale lui Ferro, Jezal scoase un icnet involuntar și se feri, protejându-și îngrozit fața cu mâna. Bayaz privea fix, cu ochii mari. Quai întinse nerăbdător capul. Logen se strâmbă și se dădu înapoi. Iar Picior-Lung se retrase speriat până la intrarea în peșteră. O clipă nesfârșită, toți șase se holbară la obiectul întunecat din mâinile lui Ferro, fără să se miște, fără să scoată vreun cuvânt. Nu se auzea decât bocetul vântului. Iată, acum găsiseră ce căutau. Găsiseră lucrul acela după care veniseră de la atât de mare depărtare și pentru care înfruntaseră atâtea primejdii. Găsiseră lucrul acela pe care Glustrod îl scosese din inima pământului cu atât de mulți ani în urmă. Găsiseră lucrul acela care transformase în ruină cel mai minunat oraș

din câte existaseră vreodată.

Sămânța. Forma concretă a Celeilalte Părți. Esența magiei.

Atunci Ferro începu să se încrunte ușor.

– Asta e? întrebă ea neîncrezătoare. Chestia asta e în stare să prefacă Shaffa în praf și pulbere?

Jezal trecuse și el de șocul inițial și își dădu seama că, într-adevăr, arăta ca o piatră obișnuită. O bucată de rocă gri, cu nimic ieșită din comun, de mărimea unui pumn de om. Niciun fel de sentiment de pericol supranatural nu se revărsa din ea. Niciun fel de putere letală nu era evidentă. Niciun fel de fulgere nimicitoare nu țâșneau. De fapt, arăta ca o piatră obișnuită.

Bayaz clipi. Se apropie în patru labe. Se uită cu atenție la obiectul din palmele lui Ferro. Își umezi buzele și începu, foarte încet, să ridice mâna. Iar Jezal îl urmărea înmărmurit, simțindu-și inima zbătându-se înnebunită în urechi. Bayaz atinse ușurel piatra cu vârful degetului mic, apoi și-l trase la iuțeală înapoi. Dar nu se uscă și nici nu căzu mort. O atinse iarăși. Dar nu se auzi nicio explozie asurzitoare. Își lipi palma de ea. Își strânse degetele groase în jurul ei. O ridică. Și totuși, arăta ca o piatră obișnuită.

Întâiul dintre Magi se holbă cu ochi tot mai căscați la obiectul pe care îl ținea în mână.

– Nu-i asta, șopti el cu buze tremurânde. Asta-i doar o piatră!

Tăcere șocată. Jezal se uită la Logen, iar nordicul se uită la el, cu nedumerire întipărită pe chipul plin de cicatrice. Jezal se uită la Picior-Lung, iar Navigatorul ridică din umerii ascuțiți. Jezal se uită la Ferro și văzu cum

încruntătura femeii devine tot mai aprigă.

– Doar o piatră? murmură ea.

– Nu-i asta? șuieră Quai.

– Înseamnă…, se bâlbâi Jezal care abia acum pricepuse cuvintele lui Bayaz. Că am făcut tot drumul ăsta… degeaba?

Rafala de vânt iscată din senin stinse flacăra pipernicită și îl umplu de nisip.

– Poate că-i o greșeală, îndrăzni să intervină Picior-Lung. Poate că mai există vreun alt spirit, poate că mai există…

– Nu-i nicio greșeală, spuse Logen clătinând din cap.

– Dar…, lui Quai aproape că-i ieșiseră ochii din chipul pământiu. Dar… cum se poate?

Bayaz nu-l luă în seamă.

– Kanedias, spuse el printre dinții încleștați de furie. El este de vină. A descoperit o modalitate prin care să ne tragă pe sfoară pe noi, pe frații lui, și a schimbat Sămânța cu piatra asta inutilă și a ținut-o doar pentru el. Până și în moarte Creatorul se leapădă de mine!

– Doar o piatră? mârâi Ferro.

– Am renunțat la șansa de a lupta pentru țara mea, șopti Jezal, cu pieptul cuprins în vâltoarea indignării, și m-am târât sute de kilometri prin pustiu. Am fost bătut și rănit și mi s-au rupt oasele și m-am umplut de cicatrice… degeaba?

– Sămânța, șopti Quai cu buze albe, suflând agitat pe nări. Unde e? Unde?

– Dacă aș ști, lătră stăpânul lui, ai senzația că am fi pe insula asta uitată de lume, jucându-ne cu spiritele pentru o bucată nenorocită de piatră?

Ridică brațul și azvârli furios piatra de

pământ. Aceasta se crăpă și se sfărâmă în bucăți, iar bucățile acelea ricoșară și se rostogoliră cu zgomot printre o sută de alte asemenea pietre, printre o mie de alte asemenea pietre, printre un milion de alte pietre identice.

– Nu-i aici, clătină din cap Logen cu tristețe. Să vă spun ceva despre…

– Doar o piatră? își arătă colții Ferro, cu ochii alergând de la bucățile de piatră la chipul lui Bayaz și înapoi. Mincinos nenorocit ce ești! urlă ea țâșnind în picioare cu pumnii strânși. Mi-ai promis răzbunare!

Bayaz se întoarse la ea, cu fața deformată de furie.

– Crezi tu că nu am alte griji mai importante decât *răzbunarea* ta? mugi el, împroșcând salivă. Sau *dezamăgirea* ta? zbieră el la Quai, cu venele gâtului umflate. Sau *frumusețea* ta blestemată?

Jezal înghiți în sec și se retrase în adâncul peșterii, încercând să se facă nevăzut. Propria-i furie fusese stinsă de turbarea violentă a lui Bayaz, la fel cum focul lor sărăcăcios fusese stins de vânt doar cu câteva clipe mai devreme.

– Am fost tras pe sfoară! urlă Întâiul dintre Magi, încleștând și descleștând pumnii cu mânie zadarnică. Cu ce am să mă lupt cu Khalul?

Jezal tresări și se făcu mic, convins că, dintr-o clipă într-alta, unul dintre ei va fi despicat în două, sau va fi aruncat în aer și izbit de stânci, sau va exploda în flăcări. Poate chiar el. Complet neinspirat, Fratele Picior-Lung alese chiar acest moment să încerce să calmeze situația.

– N-ar trebui să ne facem inimă rea,

prieteni! Călătoria în sine este propria ei răsplată…

– Un cuvânt dacă mai îndrăznești să spui, neghiob spilcuit, șuieră Bayaz, încă un cuvânt și te fac cenușă!

Navigatorul se retrase tremurând, iar Magul își înșfăcă toiagul și porni spre țărm cu mers apăsat, cu mantia fluturând în bătaia vântului înverșunat. Atât de înspăimântător fusese accesul lui de furie, încât, o fracțiune de secundă, ideea de a rămâne pe insulă păruse celorlalți mai bună decât drumul înapoi împreună cu el.

Jezal pricepu că, prin această izbucnire nervoasă, Magul declarase că expediția lor a fost un eșec total.

– Păi, începu Logen după ce se strânseră toți în fața peșterii, închizând lada goală a Creatorului, cred că asta este. N-are sens să ne văicărim. Trebuie să fim…

– Tacă-ți fleanca, prostule! mârâi Ferro la el. Nu-mi spune tu mie cum trebuie să fiu!

Și începu să coboare spre marea zbuciumată.

Logen puse lada la loc în raniță și își puse ranița pe umeri cu un oftat.

– Realistă, murmură el și porni după ea.

Îl urmară Quai și Picior-Lung, amândoi fierbând de furie mohorâtă, amândoi tăcând, amândoi decepționați. Ultimul venea Jezal, cu ochii mijiți înaintea vântului, călcând atent din piatră în piatră, învârtind în minte povestea pe toate părțile. O fi fost lugubră starea generală de spirit, dar, spre mare lui uimire, se pomeni că începe să zâmbească. La urma urmei, niciodată nu-i păsase prea mult de reușita sau eșecul aventurii lor nebunești. Tot ce conta pentru el era că acum se ducea

acasă.

Valurile se spărgeau de prora corabiei, înălțând jeturi de apă rece. Pânza se umfla și se zbătea de catarg. Vântul biciuia obrajii lui Ferro, dar ea strânse ochii și nu-l mai luă în seamă. Nedomolit, Bayaz coborâse sub punte, iar ceilalți îl urmară, unul câte unul, ca să scape de frig. Doar ea și Nouădegete rămăseseră să privească marea.

– Ce ai de gând să faci acum? o întrebă el.

– Am să mă duc oriunde aș putea să-i ucid pe gurkieni, răspunse femeia scurt, fără să se gândească. Am să găsesc alte arme cu care să mă lupt cu ei pe oriunde pot.

Nici măcar nu mai știa dacă spune adevărul. Acum îi era greu să simtă ura de odinioară. Parcă nu i se mai părea important dacă gurkienii și-ar fi văzut de viața lor, iar ea de a ei; însă îndoielile și dezamăgirea o făcură să se înverșuneze și mai tare.

– Nu s-a schimbat nimic. Tot vreau să mă răzbun.

Tăcere.

Se uită într-o parte și îl văzu pe Nouădegete cum se încruntă la spuma firavă de pe apa neagră, de parcă nu s-ar fi așteptat la răspunsul acesta. Iar ei i-ar fi fost lesne să și-l schimbe. Ar fi putut să-i spună „Am să vin cu tine” și cui i-ar fi fost rău atunci? Nimănui. Cu siguranță nu ei. Doar că Ferro nu se simțea în stare să se pună chiar așa la cheremul lui. Iar între ei se înălță un zid invizibil. Un zid de care nu puteau trece. Un zid care fusese acolo în permanență.

Și nu putu spune decât:

– Tu ce-ai să faci?

Bărbatul păru să se gândească o vreme, cu

chipul întunecat, mușcându-și buzele.

– Ar trebui să mă întorc în nord.

Rosti cuvintele acestea pe un ton nefericit, ocolindu-i privirea.

– E destulă treabă acolo. Nici n-ar fi trebuit să plec vreodată. Sunt multe lucruri murdare care trebuie duse la îndeplinire. Cred că într-acolo am s-o apuc. Înapoi în nord, să achit niște polițe.

Ferro se încruntă. Polițe? Cine-i spusese că în viață trebuie să mai existe și altceva în afară de răzbunare? Acum el voia doar să plătească niște polițe? Ticălos mincinos.

– Polițe, șuieră ea. Bine.

Iar cuvântul acesta îi aduse gust amar în gură.

O privi în ochi preț de o clipă parcă nesfârșită. Deschise gura, ca și cum ar fi avut intenția să spună ceva, și rămase așa, cu buzele întredeschise, cu mâna pe jumătate ridicată spre ea.

Apoi se gârbovi dintr-odată, încleștă maxilarele, se întoarse cu spatele la ea și se sprijini de balustradă.

– Bine.

Atât de ușor se termină totul între ei.

Ferro se îndepărtă supărată. Strânse pumnii și își înfipse cu putere unghiile în palme. Se blestemă, se blestemă cu obidă. De ce nu spusese altceva? Alte cuvinte, alt suflu, altă mimică a buzelor și totul ar fi fost altfel. Și i-ar fi fost foarte ușor.

Numai că Ferro nu era în stare de așa ceva și știa că niciodată nu va fi în stare. Gurkienii îi uciseseră acea parte din suflet, departe de locul acesta, cu mult timp în urmă, și o lăsaseră pustie pe dinăuntru. Proastă ea, că-și îngăduise să spere, deși simțise tot timpul,

simțise cu toată ființa ei că nu avea să fie.
Speranța este pentru cei slabi.

Înapoi în țărână

Copoiul și Dow, Tul și Ursuzul, West și Pike. Cei șase, strânși în cerc, privind cele două movile de pământ rece. Mai jos, în vale, soldații Uniunii își îngropau și ei morții. Copoiul îi văzuse. Sute de morți coborâți câte doisprezece în gropi. Una peste alta, era o zi proastă pentru oameni, dar una bună pentru pământ. Bătăliile se sfârșesc mereu așa. Numai pământul învinge.

Fiori-îți-dau și țăranii lui își îngropau și ei morții printre copaci. Doisprezece deja fuseseră acoperiți cu țărână, iar trei atât de grav răniți, încât mai mult ca sigur că le vor urma în câteva zile, și un al patrulea, care își pierduse brațul, putea supraviețui sau nu. Chestiune de noroc. Doar că norocul nu fusese prea generos în ultima vreme. Într-o singură zi muriseră jumătate. Bravo lor că nu dăduseră bir cu fugiții. Copoiul auzea ce spun. Vorbe triste, vorbe pline de stimă pentru cei căzuți. Cât de buni fuseseră, cât de bine luptaseră, cât de mult le va fi dus dorul și tot așa. Bătăliile se sfârșesc mereu așa. Cu vorbe pentru cei morți.

Copoiul încercă să-și înăbușe emoția și se uită la pământul răscolit de la picioarele sale. Chinuitoare treabă să sapi o groapă în solul înghețat, în frigul ăsta năprasnic. Însă e mai bine să fii cel care sapă groapa decât cel care are parte de ea, ar fi spus Logen, iar Copoiul îi dădu dreptate. Tocmai îngropase doi oameni, tocmai îngropase două părți din sufletul lui împreună cu ei. Cathil, albă și

rece, Cathil, căreia nu-i va mai fi niciodată cald. Iar alături de ea, Treicopaci, cu scutul sfărâmat pe genunchi, cu sabia în pumnul rigid. Două speranțe ale Copoiului întoarse în țărână – speranță pentru viitor, speranță din trecut. Totul se terminase, speranțele acestea nu se vor mai îndeplini niciodată și lăsaseră un gol dureros în inima lui. Bătăliile se sfârșesc mereu așa. Cu speranțe întoarse în țărână.

– I-am îngropat chiar în locul unde au murit, șopti Tul. Așa trebuie. E bine.

– Bine? mârâi Dow, privindu-l furios pe West. Bine, nu? Cel mai sigur loc de pe tot câmpul de luptă, nu? Cel mai sigur loc, nu așa ne-ai spus?

West tresări și își plecă ochii, simțindu-se vinovat.

– Fii cuminte, Dow, spuse Tul. Știi foarte bine că nu trebuie să-l acuzi, nici pe el, nici pe nimeni altcineva. A fost o bătălie. Oamenii mor. Treicopaci era conștient de asta, nimeni nu avea mai multă experiență decât el.

– Am fi putut să fim în alt loc, continuă Dow să mârâie.

– Am fi putut, îl aprobă Copoiul, dar așa a fost să fie. N-avem cum să schimbăm ce s-a întâmplat, nu crezi? Treicopaci a murit, și a murit și fata, și tuturor ne este foarte greu. Nu e nevoie să pui paie pe foc.

Dow strânse pumnii și inspiră adânc de parcă ar fi fost pe punctul să strige ceva. Apoi dădu aerul afară, își încovoie umerii și își lăsă capul în piept.

– Ai dreptate. Nu mai avem ce face.

Copoiul atinse brațul lui Pike.

– Vrei să spui ceva pentru ea?

Bărbatul cu chipul ars se uită la el și

clătină din cap. Copoiul își spuse că nu prea se pricepea să vorbească, dar nu-i putea găsi vină pentru asta. Nici West nu părea că ar fi avut de gând a rosti câteva cuvinte. Prin urmare, Copoiul își drese glasul, strâmbându-se la junghiul de durere care-i săgetă pieptul, și începu el să vorbească. Cineva trebuia s-o facă.

– Tânăra pe care am îngropat-o aici, Cathil se numea. Nu pot spune că am cunoscut-o foarte bine, sau de multă vreme, dar pot spune că mi-a plăcut atât cât am cunoscut-o… N-am cunoscut-o prea bine. Dar avea ceva îndrăzneală, cred că toți ne-am dat seama de asta pe drumul spre nord. A îndurat și frigul, și foamea împreună cu noi, fără să se plângă niciodată, îmi doresc s-o fi putut cunoaște mai bine. Speram să o pot cunoaște mai bine, dar adesea nu obținem ceea ce sperăm. Nu era de-a noastră, dar a murit alături de noi, așa că eu cred că se cuvine să fim mândri că se află în țărână lângă ai noștri.

– Așa este, zise Dow. Suntem mândri că ne-a fost alături.

– E drept, zise și Tul. Țărâna îi acceptă pe toți în același fel.

Copoiul le aprobă spusele și scoase un oftat prelung și tremurat.

– Vrea cineva să vorbească pentru Treicopaci?

Dow tresări și își plecă privirea, începând să-și foiască picioarele în noroi. Tul își ridică ochii umezi spre cer. Și Copoiul era pe punctul de a izbucni în plâns. Iar dacă ar fi fost nevoit să mai rostească un singur cuvânt, era convins că ar fi început să orăcăie ca un bebeluș. Treicopaci ar fi știut ce să spună, dar problema era că Treicopaci murise. Părea că

nimeni nu se va aventura să spună ceva. Atunci Ursuzul făcu un pas înainte.

– Rudd Treicopaci, spuse el privindu-i pe fiecare în parte. I se spunea Stânca din Uffrith. Nu există nume mai vestit în tot nordul. Mare războinic. Mare conducător. Mare prieten. Viață petrecută în bătălii. S-a luptat împotriva Sângerosului Nouă, apoi a luptat alături de el. Niciodată nu a ales calea ușoară, dacă i s-a părut că e o cale greșită. Niciodată nu s-a dat în lături de la luptă, dacă i s-a părut că este o luptă ce trebuie dusă. Zece ani i-am fost alături, am cutreierat alături de el, am luptat alături de el prin tot nordul și am fost mereu mulțumit, încheie el cu un zâmbet larg.

– Frumoase vorbe, Ursuzule, spuse Dow, tot cu ochii la pământ. Frumoase vorbe.

– Nu se vor mai naște alții ca Treicopaci, murmură Tul, prefăcându-se că i-a intrat ceva în ochi.

– Așa este, fu tot ce reuși Copoiul să spună.

Fără vreun cuvânt, West se întoarse și porni cu pași grei prin pădure. Își ținea umerii cocârjați ca sub apăsarea unei greutăți. Copoiul îi văzu tâmplele pulsând. Fără doar și poate că se învinovățea pentru cele petrecute. Din proprie experiență, Copoiul știa că așa se întâmplă când mor alți oameni, iar West părea predispus la asta. Pike îl urmă și amândoi trecură pe lângă Fiori-îți-dau, care venea din direcție opusă.

Se opri lângă morminte, privindu-le sumbru, cu părul în ochi. Apoi se uită la ei.

– Nu vreau să par lipsit de respect. Deloc. Dar avem nevoie de un nou conducător.

Dow îl privi chiorâș și șuieră:

– Nici nu s-a răcit bine.

Fiori-îți-dau ridică mâinile.

– Atunci acesta este cel mai bun moment să discutăm. Ca să nu încapă neînțelegeri. Sincer să fiu, băieții mei sunt cam nervoși. Și-au pierdut prietenii și l-au pierdut și pe Treicopaci, iar realitatea este că au nevoie de altcineva pe care să se bizuie. Care va fi acela?

Copoiul se frecă la ochi. Gândul acesta nu-i trecuse încă prin minte. Iar acum că trebuia să se gândească la problema asta, se gândea degeaba, că nu reușea să găsească nicio soluție. Tul Duru Capdetunet și Dow cel Negru erau două nume grele, amândoi mai conduseseră oameni în luptă înainte, și îi conduseseră bine. Copoiul se uită la ei. Cei doi își aruncau priviri încruntate.

– Nu-mi pasă care dintre voi o să ne fie șef, spuse el. Am să vă urmez oricum. Dar este limpede ca lumina zilei că trebuie să fie unul dintre voi doi.

Tul se uită mânios la Dow, iar Dow se uită furios la Tul.

– Nu pot să-l urmez, tună Tul, iar el nu mă va urma pe mine.

– Așa este, șuieră Dow. Am mai discutat despre asta. N-ar merge.

Tul clătină din cap.

– De aceea nu trebuie să fie niciunul dintre noi doi.

– Nu, fu de acord Dow. Nu trebuie să fie niciunul dintre noi.

Își supse dinții și scuipă ceva flegmă pe jos.

– De aceea tu trebuie să ne fii șef, Copoiule.

– De aceea trebuie să ce? se holbă ca trăsnit Copoiul.

Tul dădu vârtos din cap.

– Tu ești șeful. Am stabilit deja.

– Îhî, îl aprobă Ursuzul fără să-și ridice privirea.

– Nouădegete nu mai e, zise Dow, nu mai e nici Treicopaci, așa că doar tu ai mai rămas.

Copoiul se înfioră. Se aștepta ca Fiori-îți-dau să urle: „Ce? El? Șef?”. Se aștepta ca toți să izbucnească în hohote teribile de râs și să-i spună că nu fusese nimic altceva decât o glumă. Cum ar fi fost ca Dow cel Negru sau Tul Duru Capdetunet sau Harding Ursuzul, fără a-i mai pune la socoteală pe țăranii care li se alăturaseră, să-i urmeze ordinele? Cu siguranță că aceasta era cea mai proastă idee pe care o auzise vreodată. Însă Fiori-îți-dau nu râdea.

– Mi se pare o alegere bună. Chiar asta aveam de gând să propun, în numele flăcăilor mei. Mă duc să le dau vestea.

Se răsuci pe călcâie și se îndepărtă printre copaci, lăsându-l pe Copoi cu gura căscată.

– Dar cum rămâne cu ceilalți? sâsâi el de îndată ce Fiori-îți-dau se îndepărtase suficient de mult și nu-l mai putea auzi, strâmbându-se la junghiul dintre coaste. Sunt douăzeci de țărani nervoși acolo! Trebuie să știe numele celui pe care îl vor urma!

– Tu ești acela, îi zise Tul. Tu ai venit peste munți cu Nouădegete, tu ai luptat atâția ani cu Bethod. Nu mai există alt nume mai vestit decât numele tău. Ai luat parte la mai multe bătălii decât oricare dintre noi.

– Mai degrabă le-am văzut…

– Tu ești acela, spuse și Dow, și cu asta, basta. N-oi fi tu cel mai dur războinic de la Skarling încoace, ei și ce? E destul sânge pe mâinile tale ca să mă convingă să te urmez, și nu există pe lumea asta iscoadă mai bună

decât tine. Poți fi un bun conducător, pentru că ai avut parte, tu însuți, de cei mai buni. Nouădegete, Bethod și Treicopaci, pe toți i-ai văzut în acțiune de foarte aproape.

– Dar nu pot… adică… adică n-aș fi în stare să conduc niciun atac așa cum făcea Treicopaci…

– Nimeni n-ar fi în stare de asta, admise Tul cu ochii plecați. Însă, din nefericire, nu ne mai putem baza pe Treicopaci. Acum tu ești șeful, iar noi vom fi în spatele tău. Iar cine nu te va asculta va avea de-a face cu noi.

– Iar discuția cu acela va fi una a naibii de scurtă, mârâi Dow.

– Tu ești șeful, mai spuse o dată Tul și plecă spre pădure.

– Am hotărât, spuse și Dow, urmându-l.

– Îhî, fu concluzia Ursuzului care ridică din umeri și porni pe urmele celorlalți doi.

– Dar, murmură Copoiul. Hei, stați așa…

Plecaseră. De unde deduse că tocmai ce devenise căpetenia lor.

Rămase pe loc, clipind nedumerit, neștiind ce să creadă. Niciodată în viața lui nu condusese pe nimeni. Iar acum nu se simțea deloc altfel decât cu câteva minute în urmă. Și, colac peste pupăză, nu avea nicio idee despre ce anume trebuie făcut în continuare. Se simțea ca un imbecil. Ba chiar mai mult decât de obicei. Un imbecil desăvârșit.

Se puse în genunchi între cele două morminte, își vârî mâna în pământ și îl simți rece și umed.

– Iartă-mă, fato, șopti el. Nu meritai să ți se întâmple una ca asta.

Luă țărână în pumnul strâns.

– Cu bine, Treicopaci. Mă voi strădui să-ți semăn. Întoarce-te în țărână, bătrân prieten.

Se ridică și își șterse palmele de haine și porni spre cei vii, lăsându-i pe morți în urmă-i, în țărână.

Mulțumiri

Celor patru, fără de care…

Bren Abercrombie, pe care îl dor ochii de cât a citit cartea aceasta.

Nick Abercrombie, pe care îl dor urechile de cât m-a auzit povestindu-i despre ea.

Rob Abercrombie, pe care îl dor degetele de cât a răsfoit-o.

Lou Abercrombie, pe care o dor brațele de cât m-a susținut.

De asemenea…

Jon Weir, pentru că a răspândit vestea.

Simon Spanton, pentru că nu a pus piciorul în prag.

Și cine ar putea s-o uite pe…

Gillian Redfearn, care nu numai că a redactat această carte, dar a și îmbunătățit-o.

Table of Contents

Partea I 5
- Marea nivelatoare 6
- Planuri bine întocmite 19
- Întrebări 48
- Rănile trecutului 74
- Starea fortificaţiilor 95
- Cum rămâne cu încrederea? 117
- Aliaţi 131
- Discuţii politice în jurul focului 154
- Crime mărunte 176
- Ploaia 195
- A dracului tovărăşie 209
- Umbre lungi 221
- Urmează… aurul meu 236
- Frica 249
- Cele o sută de cuvinte 266
- Orbii conduşi de chior 279
- Stratagema prinţului Ladisla 285
- Până la amurg 296
- Slabe şanse 309
- Drumul spre victorie 314
- Rele necesare 319
- Printre stânci 327
- Roadele cutezanţei 346
- Un oaspete la cină 369
- Unul de-ai lor 389

Partea a II-a 393
- Spre nord 394
- Puţină clemenţă 405
- Deci asta e durerea 430
- Pas cu pas 444

Vorbe în vânt 457
O chestiune de timp 470
Cicatrice 492
Furiosul 513
Până la ultimul om 529
Giuvaierul tuturor oraşelor 541
Noroc 561
Sub ruine 584
Nepotriviţi 606
Întoarcerea eroului 625
Slabă consolare 645
Ţinuturile înalte 662
Vizita 680
Cam scump 692
Spre marginea lumii 702
Înaintea furtunii 719
Întrebări 728
Pe poziţii 744
Pedeapsă pe măsură 788
Sălaşul de piatră 802
Înapoi în ţărână 816
Mulţumiri 824